

Giới thiệu Công Chúa, Ngoan Một Chút

Thể loại: Hiện đại, vườn trường.

Dịch giả: Văn Phong(c1-c56), [L.A]_Omerto (c56- hết)

Một gia đình cùng nhau xuyên tói tương lai. Không phải là gia đình bình thường đâu nha, là gia đình hoàng thất chính hiệu.

Aii... Thời đại và tư tưởng khác biệt, cả gia đình cũng biến hoá rõ rệt. Phụ hoàng ăn bám, mẫu hậu mạnh mẽ, thái tử ca ca nổi loạn, quân gia éo là...

Có một điều mà nàng không thể ngờ là vị thái phó kia cũng cùng xuyên qua... Và còn trở thành đồng học của nàng nữa.

Chúc Yêu: Thái phó, ta không biết làm đề này.”

Thái phó: “Sau khi tan học thần sẽ phụ đạo thêm cho công chúa.”

Sau này...

Bạn học A: “Lạy hôn, hôm nay tui nhìn thấy nam thần Nguyên Trạch cột dây giày cho Chúc Yêu, và lại còn trong tư thế quỳ một chân dưới đất đấy.”

Bạn học B: “Không đời nào, nam thần Nguyên Trạch trước nay vốn lạnh lùng cao ngạo, đứng kiêu thanh niên nghiêm túc, thậm chí hoa khôi của trường ở ngay bên cạnh mà cũng không thèm liếc mắt một cái, chỉ một lòng đọc sách thánh hiền thôi.”

Bạn học A: “Thiệt đó, nghe nói có người vô tình nhặt được điện thoại của nam thần, mấy người biết cậu ấy lưu tên Chúc Yêu là gì không? “Tiểu công chúa” đó, má ơi!”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chúc Yêu

Chúc Yêu bị di Phương bảo mẫu đánh thức.

Rèm cửa sổ màu kem bị kéo ra, những tia nắng ban mai xuyên qua lớp kính thủy tinh, chiếu vào phòng thật ấm áp. Chúc Yêu ngồi dậy, mái tóc dài mềm mại hơi rối. Cô đưa tay dụi nhẹ đôi mắt vẫn đang lờ mờ rồi mới hất chăn mền ra, bước xuống giường, xỏ chân vào đôi dép lê bằng vải mềm, đi vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Bàn chải đánh răng màu hồng nhạt, lông bàn chải mềm và mảnh, mùi bạc hà của kem đánh răng lan tỏa trong miệng, mát mẻ sáng khoái.

Đánh răng xong, tiếp theo là rửa mặt. Sau một tuần học tập, Chúc Yêu đã bắt đầu thích nghi với cuộc sống hiện tại. Treo chiếc khăn mặt đã được vắt khô lên giá, sau đó chọn một sợi dây thun trong chiếc hộp kim loại để trên bồn rửa mặt, buộc cao mái tóc dài ngang vai lên.

Ở ngoài, di Phương đã lấy sẵn cho cô quần áo cần mặc hôm nay: áo ngắn tay màu trắng, váy xếp li màu xanh đậm.

Chúc Yêu bước tới, nhặt chiếc váy xếp li trên giường lên, đặt trên hông mình đểướm thử. Chiếc váy dày dặn, chất lượng rất tốt, theo cô đánh giá thì đúng là rất đẹp, có điều... ngắn quá.

Cuối cùng, Chúc Yêu không chịu mặc váy. Cô vào phòng để quần áo, từ trong một hòm dài váy áo rực rỡ muôn màu chọn ra một chiếc quần đồng phục rộng rãi, mặc vào.

Thay quần áo xong thì xuống lầu.

Bên bàn ăn, Chúc Tấn Ung và Tiêu Minh Châu đang dùng bữa sáng. Mùi cháo thơm ngào ngạt ăn kèm với dưa muối, cộng thêm mấy cái bánh điểm tâm nhỏ nhỏ xinh xinh.

Chúc Tấn Ung mặc bộ đồ ngủ, trông rất lười nhác, tay trái đang xé một cái bánh bao kim sa, thấy vợ mình – người đang ngồi ở ghế chủ tọa – vừa ăn dở dang vừa cúi đầu đọc báo, không nhìn được bên nói: “Ăn uống cho đáng hoàng được không!”

Khác với bộ dáng nhàn nhã của Chúc Tấn Ung, Tiêu Minh Châu hiển nhiên là 24/24 luôn duy trì phong thái sắc sảo của một nữ cường nhân: dung mạo, trang phục chần chu, mái tóc ngắn gọn gàng. Chúc Tấn Ung vừa nói xong, một ánh mắt sắc như dao lập tức phóng tới, giọng nói nghiêm nghị: “Lo mà ăn phần ông đi!”

Chúc Tấn Ung há hốc mồm, nhét nửa cái bánh bao còn lại trên tay vào miệng, tức tối lắm nhưng không dám nói gì.

Nhìn dáng vẻ nhần nhục chịu đựng của Chúc Tấn Ung, không ai ngờ được rằng chỉ một tháng trước đây thôi, người đàn ông trung niên mặc bộ đồ ngủ bằng lụa kia đã từng ngồi trên ngai vàng trong hoàng cung Đại Ngụy, được quần thần cúi đầu bái lạy.

Lúc đó Chúc Tấn Ung là hoàng đế đời thứ sáu của Đại Ngụy, còn Tiêu Minh Châu – người mặc đồ tây, mang giày da bên cạnh – lại là vị hoàng hậu thanh cao nho nhã, hiền thực đức hạnh của ông. Mười bốn tuổi vào cung làm hoàng hậu, lần lượt hạ sinh một trai một gái: Thái tử Chúc Hằng và tiểu công chúa Chúc Yêu.

Khi đó, Chúc Tấn Ung là hoàng đế, còn Tiêu Minh Châu chỉ là một người phụ nữ quản lý hậu cung. Tuy đã từng xinh đẹp nức tiếng kinh thành, nhưng đối với một hoàng đế có mới nói cũ mà nói, bà đã là hoa héo cuối mùa. Vị hoàng đế phong lưu bất tày này sùng ái nhất chính là Từ quý phi xinh tươi diễm lệ, còn bà hoàng hậu già nua kia thì không thèm liếc nhìn một cái.

Nào ngờ trong bữa tiệc tại Vũ Anh điện hôm đó, yến tiệc linh đình, xa hoa khí phái, tiếng đàn sáo du dương bên tai, cảnh tượng phồn hoa, ca múa tung bừng nhưng chỉ một khắc sau, trên trời giáng xuống một viên thiên thạch khổng lồ, vừa vụn rơi trúng hàng ghế chủ tọa trên Vũ Anh điện...

Thế rồi trước mắt tối sầm, đôi vợ chồng hoàng thất này mang theo cả gia đình đầu thai chuyển kiếp đến nơi này: Tấn Thành của thế kỷ 21.

Bà hoàng hậu mà ông ta từng chán chê như đôi giày rách kia, thoát cái trở thành chủ tịch tập đoàn Bích Mậu, là nữ cường nhân tiếng tăm lừng lẫy trong lĩnh vực bất động sản.

Còn vị hoàng đế như ông lại trở thành chàng rể ăn bám, phụ thuộc vào nhà họ Tiêu.

Kết hôn được ba năm, sau khi sinh được hai đứa con, Tiêu Minh Châu bèn tiếp quản cơ nghiệp của dòng họ, vứt ông chồng của mình ở nhà, thành kẻ ăn bám.

Tuy nói là đầu thai chuyển kiếp, nhưng ai dè tất cả mọi người đều lưu lại ký ức của vương triều Đại Ngụy...

Điều này làm cho vị hoàng đế sinh ra trong nhung lụa hoàng gia này không cách nào coi như không có chuyện gì, nuốt trôi miếng cơm mà Tiêu Minh Châu ban cho mình.

Còn Tiêu Minh Châu thì lại rất hài lòng với thân phận nữ chủ tịch độc tài của mình bây giờ.

Chúc Tấn Ung hiện nay, đã không còn là hoàng đế cao cao tại thượng của Đại Ngụy nữa, cho nên hai đứa con theo họ của ông ta đã là phần phước lớn nhất rồi. Tiêu Minh Châu nhớ đến cuộc sống trong hoàng cung khi xưa là không thể có thái độ ôn hòa với Chúc Tấn Ung.

Bây giờ, nếu ông ta ngoan ngoãn ăn bám thì không sao, nhưng nếu có ý kiến ý cò gì, chỉ cần một tờ giấy thỏa thuận ly hôn quảng ra là có thể khiến ông ta về quê làm ruộng.

Chúc Yếu mang đôi dép lê, từ trên cầu thang đi xuống. Hiển nhiên là đã quá quen với cảnh cha mẹ om sòm với nhau nên ngoan ngoãn ngồi xuống ăn sáng.

Khác với mấy người Chúc Tấn Ung, có ký ức của cả hai kiếp, ký ức của Chúc Yếu lại không được đầy đủ. Những ký ức về hoàng cung Đại Ngụy thì rất rõ ràng, như mới hôm qua vậy. Còn ký ức ở Tấn Thành hiện đại thì lại hơi mơ hồ, nhiều khi gặp phải những người quen hoặc việc quen thì mới từ từ nhớ lại.

Điều này có thể là do cô đầu thai chuyển kiếp chậm hơn người khác.

Hôm đó thiên thạch giáng xuống, rõ ràng là cô ngồi ngay bên cạnh cha mẹ, theo lý mà nói thì phải đi ngay lúc đó mới phải. Nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà cô sống thêm ở Đại Ngụy đến bảy ngày.

Tuy Tiêu Minh Châu rất lạnh nhạt với Chúc Tấn Ung nhưng lại cực kỳ yêu thương cô con gái Chúc Yếu này. Bất luận là lúc còn ở Đại Ngụy hay đến Tấn Thành hiện tại, Chúc Yếu luôn là bảo bối trong lòng Tiêu Minh Châu. Thấy Chúc Yếu, Tiêu Minh Châu lập tức mỉm cười rồi tự tay gấp một cái bánh bao kim sa đặt vào cái đĩa ăn trước mặt Chúc Yếu.

Hôm nay Chúc Yếu phải đi học, Tiêu Minh Châu rất lo lắng: “Đến trường, nếu bị bạn học bắt nạt thì phải nói với anh con đó.”

“Dạ.” Chúc Yếu ngoan ngoãn gật đầu. “Con biết mà mẹ.”

Nơi này khác với Đại Ngụy. Dù cô là con gái thì cũng có thể xuất đầu lộ diện, đến trường học tập giống như con trai.

Chúc Yếu và anh trai cô Chúc Hằng đều học chung một trường cấp ba. Chúc Hằng vốn học trên cô một khóa, nhưng đến học kỳ 2 của lớp 11 bỗng dưng bị bệnh nặng, nghỉ một học kỳ nên mới ở lại lớp.

Năm nay hai anh em vừa vắn cùng nhau lên lớp 12.

Trên lầu vang lên tiếng động, là tiếng bước chân đi trên mặt sàn.

Tiếp đó là giọng nói sang sảng của một chàng thiếu niên: “Ai dám bắt nạt em gái ông, ông đây đánh chết nó!”

Bất luận là chàng thái tử ăn chơi ngày xưa, hay là cậu thiếu niên nổi loạn bây giờ, Chúc Hằng luôn rất bênh vực em gái. Cậu trông cái áo thun qua khỏi đầu mình, bước tới xoa đầu em gái, còn tay kia thì bốc một cái bánh bao nhỏ, nhúng vào nước chấm rồi nhét vào miệng.

Giọng cậu ngòm ngòam không rõ: “Mẹ cứ yên tâm đi, ở trường có con che chở cho Yếu Yếu, đảm bảo nó có thể đi ngang trong trường.”

Tiêu Minh Châu rất vui vẻ, mở khóa màn hình điện thoại, ấn một dãy số, thế là một khoản tiền tiêu vặt được chuyển sang.

Điện thoại phát ra tiếng những đồng tiền kêu leng keng.

Chúc Hằng tươi cười nịnh nọt: “Tạ ơn mẫu hậu.”

Hừ! Chúc Tấn Ung đã quá quen với vẻ mặt này, chẳng khác gì với Cao Đức hầu hạ ông ta khi xưa. Có điều bây giờ nhà họ Chúc đã không còn ngôi vị hoàng đế để kế thừa, ông chỉ là một người nhàn hạ, ngồi trong nhà, phải dựa vào số tiền vợ phát cho mỗi tháng để sống. Vì thế ông tạm thời im như thóc, chẳng có tư cách gì mà đi trách mắng con trai.

.....

Trên chiếc xe riêng của họ, hai anh em một cao một thấp cùng ngồi trên băng ghế sau. Tối qua Chúc Hằng chơi game rất khuya nên bây giờ, hai tay khoanh trước ngực, ngửa mặt, dựa vào lưng ghế ngủ gật.

Chúc Yếu thì lại khác, chịu ảnh hưởng của nghi lễ hoàng gia từ nhỏ nên tư thế ngồi rất ngay ngắn, cần cổ mảnh mai thon dài lộ ra khỏi cổ áo đồng phục màu xanh lam.

Ngoài cửa sổ, những tòa nhà cao tầng san sát nhau, ngựa xe như nước, người người qua lại, giống hệt như những gì mà cô nhìn thấy trên TV mấy ngày nay.

Khác với vẻ rực rỡ huy hoàng của hoàng thành Đại Ngụy, nhưng lại có điểm đặc sắc riêng.

Chúc Hằng từ từ mở mắt ra, nhìn em gái mình, ánh mắt đầy vẻ cưng chiều, giọng nói cũng khác với thường ngày, vô cùng ấm áp: “Nơi này rất tốt phải không. Ở hoàng cung, tuy chúng ta là hoàng tử công chúa nhưng làm gì được tự do như bây giờ!”

Không còn bị phụ hoàng răn dạy, mẫu hậu lại bận, không có thời gian trông nom bọn họ.

Vừa nói xong thì chợt nhớ ra điều gì, Chúc Hằng đặt hai tay ra sau đầu, gối lên đó, giọng nghe có vẻ biếng nhác: “Cũng không còn bị ép lấy người mà mình không thích.”

Chúc Yếu không nhịn được, bèn nói: “Tiểu thư của Phùng gia rất tốt mà.”

Lúc còn là thái tử, Chúc Hằng rất ham chơi, tính cách buông tuồng, hoàn toàn không thích kiểu con gái hiền như cục đất. Trong ký ức của cậu, cô gái kia mỗi lần nhìn thấy cậu là rất sợ hãi, cứ ngày ra, hoàn toàn không có vẻ gì là tri thức lễ nghĩa như phụ hoàng mẫu hậu hay nói. Có điều bây giờ cũng không quan trọng nữa rồi. Thái tử Chúc Hằng của Đại Ngụy đã chết, cô ấy không cần phải gả cho cậu.

“Có điều...”

Chúc Hằng nhường mỳ, bỗng nhiên có chút tiếc nuối: “Có điều không được gặp thái phó nữa... cũng rất nhớ ngài ấy.” Giọng nói ngày càng nhỏ đi.

Bàn tay đặt trên đùi của Chúc Yếu đột nhiên siết chặt lại, nhưng không nói gì.

Chúc Hằng không để ý, tiếp tục hỏi tường lại những ngày tháng mà thái phó còn dạy bảo mình. Người đó tuy rằng tuổi đời còn rất trẻ, nhưng lại là người duy nhất mà cậu kính nể. Theo lý mà nói, không cần phải chịu sự dạy dỗ nghiêm khắc của thái phó, lẽ ra cậu nên vui mừng. Nhưng đột nhiên thái phó không trông chừng cậu nữa, cậu bỗng thấy có chút mất mát.

Nhớ đến một việc, cậu nói với em gái mình: “Ngẫm lại khi đó, nếu không nhờ thái phó ra mặt, có lẽ phụ hoàng đã đưa muội đến xứ man di đó để hòa thân rồi... Vì chuyện này, Chúc Hằng ta cảm kích ngài ấy cả đời.”

Hàng mi Chúc Yếu hơi run run, đương nhiên là cô vẫn nhớ...

Đang chìm trong hồi ức thì xe đã dừng lại. Trường học cách nhà Chúc Yếu không xa, chỉ chốc lát đã đến trước cổng trường. Chúc Yếu quay đầu qua nhìn ra ngoài cửa sổ: Toàn là một đám học sinh mặc đồng phục, tốp năm tốp ba, cùng nhau vào trường.

Chúc Yếu chú ý đến quần áo của những nữ sinh kia.

Áo trắng cùng với váy xếp li ngang gối màu xanh đậm. Sáng nay đi Phương cũng chuẩn bị cho cô một bộ như vậy, có điều cô cảm thấy cái váy đó quá ngắn, mặc ra ngoài có vẻ không được lịch sự cho lắm, cho nên mới đổi thành quần dài. Bây giờ xem ra, cách ăn mặc ấy dường như không có gì là không ổn, trái lại cô thì quá kín đáo, trông có vẻ hơi gây sự chú ý.

Chúc Hằng xuống xe, rồi vòng qua bên này mở cửa cho em gái.

Đầu tiên là lấy cặp sách của Chúc Yếu ra, đợi cô xuống xe xong thì đeo cặp lên lưng cho cô. Cậu lớn hơn Chúc Yếu một tuổi, hai năm nay vóc dáng cao lớn rất nhanh. Cậu đóng cửa xe lại, nói với em gái: “Được rồi, em vào trước đi.”

Chúc Yếu sửa sang lại quai cặp xong, nghe Chúc Hằng nói thế thì nghi hoặc hỏi: “Anh không vào chung với em à?”

Làm sao mà cậu lại ngoan ngoãn đi học được? Còn chưa chơi đã mà. Chúc Hằng xoa đầu em gái, nói: “Ngoan, em vào trước đi.”

Sau đó bèn khoác hồ chiếc ba lô trên một vai, đi về phía quán net ở gần đó.

Chúc Yếu đeo cặp sách, nhìn theo bóng dáng xa dần của anh trai, sau đó mới quay người qua, nhìn về phía cái bảng có viết mấy chữ: Trường trung học Hành Dương, Tân Thành.

Buổi sáng, học sinh rất đông, ai nấy nhìn cũng tinh thần phơi phới. Chúc Yếu cũng đi vào, ùa theo dòng người bước vào cổng trường.

Đội Sao Đỏ của hội học sinh đang kiểm tra phù hiệu. Một nam sinh mang phù hiệu của hội học sinh trước ngực, tay cầm cuốn sổ ghi chép, mắt nhìn chăm chú vào các học sinh đang đi vào.

Trời nóng, ai cũng mặc áo ngắn tay, các nữ sinh thì đồng loạt mặc váy xếp li, đột nhiên nhìn thấy một bóng người mặc áo dài tay, quần dài nết, mắt cậu ta bất ngờ khựng lại, sau đó nhanh chóng gọi Chúc Yếu. “Bạn gì ơi, phù hiệu của bạn đâu?”

Nam sinh nói với giọng rất nghiêm túc, đứng trước mặt cô, thấy trước ngực cô trống không, quả nhiên là không mang phù hiệu.

Thế là cậu ta lấy bút ra, định bắt đầu ghi tên. “Tên là gì? Ở lớp nào?”

Cái phù hiệu nho nhỏ kia, trên đó còn có hình thê của cô... Chuyện mang phù hiệu, tối hôm qua Chúc Yếu vẫn nhớ. Cô nghĩ ngợi một chút rồi báo tên và lớp của mình: “Tôi học lớp 12.9, tên là Chúc Yếu.”

Giọng nói ngọt ngào êm tai, ngón tay đang cầm bút của cậu học sinh bỗng sựng lại một chút.

Lớp 12... Cô bạn này nhỏ nhắn xinh xắn, gương mặt bé bằng bàn tay, đôi mắt nai vừa to tròn vừa trong trẻo, làn da trắng đến sáng lên.

Ngoại hình vô cùng bắt mắt.

Nhìn có vẻ rất nhỏ, bảo lớp 10 cậu cũng tin. Bây giờ bị ghi tên, trừ điểm thi đua của lớp mà vẻ mặt của cô vẫn rất bình tĩnh, thoát nhìn chẳng lo lắng chút nào.

Đang quan sát, Chúc Yếu ngược hàng mi lên, đôi mắt trong veo như hồ nước nhìn về phía cậu.

Nam sinh giả vờ trấn tĩnh tăng hắng một cái, vành tai đỏ bừng lên. cậu cầm lấy bút, cúi đầu lăm lăm: “À, lớp 12.9 sao, tên là Chúc... Chúc gì ấy nhỉ?”

“Yếu.”

Chúc Yếu mỉm cười, hai mắt cong cong như hai vầng trăng, ôn hòa giải thích. “Yếu trong yếu điệu thực nữ.”

Mẹ ơi! Sao mà ngoan hiền thế nhỉ. Cậu học sinh nghĩ thầm trong bụng.

“Được rồi.” Nam sinh hơi mỉm cười, giấu vào sau gáy với vẻ mặt tự nhiên, giọng bỗng trở nên rất dịu dàng. “Vậy... cậu mau vào trong đi.”

Chúc Yếu gật đầu, không nhanh không chậm cất bước.

“Thật là đẹp quá đi mất... Chẳng lẽ là học sinh mới chuyển đến?” Cậu ta nhìn chăm chăm vào cái tên trên cuốn sổ, lớp 12.9 khi nào thì có một học sinh xinh đẹp nhường này, sao cậu lại không hay biết nhỉ?

Đang nghĩ ngợi, cuốn sổ trên tay bỗng bị ai đó giật mất.

Cậu ta ngẩng đầu lên, nhìn dáng người cao lớn trước mặt, mắt lập tức sáng rõ. “Đúng rồi! Đội trưởng, chẳng phải cậu cũng học lớp đó sao?”

Người kia không trả lời.

Có điều đôi mắt lại nhìn chăm chú vào cái tên trên cuốn sổ, sau đó dùng ngón tay cái đẩy nắp bút ra. Nắp bút rơi vào giữa hai trang giấy. Ngón tay thon dài cầm lấy cây bút lông màu đen.

Xoẹt một tiếng, gạch cái tên trên đó đi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Lớp trưởng

Trong sân trường Hành Dương, cây cỏ xanh tươi mát. Nào là cây si, cây mận, cây son... trong đó thơm ngào ngạt nhất là hương hoa quế.

Từng bãi cỏ một đều có những học sinh đang quét dọn, gom lá rụng lại cho thật sạch sẽ. Không khí trong vườn trường thật trong lành, đưa mắt nhìn, khắp nơi đều là những học sinh tràn trề sức trẻ.

Chúc Yếu nhìn một lượt xung quanh, thấy từng dãy phòng học tường trắng ngói đỏ san sát nhau. Dựa vào ký ức, cô tìm đến dãy phòng học của lớp 12.9.

Lớp 12.9 nằm ở lầu 3 của tòa nhà số 4, phòng đầu tiên tính từ hướng đông, leo hết hai tầng lầu là đến.

Bên cạnh chỗ ngoặt của cầu thang lầu 2 có một cửa sổ thủy tinh rất lớn. Bên cửa sổ, có một nữ sinh tóc ngắn đang khóc, bên cạnh là người bạn thân đang an ủi cô.

Không nên nhìn thì đừng nhìn.

Chúc Yếu hơi cụp mắt xuống, bộ dáng mang cặp sách trông rất ngoan hiền, không định nhìn ngó thêm.

Có điều cô vẫn vô tình nghe được những lời của cô bạn đang an ủi kia. “Tiểu Giai, đã nói với cậu là tên Chúc Hằng đó không đáng tin rồi mà, cứ hai ba ngày là lại bị giáo viên gọi vào phòng làm việc răn dạy, thành tích đội sổ chưa nói, bình thường không đánh nhau thì cũng trốn học... Loại người này, có gì đáng để cậu dây vào chứ?”

“Ba năm cấp 3, có vô số đứa quan hệ mập mờ với cậu ta, đâu phải cậu không biết. Lớp 12 rồi, việc học phải đặt lên hàng đầu. Thi đại học, cho dù người ta có nộp giấy trắng hết thì cũng có cách đậu vào đại học Tấn Thành, còn cậu thì sao? Thành tích của cậu thật lù như vậy, đến lúc đó phải làm thế nào?”

Hắn là đang nói đến anh trai cô.

Đôi gầy vải đang bước lên bậc thang bỗng khựng lại một lát. Chúc Yếu sửa sang lại quai của chiếc cặp đang đè nặng trên vai, liếc nhìn cô bạn đang khóc thút thít một cái... Cô ấy càng khóc dữ dội hơn. Chúc Yếu nhớ lại hôm qua khi cô ngồi trong phòng khách xem TV, anh trai cô ôm chiếc gối, ngồi xếp bằng trên sofa chơi game...

Đang chơi giữa chừng thì có cuộc gọi WeChat đến. Chúc Hằng cau mày một cái, nhấn nút tắt cuộc gọi.

Sau đó người kia lại gọi đến, cậu lầu bầu chửi bậy một câu rồi nghe máy.

Tiếp theo là một giọng nữ rất ồ ạt phát ra từ đầu bên kia, nói là đang đi dạo phố, thấy một cái váy rất đẹp nhưng lại không đủ tiền nên bảo Chúc Hằng mua cho cô ta.

Chúc Hằng có tiền, vung tay cũng rất hào phóng, nhưng lúc này đang chơi game bị cắt mất hứng nên không đồng ý, giọng điệu cũng không dễ nghe mấy. Thế là họ cãi nhau một trận.

Có lẽ là đầu bên kia nói những câu đại loại như chia tay các kiểu, Chúc Hằng nhếch mép, trả lời: “Chia tay thì chia tay.”

Cậu dập điện thoại nhanh gọn dứt khoát, sau đó tiếp tục chơi game.

Chúc Hằng di truyền tính phong lưu của Chúc Tấn Ung, Chúc Yếu đã quá quen với điều này. Tuy rằng sẽ không nhận được mà khuyên can, nhưng hoàn toàn chả có tác dụng gì. Trước kia làm thái tử là thế, bây giờ xem ra... ở Hành Dương cũng thế.

Chúc Yếu nhẹ nhàng lắc đầu, tiếp tục đi về phía trước. Gương mặt trắng ngần đầy vẻ từng trải, cũng tràn ngập bất đắc dĩ.

.....

Bước vào phòng học lớp 12.9

Vẫn chưa đến thời gian truy bài đầu giờ nhưng các bạn trong lớp đều đã đến đầy đủ.

Có người đang cúi đầu đọc sách, có người đang thảo luận bài tập với bạn cùng bàn hoặc bạn bàn trên, bàn dưới. Áp lực cạnh tranh của trường Hành Dương rất lớn, hiện nay mới đầu năm học 12 mà học sinh nơi đây ai cũng trong tâm thái như đang chạy nước rút cho kỳ thi đại học.

Ai cũng bận việc của riêng mình, không ai để ý tới cô.

Tiểu công chúa cao quý nhất Đại Ngụy ngày xưa, đi đến nơi nào cũng có người tiền hô hậu ủng, giờ đối mặt với tình huống thế này, cảm thấy không quen cho lắm.

Dựa vào ký ức, Chúc Yếu tìm được chỗ ngồi của mình: phía trong, sát cửa sổ của hàng cuối cùng.

Chúc Yếu đặt cặp sách lên bàn, kéo ghế ra ngồi xuống.

Cô quay đầu qua nhìn vị trí bên cạnh mình, cái bàn kề sát bàn của cô, chỗ ngồi không có ai, trên bàn có hai quyển sách là ngữ văn và toán học, còn có một cây bút lông màu đen.

Sách giáo khoa gọn gàng sạch sẽ, ngay cả tên họ cũng không viết lên.

Có một nữ sinh ôm bình nước ngồi xuống bên cạnh cô, giọng rất kích động: “Yếu Yếu, cuối cùng cậu cũng đi học lại rồi.”

Tóc dài, mặt tròn trịa, chóp mũi có những nốt mụn lấm tấm. Là Tường Điềm Nha, bạn thân nhất của Chúc Yếu.

Giọng của Tường Điềm Nha đầy lo lắng: “Cậu xin nghỉ lâu như vậy, mình nhắn tin WeChat cho cậu cũng không thấy trả lời, mình cứ tưởng cậu xảy ra chuyện gì rồi chứ.”

WeChat... Chúc Yếu nhìn cô gái bên cạnh mình. Lúc cô vẫn còn là công chúa Đại Ngụy, tuy bên cạnh có vô số tiểu thư quý tộc vây quanh nhưng lại không có ai thật sự thân thiết để tâm sự những điều trong lòng. Bây giờ, đối với Tường Điềm Nha, Chúc Yếu cảm thấy rất thân thiết, rất muốn gần gũi cô ấy.

Chúc Yếu nhìn vào mắt cô, nói: “Làm cậu phải lo lắng rồi.”

Về phần WeChat mà Tường Điềm Nha nói, Chúc Yếu cũng có chút ấn tượng. Cái cục nhỏ nhỏ vuông vuông có thể phát sáng, có thể phát ra âm thanh ấy gọi là di động, cô biết dùng chút ít chứ chưa quen lắm.

“Cậu ấy à.” Tường Điềm Nha bật cười, đưa tay véo gò má mềm mại của Chúc Yếu. “Đồ ngốc ạ, sao lại khách sáo với mình như thế!” Tình bạn giữa các cô gái nhiều khi rất trong sáng, chỉ cần người kia tốt là được.

Bạn nữ bàn phía trước đang ngồi học từ vựng tiếng Anh, bỗng nhiên dừng lại, nói mát một câu: “Tường Điềm Nha, cậu lo gì chứ, người ta là con gái tổng giám đốc, thích học thì học, không thích học thì đi chơi, chẳng phải đến khi đó vẫn có hàng tá trường đại học danh tiếng cho người ta chọn sao?”

Quan hệ của Chúc Yếu ở Hành Dương cũng không được tốt cho lắm. Nói đúng hơn, tên tuổi của Chúc Hằng Chúc Yếu ở trường rất kém.

Trường trung học Hành Dương là trường cấp 3 tốt nhất ở Tấn Thành, đã bước vào cổng trường Hành Dương thì tương đương với bước một chân vào những trường đại học danh tiếng. Học sinh trường này ai nấy cũng đều học tập rất chăm chỉ.

Nhưng Chúc Hằng và Chúc Yếu lại là trường hợp đặc biệt.

Hai anh em họ sức học không tốt lắm, nếu xét theo thành tích thì tuyệt đối không thể nào vào được Hành Dương.

Lúc đó, để Chúc Hằng có thể vào Hành Dương, Tiêu Minh Châu đã tài trợ cho trường một tòa nhà thư viện. Sau này, để Chúc Yếu cũng có thể vào Hành Dương, bà lại tài trợ thêm một nhà thi đấu thể thao. Bây giờ Chúc Hằng Chúc Yếu học lớp 12, thành tích toàn đội số, để hai anh em có thể vào đại học Tấn Thành, Tiêu Minh Châu đã bảo trợ lý liên hệ với hiệu trưởng trường đại học Tấn Đại xem, không biết ở đó có thiếu tòa nhà nào không.

Dân trí thức rất coi trọng khí tiết, học sinh của Hành Dương đều rất chú trọng mất hai anh em nhờ vùng tiền mới được vào này.

Đương nhiên cũng có vài người vì tiền tài của họ mà ủa tới xun xoe nịnh nọt. Bên cạnh Chúc Hằng có rất nhiều thể loại bạn như vậy, đi theo Chúc Hằng ăn uống nhậu nhẹt, kiếm chút lợi lộc.

Cậu anh Chúc Hằng lắm tiền, không thích học tập, ưa gây sự, là một trong những học sinh hư có tiếng của Hành Dương.

Cô em Chúc Yếu thì hoàn toàn ngược lại.

Hồi lớp 10, khi Chúc Yếu mới vào Hành Dương, bởi vì đi cửa sau mà bị các bạn nữ trong lớp tẩy chay. Hơn nữa cô ngày càng hướng nội ít nói nên tại lớp 12.9, cô gần như là người vô hình.

Tiêu Minh Châu bỏ tiền cho Chúc Yếu vào Hành Dương để nhận được nền giáo dục tốt nhất, đúng là cũng muốn tốt cho cô. Nhưng áp lực khi vào lớp chọn quá lớn, lần nào thi cũng xếp cuối sổ đã làm cho người vốn hướng nội như Chúc Yếu ngày càng tự ti...

Tường Điềm Nha biết Hứa Du Du đang đổ kị, không có gì cũng phải nói móc vài câu. Nhưng tính cách Chúc Yếu khá mềm yếu, tự ti ít nói, sợ cô để trong lòng rồi buồn.

Vì thế Tường Điềm Nha bèn nói với Hứa Du Du: “Cậu nói đủ chưa? Nhà Yếu Yếu giàu thì liên quan quái gì đến cậu? Cậu ấy có ăn cơm uống nước nhà cậu không?” Nói xong thì nhìn Chúc Yếu, giọng rất nghiêm túc: “Yếu Yếu, tan học về nhà nhớ mách với anh cậu, cứ bảo là trong lớp có một người tên là Hứa Du Du bắt nạt cậu, xem anh cậu trừng trị cậu ta thế nào!”

Chúc Hằng rất nổi tiếng ở Hành Dương, hay nói đúng hơn là tai tiếng. Nhưng cậu cũng vô cùng che chở người nhà, thương em gái thì khỏi cần phải nói. Có điều Tường Điềm Nha cũng biết với tính cách của Chúc Yếu, chắc chắn cô sẽ không mách với Chúc Hằng.

Hứa Du Du trừng to mắt. “Cậu...” Cả buổi trời cũng không nói được câu nào. Đúng là cô không dám dây vào Chúc Hằng. Hay nói đúng hơn, cả Hành Dương này không ai dám dây vào Chúc Hằng.

Bình nước trên tay vừa được rót đầy, Tường Điềm Nha nhàn nhã hớp một ngụm, vận nắp bình lại, chuẩn bị đứng dậy thì bỗng chú ý đến trước ngực của Chúc Yếu. “Yếu Yếu, cậu không mang phù hiệu à?” Không mang phù hiệu là sẽ bị ghi tên, trừ điểm thi đua lớp. Buổi sáng tuy đông người nhưng chắc không thể nào trốn được đôi mắt hòa nhân kim tinh của đám Sao Đỏ trước cổng trường.

Học sinh lớp 12.9 rất coi trọng thứ hạng của lớp, nghe báo Chúc Yếu không mang phù hiệu, lập tức có người nói: “Không phải chứ Chúc Yếu, bị trừ điểm mà không nói tiếng nào!”

Phòng vốn vốn đang yên ắng bỗng bắt đầu xôn xao lên.

Nếu là Chúc Yếu trước kia, bị nhiều người chú ý như vậy, chắc là ước gì có cái lỗ dưới đất để chui xuống. Nhưng bây giờ, gương mặt trắng nõn kia lại có vẻ rất bình tĩnh. Bạn bè chỉ trích cô, cô hoàn toàn không rung rung nước mắt hay im lặng cúi đầu mà chỉ thản nhiên nhìn Tường Điềm Nha, hỏi: “Có cách nào bù đắp lại không?”

Cô không biết bị trừ điểm thi đua lớp là một việc rất nghiêm trọng.

Tường Điềm Nha do dự nói: “Đội Sao Đỏ rất nghiêm khắc... Có điều lớp trưởng lớp mình là đội trưởng đội Sao Đỏ, nếu bây giờ chưa tập hợp danh sách báo lên trên, đi tìm lớp trưởng năn nỉ, nói không chừng...”

Nói không chừng có thể gạch tên đi. Nói tới đây, Tường Điềm Nha không có lòng tin để nói tiếp nữa.

Có bạn tiếp tục nói giúp cô: “Tường Điềm Nha, cậu bị khờ à? Lớp trưởng lớp mình nổi tiếng là công chính nghiêm minh, tôi nhớ lần trước Lâm Chi Y bị trừ điểm mà lớp trưởng còn không nề mặt nữa là.”

Lâm Chi Y là hoa khôi của lớp 12.9 nói riêng và cả trường nói chung. Học giỏi, ngoại hình đẹp, quan hệ với mọi người cũng rất tốt.

Chủ nhiệm lớp rất coi trọng điểm thi đua và tiền thưởng của lớp. Lâm Chi Y là học sinh ngoan ngoãn, lần trước bị trừ điểm cũng là chuyện ngoài ý muốn nên cô chủ nhiệm không trách mắng gì cậu ấy.

Nhưng Chúc Yếu thì khác.

Thành tích của cô rất kém, nếu bị giáo viên chủ nhiệm biết, e là khó tránh khỏi bị mắng một trận te tua.

.....

Bước trên cầu thang, Tường Điềm Nha quay đầu qua nhìn Chúc Yếu đi bên cạnh.

Da trắng nõn nà, mũi cao, bờ môi bóng mượt như cánh hoa, mắt trong veo như nước, khác với ánh mắt rung rung vô hồn thường ngày mà sáng lấp lánh, giống như có sao rơi bên trong vậy.

Chúc Yếu rất đẹp, so với vẻ đẹp nhàm chán của Lâm Chi Y thì cô kiều diễm hơn nhiều. Bình thường cô luôn yên lặng cất giấu vẻ đẹp này vào một góc khuất, không dám qua lại, trò chuyện với các bạn nên lâu dần, hoàn toàn không có ai tỉ mỉ quan sát cô.

Chỉ có Tường Điềm Nha, vẫn luôn lặng lẽ thưởng thức vẻ đẹp của Chúc Yếu, lòng thầm mắng những người bầu Lâm Chi Y thành hoa khôi của trường là không có mắt nhìn.

Tường Điềm Nha khoác tay Chúc Yếu đi xuống lầu. Muốn đến phòng gác ngoài cổng thì phải trải qua sân bóng rổ. Chưa đến giờ truy bài nên có mấy cậu học sinh đang chơi bóng. Khi Chúc Yếu đi ngang qua, có một quả bóng từ trong sân bay vọt ra, tạo thành một đường cong trên không trung rồi rơi mạnh xuống, lăn mấy vòng và vừa vặn đập vào trên chiếc giày của Chúc Yếu.

Mũi giày màu trắng bằng da bị nện trúng, để lại một vết màu đen.

Có một nam sinh đi đến, mồ hôi đầm đìa, nờ nụ cười trên gheo Chúc Yếu. “Em gái, nhặt bóng giúp đi.” Thấy Chúc Yếu nhỏ nhắn nên tưởng là mới học lớp 10, 11.

Nếu là ngày xưa, dám nói như thế với công chúa Đại Ngụy, e là hoàng đế chưa hạ lệnh thì tên thái tử hư hỏng kia đã lòi cổ đối phương ra một góc khuất, nện cho một trận toi bởi hoa lá rồi.

Quả bóng rổ lặng lẽ lăn tới bên chân Chúc Yếu. Lúc này có người chậm rãi đi tới, yên lặng đứng trước mặt cô. Vóc dáng người này cao lớn, ánh mặt trời trên đầu bị chắn mất, làm cô được che dưới bóng râm.

Đột nhiên rất yên tĩnh.

Cậu ta đứng rất thong dong, sau đó thì khom người xuống, nhặt trái bóng kia lên. Bàn tay phải nâng nhẹ quả bóng, ném về phía trước tạo thành một đường cong rất đẹp mắt.

Quả bóng rơi vào lòng nam sinh kia một cách chuẩn xác...

Giọng người kia trong trẻo ôn hòa nhưng rất chắc chắn. “Cô ấy học lớp 12...” Dừng lại một chút, rồi bổ sung thêm “Cùng bàn với tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3-1: Thiên vị

Nam sinh mặc bộ đồng phục của trường Hành Dương, vóc dáng cao lớn, mái tóc cắt ngắn gọn gàng, đen bóng.

Anh ta không nhìn Chúc Yếu mà nghiêng người, mặt hướng về phía cậu học sinh đang ôm quả bóng rổ. Chúc Yếu nhìn nửa bên mặt của anh: sống mũi cao, môi hơi mím lại, không mỉm cười. Không biết có phải do chiều cao hay không mà nhìn anh tuy ôn hòa trầm tĩnh nhưng vẫn khiến người ta cảm giác được chút gì đó xa cách.

Là... là thái phó.

Đôi mắt bình tĩnh của Chúc Yếu bỗng chốc run nhè nhẹ, sống mắt đập dòn lóng lánh rồi nhanh chóng bị bao phủ bởi một làn sương mờ. Môi cô mấp máy, rất kích động: “Thái... thái...”

“Đẹp trai quá!”

Tường Điềm Nha càng kích động, bấu cánh tay Chúc Yếu một cái, nói khề câu đó.

Sắc mặt cậu học sinh ôm bóng rổ nhanh chóng chuyển sang nịnh nọt, cười bảo: “Thì ra là bạn cùng bàn với anh Nguyên Trạch, em vô lễ quá, cứ tưởng là bạn học lớp 10 chứ.”

Nguyên Trạch là báu vật của trường Hành Dương. Từ khi nhập học lớp 10 đến nay, gần như là ngồi vững ngai vàng học sinh xuất sắc nhất khối với một thành tích khủng. Càng kinh khủng hơn là con một sách này có ngoại hình quá xuất chúng. Khi những học sinh nam khác còn đang vờ giọng tuổi dậy thì thì người ta đã có vóc người hoàn hảo: chân dài, vai rộng, hông nhỏ.

Đứng giữa đám học sinh nam, hiển nhiên là giống hạc giữa bầy gà, tru tú hơn người.

Cậu học sinh ôm bóng rổ kia xin lỗi Chúc Yếu: “Chị à, hồi nãy em vô ý quá, không ném trúng chị chứ?” Rồi lại: “Hay là khi nào đó em mua cho chị ly trà sữa để tạ lỗi.”

Nếu đã xin lỗi, đương nhiên Chúc Yếu sẽ không hơn thua, cũng không cần cậu ta mua trà sữa gì đó. Vì vậy cô lắc đầu, giọng mềm mại nhưng cũng chừng mực. “Không sao. Lần sau cậu cần thận chút là được.”

Ánh mắt cô vẫn cứ dán vào Nguyên Trạch. Tên giống nhau, ngoại hình giống nhau, Chúc Yếu không tin đây chỉ là trùng hợp. Hơn nữa, tuy cô tiếp xúc với thái phó không nhiều lắm nhưng lại hiểu rất rõ khí chất trên người ngài ấy. Chàng trai trước mắt này, rõ ràng chính là thái phó. Ngoại trừ trông trẻ tuổi hơn một chút thì tất cả đều không khác.

Cậu học sinh kia “ồ” một tiếng rồi vừa đập bóng vừa đi vào sân bóng rổ.

Nguyễn Trạch thu mắt lại, sau đó khẽ liếc qua Tường Điềm Nha, cuối cùng nhìn thẳng vào Chúc Yếu.

Cô gái có gương mặt trắng trẻo xinh xắn, mắt hơi uon ướt, trông như chú nai ngơ ngác giữa rừng, mềm mại yêu kiều. Anh nhìn rất lâu, đôi môi hơi mím khi nãy nhếch lên tạo thành một vòng cung rất nhẹ.

Tường Điềm Nha nhìn bộ dáng thần thờ của Chúc Yếu, nghĩ rằng bình thường cô và lớp trưởng tuy là bạn cùng bàn nhưng lớp trưởng lạnh lùng, Chúc Yếu hướng nội, hoàn toàn không trò chuyện với nhau. Cô nhất gan như vậy, làm sao dám mở miệng xin lớp trưởng, cho nên mình đành phải lên tiếng: “Lớp trưởng à, chuyện là...” Tường Điềm Nha bình thường hoạt bát coi mờ, nhưng cứ cảm thấy trên người lớp trưởng có cái gì đó làm cô không dám nói lớn: “Sáng nay Yếu Yếu quên mang phù hiệu, bị ghi tên. Cậu xem có thể nào...”

Không từ chối lạnh lùng như trong tưởng tượng, Nguyễn Trạch nói: “Ừ, không có lần sau đâu.”

Đây là... đang có ý bỏ qua cho? Tường Điềm Nha gần như không dám tin vào tai mình.

Trời, trời, trời... Sao tự nhiên vị lớp trưởng lạnh lùng vô tình của họ bỗng trở nên nhân đạo đến thế nhỉ?

Tường Điềm Nha không ngừng nói cảm ơn. “Cảm ơn lớp trưởng, cậu thật là tốt bụng. Yếu Yếu của tôi có một người bạn cùng bàn như cậu đúng là tu từ kiếp trước.”

Nói xong còn kéo ống tay áo của Chúc Yếu. “Mau cảm ơn người ta đi.”

Chúc Yếu nhìn anh, bởi vì gặp được thái phó mà cảm thấy vui mừng, nhưng rồi cũng cảm thấy mất mát vì dường như thái phó không nhận ra mình. Cô cup mắt, giọng trong trẻo. “Cảm, cảm ơn.”

Nguyễn Trạch lẳng lặng nhìn cô, vẻ mặt rất ôn hòa. “Sắp đến giờ truy bài rồi, đừng đi lung tung nữa.”

Tường Điềm Nha gật đầu lia lịa, biết Nguyễn Trạch vừa từ phòng gác trước cổng trở về, chuẩn bị đến phòng làm việc của hội học sinh tổng hợp danh sách bị trừ điểm. Chuyện đã được giải quyết, không ở đây làm lỡ thời gian của anh nữa.

.....

“Ái chà...” Đi theo sau lưng Nguyễn Trạch chính là Trịnh Hằng, thành viên của ban kỷ luật, cũng là người ghi tên Chúc Yếu sáng nay. “Đội trưởng, không ngờ anh lại tốt với bạn cùng bàn như vậy đó.”

Trịnh Hằng vừa vào ban kỷ luật là đã theo Nguyễn Trạch làm việc, rất ngưỡng mộ tác phong hành sự của anh, chưa bao giờ thấy anh thiên vị lần nào. Trước đây hoa khôi của lớp họ đến xin Nguyễn Trạch, lúc đó cậu cũng ở bên cạnh. Con gái người ta xinh đẹp nho nhã như vậy mà vị đội trưởng này cũng không liếc nhìn một cái, chẳng nề nang chút mặt mũi nào. Cuối cùng, nhìn ánh mắt thật vọng của hoa khôi, cậu thấy mà đau lòng thay.

Bởi vì chuyện ấy, cậu rất tò mò là mẫu con gái thế nào mới có thể khiến đội trưởng của họ phá vỡ nguyên tắc để che chở.

Nhưng mà... cô bạn cùng bàn này của đội trưởng quả là xinh đẹp. Trịnh Hằng rất hiếu kỳ. “Em đã đến lớp 12.9 nhiều lần rồi mà không thấy có chị nào xinh đẹp đến thế. Theo em ấy à, chị này vừa mới chuyển trường đến đúng không đội trưởng, chứ không sao trước kia chưa từng gặp?”

Bước chân của Nguyễn Trạch khựng lại. Hiếm khi thấy anh trả lời những câu hỏi vô vị thế này. Anh không nhìn Trịnh Hằng, chỉ khẽ ừ một tiếng. “Đúng vậy... vừa mới đến.”

Mới đến hôm nay.

Trịnh Hằng nhất thời cũng không nghĩ đến hai anh em Chúc Hằng, Chúc Yếu tiếng tăm lừng lẫy. Bởi vì trong trường phần lớn là tin đồn về Chúc Hằng, còn cô em Chúc Yếu thì rất im hơi lặng tiếng. Hơn nữa nhìn dáng vẻ tự nhiên thoải mái của chị này khi gặp hỏi này, hoàn toàn khác với cô em gái hướng nội của Chúc Hằng mà người ta vẫn đồn nên cậu không nghĩ đó là cùng một người.

Thì ra chị ấy vừa chuyển đến.

Trịnh Hằng gãi đầu, cười bảo: “Thảo nào... Có thể ngồi cùng bàn với lớp trưởng, chắc chắn thành tích của chị ấy rất tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3-2: Thiên vị 2

Hoàn toàn trái ngược với những gì Trịnh Hằng nghĩ, thành tích của Chúc Yếu rất kém. Cô chỉ biết học vẹt, không hiểu cũng không dám hỏi. Hồi cấp 1, cấp 2 còn đỡ, lên cấp 3 thì hậu quả bắt đầu bộc lộ ra. Dù cô có học chăm cỡ nào, học khuya bao nhiêu, nỗ lực tới đâu thì thành tích cũng không có chút cải thiện.

Lúc này, Tường Điềm Nha đưa Chúc Yếu trở về lớp, ngồi bên cạnh nhìn cô chuẩn bị tập sách, thấy hai cuốn vở toán vẫn còn trắng trơn.

Tường Điềm Nha cảm vỡ toán lên, hơi ngắc nhiên: “Yếu Yếu, lớp phó phụ trách môn toán ngồi ngay bên cạnh cậu, vậy mà cậu không ghi bài ư?”

Nói rồi, lấy vở bài tập toán ra xem tiếp. Cũng chưa làm.

Tường Điềm Nha nhìn Chúc Yếu, trên mặt như có dòng chữ: “Con cò hó, cậu đối tính à.”

Chúc Yếu sợ nhất là môn toán, nhưng vì Nguyễn Trạch phụ trách môn này nên mỗi lần đều ưu tiên hoàn thành bài tập toán trước. Không phải vì nể bạn cùng bàn, mà vì... Chúc Yếu thâm mến cậu ấy. Cách yêu thầm của thời học sinh đều rất đơn thuần. Người ta là lớp phó phụ trách môn toán nên mình cũng phải học môn toán cho thật tốt. Nếu học không tốt thì ít nhất cũng phải nghiêm túc làm bài tập cho đầy đủ.

Chúc Yếu tự ti, lần nào cũng ưu tiên làm xong bài tập toán trước, đó coi như là điều mà cô cố gắng nhất trong quá trình thăm mền Nguyên Trạch.

Tuy Chúc Yếu xin nghỉ một tuần nhưng ngày nào Tiêu Minh Châu cũng cho người quay lại bài giảng và mang bài tập về làm. Nhưng lần này vừa đúng lúc Chúc Yếu chuyển kiếp đến cho nên bà không nhớ được những chuyện vụn vặt thế này. Cô cứ mơ mơ màng màng đeo cặp sách mà đi học thôi.

Đội trưởng, lớp trưởng, trưởng bộ môn... Qua nhiên ở đâu thái phó cũng đều ưu tú như vậy. Còn mình thì... Chúc Yếu cắn môi. Tiểu công chúa cao sang như vàng như ngọc của Đại Ngụy không khỏi cúi gằm cái đầu cao quý của mình xuống.

Bất luận thái phó có nhớ cô hay không, cô cũng không thể lưu lại ấn tượng lưu manh dốt nát như anh trai mình trong lòng ngài ấy. Vì thế, cô hơi kích động, ra sức nắm chặt tay của Tường Điềm Nha bên cạnh, nói với giọng rất nghiêm túc. “Cậu dạy mình được không?”

“Mình...” Tường Điềm Nha tròn tròn mắt.

Vấn đề là thành tích của Tường Điềm Nha cũng không được tốt cho lắm. Tuy rằng võ toán có chi chép đầy đủ, nhưng biết làm là một chuyện, còn bảo cô giảng giải thì lại là chuyện khác.

Tường Điềm Nha nhìn Chúc Yếu: tay cầm bút, bộ dáng vô cùng nghiêm túc. Cô không nỡ lòng nào giảng qua loa cho xong nên bèn nhào người qua, nói thật khê: “Hay là... cậu chép bài của mình đi.”

Hả?

Mắt tiểu công chúa bỗng nhiên sáng bừng lên.

Chúc Yếu khác với ông anh trai hư hỏng của mình. Cô được Tiêu hoàng hậu dạy bảo rất cẩn thận. Những chuyện hèn hạ như sao chép copy thế này chắc chắn là không bao giờ dính vào. Nhưng lúc này, Chúc Yếu lật lật vở bài học môn toán, những con số nhỏ bé trên đó quả thật làm người ta thấy đau đầu.

Ở Đại Ngụy, nữ tử không có tài chính là có đức. Công chúa hoàng gia cũng không ngoại lệ.

Công chúa cao quý của Đại Ngụy, bây giờ đến hiện đại chẳng khác nào kẻ mù chữ.

Mặc dù ký ức của kiếp này đang từ từ khôi phục, những tri thức trong đầu cũng dần dần hiện lên nhưng những thứ viết trên cuốn vở toán này, nào là dãy số và tổ hợp, định lý nhị thức, đại lượng biến thiên... thoát nhìn là thấy hack não.

Điều này chứng tỏ, bản thân Chúc Yếu trước kia cũng không biết những thứ này.

Một bên là vở bài tập toán nhìn như vẽ bùa, một bên là thái phó sắp đi thu vở bài tập toán, cô công chúa trước giờ vốn kiêu ngạo cắn môi, cuối cùng không thể không cúi đầu trước hiện thực.

Đôi mắt to tròn, trong veo nhìn cô bạn thân rồi nói khê: “Ủ, cũng được.”

Chỉ cần không bị thái phó phát hiện là được.

Chúc Yếu cầm lấy vở bài tập Tường Điềm Nha đưa, ngồi ngay ngắn lại, chậm rãi chép bài trong cảm giác chột dạ.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Trên lớp

Dưới sự canh chừng của Tường Điềm Nha, cuối cùng Chúc Yếu cũng chép xong bài tập về nhà môn toán đầy căng thẳng và thách thức.

Trong quá trình chép, Tường Điềm Nha nhìn bộ dáng lóng ngóng không quen của cô, không nhịn được bèn mở miệng hướng dẫn một cách rất thuần thực, như một tay lão luyện: “Bài này cậu đừng có chép y chang từng bước như vậy chứ, làm vậy cô giáo sẽ phát hiện ra. Mình đã lược bớt một bước, cậu phải thêm bước đó vào... À ủa, cái chỗ gạch bỏ đó là do mình làm sai, cậu không cần phải cố tình gạch theo đâu.”

Copy bài tập về nhà thôi mà cũng có nhiều mánh lối như vậy hả trời. Tiểu công chúa đến từ Đại Ngụy kia coi như là được mở mang tầm mắt.

Lúc chép đến bài cuối cùng, phòng học vốn đang yên tĩnh bỗng trở nên nhốn nháo. Chúc Yếu tay vẫn cầm bút, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy bóng dáng cao lớn ấy bước vào, bắt đầu thu vở bài tập về nhà.

Đám nam sinh sớm đã ngoan ngoãn chuẩn bị xong bài tập toán, còn đám nữ sinh thì càng đỏ mặt, dâng cuốn vở bài tập bằng hai tay.

Chúc Yếu dừng tay lại, bỗng nhớ đến cảnh tượng lần đầu tiên mình nhìn thấy thái phó...

Lúc đó cô còn nhỏ, hai tay đang ôm một trái đào to bằng khuôn mặt mình. Đào này là do một nước chư hầu tiến cống, rất ngọt.

Cô ngoan ngoãn ngồi sau bức bình phong đằng sau ngai vàng của phụ hoàng, trong điện thì đang tiến hành cuộc thi đình. Đề do đích thân hoàng đế ra, chủ yếu là hỏi về chính trị xã hội hoặc các điển tích trong sách sử xưa. Các công sĩ viết bài xong, quan chủ khảo sẽ đọc lớn lên, cuối cùng do hoàng đế quyết định, tuyển chọn ra Trạng Nguyên, Bảng Nhãn và Thám Hoa. Kẻ sĩ đại đa số đều rất cố hù, tuy bụng đầy sách vở nhưng trong mắt của tiểu công chúa, ai nấy cũng đều cứng nhắc như khúc gỗ, chẳng khác nào mấy con ngỗng kêu quàng quạc dưới áo, huyền não mà tè nhạt.

Duy chỉ có một chàng thiếu niên, mặt mày như ngọc, vóc dáng đỉnh đặc.

Giống như một nhánh trúc xanh, xuất chúng hơn người.

Lúc đối mặt với uy phong của bậc đế vương mà vẫn ung dung bình thản, đối đáp trôi chảy, mỗi câu chữ đều rất đắt.

Tiểu công chúa chỉ mới tám tuổi khi đó làm sao nghe hiểu những vấn đề thời sự cùng những kiến thức văn về uyên thâm, chỉ thấy chàng thiếu niên đẹp như thần tiên này có giọng nói rất êm ái, âm sắc nghe vào tai giống như là xuân về, tuyết tan. Mãi mê ngắm nhìn, ngay cả quả đào ngọt như mật đang ôm trên tay cũng quên ăn, chỉ biết tròn to đôi mắt tròn xoe kia. Sau này Chúc Yếu mới biết, chàng thiếu niên này là cháu đích tôn của Nguyên Hầu – lão thần của ba triều vua, tên là Nguyên Trạch, tuổi vừa mười lăm.

Nghe nói cháu đích tôn của Nguyên Hầu năm tuổi biết làm văn, tính thông kinh sử. Sau này tập võ, cưỡi ngựa bắn cung hay kiếm thuật đều xuất sắc hơn người. Văn võ song toàn, lại có khuôn mặt như thần tiên, chính là thành quả đặc ý nhất của vị Nguyên Hầu bình thường rất hà khắc kia.

Ngày xưa cô ngắm thái phó đến nỗi quên ăn đào, bây giờ cô ngắm thái phó đến nỗi quên chép bài tập. Mãi đến khi thu xong vở bài tập của tổ hai, Chúc Yếu mới hoàn hồn lại, lóng ngóng chép cho xong bài cuối cùng.

Đôi gầy thể thao màu trắng đi đến bên cạnh Chúc Yếu. Cô ngẩng đầu lên.

Đập vào mắt đầu tiên là một chồng vở thật cao, sau đó là những ngón tay thon dài của anh đặt trên đó. Móng tay được cắt gọn gàng sạch sẽ, sáng bóng lên một màu khỏe mạnh. Anh cứ thế mà đứng trước mặt cô, cảm giác áp bức lập tức ủa tới. Giọng của anh lại rất ôn hòa và trong trẻo. “Nộp bài tập đi nào.”

Chúc Yếu nộp cuốn vở bài tập đã chép đầy đủ cho anh.

Anh cụp mắt, đưa tay nhận lấy cuốn vở bài tập của cô, để lên cho ngay ngắn. Ngay sau đó, hàng mi ngược lên, Chúc Yếu không kịp chuẩn bị nên ánh mắt cô bị hút vào trong đôi mắt đen sâu thẳm của anh.

Bốn mắt nhìn nhau, tiểu công chúa xưa nay vốn rất ít khi tiếp xúc với người khác giới lập tức đỏ bừng mặt, ngay cả tai cũng nóng phừng phừng.

.....

Tiết đầu tiên là giờ học toán.

Cô giáo dạy môn toán tên là Tiêu Thục Tuyết, đã ngoài bốn mươi tuổi, đeo chiếc kính gọng đen, tóc búi thành một búi, nhìn có vẻ vừa nghiêm túc vừa trí tuệ.

Cô Tiêu vừa giảng xong một ví dụ về hàm số lũy thừa, vô thức nhìn về phía học sinh quan trọng nhất của mình.

Nguyên Trạch là lớp trưởng kiêm lớp phó phụ trách môn toán của lớp 12.9, cũng là niềm tự hào của họ.

Chàng trai mặt đẹp như ngọc, đôi mày thanh thoát. Mỗi lần nhìn anh, cô Tiêu lại không nhịn được mà cảm thán, sao trên đời lại có một học sinh hoàn mỹ đến nhường này. Học giỏi chưa nói, còn đẹp trai không ai bằng. Đứng là con cưng của trời, mà lại còn được cưng đến tận óc nữa chứ.

Cô Tiêu hài lòng gật đầu, bỗng chú ý đến cô bé bên cạnh Nguyên Trạch.

Mặc dù Chúc Yếu nhờ lo lót mới được vào, thành tích không tốt lắm nên có nhiều giáo viên không thích cô nhưng cô Tiêu thì lại rất thích cô bé này. So với cậu anh Chúc Hằng, ngày nào cũng trốn học, đánh nhau thì Chúc Yếu quả là ngoan ngoãn hết sức.

Chỉ có một khuyết điểm, đó là không thích nói chuyện.

Cô Tiêu cũng chú ý đến bài tập toán của Chúc Yếu, viết rất nghiêm túc, chữ cũng rất nắn nót, có điều đáp án đều sai cả.

Áp lực học tập quá lớn làm cho cô bé này trở nên rất tự ti. Mỗi lần cô Tiêu lên lớp, giảng ví dụ xong, cho đề khác để luyện tập, lúc chuẩn bị gọi người lên giải thì cô bé này lại cúi đầu càng thấp hơn, sợ là mình sẽ chọn trúng cô.

Cẩn bố với nghề giáo đã gần hai mươi năm, trong lòng các học sinh nghĩ gì, cô chỉ cần nhìn vào gáy chúng là đoán được.

Chúc Yếu vốn đã rất tự ti, nếu không biết làm thì cô Tiêu cũng sẽ không làm khó cô bé. Cô còn chuẩn bị tìm lúc nào thích hợp để trò chuyện với Chúc Yếu, làm công tác tư tưởng cho cô bé.

Lúc này đây, cô Tiêu vừa ra đề, chuẩn bị gọi học sinh lên giải bài tập thì nhìn thấy bên cạnh Nguyên Trạch, Chúc Yếu đang ngồi ngay ngắn, đầu ngẩng cao, vẻ mặt rất phấn chấn.

Trước đây không nhìn kỹ, bây giờ nhìn lại mới thấy cô bé tự tin rạng rỡ, đẹp đến khó tả thành lời.

Là thầy cô, thấy thế ai mà không vui. Cô Tiêu biết, đây là cơ hội để học sinh thể hiện mình.

Cô bé bình thường rất rụt rè này, hôm nay không giống thường ngày hề chạm vào mắt cô là lại cúi đầu xuống nữa mà đôi mắt to tròn long lanh kia nhìn thẳng vào cô Tiêu, dường như còn đang mỉm cười.

Ánh mắt hiển nhiên là đang muốn nói: “Cô ơi, bài này em biết làm, để em xung phong.”

Cô Tiêu vốn muốn rèn luyện lòng tự tin cho cô bé này, bây giờ thấy học sinh ra vẻ rất muốn thể hiện như vậy, đương nhiên là hiểu ý.

Thế là cô mỉm cười, cảm viên phần, nhìn bóng dáng nhỏ nhắn kia, nói một cách tâm lý: “Chúc Yếu, bài này em lên làm đi.”

Hà?

Làm công chúa Đại Ngụy mười lăm năm, rất hiếm có người dám gọi thẳng tên của cô nên Chúc Yếu vẫn chưa hoàn toàn thích ứng lắm. Có điều lúc này ngồi dưới này nghe cô giáo dạy toán này giảng bài, mặc dù không hiểu nhưng cô cũng biết đây là một người thầy rất trí tuệ.

Tiểu công chúa rất lễ phép, đứng dậy, ngẩng đầu lên.

Sau đó nhìn cô giáo, dùng giọng nói ngọt ngào, thẳng thắn và thoải mái trả lời: “Dạ thưa cô, em không biết làm bài này ạ.”

Hi...

Có ai đó bật cười. Không chỉ một người.

Gần như tất cả các anh mất đều đổ dồn vào Chúc Yếu, mà thần thái cô vẫn tự nhiên như thường.

Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu xiên vào.

Đáng người cô nhỏ nhắn mảnh mai, lại mềm mại đáng yêu.

Gương mặt trắng nõn như tòa sáng, hàng mi dài và rậm chớp chớp như bướm đang vỗ cánh. Cô gái bình thường nép mình trong góc lớp, lặng lẽ đến mức như người vô hình lúc này tưởng chừng như đang phát sáng.

“Sao hôm nay Chúc Yếu khác với bình thường thế nhỉ?”

Có vài bạn học đang lén xì xào.

Cậu học sinh bên cạnh Hứa Du Du ở bàn trước không nén được thì thầm một câu: “Thật dễ thương.”

Học sinh lớp chọn gần như là có thói quen chuẩn bị bài trước. Trên lớp, thành tích chính là địa vị của bạn. Lên lớp, đối mặt với những câu hỏi của thầy cô, nếu trả lời tốt thì sẽ được khen, các bạn cũng sẽ ngưỡng mộ. Nếu không trả lời được, tuy thầy cô không nói gì nhưng vẫn tự cảm thấy rất xấu hổ.

Giống như Chúc Yếu, trả lời không biết với một thần thái rất tự nhiên, hiển nhiên là khác hoàn toàn với đám học sinh cá biệt, trả lời không biết với bộ dáng điếc không sợ súng.

Cô nói không biết, chẳng ai có ý chế cười cô mà ngược lại sẽ vô thức nghĩ, phải chăng mình giảng chưa được rõ ràng lắm.

Hà? Cô Tiêu hơi há hốc mồm, ngắc ra một chập. Nhìn gương mặt hơi mỉm cười của Chúc Yếu, cô không nhận được phải tự hỏi mình, phải chăng đề cho khó quá.

Cô giáo đáng kính hoàn hồn lại.

“Các em yên lặng.”

Cô Tiêu tăng hắng một tiếng, đưa tay đẩy gọng kính trên sống mũi, nói tiếp: “Thôi vậy, bạn Chúc Yếu ngồi xuống...” Sau đó nhìn đám học sinh ngồi ở hàng giữa. “Có em nào muốn xung phong lên giải bài này không?”

Cuối cùng Lâm Chi Y giơ tay lên: “Thưa cô, em ạ.”

Cô Tiêu gật đầu, bảo Lâm Chi Y lên làm bài.

“Những bạn khác làm vào vở bài tập của mình đi, năm phút sau cô giảng lại.”

Chúc Yếu sửa sang lại bộ đồng phục rộng thùng thình, ngồi xuống, đánh bạo liếc mắt nhìn chàng trai bên cạnh mình. Từ góc của cô nhìn sang, một bên mặt của anh góc cạnh rõ ràng.

Anh cúi đầu. Những lọn tóc đen che mắt phần trán. Mắt cụp xuống, không nhìn rõ thần thái.

Nhưng lúc này... có phải anh đã bật cười?

Chúc Yếu nhú mày.

Hay là cô nhìn lầm nhỉ?

Cô không dám xác định, cảm thấy hình như là vậy. Nhưng không nhìn rõ, nên cũng không nghĩ ngợi nữa.

Cô thu mắt về. Lấy từ trong hộp bút ra một cây bút đen, chép đề trên bảng vào, chuẩn bị giải.

“Không hổ là Lâm Chi Y, liếc một cái là biết ngay phải giải thế nào, làm nhanh thật.”

Có bạn nào đó cảm thán.

Lâm Chi Y thành tích tốt, quan hệ cũng tốt, ngoại hình xinh xắn, là hoa khôi được cả Hành Dương công nhận, nghe nói còn chơi đàn piano rất hay, từ nhỏ đã là “con nhà người ta” mà các bậc phụ huynh hay nói.

Nét chữ trên bảng nắn nót ngay ngắn. Đề luyện tập tuy không khó, nhưng bài này giải một cách trôi chảy, từng bước rõ ràng khiến cô Tiêu hài lòng gật đầu, bảo Lâm Chi Y trở về chỗ ngồi.

Rất nhanh, các bạn khác cũng lần lượt giải xong bài tập.

“Được rồi, giờ cô giảng bài. Hai bạn ngồi cùng bàn đối vở cho nhau, giúp nhau chữa bài.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5-1: Nguyên Trạch

Đối vở cho nhau? Bàn tay đang cầm bút của Chúc Yếu bỗng siết chặt, cô tròn mắt nhìn cuốn vở chỉ mới chép xong đề bài và ghi chữ “giải”, phiền não nhú mày.

Tuy cô không nhìn Nguyên Trạch nhưng vẫn biết thái phó sớm đã làm bài xong và đã bỏ bút xuống.

Nhanh hơn rất nhiều so với Lâm Chi Y trên bục giảng...

Đúng là Nguyên Trạch đã làm xong. Dạng bài tập cơ bản này, cách làm hoàn toàn giống như cô đã giảng, chỉ đổi số thôi, cứ làm theo từng bước là được. Bình mới rượu cũ ấy mà.

Nhưng bất luận là đối với Chúc Yếu trước kia, hay là tiểu công chúa trong thâm cung Đại Ngụy, đây chính là một đề toán vô cùng, vô cùng khó, e là không biết phải cất bút từ đâu.

Sau khi cô giảng bài xong, Nguyên Trạch thấy cô gái bên cạnh mình cầm bút, im lặng giấy lát rồi cực kỳ nghiêm túc nói: “... Mình đang suy nghĩ.”

“Ừ.”

Nguyên Trạch gật đầu, giọng ôn hòa hiếm thấy. “Bài này cũng hơi khó.”

.....

Tiết đầu tiên là giờ toán, tiết thứ hai là giờ sinh, hai tiết cuối là giờ thể dục. Hết hai tiết là giờ ra chơi, cô giáo chủ nhiệm lớp là Ứng Úc Lưu tìm Nguyên Trạch để nói chuyện.

Trong giờ toán, cô Ứng vừa hay đi ngang qua lớp và đứng ngoài cửa nhìn một lát, không khéo là nhìn thấy cảnh cô Tiểu chọn người lên làm bài, gọi trúng Chúc Yếu.

Không chỉ là chủ nhiệm, cô Ứng còn là giáo viên bộ môn tiếng Anh của lớp 12.9. Cô biết rất rõ biểu hiện thường ngày cũng như cách mà Chúc Yếu vào được đây. Tiểu thư nhà giàu, bỏ cả đồng tiền mới vào được, học hành không nỗ lực, trên lớp đôi phó qua loa, thành tích thì kém nhưng nhờ có một bà mẹ làm tổng giám đốc, đại học nào mà không vào được? Ngược lại, đa số các học sinh Hành Trung thì lại khác, cho nên cô Ứng vẫn hơi xem thường Chúc Yếu.

Cô làm nghề giáo đã nhiều năm, có thể nói Nguyên Trạch chính là học sinh ưu tú nhất trong sự nghiệp giáo dục của cô. Cô là chủ nhiệm cũng được thơm lây.

Thế nhưng một học sinh xuất sắc như vậy mà lại bị bắt ngồi cùng bàn với đứa đội sổ như Chúc Yếu thì quả là tội nghiệp cho em ấy.

Mấy ngày nay cô đang suy xét đến việc đổi cho Nguyên Trạch một người bạn cùng bàn khác.

“Lâm Chi Y rất tốt. Thành tích các môn của em ấy đều cao, chỉ có môn toán là hơi kém một chút. Nhưng con gái mà, học tự nhiên không giỏi cũng là chuyện thường, vừa hay thường ngày em có thể giúp đỡ em ấy.”

Tuy Lâm Chi Y còn kém xa Nguyên Trạch nhưng vẫn nổi bật nhất trong đám con gái, đa số các giáo viên đều thích cô bé. Cô Ứng Úc Lưu cũng rất thích cô học sinh này.

“Thưa cô, không cần đâu ạ.”

Hà? Cô Ứng nhìn Nguyên Trạch.

Cậu thiếu niên mặt mày sáng sủa, vóc dáng chững chạc, trên người toát ra vẻ uy nghiêm vốn không nên có ở độ tuổi này. Rõ ràng là da dẻ trắng trẻo, thần thái ôn hòa nhưng người ta vẫn cảm nhận được sự tồn tại đầy mâu thuẫn của khí chất ấy. Mỗi hành động cử chỉ của anh lại càng cao quý, hết như một công tử thế gia bước ra từ phim cổ trang vậy.

Nguyên Trạch nhìn cô giáo trước mặt mình, nói: “Bạn Chúc Yếu, bạn ấy...” Anh ngừng một chút rồi nhẹ nhàng thốt ra hai chữ: “Rất ngoan.”

Ng ngoan? Cô Ứng biết Nguyên Trạch không phải loại người nói xấu sau lưng bạn. Nhưng ngẫm lại thì cậu bạn Nguyên Trạch này vốn thích yên tĩnh, cô bé Chúc Yếu kia tuy thành tích không tốt lắm nhưng được cái người hướng nội, ngồi cùng bàn với Nguyên Trạch cũng chẳng khác người vô hình là bao.

So với bên cạnh có một bạn cùng bàn cứ luôn quay sang hỏi bài, có lẽ Nguyên Trạch thích điều này hơn.

Thôi vậy.

Cô Ứng vốn muốn Nguyên Trạch và Lâm Chi Y giúp đỡ lẫn nhau, bây giờ người trong cuộc không muốn, cô cũng không thể cưỡng ép được.

.....

Nhờ có cô bạn thân Tưởng Diễm Nha mà Chúc Yếu thích nghi rất nhanh. Cùng nhau đi học thể dục, cùng nhau đi vệ sinh rồi lại khoác tay nhau về lớp học.

Lúc này, ngay chân cầu thang, Hứa Du Du gọi cô lại. “Này, ừ nhỉ, Chúc Yếu.”

Chúc Yếu nhìn Hứa Du Du, mặt đầy vẻ nghi hoặc. Không giống thường ngày trầm lặng, nói gì nghe nấy mà lần này cô mỉm cười, đáp: “Chào bạn, có chuyện gì không?”

So với được tiền hô hậu ứng lúc còn làm công chúa, Chúc Yếu càng thích cách cư xử giữa bạn bè với nhau ở nơi này hơn. Nhưng dù sao khí thế hoàng gia đã ngấm vào trong máu, tuy giọng cô rất ôn hòa nhưng vẫn khiến người ta có cảm giác cao cao tại thượng.

Khí chất hoàng gia này, người thích cô thì bảo rằng đó là cao quý, nhưng trong mắt người không thích cô thì nó lại là sự ngạo mạn. Giống như Hứa Du Du lúc này, dĩ nhiên là trường hợp thứ hai.

Hứa Du Du không đi một mình mà bên cạnh còn có Lâm Chi Y.

Nói đến Lâm Chi Y, thân là bạn tốt, Hứa Du Du cực kỳ kiêu ngạo. Từ lúc vào trường đến nay, có rất nhiều người muốn làm bạn với Lâm Chi Y nhưng Lâm Chi Y chỉ thân thiết với một mình Hứa Du Du, điều này rất thỏa mãn lòng hư vinh của cô, cho nên bình thường cô rất bênh vực Lâm Chi Y.

Hứa Du Du kéo Lâm Chi Y bước tới.

Cô nhếch miệng, quan sát Chúc Yếu một lượt, ánh mắt hơi khinh thường. “Trong giờ toán, Chi Y nhà tôi chỉ liếc qua đề bài một cái là biết phải giải thế nào, chứ đâu như ai kia...” Những lời sau đó không cần nói cũng biết, hiển nhiên là đang nói xéo Chúc Yếu.

Đương nhiên tiểu công chúa cũng nghe ra sự mỉa mai của Hứa Du Du.

Có điều trong suy nghĩ của cô, thứ mà cô chưa từng học qua, không hiểu thì cũng chẳng phải chuyện gì đáng để tự ti.

Chúc Yếu nhìn Lâm Chi Y. Mặt mày thanh tú, tóc đen thẳng, đội thêm chiếc băng đô đơn giản, người toát lên vẻ thanh tao trí thức.

Trong đầu cô loáng thoáng nhớ lại vài ký ức. Cô bạn Lâm Chi Y này là lớp phó phụ trách môn văn của lớp 12.9, học lực và hạnh kiểm đều ưu tú. Giống như trong giờ toán, Lâm Chi Y giải bài tập lưu loát trôi chảy, chữ viết không rần ròi mà có vẻ mềm mại nữ tính.

“Ừ...” Chúc Yếu chau mày, nghiêm túc nghĩ ngợi một lát rồi nhìn Lâm Chi Y. “Bạn Chi Y đúng là học rất giỏi.”

Hứa Du Du cảm thấy Chúc Yếu đang chịu nhận thua.

Ngay sau đó, chỉ thấy Chúc Yếu khẽ gật đầu, môi cong lên. “Minh biết rồi, nếu cần, mình sẽ nhờ cậu giúp đỡ.”

Mặt Lâm Chi Y tái lại.

Những lời này của Chúc Yếu giống như đang châm chọc, nhưng rõ ràng... ánh mắt cô lại rất chân thành, thản nhiên.

Cảm giác này giống như là mình bỗng nhiên mất giá trị, cứ như cả rớt hay củ cải ngoài chợ để người ta lựa vậy. Không có củ nào ngon hơn nữa nên người mua mới bót kén chọn, suy xét đến nó.

Nhìn Hứa Du Du hung dữ trừng mắt lên, kéo Lâm Chi Y đi nơi khác, Chúc Yếu lại nhủ mấy lần nữa. Cô quay đầu qua nhìn cô bạn thân bên cạnh mình, định hỏi xem những lời của mình khi nãy có chỗ nào không phù hợp hay không. Thế nhưng cô lại nhìn thấy mặt của Tường Điềm Nha đỏ bừng lên vì cố nín cười.

Hả?

Chúc Yếu tròn tròn mắt, đưa tay véo lấy đôi gò má phúng phính của bạn mình. Sao thế nhỉ?

“Ha ha.” Tường Điềm Nha bật cười thành tiếng, nói: “Khá lắm, ngồi cùng bàn với lớp trưởng có khác.”

.....

Buổi sáng có bốn tiết, hết bốn tiết đó là đến giờ ăn trưa. Đám học sinh vốn đã đói đến rã ruột, chỉ chăm chăm nhìn đồng hồ hết lần này đến lần khác, niềm mong mỏi được đếm bằng giây.

Còn Chúc Yếu thì có vẻ trấn tĩnh hơn nhiều.

Lúc Ờ Đại Ngụy, một ngày cô chỉ ăn hai bữa chính là sáng và chiều, bây giờ ngày ba bữa, theo lý mà nói thì sẽ không thấy đói.

Trần tĩnh thì trấn tĩnh, nhưng đến giờ, tiếng bụng sôi ùng ục lại thân thiện nhắc nhở tiểu công chúa của hiện tại rằng cô đã bắt đầu hòa nhập với tập thể từ nhiều phương diện. Tiểu công chúa cao ngạo ngày nào đã sắp tiêu biến rồi.

12.9 tuy là lớp chọn ưu tú nhất nhưng đến giờ ăn cơm thì tư thế xông xáo chạy đến nhà ăn cũng chẳng khác lớp thường là bao.

Cứ thế, Chúc Yếu bị Tường Điềm Nha kéo đến nhà ăn, xếp hàng mua cơm.

Chúc Yếu cầm khay cơm, cảm giác quen thuộc ủa về.

Đến lượt cô lấy cơm, tất cả đều trở thành bản năng.

Bên tai là tiếng lải nhải của Tường Điềm Nha. “Cậu vừa bị bệnh mới khỏi, phải ăn nhiều đồ bổ một chút. Lấy một cái đùi gà... Món sườn chua ngọt này cậu thích nhất nè. Còn nữa còn nữa, món cà dầm tương và trứng chiên cà chua kết hợp, một mặn một rau rất đủ dinh dưỡng...”

Chúc Yếu nghe lời, gọi món xong thì lấy thẻ ra quẹt, không hề để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của các bạn xung quanh khi nhìn thấy số dư trong thẻ của cô, sau đó cùng Tường Điềm Nha đi tìm chỗ ngồi.

Trong căn tin âm thanh ồn ào huyền ảo, toàn người với người. Chúc Yếu vô thức đưa mắt kiểm tìm bóng dáng ai đó.

Ngay sau đó cô nhìn thấy một bóng người cao lớn, nổi bật giữa đám đông.

Là thái phó.

Bóng dáng kia bỗng quay người lại, nhìn về bên này.

Ánh mắt Chúc Yếu hơi khựng lại, hai bàn tay đang bung khay cơm đột nhiên siết chặt, bất giác trở nên lấp bắp. “Thái, thái, thái...”

Tường Điềm Nha cảm thán theo. “Không hổ là báu vật của trường chúng ta.”

Đại đa số các nữ sinh trong Hành Dương đều trầm mến lớp trưởng của các cô. Lớn thì có cấp 3, nhỏ thì có cấp 2, tiểu học, thậm chí là ngoài trường nhưng dù là hoa khôi lớp hay hoa khôi trường, có đẹp đến đâu chăng nữa thì lớp trưởng cũng không hề rung động, là một đóa hoa lạnh lùng cao ngạo, một lòng đọc sách thánh hiền.

Thần là bạn tốt, Tường Điềm Nha đương nhiên rất hiểu chuyện, dắt Chúc Yếu đi về phía chiếc bàn kê sát bên cửa sổ.

“Lớp trưởng, lớp phó thể dục, bọn mình có thể ngồi đây được không?”

Trình Gia Úy là lớp phó thể dục của lớp 12.9, là bạn học chung với Nguyên Trạch từ hồi cấp 2, quan hệ khá thân thiết, bình thường hay cùng nhau ăn cơm. Thấy Tường Điềm Nha và Chúc Yếu, cậu ấy khá nhiệt tình, còn mỉm cười khoe hàm răng trắng. “Đều là bạn học cả mà, khách sáo thể làm gì, ngồi đi.”

Chiếc bàn kê sát bên cửa sổ này có thể ngồi được bốn người, Tường Điềm Nha để Chúc Yếu ngồi bên trong, chỗ ngồi vừa vặn đối diện với Nguyên Trạch.

Đại Ngụy nam nữ bảy tuổi là không ngồi cùng bàn. Và lại cô là công chúa hoàng gia, cũng không có tiểu thư quý tộc nào có tư cách ngồi cùng bàn ăn với cô.

Còn bây giờ, cô và thái phó đang ngồi cùng bàn ăn cơm... Nói không chừng sau này cũng có thể.

“Chúc Yếu, sao mặt cậu đỏ bừng thế? Nóng lắm sao? Trình Gia Úy ngồi đối diện quan tâm hỏi.

Hả? Chúc Yếu không nhìn Trình Gia Úy – người vừa nói chuyện – mà lập tức ngẩng đầu nhìn Nguyên Trạch một cái, vội vàng đáp. “Hồi, hồi nóng một tí. Vừa nãy đông người quá.”

Trình Gia Ủy gật đầu, không nói gì thêm, cầm đôi đũa lên gắp một miếng com. Ánh mắt cậu bỗng lướt qua khay com của Chúc Yếu, ngạc nhiên nói: “Ồ, không ngờ Chúc Yếu cậu trông nhỏ nhắn mà ăn được phết.”

Nguyên một cái đùi gà, thêm sườn chua ngọt, cà dầm tương, trứng chiên cà chua, canh củ cải hầm xương... Sao với những bạn học khác gọi một món mặn một món rau, khay com của Chúc Yếu hiển nhiên là một bữa tiệc xa hoa.

Nghe những lời Trình Gia Ủy nói, lúc này Chúc Yếu mới để ý đến đồ ăn trong khay com của mình. Sau đó cô nhìn khay com của thái phó ở sát bên: rất đơn giản chỉ có một món mặn, một món rau và một món canh.

Tiểu công chúa càng đỏ mặt.

Nếu bây giờ cô nói mình chỉ mua chứ không ăn thì có kịp không? Chúc Yếu lập tức gạt bỏ ý niệm này.

Vị thái phó nghiêm khắc này nhất định sẽ cảm thấy cô qua xa hoa lãng phí.

Cuối cùng Tường Điềm Nha giải vây giúp cô. “Yếu Yếu ăn rất ít. Cái đùi gà này là mình muốn ăn mà lúc này quên gọi.”

Nói xong thì gắp cái đùi gà bóng mỡ từ trong khay com của Chúc Yếu qua chỗ mình, ăn ngấu nghiến, miệng còn lẩm bẩm, “Ừm, thơm quá.”

Chúc Yếu nhìn cô bạn thân bằng ánh mắt đầy cảm kích, cảm thấy lúc này cô ấy đang tỏa sáng lấp lánh.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5-2: Nguyên Trạch 2

Để bày tỏ lòng biết ơn đối với Tường Điềm Nha, Chúc Yếu đến căn tin mua cho cô ấy sữa chua Yakult hỗ trợ tiêu hóa và một ít đồ ăn vặt.

Còn mua thêm cho mình một chai Coca.

Thứ nước giải khát chua chua ngọt ngọt lại có ga rất đã này khiến Chúc Yếu mê chết được.

Hành Dương có quy định không được mang thức ăn vào phòng học nên Tường Điềm Nha và Chúc Yếu đứng dưới gốc cây to ngay bên ngoài căn tin để ăn.

Chai Coca này nắp đóng quá chặt, Chúc Yếu vặn mấy lần mà vẫn không ra. Cô phồng má lên, da trong lòng bàn tay cũng bị ma sát đến đỏ bưng.

“Đề mình.”

Ngay lúc Chúc Yếu đang gấp khó khăn, một giọng nói quen thuộc vang lên. Cô ngo ngắc ngẩng đầu lên, người kia đã nhanh chóng đưa tay ra giành lấy chai Coca trên tay cô. Bàn tay ấy thon dài, rất đẹp.

Vặn nhẹ một cái, một tiếng “xi” vang lên và nắp được mở ra.

Tiếp đó, chai Coca đã được mở được đưa sang cho cô, kèm theo cả cái nắp.

Tường Điềm Nha vừa uống hết chai Yakult, cười hi hi trên ghế. “Ái chà, lớp trưởng của chúng ta biết quan tâm đến bạn cùng bàn từ khi nào vậy?” Còn dùng khuỷu tay hých nhẹ Chúc Yếu một cái.

Chúc Yếu cảm ơn một tiếng rất khẽ rồi nhận lấy, uống một ngụm Coca. Ngọt. Ngọt quá đi mất. Sau đó cẩn thận vặn nắp lại.

Bất ngờ, cô nghe thấy Nguyên Trạch nói với Tường Điềm Nha bên cạnh mình. “Mình có chuyện muốn nói với Chúc Yếu.”

Tường Điềm Nha gật đầu lia lịa, còn thuận tay ra dấu OK.

.....

Trên sân thể dục của trường, học sinh tụm lại tốp năm tốp ba, nơi này khá yên tĩnh, chỉ có tiếng ve râm rân cùng hương hoa thoang thoảng trong không khí. Nguyên Trạch đứng ngay ngắn trước mặt Chúc Yếu, gần như là chắn hết tất cả ánh sáng. Anh giải thích: “Trước mặt người khác nên thân không tiện hành lễ, kính mong công chúa thứ tội cho.”

Chúc Yếu rất vui vẻ, sao lại trách tội kia chứ? Cô lắc đầu, nói: “Đã đến nơi này thì ta cũng không còn là công chúa nữa, thái phó...” Cô dừng lại một lát, đổi cách xưng hô. “Ngươi cũng không cần bị trói buộc bởi lễ nghi Đại Ngụy. Có điều ta... rất vui mừng. Ta cứ nghĩ kiếp này sẽ không được gặp ngươi nữa.”

Nói đến đây, giọng cô hơi nhỏ lại.

...Ngày ấy ở cuộc thi Đình, bởi vì Nguyên Trạch còn quá trẻ tuổi nên cuối cùng phụ hoàng cô đã phong anh làm Thái Hoa. Từ đó anh bước vào con đường hoạn lộ, cùng làm quan với ông nội mình, lúc ấy vinh hiển vô cùng. Có thể nói, ở Đại Ngụy, từ đứa con nít tám tuổi đến bà lão tám mươi tuổi, hơn một nửa phụ nữ đều muốn gả cho Nguyên Trạch.

Trong đó cũng bao gồm cả cô, Gia Phúc công chúa. Khi còn bé đã gặp được người như châu ngọc thế này, từ đó về sau các công tử quý tộc trong mắt cô chỉ là đá, là gỗ.

Chúc Tấn Ung tuy bất tài nhưng lại vô cùng yêu thương con gái. Gặp chàng trai văn võ song toàn lại có tướng mạo bất phàm như vậy, đương nhiên là muốn để dành cho cục cưng nhà mình. Có điều hoàng gia Đại Ngụy có quy định, phò mã không được tham gia chính sự.

Nếu Nguyên Trạch lấy công chúa thì đồng nghĩa với việc cả đời này anh cũng không thể bước vào chốn quan trường nữa. Từ đó, đi đâu làm gì cũng có giờ có giấc, ăn uống nghỉ ngơi không được tự do, càng không thể có thiếp thất.

Phò mã mặc dù nghe rất cao quý, nhưng thực chất chỉ là hư danh.

Ở trong triều, anh quá nổi bật. Một người như thế, trời sinh vốn thuộc về triều đình. Nếu bắt anh phải rời xa chính sự, sống cuộc sống an nhàn, Chúc Yếu thật sự không đành lòng. Và lại, Nguyễn Hầu tuổi tác đã cao, chỉ có một đứa cháu đích tôn là Nguyễn Trạch. Ông vì nước cúc cung tận tụy, gần như là hiến dâng cả cuộc đời mình cho triều đình, đến giờ tuổi cao sức yếu mà vẫn phải phụ tá một hoàng đế bất tài như phụ hoàng cô. Rồi biết rõ vị hoàng đế này khó phò tá bền chuyển hướng sang thái tử, Dốc hết học vấn cả đời mình vào Nguyễn Trạch, bồi dưỡng cho thái tử một vị thái phó thật ưu tú.

Cho nên sau này, khi hoàng hậu muốn kén rể hiền cho công chúa, hỏi cô cảm thấy thái phó thế nào thì tiểu công chúa không chút do dự mà nhẹ nhàng lắc đầu...

Nếu hỏi kiếp trước, khi chưa chuyển thế, Chúc Yếu còn có điều gì tiếc nuối thì câu trả lời chính là trong cuộc đời mười bảy năm làm công chúa, cô vẫn chưa được trải nghiệm tình cảm nam nữ. Cô thâm mến thái phó, lúc đầu giấu ở trong lòng, sau cùng chôn chặt trong tim. Khi biết mình đến một thế giới mới, một thế giới không có thái phó, trong lòng cô vô cùng mất mát.

Sau đó, Chúc Yếu kể hết cho Nguyễn Trạch nghe chuyện phụ hoàng và mẫu hậu cùng chuyển kiếp đến đây. Nguyễn Trạch nghe xong không hề cảm thấy bất ngờ.

Lát sau, cô lại nói với anh chuyện Chúc Hằng, giọng có chút phàn nàn. “Không có thái phó trông nom, ca ca cứ trốn học mãi...” Rồi cô nhìn anh, thì thầm. “Ta sẽ không nói với anh ấy, đợi khi anh ấy nhìn thấy thái phó, chắc chắn sẽ rất bất ngờ.”

Cô là công chúa hoàng gia, rất ít tiếp xúc với nam nhân bên ngoài. Đại đa số những lần tiếp xúc với thái phó, cô cao cao tại thượng, anh cung kính lễ độ chứ rất hiếm khi như thế này, chỉ có hai người và nói rất nhiều chuyện.

Nguyễn Trạch lắng nghe một cách nghiêm túc.

Có phải cô nói quá nhiều rồi không? Sao toàn là cô nói mà thái phó chẳng nói gì thế này? Chúc Yếu khẽ cau mày.

Không dám nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm của thái phó. Chúc Yếu điều chỉnh lại giọng của mình một chút rồi nói tiếp. “Bây giờ chúng ta là bạn học, đừng nghĩ đến những chuyện trước kia nữa. Ta và người... đã không còn là công chúa và thái phó nên sau, sau này... người có thể gọi tên ta.”

Gọi tên của tiểu công chúa... Nguyễn Trạch ừ một tiếng.

Âm thanh nho nhỏ phát ra bằng giọng mũi ấy êm tai đến mức làm trái tim tiểu công chúa rung lên.

Cô hoàn hồn lại, lúc ấy mới nhớ ra một chuyện. Bằng giọng thăm dò, cô tiếp tục nói: “VẬY... sau này ta cũng gọi tên người nhé.”

Giọng cô bé rất nhỏ, ngữ khí không được tự nhiên lắm. Nguyễn Trạch khẽ gật đầu, nói: “Được chứ.”

Được à! Chúc Yếu vui vẻ ra mặt. Mũi cô cong lên, lấy hết dũng khí để nhìn anh.

Mắt cô sáng rực, gọi tên anh với chất giọng ngọt ngào. “Nguyễn, Nguyễn Trạch.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: WeChat

Chúc Hằng ở ký túc xá, cuối tuần mới về nhà. Khi Chúc Yếu tan học về đến nhà, Tiêu Minh Châu vẫn còn ở công ty, Chúc Tấn Ung thì sa sầm mặt ngồi trên sofa trong phòng khách.

Bên cạnh có một tờ báo giấy.

Trên đó đăng hình chủ tịch Tiêu Minh Châu của tập đoàn Bích Mậu, có điều bên cạnh bà còn có một người đàn ông khác, cử chỉ khá thân mật, có vẻ như quan hệ rất thân thiết.

Người đàn ông kia tuổi chừng bốn mươi, mặc vest, mỗi hành động cử chỉ đều toát ra vẻ nho nhã, có học thức.

Chúc Tấn Ung biết khi còn ở Đại Ngụy, hoàng hậu Tiêu Minh Châu của ông có một thanh mai trúc mã là biểu ca Nhiếp Trăn, lúc chưa xuất giá quan hệ khá ám muội. Khi còn là hoàng đế, Chúc Tấn Ung rất ghét ông ta.

Tuy Nhiếp Trăn đọc nhiều thi thư, nhưng trong mắt vị hoàng đế bá đạo này, ông chẳng qua chỉ là một con mọt sách không có thực tài.

Hoàng đế có cái nhìn 편 diện, Nhiếp Trăn không bộc lộ được tài hoa của mình. Vì thế vị hoàng hậu xưa nay vốn hiền thực, luôn ghi nhớ hậu cung không được can dự vào chính sự này đã từng lên tiếng xung đột với ông vì chuyện của Nhiếp Trăn. Bà cảm thấy ông có thành kiến với Nhiếp Trăn, không công bằng với hắn.

Hoàng đế là người kiêu ngạo, càng làm thế thì trên triều, Nhiếp Trăn càng như đi trên miếng băng mỏng, bị người người xa lánh.

Còn Tiêu Minh Châu của hiện đại, tuy không có một vị biểu ca tên là Nhiếp Trăn nhưng lại có một mối tình đầu tên là Nhiếp Hoài Trăn.

Bài báo này viết về chuyện tình tài tử giai nhân của chủ tịch tập đoàn Bích Mậu và viện trưởng một trường danh giá, nói họ yêu nhau mà không đến được với nhau. Và lại còn viết cái gì mà thật ra Tiêu Minh Châu đã ly hôn, đã nói lại tình xưa với viện trưởng Nhiếp, rất có khả năng sắp công bố tin mừng.

Không biết liêm sĩ!

Chúc Tấn Ung cảm thấy trên đầu mình đã mọc mấy cái sừng thật cao.

Mãi đến bây giờ tối, Tiêu Minh Châu mới về tới nhà. Bà mang đôi giày cao gót da bóng, chân bước thoăn thoắt vững vàng, tiến vào với dáng vẻ ung dung, lúc này đang thay dép lê ở ngoài cửa.

Chúc Tấn Ung đang ngồi trên bộ sofa bằng da mềm mại, xem phim truyền hình. Giọng ông khá thản nhiên, nghe như hoàn toàn không thèm để ý nhưng thật ra có hơi móc mó. “Gã họ Nhiếp kia là thế nào?”

Tiêu Minh Châu vừa mang một chiếc dép, đang định thay chiếc kia thì bỗng khựng lại, trả lời Chúc Tấn Ung, “Không liên quan gì đến ông.”

Ở Đại Ngụy, Tiêu Minh Châu và biểu ca là thanh mai trúc mã. Còn kiếp này, Nhiếp Hoài Trần rõ ràng là do Nhiếp Trần chuyển thế, tuy không có ký ức như họ nhưng vẫn rất tốt với Tiêu Minh Châu. Không có Chúc Tấn Ung cản trở, Nhiếp Trần có thể phát huy được tài hoa của mình, bây giờ là đã một ngôi sao sáng trên văn đàn.

Chúc Tấn Ung hừ lạnh. “Bà phải nhớ, bây giờ bà là phụ nữ có chồng.”

Tiêu Minh Châu cũng hừ lạnh. “Thế nào? Chỉ cho phép ông tương tư nhưng nhớ Từ quý phi của ông, còn tôi thì không thể ôn chuyện với bạn cũ được sao? Chúc Tấn Ung, à Từ quý phi đó không theo ông đến đây, ông thất vọng lắm phải không?”

Đương nhiên là thất vọng. Từ quý phi dịu dàng chu đáo đó tốt hơn bà thím này nhiều.

Nhưng Chúc Tấn Ung nào dám nói ra, sợ tối nay không có cơm ăn.

.....

Tối đến, Chúc Yếu thay bộ váy ngủ bằng vải cotton màu xanh in hình hoa rơi nhỏ. Mái tóc đen mềm mượt tỏa sáng hai bên đôi gò má trắng ngần, ánh đèn bàn màu vàng ấm áp chiếu vào, tôn lên khuôn mặt nõn nà như ngọc của cô. Điện thoại di động trên chiếc tủ đầu giường rung lại một chập, Chúc Yếu đứng dậy cầm lấy rồi vung về mở khóa màn hình.

Là tin nhắn WeChat do Tường Diễm Nha gửi đến, hỏi cô đang làm gì. Trước đó còn có vài tin nhắn nhưng do lúc mới đến Chúc Yếu chưa biết dùng điện thoại nên không trả lời.

Dựa theo ký ức và quán tính của tay, Chúc Yếu nhấn lại. “Đang chuẩn bị ngủ.”

Tốc độ đánh chữ của Tường Diễm Nha rất nhanh. “Không phải chứ, ngủ sớm thế à?”

Sớm sao? Chúc Yếu nhìn đồng hồ treo tường đối diện với chiếc giường size khung hình tròn. Kim chỉ tám giờ.

Nếu ở Đại Ngụy, đã sang giờ Tuất, đương nhiên phải đi nghỉ. Nhưng đối với học sinh cấp 3 như Chúc Yếu hiện tại thì quả thật không thích hợp với thời gian nghỉ ngơi như người già này. Cảm chiếc điện thoại nhỏ nhỏ trên tay thôi là có thể trò chuyện với Tường Diễm Nha đang ở nhà, cách đây khá xa, tiểu công chúa vừa chân ướt chân ráo đến cảm thấy rất hiếu kỳ và mới mẻ nên nhất thời không kìm nén được, bèn trò chuyện với Tường Diễm Nha một chập.

Từ trên xuống dưới, nhìn một lượt danh sách bạn bè, lúc đặc chẳng có mấy người. Mắt Chúc Yếu hơi sượng lại, bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện...

Dưới ánh đèn, gương mặt trắng muốt của thiếu nữ bỗng ửng hồng, răng cũng vô thức cắn nhẹ cánh môi mọng, những ngón tay xinh xắn từ từ nhấn nút bàn phím, hỏi bạn mình ở đâu bên kia. “Cậu có WeChat của Nguyên Trạch không?”

Tường Diễm Nha nhanh chóng trả lời cô. “Cậu quên rồi à? Lớp trưởng từ chối kết bạn trên WeChat.”

Lớp 12.9 có một nhóm chat chung, có điều lập trên QQ. Nguyên Trạch là lớp trưởng, đại đa số các bạn đều kết bạn với anh trên QQ, nhưng không trò chuyện. Hơn nữa ngoại trừ những thông báo chung cần thiết, Nguyên Trạch vốn không hay online. Về phần WeChat, người được kết bạn với anh lại cực kỳ hiếm.

Trước đó có một nữ sinh lên lấy được số WeChat của anh từ chỗ Trình Gia Uy, ai ngờ WeChat của anh trong nháy mắt bị “khủng bố” ào ạt. Sau này Nguyên Trạch thiết lập quyền kết bạn, từ chối thêm bạn mới.

Nguyên Trạch là học sinh ưu tú, vừa đẹp trai vừa học giỏi, trăm năm có một của Hành Dương. Độ khó khi theo đuổi anh cũng tỉ lệ thuận với độ hiếm có của anh. Ai mà chẳng có lòng yêu thích cái đẹp, ngắm lớp trưởng như vậy Tường Diễm Nha cũng thấy lòng phoi phới.

Có điều, với đóa hoa lạnh lùng cao ngạo này, chỉ cần ngắm từ xa là được.

Thế nhưng...

Tường Diễm Nha nhấn thêm một tin nữa. “Minh thấy hôm nay cậu ấy rất quan tâm tới cậu, cậu thử gửi lời mời kết bạn xem sao.”

Ừm... Không dám đâu. Nhìn thấy tin nhắn này, Chúc Yếu lập tức lắc đầu.

Mắt Chúc Yếu cứ nhìn chằm chằm vào dòng chữ trên màn hình rất lâu, cơ thể cô từ từ chui người vào trong chiếc chăn bông mềm mại, dùng chăn cuộn mình lại thật chặt. Cơ thể cuộn tròn bé bỏng ấy rúc vào chăn thật lâu, đến khi đồng hồ trên tường điểm chín giờ, đôi bàn tay xinh bông hắt mạnh tám chân ra.

Để lộ cái đầu be bé, há mồm thở hổn hển.

Mặt cô bị ngộp đến đỏ bừng, nhưng mắt thì long lanh như phát sáng.

...WeChat của thái phó. Cô thật sự rất muốn thêm vào!

.....

Ngày hôm sau, Chúc Yếu không mặc quần dài nữa mà thay chiếc váy đồng phục xếp li màu xanh đậm.

Chiếc váy có quần bảo hộ bên trong, dài quá gối, nhìn cũng rất kín đáo.

Chúc Yếu có đôi chân vừa thon vừa trắng, mắt cá chân nhỏ nhắn, bàn chân nhỏ hơn các bạn nữ khác một chút, nhìn rất xinh xắn.

Trước kia vì thành tích kém nên Chúc Yếu rất tự ti, hơn nữa cô không vào Hành Dương bằng thực lực mà dựa vào quan hệ, các bạn thường lên bàn tán sau lưng, Chúc Yếu nghe được vài lần, cứ như thể cang gai tiếp xúc với người khác.

Bây giờ là tiểu công chúa của Đại Ngụy, cho dù cô không cần nói chuyện thì cũng đủ để thu hút ánh mắt của người khác.

Chẳng hạn như lúc này, tuy cũng giống như bình thường, nhưng khi mọi người nhìn thấy Chúc Yếu bước vào thì đều vô thức đặt cuốn vở đã soạn bài của mình xuống, nhìn cô một cái, ánh mắt sững sờ. Rõ ràng là bạn học chung một lớp với nhau đã lâu mà cứ như là vừa chuyển đến, cảm thấy vừa mới mẻ vừa ngạc nhiên.

Khuôn mặt cô nờn nà xinh đẹp, không hề cảm thấy mất tự nhiên vì bị bao ánh mắt đổ dồn vào. Cô thuần thực tiến về phía chỗ ngồi của mình, đặt cặp sách xuống chuẩn bị sách vở.

Cậu học sinh bàn trước quay đầu lại, nhìn Chúc Yếu một cái.

Thiếu nữ quá xinh đẹp bắt mắt, đến nỗi cậu thanh niên vừa bước vào tuổi thanh xuân kia phải cảm thấy thẹn thùng. Mắt cậu lấp lánh, ấp úng nói: “Chúc Yếu, ừm... mình có thể mượn cây bút lông đỏ của cậu không?”

Bút lông đỏ à. Chúc Yếu mỉm cười gật đầu, vừa định nói được.

“...Tôi có nè.”

Bỗng có một giọng nói vang lên.

Nắng mai xuyên qua cửa sổ thủy tinh, chiếu xiên vào. Về mặt Chúc Yếu hơi khựng lại, cô ngẩng đầu lên liền nhìn thấy chàng thiếu niên đang tắm mình trong ánh dương. Đôi mắt không chút gợn sóng ấy nhìn vào khiến tim cô lồi nhịp.

Nụ cười lập tức vụt tắt. Cô vội vàng nói: “Chào, chào buổi sáng.”

Nguyên Trạch ừ một tiếng, rất nhỏ, mặt cũng không có biểu cảm gì, sau đó lấy từ trong ngăn bàn ra một cây bút lông đỏ, đưa cho cậu bạn ngồi bàn trước, giọng rất thân thiện. “Cho cậu mượn nè.”

Hà?

Lớp trưởng trở nên nhiệt tình thế từ bao giờ nhỉ? Cậu bạn bàn trước gãi gãi đầu, nhận lấy cây bút trong mà vừa mừng vừa lo.

Hứa Du Du ở bên cạnh lườm cậu ta một cái, lầu bầu: “Cậu không biết tự mua lấy à.”

.....

Tiết đầu tiên là giờ toán, Nguyên Trạch đến văn phòng một chuyến, lấy vở bài tập mà cô Tiểu Thực Tuyết đã chấm xong về, phát cho các bạn. Chúc Yếu ngồi ngay tại bàn, nhận lấy vở bài tập bàn trước chuyển cho mình.

Không phải cuốn vở hôm qua cô viết.

Vở bài tập được chia làm hai cuốn A và B, nộp luân phiên nhau để thầy cô có thời gian chấm bài. Hôm qua phải nộp cuốn A, bài tập đó Chúc Yếu không biết làm, cuối cùng phải chép của Tường Diễm Nha, nhưng bây giờ phát cho cô lại là cuốn B.

Chúc Yếu đưa tay lật cuốn vở bài tập, nhìn chữ viết nắn nót trên đó, bài tập làm đầy đủ hết các bước, nhưng... phần lớn là sai cả.

Trên trang bài tập được sửa gần nhất, những đường gạch bằng bút đỏ chẳng chặt, rất bắt mắt.

Chúc Yếu vội vã gấp vở bài tập của mình lại.

Sau đó len lén liếc mắt nhìn Nguyên Trạch bên cạnh mình, thấy anh đang cúi đầu chuẩn bị bài thì mới thờ phào một hơi.

Những ngón tay thon dài của chàng thiếu niên cầm cây bút máy, gạch một đường lên trang giấy, đánh dấu chỗ quan trọng.

Nét bút dừng lại một giây. Khóe môi anh khẽ cong lên một chút, gần như khó mà phát hiện ra.

.....

Buổi trưa Chúc Yếu theo Tường Diễm Nha đến thư viện mượn sách. Chủ yếu là mượn vài cuốn tiểu thuyết ngôn tình, tiện thể mượn thêm một cuốn sách kinh điển hoặc sách tham khảo để che bên ngoài làm lớp ngại trang. Tường Diễm Nha đang lựa sách, Chúc Yếu thì không định mượn, chỉ tiện tay lục lọi vài cuốn sách ở cái giá đổi điện.

Buổi trưa trong thư viện có rất nhiều người, nhưng hết sức yên tĩnh.

Nghe Chúc Yếu nói vẫn chưa lên tiếng xin kết bạn WeChat với lớp trưởng, Tường Diễm Nha nghiêng đầu qua, nghiêm túc nói: “Chuyện này có gì mà phân vân, không thử thì làm sao biết có được hay không?”

Cứ tưởng là cô bạn thân này đã lấy lại tự tin rồi, không ngờ hễ đụng phải lớp trưởng là lại nhát như thỏ.

“Ừ...” Chúc Yếu đang nghiêm túc suy xét.

Lúc còn ở Đại Ngụy, cô cao quý như thế mà khi đối diện với thái phó vẫn không có chút tự tin nào, huống chi hiện tại. Thái phó ưu tú là thế, nhưng cô thì...

Chúc Yếu chán nản đưa tay chọc chọc những cuốn sách trên giá, bất ngờ có một cuốn sách rơi xuống, đánh “bộp” một tiếng. Cô ngồi xổm xuống, nhặt cuốn sách lên, sau đó nhặt tiếp tờ danh mục mượn sách đã rơi ra ngoài, chuẩn bị bỏ vào lại.

Ai ngờ mắt vừa liếc qua một cái liền nhìn thấy cái tên trên tờ danh mục mượn sách... Nét chữ ấy cô quá quen thuộc. Đường nét cẩn thận, chữ viết mạnh mẽ rắn rỏi, trông rất khí phách. Đường như cô có thể tưởng tượng ra được cánh chàng thiếu niên ấy cúi đầu viết chữ.

Trái tim trong lồng ngực lập tức đập thành thịch, mặt mày cũng hớn hờ ra, Chúc Yếu gấp cuốn sách lại thật cẩn thận rồi ôm nó vào lòng.

Tường Diễm Nha đã chọn xong sách, toàn là truyện ngôn tình tổng tài bá đạo, cộng thêm cuốn sách tham khảo tiếng Anh tiện tay cầm lên khi nãy. Cô hỏi: “Yếu Yếu, cậu chọn xong chưa?”

Thấy Chúc Yếu ôm một cuốn sách thì gật đầu, nói: “Chỉ một quyển thôi à, có cần mượn thêm vài quyển không? Tiểu thuyết trên lầu hai rất hay, mình có thể giới thiệu cho cậu.”

Chúc Yếu lắc đầu, ánh mắt trong veo, sáng lấp lánh, mang theo nụ cười. “Không cần đâu, một quyển là đủ rồi.”

Biết bình thường Chúc Yếu cũng không hay xem tiểu thuyết ngôn tình, Tường Diễm Nha ừ một tiếng rồi không nói gì thêm nữa.

Có điều thấy bạn mình nhát gan quá, ngay cả gửi lời mời kết bạn với bạn cùng bàn thôi mà cũng không dám nên dọc đường đi Tường Điềm Nha làm công tác tư tưởng cho cô. “Nói thế nào thì cũng là bạn cùng bàn với nhau lâu thế rồi, người xưa có câu “tu mười năm mới đi chung thuyền, tu trăm năm mới chung chăn gối”, thế ra cậu cũng tu mười mấy năm rồi chứ bộ.”

Nói xong, vừa bước ra khỏi cửa thư viện thì nhìn thấy Nguyễn Trạch đang đi về phía này.

Chàng thiếu niên vóc người cao lớn, bước đi đĩnh đạc, tay phải cầm hai cuốn sách, hiển nhiên là đến thư viện trả sách và mượn sách.

Tường Điềm Nha đưa mắt nhìn Chúc Yếu, con người đảo một vòng, dùng khuỷu tay huých nhẹ cánh tay Chúc Yếu, nói với giọng rất gian xảo. “Xem ra duyên phận giữa cậu và lớp trưởng đầu chỉ tu mười mấy năm chứ.”

Nói xong thì kéo Chúc Yếu đi về phía Nguyễn Trạch, cười nói: “Lớp trưởng, Chúc Yếu có chuyện muốn nói với cậu này.”

Chúc Yếu: “.....”

.....

Hành Dương được phủ xanh mát mát. Những cây son hai bên đường được cắt tỉa cẩn thận, từng cụm hình tròn bên trên có điểm xuyết những đóa hoa li ti màu vàng hoặc trắng, hương thơm ngào ngạt, cảnh sắc thanh nhã.

Hiện tại nơi này chỉ có hai người họ.

Nguyễn Trạch cúi đầu, tầm mắt rơi vào đỉnh đầu của cô gái trước mặt. Mái tóc đen ấy ánh lên một màu bóng khỏe. Đến gần hơn, có thể ngửi thấy hương thơm trên người cô.

Đó là hương thơm của thiếu nữ thanh xuân, thoang thoảng, rất dễ chịu.

“Có chuyện gì không?” Anh lên tiếng hỏi, giọng trong trẻo.

Sách mượn từ thư viện đã được Tường Điềm Nha chu đáo cầm giúp, bây giờ trên tay cô chỉ có một cái ví dài. Hai tay cô siết chặt, đốt ngón tay trở nên trắng bệch.

Chúc Yếu do dự khá lâu, mũi mới phát ra một tiếng ừ khe khẽ. Cô gật đầu: “Có.”

Sau đó, cô cúi đầu kéo khóa chiếc ví, lấy chiếc điện thoại khá mỏng từ bên trong ra, chìa ra trước mặt anh.

Tay còn lại, nhẹ nhàng nâng lên, nắm lấy ống tay áo của chàng thiếu niên trước mặt.

Cô tay lộ ra bên ngoài mảnh mai nhỏ nhắn, bàn tay thì xinh xắn, ngón tay thon dài. Những móng tay hồng phấn đang náu áo anh, ngón tay từ từ siết chặt...

Nguyễn Trạch đưa mắt sang, nhìn thẳng vào mắt Chúc Yếu.

Giọng cô rất nhỏ, rất mềm nhẹ, nũng nịu như trẻ con. “Có thể... kết bạn trên WeChat không?”

Chàng thiếu niên ngày thường luôn lãnh đạm kia bỗng trở nên ngẩn ngơ, tìm lỗi một nhịp.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Dạy cậu

Điện thoại là loại hiện đại nhất, màu trắng, đường viền sáng bóng, thân máy mỏng, không dùng ốp lưng. Nó là do Tiêu Minh Châu cố ý lựa chọn cho con gái. Công việc quá bận rộn, bà không thể quan tâm từng li từng tí đến con mình như những bà mẹ khác cho nên ở phương diện vật chất, bà luôn cố gắng bù đắp nhiều nhất, đặc biệt là ăn mặc.

Trong nhà có một phòng để quần áo thuộc sở hữu riêng của Chúc Yếu, bên trong toàn là váy áo, giày dép và túi xách mà các cô gái ở độ tuổi này yêu thích nhất. Chúc Yếu vào Hành Dương, phần lớn phải mặc đồng phục nên gần như không nhúc nhích gì chúng, đại bộ phận ngay cả mác còn chưa tháo ra.

Chiếc điện thoại do Tiêu Minh Châu chọn này, tính năng thì không có gì đặc biệt, có điều tay Chúc Yếu nhỏ quá, cầm vào hơi quá khổ, không thể thao tác một tay được. Còn bây giờ, chiếc điện thoại này lặng lẽ nằm trong lòng bàn tay của Nguyễn Trạch, ngược lại có vẻ hơi nhỏ.

Nguyễn Trạch nhấn phím home, máy không cài mật mã, màn hình điện thoại cũng là ảnh hoạt hình bình thường. Về phần WeChat, danh sách bạn bè lác đác vài người. Anh nhìn thêm một cái, trong danh sách không có nam sinh nào khác.

Lấy điện thoại của mình ra, chấp nhận kết bạn xong, Nguyễn Trạch trả điện thoại lại cho Chúc Yếu.

Thái độ của anh rất ôn hòa, giống như kết bạn WeChat với anh là một chuyện chẳng khó khăn gì.

“Tốt nhất là nên cài mật mã điện thoại.” Anh nghĩ ngợi rồi nói một câu.

Chúc Yếu trước kia không thường sử dụng di động nên cũng không cài đặt mật mã gì. Còn Chúc Yếu bây giờ thì rất thích dùng, chẳng qua là chưa quen hết các tính năng mà thôi.

Nhận lấy điện thoại, Chúc Yếu cúi đầu nhìn cái tên vừa được thêm vào danh sách bạn bè, mặt mày tươi rói, gật đầu đáp. “Ừm, biết rồi.”

Sau đó cô ngửa đầu nhìn Nguyễn Trạch, biết anh đến đây để trả và mượn sách, mà thời gian nghỉ trưa của học sinh cấp 3 vốn không nhiều nên không dám làm mất thời gian của anh. “Vây, vậy... cậu đi trả sách đi, mình về phòng học đây.”

Chúc Yếu vừa đi vừa chạy về, Tường Điềm Nha còn đợi cô bên kia. Làn váy của cô tung bay, đôi chân thon thả nõn nà, bước chân vội vàng, trông hệt như một đóa hoa đang lượn vòng.

Nguyên Trạch cúi đầu, ánh mắt dừng lại chốc lát trên ống tay áo vừa bị cô nắm lúc nãy. Mãi anh hơi cong lên, nói một câu rất khẽ. “Thật dễ thương”

.....

“Thế nào? Thế nào rồi? Thêm được rồi chứ?” Tường Diễm Nha ôm mấy cuốn sách thật dày trong lòng, thấy Chúc Yếu liền hỏi ngay.

Chúc Yếu mỉm cười, tuy chưa mỉm cười nhưng niềm vui sớm đã lan tỏa trong đôi mắt sáng ngời.

Mến mộ thái phó bao năm, hôm nay là lần đầu tiên cô đứng cảm như thế.

Khi còn ở Đại Ngụy, ban đầu cô xấu hổ không dám mở miệng, chỉ có thể đứng xa xa mà nhìn anh một cái, hoặc là mượn có đi tìm ca ca mình để “tình cờ” gặp thái phó.

Sau này, cô không muốn làm lỡ tương lai của thái phó nên càng không dám tìm bất cứ lý do gì để gặp mặt anh.

Một chàng trai ưu tú như anh, trước khi trở thành Thái Hoa được hoàng đế khâm điểm, khắp kinh thành đã có vô số bà mối tranh nhau đến se duyên. Đến khi anh thành niên, bót đi về non nót của thiếu niên, trở thành một chàng trai đường đường đỉnh đặc thì những người đến cầu hôn càng không ngớt.

Mỗi lần nghe được tin về hôn sự của Nguyên Trạch, tim Chúc Yếu lại nhói lên, ăn ngủ không yên. Sau đó biết chuyện hôn sự không thành, cô lại không nhận được mà mừng thầm trong bụng.

Yêu thương một người, lẽ ra nên mong điều tốt đẹp đến với người đó. Đằng nào thì anh cũng phải lập gia đình, nên có một thế tử đệ dàng chu đáo bên cạnh chăm sóc anh, sinh con đẻ cái cho anh.

Nhưng cô không làm được.

Cô không thể gả cho thái phó thì cũng không muốn anh lấy người con gái khác. Thật ích kỷ và mâu thuẫn.

Tường Diễm Nha gờ hai ngón tay thành hình chữ V, vừa đi vừa nói: “Minh đã bảo mà, Yếu Yếu, cậu phải tự tin lên một chút...”

Sau đó lại nói về Lâm Chi Y. “Ngay cả Lâm Chi Y cũng không xin được WeChat của lớp trưởng đấy nhé. Mấy ngày trước Hứa Du Du còn xúi Lâm Chi Y gửi lời mời, kết quả thì sao? Lâm Chi Y thẹn thùng bước tới, thế là bị lớp trưởng không nhuộm bụi trần của chúng ta dùng một câu “không tiện lắm” để đuổi đi.”

“Cho nên à...”

Tường Diễm Nha dùng ánh mắt chân thành nhìn Chúc Yếu, còn vỗ vai cô, gật gù đưa ra kết luận. “Minh cảm thấy cậu ấy đối xử với cậu khác hẳn mọi người”

Khác chỗ nào, trong lòng Chúc Yếu biết rất rõ. Dù sao thì anh vẫn xem cô là công chúa Đại Ngụy, mà anh là kẻ tồi, đương nhiên không thể từ chối yêu cầu của cô.

Nghĩ đến đây, khuôn mặt Chúc Yếu trở nên ủ rũ, vẻ tươi cười rạng rỡ khi nãy bỗng chốc tan biến.

.....

Trên đường trở về lớp phải trải qua phòng giáo viên. Cô Tiêu Thực Tuyết đang ngồi bên bàn làm việc, đưa tay đỡ gọng kính lên, gọi Chúc Yếu lại. “Chúc Yếu, em qua đây một lát.”

Hả? Mất Chúc Yếu tròn tròn lên, chân dừng bước, đi vào phòng làm việc với vẻ thấp thòm không yên.

Phòng giáo viên rất lớn, bên trong có hai hàng bàn làm việc, mỗi hàng có ba cái bàn, chỗ của cô Tiêu là chiếc bàn ở giữa của hàng thứ hai.

Cô dạy toán hai lớp, trước mặt là hai chồng vở bài tập sắp xếp gọn gàng, chồng bên ngoài đã được chữa xong, là của khối lớp khác. Bây giờ bên tay cô có một đồng vở bài tập bây ra, đang được chấm, là của lớp Chúc Yếu.

Lẽ nào... là chuyện cô copy bài bị phát hiện ư?

Nghĩ thế, Chúc Yếu bỗng cảm thấy hơi lo lắng. Bất luận là ở Đại Ngụy hay hiện đại, nghề giáo đều là một nghề được người người kính trọng, nên cô lẽ phép lên tiếng. “Em chào cô Tiêu, cô tìm em có việc gì không ạ?”

Cô Tiêu đặt cuốn vở đã được chữa trên tay lên trên cùng chồng vở đã chữa xong, nhìn cô học trò trước mặt, giọng hiền lành. “Chúc Yếu, em đừng lo lắng, cô chỉ muốn trò chuyện với em một chút thôi, em cứ thả lỏng đi.”

Hình như không phải bị phê bình, Chúc Yếu yên tâm, giọng cũng thoải mái hơn. “Dạ.”

Trên mặt cô Tiêu nở một nụ cười nhẹ, nhìn rất gần gũi. Cô bé trước mặt tuổi xuân phơi phới, cực kỳ xinh đẹp, đặc biệt là đôi mắt, rất cuốn hút.

Cô Tiêu bắt đầu nói. “Cô vẫn luôn chú ý đến em, biết áp lực của em rất lớn, nhưng cô tin rằng em là một đứa trẻ thông minh, chẳng qua là chưa được tự tin mà thôi. Thật ra có nhiều khi em có thể hỏi những bạn bên cạnh mình, đừng có chỗ nào không hiểu là giấu rồi tự đi vào bế tắc...”

Làm gì có học sinh nào trời sinh đã ngu dốt. Có đôi khi thành tích kém là do phương pháp học chưa đúng mà thôi.

Cô nói rất đúng. Từ nhỏ tiêu công chúa đã sinh sống trong cung, tuy không giỏi thi thư nhưng vẫn hiểu được đạo lý cơ bản này. Chúc Yếu gật đầu thật mạnh. “Em sẽ học hỏi các bạn bên cạnh nhiều hơn.”

Những học sinh có thành tích kém lại hướng nội bình thường sợ nhất là nói chuyện với giáo viên, trước kia cô Tiêu còn nghĩ có khi nào cô nói thế, áp lực tâm lý của Chúc Yếu sẽ càng lớn thêm, dẫn đến phản tác dụng không.

Nhưng bây giờ... cô Tiêu nhìn nụ cười tự tin trên mặt học trò mình, rất bình tĩnh và ung dung.

Khí chất dù thấy trời sụp xuống cũng không nao núng này dường như khá giống với Nguyên Trạch.

Gần đến thì rạng. Cô Tiêu cảm thấy an tâm hơn nhiều.

Nếu sau này thành tích càng giống với Nguyễn Trạch hơn thì càng tốt.

Thấy cô không còn rụt rè nhút nhát như trước, cô Tiêu cũng thoải mái hơn nhiều. “Chính như bạn cùng bàn của em đó, môn nào cũng đứng đầu khối, hằng ngày hai đứa ngồi chung với nhau chỉ ít gì cũng có thêm động lực để học tập.”

Nhớ lúc trước, giáo viên môn nào cũng muốn Nguyễn Trạch phụ trách môn của mình, may mà tiết đầu tiên là tiết toán, cho nên cô Tiêu mới nhanh chân chiếm trước.

Dạ... tiểu công chúa này giờ vốn kiêu ngạo tự tin bỗng nhiên thẹn thùng, giọng thấp hơn, rất tự giác nói: “Là em làm bạn ấy mất mặt.”

Cô học trò này cũng thật dễ thương.

Cô Tiêu mỉm cười, tiếp tục kiên nhẫn khuyên bảo. “Cô không có ý này, chỉ muốn nói là em có một cuốn sách tham khảo tốt nhất bên cạnh mình, các bạn học khác hâm mộ em lắm đấy.”

“Em ấy à, phải cố gắng hơn nữa, bây giờ mới đầu năm, nhân lúc cường độ học tập chưa cao, hãy ôn lại những kiến thức cơ bản. Việc học giống như xây nhà, đầu tiên phải có nền móng vững chắc, rường cột vững vàng thì những viên gạch sau này sẽ dễ dàng hơn nhiều, nếu không có xây cao hơn nữa cũng vô dụng...”

Tiểu công chúa mới đi học được hai ngày nhưng đã có thể cảm nhận được thái độ của các thầy cô đối với mình, hầu như ai cũng xem nhẹ cô. Duy chỉ có cô Tiêu là có vẻ hơi quan tâm đến cô, chẳng hạn như hôm qua gọi cô lên làm bài tập, mặc dù cô không biết làm nhưng trong mắt cô Tiêu không hề có vẻ gì là coi thường.

Trò chuyện với cô Tiêu xong, Chúc Yếu ra khỏi phòng giáo viên với bước chân hơi nặng nề.

Giờ nghỉ trưa đã bắt đầu, các bạn học đều ngay ngắn ngồi vào chỗ của mình.

Giờ này vốn là giờ nghỉ trưa của trường, có điều đa số học sinh trong lớp đều ngồi lại làm bài tập sáng nay thầy cô cho, chỉ có lác đác vài học sinh ở cuối lớp đang nằm xoài ra bàn mà ngủ.

Nguyễn Trạch cũng đang ngủ. Hai tay đan vào nhau gác lên bàn, đầu gối lên tay, mặt quay vào trong, chỉ để lộ phần gáy ra ngoài.

Sợ quấy rầy đến anh, Chúc Yếu nhón chân nhẹ nhàng, vòng qua phía sau anh, ngồi vào chỗ của mình.

Cô nghiêng đầu qua nhìn. Chàng trai bên cạnh mình nhắm mắt nghỉ ngơi, hơi thở đều đều. Lông mày dài và đen, đôi mày cương nghị, sống mũi cao, môi căng bóng nhưng hơi mỏng, mỗi một đường nét đều như được điêu khắc cẩn thận tỉ mỉ. Anh chỉ nhắm mắt, thời gian bỗng như ngừng trôi.

Vừa ngồi xuống, cậu bạn ngồi bàn trước liền quay lại, đưa sách cho Chúc Yếu. Là quyển sách mà Chúc Yếu mượn ở thư viện trưa nay. Tường Diễm Nha vẫn cầm giúp cô này giờ, lúc này nhờ các bạn chuyển cho cô.

Cậu bạn kia nhìn dòng chữ tiếng Anh trên bìa sách, tiện tay lật ra xem, thấy chỉ chút những dòng chữ bằng tiếng Anh nên rất ngạc nhiên. “Chúc Yếu, cậu đọc sách tiếng Anh cô à, giỏi thật...”

“Không đúng.” Nói xong thì cậu ta nhủ mày, như đang cố nhớ lại. “Mình nhớ lần trước bài thi tiếng Anh của cậu chỉ có 47 điểm thôi mà.”

Thành tích tiếng Anh của Chúc Yếu rất kém.

Cảm nhận được người bên cạnh mình đã thức giấc, mở mắt từ lúc nào, lúc này đang nhìn mình, tiểu công chúa trong lòng vô cùng bối rối nhưng mặt không đổi sắc nhận lấy cuốn sách từ tay cậu bạn bàn trước, tay nhẹ nhàng đặt lên bìa cuốn sách, sau đó nghiêm túc giải thích với cậu bạn kia. “Mình muốn động viên bản thân.”

.....

Giờ tan học, Chúc Yếu và Tường Diễm Nha cùng nhau ra khỏi cổng trường.

Học sinh cấp 3 không cần phụ huynh đưa đón như hồi cấp 2. Phần lớn học sinh ngoại trú nhà đều khá gần trường, nhóm năm nhóm ba cùng nhau đi bộ, cũng có những học sinh đi xe đạp, có điều trường có quy định không được đạp xe trong trường, phải dắt xe ra khỏi cổng mới được đi.

Tường Diễm Nha cũng có một chiếc xe đạp khá mới, màu hồng, phía trước có chiếc giỏ nhỏ, trông rất đáng yêu.

Cũng có một bộ phận học sinh như Chúc Yếu, có xe nhà đưa đón. Hành Dương không thiếu những gia đình giàu có, nhà có điều kiện thì càng dễ bồi dưỡng con mình.

Bình thường đến giờ tan học, anh Trương tài xế sớm đã đậu xe đợi ngoài cổng trường. Chiếc xe sang trọng rất bắt mắt, nhưng hôm nay lại không thấy đâu.

Tường Diễm Nha muốn đợi cùng Chúc Yếu nhưng cô thấy không cần nên bảo cô ấy về trước.

“Ồ, cậu nhìn kia, đó chẳng phải Nguyễn Trạch lớp 12.9 sao?”

“Đẹp trai quá đi mất!” Có nữ sinh kích động vút lấy cánh tay của cô bạn bên cạnh.

Trước cửa căn tin đông nghẹt học sinh. Món Oden bốc hơi nghi ngút, quay vòng vòng trong nồi nướng, lạp xưởng được ướp bóng mỡ, da heo giòn tan, thịt viên dai dai... Tiếng ồn ào nhốn nháo, người chen chúc chật chội. Nguyễn Trạch về mặt diễm tĩnh, dắt chiếc xe của mình đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cổng liền nhìn thấy một dáng người nhỏ nhắn đứng cách đó không xa.

Hai quai cặp đề lên trên đôi vai mảnh mai yếu đuối của cô, nhưng hai chân cô vẫn đứng rất ngay ngắn, bàn chân mang một đôi giày vải màu trắng và đen, đầu mũi giày rất sạch sẽ.

Cô lặng lẽ đứng bên ngoài cánh cổng tự động, không nóng, không vội, hết như vẫn là tiểu công chúa cao quý thanh khiết trong thâm cung vậy.

Nguyễn Trạch dắt chiếc xe đạp, chậm rãi đi qua đó. Cô hơi cúi đầu, về mặt chăm chú nghe điện thoại. Những sợi tóc mềm mại dán vào gò má trắng trẻo mịn màng của cô. Giọng cô rất nhẹ nhàng, âm cuối trong lơ đãng còn mang theo chút ngọt ngào dù giọng khá nghiêm túc. “Dạ... Không sao đâu. Anh không có việc gì là tốt rồi. Không cần đến đón tôi, tôi tự bắt xe về là được.”

Là điện thoại của anh Trương tài xế gọi đến, nói là trên đường đi xe có chút vấn đề, bây giờ còn chưa sửa xong nên sẽ đến trễ một chút.

Nguyên Trạch đi qua, bàn tay đang dắt xe bỗng siết chặt hơn, nhưng sắc mặt vẫn bình thản, đến trước mặt cô, nhìn cô gái nhỏ bé bị bóng mình che khuất, lên tiếng hỏi: “Có cần thần đưa công chúa về nhà không?”

.....

Những ngón tay nhỏ nhắn trắng trẻo nhẹ nhàng nắn lấy áo của chàng trai đằng trước, nắn chặt, rồi nắn chặt hơn. Dưới lớp vải mỏng manh là cơ thể rắn chắc của anh.

Cô có thể cảm nhận rất rõ nhiệt độ cơ thể anh thông qua đầu ngón tay mình.

Chỉ dám nắn áo, thật cẩn thận, thật dè dặt không dám chạm vào người anh. Chúc Yếu ngồi trên yên sau xe đạp, vẫn chưa kịp hoàn hồn lại. Không ngờ thái phó lại đích thân đạp xe đưa cô về nhà.

Mấy ngày trước cô không có việc gì làm nên ngồi xem phim với phụ hoàng trong phòng khách. Trong bộ phim có một cảnh thế này: Chàng thanh niên trẻ cười xe đạp chở cô gái mình thích, cô gái thì thất hai bím tóc, làn váy màu xanh nhạt tung bay trong gió, trông đầy sức thanh xuân.

Chúc Yếu vô cùng hâm mộ.

Ngẩng đầu nhìn bóng lưng của chàng trai, Chúc Yếu khẽ cong môi cười, mắt sáng lấp lánh như có những vì sao ẩn chứa trong đó. Cô mỉm cười, giọng thật khẽ. “Cậu, cậu biết mình ở đâu không?”

Hình như lúc này anh không hỏi, nhưng đường thì đi rất đúng.

Nguyên Trạch ừ một tiếng, giải thích với cô. “Trước đó mình có làm danh sách địa chỉ của các bạn trong lớp.”

Thảo nào. Chúc Yếu gật đầu, không nói gì nữa.

Nhà Chúc Yếu ở trong khu Đế Cảnh, là khu biệt thự nổi tiếng nhất Tân Thị, cách Hành Dương không xa, chỉ khoảng chừng hai mươi phút.

Cô hơi tò mò là hiện nay anh đang ở đâu. Còn chưa kịp lên tiếng thì anh đã nói trước. “Trưa nay cô Tiêu gọi công chúa lên nói chuyện à?”

Sao anh lại biết nhỉ? Chúc Yếu không hỏi, chỉ thật thà trả lời. “Ừm, mình... thành tích của mình kém quá.”

Cô hơi chán nản, giọng cũng trở nên lí nhí hơn.

Trước đây cô cho rằng khoảng cách giữa mình và anh cũng không lớn lắm, ngay cả phụ hoàng và mẫu hậu cũng nói cô là cô gái đáng yêu nhất Đại Ngụy. Nhưng bây giờ cô mới phát hiện, thì ra khi không còn thân phận công chúa nữa, nếu đặt cô và thái phó cạnh nhau thì cô giống như bùn dưới đất còn thái phó thì giống như vầng trăng sáng trên trời cao.

“Công chúa rất thông minh.”

Giọng anh hơi trầm thấp, an ủi cô. “Chẳng qua là cần thời gian thích nghi mà thôi.”

Biết rõ đây chỉ là lời an ủi mình nhưng nghe xong, Chúc Yếu vẫn cảm thấy rất vui vẻ.

Nhưng sau đó, cô liền nghe anh nói tiếp một câu: “...Sau này đừng copy bài nữa.”

Hà?

Mắt Chúc Yếu bỗng tròn tròn lên.

Vừa lúc đi ngang qua ngã tư, phải chờ đèn đỏ. Xe đạp bỗng nhiên dừng lại, Chúc Yếu ngồi phía sau không chú ý nên cơ thể nhào tới trước theo quán tính, khuôn mặt nhỏ nhắn dán chặt vào tấm lưng của chàng trai phía trước.

Cảm giác ấm áp ấy khiến Chúc Yếu ngẩn ngơ một lát.

Sau đó lập tức ngồi ngay ngắn trở lại.

Cô xoa xoa cái mũi bị đụng hơi đau, mặt đỏ bừng bừng.

Hôm cô chép bài của Trương Diễm Nha bị anh nhìn thấy rồi ư. Chắc chắn anh sẽ phê bình cô.

Đang lúc Chúc Yếu thấp thòm bất an, không biết giải thích thế nào thì giọng nói ôn hòa kia từ trên đầu vang lên, nói với cô. “Có chỗ nào không biết thì cứ hỏi mình...”

“Mình dạy cậu.”

.....

Tác giả có lời muốn nói:

Tiêu công chúa: *Cái gì cũng dạy sao?*

Thái phó: *Ừ.*

Tiêu công chúa: *Yếu sớm có dạy không?*

Thái phó cười: *...Dạy.*

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chu đáo

Sau khi về nhà, Chúc Yếu nhào ra bàn làm bài tập suốt hai tiếng đồng hồ. Cuối cùng cũng xong. Cô vươn cánh tay lên, đuổi người ra. Hai ống tay áo ngủ trượt xuống, lộ ra hai cánh tay mảnh mai, trắng nõn nà.

Sửa sang lại vở bài tập trên bàn học xong, Chúc Yếu leo lên giường nằm, vùi mặt vào chiếc gối mềm mại.

Phòng ngủ có tông màu chủ đạo là hồng nhạt và trắng, sắc độ ngọt ngào, thiết kế tạo không khí ấm áp, tuy không xa hoa bằng cung điện của tiểu công chúa tại Đại Ngụy nhưng cũng rất thoải mái. Tay cô từ từ duỗi ra, mò mẫm trên giường một lượt, cho đến khi đầu ngón tay chạm phải một vật cứng lạnh lạnh thì Chúc Yếu mới ngẩng đầu lên.

Cô đã tháo dây buộc tóc ra, mái tóc dài ngang vai tự nhiên buông xõa, những sợi tóc hơi rối càng làm cho gương mặt cô trở nên nhỏ nhắn hơn.

Chúc Yếu ngồi dậy, tựa người vào gối, mở WeChat trên điện thoại ra, mắt nhìn vào bức ảnh đại diện trong danh sách bạn bè của mình.

Tên tài khoản cũng chỉ đơn giản là hai chữ Nguyên Trạch, tên của anh. Danh sách bạn bè vốn được xếp theo thứ tự Alphabet, trong danh sách này, vị trí của anh hoàn toàn không có gì đáng chú ý.

Chúc Yếu khẽ cắn môi, đưa tay chạm vào màn hình điện thoại, sửa lại tên của anh.

Cô thêm chữ A vào phía trước.

Thấy tài khoản WeChat của thái phó đã nằm ở vị trí đầu tiên trong danh sách, Chúc Yếu mới hài lòng gật đầu. Cô bấm vào, ngón tay dừng lại rất lâu trước cửa sổ hội thoại, thật do dự gõ vài chữ, nghĩ ngợi thế nào rồi lại xóa đi.

Giằng xé mãi một hồi, cuối cùng Chúc Yếu đành trở ra.

Con gái nên dè dặt một chút. Lễ giáo được bồi dưỡng trong mười lăm năm qua không cho phép cô chủ động trò chuyện với thái phó.

Cắn môi lần nữa, Chúc Yếu đặt điện thoại xuống.

Nghĩ thế nào, cô lại cầm điện thoại lên, chậm rãi gõ một dòng vào khung chat. “Cảm ơn cậu đưa mình về nhà.”

Gửi, gửi đi rồi!

Tìm đập tình thích, mặt đỏ phừng phừng, giống như giờ khắc này thái phó đang đứng trước mặt và nói chuyện với cô vậy.

Đầu bên kia nhanh chóng trả lời: “Công chúa đừng khách sáo.”

Mắt Chúc Yếu cong lên thành hình vầng trăng.

Rõ ràng có thể không cần gọi cô là công chúa nữa, nhưng những lúc riêng tư, dường như anh vẫn quen gọi cô là công chúa. Giống như cô vậy, nhiều lúc sẽ quen miệng gọi anh là thái phó. Chúc Yếu cầm điện thoại nhìn một lúc thật lâu, nỗi khẩn trương trong lòng cũng từ từ hóa thành niềm vui sướng, giống như có một cảm giác ngọt ngào đang dần lan ra trong cô, khiến trái tim cô như được ngâm trong mật ngọt.

Mỗi lúc nhớ đến anh, cảm giác thật ngọt ngào.

Không dám tiếp tục trò chuyện với thái phó, cô thoát ra, rồi lại bấm vào ảnh đại diện của Tường Điềm Nha.

Bên kia, Tường Điềm Nha đã làm bài tập xong từ sớm, lúc này đang hóng bộ phim Hàn mới nhất.

Nhìn thấy tin nhắn của Chúc Yếu, cô trả lời: “Mình đang xem bộ phim Hàn hot nhất, nam chính đẹp trai chết được! Đôi chân dài ấy cứ như là từ trong tranh bước ra vậy!”

Dùng liên tiếp hai dấu chấm than, đủ để chứng tỏ bộ phim ấy hay đến cỡ nào, nam chính kia đẹp đến nhường nào.

“...Có điều bộ này vẫn chưa ra hết, mỗi tuần chỉ có hai tập, bây giờ mới phát đến tập thứ mười. Yếu Yếu, cậu muốn xem không? Mình giới thiệu cái app đó cho cậu.”

Chúc Tấn Ung thích xem những bộ phim có tính nghệ thuật, trong sáng. Chúc Yếu từng xem cùng ông vài bộ. Về phần phim Hàn, tiểu công chúa chưa từng xem qua.

Chúc Yếu gõ ngón tay, từng nhịp từng nhịp, đánh một dòng chữ rồi gửi đi. “Phim Hàn thật sự hay đến thế sao?”

.....

Sáng hôm sau, Chúc Yếu đến lớp với đôi mắt đen như mắt gấu mèo.

Lúc bước vào phòng học, có một bạn nam đang đứng lau bảng, thấy mặt Chúc Yếu liền hỏi. “Chúc Yếu, hôm qua cậu học khuya lắm à? Trông cậu có vẻ như không ngủ đủ giấc.”

Là Triệu Khiêm Trác – cậu bạn ngồi phía trước Chúc Yếu. Trước đây lúc Chúc Yếu còn im ắng, không nổi bật thì cậu ấy đã để ý đến cô. Bây giờ cô đã không còn hướng nội và tự ti như trước, tuy rằng thành tích vẫn còn rất kém nhưng tính cách lại dễ khiến người ta mến, cho nên cậu càng thích nói chuyện với cô hơn.

Da Chúc Yếu trắng nên quảng thâm dưới mắt trông càng rõ ràng.

Hai mắt mang theo vẻ mệt mỏi, gương mặt cũng không có tinh thần, hết như một con thú nhỏ sắp đến kì ngủ đông, trông rất đáng yêu.

Cô ậm ừ “ừ” một tiếng, ngồi vào chỗ của mình với bước chân loạng choạng như đang trên mây.

“Tớ nói này Triệu Khiêm Trác, có phải cậu thích Chúc Yếu không? Sao quan tâm đến cậu ấy thế?” Một bạn nam trêu ghẹo.

Dù là lớp chọn hay lớp thường, đó đều là những cô cậu thiếu niên mười bảy mười tám tuổi hoa, lứa tuổi tình đầu chớm nở, hết sức đơn thuần.

Triệu Khiêm Trác cũng không phải dạng một sách da mặt mỏng hay xấu hổ, tuy tai đã ửng hồng nhưng về mặt thì vẫn rất tự nhiên. Cậu lập tức lấy một viên phấn từ trong hộp ra, ném qua đó. “Tổng Dương, cậu nói bậy gì thế hả?”

“Ôi chào, giận rồi kia! Thích thì bày tỏ đi, nói không chừng người ta cũng vừa ý cậu đó.”

Cậu học sinh này đã có mắt thẩm mỹ nhất định. Người có thành tích tốt, ngoại hình xinh xắn như hoa khôi Lâm Chi Y đúng là đối tượng thầm mến của rất nhiều nam sinh. Nhưng bây giờ thì khác, Chúc Yếu cũng rất xinh đẹp, giọng nói ngọt ngào, lại có khí chất cao sang của con nhà phú quý. Nếu đứng chung với Lâm Chi Y, chỉ bằng khuôn mặt ấy đã có thể ăn đứt cô hoa khôi.

Cô xinh đẹp như thế, sao trước kia lại hướng nội, giống hệt người vô hình thế nhỉ.

Âm thanh huyền ảo, bên tai như toàn là những tiếng ong ong, đêm qua bất tri bất giác xem phim Hàn cả đêm nên Chúc Yếu đang rất buồn ngủ, vì thế không để ý các bạn nam đang nói gì, đặt cặp sách xuống là nằm xoài ra bàn mà ngủ.

Lúc Nguyễn Trạch bước vào lớp thì nhìn thấy cô gái bên cạnh mình đang nhắm mắt, khuôn mặt trắng bệch, nhìn rất mệt mỏi. Anh vô thức đưa tay ra, định vỗ vai cô. Nhưng khi tay sắp chạm vào bờ vai gầy của cô thì Nguyễn Trạch bỗng dừng lại, ngón tay từ từ siết chặt, buông xuống, chỉ nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Chúc Yếu?”

“Ừm...”

Hàng mi của tiểu công chúa khẽ run lên, mơ mơ màng màng, trả lời: “Buồn ngủ quá, để mình ngủ thêm chút nữa đi.”

Thì ra chỉ là buồn ngủ. Cứ tưởng là bị bệnh chứ.

Đôi mày đang nhíu lại của Nguyễn Trạch lại giãn ra, anh nói với cô: “Vậy lát nữa mình gọi cậ.”

Lớp 12.9 không có học sinh nào dám ngủ trong giờ học, cũng không có học sinh muốn ngủ trong giờ học. Chúc Yếu chớp mắt một lát trong giờ tự học nên hai tiết sau đó tuy vẫn nghe không hiểu cho lắm nhưng cũng có thể cố mà ngẩng đầu dậy, nghiêm túc lắng nghe các thầy cô giảng bài.

Tiết thứ ba là giờ sinh học. Thầy Thẩm Vụ – giáo viên môn sinh đang giảng tới tiết thứ hai của chương ba: *Sự phát triển của phôi thai và công nghệ can thiệp vào phôi thai*.

Khác với những giáo viên khác của lớp, thầy giáo môn sinh học này rất trẻ, hơn nữa lại đẹp trai, ăn mặc chín chu, mỗi ngày một bộ khác nhau, mái tóc cũng để theo kiểu đang thịnh hành nhất của các ngôi sao thần tượng Hàn Quốc.

Ngoài ra, thầy Thẩm chẳng những giảng bài hài hước, thú vị mà nghe nói nhà thầy còn rất giàu.

Ngày đầu tiên đến lớp 12.9 dạy, thầy đã “nhấn nhủ chân thành” tới các bạn trong lớp rằng: “Nếu dạy không tốt, tôi sẽ phải về thừa kế việc làm ăn của gia đình. Cho nên hy vọng các bạn phối hợp một chút, sau này phải chú ý nghe giảng.”

Thầy giáo trẻ tuổi, không hề ra vẻ ta đây, nói chuyện lại hóm hỉnh, gần như rất hòa đồng với học sinh nên các bạn lớp 12.9 đều rất thích nghe thầy giảng bài, mỗi lần đến giờ sinh học, không khí của lớp đều rất vui vẻ.

“Chỗ này phải ghi nhớ, sau này ra thi đó.”

Thầy Thẩm ngừng một chút, liếc qua một lượt các học sinh bên dưới. “Tôi nói này...”

“Bạn nam ngồi trong cùng, hàng cuối cùng của lớp...”

Các bạn đồng loạt quay lại nhìn chỗ ngồi trong cùng của hàng cuối cùng, đó chính là chỗ của lớp trưởng – báu vật của lớp.

Có điều lúc này lớp trưởng của họ không phải là tâm điểm, mà gây sự chú ý nhất chính là Chúc Yếu bên cạnh anh.

Cư nhiên đang ngủ.

Còn... còn gối mặt lên cánh tay của lớp trưởng nữa.

Thầy Thẩm chống hai tay lên bục giảng, tay phải còn kẹp một viên phấn, giọng từ tốn: “Em chu đáo như thế, sao không khoác thêm cho bạn cùng bàn của mình một chiếc áo?”

Ha ha ha...

Cả lớp đều bật cười.

Chúc Yếu đang thu thu ngủ, bị chú ý như thế nên lập tức tỉnh ngủ.

Tưởng rằng thầy giáo đang gọi mình, cô mơ mơ màng màng đứng lên.

Cô bé còn mang theo vẻ ngái ngủ vừa tỉnh giấc, hai mắt lim dim, có vài sợi tóc dính vào hai bên má.

Thầy Thẩm nhìn cô, đứng thẳng người lên, bàn tay đang kẹp viên phấn tùy ý ném một cái, viên phấn bay thẳng vào hộp một cách chuẩn xác. Thầy phui phui bụi phấn trên tay, dí dỏm nói một câu: “Có lẽ là do tôi giảng bài quá êm tai nhỉ. Có điều em này, em đã thành công thu hút sự chú ý của tôi, sau này lên lớp tôi sẽ quan tâm đến em hơn.”

“Ngồi xuống đi, sau này không được thế nữa.”

Thầy Thẩm không làm khó Chúc Yếu. Dù sao thầy cũng là người từng trải, áp lực học tập thời cấp ba quá lớn, thỉnh thoảng chớp mắt trên lớp một tí cũng chẳng phải chuyện to tát gì. Hơn nữa em học sinh này nhìn có vẻ ngoan ngoãn, có lẽ là xem phim Hàn hay đọc tiểu thuyết ngôn tình quá khuya mà thôi.

Còn gái mà, có thể thông cảm.

Thầy tiếp tục giảng bài, Chúc Yếu cũng hết buồn ngủ, đầu óc tỉnh táo hẳn ra. Cô cúi đầu, vừa cầm bút đánh dấu những kiến thức quan trọng trong sách vừa nhìn sang bên cạnh.

Chàng trai mặt mũi sáng sủa, không có biểu cảm gì khác. Giống như hồi nãy bị thầy giáo trêu đùa không phải là anh vậy.

Dù là thái phó Nguyên Trạch của Đại Ngụy hay học sinh ưu tú Nguyên Trạch của Hành Dương, đó đều là người được ngưỡng vọng. Bây giờ vì cô, thái phó bị thầy giáo lấy làm trò cười.

Chúc Yếu vô cùng áy náy.

Tuy chỉ là một chuyện rất nhỏ trong giờ học nhưng vì có liên quan đến Nguyên Trạch nên các bạn nữ đều âm thầm bàn tán. Các bạn nữ trong lớp đều có nhóm riêng của mình: cùng phòng ký túc này, cùng bàn này, hoặc tốt nghiệp tiểu học, trung học chung này... đều là những đầu mối tạo nên quan hệ bạn bè thân thiết.

Lâm Chi Y có quan hệ rất tốt, các bạn nữ trong lớp đều thích vây quanh cô trò chuyện.

Bây giờ họ đang bàn tán chuyện trong giờ sinh học. “Chúc Yếu học kém như vậy, nếu mẹ cậu ấy không phải là chủ tịch tập đoàn Bích Mậu thì sao có thể ngồi cùng bàn với lớp trưởng chứ.”

Đây là điều mà cả lớp 12.9 đều công nhận. Bởi vì bên trên “quan tâm” nên mới để người có thành tích tốt nhất như Nguyên Trạch ngồi cùng bàn với Chúc Yếu,

Mọi người đều muốn ngồi cùng bàn với học sinh giỏi, huống chi cậu học sinh giỏi này lại ưu tú và có ngoại hình quá đẹp trai. Hàng ngày ngồi cạnh nhau trên lớp thì có động lực để học biết bao.

“Haiz, cậu nói xem Chúc Yếu có cố tình gây sự chú ý với lớp trưởng hay không vậy?” Ý đang nói chuyện Chúc Yếu dám ngủ trong giờ học, lại còn gối lên cánh tay của lớp trưởng.

“Không đâu, mình thấy cậu ấy ngây thơ lắm, chắc không thâm sâu như vậy đâu.” Cũng có cô bạn nào đó bênh vực Chúc Yếu.

“Thế cũng chưa chắc. Đừng trông mặt mà bắt hình dong. Chúc Hằng lớp 12.3 là anh trai cậu ta, cả ngày trốn học, đánh nhau, còn đùa bỡn tình cảm của người khác, tuổi nhỏ mà đã là tay lão luyện trên tình trường. Anh nào em này, mình thấy Chúc Yếu cũng không tốt đi đâu được.”

Dù sao cũng là bạn cùng lớp, lúc các bạn nữ bàn tán có ý thì thầm thật nhỏ, Chúc Yếu ngồi ở góc sau cùng nên hoàn toàn không nghe thấy.

Chúc Yếu đang cầm bút làm bài tập toán mà cô giao sáng nay. Từng nét bút nắn nót trên trang vở, viết rất nghiêm túc. Do dự khá lâu, cô bỗng dừng lại, không nhìn được mà lên tiếng. “Nguyên Trạch...”

“Sau này lên lớp mình sẽ không ngủ gật nữa.” Chúc Yếu bảo đảm. Phim Hàn dù có hay đến đâu, cô cũng không dám cày đêm nữa.

Chuyện xảy ra trong giờ sinh học sáng nay, Nguyên Trạch vốn không để trong lòng. Bây giờ thấy cô để bụng như thế, đành an ủi. “Không sao, sau này ngủ sớm một chút là được, đừng thức khuya.”

Đường đường là công chúa Đại Ngụy, vừa đến nơi này, những cái hay còn chưa học được thì đã học xong copy bài và ngủ trên lớp.

Chúc Yếu cắn môi, “ừ” một tiếng.

Nhớ đến điều gì, Nguyên Trạch gấp quyển vở bài tập vừa viết xong lại, đưa mắt nhìn Chúc Yếu.

Thật ra ngoại hình của Nguyên Trạch thiên về kiểu thư sinh ôn hòa, khí chất khiêm tốn, nhã nhặn và lịch sự, nhưng không biết sao, ánh mắt rất lạnh lùng, khiến người ta không thể đến gần.

Trước nay Chúc Yếu không dám nhìn vào mắt anh, nhưng bây giờ, cô lo lắng chạm phải ánh mắt ấy, nhìn có vẻ cũng... rất ôn hòa. Mắt anh rất đẹp mà.

“Chúc Yếu.” Đôi môi anh hé mở, nghiêm túc gọi tên cô.

Chúc Yếu mơ mơ màng màng ừ một tiếng, ngồi ngay ngắn lại.

“Bình thường lúc lên lớp, có phải cậu không nhìn rõ chữ trên bảng đen không?” Anh hỏi.

Hả? Không ngờ anh lại hỏi vấn đề này nên mắt Chúc Yếu tròn xoe giấy lát, nhưng một giây sau, hai tay cô siết chặt vào nhau với vẻ căng thẳng.

Đúng là cô nhìn chữ trên bảng có hơi lờ mờ. Cộng thêm cô vốn nghe không hiểu lắm nội dung mà các thầy cô giảng cho nên lần nào lên lớp cũng cảm thấy mơ hồ.

Nguyên Trạch nói: “Cậu ngồi hàng dưới cùng, nhìn không rõ chữ trên bảng, thầy cô giảng gì cậu cũng không hiểu lắm, như thế lên lớp sẽ rất khó tập trung tinh thần.” Thành tích cũng sẽ không khá nổi. Câu này Nguyên Trạch không dám nói, sợ đã kích lòng tự tôn của tiểu công chúa.

Tiểu công chúa không nói gì, chỉ cụp mắt. Nguyên Trạch lại gọi cô lần nữa. “Chúc Yếu.”

“Ừ.” Cuối cùng tiểu công chúa cũng có phản ứng, có điều mắt hơi ửng đỏ, hai tròng mắt đầy hơi sưng, giọng gần như mang theo tiếng nức nò, nói rất nhỏ. “Mình... mình không muốn đổi chỗ khác...”

Ánh mắt Nguyên Trạch hơi sáng ra một chút, sau đó mới mỉm cười vui vẻ. Anh ép giọng thật nhỏ, ngữ khí an ủi. “Không cần đổi.”

Hả? Chúc Yếu nhìn anh.

Nguyên Trạch nhẹ nhàng nói: “Ý của mình là, cậu cần cất một cặp mắt kính.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thư tình

Mắt thẩm mỹ của tiểu công chúa được bồi dưỡng từ nhỏ, tuy Đại Ngụy và nơi này không giống nhau nhưng về cơ bản thì không khác nhau là mấy. Bất luận là thời nào, một đôi mắt sáng long lanh cũng đẹp hơn nhiều so với việc đeo một cặp mắt kính ngò nghêch.

Nhưng ngặt nỗi lên lớp thì phải mang mắt kính.

Cũng có nghĩa là hàng ngày cô phải trưng bộ mặt xấu nhất của mình ra trước thái phó.

Chúc Yếu mặt mày ủ rũ, lòng buồn bực không vui.

Trước kia khi còn là tiểu công chúa Đại Ngụy, mỗi lần “tình cờ” gặp thái phó cô đều mặc những trang phục long lẫy nhất, đeo những trang sức tinh xảo nhất, gương mặt càng trang điểm cực kỳ tỉ mỉ, trên người từ đầu đến chân không thể bắt bẻ vào đâu được.

Còn bây giờ, Hành Dương cấm học sinh trang điểm, may mà Chúc Yếu rất đẹp, làn da trắng mịn nõn nà, thói quen ăn uống nghỉ ngơi điều độ khiến cô không có lấy một nốt mụn nào.

Lúc ở cửa hiệu mắt kính, cũng có nhân viên giới thiệu cho cô kính áp tròng, nhưng nghĩ lại thì cô vẫn là học sinh cấp ba, hơn nữa độ cận thấp, không cần lúc nào cũng đeo kính, cho nên đeo kính thường thì thích hợp hơn.

Lúc đầu Chúc Yếu cũng hơi dao động. Nhưng vừa nghe phải bỏ cái tròng kính mềm mềm mòng mòng ấy vào trong mắt, cô công chúa vừa từ Đại Ngụy đến này lại không dám thử. Cuối cùng cô lắc đầu, chọn một cặp mắt kính bình thường.

Cắt kính xong, lúc lên lớp Chúc Yếu nhìn thấy cô viết bảng cũng rõ ràng hơn nhiều, nghe giảng cũng chăm chú hơn. Chúc Yếu trước kia không phải là không biết gì, những kiến thức cơ bản vẫn hiểu được.

Tuy nhiên, dù tiểu công chúa đã rất nỗ lực nhưng so với các bạn lớp 12.9 thì khoảng cách vẫn còn rất xa.

Vì lúc cô cố gắng thì người khác cũng đang cố gắng, mà xuất phát điểm của cô thì kém người khác quá nhiều cho nên khoảng cách ấy vẫn luôn tồn tại.

.....

Hôm nay, Tường Điềm Nha và Chúc Yếu đến thư viện mượn sách như thường ngày.

Trước kia cô mượn ba bốn cuốn tiểu thuyết, cộng thêm một cuốn sách tham khảo, bây giờ thấy Chúc Yếu cố gắng như vậy nên cũng ngại, bèn mượn hai quyển sách tham khảo.

Chưa đến giờ tự học buổi trưa nên trên sân bóng rất đông người. Tường Điềm Nha ôm sách, cùng Chúc Yếu đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Bạn cùng bàn của lớp trưởng không phải dễ làm nhì, bên cạnh có một bạn học ưu tú như vậy, nếu là mình, mình cũng thấy áp lực rất lớn.” Cô nghĩ rằng Chúc Yếu tự ti, muốn nỗ lực chút nữa để rút ngắn khoảng cách với Nguyên Trạch.

Mà thực tế thì cũng gần như vậy.

Cô muốn vào chung trường đại học với thái phó.

Dựa vào thành tích xuất sắc của thái phó, đến lúc đó chắc chắn sẽ học đại học Tấn Thành. Mà với thành tích của cô bây giờ, muốn thi vào đó, gần như là không có cơ hội.

Tường Điềm Nha thấy Chúc Yếu như đang nghĩ ngợi điều gì, về mặt cô rất chăm chú, gương mặt trắng nõn mang theo vẻ kiên nghị.

Mãi một lúc sau, cô quay đầu qua, hỏi một câu chẳng liên quan gì. “Cậu nói xem mình có thể thi vào đại học Tấn Thành không?”

Chắc... Nếu bây giờ mới lớp 10, có lẽ còn có khả năng. Dù là bạn bè thân thiết, lẽ ra nên khích lệ cô, nhưng Tường Điềm Nha thật sự không nói nên lời. Đây là chuyện gần như bất khả thi.

Vừa lúc đi ngang qua sân bóng rổ, bên đó đông nghịt người vây xem, bình thường đều là các bạn nam nhưng lúc này một đám học sinh nữ đều tụ lại, không ngừng hò hét.

“Náo nhiệt quá, chúng ta cũng qua xem đi.” Vừa hay có thể né tránh chủ đề kia, Tường Điềm Nha kéo Chúc Yếu chạy về phía sân bóng rổ.

Cũng như bình thường, các bạn nam tạo thành hai đội đánh bóng, cả sân tràn ngập nhiệt huyết, mồ hôi đầm đìa. Có những bạn nóng quá nên cởi hẳn áo ra, để lộ cơ bụng, làm các bạn nữ đỏ bừng mặt.

Không nên nhìn thì đừng nhìn. Lộ ngực lộ bụng như thế, thân là con gái không nên nhìn thẳng.

Chúc Yếu quay đầu đi, không nhìn.

“Yếu Yếu, Yếu Yếu, cậu mau nhìn kia!” Tường Điềm Nha kéo cô thật mạnh.

“Mình không nhìn đâu.” Chúc Yếu lầu bầu một tiếng.

“Bạn cùng bàn cũng không nhìn à?”

Hà? Chúc Yếu lập tức quay đầu qua, ánh mắt lập tức tìm được chàng thiếu niên bắt mắt nhất ở dưới sân bóng.

Trên triều đình Đại Ngụy, Nguyên Trạch luôn ôn hòa và trí tuệ. Ngồi bên cạnh cô, Nguyên Trạch lạnh lùng ít nói. Nhưng bây giờ trên sân bóng, Nguyên Trạch giống một chàng trai nhiệt huyết mà lứa tuổi này nên có nhất.

Thay đồng phục ra, để lộ chiếc áo ngắn tay, anh khom người đập quả bóng trên tay mình, ánh mắt cương nghị, len lỏi đi chuyển khắp sân bóng. Người anh mạnh mẽ nhưng nhanh nhẹn, nhảy bật lên cao, “bộp” một tiếng, quả bóng được ném vào rổ.

Động tác quá mạnh nên có thể nhìn thấy được khá rõ cơ bụng bên dưới lớp áo.

“Mẹ ơi...” Tường Điềm Nha hét lên một tiếng, sau đó nói với giọng hết sức nghiêm túc: “Yếu Yếu, cậu nhất định phải thi đậu vào đại học Tấn Thành.”

Nước phũ sa không để chảy ra ruộng ngoài, trai đẹp cực phẩm thế này để dành xài thì hay hơn.

Ừm... Cô chẳng những nhìn thấy cơ bụng của thái phó mà còn nhìn thấy những sợi tóc bị mồ hôi làm ướt đầm, dính vào trán anh, thấy gương mặt đỏ bừng vì vận động và cả lồng ngực phập phồng vì thở hổn hển nữa. Chẳng thiếu niên nhìn có vẻ thanh tao nho nhã ấy có một dáng người phun máu mũi, được giấu bên dưới lớp áo đồng phục.

Tiểu công chúa mặt ửng hồng, nhưng mắt nhìn không chớp.

Nguyễn Trạch vừa ném bóng xong, mắt liếc về phía này liền nhìn thấy tiểu công chúa nhỏ nhắn của Đại Ngụy đứng giữa đám đông.

Trình Gia Ủy bên cạnh cũng đã nhìn thấy nên mắt híp lại, trêu ghẹo. “Ồ, đó chẳng phải Chúc Yếu sao?”

Ánh mắt Trình Gia Ủy trở nên phức tạp, nói với ẩn ý sâu xa. “Tớ bảo này lớp trưởng, gần đây cậu có vẻ rất quan tâm tới Chúc Yếu, còn giảng bài cho cậu ấy nữa.” Nguyễn Trạch trước nay chưa bao giờ giảng bài cho các bạn nữ.

Cậu bạn Nguyễn Trạch này chỗ nào cũng tốt, có điều tính cách quá lãnh đạm. Mấy cậu con trai tuổi này, có ai mà không có những xúc cảm xao động thanh xuân chứ? Vậy mà cậu ta lại giống hệt một nhà sư ăn chay niệm Phật, tu hành khổ hạnh.

Nguyễn Trạch hờ hững trả lời một câu: “Chúc Yếu là bạn cùng bàn với tôi.”

“Được rồi được rồi, bạn cùng bàn, bạn thân cùng bàn, tớ hiểu mà.”

Trình Gia Ủy cười càng thêm ám muội.

“Ê, có phải lớp trưởng nhìn thấy chúng ta rồi không?” Tường Diễm Nha hơi kích động, sau đó nghĩ đến chuyện gì, nói với Chúc Yếu. “Mỗi lần Nguyễn Trạch đến đây chơi bóng đều có một đám con gái chờ đưa nước, nhưng bao lâu nay cậu ấy chưa từng nhận nước của bất cứ ai...”

Mắt cô liếc nhìn chai nước vừa mua trên tay Chúc Yếu, cười hi hi, đề nghị. “Yếu Yếu, hay là cậu thử đi đưa nước đi.”

Biết đâu nhận thì sao.

Về ửng hồng trên mặt còn chưa tan hết, Chúc Yếu hoàn hồn lại, nghiêm túc nói một câu: “Minh còn bài tập chưa làm xong.” Thế rồi vội vàng chạy mất.

.....

Sắp đến giờ tự học buổi trưa, các bạn nam trên sân bóng rổ cũng dần tản đi hết. Nguyễn Trạch mặc lại đồng phục, sang chỗ vòi nước để rửa mặt, chuẩn bị về phòng học.

Vừa lên lầu ba, ngay chỗ ngoặt có một bạn nam gọi anh lại. “Ừm... bạn Nguyễn Trạch này.”

Cậu bạn kia học lớp 12.12 ở lầu trên, đeo cặp mắt kính, tướng mạo nhã nhặn lịch sự. Tuy chưa từng tiếp xúc nhưng lúc Nguyễn Trạch vừa vào Hành Dương đã tạo nên một tiếng vang lớn, trong trường gần như không ai là không biết anh, cũng biết anh học lớp 12.9.

“Giúp mình chuyện này được không?”

Cậu bạn kia không thấp, chừng một mét bảy lăm nhưng khi đứng bên cạnh Nguyễn Trạch thì trông chẳng đáng kể.

Nguyễn Trạch dừng bước, đưa mắt nhìn cậu ta.

Cậu bạn tăng hắng một tiếng, sau đó hỏi hóp đầy giọng kính trên mũi, giọng toát ra vẻ không được tự nhiên. “Có thể giúp mình gửi bức thư này cho... Chúc Yếu lớp các cậu không?”

Chàng trai mặt không biểu cảm kia bỗng tối sầm mắt lại, cuối cùng cũng có phản ứng. Nhìn anh không ôn hòa như bình thường, không biết có phải vì trán lừa xòa mấy lọn tóc ướt hay không mà trông anh như có thêm chút hằn học. Anh cúi đầu, liếc nhìn bức thư màu lam nhạt trên tay cậu bạn kia, không nhận lấy mà đưa mắt quan sát gương mặt cậu ta. Khuôn mặt ấy mang theo vẻ ngại ngùng. Đây là thư gì, đã quá rõ ràng.

Cuối cùng Nguyễn Trạch cũng lên tiếng. Mắt anh thâm thúi, giọng hơi lạnh, nói: “Chúc Yếu sẽ không yêu sớm đâu.”

Hả? Cậu bạn kia ngẩn ra, vẻ mặt ngờ ngác. “Tại, tại sao vậy?”

“Bởi vì bạn cùng bàn của cậu ấy không đồng ý.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Tài năng

Trong phòng học, Chúc Yếu đang làm bài tập. Cô cúi đầu, hàng mi hơi cụp xuống, tạo thành hai cái bóng râm trên mặt. Gò má cô trắng nõn, cằm nhỏ nhắn xinh xắn, mang chút tròn trịa của trẻ con, nhìn có vẻ hiền lành ngoan ngoãn.

Thấy Nguyễn Trạch đi tới, ánh mắt cô hơi hồi hộp, rõ ràng là ngồi cùng bàn đã mấy ngày nhưng mỗi lần nhìn thấy anh, cô lại không kiềm chế được cảm xúc của mình.

Hàng mi của cô run khẽ, giọng nói cố duy trì sự bình tĩnh, than thở với anh. “Đề toán hôm nay khó quá.”

Tuy cô Tiêu đã giảng rất kỹ và Chúc Yếu cũng có chuẩn bị bài trước nhưng không biết sao, lúc cô giáo giảng hình như cô đã hiểu, có điều tới khi tự mình làm thì đầu óc cứ mơ hồ, hoàn toàn không tư duy được gì. Những môn khác thành tích của Chúc Yếu cũng không tốt lắm, nhưng vì Nguyễn Trạch phụ trách môn toán nên cô yêu ai yêu cả đường đi, muốn nâng cao thành tích của môn toán trước.

Tiểu công chúa cau đôi mày đẹp, ra vẻ đành chịu bó tay trước bài tập toán.

Nguyễn Trạch nhìn qua đề toán dưới tay cô, nói: “Để mình dạy cậu.”

Ồ. Mắt Chúc Yếu lập tức sáng rực lên.

Lúc trước cô từng cực kỳ ngưỡng mộ Chúc Hằng vì có một vị thái phó như Nguyên Trạch. Thật ra lúc đó ý của Chúc Tấn Ung là để Nguyên Hầu – Nguyên Hạc Niên làm thái phó. Sau đó Nguyên Hầu bày tỏ mình tuổi tác đã cao nên tiến cử cháu đích tôn của mình là Nguyên Trạch, còn nói là đã dốc hết tài học cả đời mình truyền thụ cho anh.

Nguyên Trạch quả thật học rộng hiểu nhiều, nhưng trong mắt của hoàng đế, tuổi anh còn trẻ, chưa đủ kinh nghiệm. Thái tử là người thừa kế Đại Ngụy trong tương lai, cho nên chức thái phó cũng không thể xem nhẹ.

Nhưng không ngờ, cuối cùng vị thái phó trẻ tuổi này lại thu phục cậu thái tử bất kham kia một cách gọn lẹ, học vấn của thái tử cũng tiến bộ rất nhanh. Điều này khiến cho hoàng đế vô cùng mừng rỡ, không ngừng tán thưởng Nguyên Trạch.

Cô là công chúa, là nữ nhi, không cần học tập tứ thư ngũ kinh và đạo trị quốc cho nên không thể trở thành học sinh của thái phó. Chỉ có những lúc Chúc Hằng lên lớp, tiểu công chúa mượn lý do đến thăm ca ca, len lén nhìn trộm thái phó đang giảng bài.

Nguyên Trạch ngồi xuống, lấy một cây bút trong hộp ra, rồi giờ vờ nháp ra.

Chúc Yếu nhích vở bài tập của mình ra giữa, người nghiêng về phía Nguyên Trạch.

Tháo nắp bút ra, Nguyên Trạch giảng bài cho cô trên vở nháp. “Bài này thì...”

“Lớp trưởng.”

Lâm Chi Y ôm một chồng vở bài tập ngữ văn thật cao, bước vào, gọi Nguyên Trạch với giọng nhẹ nhàng. “Cô Tiêu gọi cậu đến phòng giáo viên một chuyện.”

“Chẳng lẽ là bài kiểm tra hôm qua đã chấm xong?” Có một bạn đoán.

“Không phải đâu, cô Tiêu thần tốc dữ vậy à?”

Hôm qua có bài kiểm tra toán, Chúc Yếu vẫn còn nhớ như in. Cô ngược mắt nhìn Nguyên Trạch, nói: “VẬY CẬU ĐẾN PHÒNG GIÁO VIÊN ĐI, MÌNH TỰ SUY NGHĨ CŨNG ĐƯỢC.”

“Ừ.” Nguyên Trạch gạt đầu, thả bút xuống. “Lát nữa giảng tiếp cho cậu.” Sau đó thì đứng dậy đi đến phòng giáo viên.

Đúng lúc đi ngang qua Lâm Chi Y vừa phát xong vở bài tập, đang từ trên bục giảng về. Cô bạn ngồi ngay chính giữa, hàng đầu tiên nhận lấy vở bài tập, nháy mắt với Lâm Chi Y, còn bắt chước giọng điệu của cô khi này. “Lớp trưởng~”

Lâm Chi Y lập tức đỏ mặt rồi cong môi cười, ném vở bài tập cho nữ sinh kia, vừa then thùng vừa tức giận lầu bầu một câu. “Cậu còn cười nữa.”

Nguyên Trạch trở về rất nhanh chóng. Quả nhiên, trên tay anh là xấp bài đã chấm xong.

Đám học sinh đang làm bài tập đều đồng loạt thả bút xuống, có bạn còn nói: “Lớp trưởng chắc lại đạt điểm tối đa.”

Bài đầu tiên là của Nguyên Trạch, kết quả là tối đa. Không có gì bất ngờ.

Có điều...

“Này, Lâm Chi Y, chắc cậu làm bài cũng tốt phải không?” Lâm Chi Y là lớp phó ngữ văn, tuy thành tích môn toán không bị được với Nguyên Trạch nhưng so với các học sinh khác thì cũng được coi là nổi bật.

Lâm Chi Y lắc đầu, nhún mày nói: “Không đâu, hôm qua mình làm bài không tốt lắm.” Trông cô như thi rất thất bại. “Chỉ điền vào chỗ trống đã có mấy bài không chắc lắm, cuối cùng thời gian không đủ nên không kịp kiểm tra lại.”

Cách trả lời của học sinh giỏi, lần nào thi xong cũng nói mình thi không tốt, chỗ này chỗ kia chắc làm sai rồi. Cho đến khi bài được phát ra.

“Lâm Chi Y cậu được 148 điểm, lớp mình chỉ có lớp trưởng là tối đa, còn cậu cao thứ nhì.”

Bài đã được phát ra, đến tay Lâm Chi Y, là 148 điểm.

Chỉ sai một bài điền vào chỗ trống.

Hứa Du Du – người giúp phát bài rất tự hào. “Chi Y của chúng ta là lợi hại nhất, về nhà không ôn luyện gì nhiều mà cũng có thể thi tốt thế này. Cho mình mượn bài để sửa với.”

Những người khác cũng muốn mượn bài của Lâm Chi Y để sửa.

Phòng học bỗng trở nên náo nhiệt, phía Chúc Yếu thì lại rất yên tĩnh. Cậu bạn Triệu Khiêm Trác ở bàn trước quay lại hỏi cô. “Chúc Yếu, cậu thi được bao nhiêu điểm, mình thấy dạo gần đây cậu học hành rất nghiêm túc.” Sức học của Triệu Khiêm Trác ở trong lớp cũng bình thường, lại học lệch, tiếng Anh hơi tệ nhưng toán thì rất giỏi. Lần này cậu ta thi được 148 điểm, đứng hạng nhì giống như Lâm Chi Y.

Hà? Chúc Yếu cúi đầu nhìn bài thi chỉ có 37 điểm của mình, thật sự là không dám lấy ra. Cô hơi ngại, nhưng vẫn thành thực trả lời. “Mình thi... không tốt lắm.”

Hiển nhiên là khác hẳn với câu “thi không tốt lắm” không Lâm Chi Y, cô đúng là thi không tốt thật.

Triệu Khiêm Trác thức thời, không hỏi nữa, còn an ủi Chúc Yếu. “Không sao, lần sau cố gắng hơn là được.”

“Ừ, cảm ơn cậu.” Thành tích không thể cải thiện trong một sớm một chiều, cô không phải là thái phó, không có khả năng nhìn một lần là nhớ ngay, nghe một lần là hiểu ngay nên rất nhiều thứ phải bắt đầu từ cơ bản.

Chúc Yếu cúi đầu, nhìn chăm chăm vào con số chói mắt trên góc trái của bài thi, khuôn mặt trở nên nghiêm túc.

Nguyên Trạch trở lại chỗ của mình, chuẩn bị ngồi xuống. Thấy Chúc Yếu vừa phát hiện mình trở lại thì lập tức đưa tay ra, nhanh chóng che bài thi lại, anh khẽ cong môi, không nói gì. Đợi đến khi ngồi xuống bên cạnh cô, anh mới thản nhiên nói một câu: “Bài thi là do mình phát ra, mình xem hết rồi.”

Mặt Chúc Yếu lập tức đỏ bừng lên.

Các bạn trong lớp đều đang hỏi đáp của nhau, chữa bài cho nhau. Lúc này có hai học sinh bước vào, một nam một nữ. Bạn nữ đi trước, hơi cúi đầu, bạn nam theo sau, cũng im lặng.

Là hai người bạn ngồi chung bàn đầu của tổ Chúc Yếu.

Bạn nữ vừa ngồi vào chỗ của mình là nằm sắp ra bàn mà khóc, âm thanh rất nhỏ, thút tha thút thít, đôi vai run run, nhìn có vẻ rất yếu đuối.

Bạn nam thì lặng lẽ dọn bàn học của mình, nhét cặp sách đeo trên vai vào học bàn. Chiếc ô đã được gấp gọn, nhét bên hông chiếc ghế bắt ngờ rơi xuống đất, lăn vài vòng.

Cậu bạn kia khom người xuống nhặt, cuối cùng rút tay về, còn giẫm vài cái thật mạnh lên chiếc ô. Sau đó cậu ta nhấc bàn ghế lên, chuyển chiếc bàn học sang hàng ngoài cùng, đổi chỗ với cô bạn ngồi ở dãy thứ ba bên trái.

Các bạn trong lớp đều biết chuyện gì đã xảy ra, có người thì thầm bàn tán. “Nghe nói Tiết Dịch Tài và Văn Tĩnh biết nhau hồi cấp hai, còn học chung một lớp. Cậu nói xem, họ thích nhau cũng đâu ảnh hưởng gì tới thành tích chứ, sao cô chủ nhiệm lớp mình

vô tình thế nhỉ.”

Bạn nữ tên Văn Tĩnh, người cũng như tên, là một cô gái hiền lành ít nói. Bạn nam tên Tiết Dịch Tài, trong lớp thành tích hơi thấp nhưng bình thường có mối quan hệ rất tốt. Tiết Dịch Tài vốn có tình cảm với Văn Tĩnh, sau khi phân ban còn trở thành bạn cùng bàn. Tiết Dịch Tài thường mượn cơ hội bài này nọ để nói chuyện với Văn Tĩnh, thỉnh thoảng trêu chọc cô, hai người nhanh chóng trở thành một đôi.

Các bạn trong lớp cũng thường trêu ghẹo họ, nhưng phần lớn là lời đùa thiện ý và ngưỡng mộ.

Ái nỡ số họ không may, trong giờ học chuyển tờ giấy nhỏ bị giáo viên bắt được, giao cho cô chủ nhiệm Ứng Úc Lưu, thế là lập tức bị xử lý rất nghiêm khắc.

Yếu sớm à. Chúc Yếu nghe những lời xì xào bàn tán của các bạn, mặt lập tức hoang mang.

Ở Đại Ngụy, con gái mười bốn tuổi là có thể xuất giá, còn con gái nơi này, mười bảy mười tám tuổi yêu đương mà còn bị chủ nhiệm phê bình.

Cô đưa mắt nhìn sang bên cạnh mình.

Chàng trai mặt rất tỉnh, có vẻ đứng đưng vì không liên quan gì đến mình. Anh quay lại, cầm bút lên, nói: “Mình giảng bài cho cậu.”

.....

Sau tiết thứ ba, lớp phó phong trào Triệu Thiên Đình bước lên bục giảng, vỗ vào bục vài cái, nói lớn: “Tiết sau là giờ sinh hoạt tập thể của lớp, cử hành tại phòng nhạc của tòa nhà số 7. Mọi người cùng mình qua đó, phải khăn trương lên.”

“Tổ chức ở phòng học không được sao? Đi xa thế chẳng phải hành nhau à?”

“Đúng vậy, mình còn hai bài nữa là xong bài tập về nhà môn toán rồi.”

Gần như cả lớp đều không muốn đi cho lắm, Triệu Thiên Đình mỉm cười rồi tung át chủ bài ra. “Lát nữa Lâm Chi Y sẽ đánh đàn piano đó, các cậu chắc là không đi chứ?”

Lâm Chi Y biết chơi dương cầm, các bạn trong lớp đều biết, có điều chưa từng được thưởng thức. Bây giờ vừa nghe Triệu Thiên Đình nói, những bạn lúc nãy nói không muốn đi đều cảm thấy hứng thú.

Chúc Yếu và Tường Diễm Nha cùng nhau đi đến phòng nhạc, chậm rãi bước xuống cầu thang.

Phía trước là mấy người Lâm Chi Y. Sáu bảy bạn nữ vây quanh cô, cười nói ríu rít khá là náo nhiệt. Lâm Chi Y học lực hạnh kiểm đều tốt, càng đáng nể hơn là ngoài giờ học, cô còn luyện được kĩ năng chơi đàn khá tốt. Các bạn nữ rất hâm mộ vì thấy bình thường cô ấy học tập cũng không phải quá chăm chỉ, lúc cần chơi thì cũng chơi, chỉ hoàn thành bài tập thầy cô cho chứ không học thêm lớp nào khác.

Mỗi lần có ai đó hỏi cô bí quyết học tập, cô chỉ mỉm cười nói mình cũng không nỗ lực quá, chỉ học những kiến thức trong sách giáo khoa, nhìn vài lần là hiểu. Từ nhỏ việc học của cô đã nhẹ nhàng hơn người khác, dễ dàng có được thành tích xuất sắc nên càng khiến người ta ngưỡng mộ không thôi.

Chỉ có Tường Diễm Nha là không phục, cảm thấy Lâm Chi Y rất giả tạo.

Ấy vậy mà rất nhiều người lại thích cái kiểu của cậu ta.

“Cái gì mà về nhà chỉ xem tivi, chỉ cần lên lớp chăm chú lắng nghe là được. Theo mình thấy, nói không chừng còn âm thầm học tập khác khổ hơn cả chúng ta, mỗi đêm học cho đến khuya đấy.”

Tường Diễm Nha cũng chỉ buột miệng nói mà thôi. Nếu Lâm Chi Y có thể duy trì hình tượng học sinh ưu tú thế này thì đó cũng là một loại năng lực. Có điều Lâm Chi Y thậm nền Nguyên Trạch, cố ý xây dựng hình tượng khá giống với anh, kiểu người đặc biệt xem qua một lần là nhớ khiến cô nhìn không vừa mắt.

Chúc Yếu không nói gì, chỉ im lặng.

Cô không nhìn đường, không để ý đã hết bậc thang, theo quán tính bước thêm bước nữa nên cả người đổ về phía trước.

“Yếu Yếu!” Tường Diễm Nha hét lên một tiếng.

Ngay sau đó có người nhanh chóng bắt lấy vai Chúc Yếu, nhẹ nhàng vịn cả người cô đứng vững lại.

Chúc Yếu như nín thở. Lưng cô khẽ sát vào lồng ngực của người đằng sau, mũi tràn ngập hương vị trên người anh, không thanh mát như thường ngày mà mang theo chút mùi mồ hôi, không rõ ràng lắm, chỉ khi đến rất gần mới ngửi thấy được.

Chúc Yếu nghiêng người qua, ngẩng đầu lên, từ góc của cô vừa vặn có thể nhìn thấy cằm của anh.

Tư thế này nhìn khá ám muội, giống như là anh đang ôm cô từ phía sau vậy.

Chúc Yếu không kiềm chế được, bỗng trở nên lấp ba lấp bắp. “Nguyên, Nguyên...”

Nguyên Trạch thả tay ra, sắc mặt nghiêm nghị, giọng cũng không ôn hòa như mọi khi. “Đi đứng cẩn thận chứ.”

Ừm... Chúc Yếu thăm trả lời trong bụng.

.....

Phòng nhạc rất rộng rãi, Triệu Thiên Đình chỉ huy mọi người dọn bàn ghế sang hai bên, sau đó bắt các bạn xếp hàng từ thấp tới cao. Chúc Yếu đứng chung một chỗ với Tường Diễm Nha, Tường Diễm Nha cao hơn cô nên cô đứng trước cô ấy.

Triệu Thiên Đình nhìn đội hình một lượt, bỗng thấy hàng bị lộn xuống một cái đầu nên kéo Chúc Yếu ra. “Cậu đứng trước Hứa Du Du đi.”

Chúc Yếu có vóc người nhỏ nhắn, lúc ra khỏi hàng trông rất dễ thương. Triệu Thiên Đình vừa nói xong, mọi người đều không nhận được mà bật cười.

Thế là Chúc Yếu nghe lời đứng trước Hứa Du Du, thay thế cô ấy trở thành người đứng đầu hàng.

“Được rồi, mọi người nối đầu hàng và cuối hàng tạo thành vòng tròn, rồi ngồi xuống.”

Mọi người lười nhác di chuyển, Chúc Yếu bước sang một bên, nối với bạn đứng cuối hàng. Chúc Yếu bước rất chậm, đợi đến khi đến gần bạn phía trước thì mới dừng lại.

Chân Chúc Yếu mang giày vải, trên giày thêu những đường viền hoa tinh xảo, mũi giày tròn tròn.

Mũi giày vừa vịn chạm vào giày của bạn phía trước.

Người kia cũng mang giày vải, màu trắng có viền đen, cùng nhãn hiệu với cô.

Hai mũi giày chạm vào nhau thân thiết, tim Chúc Yếu thót lên, vô thức ngẩng đầu.

Quả nhiên...

Không hoảng hốt như lúc này, Chúc Yếu bắt ngờ mỉm cười.

Cô cười rất ngọt ngào, mắt cong cong như hai vầng trăng non.

Phòng nhạc lát sàn gỗ, được quét dọn rất sạch sẽ, các bạn tạo thành vòng tròn, ngồi xuống. Tiểu công chúa cao quý lúc này cũng không xét nét, vui vẻ ngồi xuống.

Kề sát với người ngồi bên cạnh mình.

Sinh hoạt lớp hoàn toàn chẳng có ý tưởng gì mới mẻ, có trò bỏ khăn vốn cũ rích. Tuy nhiên hôm nay không hát đồng dao mà đổi thành chơi đàn dương cầm.

Lâm Chi Y đánh đàn, khi tiếng đàn vừa dứt, quyền vớ bài tập được chuyển từ bạn này qua bạn khác nãy giờ rơi đứng tay ai thì người đó phải lên biểu diễn một tiết mục.

Ngay cả tiểu công chúa trong cung cấm cũng cảm thấy thật tẻ nhạt.

Lâm Chi Y xoa mái tóc dài mượt mà, ngồi bên cây đàn dương cầm, hai tay thuần thục chạm nhẹ vào những phím đàn, nghiêng đầu, tư thế rất tao nhã.

Tiếng đàn vừa vang lên, cuốn vớ bài tập màu xanh lam liền tiếp được chuyển từ tay bạn này sang bạn khác, ai cũng sợ lỡ bắt cần một cái là nó sẽ dừng trong tay mình. Khi tiếng dương cầm sắp kết thúc, Hứa Du Du bên cạnh Chúc Yếu dừng tay lại một giây, sau đó lập tức nhét quyền vớ vào lòng Chúc Yếu.

Tiếng đàn bỗng nhiên im bật.

“Là Chúc Yếu à.”

Những người có tính cách hướng nội sợ nhất là những hoạt động thể này. Nhưng càng sợ hãi thì càng hay rơi vào mình. Chúc Yếu trước kia chỉ có thể luống cuống chân tay đọc bừa một bài thơ xưa trong tiếng reo hò thúc giục của các bạn, coi như qua ải. Tuy các bạn đều cảm thấy như thế thật mất hứng nhưng cũng không biết phải làm sao với cô.

“Hình như Chúc Yếu chẳng có năng khiếu gì cả.”

“Đừng nói lần này lại ngâm thơ nữa nha.”

Triệu Thiên Đình – người chủ trì trò chơi – tươi cười, hỏi cô: “Chúc Yếu, hay là cậu hát một bài đi, nhạc thiếu nhi cũng được.” Cô gợi ý cho Chúc Yếu một cách đầy thiện ý.

Hứa Du Du bên cạnh Chúc Yếu lên tiếng, vừa cười vừa nói: “Chúc Yếu là tiểu thư nhà giàu mà. Mấy cô tiểu thư quý tộc trên tivi chẳng phải đều học dương cầm hay ba-lê từ nhỏ sao? Vừa khéo ở đây có đàn dương cầm, hay là cậu lên chơi một bản đi, xem thử cậu và Lâm Chi Y ai đàn hay hơn.”

Trong lớp có những người từng là bạn cùng lớp với Chúc Yếu từ hồi cấp hai, biết Chúc Yếu vốn chẳng biết chơi piano hay múa ba-lê, hơn nữa Hứa Du Du cũng thừa biết. Cô nói như thế, rõ ràng là cố tình muốn Chúc Yếu mất mặt.

Nguyên Trạch bỗng nhiên sa sầm mặt lại.

Nhưng mặt Chúc Yếu thì vẫn rất bình tĩnh, không có chút hoảng loạn hay lo lắng. Cô đưa hai tay ôm đầu gối, từ tốn nói: “Dương cầm và ba-lê, mình đều không biết.”

Hứa Du Du đương nhiên biết rõ là cô không biết, chẳng qua là ngựa mất khi thấy cô thân thiết với Nguyên Trạch mà thôi. Cô ấy cảm thấy chỉ có người xuất sắc như Lâm Chi Y mới xứng ngồi bên cạnh lớp trưởng.

Công chúa hoàng gia cao quý, tuyệt đối không thể ca hát múa vui trước mặt bao người thể này.

Nhưng bây giờ tình hình đã khác. Chúc Yếu nghĩ ngợi một lát rồi nhìn Hứa Du Du nói: “Mình đánh đàn tỳ bà rất hay.”

Ở đây chỉ có một cây đàn piano, Hứa Du Du cảm thấy Chúc Yếu cổ tình nói như thế cho đỡ mất mặt.

Cô hừ nhẹ một tiếng, nói: “Thật là không biết khiêm tốn. Cậu nói đàn hay là đàn hay sao. Tiền Vi là bạn cùng lớp hồi cấp 2 của cậu, sao trước giờ chưa nghe cậu biết chơi tỳ bà? Mình nói này Chúc Yếu, không biết thì nói không biết, mọi người sẽ không làm khó cậu, cậu nói khoác làm gì chứ?”

Không biết ai đó đứng dậy đề nghị. “Mình nhớ phòng nhạc cụ lâu ba có cây đàn tỳ bà, hay là bây giờ mình đi mượn?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tỳ bà

Cô bạn vừa lên tiếng bình thường chơi khá thân với Lâm Chi Y và Hứa Du Du, đều không ưa gì Chúc Yếu. Hứa Du Du lập tức đứng lên, chủ động nói: “Được đó, vậy mình đi mượn giúp cậu.”

Con nhỏ Chúc Yếu này sẽ không thể ngờ được trong phòng nhạc cụ thật sự có đàn tỳ bà.

Cũng có người lên tiếng bênh vực cho Chúc Yếu, chẳng hạn như Tiền Vi – bạn cùng lớp với cô hồi cấp 2. Thành tích của Chúc Yếu rất kém, nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng gì đến người khác, chỉ vì thế mà không thích cậu ấy thì cũng hơi quá đáng. Cho nên cô không nhận được nói giúp cho Chúc Yếu. “Mình thấy hay là thôi đi, không lâu nữa là hết tiết này rồi, bây giờ đi mượn đàn thì mất công lắm.”

Ai cũng cảm thấy Chúc Yếu bị ép dữ quá nên mới thốt ra lời nói dối như thế. Dù gì con gái cũng hay sĩ diện mà.

Hứa Du Du không chịu nghe, rủ một cô bạn khá thân với mình cùng đến lầu ba mượn đàn.

Bầu không khí trong lớp hơi nặng nề, Lâm Chi Y nờ nụ cười nhẹ, nói với Triệu Thiên Đình. “Đội thế này thật buồn chán, mình chơi một bản nhạc nhé.”

Triệu Thiên Đình như được cứu rỗi.

Lâm Chi Y cúi đầu, mặt hơi mỉm cười, biểu diễn một bản nhạc nhẹ nhàng du dương. Khi bản nhạc kết thúc, Hứa Du Du thật sự mượn được một cây đàn tỳ bà về.

Cô nhìn Chúc Yếu. Từ trên cao nhìn xuống Chúc Yếu. “Đại tiểu thư, đã mượn đàn tỳ bà về về cho cậu rồi đây.” Sợ cô mượn có gì khác nên nói trước. “Cậu đừng nói cây đàn tỳ bà này không được, nhất định phải thiết kế riêng thì mới xứng với thân phận của cậu nha.”

Đương nhiên Chúc Yếu nghe ra và chăm chọc trong lời nói của Hứa Du Du. Cô đứng dậy, đưa tay lấy cây đàn tỳ bà ra khỏi hộp đàn.

Triệu Thiên Đình thấy cô có vẻ thật sự muốn đàn, đành phải kéo một chiếc ghế bên cạnh, đặt vào ngay giữa lớp.

Chúc Yếu từ từ ngồi xuống, không hề có ý gì là muốn rút lui.

Trình Gia Úy ngồi bên cạnh Nguyên Trạch nhìn thiếu nữ thanh tú đang ôm đàn tỳ bà, quay đầu qua nói: “Nói thật chứ Chúc Yếu quả là đẹp. Da trắng, mắt to, cười lên thật ngọt ngào. Đáng về lúc này có lẽ giống như câu “tay ôm đàn che nửa mặt hoa” trong thơ Đường nhỉ? Nếu thay bộ đồ cổ trang, nhìn thật sự giống một tiểu thư yêu kiều chốn khuê các thời cổ đại ha.”

Mắt chăm chú nhìn cô gái phía trước, Nguyên Trạch không đáp lời.

Có điều...

Trình Gia Úy thật sự lo lắng thay cho Chúc Yếu. “Nếu không biết đàn thì quả là mất mặt.”

Quả nhiên, vừa nói xong đã thấy cô gái ôm đàn tỳ bà kia đưa tay lên dạo nhẹ qua dây đàn, cây đàn phát ra những âm thanh chói tai.

Hứa Du Du cười xùy một tiếng. Cô biết ngay là Chúc Yếu không đánh được mà.

Đang chuẩn bị chăm chọc thì thấy cô gái ngồi trên ghế với vẻ mặt bình thản kia tiếp tục lướt trên dây đàn, sau đó những âm thanh thánh thót êm tai bật ra từ tay cô.

Cả phòng im phăng phắc.

Chỉ có Trình Gia Úy ngạc nhiên nói một câu. “Mẹ ơi! Cậu ấy biết đàn thật kìa!”

Cô chơi bản “Trăng trên cao”. Khúc nhạc này mô tả quá trình mặt trăng mọc rồi lại lặn. Lúc vừa nhú lên, âm thanh trong trẻo linh hoạt, sau đó thì uyển chuyển triền miên.

Thiếu nữ ôm đàn tỳ bà, cổ tay như ngọc, mười ngón thon dài, thần thái biến đổi theo tiếng đàn, hàng mi hơi sụp xuống, khẽ run run, mặt toát lên vẻ ôn nhu mà quyến rũ. Tiếng tỳ bà khoan thai, triền miên rồi dần dần nhanh hơn, bắt đầu trở nên thôi thúc và réo rắt. Giai điệu vốn đang ní non chuyển thành hào hùng mạnh mẽ.

Cuối cùng, khi mặt trăng chìm vào đáy biển, cả không gian tĩnh mịch, tiếng đàn cũng im bặt.

Thiếu nữ mặt hơi nghiêng và cúi xuống, xinh đẹp và đoan trang, giống như một bức tranh giai nhân, hình ảnh như bị đóng khung trong giờ khắc này.

Tướng Diễm Nha gần như là ngơ ngác mà nhìn. “Yếu Yếu thật là lợi hại.”

Lúc này, trong khi các bạn đang yên lặng lắng nghe Chúc Yếu chơi đàn thì mặt Hứa Du Du trở nên trắng bệch. Đợi khi khúc nhạc kết thúc thì càng không nói được câu nào.

Con nhỏ Chúc Yếu này... không ngờ biết đàn thật!

Lâm Chi Y im lặng ngồi bên cây đàn piano, nghe từ đầu đến cuối khúc nhạc mà Chúc Yếu đàn. Trình độ thế này tuyệt đối không thể là người mới học, rõ ràng là từ nhỏ đã bắt đầu luyện. Nhưng nhìn Chúc Yếu, thật sự không giống chút nào.

Không đúng... Trước kia có thể không giống, nhưng lúc này, từng ánh mắt cử chỉ của Chúc Yếu khi đàn đều ung dung trang nhã và tràn ngập tự tin, khác hẳn với Chúc Yếu lúc vừa mới nhập học.

Cô đã nhận ra sự thay đổi của Chúc Yếu, nhưng không ngờ sự thay đổi ấy lại lớn đến vậy. Hay là... trước kia Chúc Yếu cố tình giấu giếm thực lực của mình.

“Không ngờ Chúc Yếu lại giấu tài kỹ như thế, khúc nhạc tỳ bà này thật là tuyệt diệu!”

“Mình thấy có thể sánh ngang với Lâm Chi Y, gọi là hai giai nhân của lớp 12.9”

Một học sinh yếu trước giờ luôn bị bạn bè cười chê, khinh khi bỗng nhiên được so sánh với mình, đương nhiên là trong lòng Lâm Chi Y chẳng vui chút nào, có điều trên mặt vẫn không thể hiện ra.

Chúc Yếu hoàn toàn không để ý đến những gì các bạn đang nói. Nếu trước khi đàn, trong lòng cô cảm thấy hơi không thoải mái vì thái độ của Hứa Du Du thì sau khi đàn xong, cô cũng chẳng để tâm đến cậu ta nữa.

Chỉ có điều không kìm lòng được, nhìn về phía Nguyên Trạch.

Đúng lúc anh cũng đang nhìn cô. Khi cô nhìn sang, ánh mắt chạm vào mắt anh. Đôi mắt anh rất đen, rất sáng, ánh nhìn bình thản mà cực kỳ dịu dàng.

Cô đàn tỳ bà rất hay. Phụ hoàng, mẫu hậu và cả ca ca đã từng không ngớt khen ngợi. Có điều thân là công chúa cao quý, chỉ có trong những bữa tiệc hoàng gia, lúc đặc vài người thì mới có thể đàn một khúc. Bá quan văn võ chắc chắn không có tư cách thưởng thức tài năng của công chúa.

Cô rất muốn đàn cho thái phó nghe, muốn để cho người trong lòng chiêm ngưỡng mặt tốt của cô.

Nhưng vẫn luôn không có cơ hội.

Bây giờ... Chúc Yếu mỉm cười.

Khi ánh mắt nhìn sang thái phó thì vẻ tự tin ngời ngời lập tức tan biến. Cô cup mắt, mai há trở nên ửng hồng.

Lúc này cô nên đàn hay hơn nữa mới phải.

Lúc Chúc Yếu biểu diễn xong, Trình Gia Úy là người vỗ tay nhiệt liệt nhất, ánh mắt kích động và ngạc nhiên, cậu dùng cánh tay huyếch nhẹ vào Nguyên Trạch. “Bạn cùng bàn của cậu đúng là làm người ta sùng sốt.”

Khi Chúc Yếu rời khỏi ghế, Hứa Du Du đã không nói nên lời, chỉ biết đứng đó, biểu cảm suýt không kiềm chế được, nói một câu kỳ cục. “Chúc Yếu, cậu giấu nghề giỏi thật.”

Không ngờ người bình thường nhìn có vẻ nhát gan yếu ớt lại có mưu toan đến vậy.

Hứa Du Du nói xong, Chúc Yếu vừa ngồi xuống chưa kịp nói gì thì Nguyên Trạch bên cạnh cô đã đứng dậy, nhìn Hứa Du Du, giọng rất lạnh lùng. “Hứa Du Du, xin lỗi Chúc Yếu đi.”

“Mình...” Sắc mặt Hứa Du Du càng khó coi hơn.

Ngẫm lại thì thái độ của Hứa Du Du lúc này cũng thật là quá đáng. Thật ra thỉnh thoảng cũng những lúc Chúc Yếu bị làm khó dễ nhưng đó là những chuyện rất nhỏ, hơn nữa cô khá hướng nội nên các bạn cũng không chú ý đến, đương nhiên sẽ không có ai giúp cô.

Nhưng bây giờ, Hứa Du Du muốn Chúc Yếu bề mặt, từ đầu tới cuối mọi người đều chứng kiến.

Sao lớp trưởng lại... Kỹ năng đánh đàn của Chúc Yếu điêu luyện, Triệu Thiên Đình coi như là thờ phào một hơi. Nhưng vừa nghe Nguyên Trạch lên tiếng thì lập tức ngẩn người.

Bạn bè có mâu thuẫn với nhau, đa số là chuyện lớn hoá nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, Hứa Du Du coi như là đã tự vả vào miệng mình. Mất mặt như thế, chuyện này cũng xem như là trôi qua.

Ấy vậy mà bây giờ, vị lớp trưởng trước nay không quan tâm đến chuyện của người khác lại chủ động ra mặt thay cho Chúc Yếu.

Muốn lên tiếng can ngăn, nhưng vừa định mở miệng, nhìn sắc mặt của lớp trưởng, Triệu Thiên Đình không dám nói tiếng nào cả.

Bình thường anh lãnh đạm, xa cách, cộng thêm ngoại hình tuấn tú và khí chất hơn người, chỉ cảm thấy anh giống như một công tử hoàn mỹ, khác hẳn người phạm.

Bây giờ... Thì ra Nguyên Trạch cũng biết nổi giận. Tuy rằng trên mặt anh thể hiện không rõ lắm, biểu cảm cũng vẫn rất thờ ơ nhưng trên người lại toát ra một khí thế hoàn toàn khác hẳn với thường ngày.

Không ai dám nói đỡ cho Hứa Du Du.

Kể cả người bạn bình thường thân thiết nhất là Lâm Chi Y.

Hứa Du Du cắn môi, hiển nhiên là đã bị dọa, nước mắt lập tức trào ra ngoài. Con gái mà khóc thì nhìn có vẻ nhu nhược đáng thương. Bộ dáng ấy, hoàn toàn khác hẳn với khí thế áp bức khi nãy.

Biết sẽ không có ai nói giúp mình, cô hé miệng, nghẹn ngào nói: “Chúc Yếu...” Ngừng lại một chút rồi tiếp tục gần từng tiếng. “Xin lỗi cậu.”

Chúc Yếu đảo đôi mắt to tròn nhìn Nguyên Trạch bên cạnh mình rồi lại nhìn Hứa Du Du đang khóc thút thít.

Cô gật đầu, đáp lại một tiếng. “Ừ...”

Triệu Thiên Đình cảm thấy chuyện này có thể dừng lại ở đây liền nói với Hứa Du Du. “Hứa Du Du, cậu mang đàn đi trả đi.” Coi như là mở lối thoát cho cô ấy, để cô ấy ra ngoài bình tĩnh một lát.

.....

Giờ sinh hoạt lớp kết thúc, các bạn đeo cặp sách trở về nhà. Chúc Yếu còn phải ở lại trực nhật.

Về tới lớp, Tường Điềm Nha cực kỳ vui vẻ, thu dọn sách vở bỏ vào cặp, càng nghĩ càng cảm thấy tức cười, không nhịn được phải nói. “Nhớ Hứa Du Du đúng là mắt mặt. Gậy ông đập lưng ông. Cậu nhìn bộ dạng cậu ta lúc nãy xem...”

Cô còn rúc vai, giả vờ khóc thút thít, bắt chước điệu bộ của Hứa Du Du.

Chúc Yếu đang hứng một chậu nước, vắt chiếc khăn lau, lau sạch bảng đen. Cô lau bên dưới bảng trước, sau đó từ từ lau lên trên.

Chúc Yếu nhón chân lên, vươn tay cao hơn.

Vẫn không tới...

Cô phồng má, hơi nhụt chí nên định đẩy cái ghế qua.

Đúng lúc này, từ đằng sau bất ngờ xuất hiện một cánh tay vươn tới, giành lấy chiếc khăn lau trên tay cô.

Chúc Yếu xoay người lại, quay mặt về phía người đằng sau mình. Anh lên tiếng, giọng trong trẻo. “Để mình giúp cậu.”

Anh nhanh nhẹn lau bảng. Do cao hơn cô cả cái đầu nên phần mép bảng bên trên cũng được anh lau sạch một cách nhẹ nhàng. Chúc Yếu hơi ngơ ngác, đứng bên cạnh, nhìn anh lau bảng. “Hôm nay... cảm ơn cậu nhiều.”

Tường Điềm Nha đã sửa sang lại cặp sách xong, nhìn hai bóng người đang đứng trước bảng đen. Ánh mắt cô trở nên gian xảo, sau đó ngồi lên bàn, nói với hai người họ. “Lớp trưởng, cậu thật là tốt với Chúc Yếu. Có người bạn cùng bàn như cậu thật là đáng ngưỡng mộ. Lớp trưởng, mình cũng muốn làm bạn cùng bàn với cậu...”

Trước kia cô làm gì dám trêu đùa lớp trưởng lớp 12.9 kiêu nam thần của trường Hành Dương này. Còn bây giờ, cô cảm thấy lớp trưởng đã có “tính người” hơn.

Tiểu công chúa không biết Tường Điềm Nha đang nói đùa nên bấu mỗi một cái, lầu bầu một câu với giọng nũng nịu: “Không được...”

Cánh tay đang lau bảng bỗng khựng lại, Nguyên Trạch cúi đầu, đưa mắt nhìn khuôn mặt của tiểu công chúa. Dáng vẻ nũng nịu dỗi hờn, giống như có ai muốn cướp gì của cô vậy.

Anh bỗng cong môi lên, nhẹ nhàng hỏi một câu. “Tại sao lại không được?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Đùa bốn

Hà? Chúc Yếu hơi há miệng, mắt tròn tròn lên.

Lúc bấy giờ cô mới hiểu ra là Tường Điềm Nha chỉ thuận miệng nói đùa. Cô nhìn chàng thiếu niên bên cạnh mình, không biết có phải vì tuổi còn nhỏ hay không mà có chút khác biệt với dáng vẻ chừng chạc, sắc sảo trên triều đình năm đó.

Nguyên Trạch khi đó, gặp công chúa hoàng gia là không bao giờ nhìn thẳng, chỉ cung kính hành lễ với cô, giữ khoảng cách khá xa.

Trong lòng tiểu công chúa, thái phó Nguyên Trạch cũng giống như thần tiên, thanh tao thoát tục, không vướng bụi trần, tuy thân ở chốn quan trường nhưng lại nhẹ nhàng thanh thoát.

Dường như không có bất cứ điều gì có thể làm khó anh, cũng không có bất cứ điều gì có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của anh.

Có lẽ do tiếp xúc không nhiều nên tiểu công chúa chốn thâm cung kia luôn hình dung anh một cách vô cùng hoàn hảo.

Lúc này, anh cứ thể nhìn cô, ánh mắt rất hiền hòa.

Tuy ngây ngô, nhưng chẳng phải là không biết gì. Chúc Yếu có thể cảm giác được... dường như có ý đùa bỡn trong ánh mắt đó.

Ấy vậy mà... cô lại không hề khó chịu, ngược lại mặt lập tức ửng hồng, không nói được lời nào.

Bên dưới lớp, Tường Điềm Nha vẫn tiếp tục nói. “Nhưng hôm nay Yếu Yếu của chúng ta thật là đẹp, dáng vẻ ôm tỷ bà che nửa mặt ấy quả thật là tuyệt vời, mình nhìn mà ngây người.”

Chúc Yếu không để ý Tường Điềm Nha nói gì, đầu óc cô đang rối bời. Nguyên Trạch thấy cô ngơ ngác vậy nên không tiếp tục đề tài khi nãy nữa, chỉ nhanh chóng lau cho xong bảng rồi nói với cô. “Cậu đi thu dọn đồ về nhà đi.”

Chúc Yếu ừ một tiếng, nhìn Nguyên Trạch bung cái thau nhựa ra ngoài đổ nước.

Bóng lưng cao lớn, cánh tay rắn chắc mạnh mẽ, dáng vẻ rất có sức sống. Nhìn một lát, áng mây hồng trên mặt cũng dần tan biến, Chúc Yếu trở về chỗ ngồi, bỏ vở bài tập phải làm vào cặp.

Dây kéo hộp bút không kéo chặt nên cây bút máy trong hộp rớt ra ngoài, rơi xuống sàn nhà.

Chúc Yếu đặt cặp lên bàn, cúi người nhặt cây bút máy lên. Lúc khom người xuống, cô bỗng nhìn thấy vài thứ trong học bàn của chiếc bàn bên cạnh.

Học bàn của Nguyên Trạch luôn được dọn dẹp rất sạch sẽ, càng không lén lút giấu đồ ăn vặt như những bạn khác nên nhìn một cái là thấy hết toàn bộ.

Trong học bàn có một phong thư màu hồng phấn đang lặng lẽ nằm yên cùng một chiếc bình thủy tinh có chứa những ngôi sao nhiều màu. Chiếc bình thủy tinh để lên trên phong thư

nhưng vẫn để lộ ra một chữ Nguyên, có lẽ là viết *Nguyên Trạch thân mến* hay gì đó...

Đây là...

Chúc Yếu biết. Đó là thư tình.

“Là thư tình à.”

Tường Diễm Nha không biết đã qua đây từ lúc nào, ngồi vào chỗ của Nguyên Trạch, nhìn bình sao trong hộp bàn, lắc đầu chê: “Chiều cũ rích.”

Chúc Yếu ngồi thẳng dậy, trong lòng không được vui lắm.

Tường Diễm Nha nói: “Sau khi Nguyên Trạch vào Hành Dương, rất nhiều con gái đều thăm mến cậu ấy, lúc tan học còn có ý lên xuống cầu thang, ngang qua lớp chúng ta, gây sự chú ý. Có lẽ là biết xưa nay cậu thấy không nhận thư tình của người khác nên nhân lúc hôm nay chúng ta đến phòng nhạc sinh hoạt lớp, vô đây lên nhét thư tình vào...”

Cô an ủi Chúc Yếu. “Cậu yên tâm đi, chắc chắn lớp trưởng của chúng ta sẽ không xem đâu.”

Có điều...

Tường Diễm Nha nghĩ ngợi một chút, nói nhỏ. “Mình cũng rất phục mấy bạn nữ này, dù không có cơ hội nào nhưng ít ra người ta cũng có dũng khí thử một phen. Mình nói này Yếu Yếu, cậu không thể cứ thương thăm mãi thế, hèn nhát quá, hay là...”

Hay là cái gì? Chúc Yếu nhìn cô.

Tường Diễm Nha cười như một con cáo. “Cậu cũng thử xem”

.....

Tiếng sấm ầm ầm, những hạt mưa nặng trĩu rơi xuống những tán cây xanh um, cành cây lắc lư, hương hoa quế ngày một nồng hơn.

Tường Diễm Nha để quên ô ở phòng học nên đang trở lên lấy. Chúc Yếu đứng dưới hành lang đợi, nhớ tới những lời Tường Diễm Nha vừa nói khi nãy.

Bây giờ bình tĩnh lại mà nghĩ thì trong lòng có chút hy vọng nho nhỏ. Cô không còn là công chúa Đại Ngụy, không cần câu nệ chuyện thân phận, cũng không câu nệ chuyện lễ nghi. Cô nên dũng cảm hơn một chút.

Có điều... Chúc Yếu nhớ tới đôi bạn cùng bàn bị cô chủ nhiệm lớp chia rẽ. Cô bạn kia khóc thật thảm thiết. Ở tuổi này, lẽ ra nên đặt việc học tập lên hàng đầu, những chuyện tình cảm nam nữ rõ ràng là bị nghiêm cấm.

Chúc Yếu nhut chí.

Bên kia, ngay cầu thang, Lâm Chi Y tình cờ gặp được Nguyên Trạch vừa từ trên lầu xuống.

Anh đeo cặp một bên vai, khí chất lãnh đạm xa cách, lại có chút cao ngạo rất khó tả. Những thiếu niên ở độ tuổi này thường đang trong giai đoạn dậy thì, có người mặt toàn là mụn, rất hiếm có ai hoàn hảo được như anh, cứ như là từ trong tranh bước ra vậy.

Tìm Lâm Chi Y run lên.

Tuy học chung một lớp nhưng bình thường họ ít khi tiếp xúc. Thật ra cô rất ngưỡng mộ Chúc Yếu, có thể trở thành bạn cùng bàn với Nguyên Trạch, cho dù không nói gì thì cũng có thể danh chính ngôn thuận ngồi bên cạnh anh.

Lâm Chi Y gọi anh lại. “Lớp trưởng.”

Bước chân đang đi xuống lầu của Nguyên Trạch dừng lại, anh nhìn cô một cái. “Có việc gì sao?”

Tuy Nguyên Trạch không nói nhiều nhưng từ khi anh đảm nhiệm chức lớp trưởng, mọi việc trôi chảy đầu vào đấy, không chê chỗ nào được. Giọng của anh khá lạnh nhưng lại rất êm tai. Lâm Chi Y hơi đỏ mặt, giọng dịu dàng hơn bình thường. “Mưa to lắm đấy, cậu có mang ô không? Có cần mình cho cậu mượn?”

Lâm Chi Y để ý thấy trong tay Nguyên Trạch hoàn toàn không có mang theo ô.

Trời đang mưa, là bạn học chung lớp nên cho mượn ô cũng chẳng có gì. Có điều không ai đi học mà mang theo hai chiếc ô cả, Lâm Chi Y cũng vậy, cho nên dù nói là cho mượn nhưng cuối cùng đương nhiên là hai người cùng che chung một chiếc ô.

Anh đưa mắt nhìn sang, nhanh chóng từ chối. “Không cần đâu.”

Anh nói thêm “Mình có ô.”

Những ngón tay đang cầm ô của Lâm Chi Y vô thức siết chặt lại.

Cô có ngoại hình dịu dàng thanh thoát, là hình mẫu lý tưởng của mối tình đầu, đáng vẻ thẹn thùng hết sức động lòng người. Thật ra cô cũng chỉ thử xem mà thôi, biết là không có khả năng lắm nhưng vẫn ôm lấy chút hy vọng.

Cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, mỉm cười nói: “Hôm nay, chuyện của Chúc Yếu...”

Ánh mắt Nguyên Trạch thoáng dừng lại, nhìn cô, đợi nói tiếp.

Lâm Chi Y hoàn toàn không nói giúp cho cô bạn thân thiết cả ngày như hình với bóng của mình mà ngược lại bóng gió bênh vực Chúc Yếu.

“Hứa Du Du quả thật hơi quá đáng, cũng may là Chúc Yếu tốt tính...”

Nụ cười của cô nhìn có vẻ rất chân thành. “Không ngờ Chúc Yếu lại chơi đàn tỳ bà hay như vậy, mình rất khâm phục cậu ấy.”

Lâm Chi Y còn nói: “Lúc ấy mình cũng muốn bảo Hứa Du Du xin lỗi Chúc Yếu. Bạn bè với nhau nên hòa đồng, không ngờ là...” Không ngờ là Chúc Yếu vừa ngồi xuống thì Nguyên Trạch đã bắt Hứa Du Du xin lỗi.

Nhớ lại quan hệ với Chúc Yếu trước kia, các bạn trong lớp gần như đều xem nhẹ cô, Lâm Chi Y thể hiện rất nhiệt tình. “Mình thấy gần đây Chúc Yếu rất nỗ lực. Thành tích của mình tuy không phải quá tốt nhưng nếu sau này cậu ấy có việc gì cần thì mình rất vui khi có thể giúp đỡ lẫn nhau học tập.”

Những lời này thật là khiêm tốn.

Thành tích của Lâm Chi Y rất tốt, các bạn trong lớp đều thích nhờ cô giảng một số vấn đề, mỗi lần như vậy cô đều giảng rất tỉ mỉ. Còn với thành tích của Chúc Yếu, hoàn toàn không có chỗ nào đáng đề cô “học tập lẫn nhau”.

Lâm Chi Y quan sát sắc mặt của Nguyên Trạch, thấy anh đưa mắt nhìn mình, cuối cùng thốt ra hai chữ thật lạnh nhạt “Không cần.”

Hả? Lâm Chi Y sững sờ.

Tiếp đó, anh nói một câu. “Mình sẽ dạy cậu ấy.”

Sắc mặt Lâm Chi Y lập tức trở nên trắng bệch.

Họ đã lên cấp ba, không còn là học sinh tiểu học. Giữa bạn nam và nữ đã không còn đơn thuần như lúc trước.

Nếu là người khác thì thôi, nhưng đây là Nguyên Trạch, có bao giờ anh tiếp xúc nhiều với các bạn nữ đâu. Nghe nói hồi cấp hai anh đã học giỏi nước tiếng. Lên cấp ba, chẳng những học giỏi mà lúc ứng xử với mọi người đều giữ một khoảng cách nhất định, rõ ràng ràng là một học sinh ưu tú, lạnh lùng.

Ấy vậy mà... không biết bắt đầu từ lúc nào, anh hết sức quan tâm đến Chúc Yếu.

Giảng bài cho Chúc Yếu, có khi đi nước rút nước sẽ chủ động xách theo bình nước của cô ấy. Và lại hôm nay còn công khai ra mặt bên vực Chúc Yếu.

Nguyên Trạch xuống cầu thang, đến lầu một.

Trời mưa rất to, cây cối đung đưa. Anh đưa tay kéo phéc-mơ-tuya của chiếc cặp, định lấy ô ra.

Nhưng lại nhìn thấy tiểu công chúa của Đại Ngụy đang cô độc đứng trên hành lang cách đó không xa. Cô đeo cặp, tay cầm một chiếc ô.

Nhìn một cái. Nguyên Trạch kéo phéc-mơ-tuya lại, chậm rãi bước qua đó.

Học sinh mà được tan học về nhà là rất tích cực, trong trường chỉ còn lác đác vài người. Người ít, cộng thêm Nguyên Trạch vốn rất thu hút sự chú ý nên Chúc Yếu nhanh chóng nhìn thấy anh.

Anh đang đi về phía này, trên người vẫn mặc bộ đồng phục giống như cô, hai sắc trắng xanh đan xen.

Bộ đồ đồng phục rộng rãi, kiểu dáng thật ra khá xấu, nhưng không biết sao mặc lên người anh lại không khác chàng Thám Hoa mặc bộ đồ gấm, phong thái đỉnh đặc khi xưa là mấy.

Mắt Chúc Yếu cong lên, cô gọi tên anh. “Nguyên Trạch.”

Tiểu công chúa thấy anh đến đứng một chỗ với mình, mắt nhìn trận mưa ngoài trời. Cô cúi đầu, phát hiện hai tay Nguyên Trạch trống không, chẳng mang theo ô.

Vì thế, cô quan tâm hỏi khẽ một câu: “Cậu... không mang ô sao?”

Chàng trai khôi ngô kia lại đưa mắt nhìn khuôn mặt Chúc Yếu, nhanh chóng trả lời câu hỏi.

Anh gật đầu. “Ừ.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Lời mời

Con mưa rất lớn, từng hạt mưa lộp bộp trút xuống cọ rửa ngôi trường. Chúc Yếu nắm cán chiếc ô, nghĩ ngợi rồi nói: “Vậy hay là... dùng của mình đi.” Nói xong thì bung chiếc ô ra.

Ngón tay cái ấn vào nút bấm, phạch một tiếng, chiếc dù tự bung lên giống hệt một đóa hoa nở rộ trong nháy mắt.

Mặt ngoài chiếc ô in hình hoa rơi màu hồng nhạt, còn bên trong là những ngôi sao li ti. Đồ đạc của Chúc Yếu đều do mẹ cô đích thân mua sắm, từ cái lớn như tủ quần áo trong phòng ngủ đến cái nhỏ như đồ lót, bút tất... Kể cả chiếc ô này. Nó rất thích hợp với con gái. Hơn nữa hình dáng của chiếc ô này tròn và sâu, giống như nửa trái dưa hấu úp ngược, che mưa gió tốt hơn hẳn những chiếc ô bình thường.

Có điều...

Hơi nhỏ.

Nguyên Trạch bỗng nhiên bật cười.

Nguyên Trạch rất ít khi cười. Bây giờ trong mắt có ý cười rất rõ, rất sáng, rất đẹp. Anh nhìn thẳng vào tiểu công chúa trước mặt mình, giọng nói trầm thấp êm tai. “Chiếc ô này của cậu không che được hai người. Mình đợi mưa nhỏ một chút rồi về sau.”

Chúc Yếu đã nhìn đến ngần ngại từ bao giờ. Hai má cô ửng hồng, môi thì không nhin được mà cong lên.

Nhìn chiếc ô trên tay, Chúc Yếu cảm thấy hơi tiếc nuối. Nếu ô của cô mà lớn hơn một chút thì có thể che chung với thái phó rồi. Gấp chiếc ô lại, Chúc Yếu nói: “Vây mình cùng chờ với cậu.”

Nguyễn Trạch nhìn cô, thấy gương mặt cô khá nghiêm túc, ánh mắt trong veo, trông có vẻ rất ngoan ngoãn.

Tiểu công chúa không nhuộm bụi trần này được hoàng gia che chở quá kỹ. Ngày xưa, dù là hôn quân như Minh Đế hay là thái tử lưu manh Chúc Hằng đều xem cô công chúa này như châu như báu. Anh và cô tiếp xúc với nhau không nhiều lắm. Lúc vào cung dạy thái tử, thỉnh thoảng mới tình cờ gặp gỡ công chúa đến thăm ca ca. Trong chốn thâm cung âm mưu trùng trùng này, duy chỉ có nụ cười của cô gái ấy là luôn trong trẻo, thuần khiết.

Bị nhìn quá lâu, Chúc Yếu cảm thấy hơi thẹn thùng. Cô vô thức nắm chặt cán ô, nói: “Cậu...” Thì thấy chàng trai cao ngất trước mặt mình bỗng quỳ một chân xuống đất.

Chúc Yếu vô thức lùi lại một bước.

“Đứng im nào...” Anh nhẹ nhàng nói.

Chúc Yếu ngoan ngoãn đứng im, cúi đầu nhìn cái đầu đang cúi của anh.

Trước đây cô là công chúa cao quý, vốn quen được người người tôn kính, quỳ lạy. Nhưng bây giờ, cô bỗng cảm thấy không quen lắm.

Đưa mắt từ cái đầu của anh nhìn xuống dưới, Chúc Yếu thấy anh cứ thế mà quỳ trước mặt mình, đưa tay cột hai dây giày của cô – không biết đã sút ra từ lúc nào – lại.

Dây giày bị tuột từ lúc nào, cô không chú ý đến.

Chúc Yếu nhìn chằm chằm vào cái nơ con bướm rất chuẩn trên chiếc giày, lòng ngẩn ngơ. Cô ngơ ngác nhìn Nguyễn Trạch thì thấy anh lên tiếng: “Công chúa vẫn nên về sớm đi.”

.....

Chớp mắt đã đến thứ sáu.

Trong lúc tập thể dục giữa giờ, trên sân vận động của trường, học sinh xếp hàng ngay ngắn thành hình vuông. Bài thể dục theo nhạc đã kết thúc, bây giờ trên bục cao là một cậu học sinh nhuộm mái tóc vàng rực đang đọc bản kiểm điểm trên tay mình.

Giọng đọc biểng nhác, đáng vẻ và lơ phất phơ, hoàn toàn khác biệt với đám học sinh hăng hái, phấn chấn của trường Hành Dương.

Cô bạn đứng phía sau lặng lẽ nhào đầu tới, hỏi nhỏ một câu: “Chúc Yếu, mình nhớ cậu Chúc Hằng lớp 12 này là anh trai cậu phải không?”

Người đứng trên kia đọc bản kiểm điểm chính là Chúc Hằng, anh trai Chúc Yếu.

Chúc Hằng là học sinh cá biệt có tiếng của Hành Dương. Trái ngược với vẻ ngoan ngoãn, hiền lành của Chúc Yếu, cậu vừa trái kỷ luật vừa gây sự chú ý. Bởi vì nhà có tiền nên bên cạnh lúc nào cũng có một đám bạn a dua vây quanh.

Nghe nói hai ngày trước cậu chặn một nữ sinh ở bên ngoài nhà vệ sinh nữ, khăng khăng bắt người ta làm bạn gái mình, vừa hay bị thầy hiệu trưởng đi ngang qua bắt gặp.

Cô bạn kia học lớp 12.7, kiểu con gái nhà lành học lực giỏi, hạnh kiểm tốt, bình thường cũng không có cơ hội tiếp xúc với Chúc Hằng, vậy mà không biết sao bị tay lưu manh này nhìn trúng. Trùng hợp hơn, cô ấy vừa khéo lại là con gái độc nhất của hiệu trưởng trường này.

Bình thường cô ấy rất khiêm tốn, ngay cả bạn cùng lớp cũng biết cô chính là con gái của thầy hiệu trưởng.

Chúc Hằng cũng thật xui xẻo. Bất nạt ai không nói, lại đi bắt nạt con gái của hiệu trưởng.

Chúc Hằng đứng trên bục đọc bản kiểm điểm, mái tóc vàng rực sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Bản kiểm điểm này được viết rất sâu sắc, có điều bị đọc sai vài từ. Không cần nghĩ cũng biết là do mấy đứa bạn có chút chữ nghĩa bên cạnh viết giùm cho cậu.

“Ừ...” tiểu công chúa gật đầu.

Tuy không còn thân phận thái tử cao quý như xưa nhưng rõ ràng người anh trai này của cô cực kỳ yêu thích cuộc sống thế này, ở Hành Dương như cá gặp nước. Trước kia bên trên còn có một vị thái phó quản lý cậu. Còn bây giờ, vị thái phó uyên bác, nghiêm khắc kia đã trở thành đàn em trong trường, nên Chúc Hằng tự do vùng vẫy không biết sợ là gì.

Cô bạn phía sau cười hi hi, nói: “Không phải nói chứ cậu Chúc Hằng này... cũng thật là đẹp trai.”

Đại đa số học sinh trong Hành Dương là cảm đầu cảm cổ mà học tập, và đám con gái cũng thích những chàng trai học giỏi. Tuy nhiên với thành phần cá biệt, cá lơ phất phơ như Chúc Hằng, các cô cũng rất chú ý đến. Hơn nữa nhà Chúc Hằng có tiền, bản thân cậu lại đẹp trai nên càng thêm có sức hút.

Thể dục giữa giờ kết thúc, học sinh các lớp xếp hàng lần lượt về phòng học.

Tướng Điền Nha kéo Chúc Yếu đến nhà vệ sinh. Thời điểm này nhà vệ sinh nữ đông nghẹt người, ồn ào nhốn nháo. Đi vệ sinh xong, về tới phòng học, Chúc Yếu tiếp tục sửa bài kiểm tra hóa học được phát trước đó.

Mỗi lần nhìn thấy những phương trình hóa học này là Chúc Yếu lại đau đầu.

Nguyễn Trạch trở về bàn của mình, nhìn thấy Chúc Yếu đang cau mày, cắn bút bên ngồi xuống, quay qua cô. “Đề nào không biết làm?”

Chúc Yếu cũng không ngại ngần, cầm bút chỉ vào một câu sai trên bài kiểm tra. Là một bài điền vào chỗ trống, tính nồng độ H2SO4 trong axit thường bán trên thị trường.

Nguyễn Trạch giảng bài cho Chúc Yếu. Cô nghiêng đầu qua, người khá gần sát vào anh, có thể ngửi thấy mùi hương thơm mát và hơi thở nam tính của tuổi trẻ trên người anh. Anh cup mắt, sống mũi cao thẳng. Mắt Chúc Yếu lơ đãng nhìn vào môi anh...

Nguyễn Trạch biết kiến thức cơ bản của Chúc Yếu khá yếu nên lần nào cũng giảng rất tỉ mỉ. Biết rõ là phải chú ý nghe giảng nhưng cô hoàn toàn không có cách nào để tập trung.

“Chúc Yếu, mình có chuyện này muốn nói với cậu.” Triệu Khiêm Trác ngồi bàn phía trước quay người lại, nhào lên bàn của Chúc Yếu. “Thứ 7 này là sinh nhật mình, mình định đi hát

karaoke, cậu cũng đi chung nhé. Minh đã nói với Tường Điềm Nha rồi, hôm đó cậu ấy cũng sẽ đến.”

Biết thường ngày Chúc Yếu rất thân với Tường Điềm Nha nên Triệu Khiêm Trác mời Tường Điềm Nha trước. Tường Điềm Nha thích náo nhiệt, Triệu Khiêm Trác có quan hệ khá rộng rãi nên nhanh chóng đồng ý.

Sinh nhật à. Chúc Yếu có thể cảm nhận được từ sau buổi sinh hoạt lớp hôm đó, thái độ của các bạn trong lớp với cô đã thay đổi, không còn xem nhẹ cô như lúc trước mà sẽ chủ động nói chuyện với cô. Và Chúc Yếu cũng rất vui khi có bạn mới.

Cuối tuần này Chúc Yếu không có lịch trình gì, hơn nữa quan hệ giữa cô và Triệu Khiêm Trác cũng khá tốt nên bèn gặt đầu. “Ừ, được.”

Dù sao Tường Điềm Nha cũng đi mà.

“Vây nha.” Triệu Khiêm Trác mỉm cười, hỏi cô. “Cậu có WeChat không, chúng ta kết bạn nhé, để tiện liên lạc vào hôm đó.”

Đều là bạn bè, Chúc Yếu cũng không nghĩ ngợi gì nhiều. Thấy Triệu Khiêm Trác lấy điện thoại ra thì cô cũng đặt bút xuống, lấy điện thoại của mình trong một ngăn cặp ra, thêm số của Triệu Khiêm Trác vào.

Thêm WeChat xong, Chúc Yếu cất điện thoại vào, tiếp tục nghe Nguyễn Trạch giảng bài.

Nguyễn Trạch cầm bút, gương mặt trắng trẻo sáng sủa không có biểu cảm gì.

Đó là gương mặt mà bình thường các bạn hay nhìn thấy nhất. Thoạt nhìn có vẻ không quá lạnh lùng nhưng lại khiến người ta cảm thấy khó mà đến gần. Thân là bạn cùng bàn, Chúc Yếu rất hiếm khi nhìn thấy vẻ mặt ấy.

Hình như là... mình đã làm sai điều gì thì phải. Chúc Yếu nhìn anh với ánh mắt nghi hoặc, giọng cũng dè dặt hơn. “Nguyễn Trạch?”

“Ừ.” Anh trả lời một tiếng, không nhìn cô, chỉ nhìn đề bài trên giấy kiểm tra. “Tiếp tục nhé.”

Anh vẫn rất kiên nhẫn giảng cho cô nghe từ đầu tới cuối bài tập đó.

Anh giảng rất tỉ mỉ, nhưng lại không giống như lúc nãy, mỗi một bước là dừng lại hỏi cô có hiểu hay chưa.

Trên cuốn vở nháp, chữ của anh viết rất đẹp, lực hằn sang trang bên kia, tạo thành một sự đối lập rất rõ với nét chữ chỉ có ưu điểm và ngay ngắn gọn gàng của Chúc Yếu.

Chúc Yếu nhìn thật kỹ từng bước của bài giải, sau đó đưa mắt sang, len lén nhìn một bên mặt của anh. Dáng anh đọc sách rất nghiêm túc và chuyên chú. Thái phó ưu tú là thế mà vẫn cần cù học tập, còn cô thì sao, lần nào thi cũng đội sổ, vậy mà còn muốn... cùng anh yêu sớm.

.....

Tối thứ 6, Chúc Yếu sấy tóc xong thì ngồi trên sofa trong phòng ngủ, tám chuyện với Tường Điềm Nha, bàn bạc xem mai phải mua gì làm quà sinh nhật.

Tường Điềm Nha nhăn qua mặt. “Quà cáp làm gì chứ. Cậu đi là đã nể mặt lắm rồi.”

Bọn con trai sẽ không so đo tính toán nhiều, mừng sinh nhật cũng chỉ là mọi người tụ lại, ăn uống đông vui mà thôi.

Tường Điềm Nha còn nói với cô: “Hình như Lâm Chi Y và Hứa Du Du cũng đi, ngày mai cậu nhớ ăn mặc đẹp một chút.”

Lâm Chi Y có mối quan hệ rất tốt, các bạn trong lớp đều thích mời cô. Tuy nhìn Lâm Chi Y giống như hay dễ mặt mẽ, không chài chuốt ăn diện gì nhiều nhưng thật ra lại rất tỉ mỉ, thường hay ăn mặc trang điểm theo kiểu con trai rất thích như váy dài màu trắng hoặc đại loại như nhún bèo xếp li rất nữ tính...

Trước kia lúc bình chọn hoa khôi của trường, có người chụp được bức ảnh Lâm Chi Y mặc bộ váy dài trắng với mái tóc dài đen nhánh và nụ cười mỉm chỉ, thế là cô lập tức ngồi lên chiếc ngai hoa khôi.

Chúc Yếu hương nội, chưa từng có bạn bè nào tổ chức sinh nhật mà mời cô. Có nhiều khi mọi người quên mất rằng cô gái im lặng ít nói này mới chính là thiên kim tiểu thư đích thực – báu vật trên tay Tiểu Minh Châu, chủ tịch tập đoàn Bích Mậu.

Ngày xưa tiểu công chúa mặc lụa là gấm vóc, trên người mang đầy ngọc ngà châu báu. Từ khi xuyên đến đây, Chúc Yếu mặc nhiều nhất chính là đồng phục trường. Trong phòng để quần áo, có rất nhiều đầm váy đẹp mà cô chưa mặc lần nào.

Ôm con thú nhồi bông trong lòng, Chúc Yếu chậm rãi đánh chữ, hỏi Tường Điềm Nha. “Ngày mai Nguyễn Trạch có đi không?”

Bên kia, Tường Điềm Nha đang đánh răng, miệng đầy bọt kem. Thấy vậy, bàn tay đang cầm bàn chải đánh răng khựng lại, sau đó dùng tay trái đánh chữ rất thuần thục. “Lớp trưởng chúng ta không nhuộm bụi trần, làm sao có thể đến những nơi như thế?”

Biết là Chúc Yếu rất hy vọng Nguyễn Trạch đi nhưng đây là chuyện gần như không thể. Nguyễn Trạch trước nay chưa bao giờ đi những bữa tiệc thế này.

Tường Điềm Nha súc miệng xong, ném chiếc bàn chải đánh răng vào ly, tiếp tục đánh chữ. “Hay là cậu thử rủ cậu ấy xem?”

Chúc Yếu nhìn chằm chằm vào dòng chữ trên màn hình điện thoại rồi ra khỏi hộp thoại giữa cô và Tường Điềm Nha, tìm danh sách bạn bè.

Cái tên ấy, lẳng lặng nằm trên đầu danh bạ.

Về phần nội dung trò chuyện thì...

“Cảm ơn cậu đưa mình về nhà.”

“Công chúa đừng khách sáo.”

Nhặt ký trò chuyện giữa cô và Tường Điềm Nha cuộn lên trên mãi cũng không hết, còn giữa cô và thái phó thì chỉ có hai câu đối thoại thế này. Mỗi đêm trước khi ngủ cô đều nhìn mấy lần.

Sắc mặt Chúc Yếu chăm chú, nhìn chăm chăm vào ảnh đại diện của anh. Vô thức cắn môi, tiểu công chúa vừa hồi hộp vừa thấp thòm. Không biết nếu cô mời thì anh có đi không? Nghĩ như thế, tay phải của cô bắt đầu đánh chữ.

Nguyễn Trạch, cậu ngủ chưa?

Xóa bỏ.

Nguyễn Trạch, ngày mai cậu có dự định gì không?

Tiếp tục xóa bỏ.

Nguyễn Trạch, ngày mai là sinh nhật của Triệu Khiêm Trác, cậu có muốn đi chơi cho vui không?

Vẫn cứ xóa bỏ.

Chúc Yếu chán nản xóa đi những chữ trên khung chat.

Cô đúng là ngốc mà. Lúc Triệu Khiêm Trác mời cô thì Nguyễn Trạch đang ngồi ngay bên cạnh, nếu muốn đi thì lúc đó đã nói rồi.

Hơn nữa lúc đó về mặt anh lạnh lùng như thế, chắc chắn là không cảm thấy hứng thú với những chuyện thế này. Anh chăm chỉ như thế, cuối tuần nhất định sẽ không muốn đi chơi như cô mà chắc chắn ở nhà học bài thật kỹ.

Chiếc điện thoại màu trắng mỏng manh bị Chúc Yếu ném lên giường, cô cuộn người thành một cục trên sô pha.

“Ting ting...” Tiếng chuông báo có tin nhắn WeChat vang lên, màn hình điện thoại sáng lên. Chúc Yếu đi qua đó, ngồi xuống giường, cầm điện thoại lên.

Cứ tưởng là Tường Diễm Nha nhắn.

Đến khi Chúc Yếu cúi đầu thì nhìn thấy trên góc phải của tấm ảnh đại diện đầu tiên trong danh bạ có một vòng tròn màu đỏ nho nhỏ, trong vòng tròn là con số 1 bất mắt.

Chúc Yếu mừng rỡ nhấn vào ảnh đại diện, nhìn thấy anh nhắn sang một tin. “Ngày mai có muốn đi xem phim với mình không?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Thứ bảy

Chúc Yếu mừng rỡ nhấn vào ảnh đại diện, nhìn thấy anh nhắn sang một tin. “Ngày mai có muốn đi xem phim với mình không?”

Đầu bên kia, gương mặt tiểu công chúa rạng rỡ hẳn lên. Cô ôm con thú nhồi bông trong lòng, mặt gần như vùi vào đó, mắt sáng lấp lánh, niềm vui như từ người cô lan tỏa khắp nơi. Lúc nhận được tin nhắn của Nguyễn Trạch, cô gần như không dám tin vào mắt mình.

Rõ ràng là đã có hẹn, ấy vậy mà giờ phút này, trong đầu cô chỉ toàn là nụ cười dịu dàng của thái phó, cho nên không thể điều khiển được đôi tay mình, đồng ý ngay mà không chút do dự.

Điện thoại lại sáng lên, là Tường Diễm Nha gửi tin nhắn đến.

Chúc Yếu như lơ lửng trên mây, ngay cả hít thở thôi cũng thấy không dễ dàng. Cô thế này, làm sao hẹn riêng với anh ngày mai đây? Có điều... anh cũng chưa nói là lúc đó chỉ có hai người họ. Chúc Yếu nhủ mảy, không nghĩ tiếp nữa, trả lời tin nhắn của Tường Diễm Nha xong thì lập tức chạy vào phòng để quần áo chọn đồ cho ngày mai.

.....

Trung tâm thương mại Thiên Nhai ở phía tây thành phố là nơi tập trung những địa điểm mua sắm, ẩm thực, giải trí nổi tiếng gần Hành Dương, tầng trên cùng là rạp chiếu phim. Nằm ở khu vực sầm uất nên vào dịp cuối tuần, nơi này rất náo nhiệt, rất nhiều đôi yêu nhau sẽ đến đây dạo phố, mua sắm. Các cô gái ăn mặc chải chuốt thật xinh đẹp, lộng lẫy. Các chàng trai xách linh kính túi lớn túi nhỏ, trở về với bao nhiêu lợi phẩm.

Vừa bước vào trung tâm thương mại là thấy các vách tường đều làm bằng kính. Chúc Yếu ngắm cô gái trong gương, ngây ngốc nhưng yếu kiêu, đương độ thanh xuân mon mọn. Cô tí mĩ lựa chọn một chiếc váy có vẻ không quá phổ trương long trọng nhưng rất tôn dáng và phù hợp với tuổi của mình.

Trước khi ra khỏi nhà đã soi gương rất nhiều lần, đã rất hài lòng rồi nhưng sao bây giờ, cô cứ cảm thấy chỗ nào cũng không ổn lắm. Chiếc váy phải chăng hơi ngắn một tí? Màu này phải chăng không tôn da cho lắm? Mái tóc dường như cũng đã hơi rối một chút.

Chúc Yếu không nhận được, đưa tay sửa sang lại phần tóc hơi xoắn ở hai bên, nhẹ nhàng vén chúng qua sau tai, để lộ cằm cổ thon thả trắng ngần.

Cô đứng đó soi gương, có ba bốn cậu thiếu niên có lẽ là học sinh cấp 3 đang nhìn về phía này.

Cậu bạn ở giữa mặc áo sơ mi kẻ ca rô, mặt mày sáng sủa, bị bạn mình thúc đẩy mãi nên đỏ mặt đi về phía Chúc Yếu, do dự giờ điện thoại lên, trên màn hình là mã QR của WeChat. Cậu không dám nhìn Chúc Yếu, ấp a ấp úng nói: “Chào bạn, có thể... có thể kết bạn không?”

Nói rồi len lén ngược mắt lên nhìn cô một cái.

Cô gái có làn da trắng trẻo mịn màng, không hề có tý vết gì. Tuy không trang điểm nhưng hàng mi vẫn dài và rậm, đôi mắt sáng long lanh.

Mặt cậu ta lập tức đỏ bừng hơn.

Đám bạn của cậu vẫn đang reu reo. “Người đẹp à, người anh em của chúng tôi là học sinh ưu tú, tuyệt đối không phải người xấu đâu, cậu đồng ý kết bạn đi mà.”

Thật lòng mà nói, cậu bạn này cũng rất khôi ngô, hơn nữa đáng yêu, ngay ngưỡng cũng rất đáng yêu. Nếu là cô gái khác, nếu nhận được lời mời kết bạn như thế có lẽ đã đỏ mặt rồi nhưng Chúc Yêu thì lại rất bình tĩnh, và lại trước khi ra ngoài, Tiểu Minh Châu đã dặn đi dặn lại là phải hạn chế tiếp xúc với người lạ.

Chúc Yêu nhìn cậu bạn trước mặt, nói: “Tôi có hẹn với bạn, đang vội.”

Lời từ chối rất rõ ràng.

Cậu bạn kia hơi thất vọng, chuẩn bị buông điện thoại xuống nhưng đám bạn của cậu thì lại không chịu thôi, kéo tới vây quanh cô. “Đừng mà, chấp nhận kết bạn thì có mất bao nhiêu thời gian đâu, thêm cậu ấy vào đi mà.”

Cậu bạn kia nói nhỏ một câu. “Thôi đi mà.”

Anh bạn muốn xin WeChat thì không thích miễn cưỡng con gái nhà người ta, cảm thấy cô còn nhỏ, trông có vẻ rất ngoan hiền, sợ họ sẽ làm cô sợ đến phát khóc mất.

Nhưng đám bạn cậu cảm thấy rất mất mặt nên vẫn chặn đường.

Chúc Yêu cau mày, trên mặt không có chút hoảng loạn, chỉ cảm thấy phiền mà thôi. Sau đó liền nghe thấy một tràng tiếng bước chân từ xa đến gần. Như ý thức được điều gì, cô nhìn sang thì thấy gương mặt anh tuần quen thuộc.

Anh đưa tay gạt cậu bạn đang đứng chắn trước mặt cô ra, thần sắc lãnh đạm, không có quá nhiều biểu cảm.

Mắt Chúc Yêu sáng lên, cô vô thức bước tới trước một bước, gọi tên anh. “Nguyễn Trạch.”

Mấy cậu bạn kia vốn đang khoanh tay trước ngực, vây quanh Chúc Yêu. Giờ thấy cô có bạn tới thì cũng thức thời, không tiếp tục đeo bám nữa.

Vóc người Nguyễn Trạch rất đẹp: vai rộng, eo nhỏ. Lúc này mặc chiếc áo sơ mi trắng được là rất phẳng phiu, cắt may vừa vặn, tôn lên vẻ thanh tao nho nhã của anh. Giọng rất dịu dàng, anh cúi đầu hỏi cô. “Có bị dọa sợ không?” Ý đang nói mấy cậu bạn kia.

Đứng quá gần nhau, lại là lần đầu tiên thấy anh ăn mặc như thế nên mặt Chúc Yêu hơi nóng lên, cô lắc đầu nói: “Không sao.”

Chúc Yêu theo anh đi tới chỗ thang máy. Đúng lúc có một chuyến vừa đi lên nên họ phải đợi một lúc. Họ đều không có kinh nghiệm tiếp xúc riêng với người khác giới nên không biết phải nói những gì, không khí hơi ngượng ngáp.

Đợi đến chuyến thang máy sau, Chúc Yêu là người đầu tiên đi vào.

Không gian bên trong rất rộng, cô vốn đứng chính giữa nhưng sau đó người vào thang máy ngày càng nhiều nên bị chen đến góc trong cùng.

Góc trong cùng của thang máy ngoài trời là mặt kính. Đứng ở đó có thể thấy rất rõ thang máy từ từ đi lên, càng ngày càng cao. Khoảnh khắc ấy, Chúc Yêu bỗng cảm thấy bị choáng nhẹ nên vô thức níu cánh tay của người đứng phía trước mình. Cảm giác ấm áp từ ngón tay truyền tới, cô vừa định buông ra thì nghe anh nói: “Sợ thì cứ nắm tay mình.”

Bàn tay đang định buông lỏng ra nay lại níu chặt. Trong thang máy chen chúc chật chội, cô được anh che chắn ở trong góc, không ai có thể lấn được cô.

Lên đến tầng cao nhất, Chúc Yêu cùng Nguyễn Trạch đi chọn phim xem.

Chọn phim xong, Nguyễn Trạch đi xếp hàng mua nước uống và bắp rang. Chúc Yêu đứng ở chỗ cũ đợi anh.

.....

Các bạn trong lớp 12.9 đã tập trung đông đủ.

Trong thang máy, có một bạn nam hỏi Triệu Khiêm Trác. “Chẳng nói cậu nói Chúc Yêu cũng đến à? Sao tự nhiên lại không đến?”

Tối qua Chúc Yêu đã nhắn tin cho Triệu Khiêm Trác. Tuy rất tiếc nhưng cậu cũng không miễn cưỡng. Cậu trả lời. “Chắc là có việc đột xuất ấy mà. Cũng không sao, lần sau có cơ hội lại đi chơi chung.”

Hứa Du Du lâu bầu vại câu. “Chúc Yêu không biết ca hát, có đến thì cũng chỉ làm hỏng bầu không khí, đến lúc đó ai mà rảnh chăm sóc cậu ta chứ.”

“Hứa Du Du, sao cậu cứ thích nói xấu sau lưng người khác thế nhỉ?” Tường Diễm Nha tức tối đáp lại một câu.

Hôm nay Hứa Du Du mặc chiếc váy bằng lụa mỏng màu vàng nhạt, mang đôi giày bít màu đen bóng, còn trang điểm nhẹ. Vốn là học sinh cấp ba ngây ngô non nớt, mặc thế này thoát trông trưởng thành hơn nhiều. Đang định nói móc lại một câu thì thấy điện thoại có tin nhắn WeChat, Hứa Du Du lập tức vui vẻ nói: “Bảo cho các cậu một tin mừng. Chi Y vừa lúc đang mua sắm ở gần đây, lát nữa các cậu có phúc được nghe hát rồi đây.”

Lâm Chi Y à.

Có một bạn nam nói: “Không uống công đi chuyến này, có thể nghe hoa khôi trường ca hát.”

Lâm Chi Y sắp đến, các bạn nam lớp 12.9 lập tức trở nên nồn nóng.

Hứa Du Du dặc ý nhìn Tường Diễm Nha một cái, giống như người được hoan nghênh nhiệt liệt là cô ta vậy. Tường Diễm Nha hừ khê một tiếng.

Cả đám người lớp 12.9 lố nhố kéo nhau đứng trước cửa thang máy đợi Lâm Chi Y. Có bạn nam còn đoán xem hôm nay Lâm Chi Y mặc thế nào. “Mình cảm thấy hoa khôi mặc váy trắng là đẹp nhất, chân dài nữa.”

Tường Diễm Nha đợi đến nổi mất hết kiên nhẫn. Nếu hôm nay không phải sinh nhật Triệu Khiêm Trác, cô sẽ không đứng chung một chỗ với Hứa Du Du, huống chi bây giờ còn có một Lâm Chi Y sắp đến.

“Đến rồi, đến rồi.”

Cửa thang máy báo “ting” một tiếng rồi mở ra, một dáng người xinh đẹp xuất hiện trước mặt họ. Bên trong thang máy là Lâm Chi Y, trên khuôn mặt thanh tú mang theo nụ cười mỉm

nhẹ, người mặc bộ váy màu trắng tinh khôi, thoát nhìn vừa thuần khiết và dịu dàng.

Cô ra khỏi thang máy, nói chuyện cũng nhẹ nhàng mềm mòng, đầy vẻ áy náy. “Xin lỗi nha, tại mình đợi thang máy lâu quá.”

Hứa Du Du lập tức khoác lấy cánh tay Lâm Chi Y. Cô có trang điểm nên đứng bên cạnh Lâm Chi Y lại càng tôn lên vẻ mộc mạc thanh thoát của hoa khôi. Hứa Du Du cúi đầu nhìn bộ váy của Lâm Chi Y, giọng rất khoa trương. “Chi Y à, chiếc váy này thật là đẹp, nhìn kiểu dáng này, chắc chắn là rất đắt phải không?”

“Không có đâu.” Lâm Chi Y nói: “Cũng chỉ có một hai ngàn gi đó thôi, rẻ lắm mà.”

Đối với học sinh trung học, một bộ váy hai ba ngàn là không rẻ chút nào, vậy mà nghe giọng của Lâm Chi Y, cứ nhẹ tênh chả đáng gì.

Lâm Chi Y vừa đến, đám con trai liền hăng hái hẳn lên. Tuy nói là bạn cùng lớp, nhưng bình thường ở trong trường cô chỉ mặc đồng phục, sao đẹp bằng mặc chiếc váy trắng phiêu bồng như lúc này. Triệu Khiêm Trác nhìn Lâm Chi Y một cái, không thể phủ nhận, quả thật là rất đẹp, nhưng trong lớp, cậu đã quen nhìn một người còn đẹp hơn nên bây giờ cũng chẳng bắt ngờ cho lắm.

Cậu vỗ tay, cao giọng nói: “Được rồi, nếu mọi người đã đến đông đủ thì cùng mình vào trong phòng đi.”

Cả đám người kéo đi, theo Triệu Khiêm Trác vào phòng.

Muốn đến chỗ hát karaoke thì phải đi ngang qua rạp chiếu phim. Bên ngoài các rạp có rất nhiều người đang ngồi đợi tới giờ phim chiếu. Không biết là ai chú ý đến trước tiên, nhìn thấy bên cạnh chiếc bàn kê sắt vách có một dáng người xinh xắn đang đứng, rất dịu dàng, điềm tĩnh.

Cậu bạn đi trong cùng vô thức nhìn lâu một chút, phút chốc nhìn đến ngẩn ngơ. Đợi khi nhìn thấy nửa bên mặt của cô gái kia thì mới ngạc nhiên kêu lên. “Đó... đó chẳng phải Chúc Yêu sao?”

Các bạn lớp 12.9 đều nhìn qua đó.

“Cái gì mà Chúc Yêu? Đó rõ ràng là tiểu tiên nữ!”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Cái ôm

Chúc Yêu cầm hai chiếc vé xem phim, mắt dõi theo Nguyên Trạch đang xếp hàng mua bắp rang.

Rất nhiều đôi yêu nhau đến xem phim, cử chỉ khá thân mật.

Trông anh cao lớn, khôi ngô nên chỉ đứng giữa đám đông thôi là có rất nhiều cô gái len lén liếc nhìn về phía này. Có người còn ngấm một cách đường đường chính chính, thậm chí có cô còn nhào tới xin WeChat. Chúc Yêu siết chặt tay, đôi mày lập tức cau lại, định đi qua đó. Nhưng không biết Nguyên Trạch nói gì mà cô bạn kia nhìn về phía Chúc Yêu một cái rồi không tiếp tục dây dưa nữa.

Thái phó có sức hút dữ dội, lúc ở Đại Ngụy cô đã được chứng kiến. Các thiếu nữ quý tộc trong độ tuổi thành hôn đều muốn gả cho anh.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên nghe thấy có người gọi tên cô. Chúc Yêu quay đầu qua nhìn thì thấy những gương mặt quen thuộc đang tề tựu đứng đó. Mắt cô tròn tròn lên... Đó đều là các bạn lớp 12.9.

Các bạn lớp 12.9 cũng đều nhìn về phía Chúc Yêu.

Hành Dương có quy định nữ sinh không được xõa tóc nên đại đa số các bạn nữ đều buộc tóc đuôi ngựa, Chúc Yêu cũng vậy. Còn bây giờ, Chúc Yêu xõa mái tóc dài quá vai, những lọn tóc được uốn gọn sóng vừa trông mềm mại vừa thanh nhã. Cô mặc một bộ váy theo phong cách học đường, phần hông có xếp li tôn lên vòng eo nhỏ nhắn, còn để lộ đôi chân vừa dài vừa trắng. Lúc này đôi môi cô hơi hé mở, đôi mắt tròn xoe, mang theo chút ngạc nhiên, thoát nhìn... chẳng phải rất giống với một tiểu tiên nữ vừa rơi xuống trần gian sao.

Chúc Yêu nào có ngờ được rằng tiệc sinh nhật của Triệu Khiêm Trác cũng được tổ chức tại đây.

Cô vo chặt hai chiếc vé xem phim trong tay, bước qua đó.

Mắt Tường Điềm Nha sáng lên, ra sức kéo lấy tay Chúc Yêu, nói: “Hôm nay Yêu Yêu thật là xinh đẹp. Đây là lần đầu tiên mình thấy cậu mặc váy dài đó.”

Trước đó, với một khúc nhạc tỳ bà, Chúc Yêu đã làm cả lớp kinh ngạc. Hôm nay cô ăn mặc thế này, ánh mắt của tất cả mọi người trong lớp đều không kim được, bị cô thu hút. Đây mới chính là hình mẫu của một đại tiểu thư chân chính.

Cậu bạn lúc này hò hét lớn nhất khi nghe có Lâm Chi Y đến bây giờ đang dùng khuỷu tay huých cánh tay Triệu Khiêm Trác một cái, trêu ghẹo. “Còn bảo cậu ấy không đến, ai dè là muốn cho chúng ta một bất ngờ. Triệu Khiêm Trác, đại tiểu thư này cũng thật thú vị.”

Triệu Khiêm Trác ngồi phía trước Chúc Yêu, bình thường khá thân thiết nên các bạn nam thường mang anh ra trêu đùa. mà thật sự thì Triệu Khiêm Trác cũng có ý với Chúc Yêu. Dù gì cô cũng là một cô gái xinh đẹp, đáng yêu, ai mà không thích chứ.

Triệu Khiêm Trác ngượng ngừng gãi đầu. Bình thường rất vô tư, thế mà bây giờ lại hơi dỏ mặt. “Chúc Yêu, cậu đến thì tốt quá rồi!”

Chúc Yêu định giải thích nhưng nghĩ lại bây giờ có nhiều bạn bè ở đây như vậy, nếu cô nói đi xem phim với Nguyên Trạch thì không biết sẽ bị hiểu lầm thế nào nữa. Nghĩ ngợi một chút, cô bèn không giải thích, thế là bị Tường Điềm Nha kéo vào giữa đám con gái, ngoác đi theo sau đám người Triệu Khiêm Trác.

Tiền Vi lặng lẽ đưa tay sờ vào chiếc váy của Chúc Yêu một cái, hăm mộ nói. “Mình nhớ đây là kiểu dáng mới nhất của Miumiu, chắc phải hơn hai mươi ngàn nhì. Chất liệu quả nhiên nhìn rất khác.”

Chúc Yêu hoàn toàn không biết kiểu mới hay kiểu cũ gì. Cô chọn trong tủ quần áo cả buổi trời, có những bộ còn lộng lẫy hơn cái này nhiều, cũng có những bộ còn phiêu bồng thanh thoát hơn cái này nhiều, nhưng cuối cùng cô vẫn chọn chiếc váy có vẻ phù hợp với học sinh này.

Tường Diễm Nha cảm thấy rất hãnh diện.

Lâm Chi Y vốn chỉ xuất thân từ gia đình hơi khá giả, cố xây dựng hình tượng nữ thần bạch phủ mỹ cái gì không biết.

Sau khi Lâm Chi Y đến, Hứa Du Du nói luôn mồm như kết, bây giờ nhìn thấy Chúc Yêu xuất hiện, cậu ta trở nên câm như hến. Nghe thấy Tiền Vi nói thể định bụng miệng trả lời ngay là “bộ váy này rất có thể là hàng nhái” nhưng nghĩ lại mẹ Chúc Yêu là chủ tịch tập đoàn Bích Mậu, thư viện và sân thể dục mới xây trong trường Hành Dương đều thật sờ sờ ra đấy... Nhà Chúc Yêu đúng là rất giàu.

Lâm Chi Y bên cạnh Hứa Du Du cũng chỉ mím chặt môi, không nói gì.

Đến phòng karaoke, các bạn nam rất chu đáo, cố ý để Chúc Yêu ngồi ở giữa sô pha chung với Lâm Chi Y. Đúng là Lâm Chi Y rất được các bạn yêu thích, nhưng dù sao ngấm cũng nhiều rồi, và lại đây là lần đầu tiên Chúc Yêu đi chơi chung với mọi người, nhìn cô có vẻ hiền lành ngoan ngoãn, khiến mọi người rất muốn che chở cô.

Bất giác, Chúc Yêu đã trở thành trung tâm.

Từ khi sinh ra tiểu công chúa đã quen được người người vây quanh bợ đỡ nên không cảm thấy gì. Có điều mọi người đều ngồi bên cạnh cô thế này thì làm sao nhắn tin cho Nguyên Trạch được đây.

Hứa Du Du nhớ ra điều gì, đứng dậy nói: “Nếu mọi người đã đến đông đủ rồi thì trước tiên nghe Chi Y hát một bài đi.” Cô cố gắng kéo sự chú ý của mọi người về phía Lâm Chi Y.

Quả nhiên, Hứa Du Du vừa nói xong thì các bạn nam lại bắt đầu hò hét.

Lúc đầu, Lâm Chi Y có hơi ngượng ngùng, sau đó từ tốn nói: “Vây... mình hát trước một bài nhé.” Cô còn rất khiêm tốn nói: “Lạc tông thì không được cười mình đó.”

Lâm Chi Y hát rất hay, giọng hát uyển chuyển, hợp với những bài hát trữ tình có giai điệu chậm, êm dịu.

Các bạn trong lớp đều bắt đầu vỗ tay cổ vũ, Chúc Yêu cũng vỗ tay theo. Triệu Khiêm Trác vẫn luôn chú ý đến Chúc Yêu, thấy đáng về lo lắng mắt hờn của cô thì cứ tưởng tính cách cô hướng nội nên không được tự nhiên, cũng biết Chúc Yêu không biết hát nên rất tâm lý, nói: “Chúc Yêu, cậu sang ngồi chỗ máy tính chọn bài giúp mọi người đi.”

Chúc Yêu đang định tìm cơ hội nhắn tin cho Nguyên Trạch, nghe xong lập tức gạt đầu, sang chỗ chọn bài ngồi.

Bên tai là tiếng hát của Lâm Chi Y, Chúc Yêu cúi đầu, ánh sáng phát ra từ màn hình máy tính bóng chiếu lên mặt cô, trong căn phòng lờ mờ này, trông cô thật mỏng lung. Chúc Yêu lấy điện thoại trong túi xách ra, nhắn tin cho Nguyên Trạch. “Xin lỗi, không thể xem phim với cậu được rồi. Minh gặp được mấy người Triệu Khiêm Trác.”

.....

Bên ngoài rạp chiếu phim, những người yêu nhau có cặp có đôi, trên tường dán đầy những tấm poster của các phim đang hot. Nguyên Trạch đang nghịch điện thoại, nghe thấy tiếng “ting ting” của tin nhắn gửi tới, tay anh lướt qua màn hình, ảnh đại diện của tiểu công chúa đang phát sáng, mở ra thì thấy tin nhắn cô vừa gửi qua.

Lúc này Nguyên Trạch nhìn thấy các bạn lớp 12.9 kéo cô đi. Anh nhanh chóng gửi tin nhắn trả lời, một giây sau đó, một tin nhắn khác được gửi đến. Tốc độ nhắn tin của tiểu công chúa rất chậm nên đương nhiên không phải là của cô.

Nguyên Trạch thoát khỏi cửa sổ hội thoại, nhìn thấy tin nhắn của Trình Gia Úy. “Sinh nhật Triệu Khiêm Trác, bạn cùng bàn của cậu cũng đến rồi, hơn nữa hôm này còn mặc váy. Đảm con trai trong lớp đều mờ mắt nhìn chăm chăm. Nếu đến thì nhanh một chút nhé.”

Phía dưới kèm theo địa chỉ và số phòng.

Hai mắt Nguyên Trạch thâm thụy, nhìn chăm chăm vào mấy dòng chữ trên màn hình với vẻ mặt thích thú.

.....

Lâm Chi Y hát hai bài, sau đó có một bạn nam đề nghị chơi trò chơi. Trò chơi kinh điển nhất trong phòng karaoke chính là nói thật hay mạo hiểm. Tất cả mọi người ngồi thành một vòng tròn, Triệu Khiêm Trác bắt đầu trước, xoay vô chai bia trên bàn, quay về phía ai thì người đó phải chọn nói thật hay mạo hiểm, hoàn thành nhiệm vụ thì qua ải, không thì phải chịu phạt một ly bia. Sau đó người này sẽ xoay cái chai để chọn mục tiêu tiếp theo.

Chúc Yêu cũng cùng ngồi vây quanh cái bàn, bên cạnh Tường Diễm Nha.

Triệu Khiêm Trác xoay cái chai, mọi người đều đổ dồn mắt vào nó, nhìn cái chai từ từ dừng lại, cuối cùng miệng chai chỉ về phía Lâm Chi Y.

“Lâm Chi Y! Lâm Chi Y!” Tất cả mọi người đều hò reo.

Lâm Chi Y hơi đỏ mặt, nghĩ ngợi một chốc rồi nói: “Mình chọn nói thật vậy.”

Các bạn nam nghĩ câu hỏi giúp Triệu Khiêm Trác. “Hay là cậu hỏi từng quen bao nhiêu bạn trai rồi? Nụ hôn đầu có còn không? Hoặc là thích bạn nam nào trong này nhất. Nhất định phải chọn.” Lâm Chi Y thầm nghĩ Nguyên Trạch là chuyện mà tất cả mọi người đều biết cho nên họ muốn hỏi lịch sử tình trường của cô hoa khôi thanh thuần này, cùng với ngoại trừ lớp trưởng ra, trong lớp họ còn bạn nam nào có cơ hội hay không.

Câu hỏi cũng không phải rất quá đáng, Triệu Khiêm Trác không muốn làm mọi người mất vui nên hỏi Lâm Chi Y. “Vây hỏi nụ hôn đầu đi.”

Hứa Du Du khoác vai Lâm Chi Y, nói thay cho cô. “Nhà Chi Y rất nghiêm, bình thường cũng không tiếp xúc nhiều với các bạn nam, đương nhiên là chưa từng có bạn trai rồi.”

Lâm Chi Y gạt đầu, nói với giọng rất tự nhiên. “Đúng vậy, mình chưa từng có bạn trai nên nụ hôn đầu vẫn còn.”

Cô là con ngoan trò giỏi chính hiệu, thấy Lâm Chi Y nghiêm túc trả lời như vậy nên vòng này coi như qua. Sau đó đến lượt mấy người, họ đều chọn phương án nói thật. Lần này miệng chai hướng về phía Hứa Du Du, cô cũng chọn nói thật.

Cậu bạn ngồi phía trước cô hỏi. “Nếu được chọn một bạn trong lớp mình làm bạn trai thì cậu chọn ai?”

Hứa Du Du nghĩ ngợi một lát. Bình thường cô dạn dĩ là thế mà bây giờ bỗng trở nên thẹn thùng rồi nhìn Triệu Khiêm Trác ở đối diện một cái. Cậu bạn bên cạnh cô lập tức reo lên. “Không hổ là bạn cùng bàn, lâu ngày sinh tình à.”

Triệu Khiêm Trác vội vàng phủ nhận: “Đừng nói lung tung.”

Thái độ của cậu khá lãnh đạm, Hứa Du Du không được vui cho lắm, có điều thế cũng tính là qua ải. Sau đó tới lượt cô quay cái chai. Hứa Du Du xoay thật mạnh, cái chai lạch cạch xoay mấy vòng, chậm rãi lướt qua vài người, cuối cùng dừng lại trước mặt Chúc Yếu.

“Đúng rồi, Chúc Yếu không hay nói chuyện lắm nhỉ. Làm bạn cùng lớp lâu như vậy, hay là chúng ta hỏi cái gì kích thích một chút.”

Tường Diễm Nha vội vàng che chở Chúc Yếu. “Này Trương Kha, đừng tưởng Chúc Yếu nhà tôi dễ bắt nạt nhá.” Trương Kha chính là cậu bạn nói nhiều nhất.

Hứa Du Du đùa nghịch cái chai trên bàn, nói với giọng hồ hững. “Mọi người đều trả lời câu hỏi rồi, sao tới lượt Chúc Yếu thì lại bỏn tôi bắt nạt cậu ấy. Hay là đại tiểu thư đây cao quý hơn bọn tôi.” Nói xong, cô nắm vỏ chai bìa, dựng đứng trên mặt bàn, nhìn Chúc Yếu. “Nói thật hay mạo hiểm, cậu chọn một cái đi. Đừng có bảo tới phiên cậu thì có ngoại lệ. Mọi người không để gì ra đây chơi một chuyến, đừng làm mọi người mất vui.”

Nói thật hay mạo hiểm, trước đó không quay trúng Chúc Yếu nhưng đối với tiểu công chúa có tư tưởng khá bảo thủ này, những câu hỏi của các bạn khi này là hơi phóng khoáng. Ngắm nghĩ giây lát, cuối cùng cô trả lời Hứa Du Du. “Mình chọn mạo hiểm.”

“Ồ.” Hứa Du Du bật cười. Cô đang nghĩ vài câu hỏi để làm khó Chúc Yếu, không ngờ Chúc Yếu dám chọn mạo hiểm.

“Được lắm. Vậy thì...” Hứa Du Du giả vờ nghĩ ngợi, dừng lại một chút rồi mới nhìn vào mắt Chúc Yếu, nói: “Bây giờ cậu ra ngoài, ôm người đầu tiên mà cậu gặp được trong... một phút. Không tính nhân viên phục vụ ở đây nhé.”

Trương Kha ngạc nhiên reo lên. “Woa, yêu cầu này thật là kích thích nha. Ai biết được là nam hay nữ, nếu là nam thì khác nào Chúc Yếu...”

Khác nào Chúc Yếu bị sấm sỡ.

Hứa Du Du khoanh hai tay trước ngực, nghiêng đầu qua, hỏi cô với ánh mắt khiêu khích. “Thế nào? Cậu dám không?”

.....

Căn cứ vào số phòng mà Trình Gia Úy cung cấp, Nguyên Trạch đi dọc theo hành lang, đến trước cửa phòng karaoke của lớp 12.9. Quán karaoke âm thanh ồn ào huyền ảo, đèn chớp nháy liên tục, bên trong phòng rất náo nhiệt, có lẽ là đang chơi trò gì đó. Nguyên Trạch giơ tay lên, chuẩn bị đẩy cửa bước vào thì một giây sau... cửa mở ra.

Nguyên Trạch nhìn vào, đằng sau cánh cửa là một dáng người mảnh mai, mái tóc dài gọn sóng xõa trên vai. Lúc nhìn thấy anh, cô tròn tròn hai mắt như rất ngạc nhiên, dáng vẻ ngốc nghếch rất đáng yêu. Sắc mặt Nguyên Trạch rất ôn hòa, nhìn cô với vẻ rất hứng thú. Cô nhìn anh, đôi môi hơi hé mở như muốn nói gì đó nhưng không dám nói.

Các bạn trong lớp đang ở đằng sau, chụm đầu lại nhìn về phía này. Anh đã hiểu được đại khái, vì vậy thu mắt về, tiếp tục nhìn tiểu công chúa trước mặt. “Định làm gì đó?”

Chúc Yếu há miệng, thành thật trả lời. “Phải... phải ôm người đầu tiên gặp được trong một...” Chữ cuối cùng còn chưa nói xong, hơi thở nam tính đã ập vào mũi.

Nguyên Trạch dang rộng hai cánh tay, người hơi khom xuống, một tay vỗ lên lưng cô, tay còn lại đặt lên sau đầu cô, ấn nhẹ nó về phía lồng ngực mình, hỏi với giọng trầm thấp. “Thế này phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Dịu dàng

Giương mặt trắng nõn của Chúc Yếu kẻ sát lòng ngực anh. Sau lớp áo sơ mi mỏng manh là trái tim đang đập thình thịch, thình thịch của anh. Đằng sau gáy bị bàn tay to lớn của anh hoàn toàn bao phủ, khiến cả người cô nghiêng về trước, cứ thế tựa vào lòng anh rất thân mật. Xung quanh lập tức trở nên yên lặng như tờ... Ngay lúc cửa phòng được mở ra, Chúc Yếu vốn đã ngây cả người, chỉ trả lời câu hỏi của anh trong vô thức.

Cũng một cách vô thức, trong lúc được anh ôm, cô đưa tay lên, níu chặt góc áo sơ mi của anh.

Cơ thể thiếu nữ mềm mại hơn trong tưởng tượng của anh, mùi hương thoang thoảng, dịu dàng ngả vào lòng anh, yên lặng như một cô cừu nhỏ. Đôi mày Nguyên Trạch giãn ra, ánh mắt trở nên ôn hòa hơn. Trước giờ anh vốn là một người không thích thể hiện cảm xúc ra ngoài, rất nhiều lúc kiềm chế cảm xúc rất tốt. Nhưng bây giờ, các bạn lớp 12.9 ở đây đều có thể nhìn thấy vẻ dịu dàng trong mắt anh.

Mắt Lâm Chi Y nhìn chăm chăm, gương mặt thanh tú trở nên trắng bệch, hoàn toàn không còn vẻ ôn hòa nhã nhặn khi nãy.

Trương Kha ở sau lưng cô là người lên tiếng đầu tiên. “Lớp trưởng của chúng ta thế này là... cây cỏ thụ nở hoa, núi băng tan chảy à.” Cả Hành Dương ai mà chẳng biết hơn hai năm nay, thân là học sinh xuất sắc nhất đồng thời là nam thần của trường, Nguyên Trạch chưa từng có tin đồn tình cảm nào, anh nhìn thứ gì cũng nhẹ như mây khói, có khi nào chủ động ôm con gái đâu?

Trương Kha đưa tay vỗ vai Trình Gia Úy, hỏi: “Cậu gọi tới à? Mặt mũi cũng ghê gớm nhỉ?”

Trình Gia Úy gật đầu, cong môi cười. Nguyên Trạch là cậu gọi đến, về phần tình cảnh này...

Hứa Du Du vốn định trêu chọc Chúc Yếu, nhưng hiển nhiên tình hình lúc này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của cô, vì thế cô bất mãn lâu bầu một câu: “Phối hợp để hoàn thành nhiệm vụ thôi mà...”

Đôi mắt Tường Diễm Nha cong lên như mắt hổ ly, hờn hờ châm chọc. “Nếu không cậu cũng đi thử đi, xem lớp trưởng có phối hợp với cậu không?”

Hứa Du Du lập tức ghen hòng.

Tròn một phút đồng hồ trôi qua.

Nguyên Trạch nhẹ nhàng buông Chúc Yếu ra, cúi đầu nhìn cô. Thấy tiểu công chúa cúi đầu, im lặng không nói tiếng nào nên anh gọi cô một tiếng, sốt sắng hỏi. “Sao thế?” Giọng anh trầm thấp, cộng với chiếc áo sơ mi trắng, trông trưởng thành, chắc chắn hơn khi mặc đồng phục nhiều.

Anh hỏi xong, phải qua vài giây mới thấy tiểu công chúa từ từ ngẩng đầu lên. .

Khuôn mặt nhỏ nhắn, mịn màng như có phấn phủ, hàng mi dài hơi run run, đôi mắt trong trẻo, bên trong phản chiếu bóng anh.

“Mình đang...”

Tai cô nóng lên, giọng ngọt ngào, mềm mại. “...xấu, xấu hổ.”

Nguyên Trạch bật cười khe khẽ.

Sự cố mặt của Nguyên Trạch đã làm cho buổi sinh nhật long trọng hơn hẳn. Một đám học sinh cấp 3, còn có con gái nhà lành như Lâm Chi Y hay Chúc Yếu, nếp nhà khá nghiêm nên họ không dám chơi quá khuya, đến hơn 8 giờ là tan cuộc. Bữa tiệc kết thúc, tài xế Tiểu Trương sớm đã đợi bên ngoài Thiên Nhai, thấy Chúc Yếu tới thì xuống xe mở cửa cho cô.

Chúc Yếu ngồi vào trong xe, tư thế ngay ngắn, cảm hơi ngẩng lên, để lộ cằm cổ trắng ngần, mái tóc đen mềm mại xoa bông bênh trên vai. Lúc cô ngồi im, có một khí chất cao quý toát ra từ tận bên trong con người.

Mắt Tiền Vi hơi tròn to, thì thào một câu. “Trước đây cứ nghĩ Chúc Yếu hướng nội, bây giờ xem ra cậu ấy rất khiêm tốn thì đúng hơn...”

Các bạn trong lớp gật đầu đồng ý.

Đầu tiên là Chúc Yếu, sau đó là Nguyên Trạch, sự chú ý của họ đều bị hai người thu hút, cho nên phần nào lơ là Lâm Chi Y. Hứa Du Du rất quan tâm đến Lâm Chi Y, có thể cảm nhận được rất rõ sau khi Chúc Yếu xuất hiện, tâm trạng của cô vẫn luôn không được vui lắm. Đặc biệt là sau khi Nguyên Trạch ôm Chúc Yếu, cảm xúc ấy dù cố gắng cũng không cách nào che giấu được. Cô biết Lâm Chi Y thầm mến Nguyên Trạch, bị Chúc Yếu đoạt mất sự nổi bật như thế, chắc chắn trong lòng sẽ thấy khó chịu.

Vì thế, cô cố tình tươi cười, khoác cánh tay của Lâm Chi Y, hỏi: “Chi Y, mình nhớ mỗi ngày tan học, nhà cậu cũng có xe đến đón cậu. Lát nữa sẽ có xe chứ? Chúng ta cùng đường, hay là cậu cho mình quá giang nha.”

Lâm Chi Y vẫn im lặng, Hứa Du Du nắm lấy cánh tay cô lắc lắc vài cái, gọi vài tiếng “Chi Y, Chi Y!” Lâm Chi Y như bỗng hoàn hồn lại, bất ngờ hất mạnh tay Hứa Du Du ra, quát lớn. “Hứa Du Du, cậu phiền quá!”

Âm thanh cao và sắc, làm Hứa Du Du gần như ngã người tại chỗ.

Các bạn trong lớp cũng đồng loạt nhìn về phía Lâm Chi Y. Bình thường trên mặt Lâm Chi Y luôn nở nụ cười nhẹ. Nếu ở cổ đại, đó chính là hình tượng tiểu thư khuê các thanh tao nho nhã, rất hiếm khi thấy cô nổi giận, huống chi là quát bạn mình ngay trước mặt mọi người thế này.

Hứa Du Du cắn môi, mắt hơi rung rung nước, giọng hơi run run. “Xin, xin lỗi. Cậu đừng giận mà... Mình không làm phiền cậu nữa là được.” Hứa Du Du rất sợ Lâm Chi Y tức giận.

Lúc này, Lâm Chi Y mới ý thức được ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào mặt mình nên nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc, đưa tay nắm lấy tay Hứa Du Du, giọng nói nhẹ nhàng. “Không sao, là lỗi của mình.” Sau đó thì mỉm cười giải thích với cô. “Hôm nay mình không được khỏe cho lắm”

.....

Tối đó về đến nhà, Chúc Yếu vẫn như lơ lửng trên mây. Còn Chúc Hằng thì không đi nguyên đêm như thường ngày mà lúc này đang nằm trên sofa chơi game, TV thì vẫn mở.

Bên cạnh là Chúc Tấn Ung đang xem bộ phim cổ trang được các bà các cô mê nhất hiện nay. Thấy Chúc Yếu vào, Chúc Tấn Ung ngẩng đầu, lơ đãng nhìn cô một cái. Lúc quay sang xem TV tiếp, chợt nhớ ra điều gì, ông lại quay đầu qua, nhìn cách ăn mặc của con gái, hai mắt híp lại, hỏi một câu ân ý. “Ba nói này Yếu Yếu, hôm nay lớp con ra ngoài chơi, có phải... có rất nhiều bạn nam không?”

Chúc Yếu đang thay giày. Cô mang đôi dép lê màu hồng phấn, tinh thần không được tập trung cho lắm. Nghe Chúc Tấn Ung hỏi, mặt cô hơi đỏ ra, ngoan ngoãn chào một tiếng “ba” rồi trả lời. “Cũng nhiều. Mà con gái cũng rất đông.”

Ngày xưa Chúc Yếu là công chúa của Đại Ngụy, sống trong thâm cung, gần như không tiếp xúc với đàn ông bên ngoài. Bây giờ thì khác, tiểu công chúa chưa va chạm nhiều, tuy nói trong trường cho cậu anh Chúc Hằng che chở, không ai dám bắt nạt cô nhưng dù sao thì cũng không thể bên cạnh trông nom cô mọi lúc mọi nơi được. Có con gái là lo nhất, đặc biệt là có đứa con gái xinh đẹp đáng yêu thế này.

Chúc Tấn Ung rất lo lắng. “Đừng có nói chuyện một mình với con trai nhé. Con còn nhỏ, phải đặt việc học lên hàng đầu, trăm ngàn lần đừng có bắt chước người ta yêu đương đó.”

Chúc Hằng đang mê chơi game, không ngẩng đầu lên, chỉ lầu bầu tranh luận. “Nó cũng đâu còn nhỏ. Lúc còn ở Đại Ngụy, ba cũng mang cả đồng tranh chân dung của các công tử quý tộc trong độ tuổi phù hợp cho Chúc Yếu xem còn gì...”

Còn dám trả treo với bà mày!

Chúc Tấn Ung gờ chân đạp một cái.

“Ba, ba à.” Chúc Hằng hét lên. “Con đang đi thu hoạch đó, ba đừng làm ảnh hưởng tới năng suất của con.”

Cả ngày chỉ biết trốn học, đánh nhau, về nhà thì chơi game. Chúc Tấn Ung vừa định bồi thêm một cước nữa thì Chúc Hằng đã nhanh nhẹn né ra sau, vội vàng nói. “Ba, con đang dùng tài khoản của ba đó.”

Hà. Sao không nói sớm. Chúc Tấn Ung thông dong thụ chân về, tiếp tục nhìn con gái, vẻ mặt hiền lành, giọng đầy yêu thương. “Yếu Yếu à, ba cũng là người rất thoáng, khi nào con lên đại học thì ba sẽ không ngăn cản con. Có điều, ánh mắt phải tỉnh một chút...” Nói xong thì chỉ vào cậu anh Chúc Hằng bên cạnh, giọng bỗng nghiêm túc. “Ngân vận lần đừng tìm loại người như anh con.”

Chúc Hằng không phục, bĩu môi. “Con thì sao chứ. Đã đẹp trai còn rất yêu thương người nhà, không tốt sao.”

“Tốt mà mày chặn con gái người ta trong nhà vệ sinh hả?” Chúc Tấn Ung vừa nghĩ tới là trong lòng lại nóng giận. Nếu không phải vì công ty quá nhiều việc, Tiểu Minh Châu cũng sẽ không giao chuyện ở trường cho Chúc Tấn Ung. Chúc Hằng ở trường gây sự, thỉnh thoảng phải mời phụ huynh các kiểu, Chúc Tấn Ung sẽ ra mặt giải quyết. Bình thường chuyện nhỏ thì thôi, mấy ngày trước cư nhiên dám bắt nạt con gái của thầy Phùng hiệu trưởng.

Chúc Hằng lâu bầu trong miệng vài tiếng, không rõ lắm.

Khi Chúc Yếu lên lầu thay quần áo, Chúc Tấn Ung đưa mắt nhìn theo bóng lưng của con gái, dùng khuỷu tay huých vào Chúc Hằng, nói với giọng rất khế. “Con nói xem... có khi nào Yếu Yếu giấu chúng ta, lên yêu sớm không?”

Con gái ở tuổi này mà yêu đương thì chắc chắn sẽ giấu cha mẹ. Chúc Hằng không thèm ngược mắt lên, hết sức chăm chú điều khiển nhân vật trong game, linh hoạt di chuyển giữa trận địa của quân địch, không ngừng chém giết, cuối cùng về vang ròi khỏi đó. Cậu trả lời với giọng điệu rất thờ ơ. “Ba yên tâm đi, Yếu Yếu rất ngoan.”

Làm sao mà Chúc Tấn Ung yên tâm cho được? Bây giờ trong nhà này, ông không có thực quyền, tiền tiêu mỗi tháng đều phải xem tâm trạng của mẹ vợ kia, đâu có thể như trước kia, bảo vệ che chở con gái mọi lúc mọi nơi, mang tất cả đàn ông tốt nhất trong hoàng thành đến trước mặt Chúc Yếu cho cô lựa chọn được.

Chúc Tấn Ung lắc đầu, chuẩn bị xót thương cho thân phận mình thì bỗng nhìn thấy chương trình quảng cáo trên TV đã phát xong, bắt đầu một tập phim mới, vì thế ông ngồi thẳng dậy, lấy lại tinh thần tiếp tục xem phim.

.....

“Ting ting.” Màn hình điện thoại sáng lên, Chúc Yếu cầm lên xem thì thấy Tường Điềm Nha nhắn tin đến. “Thế nào? Cái ôm của lớp trưởng có ấm áp hay không? Cả một phút lặn cơ mà.” Dưới đó còn có một bức ảnh, cô gái nhỏ nhắn xinh xắn được một chàng trai cao to tuần tú ôm vào lòng, đó chính là ảnh chụp Nguyễn Trạch và Chúc Yếu lúc này.

Thế mà... chụp lại à.

Mặt Chúc Yếu lại nóng phùng lên, nhưng ánh mắt thì lại rất sáng, cứ nhìn chăm chăm vào bức ảnh, không chịu dời mắt. Thì ra lúc ôm cô, Nguyễn Trạch có vẻ mặt ấy, cực kỳ, cực kỳ dịu dàng. Cảm giác về cái ôm ấy vẫn còn rất vẹn nguyên, mùi hương và nhiệt độ nóng ấm trên cơ thể anh dường như vẫn còn vương lại trên người cô.

Và cả bàn tay anh... Mắt tiểu công chúa nhìn chăm chú vào bàn tay của Nguyễn Trạch trong bức ảnh, trắng trẻo, thon dài, rất đẹp, và cứ thế đặt sau đầu cô.

Chúc Yếu chậm rãi trả lời tin nhắn của Tường Điềm Nha, sau đó đó mặt... lặng lẽ lưu bức ảnh về máy, rồi lại lặng lẽ đặt bức ảnh ấy làm màn hình nền điện thoại.

Cài đặt xong, cô lại trở về giao diện WeChat, nhìn danh bạ chỉ có lác đác vài người của mình, mở hộp thoại với Nguyễn Trạch ra. Cô cuộn lên xem lại tin nhắn. Tuy vẫn chưa xem được phim nhưng tối nay cô vẫn rất vui. Chúc Yếu cắn môi, hơi hời hợt nhưng không lùi bước.

Cô từ tốn gõ một hàng chữ vào hộp chat, sau đó hít sâu một hơi, nhấn vào phím “Gửi”.

“Hôm nay cảm ơn cậu đã giúp mình hoàn thành nhiệm vụ.”

Đầu bên kia, Nguyễn Trạch vừa về đến nhà, đang bấm mật mã để mở cửa, nghe thấy âm báo tin nhắn vang lên bên lấy điện thoại ra, hàng trên cùng của mục thông báo chính là tin nhắn của tiểu công chúa.

Trên hành lang đèn điện sáng trưng, chiếu lên khuôn mặt trắng trẻo của chàng trai khiến càng có vẻ ôn hòa, chiếc áo sơ mi như tỏa ra một quang sáng nhân nhật. Mối anh nở một nụ cười mỉm, lặng yên đánh chữ.

Chúc Yếu hồi hộp nắm chặt điện thoại, bên kia gần như là trả lời ngay chỉ sau vài giây. “Bảo vệ công chúa là trách nhiệm của thần.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Chứng chặc

Sáng sớm ngày thứ 2, trong sân trường Hành Dương, không khí ẩm ướt, lẫn trong đó là hương thơm thoang thoang của cỏ cây và bùn đất.

“Xet, xet, xet...” Tiếng chổi vang lên để quét sạch đám lá rơi trên sân xi măng. Tường Điềm Nha cầm cây chổi, chống nó xuống đất, hai tay thì khoanh lại, đặt trên cán chổi, nói: “Thì ra... hôm đó cậu đột nhiên thông báo không đến hát karaoke nữa là vì phải đi xem phim với lớp trưởng à.”

“Chặc chặc... Yếu Yếu, không ngờ cậu tiến triển nhanh như vậy. Mình đã nói mà, chắc chắn lớp trưởng có ý với cậu.”

Làm gì có.

Chúc Yếu một tay cầm chiếc ky hốt rác bằng thiếc, cúi người, chăm chỉ đồ đồng lá trên đó vào thùng rác.

Nắng sớm vàng nhạt, gương mặt trắng nõn của cô như được thoa phấn, môi khẽ cong lên, nghiêm túc đĩnh chính. “Cậu đừng nói linh tinh... Chỉ đi xem phim thôi mà.” Nguyễn Trạch chỉ hỏi cô có muốn đi xem phim với anh không, chứ đâu nói gì khác.

Tường Điềm Nha liếc yêu cô một cái, giọng hơi làm quá. “Thế này mà còn không có gì ấy hả? Bây giờ cả lớp 12.9 ai mà không biết lớp trưởng vốn không gần nữ sắc của chúng ta chủ động ôm cậu suốt cả một phút đồng hồ... Lúc ấy cậu cũng thấy rồi đó, mặt Lâm Chi Y tái xanh cả.”

Lâm Chi Y là hoa khôi của Hành Dương, Nguyễn Trạch là nam thần của Hành Dương, hai người này hiển nhiên là đôi kim đồng ngọc nữ xứng đôi nhất. Nhưng học chung lớp với nhau hai năm nay, chẳng có chút xú đồn đãi nào được lan truyền.

Tường Điềm Nha còn nói: “Yếu Yếu, cậu nói xem... có khi nào lớp trưởng cũng thăm mền cậu lâu nay không?”

Chúc Yếu không cần nghĩ cũng cảm thấy những lời này của Tường Điềm Nha là không có cơ sở.

Kiếp trước cô và thái phó không tiếp xúc với nhau nhiều, chỉ có mình cô âm thầm mến mộ anh. Nếu không vì cùng chuyển kiếp đến đây, họ đều có ký ức cũ thì e là Nguyễn Trạch đã đổi xử với cô không khác gì mọi người. Cô không muốn tiếp tục đề tài này nữa, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, vênh gương mặt xinh đẹp lên, nói với Tường Diễm Nha. “Cậu thích thì cứ nghĩ thế.”

Giọng Chúc Yêu rất ngọt. Âm sắc ngọt ngào ấy rất tự nhiên, khiến người ta cảm thấy rất dễ chịu, rất muốn im lặng nghe cô nói tiếp.

Trước kia, cô hướng nội, yếu đuối, giống như nhốt mình vào trong góc tối vậy, không thích tiếp xúc với mọi người. Còn bây giờ, cô hoạt bát cởi mở, bên cạnh việc cần cù học tập, cô cũng từ từ tiếp xúc với những thứ tiến bộ khác mà phần lớn là học từ internet.

Chúc Yêu đang rất nỗ lực học tập ngôn ngữ mạng.

Có nhiều khi, Tường Diễm Nha đăng status, Chúc Yêu sẽ bình luận bên dưới: Triệu like. Hay khi trò chuyện với Tường Diễm Nha, thỉnh thoảng cô cũng sẽ đường hoàng thốt ra một câu “Bá đạo quá, cô ha!” hoặc là lắc đầu, nhún vai, chìa tay thờ dài một tiếng “Hội chị em bạn đi mà trở mặt nhanh hơn lật bánh tráng”

Ngôn ngữ mạng trước kia và bây giờ pha trộn với nhau, không phù hợp với khí chất cổ điển, đoan trang của Chúc Yêu. Nhưng khi giọng nói mềm mại thốt ra những từ này, Tường Diễm Nha lại cảm thấy nó cực kỳ, cực kỳ dễ thương, làm cô rất muốn véo má Chúc Yêu.

Mặt ngược sáng, Tường Diễm Nha mỉm cười. “Yêu Yêu, sao cậu lại đáng yêu thế nhỉ.”

Chúc Yêu nghiêm túc nhắc nhở cô. “Quét nhanh đi.”

Lát nữa cô còn rất nhiều từ vựng phải học.

.....

Hôm ấy, trong giờ toán, cô Tiêu Thực Tuyết gọi Lâm Chi Y trả lời câu hỏi. Thật hiếm thấy khi lần này Lâm Chi Y ấp a ấp úng không trả lời được, xấu hổ đứng ngay tại chỗ.

Cả lớp đều đổ dồn mắt về phía cô.

Mặt Lâm Chi Y nóng phừng lên, hai tay nắm thật chặt, người khẽ run run. Cô Tiêu không làm khó cô, chỉ nói: “Dù thành tích tốt thì cũng phải nghe giảng nhé, ngồi xuống đi.”

Thật ra thỉnh thoảng bị thầy cô nhắc nhở cũng không sao, hơn nữa thành tích của Lâm Chi Y rất tốt nên thái độ của cô Tiêu như thế là vẫn khá hiền lành. Có điều học sinh giỏi luôn suy nghĩ vấn đề quá phức tạp, cả tiết học cô cứ phấp phỏng không yên.

Cuối cùng, khi hết tiết, Hứa Du Du bước qua an ủi cô. “Chi Y, cậu không sao chứ? Thật ra hồi nãy cô cũng đâu nói gì cậu, cậu đừng để trong lòng. Cô như thế, chẳng phải chứng tỏ rất xem trọng cậu sao.”

Lâm Chi Y cắn môi, không nói gì. Cô có yêu cầu khá nghiêm khắc với bản thân mình. Đối với những bạn khác mà nói, trên lớp không trả lời được câu hỏi là rất bình thường, nhưng cô thì không. Cô nhất định phải ưu tú hơn những bạn khác. Và ánh mắt các thầy cô nhìn cô, nhất định phải là tán thưởng khen ngợi chứ không phải như lúc nãy... khá thất vọng.

Về mặt của Lâm Chi Y rất uể oải. Đúng lúc này có một bạn lớp khác đi ngang qua, nhìn cô. “Cô chủ nhiệm lớp cậu tìm cậu có việc đấy.”

Tìm Lâm Chi Y đập thỉnh thịch một cái, không biết tại sao, trước kia đến phòng giáo viên không cảm thấy gì, còn bây giờ lại cảm thấy hơi khác. Cô điều chỉnh lại cảm xúc, đứng dậy rời khỏi phòng học, đến phòng làm việc của cô chủ nhiệm Ứng Úc Lưu.

Cô Ứng Úc Lưu đang vào điểm bài kiểm tra tiếng Anh, mà bài làm của Lâm Chi Y thì được đặt trên cùng.

Thấy bóng Lâm Chi Y ở ngoài cửa, cô mỉm cười, vẫy tay ngoắc Lâm Chi Y vào.

“Em chào cô Ứng.” Lâm Chi Y đứng thẳng người, ngoan ngoãn nói. “Cô tìm em có chuyện gì không ạ?”

Cô Ứng đưa bài kiểm tra cho Lâm Chi Y, cô cúi đầu nhìn một cái, thấy số 115 đỏ chói (150 điểm tối đa). Mặt Lâm Chi Y lập tức biến sắc, hai mắt rung rung. “Cô Ứng, em...”

“Cô biết thành tích các môn của em rất tốt, thỉnh thoảng mất phong độ thi cũng không có gì. Nhưng điểm số này kém quá xa so với thành tích bình thường của em...” Bình thường cô Ứng rất nghiêm khắc, thường không có thái độ ôn hòa với những học sinh hết thuốc chữa như Chúc Yêu. Nhưng với Lâm Chi Y thì khác, cô là học sinh xuất sắc nên giọng điệu cũng ôn hòa hơn.

“Cô chỉ muốn hỏi, lần này thật sự là do phong độ không ổn định hay là còn có nguyên nhân nào khác... Cô nghe nói lúc nãy ở trên lớp, em không tập trung nghe giảng. Ba mẹ em đã nhắn gửi cô, bình thường phải quan tâm tới em một chút. Em xem thử gần đây việc học có gặp vấn đề gì không, nói ra đi để cô còn biết mà giúp đỡ em.”

Bàn tay đang buông thõng của Lâm Chi Y bỗng siết chặt. Cô đắn đo một lát mới chậm rãi nói: “Bình thường... bình thường Chu Tư Tề hay hỏi bài em, em nghĩ... điều này có thể ảnh hưởng ít nhiều đến việc học của em.”

Chu Tư Tề là bạn cùng bàn của Lâm Chi Y, thành tích ở nửa trên trong lớp, thuộc dạng cần cù hiếu học.

Tuy nói rất khéo léo nhưng cô Ứng vẫn hiểu ý của cô.

Cô Ứng nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Nếu đã thế thì... em về trước đi, cố gắng điều chỉnh lại cảm xúc của mình. Cô và cô Tiêu đều rất xem trọng em, tạo cho em chút áp lực vừa phải sẽ có lợi cho em.”

Cô dừng lại một lát rồi nói thêm một câu. “Giúp cô gọi Chúc Yêu đến đây.”

Lâm Chi Y ra khỏi phòng giáo viên, nhanh chóng gọi Chúc Yêu qua đó. Tuy thành tích khá kém nhưng Chúc Yêu lại không hề phấp phỏng lo sợ khi bước vào phòng giáo viên như những bạn khác. Biết cô chủ nhiệm không thích mình cho lắm nhưng cô vẫn biết tôn sư trọng đạo, lễ phép chào hỏi. “Em chào cô.”

Con gái mười bảy mười tám tuổi đương là độ tuổi thanh xuân tươi mát nhất, Chúc Yêu thuộc kiểu người nhìn đã thấy xinh đẹp, cười lên lại càng rạng rỡ. Cô vừa bước vào, dường như căn phòng làm việc mang không khí nặng nề này cũng trở nên sáng sủa hẳn lên...

Nhưng cô Ứng Úc Lưu thì lại không thích Chúc Yêu, cảm thấy cô học kém lại còn không biết xấu hổ. Theo lý mà nói, những học sinh giống như Chúc Yêu, nhìn thấy cô thì chỉ có nước cúi đầu xấu hổ, còn Chúc Yêu thì hay rồi, không biết thẹn thì cả...

Nhưng lần này, thái độ của cô Ứng lại rất tốt. Cô rút bài thi của Chúc Yếu đặt dưới cùng của xấp bài kiểm tra ra, đặt lên trên cùng. “Tuy vẫn chưa đạt yêu cầu nhưng cô có thể nhận ra em đang dần dần tiến bộ.”

Quả thật là hàng ngày cô đều học từ vựng tiếng Anh.

Chúc Yếu không phải cô gái đơn thuần đến gốc gác. Trong thâm cung Đại Ngụy, cô là công chúa, không cần phải tham gia vào những âm mưu đấu đá nhưng vẫn học được chút bản lĩnh trong việc nhìn sắc mặt người khác. Cô nhìn cô Ứng với bằng đôi mắt sáng, trong trẻo, giọng cũng khá điềm tĩnh. “Thưa cô, có chuyện gì thì cô cứ nói thẳng đi ạ.”

Giờ ra chơi không dài, cô còn phải về chuẩn bị sách vở cho tiết tiếp theo.

Rõ ràng về mặt của cô Ứng Úc Lưu hơi dờ ra. Cô ngước mắt lên, nhìn vào đôi mắt sáng của cô học sinh trước mặt, bỗng cảm thấy không được tự nhiên...

Cô tăng hắng một tiếng. Đối với học sinh yếu kém, không cần phải vòng vo nên nói huych toẹt ra. “Cô gọi em lên đây là muốn đổi chỗ cho em. Thành tích tiếng Anh của Chu Tư Tề rất tốt, cô muốn em ngồi cùng bàn với bạn ấy, bình thường có gì không hiểu thì có thể hỏi bạn ấy.”

Chu Tư Tề?

Gần đây thái độ của các bạn trong lớp đối với Chúc Yếu khá tốt, có nhiều người bắt chuyện với cô nên đương nhiên cô biết Chu Tư Tề là bạn cùng bàn của Lâm Chi Y... Cô ngồi cùng bàn với Chu Tư Tề, chẳng phải là để Nguyên Trạch ngồi bên cạnh Lâm Chi Y sao?

Giáo viên chủ nhiệm đã xếp chỗ ngồi thì học sinh chỉ có nước ngoan ngoãn chấp nhận. Cô Ứng có lòng tốt sắp xếp như thế, học sinh cũng không có lý do gì để từ chối. Cô Ứng Úc Lưu nói. “Thế nhé. Đổi hết tiết sau, tập thể dục giữa giờ xong, em và Lâm Chi Y đổi chỗ cho nhau...”

Bên trong là tiếng của cô Ứng Úc Lưu... Đôi tay với những ngón thon dài đang bẻ một chồng vở bài tập toán của Nguyên Trạch bồng siết lại, các khớp trở nên trắng bệch. Anh chuẩn bị bước vào...

Chợt nghe thấy giọng nói của tiểu công chúa yêu kiều bỗng trở nên mạnh mẽ hùng hồn một cách hiếm thấy. “Không được, em chỉ muốn ngồi cùng bàn với Nguyên Trạch thôi ạ.”

Ngoài cửa, đôi mắt của Nguyên Trạch thoáng xao động, chân cũng dừng bước.

.....

Chúc Yếu về tới phòng học, Trương Diễm Nha lập tức nhào tới hỏi. “Yếu Yếu, cô chủ nhiệm tìm cậu làm gì thế? Không mắng cậu chứ?” Trước giờ cô Ứng không thích Chúc Yếu, cảm thấy cô học kém lại còn không biết cố gắng, dựa vào Tiểu Minh Châu để chiếm lấy một chỉ tiêu trong lớp chọn này, tuy không hay gây chuyện như anh trai mình nhưng thành tích kém đó là cái tội.

Chúc Yếu mím môi, giọng rất nhỏ, thành thật trả lời. “Có thể là muốn đổi chỗ ngồi cho mình... Có điều mình không đồng ý.” Cô tôn trọng thầy cô, nhưng Nguyên Trạch là giới hạn cuối cùng của cô, cô chỉ muốn ngồi chung với Nguyên Trạch, không muốn ngồi chung với bất cứ ai khác. Tuy lần này Chúc Yếu không đồng ý nhưng tinh thần của cô vẫn rất suy sụp, vì nếu cô chủ nhiệm mà bắt ép đổi thì e là lúc đó cô cũng không còn cách nào khác.

“Không phải chứ...”

Trương Diễm Nha thờ dãi một tiếng, sau đó mắt tròn tròn lên, giật mình nói: “Cái gì? Cậu không đồng ý?”

Giáo viên chủ nhiệm bảo học sinh đổi chỗ, học sinh còn có cơ hội để lựa chọn đồng ý hay không sao?

Chúc Yếu không nói gì, im lặng trở về chỗ ngồi lấy bình nước, ra chỗ máy nước để hứng. Phía trước là Hứa Du Du, cô cầm hai bình nước, một của cô và một của Lâm Chi Y. Cô hứng đầy nước cho Lâm Chi Y trước sau đó mới hứng cho mình. Hứng được hơn một nửa thì máy hết nước.

Hứa Du Du vặn nắp bình lại, nhìn Chúc Yếu một cái, ánh mắt đầy khinh khi nhưng không nói gì mà bỏ đi.

Triệu Khiêm Trắc đang lau bảng, nhìn về phía máy nước một cái rồi quay mặt về phía các bạn, hỏi to. “Hôm nay đến lượt ai khuôn nước vậy?”

Phía dưới có người bực mình trả lời. “Sắp tới giờ học rồi, đợi giờ ra chơi của tiết sau hãy tính đi.”

Chúc Yếu đẩy nắp chiếc chĩnh trống không lại, im lặng trở về chỗ ngồi. Nguyên Trạch vừa từ phòng giáo viên trở về, giao đồng vở bài tập cho một bạn ở bàn đầu, thân nhiên nói một câu. “Phát giúp mình nhé.”

Tiết tiếp theo là giờ ngữ văn.

Chuông vào lớp reo lên, các bạn đứng ngay ngắn nghiêm chỉnh tại vị trí của mình. Cô giáo ngữ văn ôm sách tiến vào, học sinh chào cô xong thì bắt đầu lên lớp.

Chúc Yếu lấy sách vở môn văn từ trong học bàn ra, nghiêng đầu qua nhìn chiếc ghế trống bên cạnh mình... Nguyên Trạch vẫn chưa quay lại. Cô vô thức cau mày. Quả nhiên, cô giáo ngữ văn trên bục giảng nhanh chóng chú ý phía dưới này, cô đẩy chiếc kính có giọng mạ vàng lên, hỏi. “Nguyên Trạch đâu? Em ấy đi đâu rồi?”

Chúc Yếu há miệng, chuẩn bị lên tiếng. “Thưa cô, Nguyên Trạch cậu ấy...”

“Bảo cáo.”

Ánh nắng ban mai nhẹ nhàng chiếu vào, Nguyên Trạch đứng ngoài cửa, dáng người cao lớn, hai chân thon dài, mặt sáng như ngọc, ánh mắt thâm thúy mà bình tĩnh, không có chút bối rối nào.

Anh là một học sinh hoàn hảo đến mức không để bất cứ thầy cô nào phải lo lắng. Anh chẳng chặc, chín chắn, luôn giữ thần thái trấn tĩnh và lạnh lùng, rất hiếm khi như thế này... Tuy vẫn bình tĩnh, nhưng hơi thờ hơi nặng nề, rõ ràng là vừa chạy vội về đây...

Cô giáo ngữ văn không nói gì, chỉ mỉm cười bảo. “Em vào đi.”

Nguyên Trạch chậm rãi bước vào lớp, trở về chỗ ngồi của mình. Chúc Yếu ôm quyển sách, thu mắt về, lẳng lặng lật sách đến trang mà cô giáo sắp giảng.

Sau đó...

Chàng trai ngồi cạnh cô vươn tay về phía này... Nhẹ nhàng đặt một bình nước lên bàn của cô.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Quá đổi ngọt ngào

Ánh mặt trời vàng nhạt ngoài cửa sổ chiếu xiên qua, nước trong chiếc bình nhựa phản chiếu những tia sáng trong trẻo, lấp lánh tinh khiết.

Rất tĩnh lặng.

Hai mắt Chúc Yếu nhìn vào bình một lúc lâu, sau đó mới len lén nhìn sang gương mặt của Nguyên Trạch. Hơi thở của anh đã ổn định lại, vẻ mặt cũng trấn tĩnh hơn. Anh cúi đầu, bàn tay với những khớp xương rõ ràng từ từ lật trang sách. Tất cả tạo nên một hình ảnh yên lặng và đẹp đẽ. Chúc Yếu lẳng lặng thu mắt lại, cup mi xuống, không nhìn được khe mỉm cười, tìm cứ đập thình thịch, thình thịch, đầu óc lằng lằng.

Nước còn chưa uống, cô đã cảm thấy... thật ngọt ngào.

Cô giáo ngữ văn đang đứng trên bục chọn người đọc bài văn cổ. Ánh mắt cô lướt một vòng khắp lớp, sau đó dừng lại.

Các học sinh đều ngẩng đầu, tinh thần hăng hái, chỉ có bạn nữ bên cạnh Nguyên Trạch là cúi đầu, không biết đang nghĩ gì. Nguyên Trạch là đối tượng được tất cả các thầy cô quan tâm nên ngay cả bạn cùng bàn của anh cũng được chú ý hơn. Thế là cô gọi Chúc Yếu. “Chúc Yếu, em đứng dậy đọc bài đi.”

Hà?

Chúc Yếu hơi hoảng hốt, ngoan ngoãn đứng lên, vô thức nhìn Nguyên Trạch bên cạnh mình. Đúng lúc anh cũng nghiêng đầu qua, ánh mắt của cô và anh chạm vào nhau. Đôi mắt trong trẻo của cô khẽ run lên rồi dời mắt sang nơi khác. Chúc Yếu đứng thẳng người dậy, đọc tiếp bài khóa.

“Thần xin tấu: Thần số kiếp gian nan, sớm gặp tang tóc. Sinh mới 6 tháng, cha hiền quy tiên; năm lên 4 tuổi, mẹ bèn tái giá. Bà nội họ Lưu thương thần cô cút, đích thân nuôi nấng. Thần hồi nhỏ ốm bệnh, 9 tuổi chưa biết đi, bơ vơ cơ khổ...” (Có tham khảo bản dịch của thầy Nguyễn Hiến Lê).

Bài này là “Trần tình biểu” của Lý Mật. Đối với Chúc Yếu, môn văn tương đối dễ hơn so với các môn khác.

Cô đọc rất trôi chảy, giọng mềm mại, như ướp mật trong đó, từng tiếng từng tiếng thấm vào lòng người.

Nguyên Trạch hơi nghiêng đầu qua, ngón tay thông thả đặt trên trang sách, ánh mắt thâm thúy mà dịu dàng, nghiêm túc nghe cô đọc bài khóa...

Thật ra thành tích môn văn của Chúc Yếu trước kia không kém, những bài khóa cần học, cô đều học rất chăm chỉ. Có điều cô quá nhút nhát, mỗi lần thầy cô gọi đến cô, cô đều đọc lí nhí, trúc trắc. Càng mất bình tĩnh thì càng dễ đọc sai, thầy cô cứ tưởng cô không cố gắng học tập. Bởi vì trường hợp của Chúc Yếu hơi đặc biệt nên họ cũng không nói gì, tuy nhiên trong ánh mắt lại có vẻ thất vọng. Trên thực tế, khi không có ai, chỉ có Tường Điềm Nha thì cô đọc bài rất trôi chảy, lưu loát.

Lần này, Chúc Yếu đọc rất tốt, từ đầu đến cuối không vấp chỗ nào cả.

Cô giáo hài lòng gật đầu, trên mặt nở nụ cười nhẹ, nói với giọng rất hiền hòa. “Đọc rất tốt. Có điều... bài văn này biểu thị lòng biết ơn của tác giả đối với bà nội mình, cùng với sự bất đắc dĩ khi phải từ quan về phụng dưỡng bà, không thể phụng sự thiên tử. Cho nên em Chúc Yếu à, sau này nếu có đọc thì đừng có cười ngọt ngào như thế nhé...”

Ha ha... Cả lớp đồng thanh cười phì lên.

Chúc Yếu thấy rất xấu hổ. Lúc này cô... cười rất ngọt ngào sao?

Chúc Yếu cúi đầu, ngồi xuống tiếp tục nghe giảng bài.

Hết tiết thứ hai là nghỉ thức chào cờ. Sau khi kết thúc, Chúc Yếu và Tường Điềm Nha đến nhà vệ sinh. Nhà vệ sinh nữ rất đông đúc, chen chúc ồn ào. Chúc Yếu ra trước, rửa tay xong thì ra ngoài đợi. Bỗng xung quanh có những tiếng xì xầm nhỏ nhỏ, cô ngẩng đầu lên xem thì thấy Nguyên Trạch và Trình Gia Uy.

Trình Gia Uy là lớp phó thể thao của lớp, vóc người cao to, làn da bánh mật rất khỏe khoắn. Nguyên Trạch đứng bên cạnh cậu, da dẻ trắng trẻo, trông hơi gầy vì còn cao hơn cả Trình Gia Uy một chút. Hình như anh không để ý đến cô, đi thẳng vào nhà vệ sinh nam.

Có mấy bạn nữ ở ngoài che mặt cười ngây ngớ, xì xào bàn tán với giọng điệu khá kích động. “Đến nhà vệ sinh tầng ba quả là một quyết định sáng suốt, có thể gặp được Nguyên Trạch...”

“Nam thần không hổ là nam thần, khí chất không chê vào đâu được, có điều trông hơi lạnh lùng tí.”

“Làm sao đây? Mình lại cảm thấy cậu bạn bên cạnh nam thần cũng rất đẹp trai. Hình như tên là Trình Gia Uy nhỉ.”

Chúc Yếu nghĩ, có lẽ đây chính là nguyên nhân tại sao lần nào nhà vệ sinh nữ tầng ba cũng đông đúc như vậy. Ngày xưa ở Đại Ngụy cô cũng đã quen nhìn cảnh các tiểu thư quý tộc trong hoàng thành, khẽ nhìn thấy Nguyên Trạch là mắt đi về tận trọng e dè, hai má đỏ hồng như hoa đào, hai chân mềm nhũn không đi nổi...

Bên trong, Trình Gia Uy quay đầu qua, nói với Nguyên Trạch. “Lúc này có nhìn thấy bạn cùng bàn của cậu không. Nép vào một góc, trông thật là dễ thương. Trước kia mình không chú ý đến, bây giờ càng nhìn càng thấy xinh. Theo mình thấy, cái ngai vàng hoa khôi trường chúng ta sớm muộn gì cũng phải đổi người...”

Nói xong, cậu ta nháy mắt vài cái rồi hỏi nhỏ: “Mình nói này, hôm đó cảm giác ôm bạn cùng bàn thế nào? Có phải rất mềm rất thơm không... Ai da, đừng có nhìn mình bằng ánh mắt đó. Mình đảm bảo không có ý gì với cậu ấy, chỉ tò mò... ừm, tò mò thôi mà.”

Trình Gia Uy và Nguyên Trạch là bạn học từ nhỏ, bởi vì hai nhà rất gần nhau cho nên quan hệ cũng khá thân thiết. Quen nhau bao lâu nay, cậu không thể không thừa nhận cái tên này quả là hoàn mỹ đến mức không thể tìm thấy bất kỳ khuyết điểm nào. Thành tích luôn duy trì ở vị trí đầu tiên, về phần nhân phẩm, tuy rất có số đào hoa nhưng khi từ chối thì cũng rất thẳng thắn.

Mãi đến gần đây, thái độ của cậu ta với Chúc Yếu quả là ám muội.

Nguyên Trạch chưa từng che chở cô gái nào đến vậy.

Trình Gia Ủy lại nói tiếp: “Làm anh em, đừng trách mình không nhắc nhở cậu, thiên kim tiểu thư lại thanh thuần như Chúc Yếu, có không ít người mơ ước nhé. Nếu không ngăn anh trai cậu ta thì e là không biết bị dọn vào tường không biết bao nhiêu lần rồi. Cậu đó, đừng có lẽ mề thế. Coi chừng đào ao nuôi cá xong thì bị người ta câu mất đó.”

Nguyên Trạch khẽ mỉm môi, im lặng.

Anh là một người rất hiếm khi thể hiện tình cảm ra ngoài. Nếu cảm xúc là mùi thì anh sẽ giấu đi tám. Có lẽ vì chịu ảnh hưởng của nền giáo dục từ nhỏ, anh không muốn biểu hiện tình cảm quá nhiều, không muốn để lộ một vài thứ ra ngoài. Nhưng đó là trên triều đình ngày xưa. Cách hành xử như vậy, hoàn toàn không thích hợp với môi trường học đường đơn thuần này.

Về phần tiểu công chúa... Ánh mắt Nguyên Trạch bỗng chốc trở nên ôn hòa.

“Chắc chắc chắc...”

Trình Gia Ủy nhìn về mặt của cậu bạn thân bên cạnh, lắc đầu với vẻ bất đắc dĩ, đưa ra kết luận. “Nguyên Trạch, cậu tiểu rồi...”

Khi Nguyên Trạch về đến phòng học thì Chúc Yếu đang thảo luận bài tập toán với Triệu Khiêm Trác.

Cô nghiêng đầu, rất chăm chú lắng nghe Triệu Khiêm Trác giảng bài. Biết Chúc Yếu học yếu môn toán nên cậu giảng rất chi tiết, giảng xong một bước là lại hỏi cô có chỗ nào chưa hiểu không. Còn tiểu công chúa độc lòng học tập kia thì rất vừa lòng với cách giảng bài của cậu, đầu tiên là hỏi cau mày, sau khi Triệu Khiêm Trác giảng xong thì mắt sáng lên, mặt như được khai sáng...

Đôi mắt cô linh động, sáng sủa, đầy thần thái, đó chính là lời khen âm thầm dành cho người giảng bài.

Và hiển nhiên là Triệu Khiêm Trác rất thích chí. Giảng xong một bài, thấy cô cup mắt, nghiêm túc nhìn lại từng bước làm bài, cậu dè dặt nhìn cô, đôi mắt thanh xuân tràn đầy vẻ ái mộ, không cách nào che giấu. Nguyên Trạch nhìn cậu, ánh mắt dần trở nên lạnh lùng, bỗng nhớ đến những lời Trình Gia Ủy vừa nói khi nãy.

Cô là một cô gái rất dễ được mọi người yêu thích, có lẽ là cả hai kiếp đều được che chở quá kỹ, tiếp xúc với người khác không nhiều nên chính cô cũng không biết... mình đáng yêu đến nhường nào.

Vì chăm chú làm bài nên khi Nguyên Trạch ngồi xuống bên cạnh, Chúc Yếu mới chú ý đến anh. Cô cảm bút, ngẩng đầu nhìn anh một cái, sau đó nói với Triệu Khiêm Trác. “Cảm ơn cậu, để mình tự làm một lát, khi nào không biết thì sẽ hỏi cậu.”

Triệu Khiêm Trác rất vui lòng giảng bài cho cô, lúc nãy thấy cô cúi đầu, bộ dáng vò đầu bứt tóc hết sức căng não nên không nhận được chủ động hỏi có cần giảng bài cho cô không.

Cậu cười gật đầu. “Không thành vấn đề,, nếu cậu có gì không hiểu thì có thể hỏi mình bất cứ lúc nào.” Môn toán là thế mạnh của cậu. Các cậu choai choai thích nhất là thể hiện mặt giỏi nhất của mình trước các cô gái.

Triệu Khiêm Trác quay người lên, đứng dậy ra chỗ máy nước lấy nước.

Bàn tay cầm bút của Chúc Yếu từ từ siết lại, cô nhẹ nhàng cắn môi, quay mặt về phía Nguyên Trạch, dò hỏi: “Lúc này... cô chủ nhiệm có tìm cậu không?”

Sắc mặt Nguyên Trạch khá lãnh đạm, anh nhìn cô, trả lời: “Không.”

Sau đó lại hỏi: “Sao thế?”

“Ừm... thì...” Chúc Yếu do dự một chút, nhưng lòng ích kỷ vẫn thắng thế. Cô nhìn vào mắt Nguyên Trạch, nhẹ nhàng nói: “Lúc này cô chủ nhiệm tìm mình, muốn mình đổi chỗ ngồi, bảo mình... ngồi chung với Chu Tư Tề. Nhưng mình... không đồng ý.”

Cô nói, cô không muốn.

“Nguyên Trạch, nếu lát nữa cô chủ nhiệm tìm cậu, bảo cậu đổi chỗ, cậu... cậu đừng đồng ý, được không?”

Giọng cô rất nhỏ, nhưng lại rất kiên định. Ánh mắt nhìn thẳng vào anh, cấp bách muốn có được câu trả lời từ anh. Cũng giống như ở trong phòng giáo viên khi nãy, cô nhìn có vẻ là một học sinh rất nhu nhược, ngoan ngoãn nhưng thật ra uy nghiêm hoàng gia vẫn tồn tại trong cô, chuyện gì muốn làm, chuyện gì đã quyết thì sẽ không muốn thay đổi, cũng sẽ không thay đổi.

Nguyên Trạch gật đầu. “Ừ.”

Một tiếng ừ rất nhẹ nhàng đó, âm cuối hơi cao, hoàn toàn khác hẳn với khí chất ôn hòa của anh, mang theo chút biếng nhác khá thu hút làm lòng Chúc Yếu cứ cảm thấy ngứa ngáy.

Có điều...

Nguyên Trạch nhìn cô, bỗng nhiên hỏi: “Bình thường mình giảng bài cho cậu không dễ hiểu sao?”

Chúc Yếu lập tức lắc đầu, ánh mắt kiên định. “Không có, cậu giảng rất hay.”

Thật không? Nguyên Trạch trầm mặc nhìn cô, hỏi trong im lặng.

Có lẽ là vì khi nãy Triệu Khiêm Trác giảng bài cho cô... Chúc Yếu có thể cảm nhận được dường như anh không được vui cho lắm. Tuy về mặt anh không có gì thay đổi nhưng tiếp xúc với anh bao lâu nay, cô vẫn phát hiện được cảm xúc của anh hơi khác. Hay nói cách khác, trước mặt cô, cảm xúc của anh vẫn thể hiện khá rõ.

Chúc Yếu nhủ mảy, không biết nên nói thế nào...

Nguyên Trạch từng là thái phó, dạy thái tử – thiên tử tương lai của Đại Ngụy. Cách anh truyền giảng, giải đáp thắc mắc đều rất tuyệt vời, khi dạy cô cũng rất tỉ mỉ và kiên nhẫn. Có điều... Tay Chúc Yếu nắm chặt cây bút. Vấn đề là ở cô. Mỗi lần anh giảng bài đều ngồi rất gần cô, hơi thở của anh, mùi hương trên người anh... Và cả dáng vẻ chuyên chú của anh mà cô ngược mắt lên là có thể nhìn thấy, đều gần trong gang tấc...

Vậy làm sao cô nghe cho được? Đôi mắt đen sâu thăm nhìn cô, đôi môi hơi mỏng hé mở, giọng trầm thấp ôn hòa hỏi cô có hiểu hay không. Thật ra cô không nghe lọt một chữ nào, lẽ ra phải nói không hiểu nhưng lại không muốn mất mặt trước người mình thích nên đành phải giả vờ hiểu, sau đó về nhà từ từ nghiền cứu thêm.

Cô đường đường là công chúa Đại Ngụy, nhưng ở trước mặt anh lại bị anh làm mê mẩn đến điên đảo, không khác gì những cô gái bình thường khác...

Chúc Yếu nhỏ tiếng nhận sai với vẻ mặt rầu rĩ. “Là do mình không chuyên chú.”

Nguyên Trạch hoàn toàn không có ý trách cứ cô.

Chúc Yếu căng thẳng siết chặt cây bút trên tay, tay còn lại thì đưa nghịch nắp bút trong vô thức. Sau đó bộp một tiếng, nắp bút rơi xuống đất. Cô cúi xuống, vội vội vàng vàng nhặt lên... Khi bàn tay cô sắp chạm vào cái nắp bút bên chân mình thì một bàn tay to hơn đã nhanh một bước, nhặt cái nắp lên.

Tiểu công chúa vội vã ngẩng đầu lên, đúng lúc đụng vào trán anh... Cô đau đến nhăn mặt, lúc ngồi dậy, không biết làm thế nào mà cảm giác mái tóc bị kéo lại, đau đến nổi nước mắt lập tức trào ra.

“Đừng nhúc nhích.” Nguyên Trạch vội nói, giọng nghe có vẻ khá nghiêm túc.

“Ừ...” Chúc Yếu như bị nhấn nút bất động, không dám nhúc nhích.

Nguyên Trạch cúi đầu, nhìn lọn tóc đang xoắn xuýt của tiểu công chúa bị mắc vào trong bảng tên đeo trước ngực anh, dịu dàng nói: “Tóc bị mắc vào rồi, nhúc nhích là sẽ bị kéo đau, để mình gỡ ra.”

“Ừ...” Chúc Yếu tiếp tục ừ nhẹ. Cô có thể cảm nhận được tay của anh đang gỡ mái tóc bị mắc của cô.

Tất cả bỗng trở nên yên tĩnh, Chúc Yếu kề sát vào người anh. Cô cúi đầu, phát hiện vạt áo của Nguyên Trạch hơi bị cuốn lên trên, để lộ một khoảng bụng, thấy rất rõ các cơ trên đó...

Khi anh hít thở, chúng chậm rãi nhô lên hạ xuống...

Chúc Yếu lập tức nhắm mắt lại.

Nhưng vừa nhắm mắt, khứu giác lại càng thêm nhạy, khắp nơi là hơi thở đầy nam tính của anh...

Hàng mi run lên dữ dội, hơi thở dồn dập, sau đó mắt cô không kiềm chế được, từ từ, từ từ hé ra một đường nho nhỏ... len lén liếc nhìn.

Ma xui quỷ khiến thế nào, ngay cả Chúc Yếu cũng không dám tưởng tượng.

Đến khi có kịp phản ứng lại thì bàn tay cô đã sờ lên vùng bụng săn chắc của anh. Sau đó dưới bàn tay cô, cơ thể Nguyên Trạch rõ ràng run lên một cái...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Cố lên

Cảm giác ấy chính là nóng ẩm và săn chắc, cơ bụng lồi lõm khá rõ ràng. Vì anh càng cứng người, nó càng thêm săn chắc hơn. Nhưng... phía trên bỗng vang lên giọng nói của Nguyên Trạch, hơi khác với vẻ trong trẻo khi nãy, lần này mang theo chút trầm, khàn. Anh gọi tên cô. “Chúc Yếu...”

Mặt Chúc Yếu nóng bừng như có lửa đốt, khác với vẻ thẹn thùng khi thấy anh thường ngày, bây giờ chỉ trong thoáng chốc đã đỏ ửng lên như bị luộc chín vậy.

Cô rút tay về như bị điện giật, đầu óc lập tức tìm kiếm từ ngữ. Vài giây sau, Chúc Yếu mới chột dạ, nhọc nhằn thốt ra vài tiếng: “Mình... mình chỉ muốn giúp cậu kéo áo lại.” Cô thật sự không có ý định sờ anh. Cô được nuôi dưỡng trong hoàng cung Đại Ngụy mười bảy năm trời, ngay cả một ngón tay của người khác giới cũng chưa từng chạm qua, sao có thể đường đột sờ vào bụng anh như thế. Nhưng quả thật là, tay của cô đã chạm đến rồi.

Giọng của Nguyên Trạch rất trấn tĩnh. “Xong rồi.”

Đầu óc Chúc Yếu mơ màng, lúc ấy mới hiểu ra là anh đang nói lọn tóc bị mắc kẹt của cô đã được gỡ xong. Cô mím môi, ừ một tiếng, ngồi thẳng người dậy, tay hồi hộp cầm lấy bút, đóng nắp lại, sau đó lấy ra, đóng nắp lại, rồi lại lấy ra. Lặp lại vài lần như thế, chuông vào lớp reo lên.

Cô lấy sách vở của môn tiếp theo từ trong hộp bàn ra, sau đó mới dốc hết can đảm len lén liếc Nguyên Trạch bên cạnh mình một cái.

Anh cụp mắt, không nhìn rõ được sắc mặt. Chúc Yếu đoán một lát rồi lật cuốn vở nháp ra, tháo nắp bút, viết một hàng chữ, sau đó mắt nhìn lên bảng nhưng tay phải thì từ từ đẩy vở nháp sang bên kia...

Đẩy đến gần tay của Nguyên Trạch.

Nguyên Trạch cúi đầu nhìn, trên đó viết một hàng chữ thật nắn nót. “Mình không cố ý sờ vào cậu đâu.”

Đưa mắt nhìn sang khuôn mặt nõn nà của tiểu công chúa, ngắm cô vài giây, Nguyên Trạch cầm bút lên viết một hàng chữ vào cuốn vở nháp, sau đó bắt chước động tác của cô, đẩy vở nháp về phía bên này.

Chúc Yếu nhìn có vẻ rất trấn tĩnh nhưng trong lòng thì đang hoang mang tột độ. Cảm nhận được anh đang cúi đầu viết chữ, cô càng hồi hộp đến nỗi hơi thở trở nên dồn dập. Khi cô cúi đầu xuống nhìn thì thấy phía dưới hàng chữ nhỏ của cô, anh trả lời một câu. “Không sao, tập trung nghe giảng đi.”

Hai hàng chữ ngay ngắn sòng đối với nhau, có cảm giác như họ đang trò chuyện vậy.

Được rồi, tập trung nghe giảng nào. Chúc Yếu cất cuốn vở nháp đi. Nhưng mà... bây giờ cô không cách nào tập trung được...

Nguyễn Trạch cầm bút gạch những chỗ quan trọng trong sách giáo khoa. Anh cúi đầu một lát mới chậm rãi nghiêng đầu qua, nhìn một cái theo thói quen... thì thấy tiểu công chúa bên cạnh dường như đang nhấp nhóm không yên, cô hơi cúi đầu, đang ngậy người nhìn bàn tay trái của mình... Bàn tay của cô mềm mại, trắng trẻo, mười ngón tay thon dài, rất đẹp.

Bàn tay ấy lúc nãy...

Bàn tay đang cầm bút của Nguyễn Trạch bỗng nhiên siết lại, anh quay đầu đi, trên mặt không có biểu cảm gì nhưng vành tai dần dần đỏ lên, càng ngày càng đỏ...

.....

Lúc tan học về nhà, Chúc Yếu còn chưa kịp vào phòng thì đã nghe thấy giọng của Tiêu Minh Châu, tức giận và sắc bén.

Bà đang nói với Chúc Tấn Ung. “Ông cứ ở nhà là được. Hôm nay ông làm cái gì vậy? Ông không sợ mất mặt thì tôi sợ.”

Có lẽ là quá tức giận, ngay cả giày cao gót Tiêu Minh Châu cũng chưa thay, mái tóc thường ngày không rối một sợi cũng có vẻ hơi lộn xộn.

Chúc Tấn Ung thì ngược lại, ôm một cái gối tựa ngồi trên sô pha, cầm gác lên gối, trên trán dán băng keo cá nhân. Ông cầm điều khiển tivi, nhìn vào màn hình không ngừng chuyển kênh, không dám lớn tiếng nói gì, chỉ dám lẩm bẩm nhỏ nhỏ. “Bà có thể ra ngoài hẹn hò với tình nhân, tôi là chồng bà, sao không thể xuất hiện ở đó chứ? Lẽ nào phải tro mắt nhìn bà cầm súng lên đầu tôi?”

Chúc Hằng ở bên cạnh đang cắn hột dưa, có lòng nhắc nhở. “Ba, xin hãy chú ý lời nói của mình.”

Tiêu Minh Châu tức đến nổi không biết xả vào đâu.

Nhiếp Hoài Trần đúng là mối tình đầu của bà, nhưng bây giờ quan hệ giữa họ thanh bạch rõ ràng, chỉ là tri kỷ. Nhưng cái gã Chúc Tấn Ung này suốt ngày suy nghĩ bậy bạ. Hôm nay bà và Nhiếp Hoài Trần đang bàn bạc chuyện tân trang lại ký túc xá của đại học Tấn Thành, giữa chừng chuẩn bị đi rửa tay thì bất cẩn vấp phải trái sắn, Nhiếp Hoài Trần có lòng đỡ bà một cái thì Chúc Tấn Ung đột nhiên từ căn phòng đối diện nhảy vọt ra, không nói một câu bèn đánh Nhiếp Hoài Trần một trận.

Nếu bà không bắt đắc dĩ nói ra Chúc Tấn Ung là chồng của mình thì e là giờ này ông ta không dễ gì yên lành ngồi trên ghế sô pha xem tivi mà đang ở trong đồn cảnh sát kia.

“Còn con nữa...”

Tiêu Minh Châu nhìn con trai mình. “Không cố gắng học hành mà cứ bắt chước ba con làm bậy bạ. Chúc Hằng, có phải con cảm thấy bây giờ không ai quản lý con nên con tự do vui vẻ đúng không?”

Không ngờ lại rước họa vào thân, Chúc Hằng lo lắng tăng hăng một tiếng, ngồi ngay ngắn lại, rụt rè nói: “Mẹ, con cũng chỉ...” Cậu nhìn Chúc Tấn Ung một cái, biết ông cũng không có quyền lên tiếng nên đành ảm ức nói: “Con cũng chỉ nghĩ cho sự êm ấm và hạnh phúc của gia đình mình thôi mà.”

Tiêu Minh Châu cả ngày xử lý không hết chuyện công ty, về nhà còn phải đối mặt với hai cha con nhà này, nhìn thôi cũng thấy ngứa mắt, không nhận được răn dạy con mình. “Mẹ nói cho con hay, Chúc Hằng, nếu sang năm mà con không thi đậu đại học thì sau này mẹ sẽ cho Chúc Yếu thừa kế tất cả tài sản.”

Chúc Yếu đang thay giày, nghe thế ngậy người tại chỗ, mặt rất ngoan hiền... Lúc ở Đại Ngụy, ca ca thừa kế ngại vàng là chuyện hết sức hiển nhiên, còn bây giờ, cô hoàn toàn không có ý tranh giành gia sản với anh. Chúc Yếu ngớ ngác ngẩn đầu lên, nói: “Mẹ, con không muốn...”

“Con đồng ý.” Chúc Hằng nói. Tại Đại Ngụy, cậu vốn không muốn thừa kế ngại vàng, ngặt nỗi hoàng tộc chỉ có mỗi mình cậu là con trai nên đành cắn răng gánh vác trọng trách này.

“Tôi cũng đồng ý.” Chúc Tấn Ung nói hùa theo. Thế đúng ý ông. Con gái ngoan như thế, dù gì cũng tốt hơn là phải nhìn sắc mặt bà thím già nua này.

Tiêu Minh Châu giận đến nổi ngực phập phồng lên xuống, cảm thấy con trai đúng là giống ba nó. Thế là bà đưa mắt nhìn con gái, giọng lập tức dịu lại. “Yếu Yếu, con về phòng làm bài tập đi, cố gắng học hành để mẹ được hạnh diện.”

Nghe đến thành tích bé nhè của mình, bàn tay đang cầm quai ba lô của Chúc Yếu bỗng siết chặt, cảm thấy áp lực quá lớn.

Về đến phòng, Chúc Yếu thả cặp sách xuống, lấy vở bài tập trong đó ra, đặt lên bàn học. Sau đó cô lấy điện thoại ra, nhắm vào chồng vở bài tập thật cao kia chụp một tấm, cuối cùng bắt chước Tường Điềm Nha, viết status trên WeChat. “Áp lực lớn quá.”

Đang chuẩn bị đặt điện thoại xuống làm bài tập thì phát hiện có thông báo mới. Chúc Yếu lại cầm điện thoại lên, mở ra xem.

Là Nguyễn Trạch nhắn like cho cô, phía dưới còn bình luận một câu. “Cố lên!”

Cố lên.

Anh... vừa rồi đang nghịch điện thoại sao? Mặt Chúc Yếu đỏ lên, không nhận được ôm điện thoại cười.

.....

Sáng sớm, học sinh Hành Dương đeo cặp sách, lũ lượt bước vào cổng trường. Trịnh Hằng của đội Sao Đỏ đang đứng trước cổng để kiểm tra phù hiệu của các học sinh.

Ngay cổng, có bốn năm nữ sinh thập thò ở đó khá lâu. Trịnh Hằng biết cô bạn tóc dài, chân dài eo thon đứng chính giữa chính là hoa khôi của lớp 10.3, khá là nổi tiếng ở khối 10. Người đã xinh lại hát hay, nghe nói từ nhỏ đã học múa ba lê, rất có khí chất.

Đương nhiên Trịnh Hằng cũng biết hoa khôi lớp 10.3 này đến đây không phải để tìm mình. Cậu đứng ngay ngắn, nhìn về phía đội trưởng đang trong phòng trực ban ngay cổng... Không biết cô hoa khôi này mới từ đâu ra lịch trực ban của đội trưởng mà biết hôm nay đội trưởng của các cậu đến trực, cố ý đến ôm cây đợi thỏ.

Có điều con gái thẹn thùng, cứ do dự mãi không dám vào. Mà cũng chỉ có mấy cô em lớp 10 mới có lá gan này, còn nữ sinh lớp 11, 12 đều biết đội trưởng của các cậu là một đóa hoa lạnh giá chỉ có thể ngắm từ xa, ngay cả hoa khôi của trường, học chung lớp như Lâm Chỉ Y mà còn không hái được huống chi là những người khác.

Cuối cùng, một cô bạn ở phía sau xô cô hoa khôi kia một cái, hoa khôi lớp 10.3 mới đỏ mặt, chậm rãi bước về phía phòng trực.

Đồng phục của Hành Dương là váy dài ngang gối nhưng dường như cô cố tình cắt ngắn đi, để lộ cặp đùi trắng nõn, hai chân vừa dài vừa thẳng, bởi vì thường xuyên tập múa nên bàn chân hơi chềch ra ngoài, nhưng vẫn không ảnh hưởng gì đến toàn thể.

Nguyễn Trạch ở bên trong, mặc đồng phục chính thức của Hành Dương, cổ áo bẻ ngay ngắn gọn gàng, màu xanh lam ấy tôn lên vẻ khôi ngô sáng sủa của anh. Hai tay hoa khôi cầm một hộp sữa, giọng điệu đã gọi một tiếng. “Chào anh.”

Nguyễn Trạch hơi ngẩng đầu lên, thần sắc lãnh đạm, giọng khá xa cách. “Có chuyện gì không?”

Cô hoa khôi này bình thường hoạt bát, bạo dạn nhưng lúc này, thấy ánh mắt Nguyễn Trạch quét qua – rõ ràng là một vẻ mặt rất thần nhiên – nhưng cô cảm thấy rất có áp lực. Anh cao to, tuấn tú, khí chất hơn người, là một đối tượng rất khó tấn công, nếu không các nữ sinh trường Hành Dương cũng sẽ không dễ mặc cho nam thần cực phẩm này không có chủ.

Cô bạn kia cũng không bày tỏ gì, chỉ mỉm cười với anh một cái thật ngọt ngào, sau đó đưa hộp sữa trên tay mình cho anh... Thiếu nữ thanh xuân ngại ngùng e thẹn, rất xinh đẹp.

Nguyễn Trạch nhìn hộp sữa trên tay cô bạn kia một cái, nói: “Cảm ơn, có điều tôi không thích uống sữa.”

Cô hoa khôi tắt hẳn nụ cười, ngưng ngưng thu tay về, e thẹn nói: “Do em suy nghĩ không chu đáo. Con trai thường không thích uống sữa mà...” Nhưng cô vẫn không muốn bỏ cuộc, bàn tay cầm hộp sữa siết chặt lại, lấy hết can đảm hỏi thêm một câu. “Vậy anh thích uống gì, em đi mua cho anh.”

“Không cần đâu.” Nguyễn Trạch nhanh chóng trả lời. Anh cúi đầu, sửa sang lại tài liệu của đội Sao Đỏ, không để ý đến cô nữa.

Dù gì cũng là con gái, da mặt mỏng, hai mắt cô lập tức có sưng mủ, cần môi chạy đi mắt.

Làn váy của cô tung bay, thanh xuân tươi trẻ. Trịnh Hằng chấp hai tay sau lưng, cảm thấy thương hương tiếc ngọc, thở dài một cái rồi lắc đầu... Đội trưởng của các cậu quả là vô tình.

Chúc Yếu từ trên xe của nhà mình bước xuống, đi vào trong trường. Lúc ngang qua cổng, nhìn thấy Trịnh Hằng, biết anh là người có quan hệ tốt nhất với Nguyễn Trạch trong đội Sao Đỏ nên bèn bước tới chào hỏi.

Nụ cười của Chúc Yếu ngọt ngào, đôi mắt cực kỳ xinh đẹp, dù gặp bao nhiêu lần thì vẫn thấy rất xao động. Trịnh Hằng đỏ mặt, gãi đầu, nói: “Chào chị ạ.”

Chúc Yếu mỉm cười gật đầu, mắt liếc về phía phòng trực ban liền thấy Nguyễn Trạch cũng đang nhìn về phía này. Dường như bất cứ lúc này, anh chỉ nhìn một cái là tìm thấy được cô. Cô thẹn thùng thu mắt về, hỏi cậu em trước mặt. “Chị có thể vào nói chuyện với Nguyễn Trạch không?” Hình như anh đang trực, không biết có quấy rầy anh không.

Biết cô là bạn cùng bàn với đội trưởng, hơn nữa đội trưởng cũng rất quan tâm đến cô nên Trịnh Hằng gật đầu. “Đương nhiên là có thể.”

“Ừm.” Chúc Yếu vừa cười vừa bước nhanh vào. Lúc đến phòng trực ban, cô mới đi chậm lại. Cô vừa bước tới, Nguyễn Trạch lập tức đứng lên, cúi đầu nhìn cô.

Anh lẳng lặng nhìn cô, không nói gì nhưng đôi môi mỉm lại kia hơi cong lên thành đường vòng cung rất nhỏ. Anh nhìn cô đứng yên lặng, hai tay giấu sau lưng, do dự mãi một lát mới đưa món đồ trên tay mình cho anh... Là một hộp sữa.

Tiểu công chúa có vẻ hơi thẹn thùng, đôi mắt sáng long lanh nhìn anh, nhẹ nhàng nói: “Cái này cho cậu... Hôm qua, cảm ơn nước của cậu.”

Anh lấy cho cô một bình nước, cô trả lại anh một hộp sữa.

Nguyễn Trạch đưa tay nhận lấy hộp sữa từ tay cô, cup mắt nhìn nó một cái rồi ngược mắt lên, nhìn gương mặt trắng nõn của cô, đáp: “Cảm ơn cậu.”

“Không có gì.” Chúc Yếu thoáng cau mày một chút, thì thào vài tiếng rất khẽ. “Mình cứ lo là cậu không thích sữa.”

“Đâu có.” Nguyễn Trạch cảm chặc hộp sữa trên tay, nhìn vào mắt cô, nói với cô bằng chất giọng trầm ấm. “Mình... rất thích.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Vở ghi chép

Chúc Yếu bước vào phòng học, Triệu Khiêm Trác lúc đó đang ở bàn đầu thảo luận bài tập toán với một bạn trên đó. Nhìn thấy Chúc Yếu, cậu lập tức nở nụ cười tươi tắn. “Chúc Yếu, đến sớm thế.”

Chúc Yếu gật đầu, chào hỏi lại. “Cậu cũng đến sớm thế.” Cô đeo cặp sách, đi về phía bàn cuối.

Lưng cô rất thẳng. Tuy cô im lặng ít nói nhưng tư thế, cử chỉ rất quý phái. Triệu Khiêm Trác cầm cây bút đen trên tay, mắt bắt gặp đôi theo bóng lưng cô.

Lúc hoàn hồn lại, cậu bạn thảo luận bài tập với cậu đang nháy mắt cười, nụ cười đầy ẩn ý. Triệu Khiêm Trác lấy lại tinh thần, sượng sùng tăng hắng một cái, cầm bút lên viết hí hoáy, lâu bầu một câu: “Bài toán đơn giản thế này mà cũng không biết tự làm.”

Hứa Du Du đang ngồi bên cạnh Lâm Chi Y, đối chiếu kết quả của bài tập ngày hôm qua. Nhìn thấy thái độ của Triệu Khiêm Trác đối với Chúc Yếu, cô bĩu môi một cái, mặt không vui, nói nhỏ: “Không lo mà học, chỉ biết dụ dỗ con trai.”

Nhớ đến buổi sinh nhật của Triệu Khiêm Trác hôm đó, cô cố tình ăn mặc đẹp, ai ngờ con nhỏ Chúc Yếu này, rõ ràng nói là không đến, ấy vậy mà còn cố tình tạo sự bất ngờ, ăn diện tí mí mới đến. Đúng là toan tính ghê gớm.

Hứa Du Du nhìn gương mặt thanh tú của Lâm Chi Y, nói: “Chi Y, chẳng phải hôm qua cậu nói có thể sẽ đổi chỗ sao, sao chưa đổi vậy?”

Lâm Chi Y dừng bàn tay đang cầm bút lại, mặt nở một nụ cười nhẹ, trả lời. “Mình cũng không biết...” Cô ngược mắt lên, nhìn về phía Chúc Yếu ở hàng cuối cùng.

Đó là vị trí mà bất cứ ai trong lớp đều muốn ngồi.

Nhớ lại hôm qua cô chủ nhiệm báo cô gọi Chúc Yếu đến, Lâm Chi Y biết rất rõ, có lẽ là muốn đổi cô đến ngồi cạnh Nguyễn Trạch. Trong lòng cô rất vui, bởi vì thành tích của Nguyễn Trạch rất tốt. Còn Chúc Yếu, nếu không phải bạn cùng bàn với anh, anh làm gì phải giảng bài cho cậu ta.

Hứa Du Du “à” một tiếng, không tiếp tục hỏi nữa.

Cô tiện tay lật vở toán của Lâm Chi Y ra, mắt bỗng tròn tròn xoe, giọng cũng lớn hơn. “Chỉ Y, vở ghi chép của cậu đều soạn đủ hết rồi à...” Kiến thức toán lớp 12 gần như đã được dạy xong, tiếp theo đây sẽ là thời gian ôn tập.

Hứa Du Du lật xem vở ghi chép đã được Lâm Chi Y sửa sang lại đầy đủ, nét chữ thanh thoát, ngay ngắn gọn gàng. Cô nhào người đến gần, cười nói: “Minh mượn photo một bản nhé.”

Lâm Chi Y sợng mặt, nhưng nhìn bộ dáng vui vẻ của Hứa Du Du, đành mỉm cười gật đầu. “Đương nhiên là được.”

Các bạn bên cạnh nhìn thấy, cũng muốn một bản. Đây là vở ghi chép của học sinh giỏi, ai cũng muốn có.

Hứa Du Du ôm cuốn vở như ôm châu báu, nói với Triệu Khiêm Trác vừa về tới chỗ ngồi. “Triệu Khiêm Trác, cậu có cần không? Hay là mình photo thêm cho cậu một bản?”

Triệu Khiêm Trác ngồi xuống, uống một hớp nước, lắc đầu nói: “Không cần đâu.”

Biết thành tích môn toán của Triệu Khiêm Trác cũng xem xêm với Lâm Chi Y nên Hứa Du Du không tiếp tục nói gì nữa.

Chúc Yếu yên lặng ngồi ở chỗ của mình, lật vở bài tập toán ra. Triệu Khiêm Trác ở bàn trước nhanh chóng quay đầu lại, giọng rất nhiệt tình. “Có bài nào cần mình giảng cho không?”

Toán học là một môn rất phức tạp, có khá nhiều chỗ Chúc Yếu không hiểu. Cô ngược mặt lên nhìn Triệu Khiêm Trác ở bàn trước, chợt nhớ đến lời Nguyên Trạch dặn mình hôm trước, vì thế lắc đầu. “Cảm ơn cậu, mình tự làm cũng được.”

Nụ cười trên mặt Triệu Khiêm Trác cứng đờ, nhưng chỉ trong một giây, ngay sau đó lại vui vẻ cởi mở nói: “Ok, mình không làm phiền cậu nữa.”

Chúc Yếu cầm cây bút trên tay, cau mày nhìn ví dụ trong sách. Triệu Khiêm Trác nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cô, chăm chú một lúc rồi quay người lại, đứng dậy đi vệ sinh.

Khi Nguyên Trạch bước vào, lập tức nhìn thấy hình ảnh này. Anh đi đến bên cạnh Chúc Yếu, lúc ấy cô mới phát hiện ra.

Anh mang đôi giày vải màu trắng cùng hiệu với đôi giày mà cô đang mang dưới chân. Lần trước sau khi phát hiện điều này, Chúc Yếu bèn mang nó đến trường nhiều nhất. Mà hình như Nguyên Trạch cũng rất thích đôi giày này, cũng thường xuyên mang nó.

Nguyên Trạch đặt cặp lên bàn, lấy mấy cuốn sách trong đó ra. Những học sinh lớp 12 khác ai cũng cố gắng mang thật nhiều sách và tài liệu về nhà xem, còn Nguyên Trạch thì lại mang rất ít. Bàn tay anh to, ngón tay thon dài kéo phéc-mơ-tuya của chiếc cặp lại rồi cúi người treo nó lên lưng ghế. Làm xong thì nhìn thấy tiểu công chúa bên cạnh đang nhìn mình bằng đôi mắt xinh đẹp.

Cô do dự một lát rồi ấp úng nói một câu: “Mình... mình không để cậu ấy giảng bài cho mình.”

Giọng của tiểu công chúa trước giờ vẫn rất mềm mại ngọt ngào, cộng thêm khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn, làn da trắng hồng không tí vết, mang theo chút tròn trịa trẻ con trông hết sức đáng yêu. Nghe cô nói, đôi môi mỏng của Nguyên Trạch thoáng cong lên, nụ cười trông khá rõ. Anh nhìn cô, một lúc sau mới nói: “Mình giảng bài cho cậu.”

Mắt Chúc Yếu sáng lên, ngoan ngoãn ừ một tiếng.

Nguyên Trạch ngồi xuống bên cạnh cô, sau đó rút từ trong đồng sách vở ra một cuốn tập ghi chép, từ từ đẩy dọc theo mép bàn, đến bên cạnh cô. “Cho cậu này.”

Hà? Chúc Yếu hơi ngẩn ra, mắt nhìn cuốn vở, sau đó đưa tay cầm lên, chậm rãi lật ra một trang... Bên trong ghi chép kiến thức môn toán, nét chữ rắn rỏi, lực mạnh mẽ, có vẻ nắn nót hơn so với lúc bình thường anh viết, cho nên nhìn vào trông rất ngay ngắn, rõ ràng.

Chúc Yếu lật thêm vài trang.

Trong đó bao quát kiến thức toán cơ bản của cả ba năm cấp ba, thứ tự đâu vào đấy. Cô bỗng nhớ đến cuốn vở ghi chép bình thường rất lộn xộn cẩu thả của mình, lập tức cảm thấy xấu hổ.

Chúc Yếu không nên được lời khen ngợi. “Cậu ghi chép thật cẩn thận...” Nghĩ đến điều gì đó, cô ngược mặt lên, nhìn vào mắt anh, giọng vừa thăm dò vừa vui mừng. “Cái này... cho, cho mình sao?”

Nguyên Trạch ừ khẽ một tiếng: “Cứ ôn tập theo cuốn vở này, có lẽ sẽ có ích cho cậu.”

Chúc Yếu mừng thầm trong bụng. Cô bỗng nhớ lúc trước khi Nguyên Trạch còn là thái phó, dạy anh trai cô, phải chăng anh cũng thế này. Mắt cô sáng lấp lánh, cẩn thận nâng niu cuốn vở, ngẩng người một lát mới ngửa đầu nhìn anh, nói: “Mình nhất định sẽ học thật tốt môn toán.”

Cô không thể để anh thất vọng.

Nguyên Trạch đặt tay trên bàn, đôi mắt trong trẻo, lặng lặng nhìn cô, im lặng hồi lâu, sau đó dịu dàng thốt ra một tiếng. “Ừ.”

.....

Giờ ăn trưa, Tường Diễm Nha nắm tay Chúc Yếu đi thẳng về phía căn-tin. Trong căn-tin, người người đông đúc nhốn nháo, xếp thành cả một hàng dài. Tường Diễm Nha nhíu mày, nói: “Xem ra hôm nay lại không có đồ gì ngon rồi.” Mỗi lần chuông tan học reo lên, các học sinh của trường ước gì có thể chấp cánh bay đến căn-tin ngay. Đến chậm vài bước thôi là đồ ăn trong này đã vơi đi một cách nhanh kinh hồn.

Tường Diễm Nha tình mắt, đảo mắt một cái liền nhìn thấy Trình Gia Úy và Nguyên Trạch đang xếp hàng ở sau cùng. Thấy có một nữ sinh tươi cười, định xếp vào sau Nguyên Trạch, Tường Diễm Nha lập tức chạy như bay tới, sau đó không chút do dự đẩy Chúc Yếu bên cạnh mình qua.

Trán bỗng đụng vào lưng người đằng trước, da thịt gì cứng ngắt, Chúc Yếu khẽ cau mày, đang định quay qua nói chuyện với Tường Diễm Nha thì bỗng nghe thấy giọng của Trình Gia Úy. “Là các cậu à, thật trùng hợp.”

“Phải, phải. Thật trùng hợp.”

Chúc Yếu ngửa đầu, Nguyên Trạch cứ thế đứng trước mặt cô, đang quay người lại nhìn cô. Bốn mắt chạm vào nhau, cô lập tức hiểu được dụng ý của Tường Diễm Nha. Anh chỉ nhìn cô một lát, nơi này ồn ào đông đúc nên không nói gì, tiếp tục quay đầu lại xếp hàng.

Chúc Yếu giờ tay lên xoa trán, xoay người lại trò chuyện với Tường Điềm Nha.

Còn Tường Điềm Nha thì gác cầm lên vai cô, cười hi hi.

Rõ ràng là không nói gì, nhưng không biết sao mặt Chúc Yếu lại đỏ bừng lên. Cô chau mày, đưa tay chọt vào trán Tường Điềm Nha, bất đắc dĩ nói một câu thật khế. “Cậu thật là.” Thật là ma lạnh.

Hàng người chậm rãi tiến về phía trước, Tường Điềm Nha nhón chân lên, thò đầu ra thật dài, nói với cô. “Yếu Yếu, hình như món sườn chua ngọt chỉ còn có ba phần, không biết đến lượt cậu thì có còn không...”

Chất lượng đồ ăn trong căn-tin Hành Dương khá ổn, nhất là món sườn chua ngọt, Chúc Yếu rất thích ăn. Có điều hôm nay hết giờ học phải đi vệ sinh với Tường Điềm Nha nên đến căn-tin hơi trễ.

Chỗ lấy thức ăn chia thành hai luồng, hai bên có hai bà cô chia thức ăn. Trước mặt Chúc Yếu còn có ba người, ở giữa là Nguyên Trạch và Trình Gia Úy, phía trước nhất là một cô bạn, không may là cô ấy cũng chọn món sườn chua ngọt. Đầu hàng bên cạnh cũng có mấy nữ sinh đứng, người trước nhất cũng chọn sườn chua ngọt.

Chúc Yếu nói: “Chắc không còn đâu.”

Chỉ còn một phần cuối cùng.

Đến lượt Nguyên Trạch, cô bạn ở hàng bên kia chọn món trước. Cô ấy đang định đưa tay lấy thì bỗng nghe bên cạnh có một giọng nói trầm ấm vang lên. “Bạn ơi, có thể nhường cho mình món sườn này không?”

Cô bạn kia ngẩn ra, mắt lập tức tròn tròn lên. Đương nhiên cô ấy sớm đã chú ý đến bên này, trong Hành Dương ai mà không biết Nguyên Trạch chứ. Tuy không dám nhìn thẳng nhưng mắt cứ liên tục liếc về phía này. Không ngờ... Nhìn chàng trai cao lớn, khôi ngô bên cạnh mình, cô bạn lập tức đỏ mặt. Không ngờ anh sẽ chủ động nói chuyện với mình.

Còn nữ sinh phía sau – có lẽ là bạn thân của cô – thì hưng phấn cực độ, liên tục đưa tay chọc vào lưng cô, thì thầm xúi giục. “Nhường đi, nhường đi, phải nhường chứ.”

Cô bạn nở nụ cười tươi tắn, trả lời. “Đương nhiên là được.”

“Cảm ơn cậu.”

Nguyên Trạch đưa tay nhận lấy đĩa sườn chua ngọt, sau đó quay đầu lại nhìn tiểu công chúa sau lưng mình, hỏi một cách tự nhiên. “Còn gọi món nào nữa không?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Nụ cười trong đáy mắt

Ánh mắt anh sâu thẳm, trong suốt. Chúc Yếu bắt ngờ sa vào trong đôi mắt ấy, tìm có cứ đập dừ dội theo nhịp giống như mỗi lần nhìn thấy anh. Thành thật, thành thật, không thể kiểm soát được. Chúc Yếu đỏ bừng mặt, hoàn hồn lại mới vội vàng trả lời. “Cà và khoai tây nữa.”

Đến căn-tin bao lâu nay, cô không còn gọi lung tung như hồi mới tới, bây giờ chỉ gọi một món mặn, hai món rau là được.

Nguyên Trạch gật đầu, quay người nói với bà cô ở bên trong. “Thêm cà tím xào cá và khoai tây cắt sợi nữa ạ.”

Anh lại hỏi Chúc Yếu, giọng dịu lại thấy rõ. “Còn gì nữa không?”

Chúc Yếu lắc đầu, thấy Nguyên Trạch lấy thẻ com ra định quét thì lập tức đưa chiếc thẻ trên tay mình quét vào máy, vội vàng nói: “Mình tự trả là được.” Anh đã giúp cô gọi món rồi, cô không muốn dùng thẻ của anh.

Nguyên Trạch cũng không nói gì, quét thẻ xong, Chúc Yếu nhận lấy khay com từ tay anh, nói khế. “Cảm ơn cậu.”

Tường Điềm Nha ở phía sau cười vui vẻ như mẹ hiền nhìn con thơ, sau đó nói với Trình Gia Úy. “Cậu và Yếu Yếu đi tìm chỗ ngồi trước đi.”

Thế là Trình Gia Úy dẫn Chúc Yếu đi tìm chỗ trống. Căn-tin rất đông người, Trình Gia Úy cao to, trong khay com của cậu là khoai tây sợi chua cay, thịt xào, cộng thêm món thịt kho tàu sền sệt nước thơm phức, com thì chất cao như núi. Cậu nghiêng đầu qua nhìn ngắm Chúc Yếu bên cạnh mình. Bình thường lúc có mặt Nguyên Trạch, cậu đâu dám nhìn kỹ cô.

Bây giờ mới dám nhìn.

Cô gái nhỏ nhắn xinh xắn, da dẻ trắng trẻo, không chỉ xinh đẹp mà trên người còn toát ra một khí chất cổ điển, cao quý và điềm đạm, làm người ta rất muốn bảo vệ cô.

Tìm được một chiếc bàn kê bên cửa sổ, họ ngồi xuống. Trình Gia Úy biết Nguyên Trạch ít nói nên muốn nói giúp cho anh. “Mình thấy dường như Nguyên Trạch... rất tốt với cậu. Bình thường cậu ấy còn không nói chuyện với con gái kia.”

Đâu chỉ con gái, lúc ở cạnh cậu anh cũng rất ít nói, nhưng với Chúc Yếu thì lại rất quan tâm.

Trong mắt Trình Gia Úy, cô chỉ là bạn cùng bàn của Nguyên Trạch, trước kia không hề có qua lại gì, đâu biết rằng cô là công chúa của Đại Ngụy, còn Nguyên Trạch là thái phó, cho nên theo họ thấy, Nguyên Trạch đối xử với cô rất đặc biệt. Tuy nhiên... cô cũng cảm thấy Nguyên Trạch rất tốt với mình, cũng từng nghĩ, bỏ qua thân phận ngày trước, phải chăng anh cũng thích mình chút chứ? Có điều cô không dám khẳng định. Dù làm công chúa cao quý bao nhiêu năm như vậy, nhưng trước mặt Nguyên Trạch, cô vẫn rất, rất tự ti.

Chúc Yếu gật đầu: “Ừ, cậu ấy... rất quan tâm tới mình.”

Trình Gia Úy cười hi hi, để lộ hàm răng trắng sáng. Chúc Yếu đặt khay com lên bàn, nhìn điệu cười ngây ngô của Trình Gia Úy, cảm thấy cậu khá ngờ nghệch nên trên mặt cô cũng không khỏi nở nụ cười, mắt cong lên.

Khi Nguyễn Trạch bung khay com sang thì thấy tiểu công chúa đang nói cười rất vui vẻ với Trình Gia Ủy. Ánh mắt anh sững lại, sau đó đặt khay com lên bàn, nói với Trình Gia Ủy bằng chất giọng khá hồ hững. “Cậu đi lấy canh đi.”

Trình Gia Ủy đứng dậy nói. “Được rồi.” Không phản nản gì, lập tức đi lấy canh ngay.

Nguyễn Trạch đưa đĩa và muỗng trên tay mình cho Chúc Yếu, sau đó mới lấy cho Tường Diễm Nha vừa ngồi xuống bên cạnh cô. Chúc Yếu đưa tay nhận lấy và nói cảm ơn. Tường Diễm Nha bên cạnh cô thấy lớp trưởng đưa đĩa muỗng tới thì mắt tròn tròn xoe, vừa mừng vừa lo, quả thật là cuộc đời sang trang mà.

Trình Gia Ủy nhanh chóng bung bốn chén canh cái chưa đến, chia cho bọn họ.

Bốn người bắt đầu ăn com.

Nguyễn Trạch kiếm lời, Chúc Yếu ít nói, may mà Tường Diễm Nha và Trình Gia Ủy cởi mở, nói nhiều. Trình Gia Ủy than vãn môn toán của mình không ổn. “Vừa nhìn vào bài toán là đầu mình lại đau, chẳng giống ai kia, học cái gì cũng nhẹ nhàng.”

Ai kia đương nhiên chính là Nguyễn Trạch ngồi bên cạnh.

Có lẽ là có Chúc Yếu ở đây nên Tường Diễm Nha rất dạn dĩ, chủ động hỏi chuyện Nguyễn Trạch. “Mình bảo này lớp trưởng, thành tích của cậu tốt như thế, có phương pháp học nào có thể truyền lại cho anh em không vậy?” Tuy Nguyễn Trạch là thiên tài bẩm sinh nhưng Tường Diễm Nha vẫn cảm thấy cho dù là ai thì cũng phải có cách học mình tâm đắc chứ.

Chúc Yếu găm cục sườn, cũng dưng tai lên nghe lắng nghe.

Nguyễn Trạch còn chưa lên tiếng thì Trình Gia Ủy đã nói thay. “Phương pháp học tập gì chứ?” Cậu mỉm cười. “Tên này liếc qua là nhớ, từ nhỏ đến lớn ngay cả vở cũng không ghi chép, thứ gì cũng nhìn một lần là không quên, cậu nói xem còn cần phương pháp gì?”

Tường Diễm Nha “wao” một tiếng, trước kia cứ ngỡ nhìn một lần là nhớ chỉ là câu nói quá, giờ nghe Trình Gia Ủy nói thế hình như nó không ngoa chút nào. Cô hơi ngạc nhiên. “Trước nay không chép bài à? Thật ngưỡng mộ cậu. Mình cũng muốn có trí nhớ kinh người như thế.”

Đôi đũa đang gấp miếng sườn hơi dừng lại, lòng Chúc Yếu cảm thấy phoi phới, cô từ từ ngẩng đầu lên, nhìn Nguyễn Trạch ở đối diện. Đập vào mắt đầu tiên là bàn tay anh. Cũng là đang cầm đũa, nhưng đôi đũa được anh cầm trông cũng sang hơn hẳn.

Ánh mắt cô từ từ dời lên trên... Bên tai là những tiếng ồn ào huyền ảo trong căn-tin, tiếng bát đũa va vào long loảng xoảng, cả tiếng lạch xạch của cái máy quạt ở trên trần nhà, nhưng khi ánh mắt cô dừng lại trên gương mặt anh, những âm thanh này dường như bỗng tiêu biến.

Trong mắt cô, chỉ có anh.

Lúc trước tiểu công chúa chỉ ngắm nhìn anh từ xa, cho nên cực kỳ ngưỡng mộ. Khi đó cô thậm chí còn an ủi chính mình, có lẽ vì tiếp xúc với thái phó không nhiều, chứ nếu ở bên anh lâu hơn, có thể cô sẽ phát hiện ra vài khuyết điểm của anh, có lẽ cô sẽ không còn thích anh đến vậy. Nhưng bây giờ... hoàn toàn ngược lại. Cô gần gũi anh như thế, ở cạnh anh lâu thế, càng ngày càng si mê anh.

Nguyễn Trạch thả đũa xuống, cầm muỗng lên múc một muỗng canh. Mắt anh hơi hé lên, tiểu công chúa vẫn nhìn anh này giờ đã thu mất vẻ, tiếp tục ăn com. Cũng giống như dự yến tiệc trong cung trước kia, cô cụp mắt, nhai thật chậm, hai má hơi phồng lên, yên lặng mà đáng yêu.

Bên cạnh, hai người kia trò chuyện rôm rả. Tường Diễm Nha than vãn về thức ăn, nghiêng đầu nói: “Ngán đồ ăn ở căn-tin quá rồi, mình thèm lẩu cay quá.”

Trình Gia Ủy đáp: “Chẳng phải trên lầu hai có lẩu cay sao?”

“Lẩu cay trên lầu hai dờ chết đi được.” Tường Diễm Nha nhăn mặt, ra vẻ chán ghét. Sau đó cô nói ra tên một tiệm lẩu cay ở gần trường. “Ăn ở quán đó mới ngon, cuối tuần nào mình cũng đi ăn, ăn mãi không ngán.”

Trình Gia Ủy chủ động đề nghị. “Vậy hay là tan học chúng ta cùng đi ăn đi.” Cậu nhìn Chúc Yếu. “Chúc Yếu, cậu cũng đi cùng nhé, mình mời.”

Tường Diễm Nha vội nói. “Không được đâu, tan học là tài xế nhà Yếu yếu lại đợi ngoài cổng, mẹ cậu ấy rất nghiêm, tan học là phải về nhà ngay.” Tường Diễm Nha tuy tính cách qua loa nhưng lại rất quan tâm đến Chúc Yếu, trước kia Chúc Yếu hướng nội, không thích tiếp xúc với người lạ nên cô rất ít khi dẫn Chúc Yếu đến những chỗ đông người, chẳng hạn như mấy tiệm lẩu cay.

Còn tiểu công chúa bây giờ thì lại rất muốn thử. Cô cười nói: “Được chứ, mình nhắn Tiểu Trương đến đón trễ chút là được mà.”

Tiểu Minh Châu biết Tường Diễm Nha, Chúc Yếu đi chung với cô bà cũng rất yên tâm. Hơn nữa bà cũng khá vui khi thấy con gái chịu ra ngoài chơi.

Tường Diễm Nha rất vui vẻ. “Vậy thì hay quá! Tan học chúng ta phải khấn trương một chút, tiệm lẩu cay thắng tiến.” Nói xong thì vỗ vai Chúc Yếu. “Yếu Yếu, cậu yên tâm, mình đảm bảo cậu ăn một lần thôi là nhớ mãi.”

“Ừ.”

Chúc Yếu gạt đầu, hai tay cầm đũa do dự mãi một lát mới lí nhí hỏi: “Nguyễn Trạch, cậu cũng đi chứ?”

Nguyễn Trạch vừa ăn xong, thông thả đặt đũa xuống, nhìn vào mắt cô, không nói gì nhiều, chỉ khẽ ừ một tiếng.

.....

Lúc tan học, cửa tiệm lẩu cay lâu đời ở gần Hành Dương đã đông nghẹt người, đa số là học sinh Hành Dương và học sinh của những trường gần đó.

Bốn người Trình Gia Ủy đi thẳng đến nơi này, thu hút ánh mắt của khá nhiều người. Có những học sinh vốn chỉ đi ngang qua giờ cũng vào theo, thế là người càng đông.

Lẩu cay thập cẩm, nguyên liệu tươi sống, nóng mà thơm, cay mà đã. Tường Diễm Nha thích ăn cay. Bên trên các thứ thập cẩm như huyết vịt, cá viên, khoai tây, sụn bò, bánh tổ, cải thảo, nấm hương, ruột hun khói... là một lớp sa té đỏ au, điểm xuyết trên đó là hành lá màu xanh xanh và tỏi phi vàng ươm. Hương thơm và vị cay xen lẫn với nhau bốc lên nghi ngút.

Bụng đã sớm trống không, Tường Diễm Nha ăn rất ngon lành, hỏi Chúc Yếu ở bên cạnh. “Thế nào? Ngon không?”

“Ừ.”

Chúc Yếu cảm thấy rất thơm. Cô không chọn đồ cay xè như Tường Diễm Nha mà chỉ cay vừa đủ. Thức ăn ở cung đình Đại Ngụy và ở nhà Chúc Yếu đều thiên ngọt và thanh đạm, lúc này Chúc Yếu còn lo là mình không ăn được cay. Bây giờ cảm thấy vị cay ăn rất đã, nóng đến nỗi chớp mũi đơm mồ hôi, mũi cũng đỏ ửng lên.

Tường Diễm Nha cười, bảo: “Vậy sau này chúng ta thường đến đây ăn nhé.”

Trình Gia Ủy bên cạnh đang nhai ngồm ngoàm cũng không quên nói theo: “Gọi mình đi chung với.”

Bên này đang ăn, hai cô gái ở bàn bên cạnh vừa ăn xong, qua đây xin số điện thoại của Nguyên Trạch. Họ mặc đồng phục màu đỏ và trắng, không phải học sinh Hành Dương.

Trình Gia Ủy quen biết Nguyên Trạch đã lâu nên cảm thấy rất bình thường trước những chuyện thế này. Lần này cậu vừa định lên tiếng từ chối thay anh thì bỗng nhớ ra điều gì, mỉm cười chỉ vào Chúc Yếu ở đối diện. “Không thấy bên cạnh còn có hai cô gái khác sao? Cậu phải hỏi người ta có đồng ý không đã.”

Chúc Yếu đang nhai cá viên, bàn tay cầm đũa khựng lại, chậm rãi nuốt viên cá xuống. Cô vô thức nhìn xem sắc mặt của Nguyên Trạch, vẫn thờ ơ như cũ, có lẽ là đã quá quen rồi...

Trình Gia Ủy nói thế có nghĩa là từ chối quá rõ ràng, theo lẽ thường thì mấy cô gái kia sẽ không tiếp tục mặt dày nữa. Có điều là hai cô này không được tinh tế cho lắm, còn thật tình quay sang hỏi Chúc Yếu, mắt sáng ngời, mặt đầy hy vọng hỏi: “Chị ơi, chị đồng ý không?”

Mỗi Chúc Yếu đỏ hồng, cô rút một tờ khăn giấy lịch sự lau miệng. Cô ngược khuôn mặt nồn nà lên, ánh mắt nghiêm túc, từ chối một cách dứt khoát. “Không đồng ý.”

Giọng cô mềm mại nhưng rất kiên quyết.

Trình Gia Ủy không nhịn được cười, tăng hắng vài tiếng rồi nhìn hai cô bạn kia, giọng không nén được cười. “Nghe chưa, bạn cùng bàn của người ta bảo không cho.”

Hai cô bạn kia đành ra đi trong tiếc nuối.

Chúc Yếu cúi đầu nhìn chén lẩu cay của mình. Sau đó Trình Gia Ủy và Tường Diễm Nha cũng không nói gì nữa, chỉ tiếp tục ăn... Không khí yên ắng, tẻ nhạt suốt một thời gian.

Bất ngờ, một tiếng “xùy” vang lên, là tiếng cười của Trình Gia Ủy.

Sau đó, Tường Diễm Nha cũng không nén được, bật cười theo.

Hà? Chúc Yếu cầm đũa, ngo ngắc ngắc đầu lên, vừa lúc chạm phải đôi mắt sâu thẳm của Nguyên Trạch, đôi mắt ấy cũng ẩn chứa nụ cười. Mặt nóng bừng lên, Chúc Yếu vội vã cúi đầu...

Tức cười đến thế sao? Chẳng phải Trình Gia Ủy bảo cô trả lời à?

Cô trả lời không đồng ý thôi mà.

.....

Không lâu sau đó, toàn bộ kiến thức lớp 12 đều đã được dạy xong, bắt đầu bước vào giai đoạn ôn tập, cũng chính là lúc mà Chúc Yếu đau khổ nhất. Người khác đã nắm vững kiến thức cơ bản, bắt đầu tổng hợp lại, còn cô nhìn những kiến thức ấy cứ như là học lần đầu vậy. Tuy có Nguyên Trạch phụ đạo nhưng cứ làm phiền người ta hoài, trong lòng cô cũng thấy ngại.

Trời trở lạnh dần, tiểu công chúa vẫn luôn sợ lạnh nên không thể không bắt đầu mặc chiếc quần giữ nhiệt mà di Phuong chuẩn bị cho cô. Tường Diễm Nha biết chuyện thì rất ngạc nhiên. “Không phải chứ Yếu Yếu, mới giờ này mà cậu mặc quần giữ nhiệt à.” Các cô gái ở tuổi này rất thích làm đẹp, rất hiếm có người chịu tự giác mặc quần giữ nhiệt như thế.

Tường Diễm Nha véo má Chúc Yếu, nói với vẻ cưng chiều. “Yếu Yếu, cậu thật là ngoan.” Mẹ cô cứ phải cầu nhau lái nhai mấy lần thì cô mới chịu mặc.

Chúc Yếu đang tập trung học từ vựng, lúc này dừng lại, thành thật trả lời. “Mình lạnh mà.”

Ngày xưa, trong tấm cung của tiểu công chúa có đốt địa long, vừa vào đông là gần như cô không ra ngoài. Bây giờ mặc dù chưa quá lạnh nhưng mới sáng sớm đã phải dậy đi học, mặc bộ đồng phục mỏng manh, hoàn toàn không đủ giữ ấm. Tuy quần giữ nhiệt xấu thật nhưng hiệu quả lại rất tốt.

Hết giờ truy bài buổi sáng, cô chủ nhiệm Ứng Úc Lưu bước vào lớp.

Theo sau cô là một nam sinh, vừa bước vào liền thu hút ánh mắt của rất nhiều người. Cô Ứng khẽ mỉm cười, giới thiệu với mọi người. “Đây là học sinh mới chuyển đến lớp chúng ta. Nào, Đường Việt, em tự giới thiệu mình đi.”

Cậu bạn mới nhìn thư sinh trắng trẻo, cao cao gầy gầy, trông gọn gàng sạch sẽ.

Chúc Yếu đang học từ vựng cũng vô thức nhìn lên bục giảng một cái. Không biết sao cô cảm thấy cậu bạn mới này hơi quen quen.

Cậu bạn đứng trên bục giảng tự giới thiệu mình, giọng nói cũng giống như ngoại hình của cậu vậy, khá trong trẻo. Khi ánh mắt lướt qua các bạn bên dưới, nhìn thấy Chúc Yếu thì có một thoáng ngại người.

Nguyên Trạch đang đọc sách, vốn cũng không để ý lắm, chỉ tiện mắt liếc một cái, khi thấy điểm dừng của tầm mắt cậu bạn kia thì vô thức nghiêng đầu qua... liền thấy tiểu công chúa bên cạnh cũng đang nhìn người ta, hơn nữa còn nhìn rất lâu.

Nguyên Trạch từ từ gấp quyển sách trên tay mình lại với vẻ mặt khá lãnh đạm.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Âm áp

Giới thiệu xong, cậu bạn mới trở về vị trí của mình, là bàn cuối cùng của tổ 3, cũng chính là bên cạnh Nguyễn Trạch, nhưng ở giữa là lối đi.

Cậu đặt cặp sách xuống, nhìn về phía Chúc Yếu, nhưng cô đã tiếp tục học từ vựng, bây giờ đang cúi đầu. Ánh mắt cậu liếc qua, đúng lúc chạm phải ánh mắt của Nguyễn Trạch. Có cảm giác như bị bắt gian... nên cậu nhanh chóng quay đi, cúi đầu sửa sang cặp sách.

Thế dọc giữa giờ kết thúc, Chúc Yếu và Tường Diễm Nha về lại phòng học.

Trên cầu thang, Tường Diễm Nha thì thầm vào tai Chúc Yếu. “Yếu Yếu, cậu có để ý thấy bạn mới cứ luôn nhìn cậu không?” Có lẽ vì bạn mới có ngoại hình khá khôi ngô, Tường Diễm Nha cứ cười hì hì, phán đoán. “Cậu nói xem có khi nào cậu ấy trúng tiếng sét ái tình với cậu không?”

Chúc Yếu làm gì còn tâm trạng nào mà để ý đến bạn mới, dạo này cô học bài đến rất khuya, năm giờ sáng đã phải dậy, mỗi ngày chỉ được ngủ khoảng năm tiếng đồng hồ, trong đầu toàn là bài tập toán và công thức hóa học, ngay cả thời gian nghỉ đến Nguyễn Trạch còn ít đi nữa là.

Cô cau mày, nói: “Đừng nói lung tung.”

Tường Diễm Nha đang định nói mình không hề nói bậy thì nhìn thấy cậu bạn mới đang đi đến bên cạnh các cô, còn chủ động chào hỏi họ. “Chào các bạn.”

Giọng cậu bạn mới khá êm tai, hơi rụt rè, dè dặt, dường như khá là nhút nhát, hướng nội.

Tường Diễm Nha véo nhẹ cánh tay của Chúc Yếu một cái, Chúc Yếu mới đưa mắt nhìn cậu. ...

Khác với vẻ đẹp của Nguyễn Trạch, cậu bạn trước mắt tuy mỗi đường nét trên gương mặt không có gì xuất sắc nhưng gộp chung lại thì khiến cho người ta có cảm giác rất dễ chịu. Đôi mắt cậu ướt long lanh, hơi giống với con chó Bắc Kinh cô nuôi hồi còn ở Đại Ngụy.

Chúc Yếu lịch sự trả lời. “Ừm, chào cậu.”

Giọng cô nghe rất nhỏ nhẹ, rất ngoan hiền.

Chạm phải ánh mắt sáng lấp lánh của cô, Đường Việt hơi xấu hổ, vội cup mắt xuống, rồi lại ngược lên, nhỏ giọng thăm dò. “Cậu thật sự... không nhớ mình sao?”

Thấy ánh mắt khó hiểu của cô, cậu tiếp tục giải thích. “Hôm đó ở trung tâm Thiên Nhai phía tây thành phố chúng ta đã gặp nhau, có điều...”

Mắt Chúc Yếu lập tức tròn trợn xoe. Thảo nào mà cô cảm thấy rất quen, thì ra là cậu bạn mà cô gặp ở trung tâm thương mại lần trước.

“Nhớ rồi...” Cô mỉm cười. “Nhất thời mình không nhớ ra được.”

Nhắc đến lần trước, Đường Việt xấu hổ gãi đầu.

Da của cậu trắng hơn những bạn nam khác, trên mặt cũng không có mụn, có lẽ vì rất ít khi nói chuyện với con gái nên mặt lập tức đỏ au lên. Cậu nói: “Hôm đó thật ngại quá, mình chỉ muốn làm quen với cậu thôi. Có phải bạn của mình đã làm cậu sợ không?”

Tính cách Đường Việt khá hướng nội, đó là lần đầu tiên cậu lấy hết can đảm để xin số con gái. Cậu không muốn làm cô sợ, nhưng sau này nghĩ lại, mình và đám bạn vây quanh cô như vậy, quả thật rất giống đang bắt nạt cô. Không xin được số, cậu rất buồn, mà càng buồn hơn là đã dọa đến cô. Cậu cup mắt xuống, giọng rất nhỏ. “Thật sự rất xin lỗi cậu.”

Chúc Yếu trả lời. “Không sao, mình không để bụng đâu.”

Đường Việt ừ khẽ một tiếng, mặt lập tức nở nụ cười, đôi mắt nhìn Chúc Yếu vừa đen vừa sáng.

“Mình bảo này, có phải cậu bạn mới này có ý với bạn cùng bàn của cậu không?” Bên này Trình Gia Uy và Nguyễn Trạch vừa lên lầu liền nhìn thấy bạn mới và Chúc Yếu đang nói chuyện trước cầu thang. Cậu liếc thử sắc mặt của Nguyễn Trạch bên cạnh mình, không đọc được biểu cảm gì.

“Cậu đừng chú quan, rất nhiều cô gái thích cái kiểu thư sinh này đó, cậu phải cẩn thận đi.”

Nguyễn Trạch liếc mắt một cái, mặt khá thờ ơ, im lặng không nói gì.

Vào phòng học, rất nhiều bạn cầm bình đến chỗ máy lấy nước. Đường Việt đi theo đến chỗ ngồi của Chúc Yếu, vẫn nói chuyện với cô. “Chúc Yếu, từ nay chúng ta đã là bạn học rồi, nếu việc học có vấn đề gì thì có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

Việc học à. Chúc Yếu nhàu mày, rất thành thật trả lời. “Thành tích của mình không tốt lắm...”

Đường Việt cứ nghĩ là cô khiêm tốn cho nên đáp. “Không sao, mình cũng thường thường thôi.”

Hứa Du Du vừa lấy nước về đến, tay còn cầm bình nước, đang dùng khăn giấy lau những chỗ bị ướt ở bên ngoài bình, nghe thế bèn cười xùy một tiếng, liếc nhìn Chúc Yếu, nói với Đường Việt. “Bạn mới à, cậu vừa đến nên chắc không biết, tuy lớp chúng ta là lớp chọn nhưng thành tích của Chúc Yếu e là đội sổ ở lớp thường.”

Đường Việt “hả” một tiếng nho nhỏ, rõ ràng là không ngờ đến.

Hứa Du Du bật cười, sau đó tiếp tục nói: “Lúc nãy cậu giới thiệu, mình nghe nói cậu chơi cờ vây khá tốt...” Cô đưa tay chọc vào Triệu Khiêm Trác cùng bàn với mình. “Triệu Khiêm Trác chơi cờ vây cũng rất giỏi, đến lúc đó các cậu có thể thử tài một chút.”

Triệu Khiêm Trác đang sửa sang lại bài kiểm tra, hai tay cậu cầm một xấp thật dày, dựng đứng trên mặt bàn, sau đó mới từ tốn nói: “Mình làm sao có thể so sánh với cậu ấy, người ta là thiên tài cờ vây đó.” Triệu Khiêm Trác thích cờ vây nên rất am hiểu lĩnh vực này, đương nhiên cũng nghe rất nhiều về cái tên Đường Việt.

Hứa Du Du ngạc nhiên. “Không phải chứ.” Triệu Khiêm Trác chơi cờ vây đã rất lợi hại, trước kia còn có giải thưởng cơ mà.

Lâm Chi Y ở bên cạnh cũng chen vào. “Mình cũng từng nghe nói, trước đây cậu ấy còn đại diện cho Tấn Thành tham gia thi đấu và đoạt giải quán quân, rất lợi hại đó.”

Nhìn mặt Đường Việt là thấy hai chữ học giỏi, không ngờ còn là cao thủ cờ vây, Hứa Du Du rất bất ngờ.

Tuy hướng nội nhưng Đường Việt cũng đã quen với việc được khen ngợi nên sắc mặt rất tự nhiên. Ngoại trừ thành tích học tập, cò vầy là điều khiến cậu tự hào nhất. Nghe các bạn khen mình, cậu len lén nhìn Chúc Yếu, dường như cũng muốn nhìn thấy vẻ tán thưởng của cô với mình.

Đúng là Chúc Yếu khá bất ngờ với cậu, cũng không che giấu vẻ ngưỡng mộ của mình. Cô nhìn cậu, mỉm cười, thế là thiên tài cò vầy lập tức đỏ bừng mặt.

Thật là dễ thương. Chúc Yếu không nhịn được cười.

Nguyên Trạch lấy nước xong bước tới thì nhìn thấy tiểu công chúa đang cười rất ngọt ngào.

Cô là một người rất hay cười, vô âu vô lo, nụ cười cũng ngây thơ trong trẻo. Có điều khi đối diện với anh, cô luôn cố nén nụ cười, ngay cả nói chuyện cũng ấp a ấp úng, có vẻ rất căng thẳng. Bây giờ ngồi cạnh nhau một thời gian mà vẫn cứ như vậy, nói chuyện với Tường Diễm Nha thì cười rất vui vẻ, vừa nhìn thấy anh là lập tức tắt hẳn nụ cười.

Nguyên Trạch khom người ngồi xuống, nhẹ nhàng đặt bình nước lên bàn cô.

Đường Việt đứng một bên bỗng cảm thấy hơi xấu hổ. Nhìn hai người có vẻ rất thân thiết, hơn nữa hôm đó ở Thiên Nhai, hình như cũng chính cậu bạn này...

Nhớ tới điều gì, ánh mắt Đường Việt có vẻ hơi thất vọng, nhưng sau đó liền lấy lại tinh thần, hai bàn tay đang buông cũng siết chặt lại, nhìn Chúc Yếu nói: “Chúc Yếu, mình vừa đến đây, có nhiều thứ chưa quen lắm, trưa nay cậu có thể dẫn mình đi tham quan một chút không?”

Chúc Yếu đang bưng bình nước để sưởi ấm tay, nghe Đường Việt hỏi thế bèn trả lời với chất giọng mềm mại nhưng rất nguyên tắc. “Không được rồi, trưa nay mình phải đến thư viện tra sách.”

Bạn cùng bàn với Đường Việt là một cậu bạn khá nhiệt tình, nghe thế liền khoác vai cậu, nói: “Mình dẫn cậu đi.”

Đường Việt ừ một tiếng, gật đầu rồi trở về chỗ ngồi của mình.

Chúc Yếu mở bình nước ra, thổi nhẹ vài cái, hơi nóng lượn lờ, gương mặt cô cũng trở nên hồng hồng, cứ như được che bởi một lớp lụa mỏng. Sau đó, cô uống từng hớp, từng hớp nhỏ.

Miệng cô rất nhỏ, cánh môi mềm mại căng mọng như cánh hoa ngậm sương, cực kỳ xinh đẹp. Uống xong nước ấm, gương mặt cũng trở nên hồng hào, Chúc Yếu cảm thấy cả người thoải mái. Cô đẩy nắp bình lại rồi len lén nhìn sang phía Nguyên Trạch theo thói quen. Bình thường cô len lén, anh luôn cúi đầu đọc sách hoặc là ngẩng đầu nhìn lên bảng đen, có khi có nhìn anh một lúc mà anh cũng không phát hiện. Nhưng lần này, cô vừa quay đầu qua liền bắt gặp ánh mắt anh.

Chúc Yếu lập tức trở nên căng thẳng. “Mình...” Cô luôn vô dụng như thế đấy, hể nhìn vào mắt anh là không biết phải nói gì nữa.

Thế là Nguyên Trạch lên tiếng trước. “Cần mình giảng bài à?”

Chúc Yếu lập tức gật đầu, cô nhích bài kiểm tra của mình qua một chút, quan sát khuôn mặt anh, càng ngắm càng thấy đẹp. Lúc đang chữa bài, cô không nhịn được bèn hỏi: “Nguyên Trạch, chắc là cậu sẽ vào đại học Tấn Thành phải không?”

“Ừ.” Nguyên Trạch gật đầu.

Chúc Yếu hơi ảo não, mày vô thức nhíu lại. Với thành tích của cô, muốn thi vào đó là quá khó. Nhưng cô lại muốn học chung một trường đại học với anh.

Bên này đang chữa bài, cách một lối đi, bên cạnh cậu bạn mới Đường Việt lại có rất nhiều người vây quanh. Biết thành tích của cậu tốt, lại giỏi cò vầy nên các bạn nữ rất tò mò, đều kéo tới trò chuyện với cậu. Hơn nữa ngoại hình của Đường Việt vốn thuộc kiểu thư sinh, rất dễ gây thiện cảm, được các bạn nữ rất thích.

Bên đó trò chuyện khá rôm rả nên âm thanh hơi ồn. Bất tri bất giác, sự chú ý của Chúc Yếu cũng bị hút qua đó.

Nguyên Trạch giảng giải rất kiên nhẫn, hỏi mà không thấy cô trả lời nên ngược mắt lên, phát hiện tiểu công chúa trước mặt đang nghiêng đầu, mắt thì lướt qua anh mà nhìn về phía bên kia, mặt có vẻ rất thích thú.

.....

“Nói thế thì... cũng thật là trùng hợp.” Trong thư viện, Tường Diễm Nha ôm mấy cuốn tiểu thuyết ngôn tình, nghĩ ngợi. “Theo mình thấy có lẽ cậu bạn này trùng tiếng sét ái tình với cậu thật, cứ nhưng nhớ mãi trong lòng. Hơn nữa hai người có duyên nhỉ, vậy mà còn chuyển đến lớp chúng ta. Mặc dù nhan sắc của cậu bạn mới không thể bì được với lớp trưởng của chúng ta nhưng... mình thấy cũng dễ thương lắm.”

Nói câu cuối cùng, Tường Diễm Nha cười một cách gian xảo rồi nghiêng đầu qua, cẩn thận ngắm nghía. “Mặt mũi trắng trẻo thư sinh, nói chuyện nhẹ nhàng nhã nhặn, nhìn hành vi cử chỉ có lẽ con nhà gia giáo, còn là thiên tài cò vầy nữa, mình đề ý tay cậu ấy rồi, vừa trắng trẻo vừa thon thả... Chắc chắn, chàng trai ấm áp, ngọt ngào đúng chuẩn nha.”

Chúc Yếu đặt cuốn sách vào giá, nghĩ ngợi chốc lát. Lúc trước Đường Việt hỏi xin WeChat của cô, chắc là có ý với cô thật. Có lẽ vì kinh nghiệm yêu thầm của cô quá phong phú nên dù chưa yêu đương bao giờ thì cô vẫn có thể nhận ra ít nhiều người kia có tình cảm với mình hay không.

Chúc Yếu nói: “Mình chỉ muốn học tập, không nghĩ nhiều những chuyện khác.”

Tường Diễm Nha không tin. “Nếu lớp trưởng bày tỏ với cậu thì sao?”

Nguyên Trạch à... Chúc Yếu hoàn toàn không dám nghĩ đến.

Nhưng Tường Diễm Nha nói như thế, lần này Chúc Yếu không nhịn được bèn nghĩ ngợi thật. Nghĩ mãi, nghĩ mãi, môi bắt giác nở nụ cười. Cô lấy một cuốn sách từ trên giá xuống, không nhịn được áp trán vào đó... Tường Diễm Nha ôm cô từ phía sau, cười khê, đi guốc trong bụng cô. “Cậu nhìn mình xem, còn nói không nghĩ gì khác.”

Đó là Nguyên Trạch, phải khác chứ. Chúc Yếu nghĩ thầm trong bụng.

Tường Diễm Nha cũng không trêu cô nữa, thả cô ra, nói: “Mình lên lầu tra sách trước, lát qua tìm cậu sau.”

Chúc Yếu gật đầu, đợi Tường Diễm Nha khỏi, cô ôm chồng sách, chậm rãi đi đến bên cửa sổ. Thư viện này mới xây, bên cạnh cô là cửa sổ sát đất. Trời vào thu, ánh mặt trời không gay gắt, từ đây nhìn xuống có thể thấy các học sinh đang chơi và mồ hôi trên sân thể thao cùng những học sinh đang đi tản bộ. Chúc Yếu nhìn một lát thì nghe thấy bên cạnh có tiếng xi xào bàn tán.

Thư viện rất yên tĩnh nên âm thanh này khá rõ.

“Haiz, nhìn thấy chưa, người lúc này chính là cô gái mà nam thần của chúng ta ôm trong hình đấy, nghe nói là ngồi cùng bàn.”

“Trông mặt mũi dường như là rất đẹp, mình cảm thấy còn đẹp hơn cả Lâm Chi Y của lớp đó.”

“Cứ tưởng nam thần của chúng ta “ăn chay niệm Phật” chứ. Ba năm cấp 3 không thấy cậu ấy có bạn gái, ai ngờ...”

“Mình dám cược là họ đã quen qua lại khá lâu rồi.”

Là mấy cô bạn, thấy mình bị phát hiện thì rón rén chạy đến chỗ cô, trông khá đáng yêu. Ở giữa là cô bạn mặt bầu bĩnh, tay cầm điện thoại di động, nhìn vào màn hình rồi lại ngẩng đầu lên nhìn Chúc Yếu, như muốn xác định điều gì đó.

Sau đó cô dè dặt hỏi: “Bạn ơi, người trong bức ảnh này là bạn, đúng không?”

Chúc Yếu nhòai đầu qua nhìn vào màn hình điện thoại của cô bạn kia. Trên đó là bức ảnh quen thuộc, chụp cảnh Nguyên Trạch ôm cô vào hôm sinh nhật của Triệu Khiêm Trác trong phòng karaoke. Tấm ảnh này có góc chụp hơi khác với bức của Tường Điềm Nha, có lẽ là lúc ấy có một bạn khác trong lớp 12.9 cũng chụp lại, không biết sao lại tung ra ngoài.

Chúc Yếu nghĩ ngợi một lát rồi gật đầu, đáp: “Đúng là mình...” Thấy bộ dáng của họ, Chúc Yếu không muốn mang lại tai tiếng gì cho Nguyên Trạch nên nghiêm túc giải thích. “Mình đã nghe hết những gì các cậu vừa nói khi này. Mình và Nguyên Trạch chỉ là bạn cùng bàn, bức ảnh này được chụp lại lúc chơi mạo hiểm...”

“Thì ra là vậy, bọn mình cứ tưởng...” Cô bạn mặt tròn hơi thất vọng.

Khuôn mặt nở nà của Chúc Yếu nở nụ cười nhẹ, từ tốn nói: “Cho nên đó chỉ là trò chơi, các cậu đừng đồn lung tung nhé.”

Ba cô bạn kia ừ một tiếng rồi thất vọng bỏ đi.

Chúc Yếu quay người lại, đến giá sách sau lưng mình tìm sách thì bỗng thấy một đôi giày quen thuộc xuất hiện trong tầm nhìn của mình... Bàn tay đang ôm sách bất giác siết chặt, ánh mắt của Chúc Yếu chậm rãi lướt từ đôi giày lên, đôi chân dài, eo thon, vai rộng, từ từ đến khuôn mặt anh, vừa vận chạm vào đôi mắt anh...

Đôi mắt đen sâu thăm nhìn vào tiểu công chúa khiến cô xao động, vành tai lặng lẽ đỏ dần lên, nhưng giọng nói thì vẫn cố tỏ vẻ tự nhiên. “Cậu cũng đến mượn sách à.”

“Ừ.” Nguyên Trạch gật đầu, mắt nhìn vào vành tai đỏ bừng của cô.

Không biết anh có nghe thấy những lời mấy cô bạn kia nói không. Chúc Yếu nghĩ ngợi một chút rồi nói nhỏ. “Lần chơi trò mạo hiểm đó, không biết ai đã chụp lại...”

Ánh dương dịu dàng, ảm áp sẽ sàng đậu lên khuôn mặt nở nà như ngọc của cô. Cô lẳng lặng đứng bên giá sách, nhìn Nguyên Trạch trước mặt mình, từ tốn nói: “Hon nữa lần đó... lần đó vốn chỉ là trò chơi mà.”

“Ừ.” Nguyên Trạch nhìn đáng vẻ căng thẳng của cô, ánh mắt ôn hòa, khẽ nở nụ cười.

Anh rất hiếm khi cười, nụ cười rất đẹp, rất ảm áp. Ánh mắt Chúc Yếu hơi ngây dại, trong lòng lại lấy làm lạ không biết anh cười cái gì. Rõ ràng chuyện này có gì đáng cười đâu chứ. Đang nghĩ hoặc, ánh sáng trên đầu bỗng chốc bị che mất, thì ra anh khom người nhòai về phía cô...

Nguyên Trạch đang tay, bàn tay to lớn, ảm áp nhẹ nhàng đặt sau gáy cô, ảm nhẹ chút xíu là cô dễ dàng nhòai vào lòng anh.

Sau đó là giọng nói trầm ảm của anh. “...Lần này không phải.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Công bằng

Bàn tay đặt sau gáy Chúc Yếu nóng hừng hực.

Mùi cô ti vào lồng ngực rắn chắc của anh, mùi hương nam tính lập tức ập tới bao phủ, khác hẳn với khí chất hương nội, lãnh đạm của anh, nó mãnh liệt và nồng cháy... Chúc Yếu ổn định lại hơi thở, hàng mi hơi run run, cảm giác như mọi thứ xung quanh không tồn tại, yên tĩnh đến vô cùng. Cô ngờ ngác đứng yên như một con rối, không biết phải làm thế nào. Về mặt này, cô thật sự không có kinh nghiệm.

Cô không rõ hàm ý của anh cho lắm, sao tự nhiên lại...

Làn da thiếu nữ mịn màng mềm mại một cách lạ lùng, bàn tay anh vô thức siết chặt hơn. Sắc mặt anh trước nay vẫn luôn ung dung bình thản, dường như không điều gì có thể ảm hưởng đến mình. Ngày xưa lúc gặp mặt công chúa cũng như vậy. Trước là khoảng cách quân thần, sau là khoảng cách nam nữ, anh luôn đứng cách cô khá xa, giữ một cự ly nhất định.

Công chúa hoàng gia, cảnh vàng lá ngọc, ai cũng không thể nhắm, hướng chỉ là ôm cô vào lòng giống như bây giờ.

Nguyên Trạch là người lên tiếng trước. “Công chúa.”

Giọng của anh rất êm tai, không giống với giọng nói khàn khàn của những nam sinh trong tuổi dậy thì khác. Giọng của anh bình thường trong trẻo, lãnh đạm, ấy nhưng khi nói chuyện với cô thì dường như có ý từ tốn, mang theo chút dịu dàng, giống như gió xuân nhẹ nhàng thoảng qua vậy. Đặc biệt là những lúc ở trên lớp, anh ép giọng thật nhỏ để nói chuyện với cô, cho dù đang giảng những bài toán khô khan phức tạp thì vẫn khiến cô đỏ mặt, tim đập nhanh.

Chúc Yếu đang định nói chuyện thì nghe thấy tiếng bước chân, sau đó là tiếng Tường Điềm Nha gọi cô. “Yếu Yếu...”

Chúc Yếu vội vàng tránh khỏi vòng tay Nguyên Trạch.

Tường Diễm Nha ôm những cuốn tiểu thuyết ngôn tình mới nhất trong thư viện, tìm thấy Chúc Yếu bèn vô cùng vui vẻ nói: “Yếu yếu, cuốn tiểu thuyết này hay lắm, gần đây mình cực mê kiểu nam chính bên ngoài lạnh lùng nhưng bên trong nhiệt tình như lửa thế này. Theo mình ấy à...” Thấy bên cạnh Chúc Yếu còn có người, bàn tay đang lật trang sách của Tường Diễm Nha dừng lại, ánh mắt kinh ngạc, nhưng sau đó nhanh chóng mỉm cười, nói: “Lớp trưởng, cậu cũng ở đây à.”

Cô chào hỏi Nguyên Trạch, nhưng mắt thì lại nhìn Chúc Yếu.

Da Chúc Yếu rất trắng, dù là vào mùa nào thì cũng nõn nà búng ra sữa. Bây giờ cô đang cầm quyển sách, ra vẻ rất nghiêm túc nhưng thật ra mặt sớm đã ửng hồng như nhuộm rắng chiều.

Nguyên Trạch gật đầu đáp lại, sau đó nói với Chúc Yếu. “Cậu mượn sách trước đi.”

Nguyên Trạch vừa rời khỏi, Tường Diễm Nha lập nhào qua ôm chặt lấy Chúc Yếu, không nói một lời chỉ nhìn chăm chăm vào mặt cô, trong mắt tràn ngập nụ cười. Chúc Yếu nhìn vào mặt cô, biết cô vô số kinh nghiệm lý thuyết từ việc đọc tiểu thuyết, chắc chắn đã nhận ra điều gì đó.

Vì thế tiểu công chúa xấu hổ đỏ bừng mặt, ra lệnh cho Tường Diễm Nha với ngữ điệu yếu ớt. “Không được cười nữa.”

Kết quả là Tường Diễm Nha cười càng to hơn, cảm thấy bộ dạng Chúc Yếu lúc này cực kỳ đáng yêu, nếu cô là con trai thì chắc cũng thích. Tường Diễm Nha nhào mặt đến gần hơn, cố nén tò mò, nhẹ nhàng hỏi một câu. “Hôn chưa?”

Chúc Yếu quay mặt đi, không trả lời.

Tường Diễm Nha cũng quay mặt theo về phía đó, khoắc lấy cánh tay cô nài nỉ. “Yếu Yếu, cậu nói đi mà, cảm giác thế nào.”

Có hôn đâu chứ. Chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy độ mặt, Chúc Yếu nhìn vào mặt tường diễm nha, giọng rất nghiêm túc. “Thật sự không có...” Dường như hơi thở của anh vẫn còn lưu lại trong không khí xung quanh, Chúc Yếu khẽ cắn môi, hơi cúi đầu, xấu hổ nói rất khẽ. “Chỉ... chỉ ôm một cái.”

.....

Mãi đến buổi tối, lúc làm bài tập về nhà, trong đầu Chúc Yếu chỉ toàn là cái ôm trong thư viện hôm nay.

Bóng đèn dây tóc sáng choang, bộ váy ngủ có hoa rơi màu hồng nhạt khiến cô trông càng có vẻ ngoan hiền. Chúc Yếu cầm bút, mắt nhìn xa xăm, dường như đang trôi về phương nào. Lần trước còn có thể giải thích đó chỉ là trò chơi, anh bảo mình là bề tôi, bảo vệ cô là trách nhiệm của anh, nhưng hôm nay cô không thể tìm được lý do gì để giải thích. Anh không phải kiểu người sốc nổi, vậy chẳng phải là...

Chúc Yếu không dám nghĩ tiếp nữa, cô hít sâu một hơi, tạm thời dành đầu óc để suy nghĩ bài tập.

Cần 11 giờ, dưới lầu vang lên tiếng mở cửa, là Tiêu Minh Châu vừa tăng ca trở về. Bà đã ăn cơm ở ngoài, vào nhà cởi áo khoác ra là hỏi đi Phương. “Yếu Yếu ngủ chưa?”

Đi Phương cung kính nhận lấy áo khoác, nói tới Chúc Yếu thì rất thương. “Đèn trong phòng còn sáng, chắc là vẫn đang làm bài tập... Cô Yếu Yếu gần đây rất chăm chỉ.”

Tiêu Minh Châu thấy thương quá đỗi. Bất kể là ở Đại Ngụy hay ở hiện đại, con gái bà lúc nào cũng rất ngoan. Dù là công chúa hoàng gia nhưng trên người lại không có vẻ gì là kiêu căng hợm hĩnh. Có đôi khi bà nghĩ nếu con trai ngoan được một nửa con gái thì hay biết mấy.

Lúc Tiêu Minh Châu bước vào phòng khách thì nhìn thấy Chúc Tấn Ung đang ngồi trên sofa xem tivi, bộ dáng rất nhàn nhã.

Đương nhiên Chúc Tấn Ung chú ý thấy Tiêu Minh Châu đã về, tuy mắt không nhìn thẳng về phía ấy nhưng thì thoảng vẫn liếc qua mấy cái. Ông không chủ động nói chuyện với vợ mà đợi bà lên tiếng, quả trách ông như thường lệ. Nhưng đợi mãi mà không thấy gì, chỉ nghe tiếng bà bước lên lầu.

Hừ. Chúc Tấn Ung lâu bầu nho nhỏ một câu, bực bội nhấn nút điều khiển tivi.

Tiêu Minh Châu đứng bên ngoài, nhẹ nhàng gõ cửa. Bên trong không có động tĩnh gì, bà bèn mở cửa bước vào thì thấy cô con gái nhỏ đang nằm ngoài lên bàn.

Bà bước tới. Ánh đèn chiếu lên gương mặt ngọc ngà của cô, đôi mắt cô nhắm lại, hơi thở đều đều, ngủ rất ngon lành. Ánh mắt rơi vào bàn tay vẫn còn cầm bút của cô, Tiêu Minh Châu vô thức cau mày, sau đó rón rén lấy cây bút ra, ôm cô lên giường, đắp chăn lại, nhẹ nhàng dếm kỹ từng góc.

Nhìn một lúc lâu, Tiêu Minh Châu bèn sang thu dọn sách vở trên bàn. Lúc sắp xếp mấy bài kiểm tra, bà thấy tuy thành tích vẫn không quá lý tưởng nhưng so với trước kia đã tiến bộ thấy rõ. Xếp bài kiểm tra gọn gàng xong, tay bà chạm vào một cuốn vở ghi chép có bìa mềm, lúc đưa tay gấp lại, ánh mắt bỗng sững ra.

Bà cầm lên lật thêm vài trang.

Nét chữ trên đó nắn nót nhưng lại không mất sự rần rờ, rồng bay phượng múa rất có khí phách. Nét bút mạnh mẽ phóng khoáng thế này, hiển nhiên không phải là của con gái. Nét chữ nét người, Tiêu Minh Châu rất thích. Nhưng bà cũng biết con gái mình có tính cách khép kín, ở trường chỉ chơi thân với Tường Diễm Nha, không nghe nó nói hay chơi với bạn nam nào khác.

Có con gái là lo lắng thế đó...

Gấp cuốn vở lại, Tiêu Minh Châu nhìn chiếc điện thoại di động nằm lặng im trên bàn, nghĩ ngợi một chút, bà cầm lên, nhấn nút vào màn hình chính.

Màn hình thông báo nhấp nháy mãi.

Tiêu Minh Châu cảm đi động, mắt nhìn con gái đang ngủ ngon lành trên giường, ngắm nghĩ một lúc rồi thả điện thoại xuống, nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng, khép cửa lại.

.....

Chúc Hằng ở ký túc xá nấn tỳ vào tâm trạng mà về nhà, hôm nay cậu về nhà trong niềm vui hớn hờ. Chúc Hằng vào trường bằng cách đặc biệt, cả trường gần như mắt nhắm mắt mở cho qua, chỉ cần không trêu chọc con gái thầy Phùng hiệu trưởng nữa thì chuyện gì dễ giải quyết.

Chúc Hằng bình thường ở nhà chỉ biết chơi game, nhưng lần này Tiêu Minh Châu bước vào thì thấy chuyện xưa nay chưa từng có, đó là cậu đang nằm ngoài lên bàn làm bài tập.

Tiêu Minh Châu cứ ngỡ là mình hoa mắt, ngây người trong giây lát.

Thấy Tiêu Minh Châu bước vào, Chúc Hằng vui vẻ chào một tiếng. “Mẹ.” Sau đó gơ cây bút trên tay lên, giọng rất đặc ý. “Mẹ xem con trai mẹ hôm nay chăm chỉ biết bao.”

Tiêu Minh Châu cứ nghĩ là cậu gĩa vờ nhưng cũng không vạch trần, chỉ hỏi cậu chuyện Chúc Yếu. Chúc Hằng nghe xong, mắt bỗng tròn tròn lên, ngạc nhiên nói. “Không phải chứ... Đứa nào dám của em gái ông.”

Danh xưng “đại ca Hành Dương” không phải là hư danh, không ai trong Hành Dương dám đắc tội với Chúc Hằng, vì thế đời sống học đường của Chúc Yếu vẫn luôn khá bình yên.

Tiêu Minh Châu không muốn vì chuyện này mà ảnh hưởng tới tâm trạng của con gái nên nói: “Mấy ngày nay con để ý chút là được, đừng cho Yếu Yếu biết.”

Chúc Hằng mau mắn đồng ý. Tiêu Minh Châu liếc nhìn bàn học một cái, Chúc Hằng chợt dạ dùng vờ che xấp bài kiểm tra lại thật kín.

Tiêu Minh Châu tinh mắt, loáng thoáng nhìn thấy một chữ “Phùng”, thế là ánh mắt trở nên sắc sảo. “Dạo này con có còn quần lầy con gái thầy Phùng nữa không đấy?”

Chúc Hằng căng thẳng nuốt nước miếng một cái, cười nói: “Làm gì có.” Giọng nhỏ dần. “Con gái đẹp đâu mà chả có, ai thèm nhìn con nhỏ một sách đó...”

.....

Thế dục giữa giờ vừa kết thúc, chỗ bán quả vật trong trường đã chật kín người.

Chúc Hằng ngồi bên bồn hoa dưới gốc cây, đôi giày thể thao bằng da găm trên nền gạch men màu xanh trắng. Chuyện kiếp đến đây, Chúc Hằng rất thích nhuộm tóc, mỗi tháng phải đến tiệm làm tóc vài lần, còn màu thì xanh lam có, xanh lá có, đỏ rực có, lúc hứng chí nhất còn nhuộm màu cầu vồng, kết quả vừa về đến nhà đã bị Chúc Tấn Ung đập cho một trận nhõ đời.

Dạo gần đây, cậu không nhuộm tóc nữa mà để tóc đen bình thường, chỉ cắt đầu tóc đơn giản mà rất chất, cộng thêm mặt mũi khôi ngô, mấy bạn nữ đi ngang qua thỉnh thoảng còn quay đầu lại nhìn.

“Đại ca, anh nhìn xem đó chẳng phải Phùng...”

Trong miệng Chúc Hằng còn ngậm một cây kẹo mút vị ô mai, không cần đàn em bên cạnh lên tiếng cậu đã sớm nhìn thấy. Cậu nghiêng đầu, ánh mắt gian tà, vẻ mặt cả lơ phất phơ, trông có vẻ rất lưu manh, cứ thế nhìn chăm chăm thật lâu với vẻ đầy hứng thú.

Dường như có bạn bên cạnh nói gì đó với cô, cô cảnh giác nhìn về phía bên này một cái, sau đó hốt hoảng chạy đi mất.

“Đại ca, có đuổi theo không?”

Chúc Hằng gơ tay lên, bờ môi đẹp hé mở, sau đó ung dung thốt ra bốn chữ. “Đuổi cái con khi.”

Tiếp đó, từ cửa hàng, Chúc Yếu và Tường Điềm Nha bước ra.

Nhìn thấy em gái, ánh mắt Chúc Hằng lập tức trở nên rất cung chiêu. Cậu đứng dậy, hai tay dút vào túi quần rồi nhìn thấy đằng sau Chúc Yếu và Tường Điềm Nha còn có một cậu bạn trông rất thư sinh... Chúc Hằng thường ngày trốn học, đánh nhau, ngay cả bạn trong lớp mình còn không biết hết huống chi là bạn của Chúc Yếu. Cậu không khỏi cau mày, lầm bầm “Thằng nhãi đó là ai vậy?”

Nhớ đến nhiệm vụ của mình, Chúc Hằng móc di động trong túi ra, gơ lên chụp một tấm

Đến cầu thang lầu ba của tòa nhà số 4, cậu tiện tay kéo một nam sinh lại, hỏi: “Học lớp nào?”

Cậu bạn kia trông có vẻ khá thành thật, nhìn thấy Chúc Hằng liền lấp ba lấp bắp. “Lớp, lớp 12.9”

Vừa hay. Chúc Hằng xách cổ áo kéo cậu bạn kia vào trong góc. Chúc Hằng là đại ca Hành Dương, cậu bạn kia thấy cậu là mặt trắng bệch, lo sợ nói: “Có, có chuyện gì không?”

“Không có gì, chỉ muốn hỏi cậu một chuyện.” Chúc Hằng thả cổ áo cậu ta ra, còn chu đáo sửa sang lại cổ áo cho cậu, sau đó cho cậu xem bức ảnh trong di động. “Đây là ai? Có phải bình thường cậu ta rất thân thiết với em gái tôi không?”

Hả? Cậu bạn kia ngẩn ra, vừa nghe không phải đến tìm mình gây sự liền lập tức thả lỏng cơ thể. Cậu cúi đầu nhìn bức ảnh, nghiêm túc trả lời. “Đây là học sinh mới chuyển đến lớp chúng em, tên là Đường Việt, nghe nói thành tích rất tốt, từng tham gia thi đấu cờ vây và giành giải quán quân. Cùng Chúc Yếu... Chúc Yếu... hình như là quen từ trước, khá là thân thiết.”

Chúc Hằng tức đến nổi văng tục một câu, giống như một con mèo sắp xù lông lên.

Cậu bạn kia sợ đến nỗi người run lên.

Chúc Hằng vỗ vỗ vào vai cậu để an ủi. “Cậu đừng căng thẳng...” Sau đó ánh mắt trở nên lạnh toát, uy hiếp trắng trợn. “Nếu để em gái tôi biết hôm nay tôi tìm cậu hỏi chuyện...”

“Anh yên... yên tâm đi, em không nói gì cả.”

Chúc Hằng cong môi cười, hài lòng vỗ vai cậu ta. “Được rồi, về học tiếp đi.”

.....

Chúc Yếu và Tường Điềm Nha vừa bước vào phòng học thì gặp Nguyên Trạch đang đi ra. Tầm mắt chạm vào nhau, cô vội vã thu mất lại, sau đó vội vội vàng vàng trở về chỗ ngồi.

Tường Điềm Nha đi theo, ngồi xuống bên cạnh cô, thì thầm “Căn cứ vào kinh nghiệm thức xuyên đêm đọc xong cuốn tiểu thuyết kia của mình, bạn mới và cậu thân thiết với nhau như vậy, không quá ba hôm lớp trưởng sẽ không nhìn nổi, sau đó nổi con ghen...”

“Ừm...”

Chúc Yếu vội bịt chặt miệng của Tường Điềm Nha, không cho cô nói linh tinh nữa. Bịt một lát cô mới thả ra, hỏi thúc. “Mau về ôn bài đi.”

.....

Trong nhà vệ sinh nam, Trình Gia Ủy sốt ruột thay cho Nguyễn Trạch. “Haiz, cậu không để ý sao, bạn mới cứ theo sau bạn cùng bạn của cậu như là cái đuôi vậy, hể có cơ hội là nói chuyện với cô ấy. Mình nói cậu đó...” Cậu quan sát tỉ mỉ sắc mặt của Nguyễn Trạch, nghi hoặc hỏi: “Cậu thật sự không lo lắng chút nào sao?”

Bình thường trong lớp cũng có người có ý với Chúc Yếu, bọn con trai cũng thường lên bàn luận xôn xao cho nên ai mến ai mọi người đều biết cả. Triệu Khiêm Trác thể hiện rõ ràng nhất, có điều mọi mặt đều thua xa Nguyễn Trạch nên không trực tiếp theo đuổi Chúc Yếu, Trình Gia Ủy đương nhiên không lo lắng gì. Nhưng bạn mới thì khác, đáng vẻ thư sinh, vừa mới đến đã có rất nhiều bạn nữ các lớp khác đến thăm thính, xem ra bộ dạng thư sinh ẻo lả ấy vẫn rất được bọn con gái ưa thích.

Tiếng chuông báo sắp vào lớp vang lên, bọn con trai lập tức kéo nhau ra ngoài, nhà vệ sinh nhanh chóng trở nên vắng vẻ, tiếng của Trình Gia Ủy cũng trở nên vang dội hơn. “Nói chung là mình nói đến đây thôi, cậu chú ý một chút đi.”

Trình Gia Ủy đi khỏi, Nguyễn Trạch đứng tại chỗ im lặng trong giây lát rồi đi ra, đến chỗ vòi nước để rửa tay.

Vừa hay Đường Việt cũng đang rửa bình nước. Xung quanh không có ai, lúc Nguyễn Trạch đi đến, cậu liếc mắt cái là thấy. Cậu vừa rửa bình vừa nghiêng đầu qua nhìn một cái. Tuy đôi phương cao lớn hơn nhưng trong lòng cậu không e ngại chút nào, nói từ tốn nhưng rất thẳng thắn. “Lần đầu tiên nhìn thấy Chúc Yếu, mình đã thích cô ấy...”

Nguyễn Trạch dừng tay lại.

Đường Việt tiếp tục nói: “Lúc đó, mình cảm thấy cô ấy giống như một tiểu tiên nữ. Mình biết cậu cũng thích cô ấy...” Mắt cậu nhìn chăm chăm vào Nguyễn Trạch, nói từng chữ rất đồng đều. “Mình sẽ cạnh tranh công bằng với cậu.”

Mắt Nguyễn Trạch không có biểu cảm gì, hàng mi sụp xuống, khuôn mặt đẹp từng đường nét. Bàn tay với những đốt đều đặn được nước xối rửa, ngón tay trắng trẻo thon dài, rắn chắc mạnh mẽ.

Sau đó, anh từ từ đóng vòi nước lại, tiếng nước im bật.

Anh không nhìn Đường Việt, mím môi, giọng rất lạnh nhạt. “E là không công bằng được đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Xấu hổ

Tiết tự học sáng thứ 4 là giờ tiếng Anh. Cô chủ nhiệm Ung Úc Lưu đã đến trường từ sớm, cả lớp sang sàng đọc bài, có vài cậu học sinh đang lên trò chuyện, nhìn thấy cô chủ nhiệm lập tức lật đèn bảng từ vòm ở đằng cuối sách, bắt đầu đọc mới.

Cô Ung chấp tay sau lưng, đi đọc theo lối đi nhỏ giữa các dãy bàn một vòng, khi đi ngang qua hàng cuối cùng, bước chân cô hơi dừng lại.

Nguyễn Trạch cầm quyển sách tiếng Anh, giọng trong trẻo, đang dò từ vựng cho bạn cùng bàn. “Danh dự, uy tín”.

Chúc Yếu hơi nghiêng đầu ngẫm nghĩ, mắt sáng long lanh, giọng mềm mại nhưng rõ ràng. “Reputation”.

Tuy công tác chống rét đã làm rất kỹ càng nhưng Chúc Yếu vẫn bị cảm nhẹ, giọng khụt khịt đôi chút, mũi cũng hơi khô.

Nguyễn Trạch tiếp tục dò bài cho Chúc Yếu, cô luôn có thể trả lời rất trôi chảy. Kiến thức cơ bản của cô không ổn nhưng may mà trí nhớ không tồi, những từ vựng này cổ mà nhớ thì cũng nhét vào đầu được.

Cô Ung Úc Lưu không thích Chúc Yếu cho lắm. Thành tích kém là một chuyện, quan trọng nhất là bởi vì Chúc Yếu không hề cố gắng, cảm thấy nhà mình có tiền, không cần học hành cũng có thể dễ dàng vào đại học. Bây giờ nhìn thấy bộ dạng cố gắng học từ vựng của cô, ít nhiều cô Ung cũng thấy vui vẻ, ít nhất là Chúc Yếu không phải hết thuốc chữa. Quay đầu sang hướng khác, khi ánh mắt cô Ung nhìn vào gương mặt của Đường Việt...

Mắt cô dừng lại, mày khẽ cau, sau đó giọng nói trở nên nghiêm khắc. “Đường Việt, em đến phòng giáo viên một chuyện.”

Đường Việt theo cô chủ nhiệm ra khỏi phòng, tiếng đọc từ vựng trong phòng học lập tức trở nên nhỏ hẳn, mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao.

Triệu Khiêm Trác ở bàn trước cũng quay đầu lại hỏi Chúc Yếu. “Chúc Yếu, cậu biết Đường Việt xảy ra chuyện gì không vậy?”

Bạn mới vừa đến không bao lâu nhưng các bạn trong lớp đều rất thích cậu. Đường Việt có thành tích tốt, nghe nói thường xuyên duy trì top 3 cả khối ở trường cũ, hiếm cái là không học lệch, thành tích các môn đều rất cao, hơn nữa phong độ ổn định. Ngoại hình cậu trông có vẻ rất thư sinh gia giáo, ấy thế mà hôm nay mặt trái cậu có vết bầm, trên mũi cũng dán băng keo cá nhân, vừa nhìn là biết bị đánh thành như vậy.

Chúc Yếu đang há miệng đọc từ vựng, thấy Triệu Khiêm Trác hỏi thì lắc đầu, đáp. “Mình cũng không rõ lắm.”

Cậu ấy vừa đến Hành Dương, theo lý mà nói làm gì có cơ hội đắc tội người khác chứ.

Triệu Khiêm Trác nhìn mặt Chúc Yếu. Bởi vì bị cảm, da cô trông càng trắng hơn, đôi mắt vừa đen vừa long lanh nhìn có vẻ rất yếu ớt. Có lẽ vì môi khô nên cô vô thức liếm liếm.

Triệu Khiêm Trác vừa hay nhìn thấy cảnh đó.

Liếm xong, cánh môi cô trở nên căng mọng, hồng hào như cánh hoa.

Trái cổ chuyển động lên xuống, Triệu Khiêm Trác vô thức dời mắt đi, đúng lúc chạm phải ánh mắt của Nguyễn Trạch bên cạnh cô.

Khác với ánh mắt bình tĩnh thân nhiên thường ngày, lúc này mắt Nguyễn Trạch sâu thẳm, rất lạnh lẽo.

Triệu Khiêm Trác lập tức cảm thấy lạnh toát cả sống lưng, cậu nhìn sang Chúc Yếu, giọng có tỏ ra tự nhiên nhưng mắt thì bắt giác quan sát phản ứng của cô. “Mình cứ tưởng cậu biết chứ, vì bình thường cậu và Đường Việt khá thân với nhau mà.”

Chúc Yếu vội vàng nhìn sắc mặt của Nguyên Trạch, trả lời: “Đâu có...” Cô đâu có thân thiết với Đường Việt, phần lớn là Đường Việt tự qua bên này bắt chuyện với cô, là bạn bè với nhau, cô không thể không nói chuyện với cậu ấy. Hơn nữa đó đều là những lúc có Tường Diễm Nha bên cạnh. Lúc này vừa vào phòng học cô liền nhìn thấy vết thương trên mặt Đường Việt, cũng hỏi thăm nhưng cậu ập a ập ứng nói không có gì, cô cũng không tiếp tục hỏi nữa.

Triệu Khiêm Trác à một tiếng nho nhỏ. Nghe Chúc Yếu ho vài tiếng, không nhịn được bèn hỏi: “Cậu uống thuốc cảm chưa?”

Chúc Yếu gật đầu ừ một tiếng, giọng mũi khàn khàn mang theo chút mệt mỏi uest.

Bỗng nhiên có một cơn gió thổi qua làm tung những sợi tóc lòa xòa hai bên mặt, Chúc Yếu run lên một cái, cổ nổi da gà, vô thức rụt người lại.

Thì ra là Hứa Du Du ở phía trước vừa mở cửa sổ, Triệu Khiêm Trác nói: “Hứa Du Du, cậu nổi điên hay sao vậy?” Nói rồi cậu đứng dậy, đóng cửa sổ lại.

Hứa Du Du dưng đứng cuốn sách tiếng Anh, bất mãn nói: “Cậu không thể chuyên tâm học bài à, đừng có luôn quay đầu lại nói chuyện như thế.”

Triệu Khiêm Trác lầu bầu vài câu, lườm cãi nhau với cậu ta.

Đường Việt trở lại phòng học, cậu bạn cùng bàn rất nhiệt tình, xúm lại hỏi: “Cậu không sao chứ?”

Da Đường Việt trắng nên vết bầm trên mặt càng thấy rõ. Cậu lắc đầu, đôi mắt đen trong trẻo liếc về phía Chúc Yếu, bàn tay đang buông thông niu chặt vào đồng phục.

.....

Ăn trưa xong, Chúc Yếu trở về lớp. Tường Diễm Nha đưa tay sờ vào trán cô, sau đó đặt lên trán mình, nghiêm túc so sánh rồi nhủ mảy nói: “Mình cảm thấy hơi nóng, hay là chúng ta đến phòng y tế để đo nhiệt độ đi.”

Chúc Yếu trở về chỗ ngồi, đưa tay vặn nắp bình ra uống nước, đáp: “Không sao đâu.” Bị cảm đều sẽ có những dấu hiệu như thế. Kiếp trước ở hoàng cung, dù là thái y giỏi nhất, thuốc tốt nhất thì vẫn không sao tránh được vị đắng ngắt. Còn bây giờ, bị cảm chỉ cần uống vài viên thuốc nho nhỏ là được.

Cô đập nắp bình nước lại, nói với Tường Diễm Nha. “Mình có mang thuốc cảm theo, uống vài hòm là khỏi thôi mà.”

Tường Diễm Nha gật đầu, nhắc nhở: “Vay lát cậu nhớ uống đấy nhé.”

Chúc Yếu gật đầu đồng ý, sau đó lúc lấy một bộ đề cương toán ra, bắt đầu giải đề.

Môn toán khô khan, bình thường Chúc Yếu buộc mình phải tập trung chú ý, bây giờ bị cảm, đầu óc choáng váng, không thể tập trung chú ý được, hơn nữa gần đây ôn tập nhiều quá ngủ không đủ giấc nên giờ cô buồn ngủ kinh khủng, bất tri bất giác mắt liền từ từ nhắm lại. Ánh nắng buổi trưa dịu nhẹ ảm áp, Chúc Yếu ngủ chập chòn nhưng cũng khá thoải mái.

Đang mơ mơ màng màng, có một bàn tay đặt lên trán cô. Tường là Tường Diễm Nha, Chúc Yếu thì thào: “Mình không sốt thật mà...” Nói xong thì đưa tay nắm lấy bàn tay kia.

Ấm áp, to lớn.

Chủ nhân của bàn tay kia sựng lại, không nhúc nhích.

Chúc Yếu từ từ mở mắt ra, nhìn thấy gương mặt anh tuần quen thuộc. Bốn mắt nhìn nhau, Chúc Yếu như nín thở một giây, sau đó nhớ ta điều gì, cô từ từ dời mắt xuống nhìn bàn tay đang bị cô nắm của anh. Bàn tay anh rất lớn, cô quơ đại nên chỉ có thể nắm được vài ngón thôi.

Chúc Yếu lập tức tỉnh cả người, vội vàng buông tay anh ra, ngồi ngay ngắn lại, ngượng ngùng nói: “Mình cứ tưởng...” Cô cứ tưởng là Tường Diễm Nha chứ.

Dường như Nguyên Trạch không để tâm chuyện này, mắt cứ nhìn cô, hỏi: “Đã uống thuốc cảm chưa?”

Chúc Yếu lập tức trả lời. “Chưa, mình...”

“Uống ngay đi.” Nói xong anh cầm bình nước lên, sang chỗ máy nước để lấy nước nóng. Lúc trở về chỗ ngồi, Chúc Yếu đã lấy thuốc cảm ra. Nguyên Trạch đưa nước cho cô rồi tự nhiên bóc gói viên thuốc từ trong ví ra, đặt vào tay cô.

Có cảm giác như đã quen được anh chăm sóc như thế này vậy. Đến khi viên thuốc cảm được đặt vào lòng bàn tay, Chúc Yếu mới hoàn hồn lại. Cô khẽ cắn môi, nhìn gương mặt anh, bỗng rất muốn hỏi nếu cô không phải là công chúa Đại Ngụy thì anh có còn tốt với cô thế này không? Nhưng rồi lại nghĩ, làm gì có chuyện nếu như chứ.

Chúc Yếu cụp mắt xuống, cười nhẹ rồi há miệng ra, ngoan ngoãn uống thuốc vào.

Có điều... Chúc Yếu nhăn mặt. Nguyên Trạch thấy vậy cũng cau mày hỏi: “Sao thế?”

Mắt hơi ươn ướt, cô khẽ trả lời. “Không nuốt xuống được.” Cô đưa tay vuốt cổ họng, ho sặc vài cái. “Hình như bị nghẹn rồi.”

Viên con nhộng bị mắc trong cổ họng hơi đắng, lại khá khó chịu.

Đôi mày cô thoáng chau lại, giọng cũng bất giác trở nên nũng nịu. “Làm thế nào đây?”

Mắt Nguyên Trạch hơi tối lại, sau đó dịu dàng an ủi. “Không sao đâu, uống nhiều nước là sẽ trôi xuống thôi.”

Thế sao? Chúc Yếu bưng bình nước lên, uống từng ngụm nhỏ.

Nguyên Trạch nghĩ ngợi rồi nhắc nhở: “Uống ngụm lớn hơn đi.”

Tiểu công chúa từ bé đã ăn từng ngụm nhỏ, uống từng hớp nhỏ, làm việc gì cũng nhả nhận từ tốn, không nóng không vội. Trước mặt Nguyên Trạch, cô càng chú ý hình tượng, bây giờ... uống gần nửa bình nước mà vẫn chưa nuốt xuống được, Chúc Yếu cúi đầu, có thể cảm giác được anh vẫn luôn nhìn mình. Do dự giây lát, Chúc Yếu lấy hết sức, uống ừng ực từng hớp, viên thuốc bị mắc kẹt trong cổ họng bèn trôi theo.

“Thế nào rồi?”

“Xuống, xuống rồi.” Cảm giác thật mát mẻ, Chúc Yếu không dám ngẩng đầu nhìn anh.

Đáng về cặp mắt của tiểu công chúa rất ngoan hiền, đáng yêu. Nguyên Trạch mỉm cười, nhún vai nói: “Uống nhiều nước một chút, bệnh cảm sẽ nhanh khỏi thôi.”

Bên tai là giọng nói trầm ấm của anh, tuy rất bình thản, nhưng lại dịu dàng. Chúc Yếu cúi gằm mặt, ừ khẽ một tiếng rất ngoan, nhưng khóe môi thì lặng lẽ nhếch lên, cô rất thích anh quan tâm mình thế này.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24-2: Xấu hổ 2

Tiết thứ hai buổi chiều là giờ thể dục. Tiếng chuông vào lớp reo lên, cô Ứng Úc Lưu ôm giáo án bước vào, bảo tiết này thầy thể dục có việc nên tạm thời đổi thành tiết tiếng Anh. Đây là chuyện đã quá quen, nhưng đám con trai vẫn không nhịn được mà than vãn. Đã 3 tuần liên tục lớp này không có giờ thể dục.

Giảng xong đề cương tiếng Anh, cô Ứng không đi ngay mà đứng trên bục giảng bàn chuyện đêm hội mừng tết dương lịch. Lớp 10, 11 rất coi trọng chuyện này, lớp 12 thì bận ôn thi nên cũng chỉ chuẩn bị cho có lệ. Cô Ứng muốn các bạn bàn và quyết định tiết mục tham gia.

Có một bạn nói: “Chẳng phải năm nào Lâm Chi Y cũng đàn piano sao?”

Lâm Chi Y là hoa khôi Hành Dương, vừa vào lớp 10 là đã được chú ý vì chẳng những thành tích tốt mà còn chơi đàn rất hay, cô từng tham gia rất nhiều tiết mục. Có độc tấu piano, có hòa tấu, hợp xướng. Lớp 10, 11 bài tập không quá nhiều nên có thể dành thời gian chuẩn bị những thứ này.

Hứa Du Du biết Lâm Chi Y đàn piano rất hay nhưng bây giờ ôn tập bài vở còn không kịp, làm gì có thời gian nghĩ đến những chuyện linh tinh đó.

Thế là cô nói giúp cho Lâm Chi Y. “Đâu thể lần nào cũng bắt Chi Y tham gia.”

Lâm Chi Y cũng nhẹ nhàng nói: “Gần đây mình bận ôn bài nên lâu lắm rồi không chơi piano.” Cô uyển chuyển từ chối.

Cô Ứng Úc Lưu cũng nghĩ như vậy, cô không muốn Lâm Chi Y phân tâm vì những chuyện này.

Không biết ai đó lên tiếng. “Lần trước Chúc Yếu đàn tỳ bà cũng rất hay nha.”

Chúc Yếu biết đàn tỳ bà? Cô Ứng Úc Lưu lập tức nhìn về phía Chúc Yếu. Hứa Du Du cũng nói theo: “Đúng rồi, trước kia Chúc Yếu rất ít khi tham gia những hoạt động thể này, nếu cậu chơi đàn tỳ bà hay như vậy, vì vinh dự của lớp chúng ta, hay là lần này cậu đi đi.”

Ai đi cũng được, chỉ cần không lãng phí thời gian của mình là xong. Hứa Du Du vừa đề nghị, các bạn trong lớp đều nhao nhao đồng ý.

Chúc Yếu không lên tiếng, thế là y như rằng chuyện đã định.

Bỗng thấy từ hàng cuối cùng, có người chậm rãi giơ tay lên, nói: “Hay là... mình và Chúc Yếu hợp tấu nhé.”

Các bạn trong lớp đều nhìn người đó.

Là Đường Việt. Trên mặt cậu còn có vết thương, đôi mắt sáng trong trẻo, tuy có hơi ngại ngùng nhưng cũng rất tự tin. “Mình cũng biết chơi piano.” Vừa nói xong, lập tức có mấy cậu bạn hô hào lên, mặt còn nở nụ cười mờ ám. Vành tai Đường Việt dần ửng hồng.

Cô Ứng Úc Lưu gật đầu. “Vậy được rồi, tạm thời cứ quyết định thế đi. Trước khi tan học, em và Chúc Yếu thảo luận xem sẽ biểu diễn bản nhạc nào, ngày mai báo lại cho Triệu Thiên Đình.”

Đường Việt tươi cười đồng ý, Chúc Yếu cũng ngơ ngác ngắc gập đầu.

Nguyên Trạch không có biểu cảm gì, nhẹ nhàng đặt cây bút trên tay xuống.

.....

Trước khi tan học, các bạn trong lớp tốp năm tốp ba kéo nhau rời khỏi phòng học, chỉ còn những bạn trực nhật ở lại làm vệ sinh. Chúc Yếu thu dọn cặp sách xong, ở lại bàn với Đường Việt xem sẽ biểu diễn bản nhạc nào. Sau đó họ quyết định chơi “Xuân giang hoa nguyệt dạ”. Chúc Yếu biết bài này, không cần nhiều thời gian chuẩn bị, đến lúc đó chỉ cần tập dợt với Đường Việt vài lần là được.

Trong phòng đã dọn vệ sinh cũng sắp xong, chỉ còn lại bảng đen. Hôm nay đến lượt Chúc Yếu lau bảng. Đường Việt thấy thế, định lau giúp cô nhưng cô từ chối. “Thật tình không cần đâu, mình tự làm là được.”

Chúc Yếu đứng dậy, thấy Nguyên Trạch ở ngoài cửa bước vào. Tay anh bung chấu nước và cầm giẻ lau bảng. Đầu tiên anh dùng miếng xốp lau chữ bảng phấn trên bảng trước, sau đó dùng khăn ướt lau từ trên xuống dưới một lần nữa cho thật sạch sẽ. Lau dọn và sửa sang lại bục giảng xong, anh lại bung chấu nước ra ngoài.

Trở lại phòng học lần nữa, anh đi lướt qua Đường Việt, cầm lấy chiếc cặp nặng trĩu trên tay Chúc Yếu, nói: “Đi, mình đưa cậu về nhà.”

Hà? Chúc Yếu ngẩn ra, đầu óc vẫn chưa phản ứng kịp nhưng tay chân thì đã không nghe theo điều khiển, vô thức đi theo sau anh, ra khỏi phòng học.

Học sinh trong tòa nhà số 4 này đã về hết, cửa phòng học lặng im khép lại, xung quanh rất yên tĩnh.

Tiếng bước chân xuống lầu vang lên rất rõ.

Chúc Yếu theo sát sau lưng anh, lưng nhẹ nhàng vì cặp sách đã được anh cầm trên tay, bước chân của cô cũng trở nên nhẹ nhõm linh hoạt.

Ánh chiều tà từ bên ngoài chiếu xuyên qua cửa sổ, nhìn từ phía sau, bóng lưng của anh cao lớn lạ thường, bờ vai rộng khiến người ta có cảm giác an toàn, vững chãi. Cả người anh được nắng chiều bao phủ, giống như đang tỏa sáng vậy.

Môi Chúc Yếu nở nụ cười.

Từng bậc, từng bậc thang quen thuộc. Đi bên anh, bỗng cảm thấy mới mẻ đến tuyệt vời.

Trên người cô mặc bộ đồng phục giống anh, mang giày có nhãn hiệu giống anh. Sóng vai đi bên anh, ngay cả không khí cũng trở nên ấm áp hơn. Đi đến chỗ ngọt cầu thang lầu 1, Chúc Yếu nghĩ ngợi thật lâu mới nhẹ nhàng gọi anh. “Nguyễn Trạch...”

Giọng cô rất mềm mại. Người đi đằng trước lập tức dừng lại.

Tay cô vô thức nín chặt vạt áo đồng phục rộng rãi, ngón tay thon thả, nhỏ nhắn, trắng ngần; đôi mắt lấp lánh ánh sáng.

Cô nghĩ đến một điều, rất xấu hổ, nhưng lại càng muốn biết đáp án. Rõ ràng chỉ gọi tên anh, còn chưa kịp nói gì, thấy anh dừng chân lại thì tim cô đã đập loạn xạ cả lên.

Đôi má đào của Chúc Yếu bắt đầu nóng lên, gió có lạnh hơn nữa cũng không thể làm giảm độ nóng trên mặt cô. Cô không dám nhìn thẳng vào anh, chỉ một mực nhìn bàn tay đang buông thõng của anh. Cô hỏi, với giọng rất nhẹ, rất nhỏ, rất dè dặt. “Có phải... có phải cậu...”

Một câu rất đơn giản nhưng lại ấp úng rất lâu, lời đã đến miệng nhưng ẽ a không thốt ra trọng vẹn được.

“Phải.”

Hả? Tim Chúc Yếu thót lên một cái, vội đưa mắt nhìn anh.

Anh đang nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng. Đôi mắt đen sâu thẳm ánh phản chiếu gương mặt đỏ bừng của cô.

Cả tầng lầu trở nên yên tĩnh. Nguyễn Trạch nhìn cô, tiếp tục nói: “Cho nên... sau này đừng nói chuyện với những bạn nam khác.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Năm tay

Về đến nhà, mặt Chúc Yếu vẫn còn rất đỏ. Cô cụp mắt xuống thay giày, hàng mi dài và rậm lặng lẽ che đi niềm vui trong mắt. Mỗi cô cong lên, làm thế nào cũng không bình thường lại được nên đành mím môi, kìm nén khóe môi nhếch lên.

Cô yên lặng thay giày xong thì nghe Chúc Hằng ở chỗ sofa đang gọi mình.

Chúc Yếu hoảng hốt ngẩng đầu lên, đứng thẳng người, đi đến bên cạnh Chúc Hằng. “Anh.”

Chúc Hằng đang cầm điện thoại chơi game, ngồi xếp bằng bên cạnh để cùng chiến đấu với Chúc Tấn Ung. Chúc Hằng lăm bằm, giọng mang theo vẻ bất đắc dĩ. “Ba, ba phải nấp trong bụi cho kỹ chứ, đừng ra đây.”

Đế vương khi xưa – giờ là ông chồng ăn bám vợ – nghe thế bèn nhủ mảy, từ tốn nói: “Con biết cái gì, ba đang làm mồi, hiểu chưa.”

Chúc Hằng cãi lại, chằm chọc ông. “Thôi đi ba, nhìn chiến tích của ba mà xem, 0 – 8 – 1, dăng báo bôi cho người ta. Ba cứ nấp phía dưới tháp canh nhặt xác địch không được sao?” Chế giễu xong, biết Chúc Tấn Ung sẽ tung một cước qua nên cậu nhanh chóng nhích mông qua chỗ khác. Đã không trúng. Chúc Hằng cười hi hi. Lúc này, nghe thấy tiếng của em gái mình, Chúc Hằng không ngược mắt lên nhưng giọng nói lập tức trở nên ôn hòa. “Yếu Yếu à, hôm nay bạn em có nói gì với em không?”

Chúc Yếu nghi hoặc. “Bạn nào của em?”

Chúc Hằng hiểu ý, cười qua loa. “Không có gì...” Cậu tập trung điều khiển nhân vật trên màn hình điện thoại, tiếp tục nói: “Nếu trong trường có đứa nào bắt nạt em, cứ nói với anh, anh ra mặt cho em.”

Chúc Yếu cau mày, khuyên can với giọng nhẹ nhàng: “Đánh nhau không tốt đâu.” Ngày xưa khi Chúc Hằng còn là thái tử, Chúc Yếu đã nhiều lần khuyên nhủ. Cô nói thì anh gật đầu đấy, nhưng nói xong xoay người đi là cho ra ngoài tai ngay.

Giống như bây giờ, Chúc Hằng mau mắn gật đầu, nói: “Được rồi, anh biết mà, em mau lên lầu làm bài tập đi.”

Đợi Chúc Yếu lên lầu rồi, Chúc Tấn Ung cầm chiếc điện thoại có màn hình tối om, đưa chân chọc vào chân Chúc Hằng, hỏi nhỏ: “Con dạy dỗ thẳng nhóc kia rồi hả?”

Chúc Hằng ừm một tiếng, nhếch miệng khoe với giọng đầy tự hào: “Đương nhiên rồi, con là ai kia chứ. Đại ca Hành Dương đó. Thăng nhai kia chắc là vừa chuyển trường đến nên không biết, dám động vào em gái của Chúc Hằng...”

Chiều hôm ấy, cậu chờ ngoài cổng trường để chặn đường, sau đó kéo thăng nhai kia vào trong hẻm, có điều...

Chúc Hằng ra chiều suy tư. “Thăng nhai đó trông có vẻ yếu ớt thế thôi chứ cũng có khí khái lắm. Nghe nói nó học giỏi, hạnh kiểm tốt, đúng kiểu Yếu Yếu thích luôn ấy.”

Hồi Chúc Yếu còn là công chúa Đại Ngụy, mười bảy tuổi vẫn chưa xuất giá. Tiểu hoàng hậu từng giúp cô chọn lọc không biết bao thanh niên ưu tú. Sau chuyện hòa thân, Chúc Tấn Ung cũng gắng hết sức dè bù đắp, ông tập hợp hết tranh chân dung của những thanh niên chưa thành hôn, ưu tú nhất trong kinh thành đưa đến cho cô, hoặc thỉnh thoảng lại sắp xếp vài cuộc gặp gỡ “tình cờ”. Ngặt nỗi trái tim công chúa quá sắt đá, chưa từng rung rinh một chút nào, chỉ có một lần duy nhất là chịu nhìn một thanh niên thư sinh nhả nhận nhiều một chút. Tuy cuối cùng không có kết quả nhưng đại khái cũng đoán được gu của tiểu công chúa.

Ôn hòa nhã nhặn, học vấn uyên thâm, khí chất cao quý.

Không ngờ cô chuyển thể đến đây vẫn giữ sở thích này.

Gần đây Chúc Tân Ung chơi game và học được không ít những câu thơ tục. Ông trừng mắt, nắc nỏ: “Ông nội này, không bảo vệ em gái thì thôi, còn nói giúp cho thằng nhãi đó nữa. Tao không biết đâu, bây giờ tình hình đã khác, trước năm 20 tuổi, không ai được phép chạm vào con gái tao.”

Chúc Hằng liếc phụ hoàng bên cạnh mình một cái, rất muốn nói “thôi đi ba, thời buổi này con nít ở nhà trẻ đã biết yêu rồi đó”. Cậu bủn mủi, hứa theo cho có lệ. “Được rồi, con trông kỹ hơn là được mà.”

.....

Làm bài tập xong, Chúc Yếu ngẩng đầu lên, chiếc đồng hồ treo tường đang chỉ 11 giờ đúng. Vì ảnh hưởng của bệnh cảm, hiệu suất học tập của cô giảm hẳn, ngay cả viết bài mà cũng chậm đi nhiều.

Ánh đèn sáng trưng chiếu vào khuôn mặt cô. Hàng mi cô dài và rậm, nét mặt tuy còn ngây ngô nhưng rất xinh đẹp, như nụ hoa đang chờ ngày nở nộ. Tay cô cầm bút, sau đó nhẹ nhàng đặt xuống, lấy cuốn vở ghi chép đặt bên dưới cuốn sách giáo khoa môn toán lên, cúi đầu, yên lặng lật xem.

Đầu ngón tay trắng hồng vuốt ve nét chữ trên trang giấy, Chúc Yếu nhớ lại những lời mà Nguyên Trạch nói với mình trước khi về nhà... Anh không thích cô nói chuyện với những bạn nam khác.

Tường Điền Nha thường nói với cô, khi cô nhìn anh, mắt sẽ sáng lấp lánh, khi nói về anh, mắt sẽ biết cười, cong cong như vầng trăng.

Cô cứ nghĩ mình che giấu rất kỹ, nhưng thật ra có những thứ không cách nào che giấu được.

Vị thái phó uy nghi chốn triều đình kia, hiện nay sớm chiều ở bên cạnh cô, anh lại thông minh như vậy, chắc chắn đã sớm nhận ra... Nghĩ đến đây, Chúc Yếu vô thức dưng đứng cuốn vở lên, che nửa mặt mình, chỉ lộ ra đôi mắt sáng long lanh. Như vậy bình thường lúc cô nhìn anh, phải chăng anh cũng đã chú ý đến.

Hơi xấu hổ, nhưng vui sướng vẫn chiếm phần nhiều hơn.

Cô thích anh. Muốn để anh biết.

Chúc Yếu đặt cuốn vở trên tay mình xuống, cẩn thận vuốt phẳng. Cô bảo quản nó rất kỹ, lần nào cũng đặt giữa hai quyển sách lớn, như thế dù có đọc nhiều lần thì các góc vẫn nguyên vẹn. Tiếp đó cô dọn sách vở, cầm điện thoại lên, nằm xoài ra giường. Trong phòng có máy điều hòa làm mát, cô mặc chiếc váy ngủ bằng cotton, tóc để xõa, theo động tác của cô, mái tóc chảy xuống hai bên.

Mở WeChat ra, mắt Chúc Yếu nhìn chăm chăm vào cái tên ấy. Bấm vào rồi, nhưng không biết phải nói gì đây.

Mắt cô liếc nhìn phim trò chuyện bằng video ở bên dưới khung chat, tay bấm vào đó, nhưng vẫn không dám... Cô đang chuẩn bị bấm phím “kết thúc” nhưng không biết tay trượt đến phím nào. Tiếng chuông báo cuộc gọi vang lên, căn phòng yên tĩnh, âm thanh trở nên rõ ràng hơn hết. Đầu óc Chúc Yếu trống rỗng, cô ngơ ngác trong vài giây mới vội vàng định nhấn phím kết thúc. Đúng lúc này, một tiếng “tút” vang lên. Tay cô như bị hóa đá trên màn hình, sau đó bên kia lên tiếng: “Công chúa...”

“Ừm...” Chúc Yếu lập tức ngồi dậy, tư thế ngay ngắn, cô mỉm cười, lí nhí giải thích. “Mình, mình không cẩn thận nên nhấn nhầm.”

Đầu bên kia, Nguyên Trạch mỉm cười khẽ. Yên lặng khoảng hai giây, anh nhẹ nhàng nói một câu: “Sau này mình gọi cho cậu.”

Giọng nói trầm ấm như mang theo luồng điện làm cô có cảm giác như tê dại. Có gì đó khác với thường ngày, giống như, giống như là thì thầm vào bên tai cô vậy.

Mặt Chúc Yếu nóng bừng lên, trong lòng rất vui vẻ, mặt hơi cúi xuống. Bàn tay đang rảnh rỗi cứ vẽ vòng vòng lên đùi mình, môi cô cong lên, giọng bỗng chốc trở nên hoạt bát hẳn. “Ừm”

Cô cắn môi, hỏi: “Khuya thế này rồi, cậu vẫn chưa ngủ sao?”

“Ừ.” Nguyên Trạch đáp lại: “Vừa tắm xong.”

Vừa tắm xong à. Chúc Yếu không nhịn được liên tưởng tới một vài chuyện. Cô hít sâu một hơi, nói: “Vay cậu cẩn thận đó, đừng để bị lạnh.” Lại tiếp tục thì thầm. “Bị cảm là khó chịu lắm”

Nguyên Trạch ừ.

Nói được vài câu, không khí lại yên tĩnh. Chúc Yếu không nói chuyện, bên kia cũng không nói gì làm hít thở thôi mà cô cũng không dám quá mạnh. Căn phòng yên ắng, qua điện thoại cô vẫn có thể nghe được hơi thở của anh. Đều đặn, chậm rãi... Cô bỗng cảm thấy ngay cả hơi thở của anh sao cũng dễ nghe đến lạ, kiểu như bảo cô nghe cả đêm thế này thì cũng không chán.

Đường như Nguyên Trạch có thể tưởng tượng được dáng vẻ thẹn thùng ế ấp của cô. Hàng mi sụp xuống, trong mắt anh cũng ánh lên nụ cười, từ từ lan ra cả đôi má. Anh nhẹ nhàng nói: “Không còn sớm nữa, cậu ngủ đi, hẹn mai gặp ở trường. Trưa mai chúng ta cùng đến căn tin ăn cơm”

“Ừm”

Chúc Yếu mỉm cười nhưng nụ cười vẫn cứ bật ra, rất trong trẻo. Cô ngoan ngoãn nói: “Được”. Cuối cùng, cô hạ giọng thật khẽ, nói: “Ngủ ngon.”

Đầu bên kia cũng đáp như vậy.

Ngất máy, Chúc Yếu ôm điện thoại ngồi lặng im trong vài giây, sau đó bỗng ngã mạnh xuống giường. “Đùng” một tiếng, đầu cô đụng trúng đầu giường, rất đau.

Mặt Chúc Yếu nhăn nhó, nước mắt trào ra, cô vội vàng đưa tay xoa đầu.

Đang ôm đầu xoa xoa, “phì” một tiếng, cô lại không nhịn được mà bật cười.

.....

Buổi sáng đi học, Chúc Yếu cố ý thay một chiếc áo len mới, lông dài màu trắng, cổ áo có một chiếc nơ buộc, kiểu dáng khá ngọt ngào nữ tính.

Sáng tinh mơ sương dày đặc, không khí ẩm ướt lạnh lẽo, gió rét buốt. Chúc Yếu từ trên xe của gia đình bước xuống, gió ập vào mặt, mắt cô neho lại theo phản xạ. Cô sửa sang lại quai cặp rồi chuẩn bị vào trường. Vừa đi được vài bước, bên cạnh cô bỗng có một chiếc xe đạp từ từ chạy chậm lại rồi dừng trước chỗ cô khoảng hai bước chân.

Chúc Yếu siết sợi dây thừng ra của quai cặp, ngẩng đầu nhìn anh.

Nguyễn Trạch nắm tay lái xe đạp, quay đầu nhìn cô một cái rồi bước xuống xe.

Chúc Yếu vui như mở cờ, cô khẽ mỉm cười, chậm rãi bước tới trước vài bước, đứng bên cạnh anh, giọng rất ngọt ngào. “Chào buổi sáng.”

“Chào.” Nguyễn Trạch đáp lại, nhìn cô, nói: “Cùng vào trường đi.”

“Ừ.” Chúc Yếu gật đầu, hai người sóng vai nhau bước vào cổng trường.

Đã lên lớp 12, công việc bên hội học sinh đã chuyển giao hết cho đàn em lớp 10, 11. Nguyễn Trạch hết nhiệm kỳ, bây giờ đội trưởng đội Sao Đỏ là Trịnh Hằng, nhưng anh vẫn giữ thói quen đến trường sớm.

Vì đến sớm nên giáo viên, học sinh còn rất ít. Sương dày, yên tĩnh, cỏ cây và phòng ốc như được bọc bởi một lụa mỏng, mỏng lung mờ ảo. Bên tai là tiếng xe đạp, xích xe chuyển động kéo bàn đạp quay vòng, quay vòng, đều đặn và êm tai. Cả tiếng bước chân của anh và cô nữa, nhẹ nhàng bước trên mặt đất, rất đều, rất khớp nhau.

Ngày xưa tiểu công chúa chưa bao giờ dám nghĩ sẽ sóng vai đi bên cạnh thái phó thế này. Còn bây giờ, cô và anh đứng bên nhau, rất tự nhiên.

Trường có bãi đỗ xe theo quy định. Cửa giáo viên thì ở phía trước tòa nhà đặt văn phòng giáo viên, của học sinh thì dựng ở bãi xe trong ký túc xá. Nguyễn Trạch nói với cô: “Minh đi cất xe, cậu đứng...”

“Minh đi với cậu.” Lời buột miệng mà ra, Chúc Yếu ngẩn ngơ, sau đó nhẹ nhàng ngửa đầu lên, giọng nhỏ hơn. “Được không?”

Vóc người anh cao lớn, lúc nhìn cô thì phải cúi đầu. Nhìn gương mặt trắng trẻo nõn nà của tiểu công chúa, một nụ cười bất giác hiện lên trên môi anh, giọng anh cũng bất giác nhu hòa hơn. “Được.”

Chúc Yếu tươi cười rạng rỡ, theo anh đến bãi đỗ xe giống như là cái đuôi.

Nguyễn Trạch đẩy xe đạp vào trong vạch màu vàng, chân thuận thực gạt chân chống xuống rồi khom người khóa xe cẩn thận.

Trong bãi đỗ xe không có người nào khác, Chúc Yếu đứng một bên, nhìn anh không rời mắt được. Ngắm một bên mặt của anh, ngắm bóng lưng của anh, ngắm đôi bàn tay thon dài trắng trẻo của anh khi khóa xe, ngắm hàng mi yên lặng rủ xuống của anh khi cụp mắt. Không cần lý do gì khác, không cần nhân lúc anh không chú ý để len lén nhìn anh, bây giờ cô có thể nhìn anh một cách quang minh chính đại.

Nguyễn Trạch chậm rãi đi đến trước mặt cô, nói: “Đi thôi.”

“Ừ.” Chúc Yếu gật đầu.

Hai người lại sóng vai nhau ra khỏi bãi đỗ xe. Nguyễn Trạch quay qua quan sát Chúc Yếu, nhìn dáng vẻ ngoan hiền của cô, ngắm bộ dạng thẹn thùng của cô. Sau đó, một cách yên lặng, rất khẽ khàng, anh nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn đang buông xuống của cô.

Rất nhỏ, rất mềm mại, như không có xương vậy.

“Dừng” một tiếng, trong đầu Chúc Yếu như có sét đánh qua, bước chân cô hơi khựng lại, sau đó cả người trở nên luống cuống, giống như em bé vừa biết đi đường vậy, bắt đầu cứng ngắt như đi đều bước.

Nụ cười hiện lên trong mắt Nguyễn Trạch. Anh rất hiếm khi để lộ nụ cười rõ rệt như thế. Giọng anh trong trẻo, nói chuyện từ tốn rõ ràng như lúc giảng bài cho cô vậy. “Bây giờ việc học là quan trọng nhất, đội... đội tốt nghiệp cấp 3, chúng ta mới chính thức quen nhau, được không?”

Lớp 12 đúng là lấy việc học làm trọng, hơn nữa thành tích của mình kém như vậy... Chúc Yếu gật đầu, đồng ý.

Sau đó nghĩ đến điều gì, cô quỳnh lên, vội vàng ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt khẩn thiết. “Vậy, vậy mai chúng ta có nắm tay nữa không?”

Nguyễn Trạch dừng bước, ngăn người chừng vài giây, sau đó nắm chặt tay cô hơn.

“Có chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Ghen

Chỉ nắm tay nhau đi được một đoạn, đến phòng học thì phải thả ra, người trước người sau bước vào lớp, giống như không có gì khác với thường ngày.

Giờ nghỉ trưa, bãi cỏ trong trường đầy những vùng lá rơi rải rác, có học sinh đang quét dọn.

Ánh mặt trời ấm áp, gió vừa lạnh vừa khô.

Tường Diễm Nha thoáng neho mắt lại, miệng ngậm ống hút cắm trong bình sữa chua, ngồi trên băng ghế dài bên ngoài căn tin, nghiêng đầu nói: “Cho nên... lớp trưởng của chúng ta dự tính thế à?” Cô lắc đầu, tặc lưỡi vài tiếng ra vẻ chê trách. “Minh bảo này Yếu yếu, bây giờ là thời buổi nào rồi, hai cậu quen nhau thôi mà, có cần phải kín kẽ thế không. Tốt nghiệp cấp 3 mới chính thức yêu nhau. Yêu thôi mà, làm gì dữ vậy.”

Phần lớn tình yêu tuổi học trò thời nay đều rất ngắn ngủi, lúc vừa chớm yêu thì ào ạt, nồng nhiệt, ngọt ngào, say đắm nhưng chia tay thì cũng rất nhanh chóng, dứt khoát. Một câu nói,

một chuyện rất nhỏ, rất nhỏ thôi cũng đủ để một cuộc tình chấm dứt.

Chúc Yếu hút một ngụm sữa chua, cân nhắc rồi trả lời: “Thận trọng chút cũng tốt mà.”

Tướng Diêm Nha khuyên nhủ sâu xa. “Lớp trưởng lớp ta đúng là cực phẩm thật đấy, nhưng Yếu Yếu cậu cũng không tồi chút nào...” Ngừng một chút, cô hắng giọng. “Đương nhiên, chúng ta không so về thành tích, chỉ so về tướng mạo và gia thế... Minh bảo này, thật ra trong lớp chúng ta có rất nhiều bạn nam vẫn thầm ái mộ cậu, cậu nói xem dựa vào đâu mà lớp trưởng chắc thắng như thế chứ?”

Chúc Yếu không thiếu tự tin. Cao cao tại thượng, từ nhỏ được nâng niu che chở trong lòng bàn tay như châu như báu, thường thì chỉ có người khác hâm mộ cô. Chỉ có trước mặt Nguyên Trạch, tiêu công chúa cao quý kiều hãnh của Đại Ngụy mới cảm thấy mình chẳng có chỗ nào hơn người cả.

Còn bây giờ... Nghĩ đến Nguyên Trạch, nghĩ đến bàn tay được anh nắm lấy, trong lòng Chúc Yếu cảm thấy rất ngọt ngào, rất muốn mỉm cười.

Nhìn vẻ mặt của Chúc Yếu, Tướng Diêm Nha cảm thấy có lẽ cô không để những lời mình vừa nói vào tai. Thật ra cô cũng có thể hiểu được, sớm chiều bên nhau, Chúc Yếu bị anh làm cho mê mẩn, thần trí điên đảo cũng là chuyện thường tình. Cô đưa tay khoác vai Chúc Yếu, nói: “Cậu đó, thật chẳng khá lên được.”

Chúc Yếu im lặng uống sữa chua, mỉm cười không nói gì.

.....

Kết quả của cuộc thi định kỳ mỗi tháng đã có, Nguyên Trạch vẫn ngồi vững trên chiếc ngai vàng đệ nhất với thành tích gần như là tối đa. Xem thành tích của Nguyên Trạch xong, Chúc Yếu tìm thấy kết quả thi của mình ở gần cuối bảng. Các bạn bên cạnh đều đang bàn tán về thành tích, âm thanh rất ồn ào. Tướng Diêm Nha nắm tay Chúc Yếu, khích lệ. “Khá lắm Yếu Yếu, cậu tăng lên vài hạng rồi đấy.”

Chúc Yếu gật đầu.

Thành tích tuy có tiến bộ, nhưng còn xa lắm mới đủ.

Cạnh bên, Hứa Du Du đang xem kết quả cho Lâm Chi Y. Vị thứ hai, tên cô nằm ngay bên dưới tên Nguyên Trạch.

Hứa Du Du cảm thấy mình thi cũng không tệ lắm, thành tích của cô bình thường nằm ở top trung bình của lớp, lần này cũng cố chen lên được hạng thứ 20 (thành tích xếp theo cả khối). Tiếp đó cô thân mật khoác cánh tay Lâm Chi Y, thấy ánh mắt Chúc Yếu có vẻ ngạc nhiên, cô cũng nhìn lên bảng thành tích rồi xùy một tiếng và cười phá lên. “Chúc Yếu, bình thường mình thấy cậu cũng chăm chỉ lắm mà, sao chẳng có chút tiến bộ nào thế? Toán thi 57/150 điểm, cậu làm thế nào mà ra được điểm ấy.”

Toán là môn mà Chúc Yếu dành nhiều thời gian nhất để học, thế mà nó lại là môn mà cô thi điểm thấp nhất. Lần này điểm cao chưa từng có, ngay cả tiếng Anh cũng thi được 95 điểm, duy chỉ có toán là chả thấy khỏi sắc gì. Nỗ lực mà không được đền đáp, trong lòng Chúc Yếu khó tránh khỏi thất vọng. Cô nhìn Hứa Du Du, giọng rất lạnh nhạt, rõ ràng là không vui vẻ gì. “Chuyện này có liên quan gì đến cậu không?”

Hứa Du Du lập tức á khẩu, không biết nói gì.

.....

Trước khi tan học, cô chủ nhiệm Ứng Úc Lưu có ý tìm Chúc Yếu để nói chuyện, muốn khuyến khích cô chuyển sang lớp thường.

Tay phải của cô bụng bình giữ nhiệt, nước rất nóng, hơi bốc lên. Tay trái của cô cầm bảng thành tích, nói với Chúc Yếu: “Với thành tích này, em chỉ có thể đội sổ ở lớp ta, nếu chuyển sang lớp thường thì áp lực sẽ nhẹ hơn.”

Cô Ứng Úc Lưu có thành kiến với Chúc Yếu, nhưng với tư cách là một người thầy, cô vẫn nghĩ cho học sinh của mình. “Cô nhận thấy em đã dành rất nhiều thời gian để học. Tuy đã lớp 12 nhưng nếu nỗ lực hết sức thì cũng không muộn. Chúc Yếu, hy vọng em hãy cân nhắc thật kỹ lời khuyên của cô dành cho em.”

Chúc Yếu hoàn toàn không chút do dự. “Cô Ứng, tạm thời em không có dự định này. Lớp mình rất tốt mà.”

Cô Ứng Úc Lưu sững ra, sau đó đặt bình giữ nhiệt xuống, nhẹ nhàng đẩy nắm lại, nói với giọng bất đắc dĩ. “Nếu đã thế thì tùy em vậy.”

Chúc Yếu đang chuẩn bị ra ngoài, vừa đi đến cửa phòng làm việc thì cô Ứng gọi cô lại. Cô quay đầu lại, nghe thấy cô Ứng nói một câu với giọng khá lơ đãng. “Cô nghe nói dạo này Nguyên Trạch thường hay phụ đạo cho em.”

Nguyên Trạch là đối tượng được chú ý đặc biệt của lớp 12.9, thân là giáo viên chủ nhiệm, cô Ứng đương nhiên là biết rất rõ Nguyên Trạch thoát trông ôn hòa thế thôi chứ thật ra rất khó gần gũi. Anh làm việc nhanh chóng, gọn gàng, hiệu quả, chín chắn nhưng khá lạnh nhạt với mọi người, nhất là các bạn nữ. Học sinh trong độ tuổi này thường nhiệt tình, hấp tấp, lẽ ra Nguyên Trạch cũng không ngoại lệ. Bây giờ, Nguyên Trạch khá là quan tâm đến cô bạn cùng bàn Chúc Yếu này, các thầy cô đương nhiên cũng có chút lo lắng.

Hơn nữa...

Cô Ứng Úc Lưu nhìn chằm chằm vào Chúc Yếu đang đứng ngoài cửa.

Cô bé này trắng trẻo, nhỏ nhắn, mặt xinh xinh, mắt sáng long lanh. Bỏ qua định kiến, cô Ứng Úc Lưu không thể không thừa nhận cô bé này là người xinh đẹp nhất mà mình từng gặp. Vì thế, cô nghiêm túc nói: “Bây giờ nhiệm vụ quan trọng nhất của các em là học tập, đừng lãng phí thời gian vào những việc khác, biết chưa?”

Tuy vẫn chưa chính thức yêu đương nhưng Chúc Yếu vẫn cảm thấy hơi chột dạ, cô gật đầu trả lời rồi ra khỏi phòng giáo viên.

Đã tan học, trên hành lang còn rất ít người. Đi đến chân cầu thang, trên lầu có người đi xuống, bước chân người đó vội vàng lẹnh quỳnh, chạy khá là nhanh. Chúc Yếu còn chưa kịp phản ứng lại thì cô và đối phương đã va vào nhau, bởi lực tác động đó mà cô phải loạng choạng lùi ra sau vài bước mới đứng vững.

“Xin, xin lỗi...”

Chúc Yếu nghe tiếng ngẩng đầu lên, đập vào mắt là một gương mặt thanh tú quen thuộc. Môi khẽ run run, cô mấp máy: “Phùng...”

.....

Phùng Tinh Văn chạy rất nhanh, lúc về đến phòng học lớp 12.7 đã thở hồng hộc. Căn phòng yên tĩnh, chỉ còn lại ba bốn bạn trực nhật.

Cô bạn Từ Diễm ngồi cùng bàn xách cây lau nhà đến trước mặt cô, do dự một chút rồi hỏi: “Có phải Chúc Hằng lại tìm cậu không?” Nói đến Chúc Hằng, Từ Diễm lại sôi máu nhưng lại không dám dây vào cậu ta, đành phải đề nghị: “Nếu không cậu mách ba cậu nữa đi.”

Ba của Phùng Tinh Văn chính là hiệu trưởng trường Hành Dương.

Phùng Tinh Văn khẽ lắc đầu. Phòng học không nóng nhưng trán cô lại đượm cả mồ hôi, cô nói với Từ Diễm: “Không sao.” Sau đó lặng lẽ trở về chỗ ngồi của mình, thu dọn sách vở.

Từ Diễm cũng không nói gì nữa, tập trung lau sàn.

Tím Phùng Tinh Văn đập rất nhanh, rất lâu sau vẫn không thể bình tĩnh lại được. Tay cầm hộp đựng bút, cô nhớ đến người vừa gặp phải, mắt hơi hốt hoảng... Là công chúa.

Lúc ở Đại Ngụy, cô thường vào cung bầu bạn với công chúa, quan hệ cũng khá thân thiết. Công chúa tuy là cành vàng lá ngọc nhưng tính tình lại rất tốt, cô rất thích, cũng hâm mộ cô ấy vì lúc nào cũng có thể tươi cười rất vui vẻ. Còn bản thân cô... Vừa sinh ra đã là thái tử phi, thế nhưng thái tử ương bướng, từ nhỏ đã thích bắt nạt cô. Nghĩ đến ngày sau phải gả cho thái tử, cô không hề có chút hy vọng nào vào tương lai.

Thái tử không thích cô, luôn chê cô ngây ngô tẻ nhạt.

Chuyến kiếp đến đây, cô vừa bất ngờ vừa vui mừng. Nhưng bây giờ, thái tử cũng ở đây. Cô già vờ như không quen cậu, cậu lại càng ác hơn, bắt nạt cô dữ hơn, thậm chí còn... Phùng Tinh Văn đưa tay lên sờ vào môi mình, sau đó khẽ cắn môi.

Những lời vô si của tay thái tử lưu manh kia như vẫn còn bên tai, thậm chí cô vẫn còn nhớ như in cảm giác hơi thở nóng ấm của người đó phả vào tai mình khi thì thầm: “Nếu còn mách ba em nữa thì sau này, gặp lần nào tôi hôn em lần đó...”

Rõ ràng trước kia hán ghét cô muốn chết đi được, bây giờ họ đã không còn hôn ước, tại sao còn quấn lấy cô không chịu buông tha?

Bỏ hộp bút vào trong cặp sách, Phùng Tinh Văn từ từ kéo khóa cặp lại. Bây giờ cô hoàn toàn không dám làm trái ý Chúc Hằng, có lẽ vì sợ cậu lâu ngày thành quen rồi, chỉ còn biết đợi cậu chán ngán cô. Dù sao cậu cũng chê cô tẻ nhạt, chắc là bám theo cô không bao lâu nữa đâu.

.....

Nguyên Trạch dắt xe đạp, chân có ý bước chậm lại, bên cạnh anh là tiểu công chúa, anh cúi đầu nhìn cô, hỏi: “Vậy Phùng tiểu thư có nói gì với công chúa không?”

Không có. Phùng Tinh Văn nhìn thấy cô là bỏ chạy ngay. Tuy không nói chuyện với cô nhưng Chúc Yếu có thể cảm nhận được cô ấy cũng mang theo ký ức trước đây.

Nghĩ đến một vài chuyện khác, Chúc Yếu ngửa đầu nói: “Trước đây mình còn lấy làm lạ. Anh trai mình tuy thường có bạn gái nhưng trước nay chưa từng ép buộc ai, sao đang yên đang lành lại đi bắt nạt con gái của thầy Phùng hiệu trưởng chứ...” Thì ra con gái của thầy Phùng chính là Phùng Tinh Văn, thái tử phi được khâm định của anh cô ngày xưa.

Chúc Yếu nói với về bất đắc dĩ: “Thật ra mình cũng biết chị Phùng vẫn luôn rất sợ anh trai mình, bây giờ chuyển kiếp, có lẽ không muốn tiếp xúc với anh trai mình nữa.” Cho nên ngay cả công chúa, cô cũng đành giả vờ không quen biết.

Tiểu công chúa thoáng cau mày, lẩm bẩm trong miệng, trông rất đáng yêu. Ánh mắt Nguyên Trạch trở nên ôn hòa, giọng cũng trầm ấm hơn: “Nếu đã thế, công chúa cũng không cần miễn cưỡng.”

Chúc Yếu gật đầu. Phùng Tinh Văn không muốn tiếp xúc với cô, cô đương nhiên sẽ không miễn cưỡng. Có điều cô vẫn cảm thấy hơi là lạ... Cô lẳng lặng quan sát gương mặt Nguyên Trạch, môi mỉm cười, giọng khe khẽ: “Thật ra như thế này cũng rất tốt...”

Sao với ở Đại Ngụy, cuộc sống ở nơi này dường như vui vẻ hơn nhiều, từ mẫu hậu cho đến anh trai, và cả cô, đều thích cuộc sống bây giờ.

Anh cúi đầu, im lặng nhìn bàn tay đang buông của Nguyên Trạch. Len lén nhìn ngó xung quanh, do dự một lúc, hai tay siết lại, thả ra, lại siết chặt, lại thả ra... nhiều lần mới nhúc nhích ngón tay, giờ lên đây thăm dò, chạm vào ngón tay anh.

Đụng chạm khe khẽ. Người Nguyên Trạch run lên. Anh cúi đầu.

Mặt Chúc Yếu đỏ ửng, đôi mắt ướt long lanh, giọng nhỏ như muỗi kêu: “Cậu đã nói... là có thể.”

Chất giọng nhẹ nhàng, nũng nịu giống như lông vũ khẽ phất qua trái tim anh, tẻ đại.

Nguyên Trạch im lặng, đưa tay định nắm lấy...

Bỗng nghe thấy tiểu công chúa lẩm bẩm: “Cũng không biết ngoại trừ chị Phùng thì có còn ai đến đây nữa không.”

Nguyên Trạch bất ngờ rút tay lại, thấy gương mặt tiểu công chúa vừa vui vẻ vừa tò mò, nghĩ đến điều gì, giọng anh hơi lạnh nhạt: “Công chúa hy vọng ai đến nữa? Trần tử công tử?”

Trần tử công tử? Chúc Yếu bần khoản một lát rồi tròn mắt, nhớ đến một chuyện. Đó là năm cô mười sáu tuổi, Tiêu hoàng hậu sắp xếp cho cô một buổi xem mặt.

Hôm đó Tiêu hoàng hậu đưa rất nhiều tranh chân dung của các thanh niên đến độ tuổi kết hôn trong kinh thành, Chúc Yếu không hề xem nhiều, duy chỉ hơi thất thần trước bức tranh một thanh niên ngồi đánh cờ dưới gốc hoa mai. Tuy cuối cùng Chúc Yếu vẫn lắc đầu nhưng Tiêu hoàng hậu cứ cho là cô xấu hổ nên mới cố tình an bài một buổi ra mắt mà cô không hề hay biết gì.

Chàng trai trong bức tranh chính là Trần Tiễn Chi – tử công tử nhà họ Trần, nổi danh khắp kinh thành. Lúc đó Nguyên Trạch đã là thái phó, mà vị Trần tử công tử này chính là một thanh niên ưu tú thuộc thế hệ kế tiếp, sau Nguyên Trạch. Nếu so về tướng mạo, tài hoa thì kém hơn Nguyên Trạch đôi chút, nhưng cũng đủ để làm điên đảo biết bao thiếu nữ đương độ thanh xuân trong kinh thành.

Có chút ấn tượng, nhưng trước mặt Nguyên Trạch, Chúc Yếu không dám thừa nhận, đành giả vờ chau mày suy nghĩ: “Ai vậy? Sao mình không nhớ nhỉ?”

Mặt Nguyên Trạch không có biểu cảm gì, anh nhanh chóng nhắc nhở một câu: “Giờ Mùi, mồng chín tháng tám năm Minh Đức thứ mười hai, tại Vạn Xuân Đình trong ngự hoa viên.”

Hà? Chúc Yếu đứng ngẩn ngơ tại chỗ. Cặp sách đã có Nguyên Trạch xách giúp, trông cô khá nhỏ nhắn, mảnh mai.

Cô nhìn bóng người dắt chiếc xe đạp đang dần đi xa đằng trước, bất tri bất giác đã có một khoảng cách. Ráng chiều chiếu vào khiến chiếc bóng anh như được kéo dài thêm, bóng anh cao lớn, bước chân chậm rãi, đẹp như một bức tranh.

Ngắm ra được điều gì, Chúc Yếu không nén được cái mỉm cười, mắt sáng ngời như ánh sao, dáng người nhỏ nhắn lập tức đuối theo.

“Cậu đợi mình với chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Hoàn mỹ

Cần đây Chúc Yếu bị cảm, đêm qua còn ho vài tiếng nên hôm nay đi Phương làm cho cô chén lê chưng đường phèn.

Miếng lê màu trắng đục, điểm xuyết thêm vài quả cầu kỷ màu đỏ, đường phèn tan ra hòa thành nước lê chua chua ngọt ngọt thanh thanh.

Thanh tâm, nhuận phổi, tiêu đờm, giải khát.

Chúc Yếu rất thích. Ăn xong, cô gọi điện thoại cho Chúc Hằng, nói về Phùng Tinh Văn.

Lúc điện thoại reo, Chúc Hằng đang chơi bi-a. Cậu lập tức ném cây gậy bi-a trên tay sang một bên, móc điện thoại trong túi ra, nhìn màn hình hiển thị, đôi mày bắt gặp giật ra. Cậu nghiêng đầu nghe điện thoại, giọng rất cung chiêu.

Vừa nghe thấy có liên quan đến Phùng Tinh Văn, Chúc Hằng lập tức cau mày, lạnh nhạt hỏi: “Cô ta nói gì với em thế?”

Chúc Hằng vừa đến đây là gặp được Phùng Tinh Văn. Lần đầu tiên là ở ngoài trường, Chúc Hằng về ký túc xá, Phùng Tinh Văn tan học về nhà. Cô đi trên đường, không biết đang nghĩ gì mà đằng sau có chiếc xe máy chạy đến cũng không biết tránh, Chúc Hằng kéo cô một cái theo phản xạ. Lúc nhìn thấy rõ dung mạo của cô, cậu ngẩn ngơ mãi một lúc.

Còn cô, nhìn thấy cậu, dừng nói chào hỏi, ngay cả câu cảm ơn cũng không nói mà co chân chạy mất.

Chúc Hằng hoàn hồn lại, tro mắt nhìn cô chạy bán sống bán chết. Rõ ràng không nói với nhau câu nào nhưng cậu có thể khẳng định chắc chắn Phùng Tinh Văn cũng có ký ức Đại Ngụy. Nhìn bộ dáng chạy trốn của cô xem, thuần thực biết bao.

Phùng Tinh Văn mặc đồng phục Hành Dương nên Chúc Hằng cũng không vội. Nhìn theo bóng lưng cô, mỗi cậu cong lên thật gian trá. Cậu nhanh chóng tra ra được cô học lớp 12.7, sau đó còn đến trước cửa lớp chặn cô mấy lần, thế mà cô còn giả vờ không quan biết cậu.

Mắt Chúc Hằng ánh lên nụ cười, cậu nhẹ nhàng sờ lên môi mình, thấy đầu bên kia em gái mình đang lo lắng nên nói: “Em yên tâm, anh chưa từng muốn bắt nạt cô ấy...”

Phùng Tinh Văn là thái tử phi của cậu, trước kia là vậy, bây giờ cũng vậy.

Chúc Yếu nghi hoặc. “Anh hai, chẳng phải trước kia anh không thích chị ấy sao?” Bởi vì hôn ước này, Chúc Hằng từ nhỏ đã không thích Phùng Tinh Văn. Lần đầu tiên Phùng Tinh Văn vào cung, Chúc Hằng đã nhìn mặt chế thái tử phi tương lai quá xấu, làm con gái nhà người ta khóc ngay tại chỗ. Sau đó quan hệ của hai người cũng không thay đổi là mấy, hầu hết là Chúc Hằng bắt nạt Phùng Tinh Văn, Phùng Tinh Văn khóc.

Chúc Hằng không trả lời.

Đúng là cậu chế Phùng Tinh Văn cứng nhắc tẻ nhạt, ngây ngơ ngờ vực, lại nhất gan. Lần nào cũng vậy, còn chưa nói chuyện với cô thì cô đã sắp phát khóc. Khi ấy thái tử gia muốn gió được gió muốn mưa được mưa, đương nhiên là không thích bộ dạng khóc lóc ní non của Phùng Tinh Văn. Nhưng chuyện kiếp đến đây, không còn hôn ước nữa, cậu lại cảm thấy thiếu thiếu gì đó...

Thái tử phi từ nhỏ đã khâm định của cậu, dựa vào đâu vừa đến đây là không còn quan hệ gì nữa?

Chúc Hằng không biết mình có thích cô hay không, nhưng dù không thích, cô cũng là của cậu. Có điều cậu không dám nói thế với em gái nên đành nghiêm túc bảo: “Anh thật sự thích cô ấy.”

Chúc Hằng thay bạn gái như thay áo, Chúc Yếu vẫn cảm thấy hơi lo lắng nên nhấn mạnh. “Chị Phùng không giống như những cô gái khác, nếu anh thật sự thích chị ấy thì hãy tốt với chị ấy hơn...” Nếu không Phùng Tinh Văn sợ Chúc Hằng như vậy, chắc chắn sẽ không thích anh.

Chúc Hằng nhanh chóng đồng ý. “Yên tâm, chắc chắn anh sẽ dễ dàng cô ấy...”

.....

Hôm sau, thể dục giữa giờ kết thúc, trên đường về lớp, Chúc Yếu lại gặp Phùng Tinh Văn.

Khuôn mặt trái xoan thon thả, mắt hạnh, môi trái tim, diện mạo rất dịu dàng. Nhìn thấy Chúc Yếu, Phùng Tinh Văn thoáng ngẩn ra, dường như do dự đôi chút. Bên cạnh có một cô bạn đang nói chuyện với cô, cô đáp lại nhưng nhấp nhòm không yên, sau đó thì bị kéo lên lầu. Lúc đi lên, cô quay lại nhìn về phía này một cái.

Tường Diễm Nha dùng khuỷu tay húc nhẹ Chúc Yếu, hỏi nhỏ: “Chuyện gì thế?”

Chúc Yếu nhìn Tường Diễm Nha. “Cậu có biết Phùng Tinh Văn không?”

Tường Diễm Nha rất thích hóng chuyện đông chuyện tây nên có nghe qua về Phùng Tinh Văn. “Phùng Tinh Văn rất khiêm tốn, nếu không phải lần trước Chúc Hằng...” Cô thoáng ngừng lại, nhìn Chúc Yếu, tiếp tục nói: “Anh cậu, anh cậu chặn người ta trong nhà vệ sinh thì ngay cả các bạn trong lớp cũng không biết thì ra cậu ấy là con gái của thầy Phùng hiệu trưởng.”

Chúc Yếu cũng biết chuyện này, nhưng chỉ biết cô gái kia họ Phùng, hoàn toàn không nghĩ đến đó là Phùng Tinh Văn – thái tử phi được khâm định ngày xưa.

“Có điều mình nghe nói trước kia Phùng Tinh Văn học rất kém, không biết làm thế nào mà... nửa học kỳ gần đây tiến bộ một cách thần tốc, bây giờ nằm trong top 5 của lớp 12.7, rất

lợi hại.”

Phùng Tinh Văn am hiểu thi thư. Lúc ở Đại Ngụy, các cô gái đều cho rằng không tài mới là đức, nhưng cô thì lại rất thích đọc sách.

Chúc Yếu cảm thấy hơi chán nản. Đường như chỉ có cô là không có khiếu học tập mà thôi.

.....

Sáng thức dậy, Nguyên Trạch hẹn Chúc Yếu đến thư viện gần nhà học bài.

Đêm qua nhiệt độ xuống thấp bất ngờ, Chúc Yếu sợ lạnh, ngoại trừ đồ giữ nhiệt ra còn mặc hai lớp áo lông cừu, một dày một mỏng, bên ngoài còn khoác thêm một chiếc áo măng-tô. Nguyên Trạch nhận tin là đã đến rồi, Chúc Yếu vội vàng vàng chạy đến góc cửa thay đôi boot cổ thấp, đeo cặp sách lên vai rồi chạy ù đi.

Lúc đi Phương cầm chiếc khăn quàng cổ xuống lầu thì Chúc Yếu đã không thấy tăm hơi đâu.

Nguyên Trạch đang đợi ngoài cổng khu nhà.

Anh khoác ba lô bằng một bên vai, ánh mắt rất bình thản, Chúc Yếu vừa xuất hiện, mắt anh lập tức dò được bóng người bé bóng của cô. Đôi môi mỏng khẽ mím lại, thoáng nhếch lên thành một đường cong.

Đợi Chúc Yếu đến trước mặt mình, anh bước tới vài bước, rất tự nhiên nhận lấy chiếc cặp trên tay cô, cúi đầu nói: “Đi chậm chậm thôi chứ.”

Chúc Yếu thở hổn hển, một bên cổ áo khoác dựng đứng lên, bên còn lại thì nằm rũ xuống. Khuôn mặt hồng hào nhỏ nhắn lấp ló ở giữa, thở gấp, miệng thở ra khói, thoát nhìn có chút mỏng lung.

Cô nhìn anh, mắt sáng lấp lánh, đáp lại một câu thật dịu dàng. “Mình sợ cậu đợi lâu chứ sao.”

“Không cần phải vội.”

Nguyên Trạch đưa tay dựng cổ áo bên kia lên giúp cô, gài chiếc cúc phía trên cùng lại, thế là cổ áo che mất nửa khuôn mặt của Chúc Yếu.

Chúc Yếu cười khe khẽ, đôi mắt lộ ra ngoài lập tức cong cong như vàng trắng.

Nguyên Trạch nhìn cô, nói: “Đi thôi.”

“Ừm.” Chúc Yếu ngoan ngoãn gật đầu, đi được vài bước, cô quay qua hỏi anh. “Sao hôm nay cậu không đi xe đạp.”

Nguyên Trạch bước chậm lại, đáp. “Trời lạnh quá, lát nữa chúng ta đi xe buýt vậy.”

Chúc Yếu đi học có xe nhà đưa rước, trong ký ức của cô, hình như trước kia cũng chưa từng đi các phương tiện giao thông công cộng, nên cảm thấy rất mới mẻ.

Chúc Yếu ừ đồng ý.

Ra khỏi khu nhà, đi khoảng 200 mét là đến trạm xe buýt. May mắn là có một chuyến xe vừa đến trạm. Cuối tuần nhưng người vẫn rất đông đúc, lúc chen được lên xe thì trên xe đã không còn chỗ ngồi. Chúc Yếu theo Nguyên Trạch, nhích dần vào bên trong, đứng chỗ cửa sau của chiếc xe. Bên cạnh cô tay vịn nhưng đã có ba bốn cô bạn trông có vẻ là học sinh cấp 3 vịn vào, không còn chỗ trống.

Xe buýt đóng cửa lại, bắt đầu chạy, thùng xe lắc lư vài cái.

Người Chúc Yếu nhoài tới trước theo quán tính. Một cánh tay nhanh chóng vươn ra trước mặt cô, vòng tới trước để che chở. Đứng vững lại, Chúc Yếu lẳng lặng nhìn cánh tay đang vòng trước mặt mình, bên cạnh là lồng ngực của anh, cách rất gần, cô có thể ngửi được mùi hương dễ chịu trên người anh.

Hàng mi run run, Chúc Yếu do dự chút rồi vươn tay ra, dưới ống tay áo là cổ tay trắng nõn nà. Chiếc áo màu xanh đen nên càng tôn thêm màu da trắng của cô.

Cổ tay nhỏ nhắn trắng trẻo làm chói mắt. Nguyên Trạch thoáng cúi đầu xuống, lặng lẽ nắm lấy nó, sau đó cầm bàn tay mềm mại kia áp vào giữa tay mình. Tay cô mềm mại, ngón tay hơi lạnh lạnh.

Nguyên Trạch nắn bóp nó, sau đó từ từ kéo vào ủ trong lòng mình.

Chúc Yếu cười trộm, đầu ngẩng lên nhìn Nguyên Trạch, ngắm đường nét từ chiếc cằm hoàn mỹ của anh, thấy trái cổ của anh hơi nhô ra, nhẹ nhàng chuyển động lên xuống. Tay cô cảm thấy hơi ngứa ngáy, nghĩ thâm trong bụng không biết sờ vào đó sẽ có cảm giác gì.

Tay được anh nắm lấy nên nhanh chóng trở nên ấm áp. Nếu không gần gũi đến thế này, Chúc Yếu chưa từng dám nghĩ đến bàn tay của vị thái phó Đại Ngụy cao ngạo xa cách kia lại ấm áp nhường này, quả là khác hẳn với khí chất của anh.

Khu nhà cô khá gần với thư viện, chỉ qua 3 trạm xe buýt là đến. Xuống xe, Nguyên Trạch vẫn không buông tay ra, cứ thế ắt tay cô bước vào thư viện.

Thư viện này mở cửa từ thứ 3 đến Chủ nhật, thứ 2 đóng cửa. Tầng 1 và một nửa tầng 2 là nơi cho mượn các loại sách, nửa còn lại là thư viện âm nhạc, có một khu tự học.

Họ chọn một cái bàn kê sát cửa sổ trên tầng 2, Nguyên Trạch thả cặp xuống, bắt đầu phụ đạo cho Chúc Yếu. Cô kéo ghế ra ngồi xuống, im lặng lấy xấp bài thi tháng này ra.

Thấy Nguyên Trạch nhận lấy bài thi của mình rồi giờ ra đọc cẩn thận, Chúc Yếu không khỏi lại đỏ mặt. Sau đó, cô giả vờ trấn tĩnh lấy hộp bút và giấy nháp ra, lí nhí hỏi: “Lần này mình phát huy không hết khả năng. . . Thật ra có một số bài mình biết làm nhưng. . . không đủ thời gian.”

Nguyên Trạch cầm bài thi, sang ngồi bên cạnh cô, rút bài thi môn toán bị kẹp dưới cùng ra. “Học toán trước nhé.”

Bài kiểm tra toán có 57 điểm đặt chính ỳnh trước mặt, Chúc Yếu lí nhí ừ một tiếng rồi quay sang nhìn khuôn mặt nghiêm túc, đắm chiêu cụp mắt của anh. Đáng về ấy khiến cô nhớ lại cảnh Nguyên Trạch dạy Chúc Hằng khi xưa, cũng như thế này, nháy mắt cái là khí chất của người thầy lập tức hiện ra.

Chúc Yếu loay hoay nghịch cây bút trên tay, áp a áp ứng hỏi: “Nguyên Trạch. . . mình và anh hai, ai dễ dạy hơn?”

Lúc trước Chúc Hằng lười nhác biếng học, cực kỳ ương bướng. Nhưng rơi vào tay Nguyễn Trạch thì lập tức trở nên ngoan ngoãn dễ bảo, chỉ một thời gian ngắn ngủi mà việc học đã tiến bộ rất nhiều. Bây giờ Nguyễn Trạch dạy cô nữa học kỳ rồi mà môn toán của cô vẫn chưa đạt trung bình.

Nguyễn Trạch quay qua nhìn tiểu công chúa đang bị áp lực bởi môn toán. Mày cô nhú lại, khuôn mặt trắng mịn như thoa phấn, đôi môi hơi vầu lên, rất đáng yêu.

Thất thần trong giây lát, Nguyễn Trạch cup mi xuống, che giấu cảm xúc trong mắt. Biết tiểu công chúa đang nghĩ gì, anh an ủi. “Công chúa rất ngoan, dễ dạy hơn nhiều.”

Chúc Yếu không tin. Nhưng trong lòng lại rất vui vẻ. Cô mỉm cười, gương mặt nhìn anh.

Cô lẽ gần đây đã khá thân thiết nên giọng cô hoạt bát vui vẻ hơn trước nhiều. “Nếu mình thông minh một nửa cậu thôi thì tốt biết mấy.” Nguyễn Trạch năm đó mới mười lăm tuổi đã là thám hoa của Đại Ngụy, tương lai rộng mở, rất được tin dùng.

Nguyễn Trạch hơi do dự, nói: “Thật ra... lúc còn nhỏ, thần cũng rất bướng bỉnh.”

Chúc Yếu tròn tròn mắt, không tin. “Nhưng mình nghe nói, 5 tuổi cậu đã biết làm thơ...”

“Đúng là cũng có chút thông minh.” Nguyễn Trạch chậm rãi nói, giọng rất bình tĩnh, giống như đang kể chuyện của người khác vậy. “Nhưng chẳng qua cũng chỉ hơn người khác một chút thôi. Năm đó tuổi còn nhỏ, được khen ngợi đôi ba câu là đã dương dương tự đắc, kiêu căng tự mãn. Sau đó... sau đó bất ngờ gặp biến cố nên mới hiểu chuyện hơn, bắt đầu chăm học.”

Năm Nguyễn Trạch 7 tuổi, cha mẹ lần lượt qua đời. Thân là cháu đích tôn của Hầu phủ, Nguyễn Hầu gửi gắm toàn bộ hy vọng vào Nguyễn Trạch. Chúc Yếu biết những chuyện này, nhưng không biết thì ra hồi nhỏ Nguyễn Trạch cũng có lúc nghịch ngợm, ương bướng.

Chúc Yếu không nhắc đến chuyện đau lòng của anh nữa,, chỉ mỉm cười nói: “Lão Hầu gia rất hiền từ, còn nhớ có lần tuyết rơi, mình ở trong ngự hoa viên đắp người tuyết, ông ấy còn giúp mình.”

Nguyễn Trạch cười, nói: “Vây là do tiểu công chúa khiến người ta yêu thích. Ông nội rất nghiêm khắc với thần.”

Nói là nghiêm khắc, thật ra dùng từ hà khắc còn thích hợp hơn. Ông yêu cầu anh làm việc gì cũng phải thật hoàn hảo, không thì phải làm lại, đến khi nào đạt được mục tiêu thì thôi. Những thứ mà trẻ con thích chơi, tất cả anh đều không được chạm vào. Anh có tính kỷ luật như thế là do khi đó rèn luyện mà nên. Không có cha mẹ yêu thương, dần dần, anh cũng không còn bạn bè. Mỗi ngày chỉ được ngủ 4 tiếng đồng hồ, thời gian còn lại phải theo ông nội học tập, giao thiệp. Quan sát mọi thứ, học tập mọi thứ.

Tri thức sách vở, mưu lược, đạo trị quốc... cũng hiểu được những mưu toan hiểm ác mà lứa tuổi này không cần phải hiểu.

Trong suốt 10 năm ròng, anh được ông nội rèn đúc thành một thanh kiếm sắc, dùng để bảo vệ Đại Ngụy.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Nụ hôn

Sắc mặt của anh rất bình tĩnh, ánh mắt ôn hòa. Chúc Yếu nhìn anh không chớp mắt, nghe giọng nói trầm ấm của anh, trong đầu hiện lên dáng vẻ ương bướng của anh khi còn nhỏ. Lúc còn nhỏ, chắc chắn anh rất đáng yêu. Sau đó cô tưởng tượng ra hình ảnh anh dần dần lớn lên, chăm chỉ học tập trong hầu phủ. Ngày xưa, trong mắt cô, thái độ quá hoàn hảo. Bây giờ cô đã hiểu được anh phần nào, và càng muốn gần gũi anh hơn.

Nguyễn Trạch nói tiếp: “Thật ra thần là một người rất tệ nhạt, cũng có rất nhiều khuyết điểm. Có lẽ sau này ở cạnh nhau lâu ngày, công chúa sẽ cảm thấy buồn chán...” Cô khác với anh. Cô hồn nhiên trong sáng, bên cạnh có rất nhiều người muốn lấy lòng cô, cuộc sống an nhàn đã nuôi dưỡng cô trở nên yếu ớt nhưng lương thiện.

Chúc Yếu lập tức ngăn ra, rồi quỳnh lên. “Không có đâu, mình cảm thấy cậu chỗ nào cũng tốt, mình rất th...” Câu nói ngắt giữa chừng, từ còn lại bị nghẹn trong cổ họng.

Không khí bỗng chốc trở nên yên ắng như tờ.

Mặt Nguyễn Trạch cũng trở nên ngẩn ngơ thấy rõ.

Ánh mắt chạm vào nhau. Đôi mắt tiểu công chúa long lanh, cánh môi hé mở, gương mặt nõn nà nhanh chóng đỏ ửng lên rồi cấp tốc lan ra đến tận mang tai, vành tai đỏ như sắp ứa máu. Cô hoảng hốt dời mắt đi, dịu dàng cup mắt xuống, vẻ thẹn thùng e ấp của thiếu nữ không cách nào che giấu được.

Cô lúng túng cầm bút, giọng rất nhẹ. “Giăng... giảng bài đi.”

Nguyễn Trạch hoàn hồn lại, mắt cong lên, nhìn đỉnh đầu của cô một lát rồi từ tốn đáp: “Ừ.”

Âm thanh ấy rất dịu dàng. Chúc Yếu cảm thấy mặt mình lại nóng thêm một chút. Cô cúi đầu, nhìn bài thi trước mặt. Xấu hổ thật, nhưng lại không nén được nỗi vui sướng trong lòng. Cô vừa thẹn thùng, vừa mỉm cười, ngay cả đề toán trên bài thi sao cũng đáng yêu đến lạ.

Nguyễn Trạch xem cẩn thận bài thi của cô, đúng là do không đủ thời gian, bên dưới có những câu nếu tập trung làm thì chắc chắn sẽ có điểm. Anh không giảng bài trước mà cho cô thời gian bình tĩnh lại để làm hết những bài mà cô biết làm. Chúc Yếu nghe lời anh, bắt đầu nghiêm túc làm bài. Không biết có phải do có anh bên cạnh không mà cô thấy cực kỳ vững dạ. Cô tập trung tinh thần, chỉ nghĩ đến bài toán, dần dần nắm được hướng làm của một số đề.

Làm xong một bài, Chúc Yếu nghiêng đầu qua nhìn Nguyễn Trạch. Anh đang ngồi bên cạnh xem bài thi những môn khác của cô, dáng vẻ rất chăm chú, vô cùng đẹp trai. Chúc Yếu mỉm cười, tiếp tục cúi đầu làm bài.

Nguyễn Trạch cầm bài thi, môi khẽ nhếch lên.

Không ai nói gì, chỉ có cây bút viết trên giấy phát ra những tiếng sột soạt nho nhỏ và tiếng hít thở nhẹ nhàng. Phía tay phải của Chúc Yếu, cách đó một bàn cũng có một đôi yêu nhau đang ôn bài chung.

Cô gái nằm xoài ra bàn, tròn xoe mắt nhìn chàng trai. Chàng trai thì cầm sách tiếng Anh, dò từ vựng cho cô. Cô gái đọc khe khẽ, giọng rất nhỏ. Đọc đúng hai từ, cô gái bèn nhón miệng cười tươi rồi chu môi lên, chàng trai liền nhoài tới hôn một cái.

Từ góc của Chúc Yêu, cô có thể nhìn thấy rất rõ nụ cười trên mặt cô gái kia, nhưng chỉ có thể nhìn thấy sau gáy chàng trai.

Tình nhân hôn nhau là một chuyện rất bình thường. Tường Diễm Nha đã kể cho cô nghe rất nhiều chuyện của những cặp đôi trong trường, cũng để cử cho cô rất nhiều phim truyền hình hay, trong đó không ít bộ có những cảnh thân mật. Lúc đầu Chúc Yêu nhìn thấy là đỏ mặt, mỗi lần thấy nam nữ chính trong phim hôn nhau là vô thức che mắt lại, sau đó tay lặng lẽ xòe ra thành một khe hở nhỏ, lén nhìn cảnh đó với một tâm thế khá hiểu kỷ. Bây giờ cô đã quen nhìn cảnh phim như thế, nhưng khi nó xuất hiện sờ sờ trước mắt cô thế này thì...

Hơn nữa Nguyễn Trạch còn ngồi bên cạnh cô.

Đôi tình nhân kia vẫn đang hôn nhau. Lúc đầu chỉ là môi chạm môi, sau đó từ từ dán chặt vào nhau thành nụ hôn triền miên. Tuổi họ không lớn, thanh xuân, ngây ngô, có vẻ còn là học sinh.

Mặt Chúc Yêu nóng phừng phừng, làm gì còn tâm trí mà nghĩ đến đề toán, tay cầm bút mà lòng xốn xang.

Nguyễn Trạch quay đầu qua nhìn tiểu công chúa, thấy mặt cô ửng hồng nên nhìn qua bên kia, thế là nhìn thấy đôi tình nhân đang hôn nhau.

Chàng thanh niên vốn chẳng chặc ấy lúc này cũng có chút xấu hổ mà các cậu trai lứa tuổi này nên có. Mặt Nguyễn Trạch cố trấn tĩnh, giọng cũng rất bình thản, nhỏ tiếng đề nghị. “Chúng ta đổi sang bàn khác đi.”

Chúc Yêu không ngẩng đầu lên, tai đỏ bừng, gật đầu nói “ừ” rồi thu dọn sách vở, bỏ bút vào trong hộp, quơ tất cả nhét vào cặp, không kịp kéo khóa mà đứng dậy đi theo Nguyễn Trạch luôn.

Đổi sang một chiếc bàn khác.

Chúc Yêu làm bài xong, Nguyễn Trạch sửa bài cho cô thật tỉ mỉ. Những bài mà cô nói mình biết làm, bây giờ làm lại, quả thật đều đúng hết. Chúc Yêu cầm bút, dè dặt quan sát sắc mặt của Nguyễn Trạch, hỏi khẽ. “Thế nào rồi?”

“Ừ.” Nguyễn Trạch gật đầu.

Phải thế chứ. Cô nỗ lực như vậy, sao có thể không có chút tác dụng gì. Chúc Yêu thầm thỏa mãn, ngẩng đầu nhìn Nguyễn Trạch, không biết thế nào mà ánh mắt cô lại rơi vào cánh môi anh. Môi Nguyễn Trạch rất đẹp, hơi mỏng nhưng rất hồng, dường như rất mềm.

Ngẩn ngơ nhìn một lát, đến khi chạm phải đôi mắt đen thẳm của Nguyễn Trạch cô mới hoàn hồn lại, sau đó cúi đầu.

Mặt Nguyễn Trạch hiện lên một nụ cười khá rõ ràng. Anh biết cô thích nhìn mình, lúc trước tại Đại Ngụy cũng thế. Phần lớn thời gian anh đều giả vờ không hay biết, mặc cho cô nhìn.

.....

Ôn bài đến 11 giờ rưỡi trưa, Nguyễn Trạch dẫn Chúc Yêu đến một trung tâm thương mại gần đó ăn cơm. Tầng 2 là khu ẩm thực. Nơi này đông người nên Chúc Yêu cũng không kén chọn gì, tìm một quán mì trông gọn gàng sạch sẽ là ngồi xuống ăn. Họ gọi hai phần mì thịt bò, đến khi tô mì bò nóng hổi được mang ra, điện thoại trong cặp của Chúc Yêu reo lên.

Là Tiêu Minh Châu gọi điện thoại đến. Chúc Yêu nghe máy, ngọt ngào chào một tiếng. “Mẹ.”

Đầu bên kia, Tiêu Minh Châu cuối tuần nhưng vẫn phải đi làm, lúc này vừa họp xong, ăn đồ do trợ lý gọi từ ngoài vào, nhớ ra sáng nay con gái ra ngoài nên gọi hỏi xem cô có ăn uống đúng giờ không. Chúc Yêu nhận lấy đôi dưa Nguyễn Trạch đưa qua, trả lời câu hỏi của Tiêu Minh Châu.

Tiêu Minh Châu vẫn không yên tâm. “Đừng ăn mấy quán linh tinh, coi chừng bị đau bụng đấy...” Sau đó bà gọi ý tên của một số nhà hàng gần thư viện.

Tiêu Minh Châu rất ủng hộ Chúc Yêu thường xuyên ra ngoài chơi với bạn bè, hướng chỉ là học tập. Nhưng bà vẫn không thể không lo lắng, luôn cảm thấy con gái ra ngoài là không yên tâm được.

Chúc Yêu không ngừng vâng dạ, vừa nghe xong điện thoại của Tiêu Minh Châu thì Chúc Tấn Ung lại gọi tới. Cuối tuần, Tiêu Minh Châu bận rộn không về nhà, Chúc Hằng lại ưa lêu lổng bên ngoài, bình thường Chúc Yêu vẫn làm bạn với ông. Bây giờ Chúc Yêu cũng không ở bên cạnh, Chúc Tấn Ung đối diện với chiếc bàn ăn lạnh lẽo, cảm thấy rất cô đơn lẻ loi, đành phải gọi điện thoại qua hỏi xem khi nào Chúc Yêu về.

Chúc Yêu cảm thấy dở khóc dở cười, ngoan ngoãn nói: “Con ăn cơm xong còn phải về thư viện học. Dạ... con sẽ cố về sớm một chút.”

Đầu bên kia, Chúc Tấn Ung buồn tui từ một tiếng, trước khi gác máy lại hỏi thêm một câu. “Ngoại trừ Tường Diễm Nha còn có cậu bạn nào khác không? Đừng có quá thân thiết với cái cậu học sinh vừa chuyển đến kia. Nó mới đến, mình chưa biết gốc gác thế nào, cẩn thận bị người ta bắt nạt đấy...”

Chúc Yêu ra ngoài, chỉ báo là hẹn Tường Diễm Nha đến thư viện làm bài tập nên lúc này hơi chột dạ, cô vô thức nhìn Nguyễn Trạch đang ngồi đối diện một cái, sau đó quay đầu đi, ép giọng thật khẽ. “Không có, chỉ có Tường Diễm Nha.” Cô nói xong thì cúp máy.

Sau đó cầm dưa lên, bắt đầu ăn mì.

Tô mì thịt bò thơm nức mũi, mùi mì và mùi thịt hòa lẫn với nhau, sợi mì tinh khiết, trên mặt nước nổi vài lát thịt bò và rau ngò.

Chúc Yêu không thích rau ngò, lúc này quên dặn nên bây giờ cầm dưa từ từ gọt ra. Nguyễn Trạch thấy thế bèn lấy một đôi dưa mới từ trong ống dưa ra, giúp cô lựa. Chúc Yêu nhẹ nhàng nói cảm ơn.

Lựa xong, Nguyễn Trạch thả dưa xuống, tiếp tục ăn mì. Cả hai đôi anh đều là người ít nói, cộng thêm thói quen không nói chuyện khi ăn uống nên rất kiệm lời. Nhưng bây giờ, anh nghĩ ngợi rồi lên tiếng. “Lúc nào đó thân vẫn nên đến nhà chào hỏi một tiếng.”

Bàn tay đang cầm dưa của Chúc Yêu dừng lại, đầu dưa còn quần sợi mì, tỏa ra hương vị mê người. Cô gật đầu, rất vui vẻ. “Tốt quá.”

Nguyễn Trạch rất ưu tú, kiếp trước Chúc Tấn Ung và Tiêu hoàng hậu đều rất thích anh, Chúc Hằng cũng kính sợ anh. Cô rất mong anh có thể đến nhà mình.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28-2: Nụ hôn 2

Ăn com xong, Nguyên Trạch đi xếp hàng mua trà sữa, Chúc Yếu vào nhà vệ sinh để rửa tay. Nước chảy ào ào, rửa sạch và hong khô tay xong, vừa ra khỏi nhà vệ sinh, Chúc Yếu liền nghe thấy tiếng bước chân lao đảo cùng với mùi rượu nồng nặc ập tới.

Chúc Yếu ngược nhìn. Trước mặt là một người đàn ông cao lớn chừng hai mươi mấy tuổi, mặc chiếc jacket màu đen, cổ đeo sợi dây chuyền vàng chói, mặt đỏ phừng phừng, trên người sặc mùi rượu, râu ria xồm xoàm, miệng ngậm một điếu thuốc. Anh ta bước đi loạng choạng, nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt mơ màng.

Chúc Yếu vô thức nhích sang một bên, tránh né anh ta.

Vừa định đi lướt qua, cổ tay cô bị nắm chặt giống như bị thứ gì cố định lại. Tiếp theo đó là giọng nói ngà ngớn, lưu manh của người đàn ông kia. “Đừng đi vội thế chứ, nói chuyện với anh chút nào.”

Sự đụng chạm từ người xa lạ khiến Chúc Yếu lập tức nổi da gà, đầu óc cô ngưng hoạt động trong vài giây rồi lập tức giật gựa thoát ra.

Người kia rất mạnh, lôi tay cô kéo lại, cổ tay bị nắm rất đau. Chúc Yếu lấy hết sức đập mạnh vào chân hấn một cái, hấn ta đau đón nên vội vàng thả tay ra. Nhân cơ hội đó, Chúc Yếu vội vã chạy ra ngoài.

Cô chạy đến nỗi chân nam đá chân chiêu, đúng lúc Nguyên Trạch xách trà sữa tới, dang tay đón được cô. Giọng anh đầy lo lắng: “Chuyện gì thế?”

Chúc Yếu ngẩng đầu lên, nhìn thấy Nguyên Trạch thì lập tức yên tâm. “Có người uống say, nắm... nắm tay mình không chịu buông...”

Mắt cô tái mét, mắt rung rung, tuy không khóc nhưng rõ ràng là rất sợ hãi. Nguyên Trạch thấy ngực nặng trĩu, anh nhỏ nhẹ an ủi “đừng sợ” rồi cúi đầu, mắt dán vào cổ tay đang bầu chặt lấy cánh tay mình.

Da cô trắng, cổ tay mảnh mai, mềm mại. Bây giờ trên đó có một vết đỏ trông rất rõ ràng.

Nguyên Trạch vốn đang nhẹ nhàng an ủi cô, khi nhìn thấy cổ tay cô, ánh mắt lập tức tối sầm lại, rất u ám.

Ngực anh phập phồng, môi khẽ mím lại, ánh mắt dữ dội, mặt toát ra vẻ sắc lạnh. Anh nhét ly trà sữa nóng hổi vào tay cô, sau đó cúi xuống vỗ về gương mặt cô, dịu dàng nói: “Ngoan nào, đợi mình ở đây nhé.”

Chúc Yếu run lên, đi theo vài bước thì nhìn thấy Nguyên Trạch bước nhanh về phía nhà vệ sinh nam, trông thấy người đàn ông cao lớn đang nghiêng ngả tựa vào khung cửa thì xốc cổ áo hấn ta lên, kéo ngay vào nhà vệ sinh nam.

Ngay sau đó, bên trong vang lên một tràng tiếng đấm đá túi bụi...

Chúc Yếu hơi ngơ ngác, không quan tâm đến chuyện gì nữa, chạy vào nhà vệ sinh nam.

Bên trong không có ai, người đàn ông say rượu kia bị đánh gục xuống sàn, lúc này đã tỉnh rượu phần nào, mặt sưng vù xanh xanh tím tím, mũi chảy máu, dây dầy ra mắt, đang khóc lóc xin tha. Còn Nguyên Trạch thì mặt lạnh như băng, bàn tay nắm lại thành nắm đấm hiện đầy gân xanh, trên người không còn chút khí chất ôn hòa thường ngày, mắt sắc lạnh đến kinh người.

Chúc Yếu nín thở. Cô sợ xảy ra chuyện nên vội vã chạy đến bên cạnh, nín lấy ống tay áo anh, nói nhỏ: “Nguyên Trạch, chúng ta đi thôi.”

Nguyên Trạch quay qua nhìn cô, vẻ tàn nhẫn trong mắt lập tức biến mất. Anh nhìn cô, sau đó nắm tay cô ra khỏi nhà vệ sinh nam.

Nhặt chiếc cặp bị ném ngoài cửa đeo lên vai, anh dắt Chúc Yếu ra khỏi trung tâm thương mại.

Tìm Chúc Yếu đập liên hồi, cúi đầu nhìn bàn tay được anh nắm. Mấy đốt ngón tay của anh hơi đỏ, là do khi nãy đánh nhau. Chân Chúc Yếu hơi nhũn ra, cô bỗng nhớ đến một chuyện...

Đó là năm cô mười lăm tuổi, Đại Ngụy và Di Quốc giao chiến, Đại Ngụy thua. Sau đó trải qua sự thương lượng bàn bạc của bá quan văn võ, triều đình quyết định giải quyết bằng cách hòa thân.

Chúc Yếu là công chúa duy nhất của hoàng gia Đại Ngụy, chuyện hòa thân đương nhiên là rơi xuống đầu cô. Lúc đó Chúc Tấn Ung cũng không còn cách nào khác, trong triều võ tướng hiểm hoi, đều đã đến tuổi không vác nổi đao nữa, không ai dám ứng chiến. Tuy Chúc Yếu không muốn nhưng thân là công chúa, nếu đã hưởng thụ đặc quyền của công chúa thì cũng không thể từ chối trách nhiệm phải gánh vác. Khi cô đã chuẩn bị tâm lý để hòa thân thì Nguyên Trạch chủ động ra trận, xuất binh đánh Di Quốc.

Anh là quan văn, khoác chiến bào lên, cuối cùng mất tròn một năm chém giết để san bằng Di Quốc.

Cô chỉ nhìn thấy anh mặc triều phục của quan văn, chưa từng tận mắt nhìn thấy cảnh anh chém giết ngoài chiến trường. Trong ấn tượng của cô, anh là người không nhuộm chút bụi trần, nho nhã cao quý, mãi mãi cô đáng về thư sinh ôn hòa.

Chúc Yếu nhẹ nhàng lên tiếng, gọi anh. “Nguyên Trạch...”

Nguyên Trạch ừ một tiếng, tóc trước trán anh bị mồ hôi làm ướt đầm, ánh mắt đã khôi phục về ôn hòa, dịu dàng vô hại nhưng vẫn hơi khác thường ngày. Anh nghĩ ngợi rồi hỏi: “Có sợ không?”

“Cái gì?” Chúc Yếu vô thức đáp lại, ánh mắt ngơ ngác đáng yêu.

Nguyên Trạch nhìn thẳng vào mắt cô, hỏi: “Nhìn thấy mình đáng nhau, cậu có sợ không?” Anh rất hiếm khi để lộ bộ mặt này của mình, dù là ở Đại Ngụy hay hiện đại.

Chúc Yếu lắc đầu, mỉm cười, giọng rất mềm nhẹ. “Không sợ.”

Nguyên Trạch mỉm cười. “Vậy thì tốt.” Anh lo là sẽ dọa đến cô.

Ra khỏi trung tâm thương mại, ngoài trời có tuyết rơi, nhẹ nhàng như lông vũ, bay xuống là tã. Chúc Yếu mở to mắt ồ lên một tiếng, đưa tay đón lấy bông tuyết. Bông tuyết lạnh lẽo tình kiết rơi vào lòng bàn tay cô rồi nhanh chóng tan ra, ướt át và lạnh lạnh.

Bông tuyết còn rơi xuống đầu tóc cô, hai vai cô... Nguyễn Trạch đưa tay đội mũ chiếc áo khoác lên chỗ cô, còn chỉnh lại vành mũ.

Chúc Yếu nghiêng đầu qua, mặt cô bị chiếc mũ che chắn kín mít nhưng vẫn hiện nụ cười. Lúc mặt cô và Nguyễn Trạch chạm vào nhau, thấy ánh nhìn của anh quá đổi dịu dàng, nụ cười của cô dần đọng lại, mặt cứ ngây ngốc nhìn anh.

Có bông tuyết bị gió thổi bay đến đậu trên hàng mi cô rồi lặng lẽ tan ra. Mắt bông chốc lạnh lẽo và ướt át, Chúc Yếu vô thức nhắm mắt lại.

Tiếp theo, có thứ gì đó rơi xuống, cùng với hơi thở trong trẻo, sẽ sàng đậu lên môi cô.

...Một nụ hôn nhẹ, rất nhẹ.

Người khẽ run lên, cô vô thức lùi về sau một bước. Có một bàn tay nắm lấy hông cô kéo lại, làm cô dán sát vào lồng ngực của anh.

“Thần mạo phạm rồi.” Giọng Nguyễn Trạch hơi khàn khàn.

Chúc Yếu mở mắt ra, nhất thời quên cả xấu hổ, không biết nên có phản ứng gì. Cô mím môi rồi ngơ ngác trả lời: “Không, không sao.”

Nguyễn Trạch nhìn về mặt của cô, bật cười thành tiếng.

Anh lại nhìn vào mặt cô thật lâu rồi đưa hai tay nâng mặt cô lên, hơi nghiêng đầu. Lại một nụ hôn thật nồng nàn.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Nũng nịu

Khác với nụ hôn nhẹ như gió thoảng qua khi nãy, lần này anh hôn rất mạnh. Chúc Yếu cảm nhận được khuôn mặt mình được anh nâng niu trên bàn tay, rất trân trọng, giống như bảo vật vậy.

Gió tuyết lạnh căm thổi ủa vào mũ nhưng Chúc Yếu hoàn toàn không cảm thấy lạnh, chỉ biết môi và tay anh đều nóng rực. Hai đôi môi cuốn lấy nhau, hơi thở hòa làm một. Tay cô còn xách ly trà sữa, ngơ ngác đứng nguyên đó, đầu óc mơ mơ màng màng, mặc cho anh hôn mình tùy thích... Mãi đến khi anh buông cô ra, thở hào hển, yên lặng nhìn cô bằng đôi mắt đen sâu thăm.

Mắt Chúc Yếu mờ hơi sương, giống như là được phủ bởi một làn hoan mông vậy. Cô đỏ mặt, cắn nhẹ đôi môi vừa bị hôn đỏ bầm, không biết mình phải phản ứng ra sao. Im lặng một lúc, cô hỏi nhỏ: “Chiều... chiều nay chúng ta có học bài nữa không?”

Ngón tay dường như vẫn còn lưu giữ cảm giác mịn màng mềm mại ấy, Nguyễn Trạch khẽ nhúc nhích tay, lẳng lặng nhìn gương mặt đỏ au của tiểu công chúa nép dưới chiếc mũ che, sau đó đưa tay phẩy giúp cô mở tuyết đọng trên vai, trên mũ.

“Ừ, bây giờ đi thôi.” Giọng của anh vẫn hơi khàn khàn.

Chúc Yếu cụp mắt, ngón tay chậm rãi vuốt ve ly trà sữa. Các đốt ngón tay lạnh đến độ đỏ ửng lên, làn da trông càng trắng trẻo hơn. Nguyễn Trạch nhanh chóng nắm lấy tay cô, dắt cô đến thư viện ôn tập.

Anh giảng tiếp hai bài thi khác nữa.

Trong thư viện có máy điều hòa nên khá ấm áp. Từ cửa kính nhìn ra ngoài, bầu trời âm u nặng nề, bông tuyết rơi là tã. Chúc Yếu tập trung nghe Nguyễn Trạch giảng môn văn cho mình.

Nguyễn Trạch một trong những học sinh hiếm hoi giỏi cả văn lẫn toán. Dù gì ngày trước ở Đại Ngụy, khoa cử là thi thố văn chương. Mười lăm tuổi đã đề tên trên bảng vàng, nên thi đại học thời nay đối với anh mà nói chỉ đơn giản như ăn bữa sáng mà thôi.

Anh giảng giải tỉ mỉ, sâu sắc mà dễ hiểu. Giọng nói nhẹ nhàng rót vào tai cô, bắt trí bất giác đã xong một đề.

Trong thư viện đèn bật sáng trưng, anh nghiêng đầu giảng bài, dung mạo thanh tao nhã nhặn, làn da trắng trẻo, có cảm giác hơi lạnh lùng... Hoàn toàn khác hẳn với bộ dáng khi hôn cô lúc nãy. Chúc Yếu thuộc kiểu phản ứng chậm một nhịp, mãi đến khi theo anh vào thư viện thì mới cảm thấy xấu hổ, thế mà trông anh cứ như là chưa từng xảy ra chuyện gì, rất bình tĩnh.

Buổi chiều cứ thế lặng lẽ trôi qua, thư viện im ắng, yên tĩnh.

Nguyễn Trạch cầm sách, quay đầu qua nhìn Chúc Yếu. Cô cụp mắt, những ngón tay nồn nà nắm cây bút, yên lặng viết chữ, nhìn nghiêng trông nhỏ nhắn, ngoan hiền, lại chuyên chú. Cả hai kiếp, công chúa vẫn cứ ngày thơ, non nớt... Cô còn nhỏ quá...

Chuyện khi nãy... Nguyễn Trạch im lặng mím môi, tay từ từ lật một trang sách, dần tập trung lấy lại tinh thần...

Lúc ra khỏi thư viện thì đã ba giờ rưỡi chiều, tuyết đã ngừng rơi, trước cổng thư viện có người công nhân vệ sinh đang dọn tuyết. Chúc Yếu nhìn thấy cả một khoảng trắng tinh khôi liền rất vui vẻ, mặt cô sáng lấp lánh, giọng hồ hởi. “Đẹp quá đi mất...” Sau đó ngửa đầu nói với anh. “Nguyễn Trạch, chúng ta đi bộ về được không?”

Chỉ có 3 trạm xe buýt, đi chừng nửa tiếng là đến.

Nguyễn Trạch cúi đầu, nhìn đôi môi lạnh đến tím tái của tiểu công chúa, trả lời: “Trời lạnh quá... công chúa vẫn chưa hết cảm.”

Chúc Yếu cắn môi, nhìn anh bằng ánh mắt long lanh, không nói gì. Sau đó đưa tay nín tay áo anh,

Nguyễn Trạch thất thần.

Mười phút sau, hai bên đường yên tĩnh, đôi boots thấp cổ giấu trên tuyết phát ra những tiếng “lạo xạo” vui tai. Trên cổ Chúc Yếu lại quấn một chiếc khăn lông dày thật dày, cổ áo khoác dùm đứng lên, cúc áo cài đến chiếc trên cùng, cả đầu cô được chiếc mũ áo khoác che chắn kín mít, bên ngoài lại quấn khăn quàng cổ kỹ càng, chỉ lộ ra đôi mắt tròn xoe. Trên tay cô còn đeo đôi găng tay hình tai thỏ của Nguyễn Trạch.

Chúc Yếu nghiêng đầu nhìn anh, hỏi: “Cậu không lạnh à?” Bị che chắn quá kỹ, giọng cô nghe có vẻ hơi khàn khàn. Lúc này đi mua khăn quàng cổ, anh chỉ mua cho cô, còn mình không cần.

Cô bị quấn thành một cục tròn vo, trông vụng về kém linh hoạt. Còn anh đứng bên cạnh cô, cao lớn vững vàng, bước chân ung dung nhàn nhả, trên mặt không có vẻ gì là đang chịu lạnh.

Nguyễn Trạch đưa tay sửa lại diềm mũ cho cô, cảm thấy bộ dáng cô lúc này quá đáng yêu nên mỉm cười, đáp: “Không lạnh.”

Chúc Yếu toát ra vẻ ngưỡng mộ, thì thào: “Mình thì sợ lạnh lắm. . . Trước kia hễ vào đông là trốn trong tấm cung, không dám ra ngoài. Lúc có tuyết rơi, ca ca thường rủ mình ra ném tuyết, đắp người tuyết. Cậu biết không, anh ấy nghịch ngợm lắm, mỗi lần đắp người tuyết xong là lại nhét bàn tay lạnh cóng của mình vào cổ người khác, cứ thích trêu người ta vậy đó. . .” Nói tới đây cô cười hi hi. “Có điều anh ấy tốt với mình nhất, từ nhỏ đến lớn chưa từng bắt nạt mình.”

Nguyễn Trạch ừ một tiếng, nghe cô kể những chuyện vui vẻ hồi nhỏ. Đó đều là những chuyện vụn vặt bình thường nhưng lại rất ấm áp, là những chuyện mà anh chưa từng được trải nghiệm. Anh không nói gì, chỉ nghiêm túc lắng nghe. Khác với vẻ thẹn thùng ít nói lúc ở trong trường, ra bên ngoài cô lập tức流露 không ngừng. Cô là người có tính cách hoạt bát, với những người đã thân thiết thì sẽ nói rất nhiều.

Nửa tiếng đồng hồ cứ thế trôi qua. Đến cổng khu nhà, Chúc Yếu nhận lấy cặp sách, do dự giây lát rồi nói với Nguyễn Trạch. “Ngày mai chúng ta cùng ăn sáng được không?”

Chủ nhật, lớp 12 vẫn phải đi học.

Nguyễn Trạch gật đầu. “Được.”

Chúc Yếu mỉm cười. Lúc cô còn là công chúa của Đại Ngụy, chỉ có thể nhìn anh từ xa, rất lâu mới có thể gặp mặt một lần. Còn bây giờ, gần như ngày nào cũng ở bên anh, sáng mai là có thể gặp lại nhưng không biết tại sao, cô cảm thấy giống như là phải đợi rất lâu vậy. Lúc này đây mắt cô long lanh nhìn anh, không nở xỏ rời.

Cô không nói gì, anh nhìn cô và cũng không lên tiếng. Hai người cứ ngầy người đứng ở đó, trông khá ngốc nghếch.

Nghĩ ra điều gì, Chúc Yếu cời găng tay ra, tháo chiếc khăn quấn trên cổ mình xuống rồi nhón chân lên. Nguyễn Trạch ngăn người, sau đó ấn ý khom lưng xuống để cô quấn khăn lên cổ mình.

Đôi tay nhỏ nhắn xinh xắn, trắng trẻo mềm mại quấn một vòng, hai vòng, lại ba vòng, cuối cùng buộc hai đầu khăn lại. Cô chớp chớp mắt, nhìn anh, giọng ngọt ngào. “Vây... vậy ngày mai chúng ta gặp lại”

.....

Ở đằng kia, Chúc Hằng cũng vừa đến nhà, bước từ trên chiếc mô tô đã được độ lại xuống, tháo chiếc nón bảo hiểm ra móc lên xe, sau đó thuận thực lấy điều thuốc từ trong ngực ra, ngậm lên miệng. Vừa chuẩn bị móc bật lửa ra châm thuốc thì cậu nhìn thấy bóng em gái mình ở cách đó không xa. Nheo mắt lại nhìn, cậu trông thấy bên cạnh còn có một chàng trai.

Cậu lập tức ném điều thuốc xuống, giấu thật mạnh lên. Cả người như một quả lựu đạn sắp phát nổ, cậu nhanh chóng xắn tay áo, cấp tốc chạy qua đó, lấy hết sức bình sinh hét thật to: “Mày ngon dám động vào em gái ông thử xem!”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Tề tựu

Trong FamilyMart, Chúc Yếu ngồi bên cạnh chiếc bàn được kê sát cửa sổ của khu vực nghỉ chân, tay bưng một hộp Oden bốc hơi nghi ngút, húp một ngụm nước súp ngon ngọt, hai má dãn hồng hào trở lại.

Bên trái cô, cậu thái tử vương bướng ngầy xưa – bây giờ là đại ca Hành Dương – đang lúng túng nghịch chiếc bật lửa kim loại trên tay, gãi đầu, mắt nhìn chằm chặp vào Nguyễn Trạch đang ngồi bên tay phải của Chúc Yếu, ập a ập ứng hỏi: “Thầy... thầy đến đây khi nào ạ?”

Bên ngoài lại có tuyết rơi, qua ô cửa kính, nhìn thấy tuyết trắng đang bay là tã. Giọng Nguyễn Trạch rất lãnh đạm. “Cũng được một thời gian rồi.”

Chúc Hằng căng thẳng mím môi. Ngày xưa thái phó chỉ hơn cậu có năm tuổi nhưng đáng về lại rất trưởng thành, chừng chạc. Lúc đầu cậu cũng không phục anh, nhưng chàng trai trẻ tuổi trông lạnh lùng hờ hững ấy luôn có cách thu phục cậu. Cậu dùng ná bắn tổ chim, anh bèn bắn chệch viên đạn của cậu; giờ học cậu dám trêu chọc anh, anh liền lặng lẽ khiến cậu tự nếm trái đắng mình trồng. Văn cậu không bằng anh, đương nhiên không tự chuốc lấy nhục, nhưng về võ, trông đáng về anh thư sinh nhả nhận là thế nhưng chỉ cần nhúc nhích vài ngón tay là có thể dễ dàng đánh ngã cậu... Bị “tra tấn” một thời gian, cậu được dạy bảo phải trở nên “ngoan ngoan”, chịu kiên nhẫn ngồi yên nghe anh giảng bài và phát hiện anh cực kỳ uyên bác, đầy bụng kinh luân, trên hiểu thiên văn dưới am tường địa lý, dường như không có gì là anh không biết.

Chúc Hằng lăm bàm khe khẽ: “Vây sao thầy không nói?”

Chúc Yếu vừa ăn xong một xiên cá viên chiên, giọng mềm mại. “Nguyên... thái phó lần nào thi cũng đứng đầu bảng ở Hành Dương, tại anh cứ trốn học cho nên chưa từng nghe thấy.”

Chúc Hằng không thích học tập, ngay cả bạn cùng lớp cũng không nhớ hết, huống chi là quan tâm xem ai thi nhất trường. Có điều... mắt Chúc Hằng sáng lên, nhìn ngắm khuôn mặt của Nguyễn Trạch, thấy dung mạo anh tuy không thay đổi nhưng rõ ràng là trẻ trung hơn nhiều. Chúc Hằng từng ở lại lớp, nếu không bây giờ đã lên năm nhất đại học. Cậu mừng rỡ tươi cười: “Nói thế thì... bây giờ thầy còn nhỏ hơn cả ta.”

Cực kỳ đắc ý.

Cá viên thật là ngon quá, Chúc Yếu định đi mua thêm hai viên. Bỗng ghế hơi cao, hai chân cô lơ lửng không chạm tới đất. Lúc nhảy xuống, băng ghế lung lay theo động tác của cô làm cô đứng không vững. Sau lưng có một bàn tay đỡ lấy lưng cô một chút, cô mới tiếp đất an toàn.

Được Nguyễn Trạch chăm sóc đã thành thói quen, Chúc Yếu không cảm thấy gì, cứ thế đi mua thêm Oden. Còn Chúc Hằng thì tròn tròn mắt, hận không thể chém đứt bàn tay vừa đặt lên lưng em gái mình. Nhưng đảo mắt một vòng, khi nhìn thấy gương mặt dịu lại đôi chút của Nguyễn Trạch, cậu đương nhiên sợ hãi không dám làm.

Nắm đấm chuẩn bị vung ra lập tức thừa thãi, cậu siết tay vào cái rồi từ từ thả lỏng ra, thăm dò với giọng nói không được tự nhiên lắm. “Thầy... thích em gái ta?”

Nguyễn Trạch không nói gì, chỉ nhìn cậu.

Chúc Hằng không còn nghi ngờ gì nữa, vẻ mặt tức giận, bất đắc dĩ, lại kiêng sợ, cực kỳ phức tạp. “Thầy... à không, anh thật sự thích em gái tôi à?”

Nguyễn Trạch gật đầu, nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Chúc Hằng không biết nên nói gì bây giờ.

Lúc còn là thái phó, Nguyễn Trạch hai mươi lăm tuổi vẫn chưa chịu thành thân. Có lần cậu theo thái phó ra ngoài, nhìn về thanh nhũ đạo mạo của anh, cậu nhất định dẫn anh đi uống rượu hoa. Các cô nương xinh đẹp không ngừng tiếp cận anh, còn anh cứ im lặng uống rượu, ngay cả ống tay áo của các cô nương cũng không chạm vào. Dù gì tuổi tác cũng không chênh lệch lắm, tuy kính sợ anh, nhưng những lúc riêng tư thế này, cậu cũng rất tò mò rốt cuộc anh thích mẫu người thế nào? Cậu rất có kinh nghiệm với phụ nữ, có thể giới thiệu cho anh... Ngặt nỗi vị thái phó như thân tiên không nhuốm bụi trần kia chỉ liếc cậu một cái, không trả lời.

Trong đầu Chúc Hằng lại hiện lên hình ảnh cậu phấn nộ lao tới khi này...

Đang chuẩn bị đập cho thẳng nhãi kia một trận, cậu còn tưởng đó là cái tên mặt trắng vừa chuyển tới lớp 12.9 không lâu, ai dè lúc nhìn rõ thì lại là gương mặt anh tuấn quen thuộc của thái phó... Khác với lúc ở triều đình hay giảng bài cho cậu, khi đó thái phó mặc bộ triều phục màu đỏ, mặt sáng như ngọc, ôn hòa nhã nhặn chứ không phải đáng sợ như cậu thấy lúc này... Trên cổ quấn chiếc khăn xấu không còn chỗ để che, tai và nửa khuôn mặt bị che khuất trong đó. Càng đáng sợ hơn là, anh đang cười, cười rất vui vẻ...

Chúc Hằng cảm thấy chắc chắn là mình hoa mắt.

Cậu nghĩ ngợi một chút rồi nói: “Yếu Yếu nó... nó còn nhỏ.”

Nguyễn Trạch bình tĩnh trả lời. “Thần biết, cho nên tốt nghiệp xong mới chính thức qua lại với công chúa.”

Chúc Hằng liếc anh một cái, rất muốn nói “bớt xạo đi”. Cuối tuần hẹn con gái người ta ra ngoài, ở công khu nhà mà còn dính lấy nhau không rời xa như thế... nói không chừng lúc riêng tư đã nắm tay, ôm ấp gì đó, hoặc là... Chúc Hằng càng nghĩ càng thấy bức bối. Nếu là người khác thì hay biết mấy, không cần nói nhiều mà đập cho một trận luôn.

Chúc Hằng hơi chán nản, gục đầu xuống, mặt ử rử, sau đó gọi Chúc Yếu đang trả tiền một tiếng, bảo cô mua vài lon bia đến.

Vài phút sau, ba lon bia được đặt trên chiếc bàn dài. Chúc Hằng cầm lon bia, giật mạnh nắp, ngửa đầu uống ừng ực hết nửa lon, sau đó đưa tay lên lau miệng, hít một hơi thật sâu.

Hơi lạnh, nhưng cũng rất sáng khoái.

Nguyễn Trạch cũng cầm một lon lên, khui ra và uống vài hớp.

Chúc Yếu khẽ cau mày, mắt đảo qua đảo lại, quan sát vẻ mặt của hai người bên cạnh mình. Rất yên tĩnh, không khí có chút khác thường. Sau khi ngồi vững trên băng ghế, Chúc Yếu lẳng lặng nhìn lon bia chưa khui còn sót lại, sau đó vươn tay ra, từ từ, từ từ thò qua đó... Ngay khi bàn tay nỡ nà sắp chạm vào lon bia, bỗng có một bàn tay ấm áp chặn lên trên tay cô.

Nói chính xác hơn, là hai bàn tay.

Chúc Yếu ngẩn ra.

Bàn tay đặt trên tay cô là của Nguyễn Trạch, sau đó... tay Chúc Hằng đặt lên trên.

Tay của ba người cứ thế chồng lên nhau.

Chúc Hằng nhướng mày, nhìn về phía Nguyễn Trạch. Bốn mắt nhìn nhau, cậu mới từ từ thu tay về, Nguyễn Trạch cũng nhanh chóng đẩy lon bia dưới tay Chúc Yếu sang một bên, nhẹ nhàng nói một câu: “Không được uống.”

Ừm. Chúc Yếu ngoan ngoãn rút tay về.

Chúc Hằng định hỏi, đây là em gái tui hay em gái anh? Hôn nữa... bộ dáng quan tâm chăm sóc thế này, làm sao em gái cậu đỡ được? Bình thường ở trường nếu cũng như thế này, Chúc Yếu không thích anh mới là lạ đó. Chúc Hằng thấy rất bức bối trong lòng bèn uống ực một hớp bia rồi đặt mạnh lon bia xuống bàn cái bộp. Tiếp đó, cậu nói: “Không còn sớm nữa, Yếu Yếu, chúng ta về thôi. Những chuyện khác sau này rồi nói tiếp...” Nói xong cậu dừng lại, móc điện thoại trong túi ra, hỏi: “Anh có WeChat không? Chúng ta kết bạn đi, để tiện liên lạc.”

.....

Đèn đường trong khu nhà sáng dài cả một dãy, ánh sáng vàng nhạt lặng yên chiếu lên người Chúc Hằng. Hai tay cậu dút vào túi quần, vừa đi vừa nhún nhảy, đến lúc này mà vẫn chưa hoàn hồn lại được.

Thở ra một hơi, Chúc Hằng liếc mắt nhìn Chúc Yếu, nói: “Yếu Yếu, thời đại này khác với ngày xưa, con gái ấy à, không nhất định cả đời chỉ thích một người con trai. Em muốn yêu đương, anh không phản đối, có điều...”

Chúc Yếu biết, chắc chắn anh mình đã nhận ra quan hệ giữa cô và Nguyễn Trạch. Gương mặt trắng nõn hơi ửng đỏ, Chúc Yếu dần bước chậm lại, hỏi nhỏ: “Anh cảm thấy... Nguyễn Trạch không tốt sao?”

Nguyễn Trạch là chàng trai tốt nhất mà cô từng gặp. Cả hai đời, không ai có thể bì được với anh.

Chúc Hằng lầu bầu vài tiếng, nghe mơ hồ không rõ. Cậu dừng bước, cúi đầu nhìn em gái mình, trả lời: “Đương nhiên không phải.” Cậu và Nguyễn Trạch giao thiệp với nhau khá lâu, biết

đúng thật là anh rất hoàn mỹ, dường như tất cả mọi việc đều nằm trong tầm kiểm soát của anh. Cảm giác ấy... Chúc Hằng cau mày, trong mắt mất đi vẻ ương bướng thường ngày, thay vào đó là vẻ trưởng thành hiếm thấy.

“Em không hiểu thái phó. Con người anh ta, nhìn có vẻ quân tử khiêm tốn, nhưng nếu thật sự ở bên cạnh thì... Nói thể này nhé, em không phải đối thủ của anh ấy, em sẽ bị thiệt, hiểu chưa?”

Chúc Hằng kinh nể anh là một chuyện, nhưng em gái và anh yêu nhau lại là chuyện khác. Nếu xem anh là bậc trưởng bối, là thầy, cậu chỉ cần học tập những tri thức và đạo trị quốc mà anh truyền dạy; nhưng nếu anh muốn làm em rề cậu, nói thật lòng, cậu không thể yên tâm giao em gái mình cho anh, bởi vì cậu biết nếu một ngày nào đó em gái mình bị ức hiếp, cậu muốn tìm anh tính sổ thì lại không phải là đối thủ của anh.

Điều này làm Chúc Hằng nhớ lại năm đó lúc Chúc Yếu suýt phải đi hòa thân, cậu cảm thấy mình cực kỳ yếu đuối, cực kỳ bất lực.

Chúc Yếu hiểu ý Chúc Hằng, cô cụp mắt, im lặng đứng tại chỗ.

Chúc Hằng phui phui tuyết đọng trên người cô, giọng sang sảng: “Đi, về nhà trước đã.”

Chúc Yếu cất bước, chậm rãi theo sau Chúc Hằng.

.....

“Ý con là... thái phó cũng ở Hành Dương?” Tiêu Minh Châu – nữ cường nhân ngạo nghễ của thương giới – lúc này đang tròn tròn mắt, gương mặt trang điểm đoan trang, tí mí đầy vẻ ngạc nhiên. Đôi đũa trên tay đã gấp miếng thịt kho tàu nhưng lúc này bà quên cả ăn, mắt sáng rực lên. “Còn là bạn cùng lớp với Yếu Yếu?”

Chúc Yếu gật đầu, đáp: “Cậu ấy thường phụ đạo thêm cho con.”

Chúc Tấn Ung đang ăn canh, bất cẩn bị sặc nên rút vội tờ giấy ăn lau qua loa, xong mới nhớ ra điều gì. “Mấy ngày trước ba nhận được điện thoại của chủ nhiệm lớp các con, khen thành tích của con tiến bộ rất nhiều.”

Tiêu Minh Châu liếc xéo ông. “Sao không nói sớm?”

Chúc Tấn Ung làm bầm trông thật đáng thương. “Bà bạn như thế, chúng ta có thời gian để trò chuyện sao? Nếu không phải làm thời hủy lịch, hôm nay bà còn phải bay đi Hongkong kia...” Đừng nói sinh hoạt vợ chồng, thân là chồng mà muốn ăn với bà bữa cơm còn phải hẹn trước rất lâu, có khi nói về nhà ăn cơm xong lâm thời lại thay đổi, cái gì mà phải hợp hành, phải ký hợp đồng... Ông cũng tức giận chứ bộ.

Tiêu Minh Châu hừ lạnh. “Vậy ông không biết tóm lược à.”

Bà nhìn Chúc Tấn Ung, đầu đầu cũng thấy gai mắt, giống như khi xưa vị hoàng đế tam cung lục viện nhìn bà chính cung hoàng hậu tề nhạt này vậy, chỗ nào cũng thấy khó ưa.

Đặt đũa xuống, mặt Tiêu Minh Châu rạng rỡ niềm vui, càng nghĩ càng thấy vui mừng. Bà quay sang than vãn với Chúc Hằng. “Mẹ vốn nghĩ con thể này là hết thuốc chữa rồi, bây giờ có thái phó ở đây... thật là tốt quá.” Bà vô cùng kích động, thoáng cái là nhớ lại rất nhiều chuyện.

Lúc ở Đại Ngụy, Tiêu Minh Châu rất bội phục Nguyên Trạch. Từ sau khi anh dẫn binh đi diệt Di Quốc, mỗi lần gặp anh, vị hoàng hậu đoan trang hiền thực này lại cảm động rơi lệ. Dạy dỗ con trai bà, lại cứu con gái bà thoát cảnh nước sôi lửa bỏng, còn ổn định tình hình Đại Ngụy.

Tiêu Minh Châu vui mừng nói: “Hay là thế này đi, ngày mai Yếu Yếu tan học xong thì mời thái phó đến nhà mình ăn bữa cơm...” Ngày mai Tiêu Minh Châu còn phải bay đi Hongkong ký một hợp đồng rất quan trọng nhưng lúc này đây bà đã quên phắt. “Mai mẹ sẽ về sớm một chút, đích thân xuống bếp làm vài món.”

Chúc Tấn Ung tròn tròn mắt, rất muốn nói làm vợ chồng cả hai đôi, ông đều chưa từng được ăn cơm do bà nấu...

Không đúng. Đang ăn chén canh xương hầm, Chúc Tấn Ung lại bị sặc. Ông hoàn toàn không biết Tiêu Minh Châu biết nấu ăn nữa là...

“Không biết khẩu vị của thái phó thế nào...” Tiêu Minh Châu nghĩ ngợi rồi nhìn Chúc Hằng. “Hay là thế này, con có WeChat của thái phó không? Con thêm thái phó vào nhóm chat đi, lát nữa ăn cơm xong thì trò chuyện một chút.”

Chuyện này... Chúc Hằng lặng lẽ nhai miếng thịt kho tàu, nhàu mồm do dự. “Không hay lắm đâu.”

Tiêu Minh Châu nghiêm khắc nói. “Bảo con thêm thì cứ thêm, mau lên đi, thêm ngay bây giờ, mắt công lát nữa chơi game lại quên mất.”

“Dạ...”

Chúc Hằng ưỡ ỏi đặt chén xuống, đưa tay móc điện thoại ra, bấm bấm vào màn hình.

.....

Đèn trên hành lang sáng choang, Nguyên Trạch đang đứng trước cửa nhập mặt mả, trên khuỷu tay dặt chiếc khăn quàng cổ thật dày. Cạch một tiếng, cửa được mở ra, Nguyên Trạch bước vào, bật đèn lên. Trong túi có tiếng tin nhắn WeChat, anh từ tốn dặt chiếc cặp xuống, lấy điện thoại ra, mở khóa màn hình.

Những ngón tay với các khớp thon thả chạm vào mục thông báo.

Màn hình sáng lên, phản chiếu vào đôi mắt đen sâu thẳm của anh làm nó phát sáng. Nguyên Trạch hơi mím môi, nhìn WeChat của mình có thêm một nhóm chat mới, môi bắt gác nở nụ cười nhẹ.

Ngôi sao sáng nhất bầu trời đêm đã mời bạn tham gia nhóm [*Gia đình hoàng thất Đại Ngụy*], thành viên trong nhóm còn có: *Mẹ xinh đẹp của Yếu Yếu*, *Ông vua ở nhà chăm con*, *Yếu Yếu yếu đuối*.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Thể hiện tình cảm

Tên nhóm chat là do Chúc Hằng nghĩ ra, lúc đầu định đặt là *[Tập thể ưu tú hoàng gia Đại Ngụy]* nhưng bị Tiêu Minh Châu chê vì thiếu sự ảm áp nên đổi thành *[Gia đình hoàng thất Đại Ngụy]*.

Nhóm chat này gồm 4 người, Chúc Hằng là trưởng nhóm, Tiêu Minh Châu và Chúc Yếu là quản trị viên. Bấy giờ Nguyên Trạch gia nhập, Chúc Yếu nhanh chóng nhận được thông báo: “*Ngôi sao sáng nhất bầu trời đêm đã mời Nguyên Trạch tham gia nhóm*”.

Ăn cơm tối xong, hiếm hoi lắm mới thấy Tiêu Minh Châu không vào thư phòng xử lý công việc, Chúc Hằng không chơi game, Chúc Yếu cũng không vội lên lầu làm bài tập. Cả nhà tập trung tại sofa phòng khách, ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh, mắt cứ canh chừng WeChat. Còn Chúc Tấn Ung thì nhàm chán nhấn điều khiển tivi chuyển từng kênh một, mắt đảo qua đảo lại, thỉnh thoảng liếc nhìn Tiêu Minh Châu bên cạnh mình, thấy mặt bà nở nụ cười hiền từ, ông cũng lặng lẽ đưa tay lấy chiếc điện thoại đang cầm giữa khe ghế sofa ra, len lén nhìn màn hình.

Trước giờ Tiêu Minh Châu luôn có phong cách mạnh mẽ, quyết đoán, bình sinh hiếm khi kính phục ai, duy chỉ có vị thái phó này là được bà cực kỳ tôn trọng. Sau khi Nguyên Trạch tham gia nhóm, Tiêu Minh Châu gần như là nhấn liên hồi trong nhóm chat, câu cú lộn xộn, vô cùng kích động. Ngược lại Nguyên Trạch ở phía bên kia thì vẫn luôn bình tĩnh, trò chuyện với Tiêu Minh Châu rất ân ý. Thỉnh thoảng Chúc Yếu cũng sẽ chen vào một hai câu khi được hỏi về tình hình ở trường.

Trên tivi đang chiếu bộ phim về cuộc sống thường ngày của một gia tộc lớn, Chúc Yếu đặt điện thoại của mình lên bàn, lấy một trái nhãn từ trong đĩa trái cây ra, bóc vỏ. Nhét phần cơm quả trong tròng ngọt lành vào miệng, Chúc Yếu nghiêng đầu nhìn Tiêu Minh Châu, thấy bà và Nguyên Trạch trò chuyện với nhau vui vẻ thế, Chúc Yếu không khỏi mừng thầm trong bụng. Vốn âm thầm mừng rỡ nhưng không biết sao khác mỗi cũng bất giác cong lên thấy rõ. Vừa nở nụ cười, mắt cô lướt qua Chúc Hằng đang ngồi trên chiếc ghế sofa đơn, thấy cậu đang nhìn mình, ánh mắt chăm chú như đang đi guốc trong bụng cô, Chúc Yếu vội vàng tắt nụ cười, cúi đầu tiếp tục bóc nhãn.

Nhưng cô vẫn rất muốn cười.

Cuối cùng, Tiêu Minh Châu từ từ đặt điện thoại xuống, cười nhiều đến nỗi mặt hơi đỏ, bà quay sang nói với Chúc Yếu. “Mẹ đã nói với thái phó rồi, ngày mai sau khi tan học, cậu ấy sẽ cùng con về nhà mình.”

Chúc Yếu đã đọc được tin nhắn trong nhóm chat nên gật đầu. “Dạ.”

Chúc Hằng nhìn lịch sử trò chuyện một lát rồi bắt đầu chơi game. Lúc này hai tay cậu bấm bấm màn hình điện thoại, mảy mui chắt, chỉ có thể trút giận lên nhân vật trong trò chơi. Nghe thấy những lời Tiêu Minh Châu nói, cậu vẫn cúi đầu, bất mãn đáp trả vài câu: “Mẹ, như thế có phải nhiệt tình quá không? Tuy nói anh ấy là thái phó của con trước kia nhưng bây giờ chỉ bằng tuổi Yếu Yếu, chúng ta đã bắt đầu cuộc sống mới rồi, hà tất phải níu kéo chuyện đời trước chứ?”

Tiêu Minh Châu lập tức đáp lại một câu: “Không lương tâm”.

Nhắc đến những chuyện trước kia, về mặt Tiêu Minh Châu trở nên nghiêm túc. “Thái phó có ơn dạy bảo con, còn liều mạng bảo vệ hạnh phúc của em gái con. Trong mắt mẹ, dù có qua vài kiếp nữa thì ân tình này cũng chưa thể báo đáp hết.”

Chúc Hằng tiếp tục tranh luận, lầu bầu một câu nhẹ hẫng: “Mẹ cũng đừng nghĩ người ta tốt quá.”

Vừa nói xong, Tiêu Minh Châu bèn cầm chiếc gối dựa sau lưng ném về phía Chúc Hằng. Chúc Hằng phản ứng lạnh lẽ, lập tức nhích người sang một bên, chiếc gối bay lướt qua người cậu, rơi thẳng xuống tấm thảm. Tiêu Minh Châu trừng mắt, chống tay lên hông, mắng: “Chúc Hằng, con là thầy cãi hớ? Ở trường không học được gì hay ho, chỉ giỏi tranh cãi thôi.”

Chúc Hằng rất oan ức, lập tức thu hai chân về, ngồi xỏm trên sofa bắt chước điệu bộ của một chú chó đáng thương, ngửa đầu hiền lành nói: “Đâu có đâu mẩu hậu. Mà thôi được rồi, mẹ nói sao cũng đúng cả. Có điều, con cũng rất nhớ thái phó.”

Chúc Tấn Ung đang nghịch di động ở bên cạnh hừ một tiếng, ra vẻ khinh thường. Ông quay sang hỏi Chúc Yếu. “Yếu Yếu, ở trường thái phó đối với con thế nào?”

Hà? Bàn tay đang lật nhãn của Chúc Yếu dừng lại, mặt đỏ ra. Cô vô thức nhìn Chúc Hằng một cái, hơi mím môi. Sau đó tròn mắt đảo một vòng, khuôn mặt bầu bình trông rất ngoan ngoãn, từ tốn nói: “Dạ rất tốt. Thái phó học rất giỏi, đứng đầu cả khối đấy, đã giúp đỡ con rất nhiều, còn thường cho con mượn vở nữa...”

Tiêu Minh Châu nâng cao giọng, nói cho Chúc Hằng nghe. “Thái phó qquan tâm em gái con như thế, con còn nói xấu người ta.”

Chúc Hằng rất muốn trả lời: Thái phó không phải đang quan tâm em gái con, mà là thích em gái con, hai người đang yêu sớm biết không.

Tiêu Minh Châu lẩm bẩm: “Với thành tích của thái phó, có lẽ không cần thi mà sẽ được tuyển thẳng vào đại học Tấn Thành luôn. Để mai mẹ hỏi xem, nếu cậu ấy đồng ý phụ đạo cho hai đứa thì tốt quá...” Chúc Hằng vốn sợ Nguyên Trạch, nếu Nguyên Trạch chịu dạy nó, chắc chắn nó sẽ học được.

Chúc Tấn Ung ở bên cạnh không đồng ý cho lắm. “Con trai mình thì thôi cũng được, nhưng Yếu Yếu dù sao cũng là con gái, nam nữ có khác, để thái phó dạy...” Ông bủn mủi, dưới khí thế của Tiêu Minh Châu vẫn cố gắng nói cho trọn câu: “...Không thích hợp cho lắm”

Tiêu Minh Châu khoanh hai tay trước ngực, đáp trả một câu: “Ông biết cái khi gì!”

.....

Cửa phòng khép lại. Đèn trong phòng ngủ mờ mờ ảm áp. Chúc Yếu cứ thế tựa vào cánh cửa, lặng lẽ lấy điện thoại ra, bắt đầu nhập chữ vào khung chat. “Nguyên Trạch, cậu đang làm gì vậy?”

7 giờ rưỡi, lúc này chắc hẳn anh đang học bài.

Một giây sau, điện thoại bắt đầu rung lên liên hồi. Bàn tay cầm điện thoại bỗng siết lại, Chúc Yếu nhìn chằm chằm vào màn hình, trên mặt toát ra vẻ vui mừng. Cô đứng thẳng người dậy, tăng hắng vài tiếng, cảm thấy cổ họng hơi khô bèn vội vàng vàng chạy đến bên bàn, mở bình nước ra, không màng chuyện nước đã lạnh cóng, uống ừng ực vài ngụm.

Cảm thấy cổ họng đã thông hơn, cô mới vội vã nghe điện thoại. “Alo...”

Đầu bên kia điện thoại là giọng nói ngọt ngào nhỏ nhẹ của tiểu công chúa. Nguyên Trạch đứng trước cửa sổ, mặc bộ đồ ở nhà màu lam nhạt, nở nụ cười nhẹ, trò chuyện với cô. “Về phòng rồi à?”

Sao anh lại biết nh? Khuôn mặt mềm mại dán sát vào màn hình điện thoại, Chúc Yếu mím môi. Cánh môi vừa được tưới mát nên căng mọng tươi tắn. Cô khẽ gật đầu, nhưng nghĩ lại thì anh không nhìn thấy mình nên mới lên tiếng: “Ừm, vừa lên phòng.”

Tay trái rành rồi, không biết phải làm gì đành vô thức đặt lên cổ tay phải, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve làn da nõn nà phía trong cổ tay.

Mái tóc xõa xuống, cô cúi đầu, hệt như một chú chim nhỏ.

Giọng nói mềm mại cũng chậm rãi thốt ra từ khuôn miệng nhỏ xinh của cô: “Hôm nay thái độ của anh mình không tốt cho lắm, cậu đừng để bụng nhé.”

Nguyễn Trạch nói: “Điện hạ cũng chỉ quan tâm công chúa mà thôi.”

“Ừm.” Chúc Yêu gật đầu, biết ngay là anh sẽ không để bụng mà. “Anh ấy không nói với ba mẹ hôm nay mình ra ngoài với cậu.”

Giọng cô rất êm tai, ngoan hiền, lại mang theo chút thẹn thùng. Nguyễn Trạch ngược mắt lên, nhìn ánh đèn của những căn nhà san sát nhau ngoài cửa sổ cùng mệnh mang tuyết trắng

Tuyết vừa rơi, cả thế giới như bỗng trở nên tĩnh lặng, chỉ còn tiếng nói của cô thì thầm bên tai anh, giống như một chiếc lông vũ nhẹ nhàng phất qua, rồi lướt lại, gây ngứa ngáy. Mọi Nguyễn Trạch khẽ mấp máy. “Điện hạ có chừng mực mà. Chuyện sau này, thần sẽ bẩm báo với hoàng thượng và nương nương.”

Chuyện sau này... Bẩm báo...

Biết anh định nói gì, Chúc Yêu không nén được vui mừng, bật cười khe khẽ. Giống như vừa được đút một muỗng mật ong, cả ruột gan đều cảm thấy ngọt ngào. Cô thấy rất sung sướng. Trước kia ngắm anh từ xa xa thôi đã cảm thấy đó là chuyện vui vẻ nhất. Chuyện kiếp đến đây, cô cứ ngỡ ngồi cùng bàn với anh đã là chuyện vui vẻ nhất, nhưng sau này... lúc anh ôm cô, nắm tay cô, cô lại cảm thấy đó là chuyện vui vẻ nhất. Bây giờ mới phát hiện, ở bên anh, sẽ còn có rất nhiều chuyện vui vẻ khác.

Sao anh lại... khiến người ta yêu thích thế nhỉ.

Tiếng cười rất khẽ, nhưng rất rõ ràng truyền đến đầu bên này.

Nguyễn Trạch gần như có thể tưởng tượng được hình ảnh ở đầu bên kia, tiểu công chúa đang ôm điện thoại, cúi đầu, vui vẻ trò chuyện với anh, sau đó cười ngây ngốc. Cô luôn dồn hết những điều muốn nói vào trong ánh mắt, anh vừa nhìn một cái, không cần cô nói cũng có thể hiểu được.

Anh cũng bật cười khe khẽ theo.

Mặt hơi nóng lên, Chúc Yêu ngồi xuống sô pha, ôm chiếc gối dựa vào trong lòng vãn vãn, tiếp tục trò chuyện với Nguyễn Trạch. Đây là những chuyện vụn vặt linh tinh, thời gian trôi qua thật nhanh, bất tri bất giác đã tàn gấu cả tiếng đồng hồ. Trước khi cúp máy, Chúc Yêu gọi anh. “Nguyễn Trạch.”

“Hơ?”

Tay trái mân mê chiếc gối ôm, tai Chúc Yêu bắt đầu đỏ lên. Căn phòng rất yên tĩnh, đầu bên kia điện thoại cũng rất yên tĩnh. Cả một trời yên tĩnh. Còn tim cô thì cứ đập thình thịch, thình thịch, càng ngày càng nhanh, đầu óc cũng quay cuồng cả lên.

Nghẹn cả buổi trời, cô mới bật ra một câu: “Hôm nay hôn mình... cậu cảm thấy... cảm thấy mình có được không?”

Cậu cảm thấy mình có được không?

Cô nhẹ nhàng, lí nhí, dè dặt hỏi một câu như vậy. Đôi mắt đang ngắm cảnh tuyết phía xa xa của Nguyễn Trạch bỗng dừng lại, vẻ mặt ôn hòa hơn, tai bỗng chốc ửng hồng. Nhưng lúc anh nói chuyện thì giọng rất bình tĩnh, rõ ràng từng tiếng một, dịu dàng lưu luyến: “Công chúa rất tốt.”

Tiểu công chúa này giờ vẫn cầm điện thoại nín thở, phấp phỏng vui mặt vào trong chiếc gối cuối cùng cũng nở nụ cười. Cô từ từ ngược mắt lên, sau đó nghe thấy ở đầu bên kia, Nguyễn Trạch chậm rãi nói với chất giọng khàn khàn: “Cho nên, không phải lần nào thần cũng... kim lòng được.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Sưởi ấm tay

Ngày hôm sau, tuyết ngừng rơi.

Chúc Yêu dậy sớm, làm vệ sinh cá nhân xong, xuống lầu thì phòng khách đã dọn sẵn bữa sáng. Chúc Tấn Ung còn vui trong ổ chăn ấm, chưa chịu dậy nên bàn ăn chỉ có mình Tiêu Minh Châu đang ăn. Bà mặc đồ ở nhà, hiếm khi nhân rồi đến vậy. Chúc Yêu bước tới nói với Tiêu Minh Châu rằng mình lên trường mới ăn sáng, bà cũng không phản đối, chỉ căn dặn cô phải mặc thật ấm.

Chúc Yêu gật đầu, đến chỗ góc cửa thay đôi bốt đi tuyết. Mang giày xong, cô nhận lấy nón và khăn choàng cổ từ di Phương đứng bên cạnh. Lúc quần khăn choàng, cầu thang bỗng vang lên tiếng bước chân. Chúc Yêu nhìn sang thì thấy Chúc Hằng đang vừa ngập vừa bước xuống lầu.

Ngược lại với vẻ dầy dạn ấm áp của Chúc Yêu, Chúc Hằng ăn mặc rất phong phanh. Cậu không mặc áo khoác dày bên ngoài, chỉ trùm một chiếc áo len màu trắng mỏng manh, bên dưới là chiếc quần jean đen rách tề tưa. Có lẽ vì mới từ trong chăn bật dậy, đầu tóc cậu hơi rối, vài cọng tóc còn dựng đứng lên trông khá nghịch ngợm. Hai mắt cậu trống rỗng, vô hồn.

Bàn tay đang cầm tờ báo của Tiêu Minh Châu run lên, ngạc nhiên hỏi: “Hôm nay sao dậy sớm thế? Uống lộn thuốc rồi à?”

Chúc Hằng thường xuyên dậy trễ, đặc biệt là khi trời lạnh. Ban đêm cậu thức trắng để chơi game, ban ngày thì ngủ đến khi mặt trời lên tới ngọn sào, mãi đến khi Chúc Tấn Ung vào xốc chăn lên, dùng bàn tay lạnh như băng sờ vào cổ cậu thì cậu mới bắt đầu đi bật dậy khỏi giường trong cơn bực bội.

Chúc Hằng không mở mắt nổi, rõ ràng là chưa ngủ đủ, cứ đưa tay dụi mắt rồi ủa oài nằm xoài ra bàn ăn. Tiếp đó, cậu bốc một cái bánh bao nhỏ cho vào miệng, vừa nhai ngồm ngoàm vừa trả lời: “Con đi học với Yêu Yêu.”

Mặc áo khoác vào, Chúc Hằng đút hai tay vào túi quần, ngược mắt lên, nói với Chúc Yêu: “Đi thôi, đến trường nào.”

Chúc Yếu nghĩ, có lẽ anh mình đã biết chuyện cô và Nguyễn Trạch hẹn ăn sáng với nhau hôm nay.

.....

Các học sinh tập nôm tập ba đi trên đường, ai ai cũng đội nón, mặc áo bông, vừa đi vừa nghịch tuyết, cười giỡn hi hi ha ha.

Gió ủa vào mặt đau rất như dao cắt qua. Gần đây Trình Gia Ủy bị ho nhẹ, cậu mặc chiếc áo bông dày cộm, cưỡi chiếc xe đạp theo sau Nguyễn Trạch, hỏi: “Mình bảo này, hôm qua cậu đi đâu vậy?”

Trình Gia Ủy và Nguyễn Trạch ở chung một khu, ba mẹ Nguyễn Trạch qua đời sớm, anh do một tay ông nội mình là Nguyễn Hạc Niên nuôi lớn. Nguyễn Hạc Niên là nhà khảo cổ học có tiếng, thông thái và nghiêm khắc. Từ nhỏ Nguyễn Trạch đã theo ông nên tính cách chừng mực hơn nhiều so với các bạn nam cùng trang lứa. Ba của Trình Gia Ủy vừa hay chính là học trò cưng của Nguyễn Hạc Niên, ông thường dẫn ba cậu đến những nơi khác nghiên cứu, có khi đi mấy tháng mới về.

Vì ở gần nên mẹ Trình Gia Ủy rất quan tâm Nguyễn Trạch. Hôm qua bà làm bánh sủi cảo, bảo Trình Gia Ủy mang qua cho Nguyễn Trạch, không ngờ đến nhà anh thì anh lại không có nhà.

Dung mạo Nguyễn Trạch thanh thoát. Băng tuyết xung quanh dường như không chút ảnh hưởng đến khí chất của anh. Làn da trắng trẻo toát lên vẻ lạnh lùng xa cách, nhưng giọng anh thì lại khá ôn hòa: “Không có gì.”

Trình Gia Ủy hứ một tiếng, đôi chân dài nhàn nhả đạp trên bàn đạp của chiếc xe, chậm rãi chạy sát Nguyễn Trạch hơn. Sau đó, cậu huých vào cánh tay anh, nói thật khế: “Chuyện của hai người các cậu, bộ tưởng mình đui chắc.” Giăng bài này, ăn cơm chung này, ngay cả tan học về nhà cũng kè kè với nhau như sam còn gì.

Có con gió lùa vào cổ áo, Trình Gia Ủy cắn chặt răng vì lạnh nhưng giọng rất thoải mái: “Không phải nói chứ trước đây mình còn tưởng rằng với tính cách của cậu, e là lên đến đại học mới biết yêu đương.”

Nguyễn Trạch không đáp lại.

Trình Gia Ủy tiếp tục cười nói: “Đừng tưởng cậu giầu rất giỏi, người xung quanh ai cũng nhận ra hết rồi. Cậu không biết đấy thôi, lúc nhìn Chúc Yếu ánh mắt cậu dậu dậu đến cỡ nào... Chắc chắn, nói chuyện cũng nhỏ nhẹ từ tốn. Nhiều khi mình và Tường Điềm Nha ngồi bên cạnh cũng ngại vì làm kỷ dậu dậu cả căn mũi đấy.”

Nói xong, cậu còn nháy mắt có vẻ rất gian xảo, hỏi Nguyễn Trạch: “Mình bảo này... đừng nói là... cậu đã sớm thương thầm Chúc Yếu nhé?”

Vừa nói xong, Trình Gia Ủy liền cảm thấy chiếc xe đạp bên cạnh mình tăng tốc thấy rõ, chỉ chớp mắt đã bỏ cậu lại đằng sau với một khoảng cách khá lớn. Trình Gia Ủy mỉm cười, tăng hắng vài tiếng, cuối cùng không nhịn được phải bật cười. Chân cậu đạp nhanh hơn, gọi to trong gió lạnh: “Đội mình với chứ.”

Đến trước cửa một tiệm bánh bao gần trường, Trình Gia Ủy dừng xe lại theo Nguyễn Trạch. Chân chống xuống đất, người hơi nghiêng về phía bên trái, nhìn theo ánh mắt của Nguyễn Trạch, cậu nhướn mày, ồ lên một tiếng. “Đồ chẳng phải bạn cùng bàn của cậu ư.”

Chúc Yếu mặc chiếc áo khoác màu nâu nhạt, đội nón, quần khắn quàng cổ, che chắn rất kín kẽ, chỉ để lộ nửa khuôn mặt, mái tóc dài mềm mại xõa sau lưng. Cô vừa xuống xe, nhìn thấy Nguyễn Trạch liền đưa tay tháo khăn quàng cổ ra, đôi mắt long lanh thoáng chốc trở nên sáng ngời, sau đó môi cong lên, đôi mắt đi tuyết chạy lạch bạch về phía này.

Chúc Hằng xuống xe theo, rụt cổ lại, đi sau Chúc Yếu.

Hai phút sau, bốn người đi vào trong tiệm bánh bao, tìm một cái bàn và ngồi xuống.

Băng tuyết lạnh lẽo bị ngăn cách ở bên ngoài. Chúc Yếu ngồi trong cùng, bên cạnh là Chúc Hằng, đối diện là Nguyễn Trạch. Mấy xừng bánh bao súp và bốn bát đậu nành có rải hành bóc hơi nghi ngút nhanh chóng được mang lên trên chiếc bàn đã lau sạch sẽ.

Bánh bao súp vỏ mỏng, nhân nhiều. Cẩn nguyên cái bánh, nước súp tràn ra trong miệng. Chúc Yếu ăn một cái, môi bóng dầu, khóe miệng có chút nước súp ứa ra. Đang định gắp tay lấy tờ khăn giấy thì đã có một bàn tay còn nhanh nhẹn hơn, rút hẳn hai tờ khăn đưa vào tay cô.

Bàn tay đang vươn ra của Chúc Yếu khựng lại, cô ngược mắt lên, bắt gặp ánh mắt Nguyễn Trạch, từ từ nhận lấy tờ khăn giấy.

Nhìn loạt hành động này, Chúc Hằng không lên tiếng ư hứ gì, chỉ biết nhét liên tục hai cái bánh bao vào trong miệng. Vì ăn vội nên bị nghẹn, thế là Trình Gia Ủy cũng vội vàng rút mấy tờ khăn giấy đưa cho cậu.

Chúc Hằng hờ hững nói một câu “cảm ơn” rồi lau miệng, sau đó liếc nhìn Nguyễn Trạch. Biết sáng nay em gái không ăn sáng ở nhà, chắc chắn là cùng ăn với Nguyễn Trạch cho nên cậu mới phá lệ dậy sớm, cùng đến trường với cô.

Chúc Hằng là đại ca của Hành Dương, Trình Gia Ủy cũng nghe tiếng cậu nhưng chưa từng được tiếp xúc. Đến khi nhắc lại chuyện mấy tháng trước, Chúc Hằng mới nhướn mày, nghi hoặc hỏi lại: “Tiểu Giai?”

“Đúng vậy, Hứa Tiểu Giai lớp 12.11 ấy.” Trình Gia Ủy xấu hổ gãi đầu. “Lúc đó mình rất thích cậu ấy, còn viết thư tình hẹn cậu ấy cuối tuần đi xem phim, không ngờ...”

Không ngờ Hứa Tiểu Giai đi mượn phòng khách sạn với Chúc Hằng.

Chuyện này rất lâu sau Trình Gia Ủy mới biết được.

Chúc Hằng nắm tay trái lại, đưa lên gần miệng tăng hắng vài tiếng. “Vây thật là ngại quá.” Nói thế nhưng trên mặt chẳng có vẻ gì là ngại cả.

Trình Gia Ủy mỉm cười. “Không có gì, chuyện đã qua rồi.”

Hơn nữa khi đó Trình Gia Ủy thích Hứa Tiểu Giai cũng là vì cảm thấy cô bạn này trong sáng đáng yêu. Không ngờ cô cũng như những cô gái khác, thấy Chúc Hằng có tiền là một hai đu bám lấy. Sau này chia tay với Chúc Hằng, cô còn dây dưa không dứt, cứ bám lấy Chúc Hằng không chịu buông. Lúc đầu Trình Gia Ủy cũng rất ghét Chúc Hằng, cảm thấy cậu chen ngang cướp bạn gái người ta. Sau này nghĩ thông suốt, nếu Chúc Hằng không xuất hiện, có lẽ cậu đã gả một vỏ thật đau.

Chúc Hằng ăn hết một xừng bánh bao, đang chuẩn bị uống sữa đậu nành. Ai dè mất liếc ra ngoài đường, thấy hai bóng người lướt qua, mày cậu bỗng cau lại, sau đó đặt đĩa xuống rồi đứng lên nói với Nguyễn Trạch. “Thầy... anh nhớ đưa em gái tôi đến trường nhanh nhanh, đừng ngồi đây quá lâu. Tôi đi trước đây.”

Lúc này còn ngáp ngắn ngáp dài, mắt mở không ra, gờ cả xừng bánh bao vào bụng, dưới chân như có gấn động cơ, cậu vội vội vàng vàng đẩy cửa chạy ra ngoài.

Bên ngoài có cậu học sinh đang chuẩn bị đi vào, tay giờ lên đẩy cửa. Thấy Chúc Hằng đi ra, chân cậu ta rút lại, vội vàng đứng sang một bên, nhường đường cho Chúc Hằng.

Trình Gia Ủy quay người lại, vịn vào lưng ghế dựa, nhìn một lát rồi tò mò hỏi Chúc Yếu. “Người vừa đi qua khi nãy là Phùng Tinh Văn lớp 12.7 phải không. Anh cậu còn thích cậu ấy à?” Hai tháng trước có lời đồn về Chúc Hằng và Phùng Tinh Văn, từ lúc bị thầy Phùng hiệu trưởng phát hiện, cái cậu Chúc Hằng mới chịu yên đôi chút.

Chúc Hằng rất phong lưu, thay bạn gái như thay áo, gần như chưa ai quá một tháng. Cứ tưởng chuyện cậu và Phùng Tinh Văn cứ thế mà kết thúc chứ, dù gì ba cô ấy cũng là hiệu trưởng mà, như thế Chúc Hằng cũng không tiện trêu ghẹo con gái ông ấy dưới mắt người ta.

Trình Gia Ủy không biết chuyện mấy người này ở Đại Ngụy, Chúc Yếu cũng không tiện giải thích với cậu nên đành nói: “Ừ, anh mình... cũng rất thích Phùng Tinh Văn.”

Cả hai đôi Chúc Hằng đều không thiếu người theo, nhưng đây là lần đầu tiên anh thú nhận với cô mình thích một cô gái.

Trình Gia Ủy cười, nuốt một cái bánh bao vào miệng, ung dung nói: “Mình cảm thấy lần này anh cậu gặp chồng gái rồi đây.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32-2: Sưởi ấm tay 2

Phùng Tinh Văn đang vừa đi vừa học từ vựng, bước chân đều đặn, cùng cậu bạn bên cạnh mỗi người đọc một từ. Đang đọc say sưa thì bỗng nhiên, một đôi chân mang giày thể thao bất ngờ xuất hiện trước mặt cô, ngang ngược chặn đường cô đi.

Không cần ngần đầu lên, tìm Phùng Tinh Văn đã đập thành thịch mấy tiếng, mặt thoát cái trở nên trắng bệch. Quả nhiên, giọng nói ngang tàng quen thuộc vang lên trên đầu cô: “Ồ, cùng đến trường à. Còn học tiếng Anh nữa, thật chăm chỉ nhì.”

Lòng bàn tay Phùng Tinh Văn dầm mồ hôi lạnh, trong vô thức cô vẫn còn sợ cậu. Cô cắn môi, chân bước chệch về phía bên trái, đôi chân kia cũng bước sang trái theo. Cô cau mày, bước sang phải một bước, cậu lại chặn đường bên phải, thiếu điều còn muốn nhào vào người cô. Phùng Tinh Văn lập tức lùi lại, ngẩng đầu lên nói: “Anh tránh ra.”

Chúc Hằng nghiêng đầu, tay khoanh trước ngực, bộ dáng rất lưu manh, mắt hàm chứa nụ cười, cười rất xấu xa. “Cũng lớn lối quá nhì.”

Làm con gái hiệu trưởng thì gan lớn hơn sao. Cậu không còn là thái tử nữa thì cô có thể trốn được cậu à. Không có cửa đâu.

Cậu học sinh bên cạnh Phùng Tinh Văn chỉ là bạn bình thường với cô, trên đường đi học vừa hay gặp được. Cậu có dáng vẻ thư sinh trắng trẻo, ngoại hình coi như khá ổn. Nhưng lúc này đứng trước mặt Chúc Hằng, chiều cao hơn kém nhau cả chục phân khiến cậu bạn trông càng mong manh yếu đuối. Cậu ta nhìn Phùng Tinh Văn rồi lại nhìn Chúc Hằng, biết đại ca Hành Dương chuyện gì cũng dám làm, mấy ngày trước cậu còn tận mắt chứng kiến Chúc Hằng lôi một nam sinh vào trong hẻm đánh cho tơi bời... Học sinh Hành Dương không ai dám dây vào Chúc Hằng.

Chúc Hằng cứ thế mà chắn ngang, không nhường đường. Mắt đảo một vòng, cậu nhìn bạn nam bên cạnh, giọng trở nên lạnh tanh: “Thế nào? Sao còn chưa đi? Chưa thấy ông đây theo đuổi con gái sao?” Nói xong thì rút tay từ trong túi ra, vỗ mạnh vài cái lên đỉnh đầu cậu kia.

Bị đập vài cái, nam sinh lao đảo thối lui vài bước, sau khi đứng vững thì hai chân bắt đầu run, tiếp đó cúi đầu nói với Phùng Tinh Văn. “Mình, mình đi trước đây.”

Nói xong liền co cẳng bỏ chạy.

Chúc Hằng hừ lạnh một tiếng, chỉ vào bóng lưng chạy trốn sống trốn chết của cậu ta, nói với Phùng Tinh Văn: “Thấy rõ rồi chứ? Ở bên cạnh loại con trai như thế, em mà gặp nguy hiểm, cậu ta chạy còn nhanh hơn em, trông mong gì cậu ta bảo vệ em”

Quả thật Phùng Tinh Văn cũng cảm thấy hơi thất vọng. Cậu bạn kia bình thường cũng khá thân với cô, quan hệ với mọi người cũng khá tốt. Nhưng cô biết Chúc Hằng xấu xa cỡ nào, đặc tội cậu không có kết cục tốt nên cô thể thông cảm cho cậu bạn kia. Cô mấp máy môi, nói: “Anh có thể dừng... đừng quấy rối tôi nữa được không? Bây giờ tôi... tôi đã không còn là...”

“Phùng Tinh Văn, có phải trí nhớ của em không được tốt hay không?” Chúc Hằng bất ngờ lên tiếng.

Trong không trung có những bông tuyết li ti sẽ sàng đậu lên mái tóc ngắn của cậu. Đôi mắt phượng dài và hẹp của cậu toát lên ánh nhìn sắc bén. “Từ khi sinh ra, em đã là người của Chúc Hằng thôi. Đời trước tôi là thái tử, em là thái tử phi. Đời nay tôi không phải thái tử, nhưng em vẫn thuộc về tôi như cũ.”

Cậu đã nói với cô từ trước rồi, cô chạy không thoát đâu. Muốn cắt đứt quan hệ với cậu à, chỉ cần cậu còn ký túc thì kiếp sau cũng đừng mơ.

Phùng Tinh Văn không thích cậu chút nào, hơn nữa cô biết cậu cũng không thích mình. Lúc còn ở Đại Ngụy, cậu có thể trái ôm phải ấp ngay trước mặt cô. Bây giờ chuyển kiếp đến đây, bên cạnh cậu cũng không thiếu phụ nữ. Cậu giống như một đứa trẻ được chiều hư, thứ mình không cần nhưng cũng sẽ không cho người khác.

Cô không nói gì, chỉ cúi đầu, bộ dáng như sắp khóc đến nơi.

Chúc Hằng cảm thấy phiền não, càng nghĩ càng tức giận. Cậu bước tới gần một bước, từ trên cao nhìn xuống cô. “Thằng nhãi lúc nãy có quan hệ gì với em? Có phải đang theo đuổi em không? Họ Phùng các người dòng dõi thư hương, cho dù có thay đổi hoàn cảnh thì cũng phải biết nam nữ thụ thụ bất thân chứ...”

Cuối cùng, cậu không nhìn được, hỏi: “Phùng Tinh Văn, đừng nói em ghét sự thích tên mặt trắng ấy chứ?” Giọng bỗng to tiếng hơn.

Phùng Tinh Văn nhu nhược yếu đuối, bảo thủ đoan trang, trước kia tuyệt đối sẽ không gặp riêng người khác giới thế này, càng sẽ không hẹn nhau cùng đến trường.

Phùng Tinh Văn cắn môi: “Liên quan gì đến anh.”

“Sao lại không liên quan đến tôi?” Chúc Hằng cảm thấy buồn cười, không biết buồn cười chỗ nào nhưng nhìn không được bắt đầu cười to. Có điều nụ cười của cậu rất lạnh.

Thấy Phùng Tinh Văn định bỏ đi, cậu vội vàng bước tới chặn đường cô. Đưa tay nắm lấy cổ tay của cô, cậu nhào mặt mình tới gần, nhìn vào mắt cô, hung hãn nói: “Em nói xem, không liên quan tới tôi thì liên quan tới ai?”

Hơi thở phả vào mặt, Phùng Tinh Văn vội vàng quay mặt sang hướng khác.

Cậu rất mạnh, Phùng Tinh Văn không thể tránh thoát, trong con quỳnh quá, nước mắt liên trào ra như hạt châu bị sút chỉ. Giống hệt với bộ dáng liên tục bị Chúc Hằng bắt nạt ở Đại Ngụy hồi trước, cô ghen ngào: “Tôi... tôi không thích anh.”

Cô không muốn gả cho anh, trước kia không, bây giờ càng không. Cô chỉ muốn học thật giỏi mà thôi.

Màn lệ giăng trên mắt cô khiến Chúc Hằng cảm thấy hơi chột dạ. Nghe cô nói, con giận trong lòng anh càng mãnh liệt. Ghen cả buổi trời, cậu mới thốt ra một câu: “Tôi làm gì... mà em không thích?”

Mấy cô gái cậu đề mắt tới đều ngoan ngoãn bầu lấy cậu. Còn cô, một tiểu thư khuê các tề nhạ, sao lại không thích cậu? Cậu không tốt ở chỗ nào? Lẽ nào còn không bằng tên mặt trắng hèn nhát, bỏ chạy có cớ khi này?

Phùng Tinh Văn thút thít, trả lời rất thẳng thắn: “Tôi... tôi không thích con trai học dốt.”

Chúc Hằng sững cả người. Còn chưa kịp phản ứng lại thì Phùng Tinh Văn đã nhân lúc anh không để ý, thuận thực tránh thoát, thoát cái đã chạy thật xa.

“Hừ!”

Đút đôi bàn tay lạnh như băng vào túi, Chúc Hằng nhìn theo dáng người chạy còn nhanh hơn thỏ kia, cười xùy một tiếng. Cậu phả ra một làn hơi, mày càng nhíu càng chặt, cuối cùng ngửa đầu, lấy hết sức hét lớn: “Đó là do tôi không muốn học. Tôi mà nghiêm túc học thì kiểu gì cũng thi hạng nhất!”

Đến khi đó em sẽ phải thích tôi.

.....

Trình Gia Úy thức thời đi trước, Chúc Yếu chậm rãi đi bên cạnh Nguyên Trạch. Đến bãi đỗ xe đạp, anh đi cất xe, Chúc Yếu đi đến bên cạnh bồn hoa, tháo đôi găng tay ra cho vào túi rồi khom người xuống, vốc một vốc tuyết tinh khôi từ dưới nền gạch men lên, sau đó vo thành một cục.

Nguyên Trạch cất xe đạp xong, đứng bên cạnh cô, thấy tay cô cầm một quả cầu tuyết tròn trịa thì nhẹ nhàng bảo. “Lạnh lắm, chơi một lát thôi nhé.”

Chúc Yếu cúi đầu ừ một tiếng khe khẽ, vừa đi vừa nghịch tuyết. Lúc ném quả cầu tuyết xuống, tay cô đã bị đông lạnh đến sưng đỏ nên vô thức xoa xoa lòng bàn tay.

Nguyên Trạch cúi đầu nhìn sang, mỉm cười rồi kéo tay cô đặt vào lòng bàn tay mình.

Cảm giác ấm áp ấy từ đôi tay lan ra đến trái tim. Dưới chiếc nón len, Chúc Yếu nhìn anh bằng đôi mắt hàm chứa nụ cười, cô ngắm anh thật kỹ rồi hé môi nói: “Thật ấm áp.”

Suối ấm xong, anh cũng không buông tay cô ra mà nắm nó đi tiếp.

Tiếng chuông xe đạp vang lên nghe leng keng, Chúc Yếu nhìn về hướng phát ra âm thanh, ngay đằng trước, có người đang dắt xe đạp đi về phía này.

Là cô Tiêu Thục Tuyết – giáo viên môn toán.

Cô Tiêu đã đến trước mặt họ. Cô mang đôi bao tay bằng da màu đen, dắt xe đạp, dừng lại ngay đằng trước.

Nguyên Trạch và Chúc Yếu đồng thanh chào: “Chúng em chào cô Tiêu.”

Cô Tiêu Thục Tuyết gật đầu nhìn hai học sinh trước mặt, ánh mắt từ từ rơi vào đôi bàn tay đang nắm chặt của hai người.

Lúc này Chúc Yếu mới kịp phản ứng, vội vội vàng vàng buông tay anh ra, khuôn mặt trắng trẻo nấp sau lớp khăn quàng cổ cũng thoáng chốc đỏ ửng lên. Ngược lại, Nguyên Trạch vẫn trấn tĩnh như thường, thần thái ung dung, như cây tùng cây bách đứng giữa trời tuyết, thanh cao ngạo nghễ.

Trên gương mặt của cô giáo vốn nghiêm túc mô phạm bỗng hiện lên nụ cười nhẹ, cô nói: “Các em đến thật là sớm.” Không nói gì nữa, cô tiếp tục dắt xe đi, lúc ngang qua họ, cô dừng lại trong chốc lát.

Chúc Yếu như bị ép tim không thở nổi. Cô mỉm môi, vô thức nhìn sắc mặt của cô Tiêu, ánh mắt e dè, vô cùng căng thẳng.

Chỉ thấy cô Tiêu quay đầu lại, đưa tay đẩy gọng kính trên mũi lên, nói với giọng hiền từ. “Nguyên Trạch này, em đừng chỉ lo học phần mình, có thời gian thì cũng phải dạy bạn cùng bàn nhiều hơn nhé.”

Tại Nguyên Trạch đó lên một cách hiếm thấy, sau đó thì trấn tĩnh, ngoan ngoãn trả lời. “Em biết rồi, thưa cô Tiêu.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Thành thật

Trên đường lên phòng học, đứng tại chân cầu thang, Chúc Yếu liếc nhìn Nguyên Trạch bên cạnh mình, hỏi: “Cô Tiêu sẽ không nói gì với cô chủ nhiệm chứ?”

Cô Ứng Úc Lưu kịch liệt phản đối học sinh yêu sớm, nhất là vào giai đoạn quan trọng của lớp 12. Tuy cô và Nguyên Trạch chưa chính thức yêu nhau nhưng lúc này cô Tiêu đã nhìn thấy họ nắm tay rồi.

Nguyên Trạch đưa tay sửa sang lại chiếc mũ trên đầu cô, nhìn đôi mắt đen lay lay của tiểu công chúa, nhỏ nhẹ trả lời: “Yên tâm đi, không sao đâu.”

Vậy thì tốt. Chúc Yếu biết cô Ứng Úc Lưu không thích mình. Giả dụ học sinh ưu tú như Lâm Chỉ Y và Nguyên Trạch yêu sớm, có lẽ cô ấy còn mắt nhắm mắt mở cho qua. Nhưng cô

thì không. Thành tích cô kém, nếu yêu đương với học sinh giỏi nhất khối, chắc chắn cô Ứng sẽ cảm thấy cô đang khiến Nguyễn Trạch học hành sa sút.

Cửa phòng lớp 12.9 đang đóng. Có tiếng cười đùa âm ỉ từ bên trong vọng ra. Chúc Yếu sửa sang lại quai cặp trên vai mình, đẩy cửa bước vào, hơi ẩm bắt chợt ủa vào mặt, tiếp theo là thứ gì đó bay thẳng về bên này, đập mạnh vào trán của Chúc Yếu.

Chúc Yếu vô thức á một tiếng, ôm đầu vì đau.

Bên trong Hứa Du Du và Trương Kha đang đùa giỡn. Trương Kha nhìn thấy Hứa Du Du đang lên đàn khăn quàng cổ trong học bàn, nhân lúc cô không chú ý nên giật chạy mất, Hứa Du Du vội vàng đuổi theo. Trương Kha cười cợt không chịu trả cho cô, hai người cứ thế chơi trò đuổi bắt quanh mấy dãy bàn ghế trong lớp. Cuối cùng Hứa Du Du đứng trên bục giảng, máu nóng bốc lên nên lấy nửa viên phấn từ trong hộp ra, ném vào Trương Kha.

Trương Kha nhanh nhẹn né được.

Ai ngờ Chúc Yếu đẩy cửa bước vào, viên phấn vừa lúc bay thẳng vào trán cô.

Nguyễn Trạch đi sau Chúc Yếu, nghe thấy tiếng hét mới vội đi đến bên cạnh cô, gỡ bàn tay đang che trán ra, nhìn thật kỹ. Da cô trắng mịn, vì thế trên trán có một vết đỏ khá rõ.

Thật ra cũng không đau lắm, chỉ có điều bị giật mình mà thôi. Chúc Yếu ậm ừ nói: “Không đau.”

Trương Kha ôm cục lên, hỏi Chúc Yếu. “Chúc Yếu, cậu không sao chứ?”

Hứa Du Du trên bục giảng cũng không ngờ là Chúc Yếu sẽ bước vào. Mặc dù quan hệ giữa họ không tốt lắm, nhưng dù gì cũng là bạn học, thế nên Hứa Du Du áp ứng xin lỗi: “Xin lỗi nha, mình không định ném cậu, mình chỉ định ném Trương Kha.”

Nhân lúc Trương Kha đang chú ý đến Chúc Yếu, Hứa Du Du vội vàng bước tới giật nửa chiếc khăn quàng cổ và cuộn lên lại, ai dè kim đan vẫn còn nằm trong tay cậu, thế là nửa chiếc khăn bị kéo tung vài vòng giống như hiệu ứng domino vậy.

Hứa Du Du tức tối đến nỗi chống tay lên hông hét lớn: “Cậu đền đi!”

Trương Kha nào có ngờ thứ này lại dễ bung như vậy, cậu vội vàng nhét mẩu còn lại của chiếc khăn vào lòng Hứa Du Du. “Trả lại cho cậu là được chứ gì.”

Hứa Du Du và Trương Kha còn đang cãi nhau, Chúc Yếu về chỗ ngồi trước. Trong phòng có máy điều hòa, hơn nữa đông người nên khá ấm áp. Chúc Yếu đặt cặp sách xuống, sau đó tháo mũ ra.

Tóc cô không buộc, cả suối tóc đen óng mềm mại cứ thế xõa ra, nhẹ nhàng dán vào mặt. Vừa định tháo chiếc khăn quàng cổ ra, Nguyễn Trạch đã vươn tay qua, ngón tay trâm lên trán cô... Nóng ẩm, mềm mại... nhẹ nhàng xoa xoa.

Chúc Yếu như ngừng thở. Cánh tay đang định cởi chiếc khăn cũng cứng đờ, duy chỉ có đôi mắt là nhẹ nhàng chuyển động, nhìn có vẻ ngây ngốc.

Nguyễn Trạch nhanh chóng thu tay lại, nói: “Xong rồi.”

“À...” Lúc bấy giờ Chúc Yếu mới hiểu ra là anh đang lau vết phấn trên trán giúp mình. Mắt cô tràn ngập nụ cười, đầu hơi cúi xuống, chậm rãi tháo chiếc khăn trên cổ ra, từng vòng, từng vòng một, để lộ cân cổ mảnh mai, mịn màng.

Từ vị trí của Nguyễn Trạch nhìn sang, da dẻ tiểu công chúa nõn nà, trắng đến nỗi gần như phát sáng. Tay anh sựng lại, mắt đảo sang hướng khác, bắt đầu sửa soạn cặp sách.

Mùa rét đã đến. Không biết lớp nào khởi xướng phong trào mà đám nữ sinh đều lên lên đàn khăn quàng cổ. Hứa Du Du là một trong số đó. Các cô gái ở tuổi này giống như có một nguồn năng lượng không bao giờ cạn, dù áp lực học tập có lớn cỡ nào thì cũng có thể nhín thời gian để làm những điều thế này.

Còn Lâm Chi Y thì chưa bao giờ đụng vào những thứ này, sáng sớm đã đến phòng học, mặc cho Hứa Du Du và Trương Kha cãi nhau âm ỉ, cô vẫn nhẩn nại ngồi yên tại chỗ giải đề thi.

Cô bạn cùng bàn của Lâm Chi Y lặng lẽ nháy mắt với cô một cái, ép giọng thật khẽ: “Chi Y này, cậu nói xem có phải lớp trưởng của chúng ta và Chúc Yếu đang... quen nhau không?” Lúc trước khi Nguyễn Trạch vừa được phân vào lớp 12.9, các bạn nữ xinh xắn trong lớp đều ngáp ghé có ý đồ nhưng sau này, người vốn chừng chặc kín đáo như Lâm Chi cũng tỏ ra có ý với Nguyễn Trạch mà anh còn không thèm liếc mắt lấy một cái, huống chi...

Bạn cùng bàn của Lâm Chi Y tên là Ngụy Giai Vũ. Cô chủ nhiệm lớp chuyển bạn cùng bàn trước kia của cô là Chu Tư Tề đi nên thay Ngụy Giai Vũ vào. Ngụy Giai Vũ thành tích khá tốt, đầu óc lại nhanh nhạy, tính ý. Hồi lớp 10, 11 có bạn này hay gây chuyện, nhuộm tóc, yêu đương nhưng lên lớp 12 thì tự nhiên đổi tính, thành tích tiến bộ rất nhanh.

Lâm Chi Y siết chặt cây bút trên tay, giả vờ điềm nhiên như không. “Không phải đâu.”

Ngụy Giai Vũ quay cây bút, âm thầm quan sát biểu cảm của Lâm Chi Y, cuối cùng đặt bút xuống, cười nói: “Cũng phải. Dù lớp trưởng có muốn yêu đương thì cũng sẽ không chọn một người có thành tích kém như thế, đúng không?”

Lâm Chi Y không trả lời vấn đề này, giọng rất lãnh đạm. “Mình không biết.”

.....

Buổi chiều tan học, bầu trời u ám, có vài bông tuyết bay là là.

Chúc Hằng uể oải dựa vào chiếc xe, trời tuyết giá rét cũng không sợ lạnh, áo khoác bung ra để lộ đôi chân dài trắng tấp. Mái tóc cậu đen mượt, khuôn mặt trắng trẻo, đường nét góc cạnh lại toát lên vẻ tay chơi hư hỏng. Hai ngón tay cậu kẹp điếu thuốc, khói lượn lờ mờng lung, mắt hơi nheo lại, thỉnh thoảng ho nhẹ vài tiếng, nhìn có vẻ rất phô trương.

Học sinh đang hoảng nhìn thấy cậu thì lập tức đi vòng đường khác.

Nhưng cũng có những nữ sinh cảm thấy Chúc Hằng rất đẹp trai nên lên lên liếc vài cái rồi châu đầu bàn tán khe khẽ với bạn mình.

Mỗi Chúc Hằng khẽ nhếch lên, cậu cực kỳ yêu thích cảm giác được người người chú ý này. Đang chuẩn bị hút thêm một hơi thuốc thì nhìn thấy Nguyễn Trạch và Chúc Yếu đeo cặp sách bước ra.

“Khụ... khụ...” Bị sặc bất ngờ, Chúc Hằng đưa nắm tay lên đặt trước miệng, ho sặc sụa vài tiếng, sau đó quỳnh quáng ném đầu thuốc xuống đất, thuận thực giẫm tắt.

Bởi vì quá bất mắt nên từ xa Chúc Yếu đã nhìn thấy Chúc Hằng hút thuốc, cô chạy lúp xúp đến, sa sầm mặt nói: “Chẳng phải đã bảo anh không được hút thuốc nữa sao?” Tiêu Minh Châu bận rộn, Chúc Tấn Ung hơi hốt, chỉ có thỉnh thoảng bị Chúc Yếu bắt được, mới nhắc cậu vài câu.

Chúc Hằng liếc nhìn Nguyên Trạch đằng sau cô một cái, trong lòng biết rất rõ đó đã là chuyện của kiếp trước nhưng trong vô thức cậu vẫn thấy chột dạ, cảm thấy đằng sau đáng vẻ ung dung hồ hững ấy, anh luôn có cách đề trị cậu.

“Chỉ hút vài hơi thôi, cũng phải cai từ từ chứ.” Một tay cho vào túi quần, vẻ mặt cung chiêu, Chúc Hằng nói với giọng thoải mái. “Lên xe đi đã.”

Chúc Yếu dạ một tiếng, mở cửa sau của xe ra.

Chúc Hằng vẫn đặt tay trên cánh cửa xe, nhường mầy một cái, nói với em gái mình: “Em ngồi đằng trước đi, anh và thái... anh và Nguyên Trạch ngồi đằng sau.”

Trước kia Chúc Hằng thích ngồi ở trước nhất, nhưng bây giờ nếu cậu ngồi ở đó thì Chúc Yếu sẽ ngồi chung với Nguyên Trạch... Mặc dù ở lớp họ ngồi chung bàn, thậm chí ở nơi cậu không nhìn thấy có lẽ đã làm những chuyện thân mật hơn, nhưng phần làm anh, ở ngay trước mắt mình, chung quy vẫn phải canh chừng một chút.

Lên xe, Chúc Yếu đặt cặp sách lên đùi rồi quay qua thắt dây an toàn. Đằng sau, Chúc Hằng nghiêng nghiêng ngả ngả ngồi trên ghế, hai chân chụm lại, chuẩn bị bắt chéo chân. Nguyên Trạch ở bên cạnh đưa mắt liếc sang một cái, nhìn vào hai chân cậu.

Chúc Hằng căng thẳng tăng hăng vài cái, vô thức đặt chân xuống, ngồi thẳng người dậy.

Làm xong hết thấy, cậu bắt giắc ngăn người, cảm thấy mình thật giống thẳng ngực.

Nhìn Chúc Hằng qua gương chiếu hậu, Chúc Yếu khẽ nheo hai mắt lại, nhún vai, lén nín cười.

.....

Lúc Nguyên Trạch bước vào nhà Chúc Yếu thì Tiêu Minh Châu đang ở trong bếp nấu ăn. Nghe anh đến, bà tay còn cầm sạn, người còn buộc tạp dề bước thẳng ra. Dù là người trước nay trấn tĩnh như Nguyên Trạch thì cũng phải ngẩn ngơ mất vài giây khi nhìn thấy hoàng hậu nương nương vốn trang nhã cao quý nay lại bình dân như thế.

Tiếp đó, theo sau lưng bà là Chúc Tấn Ung mặc bộ đồ bông ở nhà, bởi đang cắt hành nên hai mắt đỏ hoe.

Nguyên Trạch vẫn đáng vẻ nhả nhặn ôn hòa ấy. Trong thoáng chốc, dường như anh vẫn là chàng trai trẻ tuổi cơ trí, trụ cột của triều đình Đại Ngụy năm nào.

“Hoàng thượng, nương nương.”

Tiêu Minh Châu nhét chiếc sạn vào tay Chúc Tấn Ung, hai tay lau đại lên tạp dề vài cái, mắt ửng đỏ. “Không ngờ đời này vẫn còn có cơ hội gặp lại thái phó...” Không có vẻ trường thành chừng chạc của tuổi hai lăm khi ấy, giờ đứng chung với Chúc Hằng và Chúc Yếu, anh cũng như một học sinh cấp 3 đồng trang lứa.

“Là vinh hạnh của thần.”

Tiêu Minh Châu cười nói: “Cái gì mà hoàng thượng, nương nương chứ. Đến đây rồi thì đừng khách sáo thế, cứ coi như người nhà là được...” Sau đó bà nói với Chúc Hằng, “Còn đứng đó làm gì, còn không mau tiếp đón thái phó.”

Không còn những nghi lễ phức tạp chốn cung đình, Tiêu Minh Châu cũng trút bỏ vẻ mạnh mẽ quyết đoán khi ở trên thương trường, bà cực kỳ ân cần và nhiệt tình với Nguyên Trạch, dẫn anh đến ngồi vào sofa phòng khách, còn đẩy mâm trái cây đến trước mặt anh. “Không biết con thích ăn gì nên đã chuẩn bị mỗi thứ một ít.”

Chúc Tấn Ung đứng bên cạnh lầu bầu. “Đừng đẩy nữa, đẩy tiếp là rơi xuống đất đấy.”

Tiêu Minh Châu tắt nụ cười, quay qua quát Chúc Tấn Ung, “Ông im miệng đi!”

Chúc Tấn Ung im lặng, ngồi ngả nghiêng xuống sofa. Chúc Hằng ngồi trên tay vịn của ghế, cầm một quả quýt vàng óng lên lột vỏ. Vừa lột được hai múi, Chúc Tấn Ung liền ung dung há miệng ra, bàn tay đang định nhét múi quýt vào miệng mình của Chúc Hằng khựng lại, sau đó hậm hực ném vào miệng cho Chúc Tấn Ung.

Biệt thự nhà họ Chúc rất rộng, bình thường trống trải, bữa tối hôm nay thì lại rất náo nhiệt. Tiêu Minh Châu vào bếp nấu vài món ăn gia đình, trong bữa cơm cũng không có vẻ câu nệ giữa vua tôi trò chuyện với nhau rất ăn ý.

Chúc Yếu bung chén cơm, vừa ăn vừa quan sát vẻ mặt của Nguyên Trạch. Tính anh kiệm lời, mẹ cô lại nói nhiều, nhưng hôm nay dù bà hỏi gì, anh cũng trả lời rất nghiêm túc, nói nhiều hơn thường ngày.

.....

Ăn cơm tối xong, Chúc Yếu lấy cớ muốn hỏi Nguyên Trạch về bài toán nên dắt sang anh phòng khác.

Lật đê ra, trong lúc Nguyên Trạch cầm bút giảng bài cho mình, cô không nhịn được bèn hỏi. “Hôm nay... cậu có cảm thấy không được tự nhiên không? Mẹ mình rất thích cậu cho nên mới nói với cậu nhiều như thế.”

Nói thật, đúng là Nguyên Trạch cảm thấy không được quen cho lắm. Cả hai đời anh đều rất hiếm khi được trải nghiệm cảm giác gia đình ấm áp và hơi huyền ảo thế này. Nhưng anh không ghét nó. Nguyên Trạch cúi đầu nhìn về mặt ngoan ngoãn của tiểu công chúa, chậm rãi đáp. “Mình biết.”

Hoàng hậu đoan trang thanh nhã, nhưng trước nay chưa bao giờ giấu giếm việc mình quý anh.

Chúc Yếu khẽ thờ phào một hơi. “Vậy thì tốt.”

Đèn trong phòng sáng trưng, Chúc Yếu ngồi bên chiếc bàn nhỏ, nghe Nguyên Trạch giảng giải các bước làm bài. Hơi thở thanh mát của anh cứ mãi quấn quanh, cô len lén liếc anh một cái. Vì giảng bài, hai người ngồi rất gần. Anh cụp mắt, hàng mi dài rậm tạo thành hai bóng râm trên mặt anh.

Chúc Yếu nhìn một bên mặt của anh, một lát sau, cô nắm chặt tay, liếm môi một chút rồi mới hơi ngửa đầu lên.

Cánh môi chạm nhẹ vào cằm của anh.

Một cái chạm rất khẽ. Như lông vũ phất qua.

Tim đập thình thịch. Cô vội vã cúi đầu.

Bàn tay đang viết các bước làm bài toán trên giấy nháp cứng lại, cây bút đen vạch một đường thật dài trên tờ giấy trắng. Động tác của Nguyên Trạch bỗng khựng lại, đôi mắt tối sầm. Tất cả trở nên im lặng.

“Minh...”

Là giọng nói ngọt ngào của tiểu công chúa, âm thanh nhỏ như tiếng muỗi vo ve, rất thành thật giải thích. “Minh cũng... không kim lòng được.”

Nguyên Trạch nuốt nước miếng, ngăn người vài giây, sau đó một tiếng “cách” vang lên, anh đặt cây bút xuống.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Tim đập như trống gõ

Chúc Yếu hơi cụp hàng mi xuống, khuôn mặt nõn nà trông rất ngoan hiền.

Mái tóc cô vén qua tai. Vành tai trắng trẻo đầy đặn dần dần ửng hồng. Chỉ một cái chạm rất khẽ thôi mà dường như môi vẫn còn lưu giữ cảm giác mềm mại ấy. Cô rất thích gần gũi anh.

Chúc Yếu cúi đầu, sau đó ngước mắt lên, dè dặt nhìn phản ứng của Nguyên Trạch. Anh đang nhìn cô, ánh mắt nóng rực, trong đôi mắt đen thẳm kia dường như có hai đốm lửa nhỏ đang dần nhen lên...

Anh ép giọng xuống rất khẽ, chất giọng hơi khàn khàn: “Công chúa, chắc là cậu không biết...”

Hả? Chúc Yếu mở to mắt.

Bỗng nhiên đằng sau vang lên giọng nói của Chúc Hằng: “Đang giảng bài gì vậy? Anh cũng muốn nghe thử.”

Chúc Yếu lập tức hoàn hồn lại.

Chúc Hằng tay còn cầm nửa trái quýt, đang nhét vài múi vào miệng mình. Cậu từ tốn bước tới bên cạnh Chúc Yếu, sau đó ngồi xuống, nghiêng đầu nghe giảng bài nhưng ánh mắt thì thỉnh thoảng cứ đảo qua Nguyên Trạch, thấy anh vẫn giữ dáng vẻ lạnh lùng hờ hững như trước, không khác gì lúc giảng bài cho cậu khi còn ở trong cung năm nào.

Nguyên Trạch nhặt bút lên, tiếp tục giảng bài cho Chúc Yếu.

Chúc Yếu dựa theo các bước anh hướng dẫn, cẩn thận nhớ lại những kiến thức có liên quan đến đề bài này. Nguyên Trạch hỏi vài công thức toán học cần sử dụng, Chúc Yếu nghĩ ngợi vài giây rồi trả lời một cách trôi chảy. Chỉ vài phút ngắn ngủi đã nghiên cứu tường tận một đề toán khó.

Về phần Chúc Hằng ở bên cạnh, trái quýt đã ăn xong, nghe Nguyên Trạch và Chúc Hằng trao đổi những công thức toán học gì gì đó, đầu óc như trên mây. Cậu bỗng nhớ đến những lời mà Phùng Tĩnh Văn nói với mình báo ban ngày, ngực cảm thấy nặng trĩu.

.....

Lúc tiễn Nguyên Trạch ra cửa, Tiêu Minh Châu rất bịn rịn. “Sau này con phải thường đến chơi nhé. Ở trong trường, Chúc Yếu nhờ vào con hết.”

Ở trường có Chúc Hằng che chở, Chúc Yếu sẽ không bị bắt nạt, Nhưng về mặt học tập thì không trông mong gì được. Đạo gần đây Chúc Yếu học hành tiến bộ hơn nhiều, tất cả đều nhờ công Nguyên Trạch kèm cặp.

Nguyên Trạch khẽ gật đầu. “Dạ vâng, sau này cuối tuần rảnh rỗi, thần rất sẵn lòng giúp công chúa học tập.”

Mắt Tiêu Minh Châu sáng rực lên, trông rất vui mừng. “Vậy thì tốt quá.”

Bây giờ Nguyên Trạch đã không còn là bề tôi, là thái phó nên dù Tiêu Minh Châu muốn để anh dạy con trai mình thì cũng không tiện làm phiền người ta. Nguyên Trạch đang trong giai đoạn quan trọng nhất của lớp 12, có thể dành thời gian dạy Chúc Yếu đã quý lắm rồi, không lý nào lại bắt anh phải gánh thêm thêm trách nhiệm Chúc Hằng lười biếng này nữa.

Tiêu Minh Châu định cho tài xế đưa Nguyên Trạch về nhưng anh khéo léo từ chối. Bà cũng không ép buộc, đành tiễn anh ra ngoài. Đường đường là chủ tịch tập đoàn Bích Mậu, thời gian rất quý báu, bình thường ngay cả thời gian bồi dưỡng tình cảm vợ chồng cũng không có, thế mà bây giờ lại đứng ngoài cửa, từ xa dõi theo bóng lưng của Nguyên Trạch một lúc thật lâu.

Cuối cùng Chúc Tấn Ung lạnh đến run người, hà hơi xoa xoa hai tay, hối thúc bà: “Người ta đã đi rồi, có gì mà nhìn nữa? Mau vào nhà thôi, lạnh chết đi được.”

Nguyên Trạch vừa đi, Chúc Yếu liền nhẹ nhàng nói với Tiêu Minh Châu. “Mẹ, vậy con lên lầu học tiếp đây.”

Tiêu Minh Châu gật đầu. “Đi đi.”

Chúc Yếu mỉm cười, lê đôi dép mang trong nhà, nhẹ nhàng lên lầu, hết như một chú mèo ngoan ngoãn. Đầu tiên là đi rất chậm, nhưng lên đến cuối cầu thang, cô phóng thật nhanh, xoay tay nắm cửa phòng, đẩy cửa bước vào, bật đèn lên, sau đó nhanh chóng đóng cửa lại, móc điện thoại di động trong túi ra, động tác liền mạch trông rất thuần thục.

Buồng đôi dép ra, ngồi xếp bằng trên sofa, cô gọi điện thoại. Vài giây sau, “tít” một tiếng, điện thoại được nghe.

Đầu bên kia truyền đến giọng nói trong trẻo: “Công chúa.”

“Ừm”

Chúc Yếu nghiêng đầu nghe máy. Bên kia ngoại trừ giọng nói của Nguyễn Trạch, còn có tiếng bước chân cùng với tiếng của người lớn trẻ em, hình như là đang nghịch tuyết, khá là náo nhiệt. Xen lẫn vào đó là tiếng gió thổi qua phần phật, nghe có vẻ rất lạnh.

Cô cup mắt xuống, dịu dàng nói chuyện với anh. “Mình sợ cậu lạnh nên lúc này có nhét vào cặp cậu một chiếc khăn quàng cổ, cậu nhớ quàng đấy nhé.”

Nguyễn Trạch bước chậm lại, đóng tai lắng nghe, về mặt và ánh mắt rất rất hiền hòa.

Có thể ở trong khu Đế Cảnh Hào Đình này ai nấy cũng quyền lực giàu có. Thỉnh thoảng trên đường có hai ba cô gái ăn diện rất đẹp, mùa đông còn mặc váy ngắn, bó dài, dáng người yếu điệu. Khi đi lướt qua anh, họ đều dừng lại, ngoái đầu nhìn. Nguyễn Trạch dường như không có ý đến, chỉ lắng nghe giọng nói ân cần chu đáo của tiểu công chúa ở đầu bên kia. Mỗi anh mỉm lại, bất giác cong lên.

Đầu bên kia có tiếng kéo phéc-mơ-tuya khe khẽ, chắc là cặp được mở ra. Chúc Yếu khẽ mỉm cười. Khi nói chuyện điện thoại với anh, dù là không nói gì, cô cũng không nén được hồi hộp, vừa ngọt ngào, vừa thấp thỏm.

Cô chậm rãi bước xuống sô pha, chân còn mang đôi vớ ngắn màu trắng ngà, giẫm lên tấm thảm mềm mại, đi đến bên cửa sổ, đưa tay viết lên cánh cửa kính mờ hơi sương. Giọng mang theo vẻ mong đợi, cô hỏi: “Thế nào? Có ấm không?”

Đèn đường sáng lên, ánh sáng màu vàng mờ hắt lên gương mặt anh, bên tối bên sáng. Nguyễn Trạch nắm chiếc khăn quàng cổ màu xám nhạt, ngón tay vuốt ve, cảm giác mềm mại và ấm áp. Anh đôi tay cầm điện thoại, đặt khăn lên cổ quấn một vòng rồi mới từ tốn trả lời: “Rất ấm áp.”

Ngón tay trắng nõn, thon dài viết từng nét của tên anh lên trên cửa kính. Khi anh nói rất ấm, Chúc Yếu vừa lúc viết đến chữ thứ hai. Cô thoáng dừng viết, bàn tay hơi nắm lại. Cô chuẩn bị đứng thứ anh cần, trong lòng cô rất xúc động, rất vui vẻ. Sau đó cô chậm rãi viết tiếp chữ thứ hai. Hết lần này đến lần khác, ô cửa toàn là tên của anh. Chúc Yếu nói: “Ấm là tốt rồi.”

Cô đã có ý chọn trong tủ quần áo ra chiếc khăn giữ ấm tốt nhất, kiểu dáng đơn giản trang nhã, nam hay nữ đều có thể dùng được.

Ra khỏi khu nhà, đến trạm xe buýt.

Trên đường xe chạy như mắc cửi, bên cạnh có một đôi ăn mặc như học sinh đang đợi xe. Cậu bạn trai cầm một củ khoai lang nướng nóng nôi, kiên nhẫn lột vỏ. Cô gái đút hai tay vào túi áo, thò đầu qua, cẩn thận một miếng khoai lang. Hai người thì thầm to nhỏ, cười nói vui vẻ.

Nguyễn Trạch đưa mắt nhìn thoáng qua. Bóng lưng anh cao lớn, đỉnh đặc. Bên tai là tiếng tiểu công chúa hỏi: “Nguyễn Trạch, về nhà cậu thì phải đi xe buýt số mấy?”

Nguyễn Trạch đứng đó, vai phải còn khoác hồ cặp sách. Đúng lúc có hai luồng sáng mạnh chiếu tới, một chiếc xe buýt màu đỏ pha trắng chạy vào trạm. Nguyễn Trạch đưa mắt nhìn tấm biển đánh số trên chiếc xe. Màn hình Led hiển thị số 379, thế là anh nhấp máy môi trả lời: “Số 379”.

Chúc Yếu ừm một tiếng. Cô nhìn tên Nguyễn Trạch trên ô cửa kính, thương lượng với anh bằng chất giọng vui vẻ. “Vậy chúng ta trò chuyện đến khi nào cậu lên xe, được không?”

Bên kia, chiếc xe buýt từ từ dừng lại. “Xích” một tiếng, cửa trước và sau của xe mở ra, đôi tình nhân đang đợi xe vội vã bước lên.

Nguyễn Trạch đứng nguyên tại chỗ, không nhúc nhích, lẳng lặng đáp: “Được.”

Xe buýt dừng trong giây lát, sau đó cửa xe đóng lại, đi tiếp.

Ven đường có đèn, ánh sáng màu vàng cam sáng sủa. Tuyết bắt đầu rơi lất phất trong đêm đông. Dưới ánh đèn, những bông tuyết tung bay thật là lướt. Thời gian như đang trôi chậm lại. Có bông tuyết khẽ kháng đầu xuống trên tóc, trên vai anh. Nguyễn Trạch đưa tay, cẩn thận phui đi những hạt đậu trên khăn quàng cổ.

Tiếng hít thở nhẹ nhàng truyền đến. Có đôi khi không biết tại sao, đôi bên cứ thế mà im lặng.

Chúc Yếu lại viết tên Nguyễn Trạch lên trên cửa kính lần nữa. Nhớ ra điều gì, cô gọi anh: “Nguyễn Trạch.”

“Hử?”

Mắt Chúc Yếu sáng lên, cô hỏi: “Lúc này cậu nói... chắc là mình không biết... cái gì ấy nhỉ?”

Đôi mắt như hai viên ngọc thạch của Nguyễn Trạch hơi tối lại, sau đó hàng mi dài khẽ cup xuống. Trong đầu anh hiện lên hình ảnh thẹn thùng e lệ của tiểu công chúa khi này. Anh đưa tay lên sờ vào cằm mình như suy ngẫm điều gì, khóe môi bất giác nở một nụ cười khá tươi rồi thì thầm: “Công chúa, chắc là cậu không biết... cậu đang yêu đến thế nào đâu.”

“Mình...” Chúc Yếu ngó người, ngẩn ngơ mắt vài giây, sau đó mặt đỏ ửng lên. Cô khẽ cắn môi, đầu cúi gằm xuống, cảm giác như anh đang thì thầm bên tai mình vậy. Áp a áp ứng cả buổi trời, những câu chữ nghẹn trong cổ họng không cách nào thốt ra được. Cô ngượng ngùng nhưng không giấu được vui sướng, vừa thẹn vừa cười, mắt sáng long lanh. Tay cô bối rối về linh tinh lên cửa kính, ngón tay lạnh đến tê tái.

Anh cười khẽ vài tiếng, sau đó nói: “Xe đến rồi.”

“Ừm”

Cup điện thoại, Chúc Yếu nhìn những bông tuyết đang bay là tà và ánh đèn rực rỡ ngoài cửa sổ. Bờ vai cô nhỏ bé mong manh. Đứng mãi một lát, cô mới đưa hai bàn tay lạnh cóng của mình lên che khuôn mặt ấm áp rồi nhào tới ngã phịch vào chiếc giường. Nắm lấy mép chăn, chui vào trong, cả người vùi trong ổ chăn ấm, cô lại cười một cách ngây ngô.

Hai mươi phút sau, tiểu công chúa bò dậy, vuốt mặt, bình tĩnh xuống giường làm bài tập.

.....

Những đợt ôn tập khẩn trương cứ thế lần lượt trôi qua, các đợt thi thử cũng đua nhau kéo đến. Áp lực học tập đè ép làm học sinh lớp 12 không thở nổi.

Trên lớp, Tường Diễm Nha pha một ly trà rễ bân lam rồi bung đến đứng trước bàn Chúc Yếu vừa uống vừa tám với bọn Triệu Khiêm Trác, Trình Gia Ủy về chuyện có học sinh lớp 12 của một trường cấp 3 ở gần đó vì không chịu nổi áp lực học tập nên đã lên sân thượng của trường đòi nhảy lầu tự tử.

Chúc Yếu nhăn mặt, dừng bút lại hỏi: “Sau đó thì sao?”

Triệu Khiêm Trác quay đầu qua, trả lời: “Cuối cùng thầy cô cũng khuyên nó xuống được. Nhưng chuyện này tạo dư luận xôn xao lắm. Nghe nói bình thường bạn học sinh đó cũng rất cố gắng học hành, có điều tâm lý không được vững vàng lắm, rất sợ thi cử. Cuộc thi bình thường không sao, hễ đến những kỳ thi quan trọng là lại căng thẳng, đầu óc trống rỗng.”

Tướng Điem Nha uống một hớp trà rồi bần lam, lẩm bẩm: “Vậy thì thật là thê thảm.”

Triệu Khiêm Trác gật đầu. “Chứ gì nữa.”

Buổi sáng thi thử hai môn, tới trưa học sinh về đến phòng học, chuông báo hiệu giờ nghỉ vang lên, ai nấy đều mệt mỏi nằm nhoài ra bàn ngủ trưa, dù chỉ chớp mắt trong ít phút cũng quý lắm rồi. Lâm Chi Y làm xong một bộ đề, thấy các bạn đều đã ngủ, cô nghĩ ngợi giây lát rồi cũng đặt bút xuống, lẳng lặng gối đầu lên xấp đề cương dày cộp.

Chúc Yếu sớm đã kiệt sức. Tối qua cô thức đến một giờ, sáng nay năm giờ rưỡi đã phải dậy, đến trường lại thi hai môn liên tục nên trưa chỉ ăn vài miếng, về đến phòng thấy các bạn đang ngủ thì cũng dúi cả mắt, gục xuống là ngủ say.

Vốn chỉ định nghỉ vài phút, ai dè vừa chớp mắt, giờ nghỉ trưa đã nhanh chóng trôi qua.

Chúc Yếu nhập nhèm mở mắt ra, trên người cô đang khoác một chiếc áo đồng phục khá rộng. Cô dụi dụi mắt, sau đó nhìn thấy Nguyên Trạch bên cạnh mình.

Anh cũng nằm xoài lên trên quyển sách tiếng Anh đang mở, quay mặt về phía cô, nhắm mắt ngủ. Tiếng hít thở của anh nhẹ nhàng đều đặn. Lúc ngủ, anh không còn vẻ lạnh lùng già dặn như khi thức mà trở về đúng với lứa tuổi mười bảy, mắt mũi miệng đều mang theo vẻ thiếu niên non nớt, có thể búng ra sữa.

Chúc Yếu im ắng gối đầu lên cánh tay, mắt lẳng lặng ngắm kỹ từng đường nét trên khuôn mặt anh. Thế rồi sau đó, mí mắt anh khẽ nhúc nhích và từ từ mở ra. Mang theo chút mộng lung khi vừa tỉnh ngủ, đôi mắt sáng trông khá ôn hòa, dịu dàng chạm vào đôi mắt cô.

Trong phòng yên tĩnh, trên hành lang cũng rất yên ắng, mọi người đều đang ngủ, chỉ có hai người họ là thức. Cảm giác này thật kỳ diệu, kiểu như ánh mắt cô và ánh mắt anh chạm vào nhau cũng có thể tạo ra một tiếng động khe khẽ, tác động tới trái tim cô. Bốn mắt nhìn nhau, cô ngắm anh không chớp mắt, ngay cả việc hít thở cũng tạm quên mất.

Nguyên Trạch cũng nhìn cô, ánh mắt có vẻ biếng nhác. Trong một khoảnh khắc, đôi môi mỏng đang mím lại bất giác cong lên thật nhẹ khó mà phát hiện được. Sau đó anh nhấc đầu lên, đưa tay dựng quyển sách tiếng Anh dưới cánh tay dậy, nhẹ nhàng che ở trước mặt.

Chúc Yếu thoáng ngẩn người, môi hơi hé mở nhìn khuôn mặt anh đang nhoài tới gần.

Và nhanh chóng chạm thật khẽ vào môi cô một cái.

Ngay sau đó lập tức lùi lại.

“Reng reng reng...”

Tiếng chuông đình tại nhúc ọc vang lên, giờ nghỉ trưa kết thúc. Đám học sinh đang nằm trên bàn ưỡn oai ngời dậy, vừa ngáp vừa duỗi người, đưa đi rót nước, đưa đi vệ sinh. Căn phòng yên tĩnh bỗng chốc trở nên ồn ào huyên náo.

Chỉ có Chúc Yếu là vẫn cứ ngơ ngác nằm ở đó, nhìn khuôn mặt điển trai và vô cùng bình tĩnh của cậu chàng bên cạnh.

Tím đập như trống gỗ.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Thật là hư

Triệu Khiêm Trác đứng dậy, duỗi đôi chân đang tê rần, cử động đầu cổ một chút. Thấy Chúc Yếu vẫn đang nằm xoài trên bàn, cậu vừa xoa phần gáy nhức mỏi vừa hỏi cô: “Chúc Yếu, cậu còn chưa hết cảm sao? Nhìn mặt cậu hơi đỏ đó.”

“Hả?” Mặt Chúc Yếu ngơ ngác, mặt ửng long lanh, ánh mắt vẫn rã rời chưa tập trung. Cô chậm rãi đứng dậy, chiếc áo khoác trên vai rơi xuống, cô thuận thể đưa tay nín lại, tim vẫn đập rất nhanh, mặt cũng nóng phừng lên... Vừa rồi anh thật sự hôn cô. Chúc Yếu len lén nhìn Nguyên Trạch một cái, không nén được nụ cười, sau đó nói với Triệu Khiêm Trác. “Không sao, mình đã khỏi lâu rồi.”

Những khi Chúc Yếu cười, đôi mắt cô sẽ cong lên như vầng trăng non, trông rất ngọt ngào làm Triệu Khiêm Trác thần thờ trong phút giây, sau đó cũng cười theo, bối rối đưa tay ra sau gáy, đáp: “Vậy thì tốt.”

Tướng Điem Nha lặng lẽ vòng ra phía sau Chúc Yếu, ngồi xổm xuống, hai tay vịn lấy lưng ghế, chớp mắt nhìn cô rồi thì thầm gọi: “Yếu Yếu.”

Chúc Yếu quay đầu qua.

Tướng Điem Nha nói thật khẽ. “Mình bị... rồi, cậu có mang cái đó không?”

Tướng Điem Nha dù gì cũng là con gái, tuy bình thường hoạt bát cởi mở nhưng thiếu nữ tuổi này, gặp phải chuyện như vậy ít nhiều gì cũng sẽ thấy ngại ngùng. Chúc Yếu lập tức hiểu ý, gật đầu, sau đó đưa tay kéo phéc-mơ-tuya của chiếc cặp. Bịch bịch vệ sinh mới tinh, chưa xé vỏ. Sau khi xé ra lấy một miếng, Tướng Điem Nha vội vội vàng vàng nhét vào trong túi rồi kéo tay Chúc Yếu, năn nỉ: “Yếu Yếu, cậu đi cùng mình nhé.”

Bên cạnh, động tác lật sách của Nguyên Trạch bất giác khựng lại.

Chúc Yếu đồng ý. Cô kéo khóa cặp lại, lúc ngẩng đầu lên đúng lúc nhìn thấy một bên mặt của Nguyên Trạch. Tuy cô và Tướng Điem Nha nói chuyện rất khẽ nhưng Nguyên Trạch ngồi ngay bên cạnh, chuyện nhạy cảm như vậy bị anh nghe được, Chúc Yếu cảm thấy mặt hơi nóng lên bên vội vàng theo Tướng Điem Nha đi đến nhà vệ sinh.

Nhà vệ sinh nữ trên lầu ba lúc nào cũng chật kín người, Tướng Điem Nha kéo tay Chúc Yếu định lên lầu bốn. Đi đến chân cầu thang thì gặp Lâm Chi Y và Hứa Du Du đang đi xuống, bên cạnh còn có một cậu bạn đang nói gì đó với họ. Lâm Chi Y vốn đang mỉm cười nhẹ, nhưng khi nhìn thấy Chúc Yếu, khóe môi cô bỗng đơ lại.

Họ đi lướt qua nhau.

Lâm Chi Y thoáng liếc theo mái tóc đuôi ngựa đang lúc lắc qua lại của Chúc Yếu, cậu bạn bên cạnh cũng nhìn một chút, thuận miệng hỏi: “Người lúc này... chính là Chúc Yếu lớp các cậu đúng không. Em gái của Chúc Hằng?”

Cậu bạn kia học lớp khác, có tình cảm với Lâm Chi Y. Gần đây cứ tìm cơ hội “vô tình gặp gỡ” cô, hy vọng giáng sinh sắp đến, khi đó có thể hẹn cô ra ngoài chơi. Lâm Chi Y là hoa khôi của trường, thành tích học tập tốt, tính cách dễ thương, nghe nói nhà cũng rất có tiền, đúng chuẩn “bạch phú mỹ”. Có rất nhiều người theo đuổi cô, có điều cô luôn chuyên tâm học tập nên đều khéo léo từ chối họ. Danh tiếng của hoa khôi Lâm Chi Y rất tốt không phải không có nguyên nhân, dù là từ chối người khác thì cũng rất lịch sự.

Hứa Du Du trả lời: “Đúng vậy. Có điều thành tích của cậu ta kém lắm, không thể nào bì được với Chi Y của chúng ta.”

Giọng điệu rất tự hào.

Lâm Chi Y kéo ống tay áo của Hứa Du Du một cái, nói: “Bạn cùng lớp với nhau, đừng có luôn nói Chúc Yếu như thế. Mình thấy gần đây cậu ấy cũng rất tiến bộ rồi.”

Hứa Du Du không biết giữ mồm miệng nhưng rất nghe lời Lâm Chi Y, vì thế chỉ bĩu môi chứ không nói gì thêm.

Các nam sinh cấp 3 rất hay thảo luận xem con gái lớp nào đẹp, ai quen được với hoa khôi lớp nào... Lớp 10, 11, Chúc Yếu khá khép mình, cộng thêm có một cậu anh trai như Chúc Hằng nên không ai dám có ý gì với cô. Nhưng gần đây không biết ai chụp được hình Chúc Yếu, có tấm ăn cơm ở căn-tin, có tấm đợi xe ở cổng trường lúc tan học, có tấm đang ăn trước quầy quà vặt, thậm chí có tấm đang trực nhật làm vệ sinh nữa...

Trong ảnh, làn da cô trắng trẻo nõn nà, đáng mách mai yêu kiều, đôi mắt biết nói như vầng trăng sáng long lanh.

Chúc Yếu thật sự rất đẹp.

Đặc biệt là tấm ảnh cô ngồi ôm đàn tỳ bà, đôi mắt hơi sụp xuống, da trắng môi đỏ, góc nghiêng thật sự quá thần thánh.

Đám nam sinh đều chộn rộn trong lòng, nếu không phải nghe tin Chúc Hằng từng lôi một cậu bạn muốn theo đuổi Chúc Yếu vào trong hẻm đập cho một trận toi bời thì chắc là còn có rất nhiều người theo đuổi cô.

Cậu bạn kia hơi thất thần, nhớ đến gương mặt nõn nà của cô bạn vừa rồi, sau đó nhìn Lâm Chi Y một cái. Hình như là trắng hơn Lâm Chi Y nhiều. So sánh với nhau, bỗng chốc cảm thấy Lâm Chi Y thật nhạt nhẽo, không còn mặn mà.

Trên hành lang về lại phòng học, Hứa Du Du khoác cánh tay Lâm Chi Y, lầu bầu một câu: “Cậu nói xem Hà Dương hỏi Chúc Yếu làm gì? Chẳng phải cậu ta thích cậu sao?”

Chắc là vì có quá nhiều người thích mình, nên khi nhắc đến chuyện thế này, trên mặt Lâm Chi Y không có quá nhiều biểu cảm. Cô cứ thần thần thờ thờ, trong đầu chỉ tràn ngập hình ảnh Nguyên Trạch hôn Chúc Yếu trong giờ nghỉ trưa hôm nay mà thôi.

Tuy có quyền sách tiếng Anh che lại nhưng cô dám chắc chắn Nguyên Trạch đã hôn Chúc Yếu.

Người có tính cách lạnh lùng như anh, thế mà lại hôn lên một cô gái... Cô thật sự rất kinh ngạc.

Cô cảm thấy với tính cách của Nguyên Trạch, cho dù là yêu đương thì cũng sẽ khá thờ ơ lãnh đạm như bình thường, còn đang gái thì quán lấy anh, tìm mọi cách lấy lòng anh mới phải.

Từ lớp 10 đến 12, cô đều học cùng lớp với anh.

Cô biết tính tình anh lạnh lùng đến thế nào. Các bạn đều thích ghép đôi cô với anh, cô cũng thích cảm giác này, giống như trong mắt các bạn, họ ngầm thừa nhận cô xứng với anh vậy. Nguyên Trạch không thích cô, cô cũng biết. Dù gì anh cũng không thích bất cứ cô gái nào khác. Nhưng bây giờ...

Lâm Chi Y không thể hình dung được cảm giác trong lòng mình lúc này. Giống như có thứ gì đó rất quan trọng bị Chúc Yếu cướp mất mà mình không có cách nào để giành lại vậy.

.....

Tướng Điem Nha ra ngoài, đến vòi nước rửa tay. Dòng nước xối ào ào, cô vừa rửa vừa hỏi Chúc Yếu có dự định gì trong ngày giáng sinh.

Giáng sinh năm nay rơi vào ngày thứ 7. Tuy tiêu công chúa mỗi ngày chỉ biết hai địa điểm là trường và nhà, việc học tập khô khan tẻ nhạt nhưng đi trên đường, cùng với bước vào khu nhà đều có thể cảm nhận được không khí giáng sinh đang tràn về. Nói mới nhớ, đây là lần đầu tiên tiêu công chúa của Đại Ngụy đón giáng sinh, có điều cô hoàn toàn chưa có kế hoạch gì cả.

Chỉ những bộ đề này thôi là đã đủ khiến cô đau đầu rồi.

Tướng Điem Nha khóa vòi nước lại, dùng khăn giấy lau tay rồi nói với Chúc Yếu: “Gần đây ngoài rạp có rất nhiều bộ phim mới công chiếu, học tập tuy quan trọng nhưng dành chừng hai tiếng đồng hồ đi coi phim chắc cũng được chứ. Cậu đó, lúc ở cạnh lớp trưởng cũng đứng nên trong sáng quá, chỉ lo học không thôi...” Giọng cô khá nhỏ, nghe rất gian xảo. “Mình bảo cậu này, rạp chiếu phim tối om om, không khí đó rất thích hợp để yêu đương.”

Nghe thế Chúc Yếu cũng hơi dao động. Cô im môi trầm tư, sau đó ngược mắt lên, thăm dò: “Vậy để mình... tìm cơ hội hỏi xem sao.”

Chắc là anh sẽ đồng ý thôi. Trước kia cũng có hẹn cô xem phim rồi mà.

Tướng Điem Nha khoác vai cô về lại phòng học, trên đường đi chia sẻ với cô rất nhiều kinh nghiệm, chẳng hạn nếu gan thì chọn phim kinh dị, đến lúc đó cứ chui vào lòng Nguyên Trạch; cũng có thể chọn phim tình cảm, tốt nhất là bộ nào gay cấn, kích thích một chút. Rồi chỗ ngồi phải chọn phía sau, tốt nhất là chọn ghế đôi. Lúc về đến phòng học, Tướng Điem Nha vẫn khoác vai Chúc Yếu, ghé vào tai cô thì thầm to nhỏ.

Còn Nguyên Trạch thì đang đứng trên bục giảng phát bài. Hai người các cô còn chưa bước vào anh liền cảm nhận được, tay dừng lại, quay đầu qua nhìn một cái. Ánh mắt rơi đúng vào cánh tay Tướng Điem Nha đang khoác trên đầu vai Chúc Yếu.

Anh liếc một cái, về mặt bình thường, nhẹ nhàng bảo: “Mau về chỗ ngồi đi, sắp vào học rồi.”

Tai Chúc Yếu bị Tướng Điem Nha thổi vào làm hơi ngứa, cô không nhịn được bèn nghiêng đầu bật cười. Nghe Nguyên Trạch nói, nụ cười liền tắt, cô khẽ ừ một tiếng.

Chúc Yếu và Tường Điềm Nha tách ra, lúc trở về chỗ ngồi, cô không nhận được bèn nhìn lên bức giảng. Vẫn đáng về hồ hững lãnh đạm ấy, cứ như vừa lén hôn cô là một người khác vậy.

.....

Tối thứ 6, Chúc Yếu ôm điện thoại nằm trên giường lăn qua lộn lại. Bộ đồ mặc ở nhà bằng lông êm ái khiến khuôn mặt cô càng thêm mượt mà. Lát sau, cô bước xuống giường, đi chân không trên thảm mây vòng rồi ngược đầu lên nhìn đồng hồ trên tường.

Kim đồng hồ tích tắc chạy.

Vừa đúng bảy giờ rưỡi.

Đi đến bên bàn, bụng ly nước lên uống một hớp, nuốt trọc xuống bụng, cô mới hít sâu một hơi, mở khóa điện thoại nhắn Wechat với Nguyễn Trạch, tiện thể... tiện thể hỏi anh ngày mai có muốn đi xem phim với cô không. Màn hình sáng lên chiếu vào gương mặt Chúc Yếu, tốc độ đánh chữ của cô đã tiến bộ hơn rất nhiều, không còn chậm rì rì như lúc trước. “Nguyễn Trạch, cậu đang ôn bài sao?”

“Ừ, đang đọc sách.” Anh trả lời rất nhanh.

Nguyễn Trạch cầm điện thoại, đặt quyển sách giáo khoa dày cộp lên đùi. Anh ngồi trên sofa, trò chuyện với cô. “Gặp phải đề nào không biết làm à?”

Chúc Yếu cười: “Không phải. Mình chỉ muốn hỏi cậu ngày mai có rảnh không.”

Nguyễn Trạch cầm quyển sách lên, đóng lại. Những ngón tay thon dài bấm thoăn thoắt trên màn hình. “Rảnh.”

Sau đó tiếp tục gõ tiếp một dòng chữ.

Mặt Chúc Yếu đầy vẻ vui mừng, nhanh chóng gõ chữ: “Vậy ngày mai chúng ta cùng đi xem phim được không?”

Đánh xong, không do dự gì, lập tức gửi ngay đi.

Đúng lúc Nguyễn Trạch phía bên kia cũng gửi sang một tin nhắn, Chúc Yếu nhìn vào. “Mai vẫn đến thư viện học bài chứ?”

“...”

Tin nhắn của cô và Nguyễn Trạch gần như là gửi đi đồng thời, anh gửi trước cô chốc chưa đến một giây. Chúc Yếu cầm điện thoại, lập tức ngớ người. Cô vội vội vàng vàng nhấn vào tin nhắn đó, giữ một lát để hiện lên các lựa chọn, trong lúc quỳnh quáng cô ấn vào dòng thu hồi.

Tiểu công chúa đã thu hồi tin nhắn.

Nguyễn Trạch nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại, đôi môi đang mím lại cũng giãn ra, đôi mắt đen thăm thẳm bỗng chốc trở nên ôn hòa. Anh mỉm cười, có vẻ vừa yêu chiều vừa hết cách với cô. Sau đó tiếp tục gõ chữ.

Điện thoại bị úp trên bàn học bỗng rung rề rề một cái. Chắc là Nguyễn Trạch gửi tin nhắn đến. Chúc Yếu vô cùng xấu hổ, từ từ đưa tay ra, lật điện thoại lên, liếc nhanh qua tin nhắn trên màn hình.

Anh nói...

“Mình đã thấy rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Giảng sinh

Mặt Chúc Yếu lập tức đỏ ửng, cô chần chừ cầm điện thoại lên, mắt long lanh, môi cắn nhẹ, không biết nên trả lời thế nào. Im lặng một lát, màn hình điện thoại lại sáng lên, Nguyễn Trạch gọi đến. Cô do dự giây lát rồi nghe máy, khác hẳn với vẻ hờn hờ mỗi khi thấy điện thoại của anh như thường ngày.

Lần này cô ừ ơ, cảm giác như đôi tai trên đầu đang rũ sụp xuống, giọng cũng yếu xìu. “A lô...”

Tiếp xúc với Nguyễn Trạch lâu ngày, Chúc Yếu cảm thấy anh có gì đó khác với trong tưởng tượng của cô trước kia. Lúc trước cô cảm thấy thái phó là một người không nhuốm chút bụi trần, thanh tao nho nhã, lúc nào thần sắc cũng thần nhiên. Còn bây giờ, thỉnh thoảng anh cũng biết giận dỗi, có đôi khi còn trêu chọc cô, thậm chí... lén hôn cô như lần trước. Như lúc này anh nhấn là đã nhìn thấy tin nhắn cô thu hồi, tuy không nhìn thấy bộ dạng của anh nhưng Chúc Yếu cảm thấy chắc chắn là anh đang cười đùa cô.

Nguyễn Trạch ừ nhẹ một tiếng, âm thanh phát ra từ mũi, rất ngắn nhưng lơ đãng mang theo chút trêu ghẹo. Chúc Yếu im lặng lắng nghe, phồng má lên, bảo: “Cậu đang cười mình.”

Nguyễn Trạch lập tức trả lời: “Không có.”

Chúc Yếu không tin, bĩu môi. “Chắc chắn là có.”

Nguyễn Trạch không nói gì, chỉ lặng lẽ cười. Nụ cười này rất ôn hòa trong trẻo, nói chuyện cũng rất nhẹ nhàng. Anh là người có tính cách khá lãnh đạm, nhưng khi nói chuyện với cô, giọng mãi mãi ôn hòa như thế, giống như cô là một con thú nhỏ nhút nhát, anh mà nói to một chút thì sẽ làm cô giật mình vậy.

Đầu bên kia, Nguyễn Trạch hỏi bằng chất giọng rất dịu dàng. “Công chúa muốn xem phim gì?”

Gần đây có rất nhiều phim công chiếu, mình Tường Điềm Nha thôi đã đề cử cho cô mấy bộ, hình như đều rất đáng xem, cô vẫn chưa quyết định được. Hơn nữa cô không biết Nguyễn Trạch thích xem phim gì. Chúc Yếu sờ cằm, ừ nhẹ một tiếng rồi hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt lơ đãng và có phần do dự, sau đó hỏi: “Chẳng phải lúc cậu nói định đến thư viện học

bài sao?”

Anh lại mỉm cười, đáp: “Học bài trước, sau đó đi xem phim”

“Ừ...” Cuối cùng Chúc Yếu cũng thỏa mãn. Có điều cô không muốn để anh cảm thấy mình không chịu nổi lực nên nghỉ ngơi một chút rồi không nhận được phải giải thích. “Gần đây mình rất cố gắng giải đề, vở ghi chép cậu đưa mình cũng đã đọc mấy lần, thuộc hết cả rồi.”

Nguyễn Trạch đương nhiên biết.

Anh cảm điện thoại, giữ nguyên tư thế không nhúc nhích, giống như bất động. Ánh sáng trắng của đèn phòng khách chiếu lên khuôn mặt làm tôn thêm những đường nét góc cạnh mà tính tế của anh. Vài sợi tóc che ngang vầng trán, cũng che bớt cảm xúc trong đôi mắt anh. Lớp 12 học rất vất vả, tiểu công chúa cảnh vàng lá ngọc chưa bao giờ trải qua cảm giác bị áp lực học tập đè nén thế này. Thiếu ngủ lâu ngày, trên lớp nghỉ giữa tiết vài phút, thỉnh thoảng cô vừa nhắm mắt lại là có thể ngủ ngon lành.

Nguyễn Trạch nhúc nhích người, khen ngợi cô. “Ừm, công chúa rất ngoan.”

Được anh khen ngợi, cuối cùng cô cũng nở nụ cười tươi tắn, nghiêng đầu qua nói với giọng thoải mái. “Mình muốn học chung đại học với cậu.” Thái độ của cô rất kiên định.

“Ừ, cùng nhau nhé.” Anh nói.

.....

Sáng sớm hôm sau, Chúc Yếu hưng phấn thức dậy. Thiếu nữ tuổi này đương độ thanh xuân phơi phới, dù ôn tập với cường độ cao đi nữa, chỉ cần ngủ một giấc là lập tức khôi phục sức sống, đôi mắt trong sáng rất có hồn, mặt hồng hào, da dẻ mịn như lòng trắng trứng.

Tiểu Minh Châu vừa lúc bụng một đĩa bánh rán rau rú vàng thơm, thơm lừng ra, hỏi Chúc Yếu: “Cuối tuần sao không ngủ thêm một lát đi con.” Thi đại học phải dựa vào bản thân mình, Tiểu Minh Châu tuy đau lòng Chúc Yếu nhưng cũng hiểu đây là điều mà mỗi học sinh lớp 12 phải trải qua, ngoại trừ chăm sóc cô hàng ngày, bà cũng không biết giúp gì hơn.

Chúc Yếu thành thật trả lời: “Nguyễn Trạch hẹn con ra học bài, ở thư viện gần đây.”

Gác cái đĩa sứ lên bàn, Tiểu Minh Châu mỉm cười, dường như hoàn toàn không lo lắng việc Chúc Yếu hẹn riêng một chàng trai. Bà hài lòng gật đầu: “Vậy con phải ráng nghe giảng, biết chưa?”

Chúc Yếu ngoan ngoãn gật đầu.

Lúc Chúc Tấn Ung ngập vắn ngập dài bước xuống lầu, vừa vận nhìn thấy Chúc Yếu mang giày đi ra ngoài. Hai mắt ông nhấp nhem, đi đến bên cạnh Tiểu Minh Châu, vờn vai đuổi người, lầm bầm “Hôm nay chẳng phải nghỉ học sao?”

Còn biết hôm nay là thứ bảy cơ đấy. Tiểu Minh Châu nhìn bộ dáng chán chường của Chúc Tấn Ung vì sống phí hoài mỗi ngày, thật sự không biết phải nói thế nào. Nghịch điện thoại, chơi game, lúc không có ký ức của Đại Ngụy còn đỡ, còn biết ra ngoài uống rượu xã giao với bạn bè, nhưng từ khi có ký ức đời trước, Chúc Tấn Ung liền không thêm giao du với đám bạn nhậu kia nữa, cảm giác hạ thấp thân phận.

Chúc Tấn Ung lê đôi dép mang trong nhà, lạch bạch lạch bạch, trông cực kỳ lười nhác. Tiểu Minh Châu cuối cùng không nhận được nữa, gác đĩa lên, chống hông, quay đầu nói với ông. “Đừng có ở trong nhà cả ngày thế.”

Chúc Tấn Ung uể oải ngược mắt lên, hừ nhẹ một tiếng, thốt ra một câu. “Bà đi với tôi à?”

.....

Băng tuyết tan dần, trong không khí tràn ngập hơi lạnh, rét đến thấu xương. Ánh mặt trời rất yếu ớt, vài tia nắng xuyên thấu qua tầng mây dày chiếu xuống mặt đất.

Vào thư viện, vẫn ngồi ở chiếc bàn kê sát cửa sổ lần trước. Chúc Yếu đang làm một đề toán. Cô cầm bút, những câu trắc nghiệm phía trên làm khá thuận lợi, bình quân ba phút một câu. Tới phần điền vào chỗ trống thì gặp chút khó khăn. Cuối cùng cô dừng lại ở một bài toán chứng minh, nhủ đôi mày đẹp, đau đầu suy nghĩ.

Nguyễn Trạch ngồi bên cạnh cô, cũng đang làm bộ đề y chang vậy. Thấy cô dùng bút, anh thoáng quay đầu qua, ngắm vẻ phiền muộn đáng yêu của cô khi không làm được bài, bỗng nhiên nhớ lại một chuyện trước kia. Nó cứ như một thước phim lướt qua trong đầu anh.

Hôm ấy đúng lúc anh đi ngang qua ngự hoa viên, tiểu công chúa xinh đẹp đáng yêu, trên mặt bịt một mảnh lụa dài, môi cong lên, hai tay cẩn thận giấu ra mồ mẫm, chậm rãi bước từng bước tới trước, thăm dò xung quanh, những chiếc tua trên làn váy khẽ đung đưa... Sau đó, mũi giày chạm vào anh, chân cô dừng bước. Cô duỗi đôi tay trắng trẻo nờn nà ra dò dẫm, cô tay rất nhỏ nhắn. Lúc chạm vào ngón tay anh, cô nhẹ nhàng nắm lấy, khẽ môi nhếch lên, nụ cười trong trẻo. “Hoàng huynh, là huynh phải không?”

Không còn nghi lễ đoan trang cứng nhắc của công chúa, giọng của cô vừa dặt ý vừa đáng yêu. Thái phó trẻ tuổi anh tuần cứ thế mà lẳng lẳng đứng trước mặt cô, thất thần trong giây lát. Sau đó, thái tử ở bên cạnh xấu hổ kéo cô ra. “Huynh ở đây.”

Bàn tay nhỏ ấm áp rút ra khỏi lòng bàn tay anh. Về mặt thái phó vẫn rất lạnh nhạt, nhưng bên dưới ống tay áo rộng thùng thình của bộ quan phục màu đỏ, những ngón tay từ từ co lại. Có những thứ, anh không thể nắm bắt được. Con người đa số thường bị những thứ mà mình chưa từng có thu hút. Anh tuy còn trẻ nhưng suy nghĩ chín chắn, thậm chí ẩn giấu những âm mưu u tối, sẽ không vì sở thích mà ra quyết định, chuyện gì cũng phải phân tích rõ ràng, cân nhắc lợi và hại.

Anh nhìn thấu cuộc đời, cũng sống rất lý trí, còn vị tiểu công chúa vốn sống giữa trung tâm quyền lực này thì lại quá đơn thuần, lương thiện.

Khi lần đầu tiên bắt gặp ánh mắt cô, anh chỉ nhìn thấy sự mền mọ được ẩn giấu khá kín đáo, ngoài ra không có gì khác, rất trong trẻo, rất thuần khiết.

Anh gần như chưa bao giờ nói chuyện với cô, nhưng biết cô luôn luôn lên nhìn trộm mình: trong yến tiệc, bãi săn thú, ngự thư phòng, thậm chí là ở cung điện của thái tử. Anh khá là nhạy cảm, gần như khi ánh mắt cô vừa chạm vào người anh là sẽ cảm nhận được ngay. Cô cứ tưởng là mình che giấu rất tốt, còn anh thì cúi đầu, biết rất rõ mọi thứ nhưng vẫn ngầm để mặc cho cô nhìn trộm. Thiếu nữ tuổi này thích người có ngoại hình xuất sắc, cô là công chúa cao quý, đương nhiên cứ chiều theo cô vậy. Thế là dần dần, anh cũng đã quen với việc bị cô chú ý...

Chúc Yếu lại tẩy đi những đường vẽ phụ một lần nữa rồi phồng má lên, thổi phù một cái để lau đi những vụn gôm trên bài làm. Lúc này, trên đỉnh đầu bỗng vang lên một tiếng gọi: “Công chúa.”

Tay Chúc Yếu khựng lại, người cũng cứng đờ trong một giây, chột dạ nhìn anh. “Mình có ý tưởng cho bài này rồi.” Cô ngỡ là Nguyễn Trạch nhìn thấy mình không biết làm bài dù rõ ràng anh đã dạy cô dạng đề này rồi.

Nguyễn Trạch im lặng đặt bút xuống, nghiêng người, đưa tay ôm cô vào lòng.

“Lạch cạch.” Chúc Yếu chớp mắt vài cái, bút rơi xuống đất, cả người cứng đờ.

Cô tựa vào lòng anh, có chút bối rối, nuốt vài ngụm nước miếng. Cánh tay anh vòng lấy bờ vai cô, cảm anh gác lên đỉnh đầu cô, ôm cô bằng tư thế giống như che chở. Mặt dán vào lồng ngực anh, đầu óc Chúc Yếu bỗng chốc trống rỗng, không biết tại sao anh đột nhiên ôm mình. Rồi sau đó, mặt cô lặng lẽ đỏ bừng, khóe môi không giấu nổi niềm vui.

Trong mắt cô tràn ngập nụ cười, hai tay luống cuống, thử đưa tay kéo áo anh như thăm dò. Sau đó, từng ngón tay một rón rén mò lên trên, cuối cùng ôm lấy hông anh. Cô sung sướng, nhẹ nhàng hỏi: “Cái này là... phần thưởng sao?”

Cơ thể cô mềm mại, mái tóc đen suông mượt mang theo hương trái cây trong trẻo, và cả hương thơm thoang thoảng phát ra từ người cô, cứ quẩn quanh bên mũi. Ánh mắt Nguyễn Trạch dịu dàng và sâu lắng, giọng cũng thả lỏng rất thoải mái, giống như kiểu con mèo biếng nhác khi sưởi ấm trong ngày đông. “Tự nhiên muốn ôm vậy thôi...”

Có những cảm xúc anh không kiềm chế được. Muốn ôm cô, muốn hôn cô. Càng ngày càng không thể kiềm chế.

.....

Buổi sáng làm xong một bộ đề, Nguyễn Trạch chữa bài cho Chúc Yếu, số điểm cao hơn trong dự đoán của cô. Trưa ăn cơm xong lại ở trong thư viện học thêm một lát nữa, đến hai giờ, Nguyễn Trạch dẫn cô đến một trung tâm thương mại gần đây. Đang mùa giáng sinh, cả trung tâm rộng lớn chìm ngập trong tiếng nhạc giáng sinh rộn rã, tạo cảm giác phấn khích, vui vẻ. Giữa sảnh tầng trệt có một cây thông Noel thật to, treo đầy đèn màu và hộp quà, long lanh rực rỡ. Xung quanh đó là những dải đèn lấp lánh tạo đủ hình thù như vòng hoa, con tuần lộc, bông tuyết...

Ánh sáng lấp lánh phản chiếu trong mắt Chúc Yếu. Nguyễn Trạch thấy cô thích thú bèn nắm tay cô đến gần cây thông để nhìn rõ hơn.

Bên cạnh có người đang chụp hình. Là một người mẹ trẻ đang dắt tay em bé. Đứa bé đi chập chững, mặc bộ đồ tuần lộc, trên đầu còn đội chiếc mũ Noel đỏ chót. Người mẹ trẻ cũng đội mũ Noel. Phía xa xa, có một người đàn ông trẻ đang chụp ảnh cho họ, chắc đó là anh chồng.

Chúc Yếu bị thu hút, có lẽ vì em bé quá bụi bặm, quá đáng yêu, lại đứng trước máy ảnh tạo dáng quá dễ thương. Cậu toét miệng cười làm chảy cả nước dãi, mắt sáng như sao trời, ngây thơ trong trẻo. Chúc Yếu nhìn đến thất thần, đầu óc bỗng chốc lên mây... Trong mơ màng, cô nghe tiếng Nguyễn Trạch hỏi: “Đang nghĩ gì vậy?”

Cô ngây người, buột miệng thốt ra điều mà mình đang nghĩ. “Đang nghĩ cậu thích con trai hay con gái...”

Ặc...

Nguyễn Trạch sững sờ.

Chúc Yếu cũng ngẩn đầu, cô ngẩng ngốc nhìn Nguyễn Trạch một cái, thấy vẻ mặt ngờ ngác hiếm thấy của anh, mặt lập tức nóng phừng lên, vội vàng đánh trống lảng. “Bên kia hình như có bán kem”

Nguyễn Trạch lấy lại thần thái bình bình, khẽ gật đầu. Nhìn dáng cô vội vội vàng vàng chạy đi, anh cong môi mỉm cười.

Trước chỗ bán kem đang xếp một hàng dài, đa số là con gái và đang đi với người yêu. Chúc Yếu yên lặng đứng vào cuối hàng. Lúc sắp đến lượt cô, cô gái trước mặt quay người lại, ly kem trên tay cầm không chắc nên lung lay sắp rơi vào người Chúc Yếu. Cô còn chưa kịp phản ứng thì cánh tay bị ai đó kéo mạnh, dễ dàng lôi cô ra xa.

Lảo đảo vào bước, đến khi lưng đụng vào lồng ngực của người phía sau, Chúc Yếu mới đứng vững. Cô gái phía trước không ngừng nói xin lỗi.

Chúc Yếu tốt tính nên vội trả lời: “Không sao”.

Đến lượt Chúc Yếu, cô nhìn các loại kem trên menu, hỏi Nguyễn Trạch muốn ăn vị gì. Nguyễn Trạch lắc đầu bảo không ăn, cô cũng không miễn cưỡng, chọn cho mình vị dâu. Lúc tính tiền, nhân viên phục vụ nhiệt tình giới thiệu: “Em gái, hôm nay có khuyến mãi giáng sinh, phần kem thứ hai chỉ còn nửa giá, thật sự không cần sao?”

Còn có nửa giá. Mắt Chúc Yếu sáng lên, tiểu công chúa đã dần thích nghi với cuộc sống ở Tân Thành, ngoại trừ việc học, thỉnh thoảng cũng lên mạng, săn đồ trên taobao. Thấy có nhiều sản phẩm giảm giá khuyến mãi, rõ hơn nhiều so với giá gốc, tiểu công chúa vốn tiết kiệm không hoang phí liền vội vàng mua về, dù sau đó phát hiện hoàn toàn không cần đến nhưng vẫn cảm thấy rất hời.

Bây giờ kem 8 tệ một que, nếu mua hai que thì chỉ còn 6 tệ. Chúc Yếu nhìn chằm chằm vào menu, cảm thấy chỉ mua một que thì thật là đáng tiếc, nhưng nếu mua hai que thì cô ăn không hết.

Thế là Chúc Yếu quay người qua, nhẹ nhàng nắm lấy ngón tay Nguyễn Trạch, lúc lắc vài cái, giọng ngọt ngào như úp mặt. “Cậu ăn với mình có được không?”

Mắt Nguyễn Trạch tối lại, cơ thể cao lớn bỗng cứng đờ, môi hé mở: “Được...”

Chúc Yếu nở nụ cười tươi rói, cúi đầu nhìn menu, mái tóc đuôi ngựa buộc phía sau hơi lỏng ra, vắt sang một bên, lộ ra cằm cổ thon thả trắng ngần, bờ vai nõn nà lấp ló sau chiếc áo lông hơi rộng... Cô đột nhiên quay đầu, đôi mắt đen sáng ngời, hỏi anh: “Có vị chocolate, bạc hà, trà xanh và dâu, cậu muốn ăn vị gì?”

Ánh mắt Nguyễn Trạch trở nên sâu thẳm, anh trả lời cô: “Giống cậu.”

“Vậy lấy vị dâu.”

Kem vừa ngọt ngào vừa mát lạnh, Chúc Yếu thường ăn với Tường Điềm Nha ở chỗ quầy quà vặt trong trường. Khi trời chuyển lạnh, họ ít ăn hơn. Đạo trước cô bị cảm lạnh, nghẹt mũi, ăn gì cũng không biết mùi vị nên rất muốn ăn kem. Chúc Yếu nhanh chóng ăn nửa que kem, sau đó quay người qua nhìn Nguyễn Trạch, thấy bàn tay thon dài của anh đang cầm que kem dâu màu hồng, bỗng cảm thấy hơi tức cười... Sao anh cũng thích ăn vị dâu nhỉ.

Nguyễn Trạch ăn rất nhả nhặn, mắt luôn nhìn Chúc Yếu. Cô lập tức cúi đầu, tiếp tục ăn kem.

Hương vị ngọt ngào từ từ lan ra khắp khoang miệng, Nguyễn Trạch cầm que kem, từ từ nói một câu: “Con gái”

Cái gì? Chúc Yếu dừng bước, nhìn sang Nguyễn Trạch.

Ánh mắt anh đen và sâu thẳm giống như một đầm mực. Đôi môi khẽ mím lại thành một đường, xương hàm góc cạnh rõ ràng. Sau đó anh khom người, tầm mắt ngang với cô rồi đưa tay

dùng ngón cái vuốt qua cánh môi cô, lau đi vết kem cô không cẩn thận làm vương trên đó.

Hơi thở của anh phả vào mặt cô, động tác dịu dàng, giọng nói càng ôn hòa, trả lời câu hỏi của cô vừa rồi. “Mình thích con gái.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Xem phim

Lưỡi nếm được vị ngọt ngào. Ngón tay anh nhẹ nhàng lướt qua, làm nóng cánh môi mềm mọng. Chóp mũi Chúc Yếu đỏ hồng, mắt như được nước suối gội rửa, long lanh, trong trẻo, tìm lại đập loạn một nhịp.

Đứng ngây ra một lát, vành tai đỏ bừng, cô mới thò thè đáp lại một câu: “Mình... mình biết rồi.”

Trả lời xong mới cảm thấy có gì đó không ổn. Trong nhất thời, Chúc Yếu cũng biết không ổn chỗ nào, tóm lại... đầu óc vẫn còn hơi choáng váng, hoàn toàn không có cách nào tư duy như bình thường được.

Chúc Yếu cắn một miếng kem với vè mặt ngơ ngác.

Sau đó cô và Nguyên Trạch đi mua vé xem phim. Theo sự bàn bạc tối qua, họ chọn một bộ phim thanh xuân vườn trường rất hot gần đây. Nam nữ chính đều là những gương mặt mới nhưng lại nổi một cách bất ngờ, điểm đề cử trên mạng rất cao. Lúc chọn ghế, Chúc Yếu đứng bên cạnh Nguyên Trạch, bỗng nhớ đến lời đề nghị của Tường Điềm Nha... ghế đôi.

Cô nhìn một bên mặt của Nguyên Trạch, mỉm môi, rồi lại thả lỏng. Tay cô nắm lấy ống tay áo, càng níu càng chặt.

Nhân viên bán vé là một cô gái trẻ chừng hơn hai mươi tuổi. Lúc nói chuyện với những người trước đó, cô đều lạnh lùng lặp lại những câu đầy tính công thức như một cái máy. Đến lượt Nguyên Trạch, lúc đầu cũng hồ hững như vậy, nhưng sau khi nhìn thấy mặt anh thì lập tức mỉm cười, giới thiệu một cách ân cần.

Đẹp trai thì ở đâu cũng được ưu tiên. Cô nàng mỉm cười tươi tắn nhìn Nguyên Trạch, rồi lại nhìn cô gái nhỏ bên cạnh anh, vừa thăm ngạc nhiên khen ngợi nhan sắc của cô, vừa hâm mộ tình cảm ngày ngộ trong sáng của lứa tuổi học sinh.

Vì thế cô chu đáo nói: “Những vị trí xem phim tốt nhất đều đã được mua hết rồi, hay là hai em chọn ghế đôi ở hàng cuối nhé.”

Tìm Chúc Yếu pháp phòng, cực kỳ khẩn trương, cứ đập thình thịch liên hồi. Lúc này cô gái này cứ nhìn Nguyên Trạch, cô không được vui cho lắm, bây giờ nghe cô ấy đề nghị như vậy, cô lập tức thấy rất hài lòng. Cô len lén nhìn Nguyên Trạch, còn anh thì mặt không biểu cảm, chỉ cúi đầu, mắt nhìn cô, dường như đang nghiêm túc suy nghĩ.

“Cậu không đeo kính có nhìn rõ không?”

Chúc Yếu muốn nhảy cẫng lên. “Mình nhìn rất rõ.”

Giọng nói trong trẻo, hơi vội vàng, cũng hơi... lớn tiếng.

Nguyên Trạch cong môi cười, hơi liếc mắt, cứ thế mà nhìn cô. Chúc Yếu lập tức hiểu ra, mặt bỗng chốc đỏ bừng lên. Rõ ràng là anh cố ý, rắp tâm trêu đùa cô chứ thật ra anh biết cả...

Cô nàng bán vé cũng cười xùy một tiếng, vui vẻ nói: “Bạn gái em thật dễ thương.”

Mặt Nguyên Trạch trở nên ôn hòa, anh ừ khê một tiếng.

Ai cũng đang cười cô. Chúc Yếu hơi giận dỗi, nhưng phần nhiều là xấu hổ. Cô không nói chuyện với anh, im lặng đi đến chỗ thùng rác để ném vỏ que kem. Bóng lưng cô nhỏ nhắn yêu kiều, tóc đuôi ngựa đung đưa, chiếc móc treo hình con gấu trên balo cũng lắc lư theo nhịp bước.

Ném xong vỏ kem, Chúc Yếu tìm một chiếc bàn tròn nhỏ trong khu sảnh chờ, ngồi xuống, balo đặt trên đùi, sau đó nhìn vào mũi giày mình ngăn người. Không bao lâu, cô ngửi thấy một mùi thơm nức mũi... Có một bàn tay bung một hộp bấp rang bơ to đùng, đưa đến trước mặt cô. “Này.”

Bấp rang bơ vàng ươm, xốp giòn, đầy vun lên. Mắt Chúc Yếu lóe sáng, cô không hờn dỗi nữa, đưa tay nhận lấy, ôm chặt vào lòng. Nhớ ra điều gì, cô bỗng à một tiếng rồi đặt hộp bấp rang bơ xuống bàn.

Cô cúi đầu kéo khóa balo ra, từ trong đó lấy ra một hộp quà nhỏ, đưa hai tay cho Nguyên Trạch.

Mắt Nguyên Trạch cũng lóe sáng, anh đặt thức uống trên tay xuống, nhận lấy hộp quà.

“Cậu có thể... mở ra bây giờ.” Tiểu công chúa nói lí nhí.

Nghe cô nói thế, tay anh từ từ kéo chiếc nơ ruy băng màu đen bên ngoài chiếc hộp, cẩn thận mở hộp ra. Một chiếc móc khóa hình chú gấu đang lẳng lẳng nằm trong đó, chú mặc chiếc áo khoác màu nâu truyền thống, cực kỳ đáng yêu.

Nguyên Trạch khê nhưong mày, lấy chú gấu ra.

Chúc Yếu quan sát vẻ mặt của anh không chớp mắt. “Cậu... thích không?” Cô hơi lo là con trai thường không thích mấy thứ linh tinh thế này.

“Thích chứ.” Nguyên Trạch mỉm cười, móc chú gấu lên trên balo của mình. Móc xong xuôi, anh nhìn vào mắt cô. “Giờ tay ra đi.”

Chúc Yếu vui vẻ ra mặt, mắt nhìn anh sáng long lanh, ngoan ngoãn đưa tay ra. Dưới ống tay áo màu kem có lồng nhung mềm mại, bàn tay cô thoáng chia ra và bị Nguyên Trạch nắm lấy. Cô tay cô nhỏ nhắn, trắng ngần, mịn màng như ngọc ngà. Một chiếc lắc tay bằng bạc xinh xắn vòng lên tay cô, dưới ánh đèn phát ra ánh sáng lấp lánh, kích thích rất vừa vặn với cô.

Chiếc lắc tay nhỏ nhắn, có gắn hình bông tuyết và cái chuông, chạm khắc khá tinh xảo.

Bàn tay cô hoàn toàn nằm gọn trong bàn tay anh, Chúc Yếu thì thầm: “Mình rất thích...”

Anh luôn luôn làm cô thích.

Phim sắp bắt đầu chiếu, Chúc Yếu ôm hộp bắp rang bơ theo Nguyễn Trạch vào rạp. Trong nhà cũng có phòng chiếu phim, Chúc Yếu đã xem với Chúc Tấn Ung khá nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên bước vào rạp chiếu phim. Bước vào trong, rạp chìm rất tối, ánh sáng cực yếu. Chúc Yếu đi trên tấm thảm mềm mại, bất ngờ từ ngoài sáng đi vào trong tối, mắt vẫn chưa thích nghi được, cảm thấy xung quanh đen kịt kịt.

Nguyễn Trạch cẩn thận dắt cô đi, từng bước từng bước lên bậc thang, đi đến hàng cuối cùng, tìm ghế của mình ngồi xuống.

Ghế đôi thì ở giữa không có tay vịn, giống như một cái xô pha cho hai người ngồi vậy. Bình thường ở trường, cô cũng ngồi sát bên anh nhưng dường như cảm giác không giống lúc này. Xung quanh tối om lăm cho cảm giác càng thêm nhay. Hai người ngồi sống vai bên nhau, mùi hương mát lạnh trên người anh càng thêm rõ ràng.

Chúc Yếu ngồi rất thẳng, may mà trên tay còn ôm này nọ nên mới đỡ lúng túng phần nào.

Những tiếng bước chân lục tục vang lên, mắt cô mơ hồ, hoàn toàn không nhìn rõ xung quanh. Mãi đến khi phim bắt đầu chiếu, rạp phim yên tĩnh trở lại. Tay Chúc Yếu cầm bắp rang bơ, cho từng viên từng viên vào miệng mình. Trên màn ảnh rộng, từng thước phim trong veo lướt qua, tình yêu thời học sinh vừa ngọt ngào vừa chua xót. Dần dần, Chúc Yếu bị bộ phim thu hút, cơ thể căng thẳng cũng từ từ thả lỏng, mắt nhìn chăm chăm vào màn hình không chớp.

Trong rạp phim tối om, Nguyễn Trạch từ từ quay đầu qua, lẳng lặng nhìn tiểu công chúa bên cạnh thật lâu.

Bộ phim kể về một chuyện tình tay ba.

Nam nữ chính thâm mến nhau từ thời cấp hai, mà nam phụ – bạn thân của nam chính cũng yêu thâm nữ chính, hơn nữa còn theo đuổi cô trước. Nam phụ xuất sắc, rạng rỡ như ánh dương làm chàng nam chính hướng nội, tự ti chỉ có thể im lặng nhìn nam phụ theo đuổi nữ chính. Còn nữ chính nhận được thư tình của nam phụ lại hiểu lầm là của nam chính cho nên thẹn thùng đến chỗ hẹn. Tại nơi đã hẹn trong rừng cây, nữ chính đợi nam chính với nụ cười ngọt ngào. Nhưng tiếp đó, nam phụ xuất hiện sau lưng nam chính... Biết được chân tướng, nữ chính nhìn nam chính, đồng ý nhận lời yêu nam phụ. Nam chính không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn nữ chính và nam phụ bên nhau thắm thiết. Mãi đến nhiều năm sau, tại một thành phố xa xôi, nam chính – lúc này sự nghiệp đã thành công – mới gặp lại nữ chính. Tình cũ không rừ cũng tới, lửa bén vào rom...

Đề nén nhiều năm, hai nhân vật chính hôn nhau cuồng nhiệt, từ thang máy ra tới hành lang, từ cửa vào tới phòng khách, gấp gáp đến nỗi quần áo cũng không kịp cởi hết, ở góc ngoặt ngay cửa trình diễn một màn thân mật khá là táo bạo...

Hiệu ứng âm thanh của rạp chiếu phim rất tốt, tiếng thờ dốc ấy dường như phảng phất bên tai. Chúc Yếu ôm hộp bắp rang, trong bóng tối, mặt đã đỏ bừng bừng. Cô lặng lẽ dòi mắt khỏi màn hình, nhưng tiếng thờ dốc kia lại ngày càng rõ ràng, có vài tiếng vang lên từ chiếc ghế đôi bên cạnh... cực kỳ triển miến...

Dường như Chúc Yếu đã hiểu ra... tại sao Trương Diễm Nha lại kiên quyết bảo cô phải chọn ghế đôi, còn đề cử bộ phim này.

Ngón tay đặt trong hộp bắp rang khẽ nhúc nhích, Chúc Yếu từ từ đặt hộp bắp xuống, len lén... liếc sang Nguyễn Trạch. Những đường nét trên gương mặt anh góc cạnh, sống mũi cao, góc nghiêng hoàn mỹ. Có điều về mặt anh vẫn rất trầm tĩnh, giống như hoàn toàn không bị tình tiết kích thích kia ảnh hưởng đến, có cảm giác như anh bình thản đến mức không nhuộm màu trần thế.

Khoảnh khắc ấy, tiểu công chúa nhớ lại hình ảnh anh còn là thái phó lúc trước.

Như cách nhau cả mấy ngàn.

Mắt Chúc Yếu tối dần, trong lòng cảm thấy hơi mất mát. Cô cứ tưởng anh sẽ...

Không nghĩ ngợi nhiều nữa, cô thu mắt về, tiếp tục ăn bắp rang bơ. Còn trên màn hình, sau cảnh kích thích ấy, bộ phim cũng dần đến hồi kết... Không có kết cục hoàn mỹ như trong tưởng tượng. Trong phim, nữ chính đã đính hôn, hơn nửa tháng sau sẽ kết hôn. Vì hôn phu cũng không phải nam phụ, thậm chí không hề xuất hiện. Nam nữ chính cuối cùng không ở bên nhau. Cảnh ân ái kia giống như một dấu chấm hết cho cuộc tình không thể đơm hoa kết trái này.

Bộ phim kéo dài 90 phút, sau khi kết thúc, ánh đèn sáng lên, mọi người lục tục ra về.

Nguyễn Trạch đưa Chúc Yếu về nhà như thường ngày. Cô nói muốn đi bộ về, anh không nói gì mà đồng ý ngay.

Hoàng hôn buông xuống, chân trời một màu vàng cam. Vẫn là con đường quen thuộc ấy, gió lạnh thổi qua làm vài sợi tóc nhẹ nhàng tung bay trên gương mặt của Chúc Yếu. Đi được một đoạn ngắn, cô trò chuyện với anh về bộ phim khi này. “Cậu nói xem, tại sao nam chính không dừng cảm bày tỏ chứ? Anh ấy yêu nữ chính đến thế cơ mà...”

Nguyễn Trạch bước chậm lại, trả lời: “Bởi vì anh ấy không có tự tin. Lúc đó, anh ấy không thể cho người mình yêu thứ gì cả.”

Kết thúc bộ phim, cuối cùng nữ chính không ở bên nam chính cũng là vì thời gian. Cuộc tình này cuối cùng đành dang dở. Nếu lúc trước nam chính có thể dừng cảm bày tỏ, có lẽ đã có một kết thúc khác.

Chúc Yếu nhếch môi. “Chỉ cần yêu nhau thì những thứ khác đều không quan trọng nữa...”

Nguyễn Trạch mỉm cười, ánh mắt như đắm chiều nhìn cô một cái, đáp: “Đúng, đều không quan trọng.”

Chúc Yếu bỗng nhiên dừng bước, nhìn thẳng vào mắt anh, hỏi: “Nguyễn Trạch, nếu cậu là nam chính, cậu sẽ làm thế nào?”

Chớp mắt cô lạnh đến ửng hồng nhưng đôi mắt thì vẫn rất sáng. Nguyễn Trạch cũng dừng chân theo, nhìn thẳng vào mắt cô, không trả lời.

Chúc Yếu nhẹ nhàng à một tiếng, nói: “Tính cách của cậu và nam chính không giống nhau, chắc chắn sẽ không hành động như anh ta.” Nguyễn Trạch vốn được ông trời ưu ái, làm sao lại tự ti nhu nhược như nam chính, thích một người mà đến bày tỏ cũng không có dũng khí, phải chờ đến khi sự nghiệp thành công mới chịu tỏ lộ lòng mình với nữ chính.

Họ tiếp tục đi. Càng đến gần khu nhà cô, hai bên đường càng vắng vẻ. Những tia sáng xuyên qua kẽ lá, chiếu xuống tạo thành vết loang lổ rồi đậu lên vai đôi trẻ đang đi bên nhau. Chúc Yếu im lặng. Cô không lên tiếng. Nguyễn Trạch càng không nói tiếng nào.

Nhà càng lúc càng gần, bước chân Chúc Yếu càng lúc càng chậm. Cuối cùng, cô nhẹ nhàng gọi anh. “Nguyễn Trạch...”

“Ừm”

Cô cúi đầu, không nhìn anh, giọng thò thè. “Lúc nãy... lúc nãy cậu... không muốn hôn mình sao?”

Anh không muốn hôn cô ư?

Trong hoàn cảnh ấy, lẽ ra anh nên...

“...Muốn.”

Chúc Yêu lập tức dừng bước, ngơ ngác ngẩng đầu lên. Dưới ánh chiều tà, thân hình anh cao lớn, đỉnh đạc. Đôi môi hồng hé mở, ánh mắt thâm thúy, anh nói với giọng khàn khàn. “Rất muốn.”

Không chỉ hôn thôi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38-1: Hán phục

Một chiếc lá ngô đồng vàng úa đánh lượn một vòng trong gió rồi rơi xuống bên chân Chúc Yêu. Cô rụt chân về, đứng vững, trong lòng bất giác chột dâng một cảm giác quen thuộc, rất ngọt ngào, rất phấn khích.

Cô quá thích anh. Vì thế cho nên vút sau đầu sự rụt rè dè dặt mà con gái cần phải có. Cô biết anh rất kiêu kì, còn mình thì không giống anh. Cho dù không hỏi cô, anh đều có thể biết trong lòng cô đang nghĩ gì. Còn cô, có thể không thông minh, không nhạy bén, nhưng cô có thể hỏi. Chuyện gì không hiểu, không biết, cô đều có thể hỏi.

“...Ừm” Môi Chúc Yêu hơi hé mở, hàng mi nhẹ nhàng chớp chớp, đôi mắt sáng vừa long lanh vừa thẹn thùng. Sự thẹn thùng đến chậm một nhịp.

Cuối cùng cô cúi đầu nhìn chăm chăm vào mũi giày, tay rút ra khỏi túi áo, vô thức sờ lên sợi lác tay bé xinh xinh trên cổ tay mình.

Mắt Nguyên Trạch nhìn chăm chú vào đỉnh đầu cô, tay từ từ đưa ra nâng lấy khuôn mặt cô. Thoáng dùng chút lực, gương mặt mềm mại nhỏ nhắn liền được nâng lên.

Không chút do dự, anh cúi người, trong khoảnh khắc cô vừa ngẩng mặt lên, còn ngơ ngác, lập tức chiếm hữu đôi môi mềm mọng kia.

Cô không kịp phản ứng, chỉ “ừm” một tiếng.

Tay cảm giác rất rõ cơ thể cô run lên một cái. Tay Nguyên Trạch siết chặt hơn, một tay khác đặt ra sau gáy cô. Sau đó, từ từ ngậm, chậm rãi mút. Trong lúc cô còn mơ mơ màng màng, anh đã giải phóng một chút dục vọng bị đè nén đã lâu.

Chỉ một chút. Một chút xiu xiu mà thôi.

Chúc Yêu không biết phải hình dung cảm giác ấy như thế nào, chỉ biết trong khoảnh khắc anh ôm cô, cô đã nhắm mắt lại theo bản năng. Hơi thở ấm áp và bờ môi nóng bỏng làm hai má cô đỏ bừng, dù đang đứng trên con đường rét mướt vào buổi chiều thì vẫn không thể giảm bớt cảm giác nóng cháy kia. Hai đôi môi quện vào nhau tạo ra những tiếng vang đầy âm muội, thỉnh thoảng răng chạm vào nhau, hơi thở giao hòa, cảm giác tuyệt vời lại ngọt ngào, còn cả tê dại cả người, giống như trong giây phút ấy, họ là những người gần gũi nhau nhất trên thế giới này. Tim đập chung một nhịp, cơ thể chung nhiệt độ.

Nguyên Trạch từ từ thả cô ra, ánh mắt anh không trong trẻo như bình thường, rất tối, nhưng cũng rất sáng.

Anh vẫn giữ nguyên tư thế cúi đầu nhìn cô, bàn tay nâng gương mặt cô vẫn chưa thả ra, ngón tay cái khẽ nhúc nhích, sau đó khẽ lướt qua cánh môi mềm kia.

Anh hơi thở dốc, trái cổ trượt lên xuống, nhẹ nhàng gọi cô. “Công chúa...”

“...Ngoan một chút, đừng có lúc nào cũng khiêu khích thần như thế, biết không?” Giọng anh trầm khàn, mang theo vẻ gọi cảm khá xa lạ. Đôi mắt anh sâu thẳm, có cảm giác như đang mê hoặc người ta. Lúc này, anh bảo làm gì, cô cũng sẽ tình nguyện làm vì anh.

Vừa nhìn vào đôi mắt của anh là không sao thoát ra được. Chúc Yêu như ngừng thở, ngây ngốc trả lời: “Biết... biết rồi...”

Về mặt Nguyên Trạch lại khôi phục như bình thường, tay buông xuống, đứng thẳng người, nói: “Đi thôi.”

“Ừ...” Chúc Yêu đáp lại một tiếng, sau đó lập tức đưa ta ra, những ngón tay trắng nõn nà nắm lấy tay áo anh. “Đợi... đợi một chút.”

Nguyên Trạch nhìn cô.

Chúc Yêu nhú mào, mặt ửng hồng, hơi xấu hổ. “Chán mình... đứng không vững.”

Nụ cười lại thoáng hiện trên khuôn mặt Nguyên Trạch. Anh khẽ thở một hơi. Sau đó dang cánh tay ôm cô vào lòng mình, tay còn lại nhẹ nhàng xoa đầu cô. “Thì đợi một lát vậy.”

Chúc Yêu vốn định nói nghỉ chừng hai phút là được, nhưng khi anh ôm cô vào lòng, mặt cô dán lên lồng ngực anh, đôi mắt cô tràn ngập nụ cười, giọng ngọt ngào nói: “Năm phút đi.”

“Ừ, năm phút.”

.....

Nghỉ thức chào cờ sáng thứ hai kết thúc, Chúc Yêu trở về phòng học. Triệu Thiên Đình liền bước tới hỏi cô về chuyện lễ phục mặc trong buổi biểu diễn mừng tết dương lịch. “Chúc Yêu, cậu mặc đồ size nào vậy? Gần trường may mà có một chỗ cho thuê lễ phục, hay là tan học mình dẫn cậu qua đó xem thử?”

Triệu Thiên Đình là lớp phó văn thể mỹ, các hoạt động văn nghệ của lớp 12.9 đều do cô phụ trách. Lúc trước trong cuộc họp lớp nghe Chúc Yêu đàn tỳ bà đã cảm thấy rất kinh ngạc,

buổi văn nghệ mừng năm mới lần này cô và Đường Việt cùng biểu diễn, chắc chắn rất đặc sắc.

Hứa Du Du đi ngang qua, nghe Triệu Thiên Đình nói thế thì buột miệng châm chọc một câu: “Người ta là đại tiểu thư, lẽ nào trong nhà còn thiếu lễ phục sao?”

Triệu Thiên Đình ngẩn người. Hứa Du Du nói cũng có lý. Chúc Yếu làm sao lại mặc đồ người khác đã mặc qua nhiều lần chứ. Cô cảm thấy hơi xấu hổ. “Ừ... cũng đúng ha.”

Học sinh cấp 3 bình thường, biểu diễn văn nghệ thuê lễ phục là chuyện hết sức đương nhiên nhưng Chúc Yếu thì không cần. Đám nữ sinh thích nhất là tám chuyện ăn mặc trang điểm, đôi khi cũng lên bàn tán quần áo trên người Chúc Yếu. Đứng nhìn bình thường cô ăn mặc rất đơn giản, chỉ chiếc áo len cô mặc bên trong áo đồng phục, để lộ ra một phần cổ áo thôi mà đã mấy chục ngàn. Đôi giày nhún cô về hết sức bình thường nhưng thực chất lại là sản phẩm nằm trong bộ sưu tập mới nhất của một thương hiệu xa xỉ nào đấy. Có lần các bạn nữ cảm thấy sợi dây buộc tóc của cô rất dễ thương, lên mạng tra thử, ai ngờ tới hơn ba ngàn...

Cách đây không lâu, Hành Dương được quyền tặng một mớ nhạc cụ, mà người quyền tặng chính là Tiểu Minh Châu, chủ tịch tập đoàn Bích Mậu, Chi một cây đàn tỳ bà bằng gỗ trắc trong đó thôi đã mất mấy chục ngàn. Quyền tặng với số tiền khổng lồ như thế chỉ là vì buổi văn nghệ mừng tết dương lịch mà Chúc Yếu sẽ tham gia.

Trước kia Chúc Yếu quá khép mình nên lâu dần, mọi người sẽ quên mất xuất thân của cô.

Các thiếu nữ trẻ tuổi thích mặc những chiếc váy xinh đẹp là chuyện hết sức bình thường. Trong tủ quần áo của Chúc Yếu đúng là có rất nhiều bộ lễ phục đẹp tinh xảo, có điều cô hoàn toàn không có cơ hội mặc. Văn nghệ mừng năm mới cô sẽ chơi tỳ bà, mặc đồng phục thì không thích hợp, còn lễ phục thì...

Chúc Yếu thoáng cau đôi mày đẹp, sau đó mắt sáng lên, nhìn Triệu Thiên Đình. “Hán phục có hợp hơn không?”

“Hả?” Triệu Thiên Đình hơi trở mặt ra, chưa hiểu lắm.

Chúc Yếu giải thích cho dễ hiểu hơn. “Đồ cổ trang.”

Nguyễn Trạch đang ở bên cạnh đọc sách, ngón tay bỗng nhúc nhích, mắt nhìn chăm chăm vào một trang sách, quên mất phải lật trang tiếp theo.

Mắt Triệu Thiên Đình cũng sáng lên, rất hưng phấn. Cô sờ cằm, quan sát Chúc Yếu, đáp. “Cũng đúng ha, tỳ bà là nhạc cụ dân tộc, mặc đồ cổ trang thì thích hợp hơn. Hơn nữa... trước kia không phát hiện ra, trên người Chúc Yếu toát ra khí chất hết sức cổ điển, ừm...” Cô ngẫm nghĩ một chút. “Cảm giác như tiểu thư khuê các không bước chân ra khỏi phòng ấy.”

Chúc Yếu thật sự rất đẹp. Mắt sáng, môi đỏ, khuôn mặt với những nét hết sức hoàn mỹ. Lúc nói chuyện hay làm việc, cô đều cho người ta cảm giác khá từ tốn, đoan trang. Có lẽ vóc người cô nhỏ nhắn, vẻ đẹp yêu kiều lại không quá phô trương nên cả các bạn nữ cũng thích cô.

Chúc Yếu khẽ mỉm cười, không nói chuyện.

Trình Gia Úy đi rót nước ngang qua, đúng lúc nghe thấy cuộc trò chuyện giữa các cô thì “wao” một tiếng thật to. “Chúc Yếu mặc đồ cổ trang à, lúc đó chắc chắn là rất đẹp.” Lúc trước cô mặc đồng phục đánh đàn tỳ bà thôi mà đã làm mọi người thăng thốt, giờ lên sân khấu, mặc đồ cổ trang, ôm đàn tỳ bà, cảnh tượng ấy...

Nói xong cậu hưng phấn vỗ vai Nguyễn Trạch một cái, nháy mắt cười tinh nghịch. “Lớp trưởng, cậu thấy sao?”

Nguyễn Trạch hết sức lạnh nhạt, hất tay của cậu ra.

Trình Gia Úy hoàn toàn không bị dập tắt sự nhiệt tình, cười thật tươi hờ hững cái răng, nhún nhảy trở về chỗ ngồi.

Tuy nghiêm túc thảo luận với Triệu Thiên Đình, nhưng nghe Trình Gia Úy và Nguyễn Trạch nói chuyện, Chúc Yếu bỗng cảm thấy hơi xấu hổ. Hơn nữa... đầu phải anh chưa từng nhìn thấy cô mặc đồ trong cung.

Lúc ấy, dù cô có mặc bộ váy tinh xảo nhất đi ngang qua bên cạnh anh, vị thái phó trẻ tuổi này trước sau vẫn giữ vẻ mặt bình thường, phong thái thản nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38-2: Hán phục

Chạng vạng, học sinh Hành Dương lũ lượt kéo nhau về nhà. Chúc Yếu đeo cặp sách, cùng Tường Diễm Nha sóng vai nhau đi ra ngoài cổng trường, bên cạnh còn có Triệu Thiên Đình. Trải qua bàn bạc, Triệu Thiên Đình dẫn Chúc Yếu đi thử đồ cổ trang.

Triệu Thiên Đình dắt chiếc xe đạp màu hồng nhạt, cười ngọt ngào. “Cậu yên tâm, cửa tiệm của chị họ mình cũng khá có tiếng. Chị ấy cực kỳ thích đồ cổ trang, hồi nhỏ rất thích may váy cho búp bê. lúc đi học không có tiền mua vài liền cắt rèm cửa, drap giường may quần áo, sau đó nhất định theo học thiết kế thời trang...”

Đúng lúc Chúc Yếu cần đồ cổ trang, tuy nói với gia thế của cô, nói một tiếng là có ngay nhưng dù gì Triệu Thiên Đình cũng là lớp phó văn thể mỹ, phải dốc chút công sức cho buổi biểu diễn mừng năm mới này chứ.

Chúc Yếu rất nghiêm túc lắng nghe.

Tường Diễm Nha bên cạnh chọc chọc vào vai cô, gọi khẽ một tiếng. “Yếu Yếu.”

Chúc Yếu giật mình, thấy Tường Diễm Nha đưa tay chỉ về phía bên kia. Cô nhìn về hướng mà Tường Diễm Nha chỉ thì thấy Nguyễn Trạch và Trình Gia Úy cũng đang dắt xe đạp đi qua. Anh đưa mắt nhìn về phía bên này, ánh mắt anh và Chúc Yếu chạm vào nhau, cô không kim được bèn nở nụ cười.

Triệu Thiên Đình nhìn Chúc Yếu, khẽ lầu bầu: “Chúc Yếu, mắt cậu đang sáng như đèn ô tô đó.”

Rất sáng. Sáng lấp lánh.

Dù bình thường mắt cô cũng rất đẹp nhưng mỗi khi cười tươi lên thì càng đẹp hơn.

Chúc Yếu thì thào. “Thật sao?”

Triệu Thiên Đình cười, gật đầu bảo: “Thật mà...” Động tác ra hiệu của Tường Điềm Nha dĩ nhiên không qua được mắt cô, hơn nữa vóc dáng và nhan sắc của Nguyễn Trạch thật sự quá xuất chúng, cộng thêm Trình Gia Ủy bên cạnh cũng là một chàng trai rạng rỡ như anh dương. Cô khẽ sát vào Chúc Yếu, ép giọng thật nhỏ: “Cậu thích lớp trưởng, đúng không?”

Chúc Yếu cảm thấy hơi xấu hổ. Triệu Thiên Đình tính cách hoạt bát cởi mở, nói chuyện cũng rất thẳng thắn. “Thật ra cũng đâu có gì, trong trường mình có rất nhiều bạn nữ thương thầm lớp trưởng mà. Mình nhớ cách đây không lâu, hoa khôi lớp 10.3 còn đi tặng sữa cho lớp trưởng lớp ta. Chắc cậu không biết đâu, bé đó tên Trình Hiểu Oánh, múa ba lê rất đẹp, hội diễn văn nghệ lần này lớp họ đã đăng ký múa ba lê đơn.”

Có bạn nữ tặng sữa cho Nguyễn Trạch. Chúc Yếu nhũm mày, cô hoàn toàn không biết gì về chuyện này.

Triệu Thiên Đình nói thêm “Cho nên thích lớp trưởng cũng đâu có gì phải xấu hổ. Có điều trong mắt lớp trưởng chỉ có việc học, dù hoa khôi trường hay hoa khôi lớp cậu ấy đều không màng tới.” Trong lớp có sẵn một khoa khôi cấp trường, nhưng Nguyễn Trạch và Lâm Chi Y có chút mập mờ nào không? Hoàn toàn không cho cậu ta một chút cơ hội nào.

“Có điều...” Triệu Thiên Đình sờ cằm, nói: “Mình và Tiền Vi lén tám với nhau, nhất trí cho rằng... ánh mắt lớp trưởng nhìn cậu rất khác biệt. Hai người các cậu phải chăng là...”

Nói đến đây, Triệu Thiên Đình nhướng mày một cái, mặt cô vẻ rất ám muội.

Chúc Yếu đỏ bừng mặt.

Các bạn trong lớp đều có mù. Hàng ngày học chung một lớp, lớp trưởng xưa nay vốn lạnh lùng lại rất quan tâm đến Chúc Yếu, họ đều cảm nhận được hết. Khi nào thì lớp trưởng đối xử tốt với một bạn nữ như thế chứ?

Triệu Thiên Đình cười cười, cảm thấy bộ dáng của Chúc Yếu rất đáng yêu. Làn da trắng trẻo mịn màng, vành tai nhỏ nhắn xinh xắn, mỏng manh như có thể nhìn xuyên qua...

.....

Cửa tiệm của chị họ Triệu Thiên Đình cách Hành Dương chừng hai con phố, tên là Ô Hải Đường. Một cái tên rất nghệ thuật, chủ yếu là may đồ cổ trang theo phong cách Tùy Đường.

Tiệm này khá nhỏ, nhưng bước vào mới biết quần áo bên trong được may rất công phu, tinh xảo. Chúc Yếu nhìn qua một lượt. Bình thường lúc nhắm chán lên taobao dạo, cô cũng chú ý đến váy cổ trang, giá cả khá rẻ, toàn được may thô sơ, qua loa.

Còn đồ trong cửa tiệm này, tuy không thể so với váy áo của Chúc Yếu khi còn là công chúa Đại Ngụy nhưng so với thời nay, dám dùng chất liệu tốt và thêu bằng tay thế này thì quá là có lương tâm rồi.

Chị họ và Triệu Thiên Đình rất thân thiết với nhau, vừa nghe cô đến để mượn quần áo, không cần hỏi nhiều mà đồng ý ngay. “Em muốn mặc bộ nào thì cứ chọn.”

“Không phải em mặc.” Triệu Thiên Đình tươi cười chỉ Chúc Yếu phía sau mình. “Mà là bạn em mặc.”

Chị họ lướt mắt qua khỏi người Triệu Thiên Đình, nhìn sang Chúc Yếu, mắt lập tức sáng rực lên. Cô bé này trắng trẻo, mặt mày thanh tú, lại có đôi mắt rất đẹp. Không phải người đẹp nào cũng thích hợp mặc đồ cổ trang. Vừa nhìn thấy Chúc Yếu, chị đã buột miệng nói ngay. “Cô bé này mặc đồ cổ trang chắc chắn rất đẹp.”

Chị rất niềm nở bảo họ thoải mái chọn đồ. Triệu Thiên Đình đi theo giúp Chúc Yếu chọn. Tay sờ vào làn váy, cô khẽ cảm thán. “Lúc còn nhỏ mình cực kỳ yêu thích những chiếc váy phiêu bồng trong phim cổ trang, thật sự là quá đẹp. Có điều bây giờ mà nói ra chắc sẽ bị người khác chê là khác thường, đặc biệt là thế hệ trước mình, cứ cảm thấy nó khá là dị hợm, giống như đang đi hát tuồng vậy.”

Thật ra rất nhiều thiếu nữ đều có giấc mộng cổ trang của riêng mình, nhưng chỉ có một bộ phận rất nhỏ dám mặc nó vì phải hứng chịu ánh nhìn chăm chú của số đông. Phần lớn họ đều mua về nhà, tự mình chiêm ngưỡng.

Triệu Thiên Đình bước tới, đặt tay lên vai Tường Điềm Nha, nói: “Hay là nhân dịp này, cậu cũng mặc cho đỡ ghiền.”

Mắt Tường Điềm Nha sáng lên, cô vúi lấy tay Triệu Thiên Đình, hỏi: “Thật không?”

Triệu Thiên Đình vỗ ngực, đáp: “Tiệm của chị họ mình, chúng ta là bạn học, theo tính chất bắc cầu thì cũng coi như là chị của cậu, cậu ngại gì nữa chứ.”

Tường Điềm Nha cảm thấy Triệu Thiên Đình nói rất có lý nên toét miệng cười. “Vây mình cũng chọn đây.”

Sau khi chọn xong, Chúc Yếu gọi Tường Điềm Nha vào phòng thử đồ. Cửa tiệm này chỉ có một phòng thử đồ, may mà nó rộng nên hai người vào chung một lượt. Tường Điềm Nha chọn một chiếc váy màu cam, vừa còi đồ vừa hưng phấn nói: “Bộ váy này rất giống với bộ mà nữ chính đã mặc trong bộ phim cổ trang tối qua mình xem, không biết mình mặc vào có hiệu ứng tốt thế không...” Nói xong thì cười hi hi.

Sau đó cô bỗng “wao” lên một tiếng, nói: “Yếu Yếu, thì ra cả người cậu lại trắng đến thế.”

“Woa, cánh tay rất thon, bắp tay mềm mại.” Tường Điềm Nha mở to mắt, ra vẻ rất khoa trương, ánh mắt thì lướt từ xương quai xanh của Chúc Yếu xuống dưới, nói khẽ. “Cậu gầy thế này mà vẫn có ngực, trắng quá.”

Trước kia Chúc Yếu thay quần áo đều có cung nữ hầu hạ, không hề cảm thấy xấu hổ. Nhưng bây giờ, ánh mắt của Tường Điềm Nha trắng trợn càn quét trên cơ thể cô, còn đưa tay sờ chỗ này chỗ kia, lại bảo ngực có... Vì thế mặt cô lập tức đỏ bừng, lí nhí nói: “Đừng giỡn, ngứa...”

Tường Điềm Nha thu tay về, nhưng mắt thì không dời đi được. Cánh tay thon thả, da dẻ nõn nà, lúc xấu hổ thì ửng hồng cả người. Cô nghiêng đầu, không kim được phải thốt lên. “Sau này bạn trai cậu chắc chắn hạnh phúc chết được.”

Gì hờ. Chúc Yếu nghi hoặc nhìn cô.

Tường Điềm Nha sờ cằm, cười khà khà vài tiếng. Chúc Yếu lập tức hiểu ra.

Đèn trong phòng thử đồ rất sáng, làn da trắng nõn, đôi mắt đen long lanh, cô quay người lại thay quần áo, không nói chuyện với Tường Điềm Nha nữa.

“Woa woa... Yếu Yếu, lưng cậu đẹp quá xá, trắng ời là trắng, có cả xương bướm nữa. Eo cậu cũng thon ghê, bình thường mặc đồng phục không nhìn ra đấy.” Sau lưng, giọng Tường Điềm Nha bắt ngờ vang lên.

Thật là...

Chúc Yếu không trả lời.

.....

Hôm nay là sinh nhật của mẹ Trình Gia Úy. Trong tiệm bánh ngọt, Trình Gia Úy đang đợi bắt hoa lên bánh kem, hương vị ngọt ngào cứ lượn lờ khắp nơi. Trình Gia Úy tiện thể gọi một ly trà sữa. Ngồi đối diện, Nguyên Trạch lần này hiếm hoi về chung với cậu, cùng đợi bánh kem. Chỉ ngồi bên chiếc bàn kê sát cửa sổ thôi, các cô gái đi ngang qua trên đường, nhìn thấy bên trong có hai chàng trai đang ngồi đều không khỏi quay ngược lại, vào trong tiệm mượn cơ mua bánh để ngắm kỹ hơn.

Quả thực còn hơn bảng quảng cáo.

Trình Gia Úy nhìn Nguyên Trạch, ánh mắt “khinh bỉ”, nói: “Tớ báo này, con gấu treo trên cặp cậu đấy, đó chẳng phải thứ con gái mới thích sao? Cậu...” Cố nín suốt cả đường đi, bây giờ Trình Gia Úy không nhịn được nữa. “Cậu cũng chiều bạn cùng bàn của cậu quá rồi đó, cậu ấy tặng gì cậu cũng phải đeo lên người sao?”

Tuy Nguyên Trạch không nói nhưng cậu dám khẳng định nó là do Chúc Yếu tặng.

Nguyên Trạch nhẹ nhàng đưa mắt liếc thoáng qua cậu một cái, thần sắc lạnh nhạt.

Trình Gia Úy hừ một tiếng, giọng chắc như đinh đóng cột. “Mình cảm thấy... sau này kết hôn, cậu chắc chắn sẽ sợ vợ.” Nói xong cậu lắc đầu, thờ dãi. “Có ai đó, ngoài mặt thì là học sinh giỏi nhất trường, nhưng thật ra ngay cả một cô gái mà cũng không xử nổi...”

Cậu cảm thán, bộ dáng nhàn nhã, tay điều khiển lướt trên màn hình điện thoại. Bỗng nhiên mặt cậu đại ra, sau đó vỗ mạnh vào đùi mình, ngạc nhiên thốt lên. “Mẹ nó!”

Các cô gái trong tiệm bánh đều đồng loạt nhìn về hướng này.

Trình Gia Úy vẫn hồn nhiên không biết gì, chẳng hề cảm thấy xấu hổ, mắt tròn to, nhìn không chớp. Sững người ra chừng năm giây, cậu mới nhìn Nguyên Trạch, ép giọng thật khề. “Group chat lớp mình đang rất náo nhiệt, cậu không đọc sao?”

Nguyên Trạch không có phản ứng gì, hiển nhiên là không có hứng thú.

Thân là lớp trưởng, mỗi lần vào nhóm anh nhắn xong thông báo là thoát ra ngay, không để ý gì thêm.

Trình Gia Úy nuốt một ngụm nước bọt, tiếp tục nói: “Triệu Thiên Đình gửi ảnh bạn cùng bàn với cậu mặc đồ cổ trang vào nhóm lớp mình... Mất tui con trai trong lớp đều đang sáng lên...”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Bức ảnh

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Năm phút trước. Trong phòng thử đồ.

Tường Diễm Nha trước kia chưa từng mặc đồ cổ trang, không biết trình tự mặc, cứ trùm hết lên người nhìn rồi tung rồi mù. Cô buông thõng hai tay, rầu rĩ xin giúp đỡ. “Yếu yếu, bộ đồ này phải mặc sao đây?”

Chúc Yếu quay lại nhìn. Cô đã mặc đầu vào đấy.

Phần áo phía trên màu trắng hồng, mỏng xuyên thấu, lớp vải bên trong thêu hình hoa đào. Trước ngực thắt một chiếc nơ, thân váy rũ xuống tự nhiên, làn váy màu đỏ lượn xòe xuống quá chân. Trên cánh tay là một dải lụa mỏng vắt ngang, nhìn xuất trần như tiên nữ.

Tường Diễm Nha mắt sáng rực lên, lại cố tình “wao” thêm vài tiếng.

Chúc Yếu kéo mảnh lụa chèoang trên tay, sửa sang quần áo cho Tường Diễm Nha. Bàn tay nhỏ nhắn khéo léo kéo chỉnh chiếc váy, ánh mắt chuyên chú. “Đừng nhúc nhích.”

Dáng người Tường Diễm Nha cao hơn Chúc Yếu một chút. Cô ngoan ngoãn đứng yên không nhúc nhích, nghiêm túc quan sát chiếc váy của Chúc Yếu. Khi nhìn mặt cô, vì quá gần, ngay cả những sợi lông măng trên đó đều có thể thấy rõ ràng.

Giọng của cô rất khề. “Yếu Yếu, mình cảm thấy như thế này thật là đoan trang, đức hạnh.” Cô vuốt cảm theo thói quen, đánh giá Chúc Yếu. “Mình cảm thấy nữ chính trong bộ phim cổ trang mình xem hôm qua đẹp không bằng một nửa cậu.”

Chúc Yếu mỉm cười, tiếp tục thắt chiếc nơ phía trước ngực cô.

Bên ngoài, Triệu Thiên Đình đang trò chuyện với chị họ mình. Triệu Thiên Đình cúi đầu nhìn bản thiết kế của chị, nhiệt tình góp ý. Chị họ dờ khóc dờ cười, sau đó hươ tay xoa đuôi. “Ý tưởng tào lao bí đao gì vậy chứ, đứng sang một bên, đừng gây rối.”

Triệu Thiên Đình vẫn không chịu thua. “Thật mà, em cảm thấy thêu hình cánh bướm thì đẹp hơn, hết sảy luôn.”

Chị họ thốt ra một từ với giọng khinh bỉ. “Lúa.”

Đang thảo luận, sau lưng vang lên một tiếng “rẹt”, tấm rèm cửa thật dày của phòng thử đồ được kéo ra. Triệu Thiên Đình và chị họ nghe thể bèn xoay người lại, sau đó đồng loạt tròn mắt, sững sờ im lặng chừng ba giây. Chị họ là người phản ứng trước, nấp máy môi, mắt nhìn không chớp, chậm rãi nói: “Ừm... tuy hơi đường đột nhưng chị vẫn muốn hỏi... bé này, em có muốn làm người mẫu cho chị không?”

Triệu Thiên Đình nhìn chăm chăm vào Chúc Yếu, sau khi hoàn hồn lại bèn bước nhanh tới, đi vòng quanh cô một vòng, giọng đầy tán thưởng. “Đẹp quá đi mất... Còn đẹp hơn cả người mẫu mà chị họ mình mời về. Chúc Yếu, cậu thật sự rất hợp với kiểu váy này.”

Triệu Thiên Đình biết Chúc Yếu rất đẹp, mặc cổ trang chắc chắn sẽ xinh nhưng không ngờ lại hợp đến mức độ này. Giống như là từ trong phim bước ra vậy.

Chúc Yếu hơi đỏ mặt, sau đó nhìn về phía chị họ của Triệu Thiên Đình, trả lời. “Xin lỗi chị, tạm thời em không có dự định này.”

Triệu Thiên Đình kéo tay Chúc Yếu, cũng trả lời chị họ. “Chúc Yếu không thiếu tiền, chị bỏ ý định ấy đi.”

Chị họ nhớ lại chiếc áo len, giày và cặp sách của Chúc Yếu mặc khi nãy, đều là hàng hiệu nhưng rất giản dị, vừa nhìn là biết con nhà giàu có. Có điều... Chúc Yếu đẹp quá đi mất. Ngoại hình đẹp là một chuyện, nhưng quan trọng là khí chất sau khi mặc bộ váy cổ trang này, mỗi một ánh mắt cử chỉ của cô đều không có chút gượng gạo nào, giống như thường ngày vẫn mặc nó vậy.

Càng ngắm càng thấy hợp, chị không nén được hỏi thêm một câu: “Thật sự không suy nghĩ lại sao?”

Chúc Yếu nhẹ nhàng lắc đầu mỉm cười, giọng có vẻ hơi ngại. “Thành tích của em rất kém, bình thường bận học hành, không có thời gian cho những chuyện khác.”

Cũng phải. Giống như em họ chị, đều lớp 12, học tập quan trọng nhất.

Nghĩ thế, chị cũng không nói gì thêm, chỉ đứng thẳng người dậy, bảo: “Hay là mang giày vào luôn đi. Chân em mang giày số mấy?”

Tường Diễm Nha cười hi hi xoay mấy vòng, xách váy trải ra cho đẹp. Nghe thế thì dừng lại, chiếc váy rũ xuống. “Em mang số 37. Yếu Yếu, cậu thì sao?”

“Số 35.” Chúc Yếu trả lời.

Tường Diễm Nha cúi đầu liếc nhìn chân Chúc Yếu một cái, lại ngạc nhiên kêu lên. “Yếu Yếu, chân cậu nhỏ quá!”

Chị họ chọn hai đôi giày thêu mới tinh, phối rất hợp với váy trên người họ. Tường Diễm Nha nhanh nhẹn mang giày, giậm chân vài cái. Chúc Yếu cũng mang giày vào.

Giày thêu kết hợp với tất mỏng, đôi chân ngọc nõn nà lập tức bị che giấu dưới làn váy. Sau đó cô từ từ đứng dậy.

Lúc này, sau lưng vang lên một tiếng gọi giòn giã. “Chúc Yếu, Tường Diễm Nha.”

Là Triệu Thiên Đình vừa gọi họ.

Chúc Yếu vội vàng quay đầu lại, chưa kịp định thần thì đã nghe “tách” một tiếng.

Triệu Thiên Đình giơ điện thoại lên, nhìn bức ảnh được chụp lại trong máy, tức lười bình phẩm. “Kỹ thuật chụp ảnh của mình vẫn siêu như ngày nào, bắt được góc máy quá chuẩn luôn.” Cô đặc ý đưa bức ảnh cho Chúc Yếu và Tường Diễm Nha xem.

Tường Diễm Nha che mặt, giọng ghen ngào. “Cũng đẹp đấy, có điều... Mặt mình tròn quá.”

Triệu Thiên Đình cười trừ cô. “Vây bình thường cậu ăn ít lại đi.” Cô ngẩng đầu nhìn Chúc Yếu, chớp chớp mắt, hỏi nhỏ: “Chúc Yếu, mình có thể gửi ảnh này lên group lớp không?”

Một bức ảnh thôi mà. Chúc Yếu không có ý kiến, gật đầu bảo: “Được chứ.”

Sau đó cô nhìn Tường Diễm Nha, Tường Diễm Nha sửa sang lại dài lụa trên cánh tay mình, mau mắn đáp: “Đương nhiên không thành vấn đề... Ha ha, có đồ ngon thì mọi người cùng thưởng thức chứ sao.”

Thế là Triệu Thiên Đình vào group chung của lớp, chọn vài thao tác, gửi ảnh Chúc Yếu lên trên đó. Vừa gửi được vài giây, nhóm chat ngày thường vốn im ắng này bỗng trở nên náo nhiệt.

Người đầu tiên phản hồi là Trương Kha, trong lớp cậu ta là người khéo miệng nhất. “Trời đất ơi, tiểu công chúa này từ đâu đến vậy?”

Các bạn nam lập tức bình luận:

“Hội diễn văn nghệ lớp ta định dùng nhan sắc để giành chiến thắng sao?”

“Cho hỏi các cô đang ở đâu vậy? Có cần tui qua xách giày cho không?”

“Giơ tay theo, ứng tuyển vị trí xách váy.”

“.....”

“Tuy Chúc Yếu làm điểm trung bình của lớp ta thấp đi, nhưng cậu ấy lại làm tăng mặt bằng nhan sắc của lớp ta. Mình quyết định sau này phải yêu thương che chở cậu ấy.”

“Quý liêm màn hình, không biết nói gì hơn.”

“Mọi người bình tĩnh, đây là nhóm chat của lớp, không phải fanclub. Tui có lòng tốt nhắc nhở... năm giây nữa cô chủ nhiệm sẽ ra trận.”

“.....”

Sau đó, các bình luận phía trên nhanh chóng được thu hồi.

“Má ơi rồi, chỉ lo ngắm ảnh quên mất thời gian, quá thời gian không thu hồi được nữa.”

“Ha ha ha, vậy thì cố nhấn cho nó trôi luôn đi, tranh thủ vào.”

“Hay là chúng ta lập một nhóm khác, tiếp tục tám đi.”

“Ý hay.”

“Mình tán thành.”

“Mình đồng ý cả hai chân hai tay.”

“.....”

Nhóm chat vốn yên lặng như hồ nước nhất thời trở nên sôi sục. Các chàng trai thanh xuân hừng hực lập tức đặt cây bút trên tay xuống, ra sức bình luận.

Trong phòng học lớp 12.9, Hứa Du Du sau khi giúp Lâm Chi Y quét dọn, đóng hết cửa sổ hai bên xong, lấy chiếc điện thoại đang rung liên tục này giờ ra.

Thấy ảnh đại diện của group lớp không ngừng sáng lên, cô cảm thấy kỳ lạ. Sao tự nhiên vô duyên vô cớ lại nhiều tin nhắn thế này. Tưởng có thông báo gì quan trọng, Hứa Du Du mở ra xem thì thấy chỉ đang bàn tán về Chúc Yêu. Cô nhú mồm, lăm bắm. “Cái gì thế...”

Tay nhanh chóng trượt lên trên.

Lâm Chi Y đóng cánh cửa sổ cuối cùng phía hành lang lại, đeo cặp sách lên, đi qua hỏi. “Đang xem gì vậy?”

Cô nhào qua nhìn, lúc này tay Hứa Du Du vừa hay đang trượt đến bức ảnh của Chúc Yêu.

Sắc mặt Lâm Chi Y lập tức thay đổi.

Trong ảnh, Chúc Yêu mặc chiếc váy buộc ngang ngực, mái tóc dài xõa trên vai. Lúc chụp ảnh, đúng lúc vừa quay mặt lại, đôi mắt hơi hoang mang, lại sáng long lanh, rất tự nhiên. Cộng thêm làn da trắng nõn cùng khuôn mặt thanh tú, tạo cảm giác vô cùng tuyệt mỹ.

Lâm Chi Y chỉ thân nhiên nói: “Là Chúc Yêu và Tường Điềm Nha à...”

Tuy Lâm Chi Y không nói gì nhưng Hứa Du Du có thể cảm nhận được có lẽ cô không được vui. Hơn nữa đám con trai trong lớp ai nấy cũng ồn ào ca tụng, những người bình thường xum xoe Lâm Chi Y bây giờ cũng đang khen Chúc Yêu. Hứa Du Du lên liếc nhìn Lâm Chi Y một cái, sau đó nhìn bức ảnh, nói với giọng ghét ra mặt. “Học dốt như vậy mà cả ngày còn ăn diện hoa hòe, lại còn gửi lên group lớp nữa, thật là không biết xấu hổ.”

Lâm Chi Y không nói gì, gương mặt thanh tú chỉ còn vẻ trầm mặc.

.....

Trong tiệm bánh ngọt, Trình Gia Ủy nhìn Nguyên Trạch đang cầm điện thoại của mình, căng thẳng nuốt một ngụm nước bọt, bảo: “Này... chẳng phải cậu cũng có điện thoại sao? Trả cho mình đi.”

Gương mặt Nguyên Trạch có vẻ thâm trầm, không biết vui hay buồn. Anh nhẹ nhàng ném điện thoại trả cho Trình Gia Ủy.

Trình Gia Ủy đón lấy, mở điện thoại của mình ra, ngần người vài giây mới nói: “Mẹ, cậu xóa mất ảnh mình lưu rồi à.”

Nguyên Trạch đưa mắt liếc một cái.

Nguyên Trạch trước nay rất ít khi bộc lộ cảm xúc ra ngoài, hay nói đúng hơn, hoàn toàn không có thứ gì có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của anh. Nhưng bây giờ, Trình Gia Ủy cảm nhận được rõ ràng là anh đang tức giận. Cậu lập tức sợ hãi. “Mình... mình chỉ thường thức cái đẹp một cách đơn thuần thôi, không có ý gì khác.”

Hơn nữa, trong lớp nhiều con trai như thế, chắc ai cũng lưu lại hết rồi, xóa của mình cậu làm quái gì chứ.

.....

“Chúc Yêu...” Triệu Thiên Đình cầm điện thoại trên tay, ngơ ngác ngẩng đầu, vẻ mặt cũng hoang mang, sau đó nuốt nước miếng, nói một câu: “Đám con trai lớp mình hình như điên rồi...”

“Hả?” Tường Điềm Nha nghi hoặc há mồm, không hiểu ý của cô.

Thế là Triệu Thiên Đình đưa điện thoại cho hai cô xem. Tốc độ của các chàng trai đương độ thanh xuân quả là thần tốc, những bình luận không ngừng hiện lên như sóng trào, hết lượt này đến lượt khác với tốc độ chóng mặt, hoàn toàn không dừng để xem được. Lúc Chúc Yêu nhìn màn hình, đúng lúc tin nhắn tạm dừng.

[Khóa chức năng bình luận, chỉ nhóm trưởng và thành viên quản lý có quyền phát ngôn]

“.....”

Triệu Thiên Đình và Tường Điềm Nha ngơ ngác nhìn nhau, sưng ra một lát rồi ngạc nhiên hỏi: “Ai cấm thế nhỉ?”

Triệu Thiên Đình cau mày, quỳnh đến nhảy dựng lên, khóc không ra nước mắt, lăm bắm. “Tiêu rồi tiêu rồi, chắc chắn là cô chủ nhiệm... Ảnh là do mình gửi, chắc mai sẽ tìm mình tính sổ thôi.”

Cô chủ nhiệm Ứng Úc Lưu ghét nhất là lóp làm loạn. Vào giai đoạn quan trọng này, cần phải tĩnh tâm mà học. Triệu Thiên Đình gửi bức ảnh vào nhóm, vốn chỉ muốn cho các bạn xem trước tạo hình của Chúc Yêu trong buổi văn nghệ chào xuân thôi, ai ngờ cả đám lại làm ầm lên như vậy. Đừng nói đám con trai, ngay cả bọn con gái cũng hủ hết, còn nhao nhao muốn mặc thử loại váy này cho đỡ ghiền. Cứ thế, cô liền trở thành kẻ tội đồ khiến các bạn không thể chuyên tâm mà học tập.

Chúc Yêu im lặng không nói. Hai lọn tóc nhẹ nhàng dấn vào hai bên má cô, mắt nhìn chăm chăm vào group lớp bỗng nhiên trở nên im lặng, trong lòng có một dự cảm rất lạ, dường như cô biết tiếp theo ai sẽ là người lên tiếng.

Sau đó, một tin nhắn được gửi lên:

“Đừng nhắn những chuyện không liên quan tới việc học.”

Đây là...

Tường Diễm Nha hú lên, mặt đầy vẻ hưng phấn. Lốp... lốp... lốp...”

“Lốp trường!”

Triệu Thiên Đình cũng hô ra thành tiếng. Là Nguyễn Trạch – người cả ngàn năm nay chỉ gửi những tin ngắn gọn vào nhóm, xong là out ngay.

Thế là Triệu Thiên Đình bắt giắc đưa mắt nhìn Chúc Yếu. “Không ngờ lốp trường cũng online, còn nói gì mà ‘Đừng nhắn những chuyện không liên quan tới việc học’...” Cô bắt chước giọng nói lạnh lùng xa cách của Nguyễn Trạch thường ngày, nghiêm túc nhắc lại nội dung tin nhắn trong nhóm.

“Mẹ ơi! Đình thật!”

Chúc Yếu không nói gì.

Khi ảnh đại diện của Nguyễn Trạch vừa xuất hiện trên màn hình, dường như có thứ gì đó đập mạnh vào tim cô.

Cô không nén được nụ cười trên mặt, tim đập thật nhanh, cảm thấy mặt thật là nóng.

Cho mọi người dễ hình dung kiểu váy Chúc Yếu mặc.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Cú tưởng

Nguyễn Trạch xuất hiện trong group lớp, đám con trai lập tức im lặng. Sau khi chức năng bình luận được mở lại cũng không ai dám lên tiếng. Còn sau lưng có lẽ tạo nhóm khác để tám không thì không biết.

Tường Diễm Nha ôm mặt, mắt sáng như sao, nhìn Chúc Yếu, nháy mắt vài cái, nói với giọng chắc nịch. “Yếu Yếu, mình cảm thấy chắc là lốp trường giận lắm đây. Nhìn thấy cậu xinh đẹp như thế, chắc chắn là muốn lưu ảnh lại, không để cho người khác ngắm”

Có lẽ vì xem quá nhiều tiểu thuyết ngôn tình nên dù chưa có kinh nghiệm thực tế, lý thuyết của cô vẫn rất phong phú, phân tích cực kỳ hợp lý.

“Mẫu người bên ngoài lạnh lùng hờ hững kiểu này, thật ra sâu bên trong lại có ý thức chiếm hữu rất lớn.”

Nữ sinh cấp 3 thích nhất là đọc các loại ngôn tình về tổng tài bá đạo, học bá lạnh lùng, thiếu gia ác ma... Đặc biệt là chi tiết hề chút là cưỡng hôn. Đọc tiểu thuyết nhiều quá, đầu óc bị ảnh hưởng, cứ thích mang những chi tiết ấy áp vào cuộc sống hiện thực. Đương nhiên, không phải chàng trai nào có ý thức chiếm hữu mạnh mẽ đều là nam chính, điều kiện tiên quyết là nhan sắc phải mê người. Đẹp trai hơn người mới gọi là nam chính, gọi là thâm tình; còn xấu trai thì chỉ là tính cách bất bình thường.

Chúc Yếu không tin những lời nói mò của Tường Diễm Nha, nhưng cũng không thể ngăn cản đầu óc suy nghĩ về nó, cảm thấy trong lòng cực kỳ ngọt ngào.

Trước khi ra về, chị họ còn cố nhét cho Chúc Yếu một tấm danh thiếp, chứng tỏ chị rất thích Chúc Yếu mặc đồ cổ trang. Danh thiếp được thiết kế theo phong cách cổ điển, đơn giản. Chúc Yếu đưa tay nhận lấy. Bên trên in một dòng “Phòng thiết kế Hán phục Ô Hải Đường”. Chị họ tên là Thư Đường, phía dưới là cách thức liên lạc của chị.

Thư Đường nói: “Sau này nếu em cảm thấy có hứng thú thì cứ tìm chị, chị lúc nào cũng hoan nghênh em.”

Chúc Yếu mỉm cười gật đầu, lễ phép nói: “Dạ được.”

Thư Đường cho cô mượn một bộ váy hoàn chỉnh, kể cả giày và trang sức trên tóc cũng nhét vào một cái túi giấy màu hồng nhạt.

Bên ngoài, xe nhà cô đã đợi sẵn. Tường Diễm Nha và Triệu Thiên Đình chung đường, cười xe đạp về nhà. Chúc Yếu xách túi giấy bước lên xe, thả cặp sách sang một bên, lấy điện thoại ra, đầu tiên là mở group lớp ra xem trước.

Khác với vẻ náo nhiệt khi nãy, bây giờ rấy yên tĩnh, không ai nhắn nữa.

Chúc Yếu thoát ra, rồi vô thức mở WeChat, nhìn vào ảnh đại diện của Nguyễn Trạch hồi lâu, rất lóe nói chuyện với anh. Có điều giờ này chắc anh đang chạy xe đạp về nhà. Căn nhắc một lúc, cô quyết định không làm phiền anh, nhét điện thoại vào lại trong cặp. Đêm hôm ấy, Chúc Yếu làm bài tập đến nửa đêm, không trò chuyện với Nguyễn Trạch.

.....

Hôm sau khi Chúc Yếu đeo cặp bước vào lớp, các bạn đã đến hơn phân nửa. Nhìn thấy cô, ai cũng nhớ đến bức ảnh trong nhóm hôm qua. Tiền Vi bước tới nói chuyện với cô. “Chúc Yếu, cuối cùng cậu cũng đến rồi. Hôm qua thấy cậu và Tường Diễm Nha mặc đồ cổ trang, mình ghen tỵ chết được. Biết thế thì mình đã đi chung với các cậu.”

Triệu Thiên Đình đang dọn dẹp bục giảng, ngược đầu lên nói với Tiền Vi. “Thì cũng gần mà, nếu muốn thì hôm nay dẫn cậu qua đó cho đỡ ghen.”

Tiền Vi nhìn Chúc Yếu, ngượng ngùng nói: “Thôi đi vậy... Đáng mình xấu quá.” Không phải ai mặc cổ trang vào cũng thành tiên nữ. Bức ảnh hôm qua Triệu Thiên Đình gửi rõ ràng không thêm hiệu ứng cũng không photoshop, cực kỳ tự nhiên. Trong ảnh Chúc Yếu trắng đến phát sáng chưa nói, vóc dáng lại yếu điệu mảnh mai, con gái nhìn cũng thấy thèm.

Chúc Yêu trò chuyện với các cô vài câu rồi trở về chỗ ngồi, liếc mắt nhìn vị trí bên cạnh mình. Chiếc cặp màu đen của Nguyên Trạch treo trên lưng ghế, móc khóa hình chú gấu nằm yên lặng. Trên bàn gọn gàng, sạch sẽ.

Nhớ ra điều gì, mắt Chúc Yêu sáng lên, cô vội vàng đặt cặp lên mặt bàn.

Kế tiếp vội vàng chụp lấy bình nước trên đó rồi chạy vào nhà vệ sinh. Chạy đến chỗ ngọat, cô bèn nghe thấy tiếng nước chảy ào ào. Một bóng người cao lớn đang đứng bên cạnh vòi nước rửa cây lau nhà. Thời điểm này nhà vệ sinh rất ít người, chỉ có một bạn nữ lớp khác vừa đi vệ sinh xong, ra đây rửa tay. Nhìn thấy anh bạn đang đứng cạnh vòi nước, bước chân cô bạn kia rõ ràng khựng lại, sau đó cứ đứng chỗ bồn rửa, rửa tay hết lần này đến lần khác.

Chúc Yêu bước tới, im lặng đứng cạnh cô bạn kia. Lúc đã đứng yên, cô quay đầu qua, nhắc nhẹ một câu: “Rất sạch rồi đó.”

Hả? Nghe tiếng động, cô bạn quay đầu qua, ánh mắt bất gặp Chúc Yêu đang đứng bên cạnh.

Mặt Chúc Yêu nở nụ cười, mắt liếc nhìn bàn tay của cô bạn kia, thân thiết nói: “Minh nói... tay của bạn đã rửa rất sạch rồi đó.”

Cô bạn kia lập tức đỏ mặt, vội vàng đóng vòi nước, luống cuống chạy đi.

Chúc Yêu mỉm cười, mắt sáng long lanh. Anh bạn kia, không biết từ lúc nào cũng đã ngừng đầu, đang nhìn cô. Chúc Yêu đỏ mặt, mở nắp bình nước ra, vặn nước để rửa.

Nước máy vào mùa đông rất lạnh, lạnh đến buốt xương, Chúc Yêu muốn la lên nhưng ngại có Nguyên Trạch bên cạnh nên cố giữ phong thái thực nữ, mặt không đổi sắc rửa bình nước, sau đó mới chậm rãi mở miệng. “Hôm qua mình nghe Triệu Thiên Đình nói... có một em lớp 10 từng đưa sữa cho cậu.”

Rất muốn trò chuyện với anh, nhưng không biết sao, vừa lên tiếng đã nhắc đến chuyện này. Bàn tay đang rửa bình nước của Chúc Yêu rút lại một cái, cảm thấy mình nói những câu này nghe có vẻ... hơi chua. Hơn nữa, anh được yêu thích như vậy, có người đưa sữa cho anh là điều rất bình thường mà. Chúc Yêu cầm bình nước, vô thức cắn môi.

Có khi nào anh sẽ cảm thấy quá nhỏ nhen, quá so đo, quản anh quá chặt không.

Nguyên Trạch đóng vòi nước lại, tiếng nước ngừng chảy. Mắt anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu công chúa, thấy cô nói xong thì chán nản nhắm mắt lại, mím môi, có vẻ vừa hối hận vừa thấp thòm.

Anh nở nụ cười ấm áp, nói rất rõ ràng, “Minh không nhận.”

Đôi môi đang mím lại của Chúc Yêu lập tức cong lên, cô ừm nhẹ một tiếng, rõ ràng là trong lòng đang rất vui vẻ nhưng lại không muốn biểu hiện quá rõ. Sau đó cô nghiêng đầu nhìn anh, mắt chạm vào ánh mắt anh, nói một câu thăm dò. “Vậy sau này cậu cũng đừng nhận của ai nữa được không?”

Nguyên Trạch gật đầu. “Ừ, được.” Có vẻ rất dễ tính, giống như cô nói gì anh cũng sẽ gật đầu đồng ý ngay.

Chúc Yêu mừng thầm, đẩy nắp bình nước lại. Lại nhớ ra điều gì, cô do dự một chút, nhúc nhích những ngón tay lạnh đến đỏ bừng vài cái, lên tiếng. “Hôm qua trong nhóm chat...” Mắt cô nhìn thẳng, quan sát mọi biểu cảm của anh, ấp úng hỏi: “Nguyên Trạch, có phải cậu... không thích mình mặc như vậy trước mặt người khác không?”

Như Triệu Thiên Đình đã nói, thật ra anh không hề bình tĩnh, thân nhiên như vẻ bề ngoài mà có ý chiếm hữu cô rất lớn.

Tính cách của tiểu công chúa quả thật đáng yêu chết được. Rõ ràng là da mặt mỏng hơn những cô gái khác, cũng rất dễ xấu hổ, nhưng luôn có thể mở miệng hỏi những gì mình muốn biết.

Hàng mi dài rậm của Nguyên Trạch nhẹ nhàng chớp chớp che giấu con sóng ngầm trong đáy mắt, ngoài mặt vẫn rất bình thản, trấn tĩnh mà dịu dàng. “Ừ...”

Sau đó anh cất cây lau nhà, rửa sạch tay, lau khô.

Chúc Yêu lẳng lặng nhìn anh.

Tiếp đó, Nguyên Trạch giành lấy bình nước từ tay cô, đặt lên bệ sứ sạch sẽ bên cạnh bồn rửa tay rồi đưa hai tay cầm lấy tay cô, dùng khăn giấy lau khô từng ngón tay, kẽ tay của cô.

Lúc nhìn thấy dáng người cao lớn của anh đột nhiên áp về phía mình, Chúc Yêu ngẩn ra, hồi hộp tròn tròn hai mắt, cứ tưởng anh định... Người cô cứng đờ, vội vàng lên tiếng. “Không, không được.”

Ngay sau đó, hai tay cô bị anh kéo lên, đặt vào cổ mình. Những ngón tay chạm vào da thịt ấm nóng, bàn tay bị nước xối đến lạnh cứng lập tức trở nên dễ chịu, giống như có một dòng nước ấm ào ào chảy vào thông qua các đầu ngón tay vậy. Chúc Yêu nín thở, nhìn gương mặt đột nhiên cúi xuống của anh... Tư thế này, giống như cô chủ động đưa hai tay vòng lên cổ anh vậy. Mắt cô nhìn vào mắt anh, không thể né tránh. Còn về mặt anh thì lại rất thân nhiên, giống như đang làm một việc rất bình thường vậy.

Lúc này mới ý thức được là anh đang ụ ả tay mình, Chúc Yêu đỏ mặt, nhẹ nhàng hỏi: “Cậu... không cảm thấy lạnh sao?”

Từ khi có thể nắm tay nhau, anh cũng từng ụ ả tay cô. Nhưng bây giờ tay cô vừa đụng nước nên rất lạnh, thế mà anh lại đặt tay cô vào cổ anh để sưởi ấm, tuy đúng là rất ấm áp, và lại Nguyên Trạch cũng có vẻ rất thân nhiên nhưng chỉ tưởng tượng thôi là cô đã phải rút cổ... lạnh chết được.

Cô vội vàng rút tay về.

Nhưng anh đã kéo lại, lực của anh không quá mạnh nhưng có thể giữ được tay cô, không cho cô rút về.

Nguyên Trạch giữ thật chặt, cảm nhận hai tay cô từ từ trở nên ấm áp mới lên tiếng. “Không lạnh. Công chúa đừng nhúc nhích.”

Chúc Yêu lo lắng, đôi mày thanh tú khẽ cau lại, giọng nén xuống thật nhỏ, giống như đang thì thầm. “Coi chừng bị người khác nhìn thấy đấy.”

Cô biết trong mắt học sinh Hành Dương, Nguyên Trạch là người thế nào. Một người như vầng thái dương sáng chói thế này, nếu bị người khác nhìn thấy anh thân mật với cô ở đây, có lẽ chỉ một lát là sẽ truyền khắp trường. Đã lớp 12 rồi, cô không muốn vì chuyện này mà ảnh hưởng đến anh.

Nguyên Trạch nắm bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của tiểu công chúa, đáp. “Minh đang lắng nghe, hiện nay không có ai đang đến đây.”

Chúc Yêu cảm thấy tim thật ấm áp, ánh mắt nhìn anh cũng sáng lên. Vô tình liếc qua đôi môi anh, trong lòng lại cảm thấy ngứa ngáy nhưng cuối cùng không dám có bất kỳ hành động gì.

Ủ hai tay cô thật ấm, Nguyễn Trạch mới buông ra.

Thấy cô lại cầm bình nước lên, anh nói với cô, giọng rất êm tai. “Minh đã rửa bình nước cho cậu rồi.”

Chúc Yêu mỉm cười, gật đầu “ừ” một tiếng, giọng trong trẻo lành lớt. “Minh biết.”

Nguyễn Trạch đến rất sớm, gần như hàng ngày đều rửa bình nước cho cô trước, nhiều lúc còn rót sẵn nước ấm cho cô.

Nguyễn Trạch đứng thẳng người dậy, hơi cúi đầu, ánh mắt sâu thẳm, lẳng lặng nhìn khuôn mặt đang mỉm cười của tiểu công chúa. Cô ôm bình nước, ngửa đầu, nói với anh. “Minh biết cậu rửa cây lau nhà ở đây, cho nên mới qua rửa thêm một lần nữa...”

Nói xong cô khẽ nhăn mày, tỏ vẻ bối rối. “Minh làm thế... có phải hơi lãng phí nước không?”

Giọng cô ngọt ngào mà chân thành. Nguyễn Trạch nhếch môi lên, không nén được bật cười khe khẽ, ánh mắt nhìn cô ngày càng dịu dàng.

Mắt Chúc Yêu bỗng nhiên mở to, hơi ngơ ngác. Anh cười lên thật là đẹp trai. Lúc còn ở Đại Ngụy, gần như cô chưa từng nhìn thấy anh cười. Vì thế đây là lần thứ n cô cảm thấy may mắn vì có thể gặp được anh ở đây. Những ngón tay đang cầm chiếc bình bắt gặp siết chặt. Tay cô đã không còn lạnh nữa, lòng bàn tay dường như còn lưu lại nhiệt độ từ da thịt anh.

Lúc nãy anh đột nhiên cúi xuống, cô giật thót cả mình, cứ tưởng anh định hôn cô ở đây.

Cô cúi đầu vội về ngưỡng cửa, xấu hổ nói: “Lúc này... lúc này cậu làm thế, mình còn tưởng là cậu định hôn...”

Còn chưa nói xong, mặt Nguyễn Trạch đã bỗng nhiên áp sát lại, theo đó là hơi thở quen thuộc. Sau đó, môi cô có cảm giác thật mềm mại. Một nụ hôn hết sức thuần khiết đậu trên môi cô một cách chuẩn xác. Anh chạm vào rất nhẹ.

Anh không đứng thẳng dậy mà khom người để ngang bằng với cô, đôi môi hay mỉm lại bây giờ cong lên rất nhẹ, ánh mắt rất sáng, lại dịu dàng.

Anh nói một câu với chất giọng trong trẻo. “Không phải tưởng.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Ván tóc phi tiên

Chúc Yêu và Nguyễn Trạch nhìn nhau, đôi mắt long lanh của cô hàm chứa nụ cười, cảm giác ngọt ngào của mối tình đầu gần như dâng trào trong mắt. Tình yêu thời thanh xuân thơ dại này vừa non nớt vừa ngọt ngào. Dù cả hai không nói gì, nhưng chỉ cần đưa mắt nhìn nhau thì trong lòng đã cảm thấy thỏa mãn. Vừa nhìn thấy anh là đã muốn mỉm cười, không cách nào kìm nén được. Chúc Yêu mỉm môi, ngây ngốc nhìn anh, mặt ửng hồng. Sau đó, cánh môi cô cong lên, giọng nói ngọt ngào hàm chứa sự vui vẻ. “Cậu lại hôn mình...”

Nguyễn Trạch nhìn đôi má ửng hồng của cô, ừ khẽ một tiếng, mặt lộ rõ nét vui vẻ.

Hàng mi Chúc Yêu khẽ rung rung rồi dịu dàng sụp xuống. Hai bàn tay trắng nõn ôm chặt lấy bình nước, ngón tay cái bối rối vuốt dọc theo nắp bình, vừa thẹn thùng vừa e lệ.

Cô muốn nói mỗi lần anh hôn cô, cô đều cảm thấy rất vui, giống như khi còn nhỏ theo sư phụ học đánh đàn tỳ bà, sư phụ vốn lạnh lùng nghiêm khắc bỗng có biểu cảm ôn hòa một cách hiếm thấy, khen cô đàn rất tốt. Có lẽ vì cô xuất thân quá tốt, những thứ được cho là trân quý với người khác cô đều có thể dễ dàng có được nên sẽ không có cảm giác quá vui vẻ khi sở hữu nó. Cho nên cô không hiểu lắm tâm trạng vui mừng, kích động của những người khác. Có điều... từ khi gặp Nguyễn Trạch, hình như cô đã lý giải được cảm giác ấy. Thứ mà mình rất muốn, rất muốn có, đột nhiên một ngày kia thuộc về mình.

Có tiếng bước chân từ xa đến gần vang lên trên hành lang. Có người đến đây. Nguyễn Trạch đứng thẳng dậy, mặt khôi phục vẻ thân nhiên, giọng nói thì vẫn rất ôn hòa. “Bên ngoài lạnh, về phòng đi thôi.”

Chúc Yêu gật đầu, ngoan ngoãn ừ một tiếng. Cô ôm bình nước chuẩn bị về lớp. Mới đi được vài bước liền có hai bạn học sinh đang đùa giỡn, người trước người sau chạy về phía này. Người đang trước vừa nói chuyện với bạn mình vừa chạy tới, tông thẳng vào Chúc Yêu.

“Bộp” một tiếng, bình nước của Chúc Yêu rơi xuống đất, lăn lóc lóc một đoạn khá xa.

May mà bình nước có chất lượng rất tốt, không bị nứt mẻ gì, có điều... Chúc Yêu nhặt nó lên, đi đến bên cạnh vùi nước, khò khò không ra nước mắt. “Lại phải rửa thêm lần nữa rồi.”

Nguyễn Trạch mỉm cười, chìa tay ra nói: “Đưa cho mình.”

Chúc Yêu đưa bình nước cho anh, thân hình nhỏ nhắn đứng bên cạnh, nghe tiếng nước chảy ào ào, ngửa đầu, mỉm cười ngấm nửa bên mặt anh.

.....

Hội diễn văn nghệ mừng năm mới của Hành Dương diễn ra vào chiều thứ 6. Kết thúc buổi văn nghệ sẽ là kỳ nghỉ ngắn kéo dài 3 ngày. Nhưng kỳ nghỉ này chỉ dành cho học sinh lớp 10 và 11, không dành cho lớp 12. Học sinh 12 chỉ được nghỉ đúng một ngày tết dương lịch, hôm sau là phải đi học ngay.

Trước khi khai mạc, học sinh lớp 12.9 lục tục từ trong phòng học kéo nhau ra ngoài hành lang xếp hàng theo đội hình lúc học thể dục, từ cao đến thấp. Chúc Yêu dứt hai tay vào ống tay áo bông, chỉ để lộ ra hai ngón tay xách cái túi giấy màu hồng phấn, bên trong là quần áo và giày dép mà lát nữa cô sẽ mặc.

Nguyễn Trạch mặc đồng phục chính tề, đứng phía trước sắp xếp đội hình của lớp, giọng nói trong trẻo, rõ ràng. Lúc đến lớp mình, anh cúi đầu nhìn Chúc Yêu, nói nhỏ một câu: “Đi thôi.”

Chúc Yêu mỉm cười ừm một tiếng rồi nhanh chóng đi theo anh.

Hội diễn văn nghệ tổ chức ở lâu ba của tòa nhà chính, do chủ nhiệm và lớp trưởng dẫn đầu, đi vào hội trường theo thứ tự từng lớp. Lúc lớp 12.9 đến, đằng trước có mấy lớp vẫn chưa đến, còn đợi bên ngoài, mấy phút sau mới đến lượt lớp mình.

Sau khi vào, Chúc Yếu bật chiếc ghế màu đỏ ra, ngồi xuống.

Bên trái là lối đi, bên phải là Tường Diễm Nha, kế nữa là Hứa Du Du, tay còn cầm bộ đề toán để làm.

Hội trường khá ồn ào. Tường Diễm Nha nghiêng đầu qua, mắt dáo dúi. “Buồn ngủ quá, mai là có thể ngủ nướng rồi.”

Đối với học sinh lớp 12, giấc ngủ là một thứ quá xa xỉ. Chúc Yếu nói với cô bằng chất giọng nhẹ nhàng. “Buồn ngủ thì tựa vào mình ngủ một chút đi, khi nào bắt đầu mình gọi cậu.”

Tường Diễm Nha “cảm động” ôm chặt cánh tay Chúc Yếu, tựa đầu vào bờ vai mỏng manh của cô, nhắm mắt lại, thì thào. “Yếu Yếu, cậu thật là tốt.” Nhớ đến việc lát nữa Chúc Yếu còn phải lên sân khấu biểu diễn, Tường Diễm Nha không khỏi lo lắng, hé mắt lên, hỏi: “Yếu Yếu, cậu không hồi hộp sao?”

Trước kia Chúc Yếu rất nhút nhát, là mẫu người nhìn là biết yếu đuối, hướng nội.

Chúc Yếu mỉm cười, khuôn mặt trắng trẻo, hiền hòa. “Vấn ớn.”

Đường như cũng không có gì phải lo lắng, chẳng qua là lên đàn một bản thôi mà. Mấy ngày trước cô và Đường Việt đã tập luyện vài lần, cậu chơi piano rất hay, cô thì đã quá thuần thục, nếu cứ phát huy như thường ngày thì chắc là sẽ không có sai sót gì.

Tường Diễm Nha hơi nhấc đầu lên, lăm bằm một câu. “Vậy thì tốt, mình cứ sợ cậu căng thẳng.”

Tường Diễm Nha chuẩn bị dựa vào Chúc Yếu ngủ tiếp một lúc, bỗng có người kéo nhẹ đầu tóc của cô. Cô lập tức quay đầu lại, nhìn rõ gương mặt phía sau mình thì hung dữ trừng một cái. “Trình Gia Úy, cậu làm gì vậy.”

Trình Gia Úy ngồi ngay phía sau Tường Diễm Nha, cậu khoanh hai tay trước ngực, cười hi hi. “Đừng ngủ mà, chúng ta trò chuyện đi.”

Chúc Yếu cũng quay đầu lại.

Bên cạnh Trình Gia Úy là vị trí của Nguyên Trạch, vừa vặn ngay phía sau Chúc Yếu. Về mặt anh thờ ơ hờ hững, giống như xung quanh có ồn ào đến mấy cũng không liên quan đến mình. Ánh mắt anh bình thản. Ngay lúc Chúc Yếu quay người lại, chuẩn xác bắt được ánh mắt cô.

Chúc Yếu hơi cụp mắt xuống, cong môi cười. Hình như khi này anh đang nhìn cô, không biết là đã nhìn bao lâu.

Tường Diễm Nha lười nói chuyện với Trình Gia Úy, chỉ nhìn Nguyên Trạch, bảo: “Lớp trưởng, cậu có mang danh sách các tiết mục biểu diễn không, cho mình mượn xem một chút đi.”

Mỗi lớp trưởng đều có danh sách các tiết mục biểu diễn, Nguyên Trạch đưa nó cho Tường Diễm Nha. Tường Diễm Nha vui vẻ nhận lấy, kéo Chúc Yếu xúm lại xem. Dài đến hai trang, tới 35 tiết mục. Lớp 12.9 là tiết mục thứ 28, gần về cuối.

Tường Diễm Nha chỉ vào danh sách, nói: “Côn Vũ Thanh Xuân, biểu diễn Chúc Hằng lớp 12.3. Ha ha, Yếu Yếu, anh cậu sẽ biểu diễn côn nhị khúc này.”

Bình thường đến hội diễn mừng năm mới, Chúc Hằng liền thừa cơ chuồn ra ngoài chơi, có đâu mà biểu diễn thứ gì khác.

Năm nay Chúc Hằng tâm huyết dâng trào, muốn mang vinh dự về cho lớp nên đã tự ứng cử.

Chúc Yếu liền trả lời. “Ừ, mấy ngày trước mình có thấy anh ấy luyện tập trong phòng khách, sau đó...” Chúc Yếu sờ cằm, ra chiều ngẫm nghĩ. Sau đó côn nhị khúc vô tình bay ra, đập trúng người Chúc Tấn Ung, Chúc Tấn Ung xách chiếc dép lê rượt Chúc Hằng chạy khắp phòng khách. Hai cha con người đuổi, người chạy, làm nhặng xị cả lên.

Tường Diễm Nha cười ha ha. “Anh cậu thật là thú vị.”

Bài phát biểu khai mạc dài dòng khô khan kết thúc, hội diễn văn nghệ mừng năm mới chính thức bắt đầu.

Người mở màn là Trình Hiếu Oánh lớp 10.3. Cô mặc bộ váy múa ba lê, mũi chân nhón lên, hòa vào tiếng nhạc du dương. Dưới ánh đèn rực rỡ, thân hình linh hoạt mà thanh nhã như một cô thiên nga đáng yêu đang tự do bay múa trên sân khấu.

Đám con trai đều xem rất hăng say.

Trình Gia Úy dùng khuỷu tay huých nhẹ Nguyên Trạch bên cạnh mình, nói nhỏ: “Không hổ là hoa khôi lớp 10.3, khí chất không tồi, mặt mũi cũng xinh xắn... Chắc chắc, đáng tiếc quá, sao lại để ý cậu nhí.”

Tuy Trình Gia Úy đã cố tình nói nhỏ nhưng Chúc Yếu vẫn nghe thấy khá rõ ràng. Trong lúc đang thưởng thức điệu múa, cô bỗng nhiên nhớ ra điều gì, hai mắt chớp khế một cái rồi mở to nhìn nữ sinh trên sân khấu. Đây chính là Trình Hiếu Oánh, hoa khôi của lớp 10.3 – người từng đi tặng sữa cho Nguyên Trạch mà Triệu Thiên Đình nhắc đến với cô lần trước.

Trình Gia Úy sờ cằm, bình luận. “Có điều ngực hơi nhỏ.”

Cuối cùng Tường Diễm Nha không chịu được nữa, quay lại mắng cậu: “Trình Gia Úy, cậu thật thô bỉ.”

Trình Gia Úy rụt người về phía sau, tròn tròn mắt. “Cậu nghe lên bọn mình nói chuyện à?”

Tường Diễm Nha cảm thấy buồn cười. “Là do giọng cậu to quá.”

Trình Gia Úy ghen hờn. Giọng của cậu đúng là rất lớn, có nhiều khi cậu cảm thấy mình đã nói rất nhỏ rồi nhưng đối với người khác, nó vẫn rất vang dội.

Sau ba bốn tiết mục, Triệu Thiên Đình dẫn Chúc Yếu đi hóa trang.

Phòng hậu đài rất lộn xộn, học sinh ầm ĩ chen chúc nhau. Triệu Thiên Đình dẫn Chúc Yếu đến trước một tấm kính hóa trang, ngồi xuống, đợi thợ trang điểm làm mặt cho cô.

Lớp 12.9 không thuê thợ trang điểm chuyên nghiệp. Lớp 12.7 bên cạnh vì muốn diễn kịch kịch sử nên đã tốn một số tiền lớn thuê thợ về. Triệu Thiên Đình cũng khá thân với lớp trưởng lớp 12.7 nên đã hỏi trước một tiếng, tiền thuê trang điểm cho Chúc Yếu luôn.

Thợ trang điểm rất trẻ, là một chàng trai ăn mặc rất thời thượng, cũng rất chuyên nghiệp. Trong lúc trang điểm chỉ trao đổi với Chúc Yếu vài câu đơn giản, còn lại rất hiếm khi lên tiếng, nhưng thành quả của anh ta thì đúng là rất đẹp.

Thiếu nữ 17 tuổi, hoàn toàn không cần trang điểm cầu kỳ lòe loẹt. Da Chúc Yếu vốn đã trắng trẻo mịn màng, có thể bớt được rất nhiều bước, chủ yếu là nhấn vào đôi mắt và đôi môi.

Trang điểm lên sân khấu phải đậm hơn lúc bình thường.

Lông mi Chúc Yếu vốn đã cong, giờ thêm hàng mi giả làm cho đôi mắt càng long lanh, như biết nói. Phấn mắt tông màu chủ đạo là hồng cam, đường kẻ mắt dài uốn cong, rồi ngay tại đuôi mắt điểm xuyết vài đóa hoa đào nho nhỏ, sống động như thật. Trên mặt cô đã có lớp má hồng vừa phải, chiếc cọ trang điểm mềm mại có chấm phấn bắt sáng quét qua trán và sống mũi, sau đó là chiếc cằm xinh xinh. Phấn trên chân mày và hai bên má cũng phủ một ít phấn bắt sáng.

Cuối cùng là đôi môi.

Cây cọ môi màu hồng mềm mại tí mí vẽ theo cánh môi. Môi Chúc Yếu căng đầy, hình dáng rất đẹp, màu hồng nhạt đầy sức sống. Chấm nhẹ chút son bóng lên, đôi môi lập tức căng mọng mượt mát.

Khi thợ trang điểm vừa đặt cây cọ xuống, Chúc Yếu mở mắt ra, nhìn mình trong gương.

Mái tóc đen dài được búi lên, kiểu phi tiên tinh xảo thanh thoát, hai lọn tóc thừa rũ xuống hai bên, khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ, chân mày như dáng núi xa, đôi mắt là điểm nhấn đặc biệt nhất. Trang điểm hơi đậm, nhưng tạo cảm giác vừa nhìn là đã phải sửng sốt, là kiểu trang điểm mà tiểu công chúa chưa từng thử qua khi còn ở hoàng cung Đại Ngụy.

Triệu Thiên Đình nhìn đến ngây người. “Đẹp quá đi mất!”

Lớp trưởng lớp 12.7 bên cạnh cũng nhìn sang, trêu một câu “Woa, lúc này trang điểm cho lớp của mình cũng không được đẹp đến thế.”

Thợ trang điểm cầm bông phấn, ngón tay út cong lên, khom người dậm lại cho Chúc Yếu, cuối cùng sửa sang lại hàng mi, cười bảo: “Biết sao được, cô bé này quá xinh, vẽ sơ một chút là đẹp ngay.”

Hóa trang xong, Chúc Yếu xách cái túi giấy vào phòng thay đồ. Mấy buồng thử đồ lúc này chật kín người.

Lúc Phùng Tinh Văn ôm quần áo đến thay, vừa lúc gặp Chúc Yếu đang đợi ở đó. Mắt hai người chạm vào nhau, đều ngẩn người trong một giây.

Phùng Tinh Văn nhìn Chúc Yếu xinh đẹp kiều diễm, ký ức bắt đầu nhớ lại tiểu công chúa không rành thế sự trong chốn thâm cung Đại Ngụy. Lúc đó, tiểu công chúa là người mà cô ngưỡng mộ nhất, thích làm gì thì làm, muốn gả ai thì gả.

Trước kia gặp nhau, Phùng Tinh Văn không chịu nhận Chúc Yếu là vì muốn né tránh Chúc Hằng, có điều bây giờ...

Phùng Tinh Văn chủ động lên tiếng, chào hỏi: “Công chúa.”

Chúc Yếu nghĩ nếu Phùng Tinh Văn không muốn tiếp xúc với cô thì cô sẽ giả vờ không quen biết. Bây giờ Phùng Tinh Văn chủ động chào hỏi, Chúc Yếu ngây người vài giây, sau đó mới mỉm cười, đáp: “Chị Phùng đừng khách khí, chị gọi em Chúc Yếu là được.” Bây giờ còn công chúa gì nữa chứ? Cô và Phùng Tinh Văn đều là học sinh Hành Dương, là bạn học.

Phùng Tinh Văn gật đầu. Tinh cô ôn hòa, giọng có vẻ áy náy. “Trước kia... trước kia chị có tình không quen biết em... Xin lỗi nhé.”

Chúc Yếu vội nói: “Là do anh trai em không tốt, cứ quẩn lầy chị. Chị không muốn tiếp xúc với bọn em cũng là chuyện rất bình thường.” Nói đến Chúc Hằng, Chúc Yếu hỏi thêm một câu: “Anh trai em gần đây có còn làm phiền chị không. Chị cứ nói em, em răn anh ấy giúp chị.”

Phùng Tinh Văn lắc đầu. “Không có.” Gần đây Chúc Hằng không đến đây đưa cô, có đôi khi chạm mặt trên đường, cô nom nớp lo sợ, nhưng Chúc Hằng lại làm như không nhìn thấy. Ngày xưa, thái tử Chúc Hằng tính cách ham vui, ưa mới mẻ, còn cô tẻ nhạt không thú vị, cậu không có hứng thú với cô cũng là chuyện bình thường.

“Rẹt” một tiếng, màn cửa phòng thay đồ ở giữa được kéo ra, cô bạn vừa thay đồ xong bước từ trong ra. Không nói thêm nữa, Phùng Tinh Văn bảo: “Em vào thay trước đi.”

Chúc Yếu trả lời: “Được.” Cô xách cái túi giấy bước vào, đang định kéo màn thì Phùng Tinh Văn bỗng bước tới, tay nhẹ nhàng giữ màn lại. Chúc Yếu nghi hoặc nhìn cô, thấy cô đang nhìn mình chăm chăm, như có điều gì đó rất muốn nói nhưng lại rất do dự.

Phùng Tinh Văn biết mình không nên nhiều chuyện, nhưng nhìn tiểu công chúa ngây thơ trong sáng thế này, vẫn muốn nhắc nhở cô. Phùng Tinh Văn nói với giọng thăm dò: “Công chúa và thái phó... đang quen nhau sao?” Tuy không tiếp xúc với Nguyên Trạch nhưng Phùng Tinh Văn cũng có thể khẳng định anh chính là thái phó chuyển kiếp đến.

Chúc Yếu bỗng tròn to mắt, trông có vẻ rất ngạc nhiên.

Ngày xưa lúc còn là công chúa, tuy rất mến mộ thái phó nhưng tình cảm này luôn được cô giấu thật sâu trong đáy lòng. Thái phó rất siêu phàm, cô không muốn mình ảnh hưởng đến tương lai của anh cho nên dù có thích đến đâu cũng không dám đề cho người khác biết, kể cả Phùng Tinh Văn – hoàng tử tương lai thường vào cung làm bạn với cô.

Phùng Tinh Văn không biết cô mến mộ thái phó, mà ngày xưa thái phó cũng không có qua lại gì với cô. Chúc Yếu không rõ, tại sao Phùng Tinh Văn bỗng nhiên hỏi như vậy...

Đôi mắt hạnh của Phùng Tinh Văn ánh lên vẻ hiền hòa, nhìn khuôn mặt nghi hoặc của tiểu công chúa, nói rất nhỏ nhưng vẫn khá rõ ràng. “Chị chỉ hy vọng công chúa đừng để lỡ nhân duyên của mình.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Ăn ý

Đúng là ngày xưa Phùng Tinh Văn không biết tiểu công chúa mến mộ thái phó, càng không biết vị thái phó đa mưu túc kế kia và tiểu công chúa có qua lại gì với nhau hay không. Trong mắt Phùng Tinh Văn – lúc còn là thiếu nữ chốn khuê phòng – hai người này gần như không hề tiếp xúc gì với nhau, thậm chí trong quá trình bầu bạn với tiểu công chúa, cô cũng chưa từng nghe công chúa đề cập đến việc mình thích vị công tử nhà nào. Có lần, từ Tiều hoàng hậu, cô được biết tiểu công chúa từng khéo léo từ chối tuyển Nguyên Trạch làm phò mã.

Khi ấy, cô hơi ngạc nhiên. Sao công chúa lại không vừa mắt chàng trai mà đàn bà con gái khắp Đại Ngụy đều muốn gả cho nhỉ. Trong ấn tượng của Phùng Tinh Văn, từ đó cô không

bao giờ liên hệ tiểu công chúa và thái phó với nhau.

Vì thế, khi nhìn thấy hình ảnh đó, cô đã cực kỳ ngạc nhiên... Cho nên dù hiện tại không muốn có liên quan gì với những người của kiếp trước nữa thì vẫn không nhận được mà nhắc nhở tiểu công chúa một câu: “Em và cậu ấy nhất định phải ở bên nhau.”

Phùng Tinh Văn chu đáo kéo màn lại cho Chúc Yếu. Đèn trong phòng thay đồ hơi tối, Chúc Yếu cầm túi giấy, chau mày im lặng, vẫn đang nghĩ hoặc trước câu nói của Phùng Tinh Văn. Cô thích Nguyên Trạch, đương nhiên sẽ ở bên cạnh anh. Nhưng... với tính cách của Phùng Tinh Văn, tại sao lại nói với cô chuyện này? Có chuyện gì mà cô không biết chăng?

Bây giờ không phải là lúc nghĩ những chuyện này, kiểu gì sau này cũng sẽ có cơ hội hỏi chị ấy.

Đặt cái túi lên băng ghế, Chúc Yếu lấy bộ váy được xếp gọn gàng trong đó ra. Lúc chuẩn bị thay, cô bỗng phát hiện trên vai có hai chỗ bị cắt rách. Hai bên trái phải lần lượt bị cắt hai đường thật dài, đặc biệt là bên phải còn nghiêm trọng hơn, nếu mặc vào, e là cả bờ vai sẽ lộ ra hết.

Bên ngoài, Triệu Thiên Đình đang trò chuyện với lớp trưởng lớp 12.7 về Phùng Tinh Văn – vừa bước vào phòng thay đồ. “Ê, đó là con gái thầy Phùng hiệu trưởng phải không? Nhìn rất gần dị nha.”

Lớp trưởng lớp 12.7 gật đầu, đưa mắt liếc về hướng Phùng Tinh Văn vừa đi vào, đáp: “Đúng vậy. Nếu không phải lúc ấy thầy Phùng vừa lúc bắt gặp Chúc Hằng bắt nạt cậu ấy thì chắc đến tốt nghiệp mình cũng không biết...” Phùng Tinh Văn có tính cách hướng nội, rất bình dị, bình thường chỉ thân với với Từ Diễm ngồi cùng bàn.

Hội diễn mừng xuân lần này, lớp 12.7 được cấp một số vốn lớn, cũng là vì thầy chủ nhiệm bắt Phùng Tinh Văn phải lên biểu diễn.

Triệu Thiên Đình sờ cằm, gật gù. Sau đó khi nhìn thấy Chúc Yếu đi ra, cô hơi giật mình, bước tới hỏi: “Sao cậu chưa thay quần áo?”

Chúc Yếu đưa chiếc váy cho cô xem. Triệu Thiên Đình nhận lấy, lập tức điên tiết lên. “Bà nó, ai mà thất đức đến vậy? Sao lại làm thành thế này... Váy thì làm sao mặc được?” Chiếc váy vốn đã mỏng manh, bây giờ lại rách nát chẳng ra làm sao nữa.

Váy và giày luôn được đặt trong chiếc túi giấy này, Chúc Yếu không hề động đến. Sáng nay mang đến lớp, cô vẫn luôn để trong ngăn tủ, bây giờ sắp lên sân khấu biểu diễn, không ngờ lại thành thế này. Không biết là ai làm nữa. Lúc này việc quan trọng nhất chính là nghĩ cách giải quyết vấn đề.

Chúc Yếu hơi cụp mắt, nghĩ ngợi rồi nhìn Triệu Thiên Đình, hỏi: “Bây giờ hỏi mượn chị cậu có kịp không?”

Phòng làm việc của Thư Đường cách Hành Dương không xa, nếu bây giờ gửi đồ qua thì chắc là còn kịp.

Triệu Thiên Đình ào nãu trả lời: “Tết dương lịch được nghỉ mà, chị họ mình hôm qua đã bay đi Thái Lan chơi rồi. Tuy trong nhà chị ấy có chìa khóa nhưng đi về về chắc chắn là không kịp.” Tay cầm chiếc váy bị cắt nát, Triệu Thiên Đình càng nghĩ càng thấy tức giận. “Là bạn học chung một lớp, sao không có chút suy nghĩ nào cho danh dự của lớp nhỉ. Thủ đoạn này thật là dễ tiện.”

Triệu Thiên Đình biết trong lớp Hứa Du Du là người không ưa Chúc Yếu nhất, lúc này tuy không nói trong lòng thâm tâm cô đã chắc chắn việc này do Hứa Du Du làm.

Triệu Thiên Đình nhét chiếc váy vào trong túi, phiền não đến vô đầu bức tai.

Chúc Yếu bình tĩnh nhìn Triệu Thiên Đình, sau đó đưa tay lôi chiếc váy ra, ngắm nghía một lúc. Gương mặt nhỏ nhắn lại có một vẻ trấn định, trái ngược hẳn với ngoại hình yếu ớt của mình. Cô hỏi: “Triệu Thiên Đình, cậu có cách nào tìm được kim chỉ không?”

Triệu Thiên Đình hoàn hồn, nghe giọng nói nhẹ nhàng của Chúc Yếu, mắt bỗng sáng lên. “Lớp 12.7 bên cạnh có kim chỉ, mình vừa thấy các cậu ấy khâu chiếc móc áo...” Ngừng một chút, giọng cô bỗng cao hơn. “Đừng nói là cậu định vá ngay tại đây nhé?”

Thời buổi nào rồi, làm sao còn có con gái đảm đang việc may vá chứ. Triệu Thiên Đình hoàn toàn không nghĩ tới việc Chúc Yếu có thể tự tay may vá, dù sao người ta cũng là đại tiểu thư, trên người mặc toàn là hàng hiệu. Thế là cô nhăn mặt khóc than. “Ngay cả xô kim mình còn không biết nữa chứ nói chi là vá áo. Hay là để mình hỏi trong lớp có bạn nào biết vá không?”

Chúc Yếu mỉm cười gật đầu. “Cậu mượn kim chỉ giúp mình là được. Ừm... phải tìm chỉ có màu tiếp với bộ váy này.”

Lúc này, Triệu Thiên Đình đã nghe ra là Chúc Yếu muốn đích thân vá áo. Cô tròn mắt nhìn Chúc Yếu.

Cô đang quỳnh quáng lên đây, sao Chúc Yếu chẳng lo lắng gì thế chứ.

Cuối cùng Triệu Thiên Đình sang lớp 12.7 mượn kim chỉ, tìm một chỗ trong hậu trường ngồi nhìn Chúc Yếu, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy không yên tâm, cho nên tay vẫn cầm điện thoại, bắt đầu nhấn vào group lớp hỏi các bạn nữ trong lớp xem có ai biết may vá và không thì mau mau vào hậu đài.

Nhấn qua nhấn lại, thế là tất cả các bạn trong lớp đều biết chuyện váy của Chúc Yếu bị cắt phá.

Trong hậu đài.

Tường Diễm Nha nhìn tin nhắn trong nhóm, không nhận được chữ nhẹ một câu.

Trình Gia Ủy cũng đang đọc tin trong nhóm, cậu đưa tay chạm vào đầu Tường Diễm Nha ở phía trước, hỏi: “Thế này là thế nào?” Lần trước chụp ảnh chẳng phải váy áo vẫn lành lặn ư? Sao tự nhiên lại thành thế này?

Tường Diễm Nha nhìn Hứa Du Du bên cạnh một cái, không chỉ đích danh mà lầm bầm một câu: “Ai biết là đùa thất đức nào làm. Thật nham hiểm!”

Lúc Hứa Du Du nhìn thấy tin nhắn trong nhóm, tìm bỗng đập thịch một cái.

Cảm giác ấy rất lạ. Rõ ràng không liên quan gì đến cô, nhưng bình thường cô là người ghét Chúc Yếu nhất nên bây giờ, váy áo của Chúc Yếu bị người ta làm rách, phản ứng đầu tiên của cô là... chắc chắn các bạn sẽ nghĩ là cô làm.

Rõ ràng không làm, nhưng cô bỗng thấy chột dạ, có cảm giác có trăm cái miệng cũng không biện hộ được.

Hứa Du Du không cãi nhau với Tường Diễm Nha, chỉ trả lời vu vơ một câu thật khê. “Khùng à.”

Triệu Thiên Đình nhìn tin nhắn trong lớp, quỳnh đến nổi nhảy đứng nhảy ngồi. Sau đó cô nhìn thấy Lâm Chi Y nhắn lại một tin: “Minh biết chút đỉnh, có điều cũng không giỏi lắm đâu

nha.”

Lâm Chi Y học tập và tính cách đều tốt, trước nay rất bình dị. Học sinh ưu tú trước giờ đa số đều như thế, luôn khiêm tốn. Vừa nhún xong, đám con trai lập tức hòa vào:

“Thời khắc quan trọng, vẫn là hoa khôi ra tay.”

“Lâm Chi Y học giỏi như thế mà còn biết may vá. Quả là toàn tài.”

“Ồ cô đại chắc Lâm Chi Y sẽ là tiểu thư khuê các.”

Lâm Chi Y không để ý đến tin nhắn của lũ con trai, chỉ tag Triệu Thiên Đình. “Cần mình vào trong đó không?”

Mặt Triệu Thiên Đình giãn ra, cuối cùng cũng tìm được cứu tinh. Cô vội đánh một hàng chữ, bảo Lâm Chi Y mau vào hậu đài. Nhún xong, cô quay sang nhìn Chúc Yếu, sau đó... lập tức ngáy người ra.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42-2: Ăn ý

Chúc Yếu đang ngồi trong góc để vá áo. Ánh đèn vàng lờ mờ, xung quanh người qua kẻ lại, cô gái có vóc dáng nhỏ nhắn đang điềm tĩnh ngồi. Đầu cô hơi cúi, vài lọn tóc nhẹ nhàng buông xuống, gương mặt đã trang điểm theo phong cách cổ trang đầy vẻ nghiêm túc. Bàn tay nỏn nà đang cầm kim chỉ, động tác nhàn nhã mà lưu loát, thuần thục xuyên kim qua lại giữa hai mặt vải.

Để vì trang dung quá cổ điển nên trong khoảnh khắc quay người lại nhìn thấy Chúc Yếu, Triệu Thiên Đình có cảm giác như mình đang xuyên không. Cô nín thở, sau đó đi đến trước mặt Chúc Yếu, cúi đầu nhìn những đường kim thuần thục đến khó tin đang lượn qua lượn lại.

Triệu Thiên Đình ngơ ngác như phát ngốc, ánh mắt cứ dôi theo từng mũi kim lên xuống, sau đó từ từ hé miệng, thốt ra. “Má... ời!”

Hậu đài ồn ào phức tạp nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến động tác của Chúc Yếu. Cô vẫn cầm kim chỉ, nhanh chóng vá áo. Đầu chỉ vá không thôi, thời gian vẫn còn nhiều nên cô khéo léo kết hợp những đường chỉ vá với những đường thêu hoa đào trên áo tạo thành hình những hoa đào đơn giản hơn.

Triệu Thiên Đình thoáng đoán được ý định của cô, mặt hiện lên vẻ không dám tin, ngạc nhiên bảo: “Chúc Yếu... Đừng bảo cậu xuyên việt từ cổ đại tới nha?” Ai mà ngờ cô còn biết thêu thùa chứ, bình thường có thể hiện chút nào đâu. Trong mắt Triệu Thiên Đình, Chúc Yếu là một cô bạn ít nói, ít gây sự, thành tích rất kém nhưng gia đình rất có tiền.

Chúc Yếu mỉm cười, giọng ngọt ngào. “Mình từng học đôi chút.”

Nữ tử Đại Ngụy phần lớn thêu thùa rất giỏi. Chúc Yếu tuy là công chúa nhưng thiếu thời ngây thơ, cũng từng mơ đến một ngày kia sẽ tự tay may quần áo cho phu quân mình. Tay nghề của cô là do người thợ giỏi nhất trong hoàng cung Đại Ngụy chỉ dạy, gần như là dốc lòng truyền thụ, lúc ấy cô cũng học rất nghiêm túc. Bây giờ tuy đã lâu không tiếp xúc nhưng vừa đụng đến kim chỉ, tay cô liền làm theo thói quen.

Lúc Hứa Du Du theo Lâm Chi Y tới nơi thì nhìn thấy Chúc Yếu đang ngồi trên băng ghế may vá, khuôn mặt hơi cúi. Từ góc Hứa Du Du nhìn sang, lúc cô giờ tay lên thì lộ ra cổ tay trắng ngần.

Lâm Chi Y cũng ngáy người nhìn.

Triệu Thiên Đình nhìn Chúc Yếu may vá đến thất thần, gần như quên mất Lâm Chi Y.

Bây giờ nhớ lại, cô ngại ngùng nói: “Có lẽ để cậu phải uống công đi chuyển này rồi...” Cô đưa tay chỉ vào Chúc Yếu. “Chúc Yếu thật là lợi hại.”

Khuôn mặt cứng đờ của Lâm Chi Y nhanh chóng nở nụ cười. “Không sao, vấn đề được giải quyết là tốt rồi.”

Hứa Du Du hơi tức giận. “Đây chẳng phải hành hạ người khác sao? Lúc này Chi Y lo lắng chết được, vội vàng vàng chạy vào đây, suýt nữa là ngã.”

Triệu Thiên Đình lập tức trả lời. “Thật ngại quá đi mất.”

Lâm Chi Y lắc đầu, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Chúc Yếu.

.....

Trên sân khấu.

Các tiết mục đặc sắc lần lượt được thể hiện, giờ đã đến lớp 12.3. Người dẫn chương trình giới thiệu xong, tiết mục bắt đầu. Ngay giữa hàng ghế đầu tiên dưới sân khấu, thầy Phùng hiệu trưởng ngồi chung với ban giám hiệu, chăm chăm cho từng tiết mục. Sau khi âm nhạc trên sân khấu vang lên, màn che được kéo ra, ánh đèn pha rực rỡ sắc màu lóe lên, rộn ràng chiếu theo từng nhịp điệu sôi động. Một nam sinh mặc quần jean, áo jean đứng nghiêng người, tay cầm vành nón lưỡi trai, xuất hiện thật ấn tượng.

Các tiết mục trước đó đa số là những bài chúc xuân khá rập khuôn, giờ Chúc Hằng đứng giữa sân khấu thật thu hút, nháy mắt phải một cái, gửi một nụ hôn gió xuống phía dưới trông thật ngầu.

Đám học sinh đang cảm thấy tê nhạt tức thì trở nên náo nhiệt. Các cô gái còn vội che mặt xấu hổ.

Theo động tác múa cón thật ngầu của Chúc Hằng, cây cón nhị khúc linh loạt bay múa trên đôi tay cậu. Mồ hôi chảy ròng, lồng ngực phập phồng, cả người cậu toát ra hơi thở thanh xuân nhiệt huyết của học sinh cấp 3.

Hội trường sôi sục, không khí được khuấy động lên. Ngay cả đám con gái bình thường rất sợ Chúc Hằng cũng phải hò hét.

Thầy Phùng hiệu trưởng thì lờm lờm Chúc Hằng trên sân khấu, mặt đầy vẻ chán ghét, lâu bầu một tiếng: “Làm trò gì vậy chứ.”

Thầy Phùng cầm cây bút đen bên tay, chuẩn bị chấm điểm cho Chúc Hằng. Trên sân khấu, Chúc Hằng đã chuẩn bị làm động tác kết thúc, giơ cánh tay lên, gỡ chiếc mũ lưỡi trai trên đầu mình xuống, quăng đại xuống dưới sân khấu. .

Trên đầu tối lại, có thứ gì đó ném trúng. Tay thầy Phùng run lên, mắt đảo một cái rồi nhìn lên trên. Một chiếc mũ lưỡi trai đúng lúc dội trên đầu của thầy một cách vừa vặn.

Bình thường thầy Phùng nghiêm túc, đứng đắn. Lúc này các vị trong ban giám hiệu nhìn thấy chiếc mũ lưỡi trai trên đầu thầy đều bật miệng, cổ nín cười.

Thầy Phùng hừ một tiếng, lấy chiếc mũ xuống, sau đó cầm bút lên, viết vào giấy sổ điểm thấp nhất trong lịch sử dành cho lớp 12.3.

Chúc Hằng – tự cảm thấy biểu diễn rất tốt – lúc này trở về chỗ ngồi. Nhận lấy chai nước do đàn em đưa qua, cậu uống ừng ực thật sáng khoái.

“*Tiếng cao thấp lựa chen lẫn gảy/Mâm ngọc đầu bông nảy hạt châu*”**[1]**. Chắc hẳn mọi người đã quá quen thuộc với bài thơ *Tỳ bà hành* của Bạch Cư Dị. Tỳ bà là nhạc cụ cổ điển của nước ta, còn piano lại được xưng tụng là vua của các loại nhạc cụ cổ điển phương Tây. Tiếp theo đây, xin mời quý khán giả thưởng thức bản Xuân Giang Hoa Nguyệt Dạ, hòa tấu tỳ bà và piano do Chúc Yếu và Đường Việt lớp 12.9 thể hiện.”

Đèn trên sân khấu tối dần.

Tiếng đàn piano du dương dần vang lên. Chưa thấy bóng người, đã nghe tiếng đàn. Tầm màn phía cánh trái dần được kéo ra, đèn cũng dần sáng lên. Xuất hiện trước nhất là một cây đàn piano đen bóng. Sau cây đàn là một nam sinh mặc áo đuôi tôm, cổ thắt nơ bướm, gương mặt thanh thoát, ngón tay thon dài đang nhảy múa trên những phím đàn đen trắng. Tiếng nhạc dịu êm như phát ra từ đầu ngón tay của cậu.

Bỗng cậu dừng tay, ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt dịu dàng nhìn phía đối diện.

Tầm màn phía cánh phải dần kéo ra, có cảm tưởng cùng với nó một bức tranh sơn thủy với những nét bút đậm nhạt cũng dần được triển hiện. Một bóng dáng mảnh mai yêu kiều vượt thời gian mà đến. Mấy nữ trong tranh tay áo tung bay, phía trước ôm tỳ bà, như hoa dưới ánh trăng. Trên cánh tay mảnh khảnh, một dải lụa nhạt màu hồ hững rũ xuống, như thể ánh trăng chiếu xiên qua. Những ngón tay ngọc thon thả dạo trên dây đàn, khuôn mặt nghiêng hơi cúi cực kỳ xinh đẹp, vài lọn tóc mềm mại cũng rũ theo. Nàng khẽ mỉm cười, dung nhan như hoa đào.

Tiếng tỳ bà trong trẻo réo rắt.

Hoàn toàn trái ngược với tiết mục sôi động trước đó, dưới sân khấu thầy và trò đều bất giác yên lặng.

Có cậu bạn nhìn đến ngây người. “Đây là Chúc Yếu lớp 12.9 sao? Mặc đồ cổ trang đẹp quá đi mất!”

Ai đó trả lời. “Lớp 12.9 sao toàn người đẹp như thần tiên không vậy trời? Chẳng phải lớp đó đã có nam thần Nguyễn Trạch và hoa khôi Lâm Chi Y rồi ư, sao còn có hai người trên sân khấu nữa?

Cậu bạn đầu tiên phản bác. “Mình cảm thấy Chúc Yếu đẹp hơn Lâm Chi Y nhiều.”

Cô bạn bên cạnh cũng nhao nhao tham gia câu chuyện. “Chị Chúc Yếu mặc đồ cổ trang thế này đúng là đẹp đến choáng váng, khí chất vô đối. Lại đàn tỳ bà hay thế nữa chứ.”

Cũng có người chọc ghẹo hai anh em Chúc Yếu và Chúc Hằng. “Phong cách của Chúc Yếu quả là khác một trời một vực với anh trai cô ấy. Một người là hoàng tử hip hop, một người là tiểu công chúa cổ điển.”

Khi tiếng đàn piano vang lên, ánh đèn tập trung vào người Đường Việt. Đến lượt tiếng đàn tỳ bà vang lên, ánh đèn diu dịu lại hướng về phía Chúc Yếu. Trong hội trường tối om yên tĩnh này, dường như chỉ còn lại hai người trên sân khấu, phối hợp vô cùng ăn ý.

Trình Gia Ủy đã nhìn thấy bức ảnh Chúc Yếu mặc đồ cổ trang nhưng lần đó chưa trang điểm. Lần này cô còn búi tóc, cúi đầu đàn tỳ bà. Đối với đám học sinh nam mà nói, hình ảnh này có sức kích thích thị giác quá mạnh mẽ.

Chúc Yếu xinh xắn, ít nói. Bình thường mặc đồng phục rộng rãi, lặng lẽ học tập, hàng ngày bị đồng bài tập đè ép đến độ thở không nổi. Nhưng khi quảng đi gánh nặng học hành, ôm đàn tỳ bà vào, cô lập tức thoát ra ánh hào quang bình thường bị che giấu. Tuy im lặng ngồi đó, vẫn có thể thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Mây đen, môi đỏ, dào dạt khí chất cổ điển.

Tiếng đàn tỳ bà đã tuyệt, người đàn còn tuyệt hơn.

Trình Gia Ủy quay đầu sang nhìn Nguyễn Trạch bên cạnh thì thấy anh đang nhìn lên sân khấu, tuy vẻ mặt bình thản nhưng ánh mắt không chệch li nào. Cậu hơi nghiêng đầu qua, ép giọng thật khẽ, cố tình trêu chọc anh. “Nhìn thế này, tên oắt Đường Việt kia và bạn cùng bàn của cậu cũng xứng đôi lắm đấy. Ở cổ đại thì sẽ gọi cái gì mà...”

Trình Gia Ủy sò cằm ngẫm nghĩ rồi mắt sáng lên, à nhỏ một tiếng. “Gọi là cảm sát hòa mình.” (Chỉ sự hòa hợp tốt đẹp của vợ chồng)

Nguyễn Trạch không đáp lại.

[1] (Bản dịch của Phan Huy Vĩnh)

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Đố kị

Chúc Hằng bóp chai nước bằng nhựa nghe răng rắc. Hai chân cậu gác lên nhau, vắt thành hình chữ ngũ. Những phục sức kim loại trên chiếc áo jean loáng thoáng phản chiếu lấp lánh.

Mắt cậu nhìn chăm chăm vào chàng thiếu niên ngồi sau chiếc đàn piano, rất muốn nói ánh mắt chứa chan tình cảm kia là có ý gì? Lần trước bị kéo vào trong hẻm đập một trận vẫn chưa đủ sao? Chúc Hằng canh rất kỹ. Cậu không làm gì được Nguyễn Trạch nhưng người ngoài đường hòng tơ tưởng gì đến em gái cậu.

Chúc Hằng càng nhìn Đường Việt càng cảm thấy ngứa mắt.

Đàn em theo đưa nước, đưa đồ ăn vặt cho Chúc Hằng cứ nhìn chăm chăm lên sân khấu, miệng há hốc, trông khá ngốc: “Đại ca, em gái anh đẹp quá.”

Chúc Hằng vẫn vắt chéo chân, liếc một cái, đuôi mắt nhướng lên, đôi môi mỏng khẽ mấp máy, giọng rất hồ hững: “Đẹp?”

Cậu em gật đầu lia lịa. “Phải phải.”

Sau đó, Chúc Hằng nhếch môi, đưa tay đánh bộp vào đầu cậu kia, cực kỳ kiêu ngạo chỉ lên sân khấu. “Đó là em gái tao.”

Cậu em xoa đầu, giọng hơi ảm ức: “Em biết mà.”

Chúc Hằng nghiêm giọng, trừng mắt thật to: “Vậy mày còn dám nhìn? Coi chừng ăn đập bây giờ.” Nói rồi cậu giơ tay lên làm động tác như sắp đánh.

Cậu kia vội vàng ôm đầu, sau đó nhân lúc Chúc Hằng không để ý, len lén nhìn lên sân khấu một chút.

Bản hòa tấu ty bà và piano *Xuân Giang Hoa Nguyệt Dạ* kết thúc, Đường Việt và Chúc Yếu đứng dậy, cúi người chào các vị lãnh đạo, các thầy cô và các bạn học sinh bên dưới. Đường Việt thư sinh cao ráo, Chúc Yếu mặc váy cổ trang đứng bên cạnh càng có vẻ nhỏ nhắn mong manh. Tiếng vỗ tay như tiếng sấm, màn tử tử được kéo lại. Đường Việt quay đầu qua nhìn Chúc Yếu, ngai ngừng nói: “Chúc Yếu, cậu mặc thế này... thật là đẹp.”

Chúc Yếu biết Nguyễn Trạch không thích mình tiếp xúc với Đường Việt, cho nên dạo này cô không thường nói chuyện với cậu nữa. Còn Đường Việt, biết anh trai cô có thành kiến với mình, trong nhất thời không biết phải giải quyết thế nào nên đành giữ khoảng cách rồi tính.

Chúc Yếu ním cười nói cảm ơn. Cô ăn mặc mỏng manh, lúc này chăm chú đàn ty bà thì không thấy gì, bây giờ lạnh đến nỗi hai hàm răng run lên cảm cấp, phần da thịt lộ ra ngoài nôi hết cả da gà. Vừa bước vào cánh gà, Triệu Thiên Đình liền đưa chiếc áo lông trên tay cho Chúc Yếu khoác vào rồi cười thật tươi, ca ngọt: “Lúc này hai cậu phối hợp với nhau quá là hoàn mỹ, đúng là hết sức ăn ý.” Đường Việt ngượng ngùng gãi đầu, đưa mắt nhìn Chúc Yếu.

Chúc Yếu đang lạnh run cả người, cô rút đầu lại, hắt xì một cái, chớp mũi xinh xắn đã hơi ửng đỏ.

Triệu Thiên Đình vội vàng gục cô. “Chúc Yếu, cậu đi thay quần áo trước đi, đừng để bị cảm.”

Chúc Yếu gật đầu lia lịa, run rẩy chạy vào phòng thay quần áo.

Triệu Thiên Đình nhìn theo bóng lưng Chúc Yếu, sau đó mắt liếc về phía Lâm Chi Y và Hứa Du Du bên cạnh. Lúc này không có thời gian, bây giờ tiết mục đã diễn xong, Triệu Thiên Đình nhìn Hứa Du Du với một ánh mắt khác.

Cô không trực tiếp kết luận là Hứa Du Du làm, có điều giọng rất lạnh lùng: “Hành lang phòng học có camera giám sát. Tôi nhất định sẽ điều tra rõ chuyện váy áo của Chúc Yếu.”

Hứa Du Du biết Triệu Thiên Đình đang nói cho mình nghe. Cô không muốn cãi cọ với Triệu Thiên Đình, trong lòng vừa phiền não vừa hỗn loạn nên kéo cánh tay Lâm Chi Y, nói: “Chi Y, chúng ta đi thôi.”

Lâm Chi Y hơi hoảng hốt, đi theo Hứa Du Du rời khỏi đó.

Đi được một đoạn, Hứa Du Du càng nghĩ càng cảm thấy uất ức. Trước mặt Lâm Chi Y, cô không che giấu cảm xúc của mình. Một nữ sinh mười bảy mười tám tuổi, làm sao chịu được nỗi oan ức này.

“Làm gì chứ? Sao ai cũng cảm thấy quần áo của Chúc Yếu là do mình phá hỏng, mình còn chưa chạm vào nó nữa là. Đến lúc đó trích xuất camera, mình chắc chắn bắt Triệu Thiên Đình xin lỗi mình.”

Không phải cô làm, nhưng ai cũng ngầm cho rằng cô làm, cô có một trăm cái miệng cũng cãi không xong, cảm thấy chột dạ một cách vô cớ.

Cảm giác này đúng là khó chịu.

Lâm Chi Y bỗng nhiên kéo cánh tay cô, gọi cô lại.

Hứa Du Du ngơ ngác quay đầu lại, mắt đã hơi rung rung. “Sao thế?”

Lâm Chi Y cặp chiếc cặp tóc tinh xảo, khuôn mặt thanh tú, đôi môi hơi nhợt nhạt, có cảm giác như bị suy nhược. Hứa Du Du ngẩn người vài giây, định hỏi cô phải chăng cảm thấy không được khỏe, bỗng nhiên trong đầu hiện lên một ý nghĩ thật hoang đường.

Rõ ràng rất hoang đường, nhưng không biết thế nào lại buột thốt ra khỏi miệng: “Váy áo của Chúc Yếu là do cậu...”

Hứa Du Du vô cùng ngưỡng mộ Lâm Chi Y. Ngưỡng mộ thành tích của cô, tính cách của cô, gia thế thư hương của cô. Được làm bạn với Lâm Chi Y là chuyện mà Hứa Du Du vẫn lấy làm kiêu ngạo. Trong mắt cô, Lâm Chi Y vô cùng hoàn hảo, không chút khiếm khuyết nào. Trong quá trình làm bạn với Lâm Chi Y, Hứa Du Du khi vô tình khi cố ý bắt chước thói quen, cách ăn mặc và cách nói chuyện của cô.

Mỗi Lâm Chi Y run run, giọng rất nhỏ: “Mình cũng không biết tại sao.”

Không biết bắt đầu từ lúc nào, cô dần để ý đến Chúc Yếu – cô bạn có thành tích kém nhất lớp. Sự chú ý vốn luôn dành cho cô bỗng nhiên bị người khác đoạt đi, ngoài mặt cô tỏ vẻ không quan tâm, nhưng thật ra trong lòng lại vô cùng để ý.

Nhìn Chúc Yếu – người vốn bị mọi người xem nhẹ – từng chút, từng chút được yêu mến; nhìn cô mặc váy áo đắt tiền, xuất hiện trước mặt bọn cô như một tiểu công chúa, còn mình lại lặng lẽ nghe các bạn nữ bên cạnh bàn tán quần áo và túi xách mới của Chúc Yếu mỗi ngày; nhìn trên cặp của Chúc Yếu treo chiếc móc khóa hình con gấu giống hệt mình, cô không nhận được phải tháo chiếc móc khóa nhái mua ở một cửa hàng nhỏ trên cặp mình xuống; nhìn thành tích của mình luôn vững vàng giữ vị trí số hai còn Chúc Yếu vốn giữ vị trí đội sổ từng bước, từng bước tiến bộ; cảm giác ấy giống như cô vẫn đứng gặm chân tại chỗ còn cô gái kia lại dốc sức đuổi theo, rồi sẽ có một ngày cô gái bình thường này sẽ vượt qua cô... Còn nữa, ánh mắt Nguyễn Trạch nhìn cô vừa dịu dàng vừa yêu chiều khiến cho những đổ kỵ dồn nén lâu nay bỗng dâng trào trong phút chốc.

Cô nhìn thấy tâm lý của mình dần dần trở nên xấu xí, méo mó nhưng lại bất lực.

Lâm Chi Y rung rung nước mắt. “Minh thật sự không biết tại sao mình lại làm như thế.”

Giây phút ấy, nghĩ đến cảnh Chúc Yếu lên sân khấu thu hút sự chú ý của tất cả mọi người; nghĩ đến cảnh sau hội diễn mừng xuân, người được học sinh Hành Dương nhắc đến nhiều nhất không còn là mình nữa mà là Chúc Yếu; nghĩ đến cảnh trên đường đến trường, các bạn nam bên cạnh chỉ trỏ, giọng lạnh nhạt nói ‘Ồ, Lâm Chi Y này mà là hoa khôi trường ấy hả, sao tớ lại cảm thấy Chúc Yếu lớp họ đẹp hơn nhiều’... cô liền không kiểm soát được mình, làm một chuyện vừa ngu xuẩn vừa ti tiện.

Mắt Hứa Du Du đỏ ửng, nhẹ nhàng ôm lấy cô, nói: “Cậu thật là ngốc...”

.....

Trong phòng rửa mặt, tiếng nước xào xào.

Chúc Yếu đã tẩy trang sơ qua xong, dùng khăn giấy lau mặt. Nước lạnh đến thấu xương. Lau mặt xong quay trở lại hậu đài, cô nhìn thấy cô bạn mặc váy ba lê trắng tinh đang đứng cạnh trò chuyện với Nguyên Trạch. Đó chính là Trình Hiểu Oánh lớp 10 – người mở màn hội diễn vừa rồi. Không biết đang nói gì mà mặt Trình Hiểu Oánh ửng hồng, ánh mắt then thưng e lệ.

Đến khi Nguyên Trạch đi đến trước mặt, đưa nước cho mình, Chúc Yếu đưa tay nhận lấy rồi hỏi: “Sao cậu lại đến đây?” Chẳng phải anh nên ở ngoài kia xem biểu diễn sao.

Nguyên Trạch nhìn khuôn mặt trắng trẻo của cô, đáp: “Vào xem cậu thế nào.”

Mở bình nước ra, hơi nước nóng bốc lên nghi ngút.

Cả khuôn mặt Chúc Yếu bị vây trong làn hơi trắng, hàng mi còn đọng hơi nước, uơn ướn, mắt như được gội rửa qua, đen và sáng long lanh giống hệt một viên ngọc quý.

Chúc Yếu mím đôi môi xinh, cẩn thận uống từng hớp nước nóng. Cơ thể đang lạnh đến run run bỗng được rót vào một làn nước ấm, thoải mái cả người. Uống vài hớp, đẩy nắp bình lại, Chúc Yếu ngửa đầu nhìn anh. Lúc này anh nói chuyện với cô gái khác, cô vẫn còn hơi giận, nhưng vừa vào khuôn mặt anh, cơn giận bỗng nhiên tan biến đâu.

Triệu Thiển Đình đi đến bên cạnh Chúc Yếu, đưa điện thoại cho cô. “Chúc Yếu, điện thoại của cậu cứ rung này giờ.”

Chúc Yếu nhận lấy điện thoại, mở ra thì nhìn thấy vài tin nhắn trên QQ. Là Hứa Du Du nhắn cho cô. Không biết thêm QQ của Hứa Du Du lúc nào, có điều sao tự nhiên cậu ấy lại nhắn tin cho cô nhỉ...

Chúc Yếu nghi hoặc mở ra xem, Hứa Du Du gửi đến vài tin nhắn rất dài, nói về việc váy của cô bị phá hủy.

Chúc Yếu khẽ chớp mắt vài cái rồi hơi ngẩng đầu, nhìn Nguyên Trạch, rồi lại nhìn Triệu Thiển Đình. Triệu Thiển Đình quan tâm hỏi một câu: “Có chuyện gì không?”

Chúc Yếu nói: “Hứa Du Du nói váy của mình là do cậu ấy có ý phá hủy, cậu ấy... xin lỗi mình.”

Triệu Thiển Đình hừ lạnh: “Quả nhiên. Vừa nghe mình nói sẽ trích xuất camera giám sát liền vội vàng tự thú.” Cô nháy mắt với Chúc Yếu, nói thầm với cô: “Thật ra camera của lớp mình hư mấy ngày nay rồi, mình cố tình gài cậu ta đấy.”

Chúc Yếu nhìn chằm chằm những lời xin lỗi rất chân thành trên màn hình điện thoại, im lặng cất điện thoại vào trong túi.

.....

Hứa Du Du không chỉ xin lỗi riêng Chúc Yếu mà còn chủ động thừa nhận chuyện mình đã làm trong group lớp. Cô bảo vì ghen tỵ với Chúc Yếu nên mới nhất thời kích động làm ra chuyện như vậy, hy vọng có thể được cô tha thứ. Hứa Du Du bình thường tính cách bố bã, mồm miệng oang oang, ý mình là bạn thân của Lâm Chi Y để vênh vào ra vẻ. Tuy các bạn trong lớp không nói gì Hứa Du Du nhưng thái độ với cô lạnh nhạt đi thấy rõ.

Có vài bạn nữ còn nhắn riêng cho Chúc Yếu, an ủi cô.

Hội diễn mừng xuân kết thúc, lúc trở lại phòng học, Hứa Du Du và Lâm Chi Y đã đi rồi.

Tường Điềm Nha cầm cặp sửa sang lại đồ đạc, miệng vẫn còn lẩm bầm không thôi: “Chuyện thế này mà xin lỗi trong nhóm là thôi ư? Lẽ nào không phải trực tiếp gặp mặt xin lỗi sao? Không có thành ý gì cả!”

Trình Gia Úy khoác cặp lên vai, nhìn Tường Điềm Nha, tặc lưỡi lắc đầu. “Con gái các cậu thật là kinh khủng.”

Kéo khóa cặp lại cái rẹt, Tường Điềm Nha lờm Trình Gia Úy. “Cậu nói gì đó.”

Trình Gia Úy cười ngà ngón, đưa tay xách cặp của cô lên, vỗ nhẹ vào đầu cô một cái rồi đi ra ngoài cửa. “Đi thôi, mình đưa cậu về nhà.”

“Ai cần cậu đưa, trả cặp lại cho mình.” Tường Điềm Nha tức tối theo sau, tiếng đùa giỡn của hai người vang lên trên hành lang rồi từ từ xa dần.

Hiểu phần nào hàm ý trong hành động của Trình Gia Úy, Chúc Yếu thấy lòng ngọt ngào. Cô nghiêng đầu qua, nhìn Nguyên Trạch bên cạnh mình. Hai mắt chạm vào nhau, không nói lời nào, chỉ ấn ý theo anh ra khỏi phòng học, đến bãi đậu xe đạp.

Ánh chiều tà dịu dàng ôm ấp lấy họ, Chúc Yếu theo anh ra khỏi dãy phòng học, ngang qua bồn hoa, các loài hoa đều tàn lụi, chỉ có một nhánh hoa khăng khieu vươn lên, đưa hương thoang thoảng. Ngửi mùi hương hoa, Chúc Yếu nhích người lại gần anh, nói với anh chuyện của Hứa Du Du. “Minh cảm thấy... Chuyện này hình như không phải cậu ấy làm.”

Nguyên Trạch nhượng mắt, ra hiệu bảo cô nói tiếp. Giọng Chúc Yếu nhẹ nhàng, nhưng rất quả quyết. “Cậu thấy đó, tuy bình thường quan hệ giữa Hứa Du Du và mình đúng là không tốt thật, nhưng tính tình cậu ấy rất thẳng thắn, có gì là nói trực tiếp ra ngay.” Hơn nữa cô còn nhớ có lần Hứa Du Du không cẩn thận ném phấn vào cô, cậu ấy lập tức xin lỗi ngay.

Nguyên Trạch hé môi, ánh mắt còn ấm hơn cả nắng chiều. “Công chúa rất thông minh.”

Cô đâu có thông minh, là do Hứa Du Du làm lộ quá thôi. Chuyện này không phải Hứa Du Du làm nhưng cậu ấy lại chủ động đứng ra xin lỗi rất thành khẩn, vậy người làm chuyện này là ai, quá dễ đoán.

Chúc Yếu sờ cằm, vừa đi vừa nghĩ. Cô cũng đâu làm gì đắc tội với người đó. Thành tích không bằng cô ấy, quan hệ với các bạn trong lớp cũng không bằng, cô chủ nhiệm và các thầy cô khác đều coi cô ấy là báu vật, cô ấy không có lý do gì để đồ kị với cô cả.

Chúc Yếu nhíu mày, bảo: “Hứa Du Du nói những lời ghen ghét mình, có lẽ là suy nghĩ của cậu ấy, nhưng...” Ánh mắt cô dời từ xa xa về gần, cuối cùng rơi vào khuôn mặt khôi ngô của Nguyên Trạch. Bỗng trong chớp mắt, mắt Chúc Yếu sáng lên, môi bật ra tiếng cười.

Nguyên Trạch nhìn cô với vẻ đầy thích thú.

Giọng cô vừa trong trẻo vừa ngọt ngào. “Mình cảm thấy là vì cậu. Cậu xem, cậu ấy thích cậu, nhưng cậu lại...”

Thoáng ngừng lại, Chúc Yếu nhìn thẳng vào mắt anh, nụ cười ngọt ngào thanh xuân vẫn còn nở trên mặt. Trang điểm xong, Chúc Yếu vẫn chưa kịp cột tóc lên, một cơn gió lạnh thổi qua, mái tóc nhẹ nhàng dãn lên mặt. Mắt Nguyên Trạch sâu thẳm, lặng lẽ nhìn cô.

Nhìn nhau vài giây, Chúc Yếu hé môi, từ từ nói tiếp: “Nhưng cậu... thích mình. Cho nên cậu ấy mới ghen tỵ.”

Nguyên Trạch gật đầu. “Ừ.”

Mắt Chúc Yếu sáng long lanh, lại có vẻ xấu hổ. Nhưng khi nghe thấy giọng Nguyên Trạch, lập tức vui vẻ ra mặt.

Cô sượng rón, nhảy cẫng lên bốn hoa bên cạnh.

Đế giày giẫm lên lớp gạch men sạch sẽ màu xanh biếc của bồn hoa. Dưới ánh trời chiều, nụ cười của tiểu công chúa cực kỳ ngọt ngào, giọng vô cùng trong trẻo. “Cậu ừ rồi kìa!”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Cái ôm

Thời gian của lớp 12 rất gấp gáp, nhưng cũng rất phong phú.

Tết dương lịch vừa qua, nháy mắt kỳ thi cuối học kỳ 1 đã đến, học sinh lớp 12.9 vội vàng ôn tập. Mấy ngày nay, trong trường có dịch cảm, trong lớp đã có ba bạn xin nghỉ học. Hôm qua, Nguyên Trạch cũng ho nhẹ. Hôm nay, Chúc Yếu đến lớp, Nguyên Trạch lại chưa đến trước cô, thật hiếm thấy.

Lúc Chúc Yếu và Tưởng Diễm Nha đang thảo luận một bài toán thì Trình Gia Úy ngهنh ngang huyết sáo đi vào, nói với cô chuyện Nguyên Trạch bị sốt phải xin nghỉ.

“Có nặng lắm không? Cậu ấy không đến bệnh viện sao?” Chúc Yếu hơi lo lắng.

Trình Gia Úy vút cặp sách lên bàn, lười nhác ngược mắt lên. “Không sao, đã uống thuốc, ngủ một giấc là ổn.”

Chúc Yếu nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Giờ tự học bắt đầu, Chúc Yếu cầm bút nhìn vị trí bên cạnh mình, lúc này trống không, bất giác cảm thấy không quen lắm. Từ lúc cô đi học đến nay, anh đều ngồi bên cạnh cô, tuy không nói nhiều nhưng cô cảm thấy rất vững tâm. Bây giờ anh đột nhiên bị bệnh xin nghỉ học, cô cảm thấy hơi lẻ loi.

Lúc này Triệu Khiêm Trác cũng quay đầu lại hỏi cô: “Lớp trưởng xin nghỉ à?”

Chúc Yếu gật đầu, trả lời: “Ừ, cậu ấy bị bệnh.”

Triệu Khiêm Trác à một tiếng, nhìn khuôn mặt trắng trẻo của Chúc Yếu, giọng quan tâm “Vậy cậu cũng phải chú ý giữ ấm đấy, đừng để bị cảm.”

Sau khi Triệu Khiêm Trác quay người đi, Chúc Yếu cầm bút, lặng lẽ quay đầu sang nhìn phong cảnh bên ngoài. Trời lạnh căm căm, ánh nắng yếu ớt, nhợt nhạt. Đặt bút xuống, Chúc Yếu rũ hàng mi, cụp mắt xuống, kéo khóa túi áo đồng phục, lấy điện thoại trong đó ra, định gửi tin nhắn cho Nguyên Trạch. Màn hình điện thoại sáng lên, Chúc Yếu nhìn ảnh đại diện của anh, tay nhanh nhẹn soạn một tin nhắn, sau đó... xóa từng chữ từng chữ trên dòng tin đó.

Chắc là anh vẫn còn ngủ.

Chúc Yếu không nhắn cho anh. Đợi kết thúc hai tiết học buổi sáng, cô mới gửi cho anh một tin. “Nguyên Trạch, bây giờ cậu có đỡ hơn chưa?”

Tưởng rằng rất lâu sau mới được trả lời, Chúc Yếu chuẩn bị bỏ điện thoại vào trong ngăn bàn, ai ngờ màn hình bỗng nhiên sáng lên.

Là tin nhắn trả lời của Nguyên Trạch. “Ngủ một giấc thấy đỡ hơn nhiều rồi. Tập trung học đi, đừng lo cho mình.”

Chúc Yếu nhoen miệng cười, trả lời anh: “Nhớ uống thuốc đúng giờ và uống nhiều nước đó.”

Nguyên Trạch đáp: “Ừ.”

Thứ sáu hôm ấy như bị chỉnh sang chế độ quay chậm, ngày cứ dài lê thê. Dưới ánh chiều tà rục rờ, Chúc Yếu, Tưởng Diễm Nha và Trình Gia Úy cùng nhau ra cổng.

Tưởng Diễm Nha thấy mắt Chúc Yếu vô hồn, người cứ rầu rĩ không sức sống bèn nói: “Lớp trưởng mới nghỉ học một ngày cậu đã ăn không ngon ngủ không yên rồi. Nếu cậu ấy xin nghỉ thêm mấy ngày thì sẽ ra sao?”

Dù là thái phó ngày xưa hay Nguyên Trạch bây giờ đều rất ít khi bị bệnh. Trong ký ức của tiểu công chúa, lúc ở Đại Ngụy, thái phó trẻ trung nho nhã kia rất hiếm khi bị bệnh. Chỉ duy nhất một lần vào mùa đông, anh đột nhiên bị bệnh rất nặng. Lúc ấy Tiêu hoàng hậu đang thu xếp việc hôn sự của tiểu công chúa, nhưng tiểu công chúa biết thái phó bị bệnh không vào triều thì lo lắng đến mức đi nẩy vòng trong cung điện,, làm gì còn tâm trí đâu mà xem tranh chân dung của những công tử khác.

Lần ấy thái phó bị bệnh hơn nửa tháng trời. Rồi ngày đầu tiên anh tiến cung yết kiến hoàng đế sau khi khỏi bệnh, Chúc Yếu “tình cờ” gặp anh trên hành lang mà anh buộc phải đi qua nếu muốn đến ngự thư phòng.

Hôm đó rất lạnh, những bông tuyết li ti phủ đầy ngự hoa viên, thậm chí nhiều bông còn bị gió thổi vào hành lang.

Sau nghi thức hành lễ, thăm khải ngấn gối, hai người lại giữ khoảng cách quân – thần. Ngoài mặt, tiểu công chúa vẫn giữ phong thái của hoàng gia nhưng ánh mắt thỉnh thoảng lại lướt qua khuôn mặt thái phó. Anh mặc quan phục có tay áo rộng, đeo đai lưng bằng da, đầu đội mũ gấm, đỉnh đặc đứng đó như một cây trúc xanh, có điều khuôn mặt gầy đi thấy rõ, chỉ có phong thái vẫn thông dong tao nhã.

Đó là lần đầu tiên tiểu công chúa không kim nén được phải dừng bước, nhìn thẳng vào mắt anh. Những lời quan tâm thăm hỏi cũng phải có chừng mực, trong lòng cô cân nhắc khá nhiều lần, cũng luyện tập rất nhiều lần nhưng khi nói ra miệng vẫn cứ ập a ập ứng giống hệt một con cóc. “Thái... thái phó, gần đây trời rất lạnh, ngài nhớ phải... mặc y phục dày một chút.”

Vị thái phó trước nay vốn hành xử cẩn trọng, thỏa đáng bỗng ngược mắt lên nhìn tiểu công chúa. Mắt anh tối lại, có vẻ chứa nhiều tâm sự, một lát sau mới hồi đáp: “Thần đa tạ công chúa quan tâm.”

Cô vốn chuẩn bị những lời thích hợp nhất để nói, cuối cùng khi đứng trước anh lại thể hiện rất hoảng loạn, thật đáng thất vọng.

Giọng thái phó trong như ngọc vỡ. Rõ ràng chỉ là câu trả lời rất ngắn gọn nhưng tiểu công chúa lại cho rằng chắc chắn anh đang cảm thấy vị công chúa này chẳng có chút phong thái của hoàng gia gì cả, nói những lời đầu đầu không. Cô rất lúng cuống, mặt nóng bừng lên, hoàn toàn không dám nhìn vào anh mà vội vàng quay lưng đi.

.....

Trong con mê man, Nguyên Trạch phảng phất như đang trở về Đại Ngụy. Trước sân, hoa mai vàng đang nở rộ, hương đưa trong gió tuyết. Trên mái nhà, trên lầu các phủ một lớp tuyết thật dày.

Tiếng bước chân vội vàng vọng từ xa đến gần. Khi chân giẫm lên tuyết, tạo thành những tiếng lạo xạo nho nhỏ.

Nguyên Hạc Niên mặc áo khoác dài, tóc đã điểm bạc, tuy tuổi đã xế chiều nhưng tinh thần vẫn quắc thước, bước đi trên tuyết mà rất nhanh nhẹn. Ông ra lệnh cho người hầu lui ra, sau đó nhìn Nguyên Trạch đang đun tuyết pha trà bằng ánh mắt nghiêm nghị. “Con không dốc lòng dạy bảo thái tử mà lại nhọc lòng bồi dưỡng một đứa trẻ. Nguyên Trạch, rốt cuộc thì con muốn gì đây?”

Nguyên Trạch đứng dậy, cúi người hành lễ với ông nội mình, mặt rất bình tĩnh. “Ông nội.”

Gió tuyết thì nhau nổi lên, ông cháu hai người đứng trong đình. giọng Nguyên Hạc Niên hòa hoãn phần nào, ông nhìn Nguyên Trạch, nói: “Đừng tơ tưởng đến việc không nên nghĩ. Đưa đứa trẻ đó về đi, chuyện này ta có thể xem như chưa xảy ra.”

Nguyên Hạc Niên định bỏ đi, đằng sau vang lên tiếng Nguyên Trạch: “Đứa trẻ đó có tư chất rất tốt, trên người lại mang dòng máu của nhà họ Nguyên. Cho con thời gian, con nhất định sẽ nuôi dạy nó thành tài...”

“Sau đó thì sao?” Giọng Nguyên Hạc Niên run lên vì giận dữ. “Con thì sao? Sau đó con định làm gì?”

Nguyên Trạch im lặng một lúc, cuối cùng lên tiếng. “...Con muốn cưới công chúa.”

Nguyên Hạc Niên đứng im như trời trồng, nhìn anh bằng ánh mắt sững sờ. Nguyên Trạch hiện còn trẻ mà đã là trụ cột của Đại Ngụy, giữ chốn quan trường như cá gặp nước, trong triều không ai có thể so với anh, về phong thái lại càng bỏ xa những thanh niên cùng trang lứa. Một người có đủ trung thành, thận trọng, trí tuệ, mưu mô như thế, ngày sau chắc chắn tương lai rộng mở. Ông dốc lòng nuôi dạy anh mười mấy năm trời, gần như đặt toàn bộ hi vọng vào anh. Hi vọng của Nguyên phủ, của Đại Ngụy...

Bây giờ anh nói... anh muốn cưới công chúa.

Nguyên Hạc Niên quắc mắt lên. “Ta thấy con bị điên rồi!”

Lần đó trên triều, anh chủ động xin đi đánh Di Quốc. Anh điên từ hồi đó rồi.

Nguyên Hạc Niên nói: “Tuyệt đối không thể nào.”

Ông vội vàng rời khỏi đình, Nguyên Trạch đi theo sau. Ông dừng bước, quay người lại thì nhìn thấy cháu nội mình hất vạt áo lên, quỳ xuống, lưng thẳng tắp. Đầu gối anh quỳ trên con đường nhỏ rải đầy sỏi, đôi vai vững chãi bám đầy tuyết, giọng rất bình bình. “...Con van xin người.”

Lòng Nguyên Hạc Niên cứng rắn như sắt đá. Giây phút ấy, trong lòng ông tràn ngập sự giận dữ và thất vọng. Chỉ vì một công chúa... Nguyên Hạc Niên không may mắn dao động, dù Nguyên Trạch quỳ giữa trời tuyết đến ngất đi, được người hầu đưa vào nhà, tuy đau lòng nhưng ông vẫn cứ làm thỉnh.

Hôm ấy, không ai trong Nguyên phủ biết giữa ông cháu hai người đã xảy ra chuyện gì, nhưng đó là lần đầu tiên vị công tử hoàn mỹ không khiếm khuyết kia để lộ vẻ yếu đuối, chật vạt của mình.

Nguyên Trạch cứ thế nằm liệt giường, sốt cao không hạ. Khi anh tỉnh lại, đập vào mắt là ánh lửa chập chờn, Nguyên Hạc Niên ngồi bên cạnh mình.

Người ông nghiêm khắc đang dèm chân cho anh, nói: “Con muốn cưới ai cũng được, ta không cần con cưới tiểu thư cao quý gì. Chỉ cần con thích, dù là nô tì ta cũng đồng ý. Có điều...”

“Ngoại trừ công chúa!”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44-2: Cái ôm 2

Người ông nghiêm khắc đang dèm chân cho anh, nói: “Con muốn cưới ai cũng được, ta không cần con cưới tiểu thư cao quý gì. Chỉ cần con thích, dù là nô tì ta cũng đồng ý. Có điều...”

“Ngoại trừ công chúa!”

Trong giọng nói của Nguyễn Hạc Niên có thêm chút bi ai. Thật ra ông đã rất già rồi, rất mệt mỏi rồi. Ông giống như một cây tùng cây bách già nua, bên trong đã mục rỗng do trải qua phong sương nhưng vì sự cao ngạo của mình mà vẫn sừng sững giữa gió tuyết.

Ông nói: “Công chúa là một cô nương rất tốt, đơn thuần, lương thiện. Có lẽ cô ấy cũng thích con. Nhưng con có từng nghĩ đến, nếu con rời khỏi quan trường, không có tước vị và chức vụ thì với tính cách khô khan tẻ nhạt của con, sự yêu thích ấy sẽ được bao lâu?”

“...Con tưởng rằng chỉ cần bồi dưỡng được một người kế thừa ưu tú cho nhà họ Nguyễn thì con có thể thoát trách nhiệm sao? Ta nuôi dạy con hết mười mấy năm trời, chưa kể đứa bé kia từ chất không bằng con, vậy con muốn công chúa đợi con bao lâu? Hơn nữa...” Nguyễn Hạc Niên dừng lại, nhìn vào mắt anh. “Con cưới công chúa thì sẽ không còn năng lực bảo vệ cô ấy.”

“Con muốn có được cô ấy, hay là bảo vệ cô ấy?”

Cuối cùng, Nguyễn Hạc Niên hỏi một câu.

Câu nói này lơ lửng trong tâm trí Nguyễn Trạch rất lâu. Giây phút ấy, con mệt mỏi bị đè nén bấy lâu nay bất ngờ ập đến như đê vỡ. Anh mấp máy môi, cổ họng khàn đến nỗi không thốt ra lời. Mí mắt nặng trĩu lại rũ xuống, giống như trời bắt ngờ tối sầm. Tối, tối lắm.

Sau đó, bên tai anh loáng thoáng nghe thấy giọng nói ngọt ngào của tiểu công chúa. “Ngài nhớ mặc... y phục dày một chút.”

Anh đứng trên hành lang, thu tay sát người, gió rét ứa vào hai ống tay áo. Lúc ngược mắt lên, ánh mắt anh tập trung vào những bông tuyết rơi trên gáy tiểu công chúa: mềm mại, xinh đẹp, hệt như một viên ngọc hoàn mỹ. Gần như trong khoảnh khắc ấy, trong đầu anh hiện lên một ý nghĩ rất hoang đường. Anh muốn cắt miếng ngọc này đi, giữ làm của riêng mình, giấu ở một nơi không ai biết đến.

“Rè rè rè...” Điện thoại rung lên.

Nguyễn Trạch mở mắt ra, ánh mắt vừa mơ màng vừa mệt mỏi rồi dần trở nên tỉnh táo. Đầu vẫn còn nặng trĩu, anh quay qua nhìn chiếc điện thoại đang nhấp nháy sáng.

.....

Ngoài cửa.

Chúc Yếu xách bình giữ nhiệt, Trình Gia Úy bên cạnh thì gọi điện thoại cho Nguyễn Trạch. Chuông reo vài hồi mà không ai bắt máy. Chúc Yếu cau mày, hỏi: “Sao thế? Không nghe à?”

Hôm qua lòng cô cứ không yên. May mà hôm nay là thứ 7, không phải đi học nên cô dậy sớm hâm cháo để mang đến thăm Nguyễn Trạch. Nhà anh ở lầu 7, nhà Trình Gia Úy cũng ở lầu 7 của tòa nhà bên cạnh. Chín giờ rưỡi cô đến, Trình Gia Úy ra ngoài cổng khu nhà đón cô.

Hai người trò chuyện cho tới khi đến trước nhà Nguyễn Trạch.

Trình Gia Úy nghiêng đầu, một tay đút vào túi, lưỡi quét một vòng trên răng. Tutt một tiếng, điện thoại được nghe. Cậu cúi đầu đưa mắt ra hiệu với Chúc Yếu rồi nói với bên kia. “Ừ... Phải. Bây giờ mình đang ở ngoài cửa nhà cậu, mở cửa cho mình. Có mang bữa sáng cho cậu này.”

Trong phòng, Nguyễn Trạch đáp qua loa mấy lời rồi cúp máy, bước xuống giường, lê đôi dép đi mở cửa.

“Cạch” một tiếng, cửa được mở ra.

Nguyễn Trạch hồ hững đưa mắt liếc bên ngoài một lượt. Đến khi nhìn thấy người bên cạnh Trình Gia Úy, mắt anh sựng lại, có vẻ hơi ngạc nhiên, cũng có vẻ gì đó rất lạ, hệt như đã trải qua bao nhiêu sóng gió, cách nhau ngàn dặm vậy.

Chúc Yếu cầm bình giữ nhiệt, môi hé mở, ánh mắt ngờ ngác... Nguyễn Trạch mặc bộ đồ ngủ màu lam nhạt, có lẽ là vừa thức dậy nên quần áo hơi nhăn, cổ áo bật ra để lộ xương quai xanh gợi cảm. Cô bồi hồi lưu luyến nhìn xương quai xanh của anh một lúc rồi mới mím môi, ngẩng đầu nhìn anh.

Trình Gia Úy cười hi hi, bảo: “Bắt ngờ chưa. Chúc Yếu bảo phải báo trước với cậu một tiếng nhưng mình nói không cần.”

Nguyễn Trạch đứng im tại chỗ một lúc, ánh mắt tối sầm, sau đó đưa tay kéo nhẹ cổ tay Chúc Yếu, lôi cô vào nhà.

Sau đó cửa đóng rầm một cái.

Trình Gia Úy bị sập cửa ngay trước mũi. Cậu nháy mắt vài cái, vội vàng lùi ra sau một chút, ngay người máy giấy mới nhảy dựng lên, buột miệng chửi thề: “Gặp sặc quên bạn!”

Cứ thế mà vào nhà.

Chúc Yếu ngờ ngác, đôi môi mọng cũng mấp máy, định nói với Nguyễn Trạch là Trình Gia Úy còn ở bên ngoài. Ai ngờ vừa ngẩng mặt lên thì đã bị anh ôm vào lòng... Anh giống một cái cây bị tuyết làm cho oằn mình, phải gác cảm lên vai cô, hai tay ôm chặt ngực cô, cứ thế im lặng, nhẹ nhàng hít thở, không nói gì.

Chúc Yếu chớp mắt vài cái, tay xách bình giữ nhiệt từ từ buông thõng, tay kia từ từ đặt lên lưng anh. Dáng người cao lớn cứng cỏi của chàng trai mang lại cảm giác an toàn, vững chãi. Trên người anh có mùi hương trong trẻo rất dễ chịu, Chúc Yếu ngửa đầu lên, cảm nhận hơi thở của anh nhẹ nhàng phả vào cổ mình.

Cuối cùng, cô không nhịn được phải nhẹ nhàng nhắc một câu: “Ôm... hơi chặt.”

Thông thường lúc ôm cô, Nguyễn Trạch rất dịu dàng, hệt như tính cách ôn hòa nho nhã của anh vậy, luôn biết chừng mực. Người như thế, dường như khi hôn cũng vô cùng lễ độ. Nhưng bây giờ... ôm rất chặt. Anh cứ thế ôm chặt lấy cô, cánh tay siết lại giống như muốn giam cầm, có cảm giác nghẹt thở.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Thú vị

Lúc bước vào nhà, Trình Gia Úy mặt hầm hằm, giận dữ nói: “Qua cầu rút ván, thật là quá đáng!” Vóc người cậu cao lớn mà giận dữ như thế, trông khá đáng yêu.

Chúc Yếu cong môi cười, sau đó chuẩn bị thay dép.

Trình Gia Úy giẫm một chân lên gót giày để rút chân ra. Thấy Chúc Yếu định thay dép, cậu liền lấy một đôi dép lê từ trong tủ giày ra, đặt trước mặt cô. “Chúc Yếu, cậu mang đôi này đi.”

Là đôi dép lê mà Trình Gia Úy hay mang mỗi khi đến nhà Nguyên Trạch.

Chúc Yếu nhìn thì thấy đó là một đôi dép lê của nam, rất to. Cô cũng biết hoàn cảnh gia đình Nguyên Trạch, anh sống với ông nội. Nhìn bộ dáng quen như ở nhà mình của Trình Gia Úy, Chúc Yếu nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Nhưng Nguyên Trạch bỗng lên tiếng. “Cậu mang của mình ấy.”

Anh đang nói với Chúc Yếu.

Anh lấy một đôi dép lê màu xanh đậm từ tầng dưới cùng của tủ giày ra, sau đó đổi dép rồi cúi người đặt đôi của mình ngay ngắn dưới chân Chúc Yếu.

Trình Gia Úy lầu bầu: “Mình có bị thối chân đâu.”

Nguyên Trạch vờ như không nghe thấy, chỉ ờn tồn nói với Chúc Yếu: “Mang vào đi.”

Chúc Yếu gật đầu, mang dép lê vào. Vì anh vừa mang nên đôi dép vẫn còn độ ấm. Dép của anh rất lớn. Cô nhúc nhích mấy ngón chân, cảm thấy rất thú vị. Lê đôi dép, cô theo Nguyên Trạch đi vào nhà trong.

Nhà Nguyên Trạch to và rộng rãi, có điều hơi quạnh quẽ. Trình Gia Úy quen như ở nhà mình, dẫn Chúc Yếu vào phòng khách xem TV.

Nguyên Trạch vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Nguyên Trạch nghe tiếng nước trong nhà vệ sinh, quay đầu qua hỏi Trình Gia Úy. “Ông nội của Nguyên Trạch thường không ở nhà sao?”

Trình Gia Úy gật đầu. Nói tới vấn đề này, cậu nhủ mày, hai tay đan vào nhau đặt ra sau đầu, dựa vào sofa. “Ừ, ông nội của Nguyên Trạch bận lắm, nhưng lúc nhỏ quần cậu ấu rất nghiêm. Từ nhỏ Nguyên Trạch đã phải theo ông học thư pháp, học đánh cờ các thứ, khác hẳn với tính cách ham chơi của mình...” Nhớ đến chuyện hồi nhỏ, Trình Gia Úy cười một tiếng. “Mẹ mình cứ mang cậu ấy ra so sánh với mình.”

“...Từ khi lên cấp 3, Nguyên Trạch gần như là sống tự lập. Lúc đầu mình còn sợ cậu ấy buồn, nói muốn ở chung với cậu ấy vài ngày cho vui, ai ngờ cậu ấy còn không thích mình đến.”

Cuộc sống của Nguyên Trạch rất có quy luật, hành vi cứ chỉ đều theo phép tắc, có đâu tùy tiện như Trình Gia Úy.

Trình Gia Úy bỗng nhắc nói: “Có nhiều khi mình cảm thấy cuộc sống của cậu ấy thật là tẻ nhạt: Sáng thức dậy sớm, tối không thức khuya...” Cậu nhìn Chúc Yếu, nhòai người lại gần hơn, ép giọng thật khẽ. “Haiz, ở bên cạnh cậu ấy, cậu không cảm thấy chán sao?”

Trình Gia Úy cảm thấy rất ngạc nhiên khi biết Nguyên Trạch thích Chúc Yếu. Chúc Yếu đẹp thì có đẹp thật, nhưng nếu vì xinh đẹp mà khiến cho Nguyên Trạch cảm thấy có hứng thú thì e là anh đã yêu sớm thì hồi tiểu học rồi.

Chúc Yếu lắc đầu, cụp mắt xuống. “Mình cảm thấy cậu ấy rất tốt mà.” Tẻ nhạt ở đâu chứ? Rõ ràng Nguyên Trạch rất thú vị mà.

Trình Gia Úy mỉm cười.

Nguyên Trạch tắm rửa xong, liếc mắt ra ngoài phòng khách thì thấy Trình Gia Úy ngồi rất gần Chúc Yếu, hình như là đang nói chuyện gì rất thú vị làm tiểu công chúa cười rất ngọt ngào, hai mắt cong cong... Nguyên Trạch hơi sững lại, sau đó gọi cô một tiếng.

Trình Gia Úy nhìn Chúc Yếu một cái, rất là thích thời. “Cậu đi nói chuyện với cậu ấy đi, mình ở đây xem TV.”

Chúc Yếu vội đứng dậy đi về phía Nguyên Trạch.

Nguyên Trạch cúi đầu nhìn cô. “Đang nói chuyện gì vậy?”

Giọng của anh hơi khàn, âm thanh nghe hơi trầm, khuôn mặt anh tuần cũng có vẻ tiêu tụy, yếu ớt vì bị bệnh khiến cho người ta nhìn vào là muốn chăm sóc anh ngay. Chúc Yếu nhìn vào đôi mắt đen thẫm của anh, trả lời: “Đang nói về cậu đấy.”

Lúc ấy trông Nguyên Trạch mới dịu lại phần nào, anh dẫn Chúc Yếu vào nhà ăn.

Cháo trong bình giữ nhiệt từ từ được đổ ra chiếc bát sứ. Hạt gạo được ninh nhừ, mềm dẻo, hương thơm ngào ngạt. Chúc Yếu ngồi bên cạnh Nguyên Trạch, chăm chú nhìn anh ăn từng miếng một, có cảm giác thỏa mãn một cách lạ kì. Cô bỗng nhiên hiểu được cảm giác của các bà, các mẹ khi đứt cho em bé ăn từng muỗng một mà trên TV hay chiếu. Chắc là cũng cảm giác hài lòng thế này.

Anh ăn vài miếng, đột nhiên hỏi: “Mình không nói chuyện, công chúa có cảm thấy tẻ nhạt không?”

Chúc Yếu lắc đầu: “Không đâu. Cậu cứ ăn cháo đi.” Cô tròn xoe mắt nhìn Nguyên Trạch, cảm thấy có chỗ nào đó là lạ. Nghĩ ngợi một chút, cô hỏi: “Mình nhìn cậu ăn thế này có phải cậu cảm thấy không quen không? Vậy mình không nhìn nữa, mình ra phòng khách...”

Cô định đứng lên thì Nguyên Trạch đã vội nắm cánh tay cô kéo lại, bảo: “Ngồi đây với mình đi.”

Chúc Yếu lại ngồi xuống, lặng lẽ nhìn anh ăn cháo. Nguyên Trạch có làn da trắng trẻo, khi bị bệnh có vẻ ốm yếu và cũng ít nói hơn, lạnh nhạt hơn so với lúc bình thường, nhưng lại trở nên nghe lời hơn. Chúc Yếu đưa một tay lên chống cằm, nghiêng đầu ngắm kỹ khuôn mặt anh. Ánh mắt dịu dàng lướt thật chậm trên từng đường nét của gương mặt: từ trán, xương chân

mày, sống mũi đến môi, cằm... Nhìn xuống nữa là trái cổ đang nhúc nhích lên xuống của anh, sau đó là khoảng trống dưới lớp cổ áo hơi bật rộng ra – làn da săn chắc mịn màng của tuổi thanh niên.

Tim Chúc Yếu bỗng đập thật nhanh.

Giọng Nguyễn Trạch đã hơi nhuận lại, nhẹ nhàng hỏi cô: “Đang nhìn gì thế?”

Chúc Yếu lắc đầu, đổi tay chống cằm. “Không... không nhìn gì cả.”

Nguyễn Trạch ăn một miếng cháo rồi nhìn vào mắt cô, giọng mang theo tiếng cười. “Muốn nhìn à?”

Chúc Yếu đưa cả hai tay lên ôm mặt, chớp mắt vài cái, trả lời bằng chất giọng mềm nhẹ. “Có được... không?”

“Khụ khụ khụ...” Nguyễn Trạch ho mấy tiếng sặc sụa. Anh đặt xuống xuống, bụng chiếc ly thủy tinh lên uống vài hớp nước.

Nguyễn Trạch ho đến độ mặt đỏ bừng, lồng ngực phập phồng, sau đó đôi mắt hơi ướt trở nên u tối. Anh nhìn Chúc Yếu.

Chúc Yếu bất giác cảm thấy xấu hổ. Cô đưa tay nhẹ nhàng vỗ lên lưng anh, sau đó ngước mắt lên, lại cụp mắt xuống, vầu môi lẩm bẩm. “Ai bảo cậu cứ thích trêu mình.”

Nói xong, Chúc Yếu ngẩng đầu lên, môi cũng nhếch lên thành nụ cười. Anh tê nhát chỗ nào chứ? Rõ ràng là rất thú vị mà. Anh nói chuyện thú vị, giảng bài thú vị, lúc ôm cô thú vị, lúc im lặng đọc sách thú vị, ngay cả ngủ trưa cũng thú vị nốt... Chỉ nhìn anh thôi là cô đã muốn mỉm cười.

Cô vỗ nhẹ lưng anh, quan tâm hỏi: “Đờ hơn chưa?”

Nguyễn Trạch ừ một tiếng, tai hơi ửng hồng, sau đó nhẹ nhàng nói: “Sau này sẽ cho cậu nhìn.”

Hà? Bàn tay đang vỗ lưng anh của Chúc Yếu bỗng khựng lại. Vô tình chạm phải ánh mắt anh đang liếc qua, mặt cô lập tức ửng hồng. Cô co tay lại, từ từ buông xuống. Ánh mắt cô nhìn thẳng vào mắt anh, sau đó môi nhếch lên, nói với giọng vui vẻ: “Nhớ nha.”

Nguyễn Trạch khẽ mỉm cười, ánh mắt vẫn dừng trên khuôn mặt cô.

Rất buồn cười sao? Chúc Yếu nghi hoặc.

Nơi này không phải là Đại Ngụy. Những lúc trò chuyện với Tường Diễm Nha, hai cô cũng sẽ nói những chuyện liên quan đến bọn con trai. Khi thi bình phẩm xem nam chính trong bộ phim hot nhất gần đây có đáng người thế nào, lúc tắm để lộ cơ bụng sáu múi ra sao, hoặc là lúc hôn và lên giường với nữ chính, anh ta quyến rũ nhường nào. Tuy cô thích Nguyễn Trạch nhưng dù gì cũng là thiếu nữ mười tám tuổi, luôn cảm thấy hứng thú với những đề tài như vậy. Nữ tử Đại Ngụy chịu quá nhiều khuôn phép gò bó, có nhiều cô gái lúc xuất giá vẫn chưa biết mặt phu quân mình. Còn hiện nay? Nam nữ bình đẳng, có thể tự do yêu đương, thậm chí có thể làm những chuyện khá thân mật...

Cô cũng từng tưởng tượng cảnh thân mật với Nguyễn Trạch, cũng từng nằm mơ thấy nó.

Xấu hổ. Nhưng cũng mong đợi.

Nguyễn Trạch đưa tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Chúc Yếu.

Cô nhìn anh bằng đôi mắt sáng long lanh.

Đúng lúc này, ngoài góc cửa vang lên một tiếng “cách”. Cửa được mở ra, sau đó một giọng nói thân thiết, hiền từ vang lên: “Tiểu Trạch, có bạn đến chơi à?”

...

Trên bàn bát cháo bốc hơi thơm lừng, Nguyễn Trạch đứng dậy, chào một tiếng “ông nội”, sau đó nhìn Chúc Yếu bên cạnh mình, nói với Nguyễn Hạc Niên: “Ông nội, đây là Chúc Yếu, bạn cùng bàn của con.” Giọng hơi trầm, anh lại nói với Chúc Yếu: “Đây là ông nội mình.”

Nguyễn Hạc Niên nhìn phong trần mệt mỏi. Tuy ông đã lớn tuổi nhưng vẫn giữ phong thái nho nhã, không khác gì Nguyễn Hạo trong ký ức của tiểu công chúa. Nguyễn Hạo lúc cung tần tụy, công hiến cả đời mình cho Đại Ngụy, là người mà tiểu công chúa hết mực tôn kính. Nguyễn Hạc Niên ở đây không phải là Nguyễn Hạo. Ngoại hình giống hệt nhưng lại không có ký ức về Đại Ngụy nên khi nhìn cô ánh mắt cũng hiền từ và đơn giản như bậc cha ông nhìn con cháu. Chúc Yếu hé môi, vội vàng chào hỏi: “Con chào ông... nội.”

Nguyễn Hạc Niên mỉm cười nhìn cô gái xinh đẹp bên cạnh cháu nội mình, gật đầu. “Cô bé trông thật là xinh xắn.”

Chúc Yếu cong môi cười.

Nghe tiếng, Trình Gia Úy cũng vội vàng từ phòng khách bước ra. Thấy Nguyễn Hạc Niên, cậu lập tức chấn chỉnh bộ dạng cả lo phát phor, kính cẩn chào một tiếng: “Ông Nguyễn, ông về rồi à.”

Nguyễn Hạc Niên gật đầu, bảo: “Hiếm khi thấy Tiểu Trạch mời bạn nữ về nhà chơi.”

Không khí trở lên là lạ. Chúc Yếu bỗng cảm thấy hơi căng thẳng, có cảm giác hoàn toàn hẳn lúc nói chuyện với Nguyễn lão hầu gia ngày xưa. Lão hầu gia rất hiền từ, còn giúp cô đáp người tuyết, rất là thân thiết. Bây giờ... Chúc Yếu nhìn Nguyễn Hạc Niên, tuy cũng thân thiện nhưng cô vẫn không nên được cảm giác hồi hộp, sợ mình thể hiện không tốt trước mặt ông. Thế là cô tỏ ra thoải mái, nói: “Ông à, hai ngày nay Nguyễn Trạch bị cảm, con và các bạn trong lớp đều rất lo lắng nên mới đến thăm xem cậu ấy thế nào...”

Sau đó, Nguyễn Hạc Niên lại trò chuyện với Chúc Yếu một lát, đều là chuyện Nguyễn Trạch ở trường, cô lần lượt trả lời: “Cậu ấy rất xuất sắc, thầy cô và các bạn đều rất thích cậu ấy. Ừm... cậu ấy cũng rất nhiệt tình, thường giảng bài cho con. Nói chung là mặt nào cũng tốt.”

Nguyễn Hạc Niên trò chuyện với Chúc Yếu xong còn muốn giữ cô lại ăn cơm nhưng cô ý tứ xin phép về. Hiếm khi Nguyễn Hạc Niên mới về nhà, ông cháu đoàn tụ, cô không nên ở lại quấy rầy. Nguyễn Hạc Niên cũng không ép. Cuối cùng Nguyễn Trạch bảo Trình Gia Úy đưa Chúc Yếu về.

Lúc vào thang máy, Trình Gia Úy mới dám thở phào. Cậu ăn số tăng, sau đó nhìn Chúc Yếu. “Cậu không cảm thấy... ông nội Nguyễn Trạch hơi dữ gần sao?”

Thế sao? Chúc Yếu đưa mắt hỏi.

Trình Gia Úy gật đầu cái rụp. “Chính là cái kiểu tuy vẫn nói cười nhưng lại rất có uy, vô hình trung tạo cho người ta cảm giác áp bức.” Trình Gia Úy lại kể cho cô nghe một vài chuyện.

“Hồi nhỏ mình cũng giống như cậu, cũng cảm thấy ông nội Nguyên rất hiền từ, không hiểu tại sao trước mặt ông Nguyễn Trạch lại cau nộ đến thế...”

Cho đến một ngày kia, Trình Gia Úy đến tìm Nguyễn Trạch rủ ra ngoài chơi. Lúc đó Nguyễn Trạch còn nhỏ, bị cậu lồi kéo nên cuối cùng dao động, không học bài mà đi chơi. Hôm đó chơi rất vui, lúc cùng Nguyễn Trạch trở về, ông nội anh vẫn có thái độ rất ôn hòa với hai người. Nhưng khi Trình Gia Úy vừa ra về, ông bèn lôi cây thước ra, bắt Nguyễn Trạch quỳ dưới đất...

Chúc Yếu hết hồn. “Ông ấy đánh Nguyễn Trạch ư?”

Trình Gia Úy đáp. “Ừ. Đừng thấy ông ấy hiền từ mà lầm, thật ra rất là nghiêm khắc đấy. Ba mình là học trò của ông, ở nhà ba mình làm mưa làm gió nhưng nhìn thấy ông ấy là giống như chuột thấy mèo vậy, cực kỳ sợ ông ấy luôn. Thật ra cũng dễ hiểu, ba mẹ Nguyễn Trạch mất sớm, ông Nguyễn nóng lòng bồi dưỡng Nguyễn Trạch thành tài nên có thể lý giải được. May mà Nguyễn Trạch cũng rất bản lĩnh, từ nhỏ đã thông minh.”

Nghe Trình Gia Úy kể, Chúc Yếu càng cảm thấy lo lắng. Cô sợ mất vía, vội lấy điện thoại ra nhắn tin cho Nguyễn Trạch.

.....

Chiếc điện thoại đặt trên bàn ăn bỗng rung lên “rè rè...”, màn hình lóe sáng, Nguyễn Hạc Niên nhìn cháu nội, hỏi: “Bệnh cảm đã đỡ hơn chưa?”

Nguyễn Trạch gật đầu, trả lời. “Con uống thuốc rồi.”

Nguyễn Hạc Niên nói: “Vây thì tốt.” Ông liếc nhìn điện thoại, gương mặt già nua hiện lên một nụ cười. “Con thích cô bé ấy?”

Sắc mặt Nguyễn Trạch rất bình tĩnh. “Dạ.”

Nguyễn Hạc Niên đưa mắt liếc qua chiếc bình giữ nhiệt và nửa bát cháo đang nguội dần trên bàn, nụ cười càng tươi hơn. “Đúng là rất dễ thương. Có điều...” Ông đưa mắt nhìn cháu nội, nói tiếp: “Học tập quan trọng hơn. Đừng ảnh hưởng việc học của con bé.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 46: Thư tình

Trạm xe buýt.

Trong lúc đợi xe, Chúc Yếu cúi đầu nhìn mũi giày của mình. Chán quá không biết làm gì, cô lấy điện thoại ra liếc nhìn thử. Nguyễn Trạch vẫn chưa trả lời tin nhắn của cô. Cô bỏ đi động vào túi. Vài giây sau, điện thoại bắt đầu rung lên. Chúc Yếu vội vàng lấy điện thoại ra, quả nhiên là Nguyễn Trạch đang gọi đến. Mắt cô sáng rực lên, vội vã nghe máy. “Alo, Nguyễn Trạch à.”

“Ừ...” Bên kia rất yên tĩnh, giọng anh trầm thấp. “Đến đâu rồi?”

Chúc Yếu mỉm cười. “Mình đang đợi xe buýt, chắc cũng sắp đến rồi.” Cô cup mắt, giọng thờ thề. “Ông nội cậu... có nói gì cậu không?”

Nguyễn Trạch trả lời rất ôn hòa. “Không sao, đừng nghĩ ngợi nhiều. Ông mình rất thích cậu.”

“Thế sao?” Chúc Yếu mừng thầm trong bụng.

Phòng ngủ gọn gàng ngăn nắp. Nguyễn Trạch ngồi lặng yên, những ngón tay thon dài nhẹ nhàng đưa nghịch con gấu treo trên cặp sách, trong ánh mắt vẻ ám áp. “Ừ, tuy ông nội rất nghiêm khắc với mình nhưng từ khi lên cấp 3, ông đã thoáng hơn nhiều rồi. Bởi vì ông tin mình biết đâu là chừng mực...”

Nguyễn Hạc Niên dạy dỗ Nguyễn Trạch rất nghiêm khắc, nhưng sau khi anh lớn lên, ông cũng tuyệt đối tin tưởng anh, vì biết tính tình anh không giống như những cậu trai choai choai cùng lứa mà suy nghĩ chín chắn như người lớn, luôn luôn cân nhắc chuyện được hay mất, lợi hay hại, không cần phải giám sát từng li từng tí, cứ yên tâm mà buông.

Cuối cùng Chúc Yếu cũng trút được nỗi lo từ bấy giờ, cô nhẹ nhàng nói với anh. “Bây giờ mình lo chết đi được.”

Cô cứ tưởng mình thể hiện rất tốt được mặt ông nội anh, nhưng khi Trình Gia Úy nhắc nhở thì mới hiểu ra vấn đề. Bây giờ ông nội của Nguyễn Trạch không phải là Nguyên lão hầu gia của Đại Ngụy. Lúc đó, thân là tiểu công chúa, cô không cần làm gì ông cũng sẽ thích cô. Nhưng bây giờ, cô và Nguyễn Trạch vẫn chỉ là học sinh trung học, ông Nguyễn đặt nhiều kỳ vọng vào anh như thế, nếu thấy anh quan hệ thân thiết với bạn nữ như vậy chắc chắn sẽ phản đối. Giây phút đó, trong lòng cô chỉ nghĩ... không muốn phải rời xa anh.

Nguyễn Trạch mỉm cười, ánh mắt lơ đãng nhìn về phía xa xa ngoài cửa sổ, nói với cô: “Bất luận là khi nào, công chúa cũng không cần phải lo lắng.”

.....

Tối đó làm bài tập, Chúc Yếu lại kể cho Tường Diễm Nha nghe chuyện này. Tường Diễm Nha tưởng tượng phong phú, hùng hồn nói với cô. “Theo những tiểu thuyết ngôn tình thường gặp, ông nội của lớp trưởng chắc chắn sẽ kịch liệt phản đối các cậu ở bên nhau, sau đó tìm mọi cách đề tác các cậu ra. Ừm... một ông lão có tư tưởng cứng nhắc bảo thủ như thế thích nhất là mẫu con gái xuất thân thư hương gia giáo, đoan trang nhã nhặn. Nói không chừng còn im im không nói tiếng nào mà định hôn sự cho lớp trưởng luôn rồi.”

Chúc Yếu cảm thấy cô nói không hợp lý cho lắm. “Không đâu, Nguyễn Trạch nói ông nội cậu ấy rất thích mình.”

Tường Diễm Nha lại bảo: “Cậu ngốc à. Với tính cách của lớp trưởng, chắc chắn là không muốn để cậu lo lắng, cứ im lặng gánh vác toàn bộ. Ừm... nam chính thường là thế mà, như thế mới thể hiện được sự thâm tình của mình chứ...”

Chúc Yếu im lặng không biết nói gì.

“Phụt...” Tường Diễm Nha ở đầu bên kia phì cười ra tiếng, nhai miếng khoai tây chiên rôm rốp, bảo: “Yếu Yếu, đừng nói cậu tin thật nha.”

Tường Diễm Nha an ủi cô. “Cậu yên tâm đi, nếu lớp trưởng đã nói không sao thì chắc là không sao. Hơn nữa cậu và lớp trưởng cũng đâu làm gì...”

Chúc Yếu “ừ” nhẹ.

Tường Diễm Nha đặt bịch khoai tây chiên lên đùi, nói tiếp: “Lẽ nào không phải sao? Bây giờ các cậu còn chưa phải bạn trai bạn gái nữa là.” Chúc Yếu im lặng, Tường Diễm Nha lại nói: “Tuy lớp trưởng rất tốt với cậu, bảo là tốt nghiệp rồi mới chính thức qua lại nhưng nghiêm khắc mà nói, bây giờ cậu cũng đâu có danh phận gì, dù đến nhà thăm cậu ấy thì cũng chỉ với thân phận là bạn cùng lớp, cùng bàn thôi nên hoàn toàn không cần bận tâm những vấn đề mà cậu nói.”

Tường Diễm Nha cảm thấy Chúc Yếu rất ngây thơ.

May mà đó là Nguyên Trạch chứ nếu là ai khác, chắc chắn cô đã cảm thấy người này có tình lừa cô, còn cô thì cứ ngốc nghếch mà dỗi. Bây giờ Tường Diễm Nha và Trình Gia Úy rất thân nên tình huống cũng nhẹ từ cậu những chuyện liên quan đến Nguyên Trạch, biết anh chưa từng có bạn gái, đây là lần đầu tiên anh quan tâm như thế đến một cô gái, từ đó cho thấy anh rất thật lòng với Chúc Yếu.

Tường Diễm Nha càng cảm thấy tò mò. Cô xé một bịch khoai tây chiên khác, gọi Chúc Yếu. “Yếu yếu.”

“Hừm...” Chúc Yếu đáp.

Sau đó Tường Diễm Nha cười gian xảo, ép giọng xuống thật khẽ, hỏi: “Quan hệ giữa cậu và lớp trưởng thân mật đến thế rồi mà vẫn chưa xác định là người yêu của nhau. Thế ngày mà hai cậu xác định quan hệ, có phải cậu ấy định ngủ với cậu không...”

Ngủ...

Trong đầu như có tiếng sét đánh.

Chúc Yếu đỏ bừng mặt, siết chặt cây bút, vội vàng phủ định. “Cậu... cậu đừng nói linh tinh.”

Chúc Yếu vốn đang dỏng tai nghe Tường Diễm Nha nói, ai dè cô lại thốt ra một câu như thế... Thật ra các cô đã không còn quá nhỏ, có nhiều bạn sớm đã làm những chuyện thân mật hơn. Bình thường Tường Diễm Nha bạo mồm bạo miệng, lại thân thiết với Chúc Yếu nên nói chuyện rất thẳng thắn.

Tường Diễm Nha bật cười, nói: “Sao lại nói linh tinh. Đừng nhìn lớp trưởng thanh tao nhũn nhũn, không nhuộm bụi trần, nói thế nào thì cậu ấy cũng là con trai mà. Con trai đều như thế. Lần trước ở nhà Trình Gia Úy, mình nhìn thấy trong phòng cậu ấy có những cuốn tạp chí Playboy...”

“Cậu đến nhà Trình Gia Úy rồi à?” Chúc Yếu tròn tròn mắt. Cô không hề biết đấy.

Tường Diễm Nha vội giải thích. “Cố lần ở bên ngoài, trời mưa mà mình không mang dù. Đúng lúc gặp cậu ấy nên vào nhà cậu ấy mượn cây dù.” Sau đó cô lái trở về. “Haiz, đây không phải vấn đề chính. Quan trọng là... lớp trưởng cũng là con trai...”

Tường Diễm Nha cười nham nhò. “Hi hi, con trai ở tuổi này sung dữ lắm... Ngày xác định quan hệ, cậu phải coi chừng...”

Tường Diễm Nha cười xấu xa. Chúc Yếu không nói chuyện với cô nữa, đỏ mặt cúp điện thoại.

.....

Sắc trời âm u. Cả dãy phòng học chìm trong màn sương mùa đông dày đặc. Thời gian còn sớm, chỉ có tầng 3 và 4 của dãy nhà số 4 là sáng đèn. Đêm qua Chúc Yếu trò chuyện linh tinh với Tường Diễm Nha nên chẳng ngủ được bao nhiêu, sáng nay 5 giờ rưỡi đã mơ mơ màng màng dậy, không ngủ được nữa nên quyết định đến lớp sớm luôn.

Lúc bước vào lớp, cô nhìn thấy Trương Kha đang cầm điện thoại, cùng mấy bạn nam nữa đứng trên bục giảng bàn tán gì đó. “Tắm này thế nào? Đẹp không? Eo của Trình Hiểu Oánh thon ghê, da cũng trắng nữa, có điều tính hơi chanh tí...”

Có người trêu ghẹo: “Dù không chanh thì cũng không đến phiên cậu.”

Trương Kha vung tay đập vào đầu cậu bạn kia một cái.

Đám con trai cười hi hi hà hà rồi cứ thế đứng chắn bục giảng, bàn tán tiếp. Chúc Yếu muốn đi qua nên nhắc nhở một tiếng: “Làm phiền các cậu tránh đường một chút.”

Các bạn nam nghe thế quay đầu lại, thấy là Chúc Yếu thì vội vã nhường đường.

Khi Chúc Yếu về đến chỗ ngồi, có người lại nói: “Hôm hội diễn mừng xuân, Trình Hiểu Oánh múa ba lê rất đẹp, nhưng mình cảm thấy Chúc Yếu đàn tỳ bà đẹp hơn...” Trình Hiểu Oánh lớp 10 đúng là eo thon, da trắng thật, nhưng Chúc Yếu lớp mình da càng sáng, đáng càng xinh.

Trương Kha nghe thế không phản bác được vì đây là sự thật. Cậu vừa định nói Chúc Yếu bình thường mặc đồng phục nhìn không biết đáng người ngon thế nhưng vừa định mở miệng thì nhìn thấy một dáng người cao lớn đi đến, thế là vội ngậm miệng, sau đó cười hi hi. “Lớp trưởng.”

Bên dưới Chúc Yếu vừa kéo ghế ra bên nghe “lạch xạch” một tiếng, có thứ gì đó rơi từ trong hộc bàn ra.

Cô cúi đầu nhìn.

Còn chưa nhìn rõ thì Tiền Vi – lúc này đang trực nhật – bỗng la lên: “Woa, Chúc Yếu, có thư tình à. Ai gửi đấy...” Vừa nói xong, cả lớp đều tò mò quay về phía Chúc Yếu. Ở tuổi này, đám học sinh rất có hứng thú với thư tình các thứ.

Chúc Yếu nhìn Tiền Vi, sau đó nhìn thấy sau lưng cô, Nguyên Trạch đang đi về phía này. Lúc mắt chạm vào nhau, cô bỗng thấy chột dạ, sau đó vội vàng nói với Tiền Vi. “Mình cũng không biết.”

Tiền Vi cầm cái chổi trên tay, hưng phấn nói: “Mau nhặt lên xem đi.”

Được rồi. Chúc Yếu cúi xuống nhặt bức thư lên. Bao thư màu hồng nhạt, bên trên là bức ký họa bằng bút chì, vẽ hình một cô gái đang ôm đàn tỳ bà. Chỉ vài nét bút đơn giản nhưng rất có hồn. Cô đưa tay lần thử thì thấy bên trong có một bức thư xếp hình trái tim.

Tiền Vi nhào người qua nhìn thử. “Trương Dư Già, lớp 11.1... Wao, đó chẳng phải chủ tịch mới nhậm chức của câu lạc bộ thể thao trường sao?”

Chúc Yếu chỉ cầm đầu học, nào biết chủ tịch câu lạc bộ thể thao là ai. Hình như các bạn nữ khác của lớp đều biết cậu ta, vừa nghe cái tên này là sôi sục hẳn lên. Có ai đó nói: “Chính là

anh chàng cao cao, đẹp trai, cười lên có hai lúm đồng tiền đó. Nghe nói bình thường cậu ta cũng chán lắm... Woa, Chúc Yếu, sức hút của cậu thật là lớn.”

Chúc Yếu không quen cậu ta. Ngón tay đặt ở góc bì thư, mở không được, mà không mở cũng không xong.

Tuy Tiền Vi rất tò mò nhưng thư tình là thứ mang tính chất riêng tư nên cô không quấy rầy Chúc Yếu nữa, cười hi hi tiếp tục trực nhật. Các bạn khác đều xôn xao bàn tán, nhưng không ai đến đòi đọc cho bằng được.

Chúc Yếu cầm bức thư, ngồi xuống. Nguyên Trạch cũng ngồi xuống bên cạnh cô. Cô quay người qua, nhìn khuôn mặt nghiêng của Nguyên Trạch, sau đó cúi đầu nhìn bức thư tình.

Bạn Chúc Yếu thân mến!

Chữ viết rất rõ ràng, ngay ngắn.

Cảm giác này rất lạ. Cả hai đòi, Chúc Yếu đều được nâng niu, cao quý nhưng lại thiếu đi cảm giác được theo đuổi như một cô gái bình thường. Thân là công chúa hoàng gia, ăn mặc ở của cô đều được kiểm tra tỉ mỉ, làm gì có thư từ được gửi đến tận tay cô. Như vậy, đây là lần đầu tiên cô chính thức nhận được thư tình của con trai.

Nguyên Trạch cầm bút, hỏi khẽ. “Muốn đọc thì cứ đọc đi.”

Hà? Chúc Yếu nhìn Nguyên Trạch, chớp mắt vài cái, hỏi: “Được không?” Cô cứ tưởng anh sẽ không vui chứ.

Dường như Nguyên Trạch không có vẻ gì là không vui. Anh nhìn cô, đáp: “Ừ.”

Vậy thì... xem thử. Bức thư dùng một miếng dán hình trái tim để niêm phong lại. Chúc Yếu xé miếng dán, sau đó lấy bức thư xếp hình trái tim ra, từ từ mở ra. Bên trong chữ viết chì, khá là dài, nhìn có vẻ viết rất nghiêm túc. Có lẽ nghĩ rằng cô thích phong cách cổ điển nên bức thư này dùng rất nhiều thơ ca cổ, dùng từ đặt câu rất cẩn thận. Đại khái là từ lúc tình cờ gặp cô ở thư viện, sau đó thỉnh thoảng nhìn thấy cô trong sân trường, sau đó nữa là thấy cô biểu diễn tỷ bà trên sân khấu đêm văn nghệ...

Chúc Yếu đưa mắt nhìn lướt qua.

Sau đó một bàn tay cầm bút xuất hiện trong tầm mắt cô. Đầu bút linh hoạt vòng một chữ trên bức thư. “Chữ này viết sai rồi, phải thêm một chấm...”

Giọng Nguyên Trạch rất bình tĩnh. Chúc Yếu quay đầu qua nhìn, thấy gương mặt anh tuấn đang vô cùng nghiêm túc.

“Còn nữa, từ này mang nghĩa tiêu cực, không được dùng như vậy.” Nguyên Trạch lại dùng bút khoanh một chữ khác.

Chúc Yếu không còn tâm trạng nào để đọc tiếp được nữa nhưng Nguyên Trạch thì lại rất nghiêm túc. Anh vừa xem vừa khoanh những thành ngữ, từ ngữ, thậm chí là dấu câu dùng sai với một vẻ mặt bình thản.

Mỗi Chúc Yếu lập tức cong lên.

Cô không đọc thư tình nữa mà đưa tay chống đầu, nghiêng đầu qua ngắm sống mũi cao thẳng của anh, gọi nhỏ: “Nguyên Trạch...”

“Ừ.” Nguyên Trạch nhìn cô, ánh mắt sáng nhìn vào đôi mắt đang cười của tiểu công chúa. “Chuyện gì thế?”

Chúc Yếu bật cười thật tươi rồi hơi ngửa đầu, nhìn anh, cảm thán. “Cậu đúng là bất bè...”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Ngưỡng mộ

Bạn học nghiêm khắc Nguyên Trạch tỉ mỉ phê bình và chỉnh sửa bức thư tình, tiện thể giảng giải luôn cho Chúc Yếu những cú pháp đặc trưng của thể loại văn ngôn mà bức thư có nói đến.

Anh giảng bài rất hay, giọng nói trong trẻo. Thế là vô tình Chúc Yếu bị anh dẫn dắt, trong đầu toàn là những tri thức mà anh vừa giảng. Cũng vì vậy, khi Chúc Yếu đi ngang qua sân bóng rổ, bị một cậu em cao to đẹp trai chặn đường thì vẫn không hiểu chuyện gì xảy ra.

Cậu em lớp dưới đó mặt hỏi cô: “Bức thư đó... bạn đọc chưa?”

Chúc Yếu há hốc mồm, bỗng chốc nhớ ra đây là chủ tịch câu lạc bộ thể thao Trương Dư Già – người viết thư tình cho cô. Trương Dư Già thấy ánh mắt cô ngờ ngác thì hơi thất vọng. “Bạn chưa đọc sao?”

Chúc Yếu vội đáp: “Minh đọc rồi.”

Trương Dư Già lập tức tươi cười, hỏi cô: “Vây... vậy bạn cảm thấy mình thế nào?”

Chúc Yếu đành trả lời: “Bạn rất tốt, có điều...” Cô không đưa đẩy khéo léo mà nói thẳng: “Cảm ơn thư của bạn, nhưng mình đã thích người khác rồi.”

Trương Dư Già hơi ngẩn ra, khá bất ngờ vì Chúc Yếu thẳng thắn như vậy. Trông cô nhỏ nhắn, mong manh, chắc là tính tình cũng hay thẹn thùng, e ấp... Vì thế cậu mới bị bạn bè xúi giục, bảo mẫu con gái như thế rất dễ theo đuổi, dù có không thích thì cũng sẽ không từ chối thẳng thừng, chỉ cần cậu chủ động một chút là được, cho nên cậu mới lấy hết can đảm tỏ tình.

Trên đường về lớp, Tường Diễm Nha khẽ thì thầm với cô. “Woa, thật ra cái cậu Trương Dư Già này cũng đẹp trai phết đấy.”

Thời học sinh, các cô gái vốn rất thích mẫu con trai cao to đẹp trai, đánh bóng rổ lợi hại giống vậy. Chúc Yếu quay qua hỏi cô. “Cậu thích hình mẫu như thế à?”

Ừm... Tường Diễm Nha nghiêm túc nghĩ ngợi một lát rồi kết luận. “Cũng được lắm mà. Tuy không đẹp trai bằng lớp trưởng nhưng qua lại với mẫu người như thế cũng rất thú vị, hơn

nữa lại có cảm giác an toàn.”

Chúc Yêu muốn nói: Hình mẫu này, chẳng phải giống Trình Gia Ủy sao?

.....

Ngày 15 này là sinh nhật Tường Diễm Nha, hôm đó vừa hay là thứ 7 nên Chúc Yêu tặng quà sinh nhật sớm cho cô. Trước đó Tường Diễm Nha đã dặn trước là đừng tặng gì đắt tiền quá. Nhà Chúc Yêu có tiền, học sinh cấp 3 cũng không tiêu gì nhiều nên chỉ tiền tiêu vặt của cô thôi cũng là một con số không nhỏ. Tường Diễm Nha biết chút tiền ấy không là gì đối với Chúc Yêu nhưng trước nay cô chơi với Chúc Yêu không phải là vì tiền, càng không muốn lợi dụng cô. Cuối cùng, Chúc Yêu tặng Tường Diễm Nha một cái ví rất tinh xảo. Cô rất thích.

Tối hôm đó, Tường Diễm Nha gọi điện thoại cho Chúc Yêu, kể rằng Trình Gia Ủy đã tỏ tình với cô.

Chúc Yêu đang ngồi dưới ánh đèn bàn làm bài tập. Cô cột tóc cao, để lộ khuôn mặt thanh tú. Nghe nói thế, cô rất ngạc nhiên, lập tức dừng bút, hỏi với giọng mềm mại. “Vậy cậu có đồng ý không?” Bình thường Trình Gia Ủy và Tường Diễm Nha hay cãi cò, hệt như một đôi oan gia, quan hệ khá thân thiết. Mấy ngày trước sinh nhật của Tường Diễm Nha, Trình Gia Ủy còn nhờ cô đi chọn quà giúp mà.

Tường Diễm Nha bỗng chốc ngượng ngùng. “Cậu ta rất lưu manh...” Tuy là lời trách móc nhưng ngữ khí lại rất ngọt ngào. Đáp án đã quá rõ ràng.

Chúc Yêu mỉm cười, nói: “Thích thì cứ đồng ý chứ sao.”

Tường Diễm Nha ôm điện thoại gật đầu với vẻ xấu hổ, hoàn toàn khác với thường ngày. Giọng Tường Diễm Nha rất nhẹ: “Bình thường mình cảm thấy cậu ấy rất ngốc nghếch, suốt ngày không biết có gì vui mà cứ cười hơ hớ... Có điều...” Giọng cô lãnh lút, vui vẻ. “Cũng rất đáng yêu.”

Tường Diễm Nha nói chuyện với Chúc Yêu chưa đầy hai phút thì Trình Gia Ủy gọi đến. Chúc Yêu rất biết điều. “Các cậu trò chuyện đi, mình làm bài tập.”

Cúp điện thoại xong, căn phòng trở nên yên tĩnh, chỉ có tiếng đồng hồ tích tắc trên tường. Chúc Yêu cầm bút, nhớ đến dáng vẻ ngọt ngào của Tường Diễm Nha khi này, bất giác lại nghĩ đến Nguyên Trạch. Thế là cô lại cầm điện thoại lên, mở giao diện WeChat ra. Nhìn chằm chằm vào ảnh đại diện của Nguyên Trạch một lúc, cô soạn một tin nhắn nhưng cuối cùng vẫn xóa bỏ, tiếp tục làm bài.

Cuộc thi cuối học kỳ sắp đến, không khí vô cùng áp lực nhưng vẫn không thể xua tan hương vị tình yêu trong hơi thở thanh xuân của các chàng trai cô gái. Bình thường bốn người họ thường đi chung với nhau; có khi Chúc Yêu và Nguyên Trạch đi riêng, Trình Gia Ủy sẽ tự giác đưa Tường Diễm Nha về nhà. Bây giờ Tường Diễm Nha và Trình Gia Ủy lên yêu nhau, lại càng quấy quậy không rời, thành ra Chúc Yêu và Nguyên Trạch là kẻ dư thừa.

Tình tình Trình Gia Ủy sang sàng coi mờ, nhưng khi yêu đương thì lại rất trẻ con, có cảm giác như một con cún to xác, cứ thích bám lấy Tường Diễm Nha. Mới quen nhau được một tuần mà đã khiến cô cảm thấy vừa ngọt ngào vừa mệt mỏi.

.....

Sau khi ra khỏi quầy bán quà vặt.

Tường Diễm Nha bụng lỳ trà sữa, chu mỏ ngậm trân châu và hút trà sữa, chân thì nghịch những viên sỏi trên đường đi. Cô không sợ lạnh như Chúc Yêu nên chưa bao giờ mặc quần giữ nhiệt, lúc nào rét lắm thì mặc áo giữ nhiệt cùng với áo len, rồi khoác chiếc áo ngoài nữa là xong. Hôm nay cô mặc chiếc áo len cổ trễ màu hồng nhạt nên lúc vận động, chỗ xương quai xanh lộ ra một vết ửng nho nhỏ. Chúc Yêu vô tình nhìn thấy, hỏi khẽ. “Cô cậu bị sao thế?”

Tường Diễm Nha ngậm ống hút ồm một cái, sau khi thấy chỗ Chúc Yêu chỉ thì mặt lập tức đỏ bừng. Cô lúng túng kéo áo lên, sau đó nhìn Chúc Yêu bằng ánh mắt thăm dò, giọng rất khẽ. “Cậu...” Cô định hỏi “cậu không biết à?” nhưng khi nhìn vào đôi mắt ngây thơ của Chúc Yêu thì sửa lại. “Chẳng phải cậu và lớp trưởng đã hôn nhau rồi sao?”

Chúc Yêu đỏ mặt, ậm ừ một tiếng.

Có lẽ Tường Diễm Nha ám chỉ quá rõ ràng nên Chúc Yêu lập tức hiểu ra... Mặt cô càng đỏ hơn nhưng vẫn không nén được tò mò, hỏi: “Cậu và Trình Gia Ủy cũng... hôn rồi à?”

Tường Diễm Nha vuốt mặt với vẻ xấu hổ rồi gật đầu: “Ừ.”

Chúc Yêu tò mò: “Vậy các cậu hôn mấy lần rồi?” Cô vừa hỏi xong, Tường Diễm Nha lập tức đỏ mặt. Chúc Yêu dè dặt hỏi: “Sao thế?”

Tường Diễm Nha vầu môi, đáp: “Nói thế nào nhĩ... chuyện này sao có thể đếm được chứ.” Cô có vẻ khó xử, nhưng vẻ mặt lại rất ngọt ngào.

Tình yêu thời học sinh, ở trường thì đương nhiên là không dám phô trương, nhưng thỉnh thoảng không có ai thì sẽ len lén làm những hành động thân mật. Trình Gia Ủy và Tường Diễm Nha vừa xác định quan hệ, đang là giai đoạn ngọt ngào nhất. Hàng ngày Trình Gia Ủy đưa cô về nhà, hai người dắt xe đạp thật chậm, hôn qua hôn lại, đi rồi lại dừng. Đến trước khu nhà thì càng quấy quậy không nỡ xa rời, không kim được bền hôn nhau, mà hề hôn thì hôn rất lâu.

Tường Diễm Nha nói đến đây thì phải che mặt vì xấu hổ. Hai má cô đỏ ửng, mắt sáng long lanh, cảm thấy ngọt như mật.

Chúc Yêu cắn nhẹ ống hút, nhìn cô bằng ánh mắt hâm mộ.

Tường Diễm Nha mắng yêu. “Mình đã bảo mà, đám con trai rất hư...” Cô đan mặt, sờ lên cằm, đầm chiêu. “Trình Gia Ủy chính là tên cuồng hôn.”

Chúc Yêu tiếp tục nhìn cô bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

Tường Diễm Nha bấy giờ mới chú ý đến sắc mặt của Chúc Yêu nên đưa tay véo má cô, cười hỏi: “Yêu Yêu, ánh mắt này của cậu là có ý gì?”

Chúc Yêu nhả ống hút ra, mắt trong veo, tiếp tục nói với giọng hâm mộ. “Các cậu phát triển nhanh thật.”

Mới có một tuần thôi mà...

Tường Diễm Nha lại nói: “Cũng bình thường. Thật ra trước kia mình cũng không xác định có thích cậu ấy không, nhưng bây giờ cảm thấy bên cạnh cậu ấy cũng rất vui vẻ...” Lén lút yêu đương, có lẽ đây là chuyện ngọt ngào nhất thời học sinh.

Đang nói chuyện, phía sau bỗng có tiếng bước chân vang lên. Sau đó, một bàn tay nhanh như chớp giật lấy trà sữa trên tay Tường Diễm Nha. Tay trống trơn, Tường Diễm Nha quay đầu lại nhìn thì bất gặp nụ cười rạng rỡ của Trình Gia Ủy. Đầu tiên cô thẹn thù mím môi, sau đó nói: “Mau trả cho mình.”

Trình Gia Úy giờ tay lên cao, cười rất xấu xa. Nhìn bộ dáng Tường Điềm Nha nhảy lên nhảy xuống, cậu cố tình không trả cho cô, còn cúi đầu ngậm ống hút, hút rột rột vài cái.

Tường Điềm Nha tức tối chống nạnh.

Trình Gia Úy vội vã nhét ly trà sữa vào lại tay cô. “Được rồi, trả cho cậu này.”

Tường Điềm Nha giận dữ. “Cậu uống mất rồi.”

Trình Gia Úy khoanh tay trước ngực, đáp: “Minh không chê bản, cậu chê cái gì.”

Tường Điềm Nha hết cách với cậu.

Theo sau Trình Gia Úy, Nguyên Trạch chậm rãi bước tới, đứng bên cạnh Chúc Yếu. Chúc Yếu ngẩng đầu lên nhìn anh, sau đó im lặng, nhẹ nhàng ngậm ống hút.

Họ về lớp học. Đến cửa phòng, đúng lúc Lâm Chi Y và Hứa Du Du đi ra. Nhìn thấy Chúc Yếu, họ thoáng dừng lại, không khí có vẻ hơi gượng gạo. Sau hội diễn văn nghệ, Hứa Du Du không còn châm chích mỉa mai Chúc Yếu như trước nữa, cũng hiếm khi nói chuyện với cô.

Chúc Yếu nhấp nhòm trong lòng nên im lặng về chỗ ngồi. Lúc ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy Trình Gia Úy đứng tựa vào bàn của Tường Điềm Nha, cúi đầu, nói chuyện gì đó có vẻ rất thú vị. Còn Tường Điềm Nha, tuy tỏ ra không kiên nhẫn nhưng khóe môi cũng bất giác cong lên, giống như bị Trình Gia Úy chọc cười.

Có một bàn nam đi ngang qua, trêu ghẹo: “Đây là nơi công cộng, xin chú ý một chút.”

Trình Gia Úy xua tay. “Đi chỗ khác chơi, đừng làm phiền tôi và bạn gái trò chuyện.”

Các bạn bên cạnh rú lên. Tường Điềm Nha cười toe toét, cầm sách lên đập vào cánh tay Trình Gia Úy một cái. Trình Gia Úy cũng không né, cứ thế nắm lấy cổ tay cô.

Chúc Yếu nghiêng đầu, ánh mắt có vẻ dăm chiêu. Nguyên Trạch quay qua, thấy cô im lặng thì hỏi nhỏ: “Sao thế?”

Bỗng chạm phải ánh mắt anh, Chúc Yếu hơi bối rối, vô thức nắm chặt bút, trả lời: “Không có gì...”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47-2

Chúc Yếu nghiêng đầu, ánh mắt có vẻ dăm chiêu. Nguyên Trạch quay qua, thấy cô im lặng thì hỏi nhỏ: “Sao thế?”

Bỗng chạm phải ánh mắt anh, Chúc Yếu hơi bối rối, vô thức nắm chặt bút, trả lời: “Không có gì...”

Nguyên Trạch rất đẹp. Đôi mắt anh luôn trong trẻo, khí chất lúc nào cũng ung dung hờ hững như người ngoài cuộc, không hơn thua với ai, không nhuộm chút bụi trần. Ngày xưa cũng chính khí chất thanh nhã này đã thu hút cô. Cô được ngồi chung bàn với anh, anh nắm tay cô, thỉnh thoảng hôn cô là cô đã mãn nguyện lắm rồi. Nhưng bây giờ, khi nhìn thấy Tường Điềm Nha và Trình Gia Úy thân mật như thế, cô bỗng cảm thấy không thỏa mãn... hơi ngưỡng mộ, không, rất ngưỡng mộ Tường Điềm Nha.

Chúc Yếu không nghĩ ngợi nhiều nữa, cô giờ bộ đề ra, đẩy sang bên cạnh, nói: “Nguyên Trạch, cậu giảng đề này cho mình đi.”

Nguyên Trạch gật đầu, nhào qua giảng bài cho cô.

Chúc Yếu tập trung lắng nghe, sau đó gọi anh một tiếng: “Nguyên Trạch.”

Ừ. Nguyên Trạch hơi ngược mắt lên, nhìn cô. Khi chạm vào đôi mắt anh, Chúc Yếu khẽ cắn môi: “Không... không có gì. Minh chỉ muốn gọi cậu một tiếng... Cậu tiếp tục giảng đi, bài này lúc nãy mình nghĩ rất lâu mà không ra.”

Nguyên Trạch tiếp tục giảng bài.

Mặt trời ngả về phía tây. Một ngày lại kết thúc. Các bạn lớp 12.9 xách cặp ra về. Chúc Yếu vẫn ngồi tại chỗ sửa sang lại bộ đề cương. Triệu Thiên Đình lê bước tới gần, nhắc: “Chúc Yếu, hôm nay cậu trực bảng đó, đừng quên nha.”

Chúc Yếu dùng kẹp giấy kẹp bộ đề lại, trả lời đồng dạng: “Ừ, mình biết rồi, lát nữa sẽ lau ngay.”

Lúc sửa sang xong, bạn được phân công trực nhật đã quét dọn phòng sạch sẽ, sắp xếp bàn ghế ngay ngắn gọn gàng. Nguyên Trạch giúp cô lau bảng, giặt khăn và thau xong thì trong phòng học chỉ còn hai người họ.

Chúc Yếu và Nguyên Trạch đi đến hành lang mới phát hiện ngoài trời đang mưa lất phất.

Chúc Yếu thấy vậy lập tức nói: “Cậu đợi một tí, mình đi lấy dù.”

Nguyên Trạch còn chưa kịp lên tiếng thì Chúc Yếu đã quay vào trong lấy dù. Trên hành lang sáng đèn, bóng Nguyên Trạch trông cao lớn mà đơn độc. Anh quay lại nhìn bóng dáng nhỏ nhắn của cô, sau đó cũng chậm rãi bước theo.

Chúc Yếu quay lại chỗ ngồi, cúi người lấy chiếc dù trong hộc bàn ra, sau đó nhanh chân chạy về phía cửa. Vừa đến cửa thì nhìn thấy Nguyên Trạch đang đứng đó.

Dáng người anh cao lớn thanh thoát, hai chân dài thẳng tắp. Chúc Yếu ôm cây dù, mắt mờ to, giọng ngọt ngào. “Cậu cũng quên gì à?”

Nguyên Trạch khoác hờ balo trên một bên vai, sau lưng anh là bóng chiều chập choạng, mưa bay lất phất. Một cơn gió ùa vào cánh cửa đang mở tung, lạnh thấu xương nhưng giọng của anh lại ấm áp như ánh mặt trời ngày xuân: “Hôm nay cậu không vui à?”

Tay nắm chặt cát dù, Chúc Yếu lắc đầu. “Không có.”

Nguyễn Trạch đứng cạnh khung cửa, mấy bạn nữ đi ngang qua đều bước chậm lại để nhìn, thì thầm to nhỏ. Chúc Yếu nhìn họ đi xa dần, không gian trở nên yên tĩnh. Cô nói: “Chúng ta đi thôi.”

Chúc Yếu cảm đủ định ra ngoài nhưng Nguyễn Trạch vẫn không nhúc nhích. Lúc cô đi ngang qua, anh bỗng vươn tay kéo cánh tay cô lại. Cánh tay bị níu, Chúc Yếu quay qua nhìn anh.

Nguyễn Trạch thuận thế kéo cô vào phòng học.

Sau đó bàn tay kia lặng lẽ đóng cửa phòng lại.

Gió lạnh bị ngăn bên ngoài, căn phòng vô cùng yên ắng. Lúc Chúc Yếu còn ngơ ngác thì cặp sách trên vai đã bị kéo xuống. Lưng cô dựa sát vào cánh cửa, bên ngoài có tiếng bước chân và tiếng nói chuyện của những bạn học sinh đi ngang qua. Còn Nguyễn Trạch đứng trước mặt cô, khom người, mắt ngang tầm mắt cô.

Đèn trong phòng học đã tắt, thêm cửa lại đóng nên trong phòng rất tối. Hơi thở của Chúc Yếu nặng dần, cô nói khẽ. “Cậu...”

Nguyễn Trạch nhìn cô một lúc lâu, giọng trầm thấp. “Đừng cứ ngưỡng mộ người khác.”

Chúc Yếu đỏ mặt, khẽ cắn môi, chớp đôi mắt long lanh, giọng thò thè. “Rất... rất dễ thấy sao?”

Nguyễn Trạch cong môi cười. “Ừ.”

Chúc Yếu cụp mắt xuống, tay nghịch chiếc dù, rồi lại ngược mắt lên.

Giọng Nguyễn Trạch trầm thấp như đang thì thầm bên tai. Anh chậm rãi nói: “Thần và Trình Gia Úy khác nhau. Thần trải nghiệm nhiều hơn cậu ấy. Nghiêm túc mà nói thì tuổi tác cũng lớn hơn cậu ấy. Theo thói quen nhiều năm, trước khi làm gì thần cũng phải cân nhắc kỹ càng, chuyện có liên quan đến công chúa thì càng phải thận trọng. Chuyện nam nữ...”

Anh nhìn đôi mắt đen láy, gương mặt nõn nà kiểu điểm như đoá hoa sắp hé nở của cô. Cô nhìn anh bằng ánh mắt nghi hoặc, hàng mi như cánh quạt chớp chớp. Anh mỉm cười, nói tiếp. “Công chúa còn nhỏ.”

Cô còn rất nhỏ, làm chuyện gì chỉ cần thích là được. Nhưng anh thì không. Anh lớn hơn cô mấy tuổi, luôn phải đắn đo suy nghĩ.

Chúc Yếu vội vàng phản bác. “Mình không còn nhỏ nữa.”

Nguyễn Trạch hơi sững sờ. Chúc Yếu mỉm môi, nhìn thẳng vào mắt anh rồi nói: “Nếu ở Đại Ngụy, mình... mình đã có thể xuất giá rồi.” Thiếu nữ Đại Ngụy mười tám tuổi là có thể xuất giá, cô đã mười bảy, làm mẹ cũng được nữa là.

Cô nói xong, không khí bỗng ngưng đọng trong vài giây. Cô mở to mắt nhìn anh, anh cũng lẳng lặng nhìn cô.

Sau đó...

Nguyễn Trạch cúi người, ra sức mà cầu xé cánh môi cô.

Hơi thở trong trẻo của chàng trai lập tức bao phủ.

Người Chúc Yếu run lên, tim dường như đập loạn một nhịp, cây dù trượt khỏi tay và rơi bộp xuống đất. Tay cô nắm lại, dường như có chút ngỡ ngàng, sau đó đầu ngửa ra, tay nhẹ nhàng níu lấy góc áo anh. Lòng trở nên yên ổn.

Trên hành lang thỉnh thoảng có tiếng bước chân đi ngang qua. Chúc Yếu nhắm hai mắt, hàng mi run run, hơi thở dồn dập.

Bờ môi lạnh lạnh dần trở nên nóng cháy, ngay cả hơi thở cũng nóng bừng. Hai chân Chúc Yếu nhũn ra, bị anh ép vào cánh cửa bằng cơ thể rắn chắc khỏe mạnh làm cô sắp không thở nổi. Nhưng nụ hôn của anh lại không cưỡng ép chút nào. Chỉ có lúc vừa hôn cô là hơi mạnh, sau đó thì trở nên dịu dàng và kìm nén.

Hôn một lúc, hai người tách ra.

Chúc Yếu khẽ mở mắt, nhìn thấy mắt Nguyễn Trạch đang sáng rực. Cô thở hắt hắt, thất thần trong giây lát. Sau đó anh lại cúi người xuống, nụ hôn nâng niu khẽ đậu trên trán, trên mũi, sau đó lại nhẹ nhàng cuốn lấy đôi môi cô.

Mặt của cô chắc chắn đang rất đỏ, tim thì đập rất nhanh, không nghĩ ngợi gì được, chỉ cảm thấy ngọt ngào vui sướng. Cô nhẹ nhàng nhón chân lên, cánh tay lần theo bầu vào bờ vai anh, thân mật ôm lấy cổ anh làm hai người càng dán sát vào nhau.

Hôn thêm một lát, anh buông cô ra.

Bốn mắt nhìn nhau, Chúc Yếu cong môi cười. Trong phòng học yên tĩnh, giọng cô mềm nhẹ ngọt ngào hơn thường ngày. “Có... có hôn nữa không?”

“Có.” Giọng Nguyễn Trạch khàn khàn. Anh thuận thế nhắc bóng cô lên, nhẹ nhàng đặt lên bàn học, sau đó đưa tay nâng mặt cô lên, cúi đầu, tiếp tục hôn cô.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 48: Chính thức quen nhau

Mưa rơi rả rích, làn gió rét lướt ủa qua mặt, thổi bay ít nhiều sắc đỏ ửng. Mặt Chúc Yếu trắng nõn, mắt long lanh, môi đỏ hồng. Trên đầu có người che dù cho, trong lúc di chuyển, cơ thể vô tình đụng chạm nhau. Dù không nói gì nhưng cũng tạo nên không khí thân mật vô hình. Chúc Yếu dần hoàn hồn, môi cong lên, ngọt ngào hỏi: “Chúng ta thế này... có xem là chính thức quen nhau không?”

Trong phòng học, anh đã ôm cô rất lâu.

Nguyễn Trạch che dù, gương mặt anh tuần. Dưới tán dù mờ mờ ánh sáng, trông mặt anh khá vui vẻ. Anh hơi nghiêng đầu qua, nghỉ ngơi rồi nói: “Ừ, có.” Theo dự định ban đầu thì sẽ đợi đến khi cô tốt nghiệp. Bây giờ việc học quan trọng, tiểu công chúa thường xuyên ngủ không đủ giấc, anh không muốn lấy thêm thời gian của cô. Nhưng... kế hoạch cứ thế dễ dàng bị cô làm đảo lộn.

Chân Chúc Yêu bắt gác hơi khựng lại, sau đó hớn hờ cong môi cười, dò hỏi: “VẬY... bây giờ mình là bạn gái của cậu rồi?”

Nguyễn Trạch gật đầu: “Ừ.”

Một tiếng ừ nhẹ nhàng của anh thôi mà giống như đóng một con dấu, mọi chuyện lập tức trở nên danh chính ngôn thuận. Thật ra cô cũng có thể đợi. Lớp 12 trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã hết học kỳ 1. Nhưng cô vẫn rất vui! Bạn gái... Bây giờ cô đã là bạn gái của Nguyễn Trạch rồi! Mọi người không nên được nụ cười, Chúc Yêu tiếp tục nói: “VẬY... cậu chính là bạn trai của mình.”

Bàn tay đang cầm cán dù của Nguyễn Trạch bỗng siết lại, nhưng mặt thì vẫn cứ bình tĩnh thong dong. “Ừ.”

Bạn trai!

Nguyễn Trạch là bạn trai của cô.

Chúc Yêu đưa hai tay lên ôm mặt, sau đó thả xuống, nghiêng đầu qua nhìn anh, mắt lấp lánh. Do dự một lát, cô lại lên tiếng gọi anh: “Bạn trai à.”

Nguyễn Trạch mỉm cười, đáp: “Có đây.” Mắt anh dịu dàng nhìn cô. Trong đáy mắt sâu thẳm phản chiếu nụ cười xinh đẹp của tiểu công chúa.

Chúc Yêu bật cười thành tiếng, rồi tiếp tục gọi anh. “Bạn trai à.”

Nguyễn Trạch tiếp tục đáp: “Có đây.”

Chúc Yêu cười càng ngọt ngào hơn, mắt sáng lấp lánh như ánh sao trời, nhìn vào đôi mắt anh rồi lại cười nói: “Bạn trai à.”

Nguyễn Trạch khẽ mỉm cười. Nụ cười vẫn khá kín đáo như mọi khi nhưng ánh mắt thì rất dịu dàng. Trong khoảnh khắc nhìn nhau, anh ôn hòa đáp: “Có đây.”

Tiếng cười của Chúc Yêu thật trong trẻo, loáng thoáng lan ra trong gió rồi dần biến mất. Những cảnh ngộ đồng hai bên đường khẳng khiu trơ trọi. Ánh đèn đường vàng vàng ấm áp soi chiếu nhưng hạt mưa bụi li ti. Cô cứ cong môi cười, mắt nhìn anh không chớp, giống như ngắm bao nhiêu cũng không đủ.

Đi được vài bước, cô dừng lại, sau đó dang hai tay ra, hết như một chú chim bồ câu trắng dang đôi cánh nhào vào lòng anh. Nụ cười trên môi bật ra trong trẻo.

Cơ thể mềm mại bất ngờ nhào vào lòng anh mà không báo trước. Người Nguyễn Trạch cứng đờ, cánh tay run lên, chiếc dù đang che trên cao lệch hẳn sang một bên khá rõ. Ánh mắt anh đờ ra, sau đó nhìn xuống đỉnh đầu tiểu công chúa, môi bắt gác cong lên.

Chúc Yêu tựa sát vào ngực anh, im lặng mỉm cười. Cánh tay cô vòng quanh hông anh, khuôn mặt đang cúi từ từ ngẩng lên, chạm vào ánh mắt anh, giọng ngọt như ướp mật. “Bạn trai à.”

Chiếc dù lại giương cao lên. Nụ cười trong mắt Nguyễn Trạch dần rõ hơn, bàn tay đang buông thõng xuống dần đưa lên, vịn hờ vào đầu vai cô. Giọng anh mềm mòng nhẹ nhàng như tuyết đang tan, thì thào thật khẽ trong gió: “Có thần đây.”

.....

Xác định quan hệ với Nguyễn Trạch trước thời hạn giống như là được tuyển thẳng đại học, cảm thấy vững lòng chưa từng có.

Chúc Yêu hiểu được nỗi băn khoăn của anh, vì thế càng thêm nỗ lực học tập, tuyệt đối không để anh thất vọng. Bình thường trong trường đã gặp Nguyễn Trạch nên về nhà Chúc Yêu dùng phần lớn thời gian để ra sức học bài, cố gắng không trò chuyện với anh quá lâu, trừ khi là không kìm lòng được.

Cuộc thi cuối học kỳ 1 đến hẹn lại lên.

Ngày thi đầu tiên kết thúc, phòng học ồn ào huyền ảo, các bạn lớp 12.9 xúm lại một chỗ đối chiếu đáp án. Trình Gia Ủy tựa người vào bàn học của Tưởng Diễm Nha, nhìn những vết bôi bôi xóa xóa trên giấy nháp của cô, nghe cô buồn phiền nói: “Môn Toán hai câu này khó quá, mình chỉ làm đúng một câu nhỏ phía trên, phía dưới này sai hết cả.”

Trình Gia Ủy an ủi cô. “Mình cũng sai mà. Đề khó thế này ai mà làm được.”

Tưởng Diễm Nha lập tức phản bác. “Lớp trưởng đó.”

Trình Gia Ủy ghen hờn.

Bên cạnh, Hứa Du Du cũng đang hỏi đáp án của Lâm Chi Y. Thành tích của Hứa Du Du không tốt lắm nhưng được cái cô chăm chỉ. May mà cô đã làm qua vô số đề, gặp đâu đó những bài tương tự như vậy. Đề khó thế này, Hứa Du Du làm được nên rất vui vẻ. Tuy nhiên, Lâm Chi Y lần này lại thi không tốt. Lúc đối chiếu đáp án có những bài dễ lẽ ra phải đúng thì lại làm sai. Ngoài mặt cô khá bình tĩnh nhưng trong lòng thật ra rất muộn phiền.

Hứa Du Du đang rất hưng phấn nên cứ tíu ta tíu tít bên tai.

Lâm Chi Y nhú mày, Hứa Du Du vội hỏi: “Chi Y, sao thế?”

Lâm Chi Y hờ hững nhìn Hứa Du Du rồi đáp: “Lần này mình thi không tốt.”

À... Bạn nam bên cạnh liền trêu đùa. “Lâm Chi Y, cậu yêu cầu quá cao ở mình đó thôi.”

Trong mắt rất nhiều người, học sinh giỏi nói thi không tốt chỉ là lời khiêm tốn. Lần nào Lâm Chi Y cũng nói thi không tốt nhưng khi phát bài ra thì lần nào điểm chẳng cao.

Lâm Chi Y nấp mày, định nói thật sự thi không tốt nhưng nhìn mặt các bạn, cô không muốn nói nữa.

Phía Chúc Yêu thì rất yên tĩnh. Có lẽ ôn tập từng từ nên hai buổi thi này cô cảm thấy mình làm bài không tồi, chắc là tiến bộ rất lớn. Cô nhìn mọi người thi nhau đối chiếu đáp án, mở

bình nước ra uống một hớp rồi quay đầu qua nhìn Nguyên Trạch bên cạnh, nhẹ nhàng hỏi một câu: “Nguyên Trạch, câu trắc nghiệm thứ hai từ dưới lên, tính giá trị tanx cậu chọn A hay C?”

Nguyên Trạch dừng bút, nhìn cô rất hiền lành. “...B.”

“...”

Chúc Yếu chớp mắt vài cái, nụ cười trong mắt chợt tắt dần. Cô chậm rãi nuốt ngụm nước, nhẹ nhàng à một tiếng rồi lẩm bẩm: “B à.”

Sau đó không tiếp tục đối chiếu đáp án nữa.

Khuôn mặt cô trắng trẻo xinh xắn, giống như một con thú cưng ngoan ngoãn.

Hai môi Nguyên Trạch mím lại, sau đó từ từ cong lên. Tiếp đó, anh đặt bút xuống, đưa tay phải lên chống cằm, nghiêng đầu sang nhìn cô.

Chúc Yếu cụp mắt nhưng vẫn liếc về phía này và bất chợt bất gặp ánh mắt của anh, thế là mặt lập tức đỏ ửng lên, môi cũng cong lên theo.

Sau đó cô lại cúi đầu, mở bình nước ra, uống thêm một hớp nước.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Dâu tây

Môn thi cuối cùng – môn tiếng Anh – cũng đã kết thúc.

Trước khi về nhà, Tường Diễm Nha và Chúc Yếu cùng đi vệ sinh. Tường Diễm Nha chân đi lao đảo, cả người không còn chút sức lực nào, thều thào than thở: “Yếu Yếu, yếu đương thật là tổn sức mà.” Cô nói tiếp: “Mình cảm thấy lần này thi rất tệ. Tiều rồi, năm nay chắc không yên lành rồi, ba mẹ chắc chắn sẽ cảm rằm mình suốt.”

Chúc Yếu nghiêm túc nói: “Chẳng phải cậu và Trình Gia Úy cũng thường cùng nhau ôn bài à?”

Tường Diễm Nha quay mặt đi, oán thán: “Cậu ta rất phiền.”

Chúc Yếu có thể hiểu được. Trình Gia Úy và Tường Diễm Nha đều thích nói cười. Cô bèn bảo: “Vậy hai cậu kiểm chế chút đi.”

Tường Diễm Nha gật đầu trịnh trọng. “Ừ, dù sao bây giờ việc học là quan trọng nhất, nếu cậu ấy còn làm bậy nữa mình sẽ chia tay với cậu ấy.” Miệng nói là chia tay nhưng lúc này Tường Diễm Nha và Trình Gia Úy đang trong giai đoạn ngọt ngào nhất, chẳng qua thi không tốt nên buột miệng than vãn thế thôi.

Chúc Yếu nghĩ đến chuyện gì đó, hỏi cô: “Có phải tình yêu thời học sinh rất dễ tan vỡ không?”

Tường Diễm Nha tán đồng. “Bây giờ mình đang rất thích cậu ấy, cậu ấy cũng rất thích mình nhưng mình cũng nghe nói rất nhiều cặp đôi thi đại học xong là đường ai nấy đi...” Nói xong cô thở ài sụm sụt. “Cho dù còn yêu nhau, nếu không ở cùng một thành phố thì tình cảm cũng sẽ nhanh chóng phai nhạt thôi... Thật ra chia tay hoàn toàn không cần quá nhiều lý do, đâu cần người thứ ba chen chân vào, chỉ cần khoảng cách và thời gian là đủ rồi.”

Chúc Yếu im lặng không nói.

Tường Diễm Nha cũng không nói nữa, đưa tay lên xoa mặt, lập tức khôi phục sức sống.

Vừa đi đến bên ngoài nhà vệ sinh nữ liền nghe thấy bên trong có tiếng tranh cãi.

“...Đừng tưởng bày cái vẻ yếu ớt đó ra thì Chúc Hằng sẽ thích mày.”

“Trước kia học dốt như vậy, giả vờ ngoan hiền gì chứ? Chơi trò lạt mềm buộc chặt, cố ý như Chúc Hằng, đúng là dê tiện.”

“...”

Tường Diễm Nha im lặng, chỉ vào nhà vệ sinh, nói khẽ: “Có người đang cãi nhau, hình như là liên qua gì đến anh trai cậu.”

Giọng bạn nữ khá bén, loáng thoáng nhắc đến tên Chúc Hằng. Chúc Yếu đứng từ xa nhìn sang, vừa lúc nhìn thấy một bạn nữ cắt tóc bob, tay chống nạnh đang nói gì đó với người đối diện mình. Cô bạn kia đưa lưng về phía cửa nên không nhìn rõ mặt, Chúc Yếu phải nheo mắt nhìn.

Tường Diễm Nha nói: “Đây chẳng phải Hứa Tiểu Giai lớp 12.1 sao?”

Nói đến Hứa Tiểu Giai, Tường Diễm Nha vẫn cảm thấy hơi ghen tuông. Đó chính là người mà Trình Gia Úy thích thầm trước kia, còn viết thư tình nữa. Tuy nhiên Hứa Tiểu Giai không đồng ý mà lại đi quen với Chúc Hằng. Có điều con gái mà, khi yêu thì rất nhỏ nhen, nghĩ lại Tường Diễm Nha vẫn dễ bụng. Cô bĩu môi, bất mãn nói: “Cái cô Hứa Tiểu Giai này trước kia cũng rất ngoan nhưng dạo này không biết sao mà rất nổi loạn, nghe nói còn kết nghĩa với đại ca trường thể thao bên cạnh, rất là chảnh chọe...”

Hứa Tiểu Giai trước kia là một học sinh ngoan, thành tích tốt, ngoại hình xinh xắn. Đặc biệt cô có một đôi mắt hạnh rất trong trẻo, rất ngây thơ, nếu không trước kia đã không cùng lúc được Trình Gia Úy và Chúc Hằng để mắt đến. Nhưng bây giờ đôi mắt ấy đang trợn trừng lên rất dữ dằn, cách ăn mặc trang điểm cũng không còn ngoan hiền như trước kia.

Cô bạn bên cạnh kéo áo Hứa Tiểu Giai, nhắc nhở: “Tiểu Giai, có người đến kìa, chúng ta đi thôi.”

Hứa Tiểu Giai nhìn ra ngoài, thấy Chúc Yếu vào nên không tiếp tục gây hấn nữa.

Lúc trước khi qua lại với Chúc Hằng, cô đã để ý đến em gái cậu. Trông rất xinh đẹp nhưng tính cách khá hướng nội. Hứa Tiểu Giai có ý lấy lòng Chúc Yếu nhưng Chúc Hằng bảo cô đừng đi quấy rầy em gái cậu nên đành thôi. Chúc Hằng là một tay chơi đào hoa phóng đảng, gia đình giàu có. Lúc trước khi Hứa Tiểu Giai được Chúc Hằng để mắt đến, cô cũng có hơi

do dự nhưng cuối cùng không cưỡng lại nổi cảm giác hư vinh mà cậu mang lại... Chúc Hằng bay bướm nhưng cũng rất hào phóng.

Những nam sinh bình thường, đến sinh nhật bạn gái nhiều nhất là mua quà chừng vài trăm đồng, còn bình thường mua sữa chua, khoai tây chiên các thứ quà vặt đã là rất chiều chuộng rồi. Còn Chúc Hằng thì vung tay cái là tặng túi xách, nước hoa và son môi hàng hiệu, căn bản là không thể so sánh với nhau.

Qua lại với Chúc Hằng xong, những cậu trai khác hoàn toàn không thể vào mắt Hứa Tiểu Giai.

Hứa Tiểu Giai có ý quay lại với Chúc Hằng nên trước mặt Chúc Yếu, cô lập tức che giấu vẻ hung dữ.

Hứa Tiểu Giai đi ngang qua bên cạnh Chúc Yếu.

Lúc Chúc Yếu vào nhà vệ sinh, cô nhìn thấy Phùng Tinh Văn. Phùng Tinh Văn hơi ngạc nhiên, Chúc Yếu cũng ngăn ra, sau đó nhớ tới những lời Hứa Tiểu Giai nói lúc nãy cho nên quan tâm hỏi: “Chị không sao chứ?”

Phùng Tinh Văn khá yếu đuối, nhưng đó là khi đối mặt với Chúc Hằng. Còn bây giờ, đối mặt với những người như Hứa Tiểu Giai, những lời này cô sẽ không so đo làm gì. Hiện nay cô không nghĩ gì cả, chỉ muốn chăm chỉ học hành, thi đậu một trường đại học tốt.

Phùng Tinh Văn lắc đầu nói không sao, rồi giải thích: “Hình như cậu ấy hiểu lầm quan hệ giữa chị và Chúc Hằng...”

Hứa Tiểu Giai là bạn gái cũ của Chúc Hằng, tuy đã chia tay nhưng vẫn còn thích Chúc Hằng, muốn quay lại với cậu ta. Nhưng dạo này thấy Phùng Tinh Văn và Chúc Hằng hay tiếp xúc với nhau, tưởng Chúc Hằng đang theo đuổi Phùng Tinh Văn nên mới tới cảnh cáo cô, bảo cô đừng quấy lấy Chúc Hằng.

Chúc Yếu cảm thấy hơi lo lắng: “Hay là nói với anh em một tiếng đi.” Bây giờ Hứa Tiểu Giai qua lại với đại ca trường thể thao bên cạnh, lỡ như định bắt nạt Phùng Tinh Văn thì sao.

Phùng Tinh Văn đáp: “Không cần đâu.” Cô không muốn dính líu gì đến Chúc Hằng.

Thấy thái độ của cô kiên quyết, Chúc Yếu cũng không thuyết phục thêm.

Phùng Tinh Văn ra khỏi nhà vệ sinh, Tường Điềm nhìn theo bóng lưng của cô, nói với Chúc Yếu: “Mình nghe Trình Gia Ủy nói anh trai cậu có thái độ khá đặc biệt đối với Phùng Tinh Văn nha.”

Trình Gia Ủy và Chúc Hằng từng ăn sáng chung với nhau, thỉnh thoảng cũng gặp nhau ở sân bóng rổ, vài lần như thế cũng coi như là quen biết. Chúc Hằng và Trình Gia Ủy chơi với nhau một phần cũng do tính cách tương đồng, còn phần lớn là do Trình Gia Ủy là bạn thân của Nguyễn Trạch. Con sói đối gian xảo Nguyễn Trạch cứ khẳng khái yêu em gái cậu nên thân làm anh trai, Chúc Hằng tuy không ngăn cản được cũng phải làm điều gì đó, chẳng hạn như thông qua bạn bè của Nguyễn Trạch, tìm hiểu về gia đình, hoàn cảnh của anh.

Chúc Yếu ừ một tiếng.

.....

Kỳ nghỉ tết của lớp 12 rất ngắn, 26 tháng chạp bắt đầu nghỉ, mùng 6 đã phải đi học lại, từ đầu tới cuối nghỉ được 10 ngày.

Cuộc thi cuối học kỳ 1 lần này, Chúc Yếu tiến bộ rất lớn. Lúc cả nhà tề tựu bên nhau trên chiếc sofa phòng khách, Tiêu Minh Châu vui mừng nói: “Yếu Yếu giỏi quá! Trước kia mẹ còn lo con không theo kịp, bây giờ thì yên tâm rồi...” Sau đó lại hỏi tới Nguyễn Trạch.

Chúc Yếu đang ăn dâu tây, nghe hỏi đến Nguyễn Trạch thì vội trả lời: “Nguyễn Trạch vẫn đứng hạng nhất, môn toán thi điểm tối đa luôn.”

Tiêu Minh Châu vui vẻ ra mặt, giống như con trai mình được điểm 10 vậy. Sau đó bà nhìn Chúc Hằng đang chơi game bên cạnh, nói: “Con nhìn lại mình xem, dạo này cứ tưởng là con tu tâm dưỡng tính rồi, ai ngờ thành tích...” Nói đến thành tích của Chúc Hằng, Tiêu Minh Châu lại tức giận: “Thật mất mặt.”

Chúc Hằng đang điều khiển nhân vật trong game, nghe thế cũng rất ảm ức. Cậu thật sự rất cố gắng, ngày nào cũng học. Mấy ngày thi cũng làm bài kín trang giấy, trả lời rất nghiêm túc, trước khi nộp bài cũng kiểm tra lại mấy lần. Ai dè kết quả còn kém hơn cả lúc cậu nhầm mất làm lại.

Đúng là xui không gì bằng. Chúc Hằng tức tối trút giận lên máy chơi game.

Chúc Tấn Ung cũng đang chơi game, mắt vẫn cúi xuống nhìn màn hình, miệng thì nói mát: “Cái dốt đầu thể trị ngày một ngày hai, muốn tiến bộ thì cũng phải từ từ chứ. Con trai chúng ta rất thông minh, sau này dù thành tích không tốt thì vẫn có thể dùng khuôn mặt để kiếm cơm mà.” Chúc Tấn Ung cảm thấy ăn bám cũng rất tốt.

Tiêu Minh Châu không để ý đến Chúc Tấn Ung, tiếp tục nói đến Nguyễn Trạch: “Yếu Yếu à, có phải trong lớp con có rất nhiều bạn nữ thích Nguyễn Trạch không?”

Chuyện này ấy à... Chúc Yếu chớp mắt vài cái, gật đầu.

Tiêu Minh Châu à một tiếng, nghĩ lại thì ngày xưa ở Đại Ngụy, Nguyễn Trạch nổi tiếng khắp kinh thành, khiến cho bất bao thiếu nữ tương tư ngày đêm, bây giờ đến đây chắc sức hút cũng không giảm. Thế mà bà nhẹ nhàng hỏi: “Vậy có bạn nữ nào khá thân thiết với nó không?”

Chúc Yếu đang nhai dâu tây lập tức dừng lại. Nghĩ đến những cử chỉ thân mật bình thường Nguyễn Trạch dành cho mình, cô thấy ngọt ngào như mật. Không dám nhìn vào mắt Tiêu Minh Châu, cô lí nhí nói: “Hình như không có.”

Chúc Hằng đang cầm điện thoại bên ngược mắt lên một cái, liếc xéo Chúc Yếu rồi khẽ cười xùy một tiếng.

Chúc Yếu chột dạ, cúi đầu ăn dâu tây.

Chúc Tấn Ung nhìn màn hình đen lại lần nữa, bực bội quay đầu hỏi Chúc Hằng: “Cái đứa tên ‘Bình định sao lung linh’ này là ai vậy? Chơi gì kỳ quá, ngay cả tiếp máu mà cũng không biết.” Dù có chết bao nhiêu lần, Chúc Tấn Ung vẫn nói chuyện rất sung sức. Huống chi hôm nay đám đồng đội mà Chúc Hằng mang theo quả thật rất tệ.

Chúc Hằng cúi đầu, nhìn thi thể của hai đồng đội mình trên màn hình điện thoại. Mối nhếch lên, cậu móc mĩa. “Ba, là do ba đi lung tung chứ bộ.”

Chúc Tấn Ung thích nhân vật pháp sư, thích xông pha dẫn đầu, bên cạnh có yểm trợ thì càng không ngại gì. Pháp sư đã xông lên, tùy tùng không thể không theo. Cuối cùng kết quả là một người chết trúng đòn chết, người kia chết theo.

Chúc Tấn Ung bĩu môi, chơi thêm một lát thì tức đến nổi muốn đập máy: “Hai đứa bay cứ thể bỏ chạy, mặc kệ ba à?”

Chúc Hằng đáp: “Ba, cái này gọi là rút lui có chiến lược. Không thấy ba người chúng ta đều hết màu rồi sau? Kê địch bao vây tứ bề, ai chạy được cứ chạy chứ.”

Chúc Tấn Ung trừng mắt, đáp: “Cút chó.”

Tiểu Minh Châu nghiêm khắc quát. “Ăn nói cho đàng hoàng.” Bà nhìn hai cha con nhà này nằm chơi game trên sofa mà thấy tức tối: “Rảnh như thế, chi bằng dắt Chíp Bông ra ngoài đi dạo đi.”

Chíp Bông là một chú chó mới nuôi gần đây.

Chúc Tấn Ung ở nhà cũng chán nên bèn mua một chú chó về nuôi cho vui, định bụng khi rảnh rồi sẽ dắt đi dạo. Lý tưởng thì rất đẹp đấy, nhưng thực tế thì... ngoài trời lạnh quá, dắt đi hai vòng là Chúc Tấn Ung hồi hận ngay. Đây có phải dắt chó đi dạo đâu, rõ ràng là đi hành xác mà.

Nhìn Chúc Tấn Ung thường xuyên bị Tiểu Minh Châu quở trách, Chúc Yếu không nhịn được bật cười.

Trong thời gian nghỉ tết, Chúc Yếu và Nguyên Trạch không gặp được nhau, thỉnh thoảng gọi nói chuyện qua WeChat thì cũng không nói quá lâu. Trong tết, người thân bạn bè tới thăm nên nhà Chúc Yếu rất đông đúc nhưng cô vẫn không quên chuyện ôn bài, tuy nhiên thỉnh thoảng Chúc Hằng sẽ lới Chúc Yếu cùng chơi game. Một người mang theo bốn mạng nhưng cậu vẫn rất vui vẻ.

Kỳ nghỉ tết nhanh chóng kết thúc. Trưa mùng bốn, sau khi tiếp đãi bà con dòng họ xong, Chúc Yếu lấy điện thoại ra trò chuyện với Nguyên Trạch. Nguyên Trạch vừa từ nhà bà con của mình về, đi ngang qua gần khu nhà Chúc Yếu, hỏi cô có muốn ra ngoài gặp không. Chúc Yếu bật dậy, gần như là trả lời ngay tức khắc. “Có.”

Chúc Yếu lê đôi dép mang trong nhà, vội vội vàng vàng chạy xuống lầu. Tiểu Minh Châu nhìn thấy, thuận miệng hỏi một câu: “Yếu Yếu, con ra ngoài à?”

Chúc Yếu dạ một tiếng, đứng chỗ cửa thay đôi bốt, ngoan ngoãn nói: “Bà con đang ở gần đây. Mẹ, lát con sẽ về ngay.”

Tiểu Minh Châu không hỏi gì thêm.

Thay giày, mang khăn, đôi mũ xong, Chúc Yếu lại nhờ di Phương chuẩn bị cho mình một hộp dâu tây rồi vội vàng ra ngoài.

Di Phương đưa dâu tây cho cô. Đưa mắt nhìn Chúc Yếu ra ngoài, bà đứng bên cạnh Tiểu Minh Châu, kín đáo nói: “Cô Yếu Yếu nhà mình... chắc là có bạn trai rồi.”

Tiểu Minh Châu liếc đi một cái.

.....

Khu nhà giăng đèn kết hoa rực rỡ, rất có không khí ngày tết.

Lúc Chúc Yếu đến công viên nhỏ ở gần nhà thì nhìn thấy một bóng người cao lớn đứng cạnh băng ghế dài. Dường như cảm nhận được cô đến, đôi mắt đang hơi sụp xuống của anh từ từ ngước lên, nhìn thẳng vào cô. Vừa nhìn vào mắt Nguyên Trạch, Chúc Yếu lại bất giác đỏ mặt, bất giác nở nụ cười.

Cô bước nhanh thoăn thoắt qua đó, đứng trước mặt anh, ngửa đầu nhìn anh.

Gần mười ngày không gặp, dường như là đã quá lâu. Đưa mắt tỉ mỉ nhìn khuôn mặt anh, nhìn chiếc áo len màu xám nhạt anh mặc bên trong chiếc áo khoác không kéo khóa, Chúc Yếu nhoen miệng cười: “Mình cứ nghĩ là tết này sẽ không được gặp cậu chứ.”

Nguyên Trạch khẽ mỉm cười, đáp lại cô. “Đúng lúc tiện đường.”

Chúc Yếu ừ một tiếng, giơ cái hộp trong tay lên. “Mình có mang dâu tây, ngọt lắm đó.”

Hai người ngồi xuống ghế, Chúc Yếu đặt hộp dâu tây lên đùi mình, mở nắp ra, chọn cho Nguyên Trạch quả to nhất. Nguyên Trạch đưa tay nhận lấy, tiểu công chúa bèn nhìn anh chăm chăm và sốt sắng hỏi: “Ngon không?” Anh gật đầu, đáp: “Ngon lắm.”

Thế là cô lại đưa cho anh thêm một quả.

Nguyên Trạch mỉm cười, tiếp tục ăn.

Ăn xong hai quả, cô lại đưa thêm quả thứ ba. Động tác nhàn nhã nhưng nhanh nhẹn giống như đang đút một chú thú cưng ngoan ngoãn. Nguyên Trạch vẫn mỉm cười nhận lấy. Sau đó là quả thứ tư, thứ năm... Bất tri bất giác, một hộp dâu tây đã xuống tới đáy, chỉ còn lại hai quả.

Ngồi một lát, Nguyên Trạch từ tốn hỏi: “Công chúa có lạnh không?”

Chúc Yếu chớp mắt, nghiêng đầu nói: “Không lạnh.”

Cô mặc đồ mới mua ngày tết. Bên ngoài là chiếc áo khoác lông cừu màu nâu nhạt, bên trong là áo len mềm mại màu trắng, bên dưới là váy xếp li, chân mang bốt cao cổ. Đôi bốt cao cổ màu nâu sậm bao lấy đôi chân dài thon thả của cô, chiếc váy xếp li vừa tới gối nên ở giữa lộ ra một phần đùi trắng nõn nà. Chúc Yếu hiểu ra, à một tiếng rồi chỉ vào hai chân mình, giải thích với Nguyên Trạch. “Mình mặc quần giữ ấm bên trong, rất dày...”

Sợ anh không tin, Chúc Yếu cầm tay anh đặt lên đùi mình, bảo: “Dày lắm đấy.”

Nguyên Trạch bỗng nhiên im như thóc, đôi mắt sâu thăm tới lại, môi khẽ mỉm chặt, nhìn sâu vào mắt cô.

Chúc Yếu cũng ngẩn ra, từ từ sụp mắt xuống, nhìn bàn tay đang đặt trên đùi mình của anh, mắt nóng lên, vội và buông tay ra.

Nguyên Trạch cũng ung dung thu tay về nhưng những ngón tay hơi run run từ từ siết chặt lại. Đôi môi đang mỉm cũng bất giác cong lên.

Hai người im lặng không nói gì.

Sự im lặng kéo dài khoảng nửa phút.

Hai tay Chúc Yếu giữ hai mép của nắp hộp, mặt nóng rần rần, lại không nhịn được muốn cười. Cuối cùng cô ngước mắt lên, nhìn biểu cảm không được tự nhiên của Nguyên Trạch, nụ cười cố nén của cô càng rõ hơn. Cô nhẹ nhàng giải thích. “Mình thật sự không lạnh.”

“Ừ.” Nguyên Trạch đáp lại, nụ cười cũng hiện lên trong mắt.

Chúc Yếu nhìn anh, gọi khẽ: “Nguyên Trạch.”

“Ừ.”

Cô hỏi: “Vậy cậu... có mang gì ngon cho mình không?”

Nguyên Trạch đưa mắt nhìn cô.

Đôi mắt Chúc Yếu long lanh, tầm mắt vừa đúng với đôi môi anh, sau đó khẽ bật cười.

Nguyên Trạch cũng mỉm cười theo, giọng trầm khàn. “Có chứ.”

Cô giả vờ không hiểu, hỏi lại. “Mang cái gì?”

Nguyên Trạch từ từ nghiêng người qua, nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Một nụ hôn rất nhẹ. Chúc Yếu ngồi thẳng người, đôi môi mềm mại khẽ chạm vào môi anh. Sau đó hàng mi cô run run, từ từ mở mắt ra. Mắt Chúc Yếu cong cong, nhìn vào khuôn mặt gần trong gang tấc của anh, chớp chớp mắt, nói rất khẽ. “Hoi ngọt.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 50: Con rể

Lúc Chúc Yếu hớn hờ về nhà, ngạc nhiên là Tiêu Minh Châu đang yên lặng ngồi trên sofa xem tivi với Chúc Tấn Ung.

Chúc Tấn Ung cũng không còn vẻ uể oải biếng nhác của mọi ngày mà ngồi rất ngay ngắn. Chúc Yếu thay giày xong, Tiêu Minh Châu thuận miệng hỏi: “Bạn con đi rồi à? Sao không mời bạn vào nhà chơi?”

Nhớ đến Nguyên Trạch, Chúc Yếu cong môi cười, đưa mắt nhìn Tiêu Minh Châu, giải thích: “Bạn con khá là rụt rè.”

Tiêu Minh Châu chỉ hờ hững à một tiếng rồi nói tiếp: “Nếu có lần sau thì cứ mời bạn vào nhà chơi, ở ngoài lạnh lắm.”

Chúc Yếu ậm ừ trả lời cho qua, sau đó nói: “Mẹ, con lên lầu làm bài tập trước đây.”

Tiêu Minh Châu đáp: “Ừ, làm một lát thì nhớ cho mắt nghỉ ngơi, đừng mệt quá.”

Chúc Yếu gật đầu rồi ngoan ngoãn đi lên lầu.

Chúc Tấn Ung không nhịn được nữa bèn lên tiếng gọi cô. “Yếu Yếu...”

“Dạ.”

Bàn chân đang lê đôi dép mang trong nhà dừng lại, cô quay đầu nhìn Chúc Tấn Ung. “Ba, có chuyện gì ạ?”

Dường như Chúc Tấn Ung có gì đó muốn nói nhưng Tiêu Minh Châu đã lên tiếng trước. “Không có gì, ba con chỉ muốn gọi con một tiếng mà thôi. Con mau lên lầu làm bài tập đi.”

Chúc Yếu đứng tại chỗ, nhẹ nhàng chớp mắt vài cái, cứ cảm thấy có chỗ nào sai sai nhưng cũng không nói rõ được là ở đâu. Lạ thật. Chúc Yếu chần chừ giây lát, không nghe Chúc Tấn Ung nói gì nên đành lên lầu học bài.

Ngay giây phút cửa phòng Chúc Yếu đóng lại, Chúc Tấn Ung cố nín nãy giờ cuối cùng cũng được lên tiếng. Ông nghiêm khắc nhìn Tiêu Minh Châu. “Sao không nói với Yếu Yếu lúc này...” Trên người Chúc Tấn Ung toát lên phong thái của người chủ gia đình một cách hiếm thấy. Ông đưa tay chỉ lên lầu, về mặt rồi rầm. “Lúc này người ta làm gì con gái bà, đâu phải bà không thấy.”

Tiêu Minh Châu không trả lời.

Lúc này, sau khi Chúc Yếu ra ngoài, Tiêu Minh Châu ngẫm nghĩ những lời di Phuong nói, trong lòng cũng có chút hoài nghi. Thế là bà dẫn theo Chúc Tấn Ung và chó con ra ngoài đi dạo. Làm cha mẹ, dĩ nhiên là đề tâm đến chuyện của con cái, huống chi tuổi này đang là tuổi yêu đương. Hai vợ chồng lăm lăm lét lét đi theo, kết quả đến nửa đường chó con giật sút dây chạy mất, hai vợ chồng phải đuổi theo cả buổi trời, cuối cùng nhìn thấy bóng Chúc Yếu trên băng ghế dài của công viên.

Bên cạnh cô còn có một chàng trai cao gầy.

Giữa những người đang yêu toát lên hơi thở nào đó khiến cho không khí xung quanh cũng có vị ngọt ngào hơn.

Nhìn từ xa đã nhìn thấy hai bóng lưng sánh vai nhau mà ngồi, trời rét thế mà cũng không biết lạnh. Hai đứa cứ thân mật đút đầu tây cho nhau, coi như xung quanh không có người. Lúc đó Chúc Tấn Ung đã muốn xông ra nhưng bị Tiêu Minh Châu kéo lại, bảo ông lý trí chút.

Làm sao mà Chúc Tấn Ung lý trí cho được.

Tiểu công chúa được ông nâng niu trong lòng bàn tay, chưa từng bị người khác giới chạm đến một đầu ngón tay mà bây giờ... Chúc Tấn Ung trừng mắt thật to, bảo: “Bà nhìn thẳng nhai đó xem, còn dám sờ đuôi Yếu Yếu kia... Không được, tôi phải chặt bàn tay chó của nó!”

Tiêu Minh Châu lại ngăn cản ông.

Sau đó liền nhìn thấy thẳng ranh kia nghiêng người, cúi đầu hôn Chúc Yếu.

Là hành động rất thân mật giữa những đôi yêu nhau.

Chúc Tấn Ung giận muốn nổ tung người, cùng lúc đó, ông cũng nhìn thấy rõ mặt của thẳng ranh kia...

hai vợ chồng lập tức ngậy cả người.

Tiểu Minh Châu cũng rất bất ngờ.

Bây giờ ngồi trên sô pha bình tĩnh lại một lát, bà đã có quyết định. Tính cách của bà khác với tính cách nóng nảy hấp tấp của Chúc Tấn Ung. Bà trông có vẻ tao nhã, nói chuyện cũng từ tốn: “Ông mà lao ra như vậy sẽ làm Yếu Yếu hoảng sợ.”

“Vậy bà nói phải làm sao?” Chúc Tấn Ung nhìn Tiểu Minh Châu.

Tiểu Minh Châu ung dung liếc ông một cái, nói: “Ngồi xuống đi.”

Chúc Tấn Ung lập tức ngồi xuống.

Hiếm khi thấy hai vợ chồng ngồi xuống trò chuyện với nhau bình tĩnh như thế.

Ánh mắt Tiểu Minh Châu có vẻ mơ hồ, thả hồn nhớ lại những hình ảnh ở Đại Ngụy, sau đó nói: “Lúc trước ở Đại Ngụy, tôi đã nghĩ Yếu Yếu của chúng ta khi lớn sẽ tìm một phò mã thế nào...”

Hôn sự của Chúc Yếu làm Tiểu Minh Châu phải trần trối biết bao.

Lúc Chúc Yếu chỉ mới bảy tám tuổi bà đã để ý đến những vương công quý tộc trong hoàng thành, hễ người nào khá ưng ý là liệt vào danh sách tuyển chọn phò mã, trong đó không thiếu nhưng công tử từ nhỏ đã nho nhã, lễ độ. Tiểu Minh Châu nhìn thấy hợp ý nhưng rốt cuộc vẫn chưa tìm thấy người thật sự hài lòng. Mãi đến khi trên đường đưa canh đến ngự thư phòng, tình cờ gặp được thám hoa trẻ tuổi trên hành lang. Vị hoàng hậu đoan trang hiền thực lập tức sùng sốt.

Thám hoa chẳng những văn võ song toàn, thông minh tuấn tú mà còn là cháu đích tôn của Nguyên hầu, đúng là nhân tuyển không thể thích hợp hơn. Gần như trong khoảnh khắc ấy, bà liền nghĩ Yếu Yếu nhà mình phải gả cho một vị phò mã văn thao võ lược thế này. Nhưng khi đó Nguyên Trạch đã đến tuổi có thể bàn chuyện hôn sự mà tiểu công chúa vẫn chỉ là một đứa trẻ ngây thơ. Hoàng hậu tán thưởng nhưng đồng thời cũng thầm tiếc nuối, nếu thám hoa sinh trễ vài năm thì tốt biết mấy.

Sau này, thám hoa trẻ tuổi mãi vẫn không thành hôn mà ngược lại, dốc hết tâm trí vào việc triều chính giống như ông nội mình. Năm này qua năm khác, thám hoa trẻ tuổi trải qua sự lắng đọng của thời gian, trở nên ngày càng trưởng thành, nho nhã hơn. Còn tiểu công chúa ngây thơ đáng yêu cũng lớn lên và vô cùng xinh đẹp.

Tiểu Minh Châu nói: “Lúc trước tôi từng hỏi Yếu Yếu là có thích thái phó không.”

Chuyện này Chúc Tấn Ung cũng biết. Ông nhú mày, đáp: “Chẳng phải Yếu Yếu nói không thích sao.”

Tiểu Minh Châu thờ dãi, nhìn ông, trả lời: “Tâm sự của con gái, đàn ông các người làm sao hiểu được.”

Có ý gì chứ? Chúc Tấn Ung nhìn Tiểu Minh Châu, chớp mắt.

Tiểu Minh Châu nói: “Lúc đó tuy hậu cung khá phức tạp, cần xử lý nhưng tôi vẫn lưu ý đến Yếu Yếu, đặc biệt là lúc nó mười ba mười bốn tuổi...” Lúc đó các thiếu nữ vừa biết yêu thích là gì. “Yếu Yếu không có cơ hội tiếp xúc với người khác giới, nhưng có vài lần, hễ thái phó tiền cung là nó sẽ làm như tình cờ gặp gỡ.”

Nam nữ khác biệt, huống chi còn có cả quân thần khác biệt. Công chúa và thái phó chỉ hành lễ xong là đi, không có qua lại gì thêm.

Chúc Tấn Ung càng nghe càng không hiểu. “Là... là ý gì chứ?”

Tiểu Minh Châu nhìn đôi mắt ngơ ngác của Chúc Tấn Ung, cười xùy một tiếng. Cũng phải, sao ông ta hiểu được chứ? Bà tiếp tục nói: “Lúc đó tôi nghĩ là Yếu Yếu thích thái phó. Nó đã thích, đương nhiên tôi sẽ tác hợp cho. Ai ngờ tôi vừa hỏi nó đã nói như đinh đóng cột là mình không thích. Bây giờ nghĩ lại, làm sao lại không thích chứ.”

Chúc Tấn Ung lại ngơ ngác không hiểu gì.

Tiểu Minh Châu nói tiếp: “...mà là gì quá thích đó.”

Lúc đó hoàng hậu cứ nghĩ rằng tiểu công chúa nếu thích thái phó thì sẽ như những cô gái khác, thích cái gì sẽ muốn chiếm hữu cái đó. Không ngờ tiểu công chúa nhỏ tuổi, được nuông chiều che chở lại nghĩ sâu xa như vậy.

Tiểu Minh Châu nói xong, hỏi Chúc Tấn Ung: “Phẩm hạnh thái phó thế nào, ông phải là người rõ nhất. Yếu yếu có bạn trai như thế, ông còn gì bất mãn nữa?”

Phẩm hạnh của thái phó quả thật không có gì phải chê trách nhưng Chúc Tấn Ung vẫn cảm thấy khó chịu. Ông mấp máy môi, nói không nên lời.

Ông tán thưởng thái phó là một chuyện, nhưng khi nhìn thấy thái phó và con gái mình bên nhau thì trong lòng bức bối lạ... Có lẽ tất cả các ông bố trên thế giới này đều cảm thấy không có chàng trai nào là xứng với con gái mình, người có hoàn nỷ hơn nữa cũng có thể soi mói đủ thứ.

Biết nổi bức bối trong ông, Tiểu Minh Châu lại hỏi: “Nguyên Trạch từng là bề tôi của ông, còn là thầy dạy con trai ông, ông tiếp xúc với nó nhiều hơn tôi, vậy trong mắt ông, nó là người thế nào?”

Cái này... Chúc Tấn Ung nhớ lại những chuyện ngày xưa, khách quan đánh giá: “Trẻ tuổi, chín chắn, khiêm tốn, làm việc kín kẽ, có mưu trí, có thủ đoạn...” Nhớ lại những biểu hiện của Nguyên Trạch ở triều đình, nghĩ tới những hành động của anh ở chiến trường, giọng ông kích động hơn. “Có đúng có mưu, không tính toán thiệt hơn.”

Nguyên Trạch ở tuổi đó mà đã leo lên địa vị cao như vậy nhưng vẫn không kiêu ngạo, không tự đắc, phẩm hạnh thường ngày cũng rất đoan chính.

Tiểu Minh Châu hài lòng gật đầu, sau đó tiếp tục hỏi: “Vậy khi này, trước mặt Yếu Yếu, Nguyên Trạch thế nào?”

Khi này à... Dưới sự dẫn dắt của Tiểu Minh Châu, Chúc Tấn Ung nhớ lại hình ảnh Chúc Yếu dứt đầu tây cho Nguyên Trạch trên băng ghế, không khác gì Chúc Yếu hay dứt cho chó

cung ăn hàng ngày. Vị thái phó bình tường chừng chặc chín chắn kia cứ há miệng, ngoan ngoan ăn từng quả dâu tây, cười rất...

Chúc Tấn Ung nghĩ ngợi rồi nhìn Tiêu Minh Châu, đáp: “Rất giống thằng ngu.”

Tiêu Minh Châu trừng ông.

Chúc Tấn Ung rụt cổ lại, nén nụ cười, hắng giọng rồi nói lí nhí. “Thì trông cũng hơi ngốc ngốc.”

Tiêu Minh Châu đứng dậy, sửa sang lại chiếc áo len, khoanh tay trước ngực, nhìn xuống Chúc Tấn Ung. “Bây giờ không giống như Đại Ngụy, bọn trẻ đều không quá coi trọng tình cảm nhưng từ sâu thẳm, Yêu Yêu vẫn có sự rụt rè bảo thủ của tiểu thư khuê các Đại Ngụy, rất trân trọng tình cảm. Ông nói xem, còn ai thích hợp với nó hơn Nguyễn Trạch cơ chứ?”

Chúc Tấn Ung không nói nên lời.

Đúng vậy, trai gái thời này đều khá tùy tiện trong chuyện tình cảm, không hợp thì chia tay. Ở nơi này, đi đâu tìm được người vừa nắm tay một cái là quyết định bầu bạn cả đời chứ? Nhưng nếu là Nguyễn Trạch thì... Chúc Tấn Ung ngăn người, sau đó nhìn Tiêu Minh Châu, từ từ thốt thành tiếng. “Bà xã, hình như bà nghĩ hơi xa đó.”

Tiêu Minh Châu nghiêm túc đáp: “Tôi không biết. Nếu ông làm con rể tôi sợ mà chạy mất thì không xong với tôi đâu.”

.....

Biểu tượng WeChat lóe sáng, là Tiêu Minh Châu đang trò chuyện với Nguyễn Trạch. Đầu tiên là những vấn đề hết sức bình thường, sau đó Tiêu Minh Châu hỏi: “Ngày mai nhà ta không có khách, con có thời gian thì đến ăn cơm nhé.”

Nguyễn Trạch nhìn màn hình điện thoại, biểu cảm rất bình tĩnh nhưng trong lòng lại thoáng có một dự cảm... Anh mỉm cười, ánh mắt chuyên chú: “Thần là bậc con cháu, lẽ ra nên tới viếng thăm trước.”

Tiêu Minh Châu rất vui mừng.

Sau khi lễ phép chào tạm biệt Tiêu Minh Châu, Nguyễn Trạch yên lặng ngồi bên bàn học, nhìn cảnh sắc bên ngoài trời. Sau đó anh đứng dậy, từ từ đi đến bên tủ quần áo, mở cửa ra chọn quần áo cho ngày mai.

.....

Ngày hôm sau khi Nguyễn Trạch đến nhà Chúc Yếu thì cả nhà cô đều đang bận rộn. Tiêu Minh Châu đích thân vào bếp, Chúc Yếu ở bên cạnh phụ giúp, tiện thể học hỏi. Hai cha con mỗi ngày đều ngủ đến khi mặt trời lên ba con sao mới dậy hôm nay cũng dậy sớm, vào bếp phụ lột hành bóc tỏi.

Hương thơm ngập tràn căn bếp, không khí rất nhộn nhịp. Ngồi trong phòng khách có thể nghe thấy tiếng họ vừa làm việc vừa cãi nhau.

Lúc Chúc Yếu hơn hờ đi ra, trên người còn mang một chiếc tạp dề màu hồng phấn, tóc buộc đuôi ngựa gọn gàng, tay đeo găng tay chống nóng. Có lẽ trong nhà bếp khá nóng nên trên da cô lấm tấm mồ hôi, tuy nhiên đôi mắt thì long lanh, nhìn thấy Nguyễn Trạch bèn cười bảo: “Cậu đến rồi à.”

Thấy bộ dáng của cô khi ở nhà, Nguyễn Trạch thất thần trong giây lát rồi nhẹ nhàng gật đầu: “Ừm.”

Chúc Yếu nhanh nhẹn bước tới xách đồ phụ anh, ngửa đầu nói: “Đầu cần phải mang đồ tới.” Khách sáo quá rồi, Hơn nữa anh vẫn chỉ là học sinh, đến nhà cô ăn bữa cơm thôi mà.

Chúc Tấn Ung bị Tiêu Minh Châu đuổi ra ngoài để tiếp đãi Nguyễn Trạch.

Trong bếp, Chúc Hằng đang lột búp măng tươi non mới mang đến sáng sớm nay, nghiêng đầu nhìn sang Tiêu Minh Châu đứng đang xào rau: “Mẹ, thế này có long trọng quá không?” Lúc trước Nguyễn Trạch là thái phó, cũng không thấy Tiêu Minh Châu coi trọng đến thế này. Cậu bồi thêm: “Làm như là có con rể rồi chơi vậy...”

Tiêu Minh Châu đang cầm cái sạn, quay đầu nhìn cậu.

Chúc Hằng vừa lột xong một búp măng trắng nõn, thấy vậy thì tim đập tình thích mấy cái, buột miệng hỏi: “Đừng... đừng nói... mẹ biết rồi nha?”

Tiêu Minh Châu chống nạnh. “Hóa ra là con đã sớm biết chuyện Yêu Yêu và Nguyễn Trạch rồi à?”

Chúc Hằng chột dạ, đảo mắt vài vòng, im lặng cúi đầu lột măng. Cậu lí nhí nói: “Thì cái lúc mới gặp lại Nguyễn Trạch ấy, khi đó cũng ở ngoài nhà chúng ta, hai đứa khá là... thân mật.”

Lúc đó cậu không ngờ thái phó cũng đến đây giống gia đình mình, càng không ngờ thái phó lại trở thành bạn cùng bàn với Chúc Yếu, rồi càng không ngờ thái phó thích cô. Chúc Hằng nói: “Thì anh ấy bảo là thích Yêu Yêu, nhưng mà... cũng hứa là sau khi tốt nghiệp mới chính thức qua lại nên con mới không nói với ba mẹ.” Hơn nữa Chúc Hằng cảm thấy nếu Nguyễn Trạch thích em gái cậu và muốn ở bên cạnh con bé thì đó là chuyện quá dễ dàng, cậu mà nói ra chưa biết chừng ba mẹ còn tán thành nữa.

Chẳng hạn như bây giờ.

Chúc Hằng cúi đầu nhìn búp măng trên tay mình.

Lúc trước ở trong cung được thái phó dạy bảo, cậu không thể ngờ rằng có một ngày mình sẽ lột măng cho thái phó ăn, còn vị mẫu hậu cao quý nhỏ nhen của mình sẽ chủ động xuống bếp nấu một bữa tiệc thật thịnh soạn.

Trong phòng khách.

Chúc Tấn Ung phui phui những hạn bụi vốn không tồn tại trên tay áo mình, ngồi ngay ngắn, toát lên vẻ đĩnh đạc của bậc cha chú một cách hiếm thấy. Chúc Yếu cời tạp dề và găng tay ra, ngồi bên cạnh tiếp chuyện với họ, sau đó lặng lẽ đẩy đĩa trái cây có nhiều dâu tây về phía Nguyễn Trạch. Chúc Tấn Ung cúi đầu nhìn động tác của Chúc Yếu một cái, thầm hừ lạnh một tiếng.

Mắt Nguyễn Trạch ẩn chứa nụ cười.

Chúc Yếu khẽ mỉm cười, thu tay về, sau đó liếc sang Chúc Tấn Ung bên cạnh một cái, cảm thấy hôm nay ba cô có gì đó khác thường... Bình thường nằm thướt ra sofa xem tivi, chơi game, bây giờ ăn mặc chỉnh tề, nhàn nhã uống trà. Chúc Yếu nhún mày, cảm thấy hơi kỳ lạ.

Chúc Tấn Ung nói với Chúc Yếu: “Yếu Yêu, sáng nay ba quên để đồ ăn cho Chíp Bông, con đi làm đi.”

“Dạ.” Chúc Yếu ngoan ngoãn gật đầu, nhìn Nguyên Trạch một cái, mỉm cười và đi trút đồ ăn cho Chíp Bông.

Chỉ còn lại Nguyên Trạch và Chúc Tấn Ung, Chúc Tấn Ung đặt chén trà bằng sứ trắng xuống, hai tay đan vào nhau để trên gối, ngón tay nhịp khe khẽ, sau đó háng giọng, nói: “Hôm qua ta và mẹ của Yếu Yếu đã nhìn thấy hết rồi.”

Nguyên Trạch vẫn giữ sắc mặt bình tĩnh, không chút hoảng loạn nào. Đúng như không dự đoán của anh. . . Anh nhìn Chúc Tấn Ung, từ tốn đáp lời: “Là do thần. . . suy tính không chu toàn. Nhưng. . . thần thật lòng thích công chúa.”

Chúc Tấn Ung liếc anh một cái.

Ông nhớ lại phong thái ung dung nho nhã, thông dong tự tại của Nguyên Trạch khi mặc triều phục năm đó. Ông cũng từng suy xét việc chọn anh làm con rể, vì dù gì con gái ông cũng nên chọn một phò mã hoàn hảo nhất Đại Ngụy. Mà lúc đó, Nguyên Trạch chính là đối tượng hoàn mỹ nhất, không thể nghi ngờ gì.

Bây giờ anh và con gái ông đã ở bên nhau, Chúc Tấn Ung lại hơi buồn bực. “Nhập gia tùy tục, cậu cũng đừng xưng là thần nữa.”

Nguyên Trạch lư loát trả lời: “Dạ, con nghe chú.”

Chúc Tấn Ung ho sặc sụa mấy tiếng, sau đó trấn định trở lại, nói: “Cậu là người thế nào, ta và mẹ Yếu Yếu hiểu rất rõ. Tuy nói ở tuổi này hai đứa không nên yêu đương nhưng dù sao chúng ta cũng không giống người thường.” Ở Đại Ngụy, tuổi này Chúc Yếu đã có thể thành thân rồi.

Nguyên Trạch gật đầu tán đồng.

Chúc Tấn Ung nói sâu xa. “Chúng ta không phản đối cậu và Yếu Yếu ở bên nhau, nhưng phải biết chừng mực. . .” Nói tới đây, vẻ mặt Chúc Tấn Ung trở nên nghiêm túc hơn.

Nguyên Trạch ngồi ngay ngắn, cũng nghiêm túc lắng nghe.

“Yếu Yếu còn nhỏ, hai đứa yêu nhau thì chỉ nên nắm tay các thứ thôi, còn chuyện đó tuyệt đối không được làm.”

Nguyên Trạch sững người, vẻ mặt hơi xấu hổ, tai cũng ửng hồng. Anh gật đầu: “Con biết.”

Chúc Tấn Ung nói tiếp: “Cậu biết là tốt.” Hôm qua ông và Tiêu Minh Châu thương lượng rất lâu, theo ý Chúc Tấn Ung thì không được nắm tay, hôn nhau gì hết nhưng Tiêu Minh Châu cảm thấy yêu đương mà nắm tay, hôn môi là chuyện rất bình thường. Trải qua tranh chấp, cuối cùng Chúc Tấn Ung đành phải thỏa hiệp. Dù sao họ cũng không thể đi theo canh chừng Chúc Yếu từng tí một, chuyện này cũng không ngăn được. Có điều không được vượt qua giới hạn. . .

Chúc Yếu đang ngồi cạnh cầu thang trút thức ăn cho Chíp Bông. Chú chó giống Golden được năm tháng nên cũng khá lớn, đang thân mật liếm mặt cô. Chúc Yếu cười khanh khách, mắt cong lên thật xinh xắn.

Nguyên Trạch từ xa liếc nhìn một cái rồi thu mắt về.

Trong bếp, Tiêu Minh Châu đang gọi Chúc Tấn Ung. Chúc Tấn Ung nhanh chóng đáp lại như phản xạ có điều kiện: “Bà xã, tôi đến đây.” Ông nhìn Nguyên Trạch, nói: “Cậu ở đây xem tivi một lát đi.”

Nguyên Trạch đáp: “Dạ, chú cứ đi đi.”

Chúc Tấn Ung liếc mắt nhìn anh một cách không được tự nhiên lắm. Ông định nói gì đó nhưng cuối cùng không nói mà đi thẳng vào bếp.

Cho chó ăn xong, Chúc Yếu chạy đến bên cạnh Nguyên Trạch, cười hỏi anh: “Lúc này ba mình và cậu nói gì thế?” Hình như là cố ý bảo cô đi chỗ khác, không biết họ nói gì nữa.

Nguyên Trạch nhìn cô, đáp: “Chú bảo mình bình thường hãy quan tâm đến cậu nhiều hơn.”

Chúc Yếu bỗng cảm thấy đỏ mặt vì cách xưng hô của anh.

Ở trường, anh đã rất quan tâm đến cô nên Chúc Yếu không nghĩ ngợi nhiều, cứ tưởng Chúc Tấn Ung bảo Nguyên Trạch quan tâm mình là giống như thái phó quan tâm đến thái tử vậy. . . Cô tươi cười à một tiếng.

Nguyên Trạch nhìn gương mặt tươi tắn của tiểu công chúa, ánh mắt anh cũng trở nên ôn hòa hơn, không nén được cũng lảng lạng nở nụ cười.

Chúc Yếu hơi ngơ ngác, chớp mắt mấy cái, hỏi anh: “Cậu cười gì đó?” Có vẻ như anh đang rất vui.

Anh vẫn nhìn cô, từ từ mỉm cười và không đáp.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Rành rỏi

Bữa cơm rất hài hòa ấm áp, cũng thân mật hơn nhiều so với lần đầu tiên Nguyên Trạch đến. Lúc Nguyên Trạch ra về, Tiêu Minh Châu bảo Chúc Yếu: “Yếu Yếu, con đi tiễn Tiểu Trạch đi.” Sau khi Nguyên Trạch thay đổi xưng hô thành cô chú, Tiêu Minh Châu cũng lập tức gọi tên thân mật của anh.

Chúc Yếu hơi ngơ ngác, nhưng cũng nhanh chóng vâng lời. “Dạ.” Cô cũng muốn tiễn Nguyên Trạch nhưng ngại có ba mẹ ở đây nên không tiện thể hiện sự thân mật với anh.

Chúc Tấn Ung đang uống trà nghe thế hừ lạnh một tiếng.

Chúc Hằng đang bóc hạt thông, nghe thế phui tay đứng dậy. “Con cũng đi tiễn.”

Tiêu Minh Châu lờm cậu. “Mau lên lầu học bài cho mẹ. Thi không đậu đại học thì biết tay.”

Chúc Hằng sớm đã tiên liệu mọi chuyện sẽ thế này nên lúc trước anh mới không nói cho Tiêu Minh Châu biết Nguyễn Trạch thích Chúc Yếu. May mà thời đại đã khác, chứ nếu ở Đại Ngụy thì e là Tiêu Minh Châu đã gục Nguyễn Trạch đến đón dâu rồi.

Chúc Yếu cười ngọt ngào, trong mắt toàn là hình bóng Nguyễn Trạch, đầu rảnh chú ý đến biểu cảm của người khác. mặc áo khoác, quần thêm khăn, thế là cô tiễn Nguyễn Trạch ra ngoài.

Quá trưa, trời nắng đẹp, gió khe khẽ phát qua, nhẹ nhàng thư thái.

Hai người sống vai nhau mà đi, hai bàn tay buông thõng xuống không biết vô tình hay cố ý mà cứ chạm vào nhau. Đi được một đoạn ngắn, Nguyễn Trạch bèn chủ động nắm lấy tay Chúc Yếu, mười ngón tay đan vào nhau. Chúc Yếu đang ngắm nhìn cái bóng của hai người kẻ sát bên nhau, bỗng tay bị nắm lấy. Bước chân cô khựng lại đôi chút, sau đó cô mỉm cười, quay qua hỏi anh: “Nguyễn Trạch, cậu cảm thấy hôm nay món nào ngon nhất?”

Mắt Nguyễn Trạch ẩn chứa một nụ cười khẽ, rất ấm áp. Anh trả lời: “Khoai tây cắt sợi.”

Chúc Yếu lập tức dừng bước, vội nói: “Món đấy là do mình làm.”

Nguyễn Trạch cũng dừng bước, nhìn cô. “Thật à?”

“Ừ.” Chúc Yếu gật đầu lia lịa, có vẻ rất tự hào. Dưới sự chỉ dẫn của Tiêu Minh Châu, Chúc Yếu cố làm một món khoai tây cắt sợi xào, kết quả xào khá ổn. Có điều... có ngon chẳng nữa thì đó cũng chỉ là một món xào rất bình thường mà. Sau phút vui vẻ, Chúc Yếu nhìn anh, quả quyết: “Sao cậu biết món ấy do mình làm?”

Chắc chắn Nguyễn Trạch đã biết món đó là do cô làm cho nên mới nói nó ngon nhất. Nhưng cô đâu có nói với anh.

Nguyễn Trạch mỉm cười.

Cô thích ai đều thể hiện trong mỗi hành vi cử chỉ. Những món ngon nhất đều đẩy tới trước mặt anh, còn mình chỉ gấp khoai tây ăn. Còn nữa, mỗi lần anh gấp món đó, mắt cô cứ nhìn chăm chú không rời, rất dễ nhận ra.

Nguyễn Trạch nói: “Thần không biết.”

Chúc Yếu không tin, dùng hai tay ôm cánh tay anh, giọng mang vẻ nghịch ngợm: “Chắc chắn cậu đã biết.”

Nguyễn Trạch nhìn khuôn mặt đang ngửa lên của cô, cúi người, nhẹ nhàng hôn lên môi cô. Vẫn là một nụ hôn rất dịu dàng. Chúc Yếu ngây người, đỏ mặt, tay vô thức đưa lên sờ vào môi, trong lòng thì rất ngọt ngào. Có điều... Chúc Yếu lại ngửa đầu lên nhìn Nguyễn Trạch, khẽ lầm bầm một câu: “Lần nào cũng nhẹ như thế...”

Nguyễn Trạch bỗng nhiên nhìn thẳng vào cô.

Chúc Yếu ngẩn người, vô thức nuốt nước miếng, còn đỏ mặt nói với anh: “Tuông Diễm Nha nói mỗi khi cậu ấy và Trình Gia Ủy hôn nhau đều rất nồng nhiệt.”

Mười ngón tay đan vào nhau dần siết chặt, mặt Nguyễn Trạch cũng sượng trong vài giây, anh từ từ thốt ra một câu: “Các cậu nói chuyện đó cơ à?”

Hả?

Chúc Yếu gật đầu. Cô không có kinh nghiệm yêu đương. Tuông Diễm Nha tuy cũng yêu lần đầu nhưng dù sao cũng rành ròi hơn cô về mặt lý thuyết. Bây giờ họ đều đang yêu đương nên khi trò chuyện, dĩ nhiên là nói chuyện yêu đương nhiều nhất. Tuông Diễm Nha thích đọc tiểu thuyết, còn Trình Gia Ủy thì hoạt bát sáng sủa, lúc riêng tư Tuông Diễm Nha thích bảo Trình Gia Ủy diễn lại những đoạn trong truyện. Tình tiết rất máu chó, rất ngây ngô nhưng những người yêu nhau vốn ấu trĩ, vì thế họ còn diễn rất vui vẻ. Có khi Trình Gia Ủy còn chủ động cung cấp kịch bản.

Bỗng nhiên im lặng.

Chúc Yếu đỏ bừng mặt, giọng mềm mỏng, dè dặt hỏi: “Nguyễn Trạch, có phải cậu... không biết cách không?” Suy đi nghĩ lại, có lẽ là thế. Nguyễn Trạch kiêu kỳ, hướng nội, bình thường chỉ chuyên tâm học hành, lại có tư tưởng bảo thủ của cổ đại, đương nhiên là khác với chàng trai hiện đại coi mở như Trình Gia Ủy. Người có thông minh đi nữa nhưng nếu chưa từng tiếp xúc đến thì đương nhiên là không biết.

Về mặt của Nguyễn Trạch vẫn ôn hòa nhưng ánh mắt đã tối sầm lại.

Chúc Yếu căng thẳng liếm môi, an ủi: “Thật ra... cũng không có gì.”

Rồi cô nắm lấy tay anh, định dắt đi. Nhưng Nguyễn Trạch vẫn đứng im tại chỗ, không chịu nhúc nhích. Chúc Yếu nhìn anh, nghi hoặc chớp mắt. Ngay sau đó, tay cô bị anh nắm chặt, kéo mạnh cô đi sang bên cạnh.

Sức anh rất mạnh, bước chân cũng nhanh thoăn thoắt, tầm lưng rộng và ưỡn thẳng, có tư thế rất quả quyết như định làm một điều gì quan trọng. Chúc Yếu không hiểu nên cứ đi theo sau, gần như là phải chạy lúp xúp.

Con đường nhỏ, cây cối um tùm, sâu bên trong là một cái đình hóng mát rất yên tĩnh. Xung quanh bóng cây che khuất cả một góc trời, chỉ có một vài tia nắng li ti chen qua những kẽ lá. Đi được một lát, Chúc Yếu đã thở hổn hển. Trên đường đi, cô cứ nhìn chăm chăm vào bóng lưng Nguyễn Trạch, càng đến chỗ vắng thì tim đập càng nhanh. Cô bước vào đình, còn chưa kịp nói chuyện thì Nguyễn Trạch đã cúi người xuống, áp cổ dựa vào cây cột phía sau. Những nụ hôn liên tục rơi xuống cùng với hơi thở nam tính nóng cháy.

Có lẽ vì đi quá nhanh, anh cũng thở hổn hển. Bàn tay nóng rực giữ lấy đầu cô, lưỡi linh hoạt cạy hàm răng cô ra. Khác với vẻ ôn tồn dịu dàng thường ngày, anh hôn rất vội vã, có cảm giác như muốn nuốt chửng cô. Chúc Yếu còn chưa kịp xấu hổ thì người đã như trên mây, chỉ biết ngo ngắc đứng đó, ngửa mặt lên.

Đến khi lưỡi tê mồi, hít thở không kịp nữa cô mới chợt tỉnh ra, cả người nóng rần lên. Từ đầu đến chân đều nóng, ngón chân cũng cuộn lại.

Nụ hôn kết thúc, hai chân Chúc Yếu mềm nhũn, cả người đều tựa vào lòng Nguyễn Trạch, mặt đỏ đến nỗi không nói được câu nào.

Khi về đến nhà, đóng cửa phòng lại, yên tĩnh ngồi trên sô pha, về mặt cô vẫn còn ngo ngắc. Khi bắt đầu hoàn hồn lại, Chúc Yếu thử đưa tay chạm vào môi mình, sau đó vội rút về như có điện giật, đám mây hồng vừa tan đi lại hiện lên trên mặt.

Cô cảm gổĩ lên, vui mặt vào đó. Xấu hổ, lại buồn phiền.

Ngồi trên sô pha thờ được một lúc, chợt nhớ ra điều gì, Chúc Yếu vội vàng đứng lên, ngay cả dép cũng không kịp mang, quỳnh quáng chạy vào nhà vệ sinh.

Cô đứng trước gương, nhìn vẻ xấu hổ của mình trong đó, sau đó từ từ... kéo cổ áo lên ra.

Nhìn một cái, Chúc Yếu lại đỏ mặt, vội vàng kéo cổ áo lại.

Trong đầu cô toàn là hình ảnh Nguyên Trạch hôn mình khi nãy, những hình ảnh này đang không ngừng tua đi tua lại. Mỗi kẻ mỗi, hơi thở hòa trong hơi thở, cơ thể kẻ sát nhau. Cảm giác ấy hoàn toàn khác với thường ngày, nhiệt tình và nóng vội.

Lúc hôn cô, anh còn vui mặt vào cổ cô để thờ dốt.

Sau đó khi cô từ từ ngẩng mặt lên, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh thì phát hiện bên trong tràn đầy dục vọng. Ánh mắt ấy hoàn toàn không phải là ánh mắt trong trẻo ôn hòa của Nguyên Trạch thường ngày mà ngược lại hơi mang tính... sắc dục.

.....

Mồng 6 tết, lớp 12 đi học lại. Sáng hôm đó Chúc Yếu ngủ say quá giờ nên vội vàng cầm hai cái bánh bao mang theo lên xe. Lúc vào phòng học, vẫn chưa đến giờ truy bài nhưng các bạn trong lớp gần như đã đầy đủ.

Nguyên Trạch ngồi chỗ của mình, đang đọc sách.

Chúc Yếu đeo balo bước vào. Trên đường đi, Trình Gia Úy và Tường Điềm Nha đang nói chuyện.

Trình Gia Úy đang cầm cây lau nhà, đột nhiên đứng thẳng lên, quay qua nói với Tường Điềm Nha. “Hôm qua mình đọc trên mạng một câu chuyện cười, có muốn nghe không?”

Tường Điềm Nha nghi hoặc nhìn sang, Trình Gia Úy đưa một ngón tay ra ngoắc ngoắc, Tường Điềm Nha nhào người tới gần, cậu kẻ sát vào tai cô thì thầm điều gì. Tường Điềm Nha nghe xong, ai da một tiếng, sau đó đẩy Trình Gia Úy ra, mắng: “Cậu thật là dâm dề...”

Chúc Yếu ngẩn ra, vô thức nhìn về phía Nguyên Trạch.

Đúng lúc Nguyên Trạch cũng ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt cô. Ánh mắt anh ôn hòa và rất vô tội.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Công chúa

Chúc Yếu đi đến bàn mình. Nguyên Trạch kéo ghế ra cho cô, sau đó cúi đầu,, tiếp tục học bài.

Học kỳ mới bắt đầu cũng đồng nghĩa với việc kỳ thi đại học ngày càng đến gần. Giờ truy bài kết thúc, cô chủ nhiệm Ứng Úc Lưu bước vào lớp, đứng trên bục giảng phát biểu một bài hùng hồn, khích lệ ý chí của mọi người. Tiếng chuông hết tiết vang lên, cô Ứng bước xuống bục giảng, trước khi đi còn gọi Lâm Chi Y ra ngoài nói chuyện.

Các bạn trong lớp bàn tán:

“Hoa khôi thi cuối kỳ rất tệ, rớt xuống vị thứ ba mươi mấy của khối...” Vị trí ba mươi mấy ở Hành Dương này đã là rất ưu tú, nhưng đối với Lâm Chi Y – người luôn nằm trong top 3 mà nói thì khoảng cách quá là xa.

“Đúng vậy, đúng vậy. Lần trước cậu ấy nói thi không tốt, mình cứ tưởng là khiêm tốn thôi chứ, ai ngờ kết quả...”

“Chẳng phải thành tích của Lâm Chi Y rất ổn định sao?” Có người hỏi.

“Không biết nữa, có lẽ là do áp lực tâm lý.” Có người trả lời.

Chúc Yếu im lặng sửa soạn lại tập đề cương trên tay mình, Triệu Khiêm Trác quay đầu lại nói chuyện với cô: “Chúc Yếu, cậu thi cuối kỳ khá tốt nhì.”

Chúc Yếu ngẩng đầu lên, cười đáp: “Ừ.” Mắt cô liếc qua mặt Triệu Khiêm Trác, thấy trên sống mũi cậu có dán băng keo cá nhân, trên má trái còn có vết thương bèn ớ một tiếng, quan tâm hỏi. “Mặt cậu sao thế? Bị ngã à?”

“À...” Triệu Khiêm Trác sờ lên mũi mình. “Cái này ấy à.” Cậu ngại ngại đáp: “Hôm mồng 2 anh họ mình chạy xe điện, chở theo mình và xảy ra chút chuyện. May mà chỉ bị xây xát nhẹ thôi.”

Chúc Yếu gật đầu: “Không sao là mừng rồi.”

Nguyên Trạch siết cây bút, mặt hơi lạnh, giọng từ tốn nhưng trầm thấp, nói với Chúc Yếu: “Chúc Yếu, làm bài đi.”

Triệu Khiêm Trác trên mặt còn đọng nụ cười nhưng trong mắt thì nhiều đã có vẻ xấu hổ. Cậu khẽ trêu chọc: “Bạn cùng bàn của cậu quản lý chặt chẽ thật.”

Triệu Khiêm Trác có ý với Chúc Yếu, tiếp xúc lâu ngày cũng nhận ra giữa Chúc Yếu và Nguyên Trạch có vẻ thân mật khác thường. Tuổi này thích ai đó là chuyện bình thường, mà cô gái mình thích không thích mình cũng là chuyện bình thường. Nếu là người khác, có lẽ Triệu Khiêm Trác sẽ cạnh tranh một phen, nhưng vì đó là Nguyên Trạch nên... cậu không có tự tin.

Chúc Yếu “hả” một tiếng, vô thức nhìn sang Nguyên Trạch.

Thật ra Chúc Yếu cũng cảm nhận được Nguyên Trạch rất dịu dàng với mình, nhưng khi cô nói chuyện với những bạn nam khác thì thái độ của anh cứng rắn. Có lẽ đây chính là ý muốn chiếm hữu khi người ta đang yêu. Tính tình Nguyên Trạch khá ôn hòa, lạnh nhạt nhưng dường như sức chiếm hữu lại trái ngược với bề ngoài của anh, nó rất mạnh mẽ.

Triệu Khiêm Trác nói. “Được rồi, không làm phiền cậu học bài nữa.”

Nói xong thì quay người lên.

Chúc Yếu nhìn sống mũi cao thẳng của Nguyên Trạch, cố nén cười, Nguyên Trạch lật một trang sách, những ngón tay thon dài thư thả đặt ở rìa trang sách, anh quay qua, nhìn cô với ánh mắt thích thú.

Cô khẽ chớp mắt, mang theo chút tinh ranh, thì thầm hỏi anh: “Nguyên Trạch, sáng nay lúc ăn bánh bao súp có phải cậu chấm quá nhiều dấm rồi không?”

Nguyên Trạch lại lật một trang sách, từ tốn trả lời: “Không ăn bánh bao súp mà ăn bánh sủi cào.”

Chúc Yếu mỉm cười, à một tiếng, chuẩn bị cúi đầu làm bài thì nghe Nguyên Trạch bên cạnh nghiêm túc nói: “Nhưng đúng là có chấm dấm.” Dừng một giây, anh lại bổ sung. “Rất nhiều.”

Hả?

Lúc Chúc Yếu nhìn sang thì Nguyên Trạch đã cúi đầu đọc sách. Nhìn nghiêng, anh ôn hòa, trong trẻo, đúng kiểu một chàng trai lạnh lùng, ít nói.

Chúc Yếu không nén được cười, trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào.

.....

Buổi trưa, trong căn tin.

Tướng Điem Nha và Trình Gia Ủy hục hặc với nhau. Tướng Điem Nha im lặng, tức tối ăn cơm trong khay của mình. Trình Gia Ủy gấp miếng chân gà trong khay của mình sang cho Tướng Điem Nha, khẽ khàng nói: “Mình thấy cậu ấy té ngã nên đỡ một cái thôi mà.”

Giận thì giận nhưng Tướng Điem Nha vẫn ăn hết miếng chân gà. Cô liếc Trình Gia Ủy một cái, móc mồm: “Cậu thật là tốt bụng...”

Con gái tuổi này vốn nhỏ nhen, huống chi người Trình Gia Ủy đỡ lại là Hứa Tiểu Gia – người cậu thầm mến trước kia.

Trình Gia Ủy nghĩ ngợi rồi nói: “Trước đây mình có chút tình cảm với cậu ấy, nhưng bây giờ đã không thích một chút xíu nào nữa, thật mà.”

Tướng Điem Nha lập tức cắt ngang. “Trước đó còn thích đến chết đi sống lại, bây giờ nói không thích chút nào...” Cô trịnh trọng kết luận. “Con trai thật mau thay lòng.”

Trình Gia Ủy: “.....”

Chúc Yếu đang ăn khoai môn, vội vã nhìn sang Nguyên Trạch.

Nguyên Trạch đang gấp mì khoai tây bỗng dừng lại. “Sao thế?”

Chúc Yếu lắc đầu: “Không sao.”

Tính Tướng Điem Nha thẳng như ruột ngựa, bất mãn gì với Trình Gia Ủy là nói ra hết, tuy miệng cứ cảm rằm nhưng thật ra rất dễ dỗ dành. Ăn cơm xong, đến quầy quà vặt, Trình Gia Ủy mua cho cô mấy que kẹo hương vải mà cô thích nhất là lập tức ngọt ngào trở lại ngay.

Tướng Điem Nha và Trình Gia Ủy đi đứng trước treu đùa, cãi nhau. Chúc Yếu chậm rãi đi bên cạnh Nguyên Trạch, miệng còn ngậm que kẹo vị nho. Nhớ đến nụ hôn trong đình hôm qua, cô đỏ mặt, vừa tò mò, vừa e dè hỏi: “Nguyên Trạch, trước đây cậu... có hôn cô gái nào khác chưa?”

Ở Đại Ngụy, Nguyên Trạch đã quá tuổi mà vẫn chưa lấy vợ, trong phủ cũng không có thiếp thất nhưng chưa chắc là không có người trong lòng. Còn bây giờ, Nguyên Trạch là học sinh cấp 3, người bộc trực như Trình Gia Ủy mà cũng từng yêu thầm, vậy có khi nào Nguyên Trạch cũng từng có tình cảm với ai đó không?

Nguyên Trạch đáp: “Chưa.”

Thế à? Chúc Yếu mừng thầm trong bụng. Chỉ cần anh nói, cô đều tin. Nhưng... Chúc Yếu đỏ mặt, dùng bước. “Hôm qua cậu...” Cô lura lờ, sau đó tiếp tục hỏi: “Sao cậu lại biết hôn như thế?”

Cô cứ ngỡ anh không biết, chỉ biết nhẹ nhàng chạm lấy môi cô, không ngờ...

Nguyên Trạch dùng bước, sống lưng cứng đờ, trong nhất thời cũng không biết phải trả lời sao. Nghĩ ngợi một lát, anh nói: “Chuẩn bị trước.”

“Chuyện này mà cũng có thể chuẩn bị trước sao?” Chúc Yếu tò mò. “Chuẩn bị thế nào?”

Nguyên Trạch cúi đầu, đôi mắt dần trở nên ôn hòa, khẽ mỉm cười hỏi: “Công chúa biết tính nhảm không?”

Hả?

Đôi môi đang ngậm que kẹo của Chúc Yếu hơi hé mở, mắt nhìn vào mắt anh, sau đó bỗng đỏ mặt rồi lúng túng cúi đầu, mút que kẹo trong miệng.

Nguyên Trạch mỉm cười, nhìn cái đầu đang cúi xuống của cô, khẽ hỏi: “Xấu hổ à?”

Nghe thế, Chúc Yếu lấy que kẹo trong miệng ra, ngửa đầu trả lời: “Ai xấu hổ chứ...” Cô mấp máy môi, giọng cao hơn. “Ai xấu hổ thì là chó con.”

“...Ừ.” Nguyên Trạch khẽ mỉm cười, mắt vẫn nhìn cô.

Bị anh nhìn đến mức thẹn thùng, Chúc Yếu bỗng mỉm cười rồi nhìn lại anh, môi hé ra, không có cốt khí nói: “Gâu...”

Nguyên Trạch lập tức bật cười thành tiếng. Trước nay anh vốn hướng nội, hiếm khi cười, lúc ở bên cạnh Chúc Yếu, phần lớn là cười mỉm. Bây giờ bật cười, cả bờ vai đều run run, bỗng chốc có cảm giác sang sảng...

Chúc Yếu đỏ mặt, nhưng thấy anh cười thế thì cũng vui vẻ theo. Thật ra khi cười, trông anh rất đẹp trai.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngaoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52-2: Công chúa 2

Suốt một thời gian sau đó, một loạt các bài thi thử cứ ồ ạt kéo đến. Ngày tháng trôi qua bình bình, nhưng mỗi lần quay đầu qua, nhìn thấy một bên mặt của Nguyên Trạch, Chúc Yếu lại cảm thấy không bình bình chút nào.

Hôm đó từ trong quán quà vật bước ra, không vội về lớp nên họ đi dạo trên sân tập của trường. Tường Diễm Nha hỏi hộp kẻ cho cô nghe chuyện xảy ra hôm qua. “Nghe Trình Gia Ủy gọi bà ấy là mẹ, mình thót cả tim...”

Hôm qua trên đường về nhà, Tường Diễm Nha và Trình Gia Ủy vô tình gặp mẹ của cậu ấy trong một cửa hàng bánh ngọt.

Chúc Yếu bật cười: “Thế chẳng phải quá tốt sao, gặp phụ huynh trước luôn.”

Tốt chỗ nào chứ. Tường Diễm Nha đáp: “Mình xấu hổ chết được...” Cô đưa hai tay che mặt, càng nghĩ càng thấy xấu hổ.

Dù sao cũng là con gái mà.

Có điều...

Ánh mắt Tường Diễm Nha trở nên âm trầm, cô nói nhỏ: “Hình như mẹ cậu ấy không thích mình cho lắm...” Vào giai đoạn nước rút quan trọng này, cha mẹ nào cũng sẽ phản đối.

Chúc Yếu bỗng nhớ đến ông nội của Nguyên Trạch và vô cùng đồng cảm với cảm nhận của Tường Diễm Nha. Cô đưa mắt nhìn cô ấy, lặng lẽ hỏi: “Cậu có từng nghĩ đến tương lai chưa?”

Tương lai? Tường Diễm Nha nhìn ánh mắt nghiêm túc của Chúc Yếu, trả lời: “Chưa...” Cô thờ dài một hơi, đưa tay chống lên má, yên lặng nhìn chòm mây trắng xốp đang chồng lên nhau phía chân trời. Ánh mắt cô mơ hồ, giọng rất khẽ: “Cuộc sống của chúng ta chỉ mới bắt đầu, bây giờ mình thích Trình Gia Ủy nhưng cũng có thể tốt nghiệp xong là sẽ chia tay... Hoặc có khi chưa tới tốt nghiệp, chờ mẹ cậu ấy phản đối, bọn mình sẽ chia tay.”

“Yếu Yếu...” Tường Diễm Nha bỗng gọi cô.

Chúc Yếu đáp: “Ừm.”

Tường Diễm Nha trở nên rất nghiêm túc. “Dù mình và Trình Gia Ủy cuối cùng không thể ở bên nhau thì cậu và lớp trưởng cũng phải hạnh phúc.” Dường như nghĩ đến chuyện gì đó, cô khẽ mỉm cười, giọng ôn hòa. “Tuy lớp trưởng bằng tuổi với Trình Gia Ủy nhưng hình như cậu ấy trưởng thành hơn chúng ta. Cậu biết không, mỗi lần lớp trưởng nhìn cậu, ánh mắt ấy thật sự rất dịu dàng...”

Nói đến đây, ánh mắt Tường Diễm Nha trở nên rất hâm mộ.

“Giống như là...” Cô cố gắng tìm phép so sánh thích hợp nhất, sau đó mắt sáng lên, từ tốn nói: “Giống như đã thích cậu từ kiếp trước rồi vậy.”

Làm gì có chuyện Nguyên Trạch thích cô từ kiếp trước? Chúc Yếu khẽ mỉm cười... Rõ ràng là cô thích anh từ kiếp trước.

Tường Diễm Nha nói: “Cậu cười gì chứ, mình nói nghiêm túc đó.”

Chúc Yếu nghiêng đầu. “Mình cũng rất nghiêm túc mà.”

Hai người chậm rãi đi dạo một vòng trong sân vận động, đằng sau là Trình Gia Ủy đang phiền não vì chuyện yêu đương với Tường Diễm Nha.

Ba của Trình Gia Ủy thường không có ở nhà, còn mẹ cậu là một người rất mạnh mẽ. Hôm qua mẹ cậu nhìn thấy cậu và Tường Diễm Nha bên nhau, tuy không nói gì, chỉ bảo cậu về sớm nhưng sau khi về nhà, mẹ cậu đã thẳng thắn bảo cậu phải chia tay với Tường Diễm Nha.

Trình Gia Ủy rất phiền não. Biện pháp tốt nhất bây giờ là tạm thời chia tay, đợi khi tốt nghiệp xong thì hợp lại. Nhưng khi đó, chưa chắc Tường Diễm Nha và cậu đã học chung một trường.

Trình Gia Ủy buồn bực đá hòn sỏi dưới chân, tay rút trong túi, nhíu mày nói: “Mẹ mình đã quyết định từ trước rồi, phải thi đại học B, chọn ngành khảo cổ học, kế thừa ba mình... Đến lúc đó hai người tách ra, vậy chắc chắn là chấm hết.”

Tình cảm không thể vượt qua thử thách của khoảng cách địa lý.

Nguyên Trạch im lặng không nói gì. Trình Gia Ủy bỗng hỏi anh. “Cậu thì sao, cậu đã nghĩ đến chuyện chọn ngành nào chưa?”

Nguyên Trạch thành thật trả lời. “Vẫn chưa quyết định.”

Nguyên Hạc Niên hoàn toàn không yêu cầu anh phải thi ngành khảo cổ học. Trong mắt ông, tương lai của anh phải do anh lựa chọn.

Thế cũng thật lạ. Cậu cứ ngỡ với tính cách của Nguyên Trạch, chắc chắn đã lên kế hoạch từ lâu rồi chứ. Cậu đưa mắt nhìn xa xa, ánh mắt rơi vào bóng dáng cô bạn đi đằng trước... Bỗng thấy phía trước càng ngày càng nhiều người, giống như đã xảy ra chuyện gì, vội vàng bảo: “Chết, chuyện gì vậy.”

Nguyên Trạch nhìn theo ánh mắt cậu, tim thót lại, vội chạy qua đó.

Bên này.

Khi Chúc Yếu và Tường Diễm Nha đi dạo ngang qua sân tập thì thấy có mấy nam sinh đang vây đánh một cậu bạn gầy gò. Cậu bạn gầy gò bị một người trong số đó đẩy ra xa, sau đó

nhân lúc mấy người kia không chú ý đã cuống cuồng bỏ chạy, đúng lúc đụng vào Chúc Yếu và Tường Điềm Nha. Tường Điềm Nha không sao, bàn tay chỉ bị xây xát nhẹ, nhưng Chúc Yếu thì sắc mặt hơi kém...

Tường Điềm Nha đỡ cô dậy, vội vàng hỏi: “Yếu Yếu, cậu không sao chứ?”

Các bạn học sinh đi ngang qua đều đứng lại nhìn.

Chúc Yếu đứng một chân, chân còn lại chống hờ xuống, cả người dựa vào Tường Điềm Nha. Xung quanh rất ồn ào huyền ảo, có tiếng bước chân xen lẫn với tiếng nói chuyện. Chúc Yếu đứng lao đảo, nhìn Tường Điềm Nha, nói: “Hình như chân mình bị trật rồi, hơi đau.”

Đám người xung quanh bỗng nhiên bị dạt ra, sau đó là tiếng xì xầm to nhỏ của các bạn nữ. Chúc Yếu nghe tiếng nên ngẩng đầu lên, nhìn thấy Nguyên Trạch đang bước vội tới.

Tường Điềm Nha gọi: “Lớp trưởng” sau đó nói: “Yếu Yếu bị trật chân rồi.”

Chúc Yếu mấp máy môi, đang định lên tiếng thì Nguyên Trạch đã khom người xuống, bế thốc cô lên... Cơ thể bỗng nhẹ hẫng, cả người Chúc Yếu nằm gọn trong vòng tay anh. Để giữ thăng bằng, hai tay cô vô thức vút vào cổ anh.

Nguyên Trạch bế cô chạy thẳng đến phòng y tế của trường.

Đám học sinh đang tụ tập vẫn chưa chịu tản đi, cứ ngẩn ngơ nhìn theo bóng họ, ngay người vài giây sau đó bỗng bùng nổ, bắt đầu bàn tán xôn xao... Chẳng phải nói Nguyên Trạch chỉ một lòng đọc sách thánh hiền, trước nay không tiếp xúc với con gái sao? Mẹ, cô bạn đó là ai vậy? Sao nhìn cậu ấy có vẻ lo lắng thế?

Nguyên Trạch đi rất vội vã, trên đường ai nhìn thấy đều dừng chân đứng lại nhìn.

Dù sao nơi này là trường học, dù có yêu đương thì cũng chưa có ai lộ liễu thế.

Anh lướt qua cô Ứng Úc Lưu nhanh như một con gió, cô Ứng ngờ ngác đứng tại chỗ, đưa tay đẩy nhẹ gọng kính. Cô giáo bên cạnh buột miệng hỏi: “Đó chẳng phải Nguyên Trạch lớp chị sao?” Các thầy cô trong trường hầu như ai cũng biết Nguyên Trạch.

Cô Ứng Úc Lưu nhìn theo bóng lưng hót hải đó, ngờ ngác gật đầu: “Hình như... đúng là em ấy.”

Nguyên Trạch chạy rất nhanh, cảm giác khá xốc nảy. Chúc Yếu yên lặng ôm cổ anh, mãi một lúc lâu sau mới hoàn hồn lại. Đưa mắt nhìn chăm chăm vào những đường cong nơi phần cằm anh, lướt xuống trái khế nở ra trên cổ. Ngắm anh từ góc này, đây là lần đầu tiên.

Mắt bồi hồi lướt qua lướt về trên mặt anh, Chúc Yếu khẽ cong môi cười. Cuối cùng cô lên tiếng, hỏi khẽ: “Thế này là... ôm công chúa đúng không?”

Còn có tâm trạng hỏi câu này, chắc là không đau lắm... Nguyên Trạch cúi đầu nhìn cô một cái. Thấy gương mặt nõn nà, đôi mắt long lanh hàm chứa nụ cười của cô, ánh mắt anh bỗng trở nên dịu dàng, sau đó tay siết chặt hơn, giọng trầm khàn đáp: “Đúng vậy, tiểu công chúa của tôi à.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Sau này

Chân của Chúc Yếu bị trật, không quá nghiêm trọng, chừng hai tuần lễ là có thể hồi phục.

Chườm đá xong, từ phòng y tế đi ra, Chúc Yếu vịn tay Nguyên Trạch, đi khập khiễng, rất chậm.

Tiếng chuông báo hết giờ nghỉ trưa đã trôi qua từ lâu, bây giờ trường học rất yên tĩnh. Chúc Yếu đi chậm rãi, nhớ tới cảnh chườm đá nên lộ chân trước mặt Nguyên Trạch khi này, mặt liền nóng lên... Thời đại này con gái lộ chân là rất bình thường nhưng vì Chúc Yếu có kỷ ức lúc còn ở Đại Ngụy nên luôn cảm thấy xấu hổ.

Im lặng chốc lát, cô lên tiếng: “Nguyên Trạch, hình như chuyện gì cậu cũng biết cả...” Lúc này trong phòng y tế, Nguyên Trạch nói chuyện và phối hợp băng bó với nhân viên y tế của trường rất thuần thục, còn ra dáng bác sĩ hơn cả nhân viên y tế.

Nguyên Trạch cẩn thận đỡ lấy cô, đáp: “Kiếp trước thần có biết chút ít về y học.”

Lúc ở Đại Ngụy, anh tuổi trẻ đã nắm giữ chức vụ quan trọng nên đương nhiên cũng có nhiều nguy hiểm rình rập. Học y cũng là một trong những biện pháp đề phòng. Làm quan gần mười năm, anh từng gặp vô số lần ám sát, có những lần biết trước, cũng có những lần không thể đề phòng, bị thương khá nhiều lần, nghiêm trọng nhất là trên chiến trường, một mũi tên xuyên qua ngực anh, chỉ cách trái tim chừng vài cen-ti-mét, suýt nữa là mất mạng. Khi ấy nếu anh chưa từng học y, không quyết đoán thì e là đã không sống nổi.

Chúc Yếu hơi ngạc nhiên, ánh mắt tràn ngập vẻ sùng bái. “Cậu thật là lợi hại.” Nghĩ tới mình, cô thấy hơi xấu hổ, giọng yếu đi. “Không giống mình, chẳng biết làm gì cả.”

Nguyên Trạch cong môi cười. “Thần có thể chăm sóc công chúa.”

Hà? Chúc Yếu ngẩng đầu nhìn anh.

“Cho nên công chúa không cần phải biết gì cả.” Anh nói nhẹ tênh.

.....

Về đến phòng học, cô Ứng Úc Lưu đứng lúc đang đi ra. Chúc Yếu vội vàng chào: “Chào cô Ứng.”

Cô Ứng Úc Lưu đưa mắt lướt qua khuôn mặt của Nguyên Trạch và Chúc Yếu, hỏi thăm tình hình mắt cá chân của cô xong, xác định không nghiêm trọng thì mới yên tâm. Cuối cùng, cô hắng giọng, nói với thái độ rất nghiêm túc. “Cố gắng mà ôn thi, việc học là quan trọng nhất biết không?”

Cô Ứng Úc Lưu nói đầy ын ý. Lúc này Nguyên Trạch vội vã bế Chúc Yếu chạy vào phòng y tế đã bị rất nhiều học sinh nhìn thấy. Cô Ứng rất quan tâm đến Nguyên Trạch, mà mỗi giáo

viên chủ nhiệm cao tay đều có những “gián điệp” nên cô cũng biết quan giò giữa Nguyên Trạch và Chúc Yếu rất thân thiết... Sắp thi đại học đến nơi, nhiều khi quá cứng rắn sẽ ảnh hưởng đến tâm lý của học sinh.

Thành tích của Nguyên Trạch rất ổn định, cả thành tích của Chúc Yếu cũng có tiến bộ rất nhiều nên... xem tình hình, cô Ứng Úc Lưu chỉ nhắc nhở một câu thể thôi.

Chúc Yếu nhảy lò cò về chỗ ngồi, Nguyên Trạch kéo ghế ra cho cô. Chúc Yếu ngồi xuống, sau đó hỏi nhỏ: “Có phải cô chủ nhiệm... biết rồi không?” Học kỳ trước cô còn nói bóng nói gió cảnh cáo cô phải cố gắng học tập, không được làm ảnh hưởng đến Nguyên Trạch.

Nguyên Trạch gật đầu. “Ừ.”

Chúc Yếu nghi hoặc. “Minh cứ tưởng là nếu biết chuyện của hai chúng ta, chắc chắn cô Ứng sẽ mắng mình.”

Nguyên Trạch mỉm cười, sắc mặt ôn hòa. “Mắng cậu cái gì?” Đầu phải chuyện của một mình cô.

Chúc Yếu chớp mắt, nhìn gương mặt ôn hòa của anh, trả lời rất thẳng thắn: “Đương nhiên là cảm thấy mình làm hư cậu.” Nguyên Trạch là học sinh giỏi nhất khối, còn cô trước kia là học sinh yếu nhất khối, đương nhiên mọi người sẽ cho rằng cô làm ảnh hưởng đến việc học của anh.

Chúc Yếu đưa tay muốn cầm bình uống nước, Nguyên Trạch mở nắp ra cho cô rồi mới đưa qua. Sau đó, anh nhẹ nhàng nói một câu: “Yên tâm đi, không hư được đâu.”

.....

Chuông tan trường vang lên, Chúc Yếu nghênh ngang đi lên lầu hai.

Ở đầu cầu thang, Phùng Tinh Văn đeo cặp bước xuống lầu, vừa đi vừa nói chuyện với Từ Diễm, khuôn mặt thanh tú nở nụ cười nhẹ, giọng nói cũng rất thanh thoát. Đang bàn đến một bài toán, vì quá tập trung nên cô không nhìn thấy có người đang đi lên. Mãi đến khi đối diện nhau, Phùng Tinh Văn nhìn rõ là ai, cô lập tức cuống cuống, mặt tái nhợt đi.

Một giây trước đó còn đang tươi cười.

Miệng Chúc Hằng ngậm một que kẹo, mắt hơi sụp xuống, bộ dáng như vừa tỉnh ngủ. Cậu nhún mày, giọng rất lạnh nhạt. “Nói xem, có phải cậu học được phép đôi mắt không hả?”

Phùng Tinh Văn có vẻ ngờ ngác, không hiểu cậu đang nói gì, có điều trong vô thức vẫn cảm thấy sợ hãi nên cứ nép sát vào Từ Diễm.

Chúc Hằng cười xùy một tiếng. “Yên tâm đi, tôi không đến để tìm cậu...” Chúc Hằng rất sĩ diện, mỗi lần gặp Phùng Tinh Văn đều thấy cô nhìn mình như gặp thú dữ, y hệt như kiếp trước, thật bức mình. Ấy thế mà cậu lại cứ thích trêu ghẹo cô... Mắt mặt nên đương nhiên thái độ của Chúc Hằng không được tốt lắm, lần này dù có mặc đồng phục thì cũng ra dáng đại ca còn đó.

Cắt hai tay vào túi, nhướn mày lên, cậu bảo: “Tránh ra, đừng chắn đường.”

Đến thờ thôi cũng không dám thờ mạnh, Phùng Tinh Văn sụp mắt xuống, nhìn mũi chân mình. Nghe Chúc Hằng nói thế, cô lập tức nhích sang một bên, chủ động nhường đường.

Chúc Hằng liếc xéo cô một cái, gãi chân ra, một bước leo hai bậc thang, lên thẳng lầu ba.

Phùng Tinh Văn thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Chúc Hằng đi thẳng lên lớp 12.9. Các bạn từ trong lớp đi ra, thấy cậu đều vội vàng lùi lại một bước, sau đó xách cặp lần ra bằng lối cửa sau. Chúc Hằng hoàn toàn không để ý đến họ mà đi thẳng đến dãy bàn cuối cùng, đưa tay gõ nhẹ lên bàn, giọng rất cứng chiều. “Đừng làm bài nữa, mặt trời lặn rồi kia.”

Nguyên Trạch đang giảng bài cho Chúc Yếu, đúng lúc cũng vừa xong. Chúc Yếu ngẩng đầu lên bên nhìn thấy anh trai mình, thế là cô nhoẻn miệng cười. “Anh, sao anh lại lên đây?”

Nguyên Trạch từ từ đặt bút xuống.

Chúc Hằng nhìn Nguyên Trạch, theo bản năng vẫn thấy kính sợ. Cậu trả lời: “Chẳng phải chân em bị trật sao, lên xuống lầu bất tiện lắm, để anh cõng em.” Chỉ trong một buổi chiều, chuyện Nguyên Trạch bế Chúc Yếu vào phòng y tế đã lan truyền khắp trường. Bạn trong lớp bị thương, thân là lớp trưởng, bế bạn mình thì cũng là chuyện nên làm. Nhưng Chúc Hằng biết quan hệ giữa hai người, cảm thấy dù sao đây cũng là trường học, nên tém tém bớt lại.

Không nói thêm lời nào, Chúc Hằng liền giúp cô dọn dẹp sách bút, nhét vào trong cặp.

Chúc Yếu nhìn Nguyên Trạch, bảo: “VẬY... vậy mình đi trước đây.”

“Ừ.”

Chúc Hằng cúi người xuống, nhẹ nhàng cõng Chúc Yếu lên, đặc ý nhìn Nguyên Trạch ở phía sau rồi đi khỏi phòng học.

Nguyên Trạch nhìn theo bóng lưng của hai anh em, ánh mắt rất bình thản.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53-2: Tương lai 2

Nằm trên lưng Chúc Hằng, Chúc Yếu nghe cậu dong dài hỏi chuyện giữa cô và Nguyên Trạch. Chúc Yếu trả lời lần lượt từng câu một. Khi hỏi đến chuyện Nguyên Trạch có ôm hay hôn cô chưa, mặt cô đỏ bừng lên, lầu bầu bèn bực Nguyên Trạch: “Cậu ấy sẽ không ức hiếp em”

Nói thật, Nguyên Trạch là người rất quân tử, sẽ không ép cô làm điều gì. Những chuyện thân mật ấy phần lớn đều là do cô chủ động yêu cầu.

Chúc Hằng không tin. Đàn ông hiểu đàn ông nhất.

Cậu nói: “Đứng trước cô gái mà mình thích, đàn ông đang hoang sao được.” Trong ấn tượng của Chúc Hằng, Nguyên Trạch đúng là một người đứng đắn, không màng nữ sắc nhưng ánh mắt anh nhìn em gái cậu, đó chính là ánh mắt một người đàn ông nhìn cô gái mình thích, nóng chảy mà dịu dàng, có cả chiếm hữu.

Chúc Yếu vầu môi lên, hoàn toàn quên mất vấn đề chính cậu muốn nói, chỉ cười hí hì, giọng mềm mòng. “Anh cũng cảm thấy cậu ấy thích em à?”

Còn đặc ý nữa kia. Chúc Hằng hết cách với em mình. “Đứng vậy đứng vậy, rất thích em được chưa.”

Chúc Yếu cười rạng rỡ, mắt nhìn phía trước, trong lòng vui không sao tả xiết. Ánh tà dương rực rỡ nhuộm vàng phía chân trời chiều làm người ta có cảm giác bình yên nhẹ nhàng, lưng anh trai rộng lớn vững vàng khiến cô nhớ đến cái ôm của Nguyên Trạch.

Chúc Yếu vẫn tươi cười, sắc mặt thì rất nghiêm túc. “Em cũng rất thích cậu ấy.”

Chúc Hằng nghe xong có cảm giác gì đó không nói nên lời, bước chân cậu hơi sững lại, sau đó tiếp tục đi về phía trước. Cậu nói với giọng từ tốn. “Con gái con đũa, không biết thẹn thùng...” Lúc còn là công chúa của Đại Ngụy, Chúc Yếu rất hay thẹn thùng xấu hổ. Trừ những lúc xem mắt do đến tuổi kết hôn, cô gần như chưa từng nói chuyện riêng với người khác giới. Còn bây giờ lại dám thẳng thắn bày tỏ thích ai...

Chúc Hằng càng nghĩ càng cảm thấy tức giận. Miệng nhếch lên, cậu hỏi: “Thích đến chừng nào?”

Thích đến chừng nào? Chúc Yếu nheo mắt lại, nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này. Cô cúi đầu, im lặng nhìn vào gáy anh trai, nói nhỏ: “Thích đến nỗi muốn gả cho cậu ấy...”

Chúc Hằng cảm thấy hơi ghen tỵ nên không muốn tiếp tục đề tài này nữa. Đi được vài bước, cậu nói tiếp: “Yếu Yếu, thời này khác với Đại Ngụy, phụ nữ không chỉ có gia đình mà còn có sự nghiệp...” Chúc Hằng nghĩ rồi, sau này cậu không muốn tiếp nhận tập đoàn Bích Mầu không lồ này, ngay cả ngai vàng mà cậu còn không thèm thừa kế cơ mà... tập đoàn Bích Mầu là cái đỉnh gì đâu?

Chúc Hằng nói với cô: “Đợi khi lên đại học, em sẽ phát hiện trên đời này còn có rất nhiều điều và rất nhiều người thú vị. Em có thể làm rất nhiều chuyện mà em muốn làm. Đến khi đó, em sẽ được mở mang tầm mắt, sẽ phát hiện những thứ bây giờ chẳng là gì cả.”

Nguyên Trạch tốt thật. Nhưng Chúc Hằng cảm thấy chắc chắn đó cũng một phần là do ấn tượng hồi còn ở Đại Ngụy. Lúc đó, Nguyên Trạch là chàng trai mà tất cả thiếu nữ Đại Ngụy đều muốn gả cho. Vì ấn tượng này nên đến hiện đại, Chúc Yếu và anh sớm chiều ở chung, đương nhiên hào cảm tăng gấp đôi. Ở Đại Ngụy, các cô gái đều được nuôi dạy trong chốn khuê các, nhất là công chúa hoàng gia chỉ quanh quẩn nơi cung cấm, tầm mắt hạn hẹp, cảm thấy phụ nữ chỉ cần giúp chồng dạy con là đủ.

Chúc Yếu nghiêm túc lắng nghe Chúc Hằng nói. Hiếm khi thấy cậu khuyến bảo cô sâu sắc, ra dáng anh cả như vậy.

Chúc Yếu tò mò. “Vậy anh có từng nghĩ sau này mình sẽ làm gì chưa?”

Chúc Hằng nhún mày, trả lời: “Dùng nhan sắc kiếm cơm.”

Chúc Yếu bật cười.

Chúc Hằng nghiêm túc nói: “Thật đó. Cái mặt này của anh đâu thể để phí hoài. Nếu ngày nào đó xui xui anh bước vào showbiz, chắc chắn sẽ trở thành ông xã quốc dân của hàng triệu cô gái chứ chẳng chơi.” Về mặt này, Chúc Hằng rất tự tin. Nhớ năm đó Chúc Tấn Ung cũng kiếm cơm nhờ nhan sắc mà, chỉ gương mặt anh tuần ấy thôi cũng đủ để thu hút Tiêu Minh Châu.

Kiếp này Chúc Tấn Ung không có ngai vàng để kế vị mà xuất thân bản hàn. Nói tới tình cảm của Chúc Tấn Ung và Tiêu Minh Châu, đó cũng là một giai thoại. Một chàng trai nghèo lên thành phố, đến đâu cũng bị coi khinh. Thế là lúc học đại học, ông giả trang thành con nhà giàu. Còn Tiêu Minh Châu thì lại rất giản dị, thời sinh viên lại đi làm thêm, sống khá tiết kiệm. Trai nghèo giả giàu, gái giàu giả nghèo. Đến lúc nói chuyện cưới xin, Chúc Tấn Ung thú thật với Tiêu Minh Châu gia cảnh của mình, Tiêu Minh Châu không hề chê bai, chỉ bình tĩnh nói mình là người thừa kế tập đoàn Bích Mầu.

Nói về tình cảm, lúc yêu nhau, hai người đúng là có tình cảm. Nhưng gia thế của Tiêu Minh Châu quá tốt, sau khi kết hôn Chúc Tấn Ung trở nên nhạy cảm, tự ti nên thường xuyên cãi nhau với vợ. Tiêu Minh Châu bận tiếp nhận việc làm ăn của gia tộc, lại liên tục sinh hai con, làm gì có thời gian cãi nhau với Chúc Tấn Ung. Lâu dài, tình cảm của họ trở nên phai nhạt... Cũng may có ký ức ở Đại Ngụy nên Chúc Tấn Ung bắt đầu yên tâm ăn bám vợ.

Tuy bình thường Chúc Hằng càn quấy nhưng những lời này của cậu lại khá đúng đắn. Về đến nhà, Chúc Yếu lấy điện thoại ra, nhắn tin cho Nguyên Trạch. “Cậu về nhà chưa?”

Nguyên Trạch đang ăn đồ nướng ven đường với Trình Gia Úy. Tạm chia tay với Tưởng Diễm Nha, tâm trạng của Trình Gia Úy không tốt lắm nên đang uống bia trong quán đồ nướng. Từ lượng của cậu tỷ lệ nghịch với cơ thể cường tráng, mới uống một lon bia đã choáng váng, nói chuyện không đầu không đuôi.

Nguyên Trạch nhún mày, đang buồn bực thì thấy tin nhắn của Chúc Yếu. Anh vội trả lời: “Chưa.”

tiểu công chúa chậm rãi đánh một hàng chữ, gửi qua. “Nguyên Trạch, cậu có nghĩ tới việc sau này sẽ làm gì chưa?”

Sau này...

Nguyên Trạch nhìn sang, thấy Trình Gia Úy đang vẹo người sang một bên, mặt đỏ bừng bên đưa tay đỡ cậu rồi nhấn lại cho cô.

Điện thoại trên tay rung lên, Nguyên Trạch trả lời tin nhắn. Chúc Yếu mở khóa thì thấy câu trả lời: “Học y.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Thi Đại học

Chúc Yếu hoang mang nhìn màn hình điện thoại, đôi môi đỏ hơi mấp máy, thì thào: Học y... sau đó trong đầu cô hiện lên hình ảnh Nguyên Trạch mặc áo blouse trắng

Sống mũi bắt giác thấy nóng lên.

Chúc Yếu hít sâu một hơi, mắt long lanh ươn ướt, hai má ửng hồng. Cô vội vàng xoa xoa chớp mũi một cái rồi nhún lại: “Học y rất vất vả.”

Hơn nữa... “Sẽ bị hỏi đấy.”

Chúc Yếu cong môi cười, sau đó nhấn tiếp: “Có điều dù bị hỏi thì cậu cũng sẽ là chàng hỏi đẹp trai nhất.” Với diện mạo của Nguyên Trạch, dù hỏi thì vẫn rất ưa nhìn.

Bên kia, Nguyên Trạch khẽ mỉm cười, hỏi cô: “Còn công chúa sau này muốn làm gì?”

Cô ấy à.

Chúc Yếu cầm điện thoại, cau mày nghĩ ngợi rồi thành thật trả lời: “Mình vẫn chưa nghĩ ra.”

Trò chuyện với Nguyên Trạch xong, Chúc Yếu đặt điện thoại xuống, cầm quyển vở bài tập toán lên bắt đầu làm. Lát sau, bàn tay cầm bút dừng lại, cô mơ màng nhìn bài toán trên vở, tâm mất mông lung, thần trí dần bay về nơi xa. Cùng là từ Đại Ngụy đến, Nguyên Trạch thích nghi tốt hơn cô nhiều. Tương lai... Tương Diễm Nha thích thiết kế đồ họa hoạt hình, Trình Gia Uy sẽ học khảo cổ, Nguyên Trạch thì học y. Ngay cả anh trai cô cũng đã nghĩ đến con đường sau này dựa vào ngoại hình để kiếm cơm, chỉ có cô là vẫn trong trạng thái chưa biết đi đâu về đâu.

Có lẽ là vì chịu ảnh hưởng quá lớn của Đại Ngụy nên rất nhiều quan niệm vẫn chưa thể thay đổi.

Ở Đại Ngụy, cô không cần làm gì cả. Là công chúa hoàng gia, được nâng niu chiều chuộng như châu ngọc là bình thường, thậm chí sau này muốn gả cho người thế nào, cô cũng có thể quyết định được. Lúc đó, tiểu công chúa chưa từng nghĩ đến tương lai sẽ như thế nào.

Còn bây giờ, cô phải lựa chọn.

Chúc Yếu vui vẻ, bắt đầu cầm bút viết bài. Cứ từ từ, không cần phải vội, thi đại học cho tốt rồi tính sau.

.....

Nhà vệ sinh hơi nước lượn lờ.

Nguyên Trạch vừa tắm rửa xong bước ra, đầu tóc còn ướt sũng, mấy giọt nước từ từ chảy xuôi xuống cằm, đọng lại ở xương quai xanh. Thong thả lau mái tóc, Nguyên Trạch lấy chiếc điện thoại đặt trên bồn rửa mặt lên, mở Wechat ra xem. Tiểu công chúa nhưng nhắn tin nữa. Nguyên Trạch cúi đầu, tiện tay mở lại nhật ký trò chuyện của hai người. Lúc lướt đến một dòng tin, tay anh bất giác dừng lại.

Sau đó anh ngược đầu nhìn vào gương, mặt rất nghiêm túc.

Hói đầu.

Hai môi Nguyên Trạch mím rất chặt, mắt sâu thẳm, những ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen dày.

Hoàn hồn lại, anh cong môi cười khẽ, thờ dãi một hơi.

.....

Giữa tháng ba, Chúc Yếu đón đợt thi thử đầu tiên. Kỳ thi này được mô phỏng y hệt kì thi đại học, độ khó cũng tương tự. Ngày thi xong môn cuối cùng, Chúc Yếu cảm thấy thi không tốt lắm. Khi có kết quả, đúng là còn cách xa điểm chuẩn đầu vào đại học Tấn Thành năm ngoái.

Nguyên Trạch thì vẫn giữ hạng nhất như trước giờ.

Phòng học ồn ào huyền não, mọi người đang nhón nháo trò chuyện, trao đổi kết quả của mình. Lâm Chi Y thì không tốt, Hứa Du Du đang an ủi cô. Có lẽ vì thi quá tệ, mắt Lâm Chi Y đỏ hoe, còn không kiềm chế được bật khóc trước mặt các bạn.

Chúc Yếu nhìn Lâm Chi Y một cái, yên lặng nghe những lời an ủi kia.

Chiều hôm đó, đến lượt Nguyên Trạch trực nhật. Khi anh xuống lầu đổ rác, Chúc Yếu liền đứng dậy đóng các cửa sổ lại. Đóng xong cánh cửa cuối cùng, có tiếng bước chân vang lên, Chúc Yếu quay đầu lại nhìn thì thấy Lâm Chi Y. Cô đã đeo cặp đi về nhưng giờ quay lại, chắc là để quên thứ gì đó. Chúc Yếu lịch sự hỏi: “Cậu quên gì à?”

Lâm Chi Y gật đầu, đi đến chỗ của mình, khom người xuống lấy hộp bút trong học bàn ra. Lấy cặp xuống, nhét hộp bút vào trong xong, ánh mắt Lâm Chi Y thoáng dờ ra, sau đó cô đi đến trước mặt Chúc Yếu, nói: “Chúc Yếu, mình có thể nói chuyện với cậu không?”

Lâm Chi Y có khuôn mặt thanh tú, trên người mang khí chất của con nhà thư hương. Mắt cô hơi đỏ vì lúc nãy đã khóc một chập. Thấy cô ấy nhìn mình, Chúc Yếu đáp “Nói chuyện gì?” Cô và Lâm Chi Y gần như không qua lại với nhau, bình thường chỉ có Hứa Du Du là hay móc mĩa cô. Nhưng từ sau hội diễn văn nghệ lần trước, Hứa Du Du không còn chăm chọc cô nữa, dù người ngồi trước người ngồi sau thì cũng rất hiếm khi nói chuyện.

Lâm Chi Y bình tĩnh nói: “Lần này mình thi rất tệ...”

Rất tệ.

Chúc Yếu không nói gì. Cô đã nhìn bảng kết quả, dù Lâm Chi Y phát huy thất thường thì cũng vẫn đủ để vào đại học Tấn Thành. Còn cô... thành tích nằm trong top dưới của lớp. Công bằng mà nói, Chúc Yếu không thể nói những lời an ủi Lâm Chi Y.

Lâm Chi Y chậm rãi đưa mắt nhìn khuôn mặt Chúc Yếu, dừng lại hồi lâu trên đôi mắt, mái tóc cô. Là bạn học cùng lớp nhưng đây là lần đầu tiên cô quan sát kĩ như thế. Cô gái trước mặt thật sự rất đẹp, khuôn mặt với những đường nét tinh tế, cộng thêm xuất thân đáng ghen tỵ... Lâm Chi Y nói thẳng: “Chúc Yếu, mình thật sự rất ghen tỵ với cậu.”

Trải qua kì thi lần này, Lâm Chi Y sâu sắc cảm nhận được rằng nếu không điều chỉnh lại tâm trạng của mình thì những nỗ lực trong nhiều năm liền sẽ uổng phí. Cô nhìn Chúc Yếu, bật bạch hết những gì giấu kín trong lòng: “Mình cũng không biết từ khi nào, mình bắt đầu thấy ghen tỵ với cậu, không nên được lấy cậu ra để so sánh. So về mặt ăn diện, so ai được lòng mọi người hơn, so thầy cô thích ai hơn... Lúc đầu là so sánh, lâu dần thành ghen tỵ. Cậu biết không, từ nhỏ đến lớn, bất luận là mặt nào, mình đều là người ưu tú nhất so với các bạn cùng lứa. Mọi người đều cảm thấy mình có khả năng thiên phú, nhưng không ai biết thật ra mình âm thầm nỗ lực chừng nào. Phải duy trì hình tượng hoàn mỹ quả thật là khó...”

Có lẽ trong mắt người khác, cô làm chuyện gì cũng rất dễ dàng nhưng thực ra, cô đã luyện tập trước đó rất nhiều lần để thể hiện tốt nhất trước mắt mọi người.

Lâm Chi Y ưỡ oải thở dài: “Minh thật sự rất mệt mỏi...”

Chúc Yếu yên lặng nghe Lâm Chi Y nói. Cô có thể hiểu được cảm giác ấy: Kỳ vọng quá cao ở mình, không chấp nhận bất cứ sai sót nào. Cô lẳng lặng quan sát vẻ mặt của Lâm Chi Y, tuy bình thường quan hệ giữa hai người không tốt lắm nhưng vẫn khuyên một câu thật lòng “Cậu đã rất ưu tú rồi.”

Bất luận là tư chất trời phú hay âm thầm nỗ lực, có thể duy trì phong thái hoàn hảo như Lâm Chi Y, lúc nào cũng hơn người chỉ thua mỗi Nguyên Trạch là thực sự không dễ dàng gì.

Nhưng người càng ưu tú, dễ xuất hiện chút sai lầm thôi là sẽ bị khuếch đại thật lớn.

Lâm Chi Y siết chặt hai tay, ngẫm nghĩ một lúc rồi lấy hết dũng khí nhìn Chúc Yếu: “Có một chuyện có lẽ cậu mãi mãi cũng không biết...” Chuyện đó đã qua lâu rồi, nhưng nó vẫn luôn là nỗi ám ảnh trong lòng cô. Lâm Chi Y cắn môi, chầm rãi nói: “Thật ra hôm hội diễn văn nghệ, váy của cậu là do mình làm rách...”

Giây phút ấy, cô chỉ không muốn Chúc Yếu lên biểu diễn trước mặt mọi người.

Chúc Yếu không ngờ cô sẽ chủ động thừa nhận, chỉ bình thản đáp: “Minh biết.”

Lâm Chi Y hơi ngạc nhiên, môi mấp máy: “Vậy sao cậu...”

Sao không vạch trần cô? Suy nghĩ trong giây lát, khi nhìn vào mắt Chúc Yếu, Lâm Chi Y bỗng hiểu rõ. Cô vẫn luôn ngẫm so sánh với Chúc Yếu, mỗi lần mình thi tốt được thầy cô khen ngợi, được các bạn ngưỡng mộ, cô sẽ chú ý đến vẻ mặt Chúc Yếu. Còn cô ấy thì hoàn toàn không từng nghĩ đến việc so sánh với mình... Nghĩ đến đây, Lâm Chi Y bỗng cảm thấy tức cười.

Cảm giác đè nén ấy dần tan biến.

Lâm Chi Y nói: “Điều làm mình ghen tị nhất chính là Nguyên Trạch thích cậu.”

Mỗi cô gái bước vào tuổi biết yêu đều sẽ ảo tưởng có một bạn trai hoàn hảo chu đáo như Nguyên Trạch. Lúc ấy, dù Nguyên Trạch không thích cô, cô cũng không cảm thấy thất vọng là bao, bởi vì anh cũng không thích bất cứ cô gái nào khác. Có điều cô không ngờ có một ngày, Nguyên Trạch cũng sẽ giống như những chàng trai khác, đi chiều chuộng cô gái mình thích... Mà cô gái ấy lại không phải là cô.

“Nguyên Trạch rất ưu tú, các bạn cứ thích ghép đôi cậu ấy và mình. Trong mắt mọi người, nếu có một ngày Nguyên Trạch yêu đương thì mình chính là sự lựa chọn tốt nhất...”

Những lời này, Chúc Yếu càng nghe càng thấy không thoải mái.

Lâm Chi Y mỉm cười, nói: “Là do mình nghĩ quá nhiều rồi.” Cô ngập ngừng rồi nói tiếp. “Những lời này mình cố nén trong lòng từ rất lâu rồi, đến cả Hứa Du Du cũng không nói. Hôm nay không biết thế nào lại đi tâm sự với cậu...”

.....

Lúc Nguyên Trạch bước vào thì thấy Chúc Yếu đang ngồi trên ghế gần người. Ánh trời chiều âm đạm, cơ thể cô mỏng manh, khuôn mặt thanh tú, làn da trắng trẻo, hàng mi dài lộng lẫy buông xuống, tư thế ngồi thẳng và ngay ngắn... Trong khoảnh khắc, Nguyên Trạch lại nhìn thấy cô công chúa hoàng gia ôm đàn tỳ bà ngồi trên đỉnh hóng mát khi ấy.

Hôm ấy trong ngự hoa viên, tiết trời đương xuân, đào mai khoe sắc. Tiếng đàn tỳ bà nghe du dương réo rắt, trong trẻo như người đàn. Rõ ràng là một khúc nhạc sầu bi nhưng cô gảy ra lại mang theo vẻ trong trẻo, đậm chất thanh thuần, ngây thơ.

Có lẽ ở trong quan trường quá lâu, vẻ trong trẻo sạch sẽ này lại thu hút anh một cách bất ngờ. Chàng thám hoa dừng chân đứng lại bên đình, lặng lẽ đưa mắt ngắm nhìn dáng ngọc bên trong...

Thái giám phía sâu cúi người cung kính nói: “Đó chính là công chúa.”

Chàng thám hoa khẽ gật đầu.

Ông nội bảo anh phải bảo vệ Đại Ngụy, nhưng không biết... trong tòa thành nguy nga tráng lệ mà anh bảo vệ này còn có một vị tiểu công chúa xinh đẹp hoàn mỹ nhất thế gian.

Nguyên Trạch bước tới, im lặng ngồi cạnh Chúc Yếu. Cô nghe tiếng nên quay người lại, nhìn vào đôi mắt đen thẳm của anh, trong lòng bỗng có cảm giác rất yên tâm. Anh luôn khiến cô có cảm giác an toàn. Chúc Yếu chống cằm nhìn anh, nói nhỏ: “Nguyên Trạch, nếu mình không thể thi đậu đại học Tấn Thành thì sao?”

Có lẽ cô không thể học chung một trường với anh.

Biết cô thi không tốt nên tâm trạng không vui, Nguyên Trạch nhìn cô, đáp: “Không sao, công chúa có hết sức là được.” Cô đã cố gắng lắm rồi.

Cố hết sức.

Chúc Yếu mỉm cười. Tất cả mọi người đều đang cố gắng, kể cả cô. Nhưng chưa chắc tất cả đều thành công... Chúc Yếu trịnh trọng. “Không được, mình nhất định phải thi đậu vào đại học Tấn Thành.” Cấp 3 không được yêu sớm mà trong trường đã có rất nhiều người thích anh. Lên đại học, chắc chắn còn có nhiều người ưu tú như Lâm Chi Y lượn qua lượn lại trước mặt anh, nói không chừng...

Nghĩ đến một chuyện, Chúc Yếu nhìn anh, hỏi: “Nguyên Trạch, sao cậu lại thích mình...” Cô nhủ mảy. “Minh chẳng có chỗ nào tốt cả.”

Rõ ràng anh đã kiên nhẫn phụ đạo, chú thích tập ghi chép, sửa chữa những chỗ còn yếu, lập kế hoạch ôn tập hoàn hảo cho cô nhưng kết quả vẫn không như mong muốn...

“Thật sao?” Nguyên Trạch nhẹ nhàng hỏi một câu.

“Ừ.” Chúc Yếu gật đầu.

Nguyên Trạch bỗng nhào người tới, sau đó vươn tay chạm nhẹ vào trán cô.

Chúc Yếu nghi hoặc.

“Chỗ này tốt.” Anh nói.

Sau đó lại nhẹ nhàng chạm vào mũi cô.

“Chỗ này tốt.” Anh nói tiếp.

Ngón tay anh lướt qua hàng mi, đôi mắt, dừng lại trên đôi má cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Chỗ này cũng tốt.” Anh chậm rãi nói.

Tiếp đến là đôi môi.

“Chỗ này cũng tốt.”

Anh mỉm cười, từ từ buông tay xuống, nhìn vào mắt cô. Mắt anh đen như mực, đang nghiêm túc quan sát, sau đó dịu dàng kết luận. “Công chúa chỗ nào cũng tốt.”

Chúc Yếu bật cười khe khẽ, mắt như có sao trời lấp lánh. Cô trở nên kiên định, trịnh trọng nói: “Nguyễn Trạch, cuối tuần cậu phụ đạo cho mình đi.”

Nguyễn Trạch gật đầu. “Ừ.”

.....

Thời gian như thời đưa. Thi thử 1 lần, 2 lần, 3 lần. Sau đó là kỳ thi đại học vào hai ngày 7 và 8 tháng sáu. Đêm trước ngày thi, Chúc Yếu gọi điện thoại cho Nguyễn Trạch, hỏi anh năm đó thi khoa cử có hồi hộp không.

Không ngờ, anh lại đáp: “Có chứ.” Ông nội đặt rất nhiều kỳ vọng vào anh, nếu nói không căng thẳng thì là nói dối. Nói xong, anh an ủi cô. “Căng thẳng một chút là chuyện thường, công chúa đã học rất chăm rồi, không cần hồi hộp quá, sẽ tốt thôi mà.”

Bỗng cảm thấy yên tâm, Chúc Yếu gật đầu thật mạnh.

Đến ngày thi, Tiêu Minh Châu dành thời gian cùng Chúc Tấn Ung đưa Chúc Hằng, Chúc Yếu đi thi. Dù là người đàn bà thép chốn thương trường, hôm đó bà cũng như những phụ huynh khác, đứng nhấp nhòm mong ngóng ngoài cổng trường. Chúc Tấn Ung còn giờ tám băng quyết thắng lên, tay kia thì che dù cho vợ.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Đại học

Ngày công bố kết quả thi đại học, cả nhà Chúc Yếu đều xúm lại trước màn hình máy tính.

Bình thường kỳ họp đồng trị giá mấy chục triệu tệ không thêm chớp mắt, vậy mà lúc này Tiêu Minh Châu lại rất hồi hộp. Chúc Tấn Ung đang dưỡng da cũng vội vã lột mặt nạ ra, tập trung đến nín thở. Chúc Hằng vốn không để tâm cho lắm vì dù Chúc Yếu có thi không tốt thì Tiêu Minh Châu cũng có cách khiến cô học trường mình muốn, tuy nhiên do không khí bỗng dưng trở nên nghiêm túc nên cậu cũng không còn lòng dă chơi game nữa, bèn cắt điện thoại đi, mắt nhìn về phía máy tính.

Chúc Yếu hồi hộp nín thở, bắt đầu nhập số báo danh, số chứng minh nhân dân và mật khẩu của mình vào.

Giao diện lập tức thay đổi.

Ánh sáng hắt ra từ màn hình chiếu lên mặt Chúc Yếu. Cô nhìn không chớp mắt, ngẩn ngơ mấy giây. Chúc Tấn Ung là người đầu tiên reo lên: “642!”

Mắt Chúc Yếu hoa lên, rất muốn đưa tay dụi thêm lần nữa. Hoàn hồn lại nhìn vào ô điểm tổng, con số 642 sáng lên lấp lánh.

Giây phút ấy, mắt Chúc Yếu cay xè...

Hai tháng nay, Chúc Yếu chưa có một giây phút nào thả lỏng. Hàng ngày nhìn đồng hồ đếm ngược to đùng trước cửa lớp, không lúc nào là cô không tự nhắc nhở mình.

Khắc khổ học tập là điều mà Chúc Yếu chưa bao giờ được trải nghiệm ở Đại Ngụy. Thi ra phần đầu vì một mục tiêu nào đó lại mang đến cảm giác tự hào như vậy.

.....

Điểm của Chúc Yếu đủ để vào địa học Tấn Thành.

Lúc thi địa học, cô cảm thấy mình làm bài khá ổn nhưng không ngờ lại tốt hơn bất cứ lần thi thử nào trước đó, hơn nữa còn cao hơn rất nhiều. Còn Nguyễn Trạch thì giữ vững phong độ, trở thành thủ khoa khối tự nhiên của tỉnh với 719 điểm.

Trình Gia Ủy và Tưởng Diễm Nha cũng thi khá tốt.

Trước ngày làm lễ tốt nghiệp, lớp 12.9 tổ chức lễ tri ân các thầy cô. Địa điểm được chọn là một khách sạn gần trường Hành Dương. Trong bữa tiệc, các bạn học không còn câu nệ như hồi đi học nữa mà bắt đầu đùa giỡn trêu chọc cô chủ nhiệm. Cô chủ nhiệm Ứng Úc Lưu cũng không còn vẻ nghiêm khắc thường ngày, hôm nay cô hiền lành hòa đồng, cứ như là hai người khác nhau vậy.

Ba năm cấp 3, đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng cô trò gần gũi nhau đến vậy.

Lúc kính rượu, có một cô bạn xúc động đến rưng rưng nước mắt. “Cô Ứng, trước kia em cảm thấy cô rất dữ, nhưng bây giờ nghĩ đến việc sau này không được gặp cô nữa thì lại thấy rất buồn.”

Người vừa nói chuyện là Văn Tĩnh, lúc trước quen Tiết Dịch Tài nhưng bị cô Ung Úc Lưu chia rẽ, trong lòng căm ghét cô ghê gớm.

Trương Kha trêu ghẹo: “Nổi lại tình xưa với Tiết Dịch Tài rồi chứ gì, tay trong tay vào đại học.”

Trong lớp cậu ta là khéo nói nhất. Cậu vừa nói lớn một câu như vậy, nước mắt của Văn Tĩnh cũng ngừng tuôn, mặt trở nên đỏ hồng. Tiết Dịch Tài bên cạnh cũng xấu hổ, đỏ cả mặt nhưng vẫn rất đàn ông: “Đừng bắt nạt vợ tôi.”

Cả lớp lập tức “ồ” lên một tiếng.

Văn Tĩnh quay sang mắng yêu: “Đừng nói linh tinh.”

Tiết Dịch Tài liền cười bảo: “Tuân lệnh bà xã.”

Cả bàn tiệc lập tức trở nên náo nhiệt. Cô Ung Úc Lưu nhìn đám học sinh thanh xuân phơi phới, trong lòng cũng đầy cảm xúc. “Lúc trước cô cũng vì tốt cho các em. Đừng tưởng cô không biết, trong giờ học cứ nhân lúc cô không chú ý mà trộm nắm tay nắm chân.”

“Wao, cô biết hết cả cô.”

Cô Ung Úc Lưu hừ khẽ một tiếng: “Đứng trên bục giảng tầm nhìn rộng hơn các em tưởng nhiều. Mấy trò mèo của các em làm sao qua mắt được thầy cô.”

Tốt nghiệp là một chuyện rất kì diệu. Các thầy cô bình thường thấy đáng ghét thế mà hôm nay trở nên thân thiết vô cùng, còn những học sinh bình thường ương bướng đến đâu đâu lại trở thành những nhân tố khuấy động không khí. Ba năm cấp 3 giống như một chiến dịch rất gian nan, mà những người mình ghét nay dù gì cũng trở thành những chiến hữu đồng sinh cùng tử.

Tốt nghiệp xong chia tay nhau, từ nay kẻ bắc người nam, tung cánh bay bốn phương trời.

Cô Ung Úc Lưu uống chút rượu nên mặt ửng đỏ, đôi mắt sáng lướt qua các học sinh đang ngồi đây, lòng bỗng dâng lên cảm giác buồn bã. Cô bắt đầu đánh giá các bạn trong lớp.

Đầu tiên là Lâm Chi Y: “Em rất ưu tú, luôn là người làm thầy cô yên tâm nên đôi khi thầy cô yêu cầu em hơi cao, bởi vì thầy cô biết em có thể làm tốt hơn nữa... Trước khi thi đại học phong độ của em lên xuống thất thường làm cô thấp thỏm thay em...”

Lâm Chi Y thấy sống mũi cay cay: “Em biết ạ.” Cô biết các thầy cô kì vọng vào mình, cho nên khi sa sút cô mới hoảng hốt như thế.

Tiếp theo là Hứa Du Du.

Lần lượt, tiếp theo là đến Chúc Yếu. Cô Ung nhìn Chúc Yếu, khẽ mỉm cười, vẻ mặt hơi phức tạp. “Nói thật, lúc đầu cô vẫn có thành kiến về em... Cô không ngờ trong năm 12 em lại tiến bộ nhiều như vậy, cô thật sự mừng thay cho em.”

Ái mà ngờ cô học trò luôn đứng chót sỏ lại có thể thi đậu đại học Tấn Thành chỉ sau một năm cố gắng.

Chúc Yếu chính là nhân tố bất ngờ nhất trong lớp 12.9.

Trương Kha uống ngưng bia, cười nói to: “Người ta ngồi chung bàn với học sinh ưu tú toàn năng, phụ đạo một kèm một mà. Có thể kéo một học sinh yếu vào cổng đại học Tấn Thành... Chắc, cô Ung phải khen ngợi lớp trưởng đó.”

Trương Kha vừa dứt lời, các bạn lập tức bật cười ha hả.

Đây quả là một sự thật tàn khốc. Có người khắc khổ học tập suốt 3 năm trời, ngay cả đi vệ sinh cũng học, không có thời gian yêu đương nhưng cuối cùng chỉ có thể thi được đại học hạng hai. Có người thi đường tình duyên hay học tập đều được cả hai. Thành tích kém cũng đừng lo lắng, có bạn trai tài giỏi phụ đạo cho, thế nào cũng vào được đại học Tấn Thành.

Bị nói thế, Chúc Yếu lập tức đỏ mặt. Cô và Nguyễn Trạch lén lút quen nhau, nay bị mọi người lôi ra nói oang oang như thế thật là xấu hổ. Nhưng đồng thời trong lòng cô cũng cảm thấy rất ngọt ngào, hai mắt không nhìn được bên nhìn về phía Nguyễn Trạch... Mắt chạm phải nhau, cả hai ả ý mỉm cười.

Thầy cô làm sao không nhận ra sự ám muội giữa hai người, chẳng qua là đôi khi mắt nhắm mắt mở cho qua mà thôi.

Cô Tiêu Thục Tuyết bên cạnh cô Ung đẩy cặp mắt kính, quay đầu nhìn Nguyễn Trạch, cười nói: “Đừng là nên khen thưởng lớp trưởng của chúng ta, dạy còn có hiệu quả hơn cả thầy cô, cô tự thấy không bằng...” Cô Tiêu cũng cảm thấy ưu ái Chúc Yếu, lần này cô thi toán được 125 điểm cơ mà.

Về mặt Nguyễn Trạch vẫn rất bình thản trước sự trêu ghẹo của thầy cô và bạn bè.

Cô ung ức lưu mỉm cười. Tình yêu thuở học trò thuần khiết nhưng cũng mong manh, còn Nguyễn Trạch thì lại chín chắn, chừng chặc hiếm thấy. Trong vòng một năm mà giúp được Chúc Yếu như thế thì đúng là không dễ dàng.

Trước khi kết thúc, cô Ung Úc Lưu đứng dậy, mặt khôi phục vẻ nghiêm túc thường ngày, giọng đồng dục: “Vào lớp.”

Nguyễn Trạch đứng dậy theo: “Học sinh, đứng!”

Cả lớp đồng loạt đứng nghiêm nghị.

Cô Ung đảo mắt một vòng, bắt đầu bài giảng sau cùng: “Kì thi đã kết thúc nhưng cuộc đời các em chỉ vừa mới bắt đầu... Vào đại học, vào xã hội, con đường của các em sẽ còn rất dài, trên đường sẽ gặp rất nhiều người và trải qua rất nhiều chuyện Tương lai sẽ có rất nhiều ngã rẽ, cô không yêu cầu các em phải thật ưu tú, chỉ mong các em luôn là người có ích cho xã hội...”

Kết thúc lời dạy, cô cười sang sảng: “Tan học” nhưng nước mắt thì rưng rưng và nói to một câu: “Tạm biệt các em”

“Tạm biệt cô!” Từng người trong lớp đều ưỡn ngực, ngẩng cao đầu, hô thật to, hon hân mọi khi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55-2: Đại học 2

Đầu tháng 9, mặt trời rực rỡ.

Chúc Yếu chính thức đến làm thủ tục nhập học tại đại học Tân Thành. Lần đầu tiên ở ký túc xá, Tiêu Minh Châu và Chúc Tấn Ung đều không yên tâm, phải đích thân đưa cô đến.

Sau khi làm thủ tục, được phân ký túc xá xong, Chúc Yếu cầm chìa khóa đi vào phòng. Ký túc xá nữ bốn người chung một phòng, ba người kia đã đến trước, chỉ còn lại chiếc giường bên dưới gần cửa ra vào. Sắp xếp xong chăn mền, Tiêu Minh Châu tặng cho ba cô bạn cùng phòng mỗi người một hộp mỹ phẩm nhập khẩu đã chuẩn bị từ trước đó, bảo: “Yếu Yếu nhà cô lần đầu ở ký túc xá, có rất nhiều điều chưa biết, mong là thường ngày các cháu quan tâm chỉ dẫn nó nhiều hơn.”

Hôm nay bà còn cố ý trang điểm sao cho thật hiền hòa, thậm chí không thoa màu son đỏ sang chảnh như mọi ngày mà đổi thành màu hồng vô đậu thanh nhã, nhìn vừa trí thức vừa gần gũi.

Trưởng phòng Hà Vi Lam là một cô gái cao một mét bảy ba, trông rất ra dáng đàn chị, thích nhất là quan tâm chăm sóc đàn em nhỏ nhắn ngoan ngoãn như Chúc Yếu. Nhận được quà, cô hơi ngượng, vừa cười vừa đảm bảo: “Cô chú cứ yên tâm giao con gái cho cháu, chắc chắn cháu sẽ trông nom cậu ấy.”

Chúc Yếu cảm thấy cô bạn trưởng phòng này khá là buồn cười.

Hai người còn lại là Trương Giai Giai và Chân Diễm cũng không nhịn được cười.

Tiêu Minh Châu và Chúc Tấn Ung còn muốn đưa Chúc Yếu đi lòng vòng làm quen với trường nhưng cô nói: “Không cần đâu, ba mẹ về trước đi, mình con đi là được...”

Hai vợ chồng nhìn nhau, sau đó lập tức hiểu ra... Chắc chắn là cô muốn đi chung với Nguyên Trạch. Chúc Tấn Ung bĩu môi không hài lòng nhưng Tiêu Minh Châu thì rất yên tâm. “Vây được, ba mẹ về trước đây. Nhớ ăn cơm đúng giờ, hàng ngày phải gọi về...”

Bà căn dặn rất nhiều, Chúc Yếu gật đầu lia lịa.

Chúc Tấn Ung cũng không ngừng lái nhai: “Lúc ngủ đừng bật điều hòa quá lạnh, coi chừng bị cảm; Lúc học quần sự thì không được quên dùng kem chống nắng, ba đã cho vào trong vali của con mấy tũt rồi...”

Chúc Yếu tươi cười, không ngừng gật đầu.

Cuối cùng cũng tiễn được hai người ra về.

Chân Diễm rửa nho xong mang đến, chia cho mọi người cùng ăn. Cô nói chuyện hay làm việc đều khá từ tốn, vóc dáng tròn trịa trắng trẻo, trông khá đáng yêu. Khi đưa nho cho Chúc Yếu, cô nháy mắt, khen ngợi: “Ba mẹ cậu thật là có khí chất.”

Hà Vi Lam cũng nói: “Đúng vậy, lúc này mẹ cậu bước vào, mình còn tưởng là mình tình điện ảnh nào đó chứ...” Nói xong cô quan sát Chúc Yếu. Lúc này Chúc Yếu đã cắt tóc, đuôi tóc được vuốt gọn gàng, khuôn mặt cô nhỏ nhắn thanh thoát, toát lên khí chất cô điển, có cảm giác rất ngoan hiền. Cả ba người trong gia đình đều có ngoại hình xuất chúng, Chúc Yếu thừa hưởng nét đẹp cả cha lẫn mẹ.

Thế là cô tò mò hỏi thêm về công việc của ba mẹ Chúc Yếu.

Chúc Yếu nghĩ ngợi rồi thành thật nói: “Mẹ mình mau bán bất động sản, ba mình...” Cô ngừng một chút rồi nói tiếp: “Tạm thời còn chưa tìm được việc, trước mắt đang ở nhà.”

À...

Khá với trong tưởng tượng của mọi người.

Trương Giai Giai đang đọc hàng chữ tiếng Anh trên vỏ bao bì mỹ phẩm lập tức ngẩng đầu dậy, vui vẻ nói: “Thật trùng hợp, mẹ mình cũng kinh doanh bất động sản đấy...” Mẹ của Trương Giai Giai là quản lý mảng kinh doanh nhà cũ sang tay cho nên cô rất hiểu nổi vất vả của công việc này, cô cảm thấy mẹ Chúc Yếu thân là phụ nữ mà phải gánh trọng trách trụ cột gia đình nên rất cảm phục.

Trò chuyện với Trương Giai Giai một lát, Chúc Yếu đồng tình gật đầu: “Đúng vậy, mẹ mình rất bận.”

TRong mắt Tiêu Minh Châu, công việc xếp thứ nhất. Mà làm việc, chính là vì con gái.

Lần đầu ở ký túc xá, Chúc Yếu khó tránh khỏi lo lắng, bây giờ thấy ba người bạn cùng phòng đều rất thân thiết nên nỗi bất an mới tan biến. Điện thoại trên bàn sáng lên, Chúc Yếu vội vã cầm lấy, mở khóa màn hình. Có tin nhắn của Nguyên Trạch gửi đến. Chúc Yếu cong môi cười, nhắn tin trả lời anh.

Nguyên Trạch đến làm thủ tục một mình, cũng sắp xếp xong ký túc xá nên giờ đến tìm cô.

Chúc Yếu đáp: “Ừ, vậy cậu qua mau đi. Đến thì gọi mình.”

Nguyên Trạch trả lời OK rồi hỏi tiếp: “Cậu muốn uống trà sữa loại nào?”

Chúc Yếu cầm điện thoại nghĩ ngợi rồi trả lời: “Vị dâu.”

Trương Giai Giai lém lỉnh ngoai người qua, đưa mắt quét nhìn Chúc Yếu một lượt, cười hi hi hỏi: “Đang trò chuyện với ai mà cười ngọt ngào quá vậy?”

Chúc Yếu nở nụ cười tươi tắn, thoải mái trả lời: “Bạn trai mình.”

“Wao!” Hà Vi Lam đang mang giày cũng ngạc nhiên bảo: “Không ngờ luôn đó... Mình cứ tưởng mẫu học sinh con ngoan trò giỏi như cậu sẽ không yêu sớm chứ.”

Con ngoan trò giỏi? Chúc Yếu khẽ bật cười, thành thật đáp: “Thành tích của mình khá tệ...” Nói một hồi bèn nhắc đến Nguyên Trạch. “Nếu không nhờ cậu ấy phụ đạo cho mình cả năm lớp 12 thì chắc chắn mình sẽ không thi vào đây được.”

Thì ra bạn trai mới là học sinh ưu tú.

Mấy cô bạn còn độc thân càng hâm mộ cô, hâm mộ năm cấp 3 có một bạn trai học giỏi, càng hâm mộ tốt nghiệp rồi mà còn ở bên nhau, hơn nữa thoát tình cảm có vẻ rất tốt.

Trương Giai Giai nói: “Bạn trai nhà người ta chưa bao giờ làm tớ thất vọng.”

Trương Giai Giai ngoại hình xinh xắn, gia cảnh cũng sung túc, hồi cấp 3 cũng từng có bạn trai, cậu ta học rất tệ nhưng lại rất bánh bao. Vì mê vẻ đẹp trai ấy mà cô hẹn hò với cậu ta, nhưng sau khi ở bên nhau mới phát hiện ngoại trừ khuôn mặt ra thì cậu ta chẳng có gì khác, thậm chí hơn là thành tích của cô cũng sa sút theo nên đành tàn nhẫn nói lời chia tay, sau đó thành tích của cô mới ổn định trở lại.

Một lát sau.

“Thùng thùng thùng...” Có người gõ cửa.

Chân Đằm ra mở cửa. Cửa mở ra, bên ngoài là một cô bạn có mái tóc dài gọn sóng, mắt nhỏ nhưng sống mũi cao, trên má lấm tấm tàn nhang trông khá đáng yêu. Thấy Chân Đằm, cô hỏi: “Có Hà Vi Lam ở đây không cậu?”

Hà Vi Lam lập tức ngẩng đầu lên, nhìn thấy người ngoài cửa bên thân thiết gọi “Ái phi” sau đó bước tới khoác vai cô bạn kia, giới thiệu với mọi người. “Đây là bạn thân của mình, tên Cát Thiển Phi, cũng là bạn cùng lớp với chúng ta.”

Cát Thiển Phi và mọi người chào hỏi nhau, sau đó cô ra về bí mật nói: “Lúc nãy mình và bạn cùng phòng xuống lầu mua trà sữa, phát hiện một anh chàng cực phẩm nhé...”

Giọng cô cực kỳ hưng phấn.

“Thật không?”

Cấp 3 cảm yêu đương, vất vả lắm mới lên được đại học, các cô gái thanh xuân phơi phới rất tò mò về bạn khác giới.

Cát Thiển Phi gật đầu thật mạnh, không ngừng ca tụng. “Thật đấy, siêu siêu siêu đẹp trai luôn...” Cô nghĩ ngợi rồi nói: “Úm... hơi giống với Trần Tiễn – hot boy của khoa pháp luật bên cạnh – có điều còn đẹp hơn Trần Tiễn nữa.”

Nói đến trai đẹp, dù là các cô gái chưa quen biết nhau cũng có thể thân thiết tám chuyện, thậm chí lập tức trở thành bạn tốt.

Trương Giai Giai đề nghị. “Vậy chúng ta còn ở đây làm gì, mau mau xuống lầu thưởng thức mỹ nam chứ nhỉ.”

Cát Thiển Phi thất vọng nói: “Mình thấy anh đẹp trai đó bụng lỵ trà sữa, chắc là có bạn gái rồi.”

Con trai hiếm khi mua trà sữa, hơn nữa bên này là ký túc xá nữ mà.

Trương Giai Giai mở to mắt, nghiêng răng nói: “Không phải đâu, ai mà ra tay nhanh vậy.” Những phán đoán không có chứng cứ xác thực đều là vô đoán, lỡ như người ta đang đợi chị em gái gì thì sao.

Các cô gái vẫn rất tò mò nên quyết định xuống lầu xem.

Chúc Yếu đang nghiêm túc lắng nghe, điện thoại trên tay bỗng rung lên, Nguyên Trạch nhắn tin đến: “Mình đến rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Khoe khoang

Thế là Chúc Yếu và các bạn trong phòng cùng xuống lầu xem. Trước ký túc xá nữ có trồng một hàng mạn anh đào. Dưới ánh mặt trời chói chang, lá cây nhẹ nhàng rung rinh. Không khí oi bức, nơi nơi đều là người.

Lúc ra khỏi ký túc xá, Trương Giai Giai còn cố tình vuốt lại mái tóc, mở to mắt, vờn cổ hỏi: “Ồ đâu rồi?”

Cát Thiển Phi kích động che mặt, bối rối chỉ: “Ồ kia kia, cạnh bồn hoa.” Cô chỉ về phía bồn hoa.

Mọi người nghe thế nhìn qua, dưới bóng cây bên bồn hoa đúng là có một chàng trai đang đứng, dáng người cao lớn, còn dung mạo thì...

“Mẹ ơi!” Trương Giai Giai không nhịn được phải bầu vào cánh tay bạn mình: “Thiệt tình là đẹp quá. Hơn nữa đáng người cũng đẹp, nhìn rất cao, chắc phải trên 1m85.”

Chân Đằm nhíu mày. “Đừng bầu mình, đau.”

“Ngại quá, xin lỗi nhé.” Trương Giai Giai vội vã xoa xoa cánh tay nộn nà của bạn mình, mắt thì không dời đi được, cô lại kích động giẫm chân. “Rất muốn biết anh ấy có bạn gái chưa...”

Lên đại học, đẹp trai thì mới được gọi là đàn anh, còn không thì chỉ được gọi là năm hai, năm ba... Hà Vi Lam khoanh tay trước ngực, liếc Trương Giai Giai một cái, cười bảo: “Sao cậu biết người ta là anh?”

Trương Giai Giai trịnh trọng nói: “Nhìn có vẻ rất chừng mực, chín chắn.” Còn đại đa số sinh viên năm nhất đều khá ngây ngô non nớt.

Cát Thiển Phi thì nói: “Nếu là đàn anh khóa trên thì sao mình chưa từng nhìn thấy trên diễn đàn chứ?” Trước khi nhập học, Cát Thiển Phi liền lần mò lên diễn đàn của trường, các hot boy của các khoa đều nắm rõ như lòng bàn tay, trong đó người nổi tiếng nhất chính là Trần Tiễn của khoa pháp luật.

Chúc Yếu lèc mắt cái là nhìn thấy Nguyễn Trạch. Nghe bạn mình bàn tán, cô mím môi, mắt lánh lên nụ cười. “Anh ấy có bạn gái rồi.”

Trương Giai Giai lập tức nhìn Chúc Yếu. “Sao cậu biết...” Vừa định hỏi thêm thì Cát Thiên Phi bên cạnh đột nhiên la lên. “Đang, đang qua đây kia! Làm sao đây!”

Các cô gái lập tức thận trọng đứng thẳng lại.

Chúc Yếu mỉm cười, lúc Nguyễn Trạch đi đến thì cô bước tới vài bước, sau đó đưa tay lên, thân thiết khoát lấy cánh tay anh, ngửa đầu nhìn anh.

Các cô gái phía sau lập tức ngậy cả người.

Chúc Yếu mỉm cười tươi tắn với các bạn mình. “Bởi vì mình chính là bạn gái của cậu ấy... Chính thức giới thiệu một chút nhé, đây là bạn trai mình – Nguyễn Trạch – tân sinh viên của khoa y.” Sau đó cô giới thiệu các bạn mình với Nguyễn Trạch.

Mặt Nguyễn Trạch trở nên hiền hòa hơn, anh lịch sự chào hỏi: “Chào các bạn.”

“Chào cậu, chào cậu.” Các cô gái xúm lại, thân thiết chào hỏi.

Làm quen xong, Nguyễn Trạch và Chúc Yếu cùng đi dạo làm quen với hoàn cảnh xung quanh trong khi đám bạn vẫn còn ngơ ngác đứng đó. Trương Giai Giai hâm mộ. “Chúc Yếu thật là hạnh phúc, bạn trai chẳng những rất đẹp mà còn nhìn cậu ấy rất dịu dàng.”

Ái nấy đều nhao nhao hòa theo phụ họa.

Chỉ có Hà Vi Lam là khẽ cau mày, suy tư. “Nguyễn Trạch... sao nghe cái tên này quen thế nhỉ.”

Tạm thời nghĩ không ra.

Đến khi các cô lần lượt về đến phòng ngủ, nằm lên giường, Hà Vi Lam mới ngồi bật dậy, đập vào trán mình, hét lên với đám bạn. “Đó chẳng phải thủ khoa khối tự nhiên của tỉnh mình sao!”

Má ơi!

.....

Đi trong vườn trường, Chúc Yếu vừa uống trà sữa vừa nói chuyện với Nguyễn Trạch. “Lúc nãy bạn cùng phòng của mình nói xuống lầu nhìn thấy hot boy, không ngờ đó là cậu.”

Nói đến đây, cô cảm thấy thật trùng hợp.

Nguyễn Trạch bỗng dừng chân, nhìn sang Chúc Yếu, giọng trầm hơn. “Công chúa cũng xuống ngắm trai đẹp à?”

Hả?

Chúc Yếu cắn ống hút, vô thức nuốt nước miếng, trả lời theo “bản năng sinh tồn”: “Không phải...” Cô cười rất ngọt ngào, thẳng thắn nhìn anh. “Mình xuống ngắm bạn trai mình.”

Nguyễn Trạch khẽ mỉm cười, nắm chặt bàn tay mềm mại của tiểu công chúa.

Chúc Yếu bước nhanh hơn, nói: “Trước đó mình còn lo lắng, sợ không hòa nhập được với các bạn cùng phòng, bây giờ cảm thấy các cậu ấy đều rất dễ thương.”

Trước khi nhập học, Trương Diễm Nha đã kể cho cô nghe một vài chuyện trong ký túc xá nữ. Chẳng hạn như phòng chỉ có sáu người mà đã có bảy tám nhóm chat, quan hệ giữa các cô gái rất phức tạp, là một kỹ năng rất khó để học.

Nguyễn Trạch nhìn cô một cái.

Trước nay anh luôn dùng ý nghĩ tiêu cực nhất để phán đoán lòng người. Con người vốn lạnh lùng, ích kỷ, bình thường có lẽ thân thiết gần gũi nhưng hễ đụng đến lợi ích thì sẽ lộ bản tính ra ngay. Có điều thấy Chúc Yếu đang vui, đang chìm đắm trong không khí mới mẻ của cuộc sống đại học nên cũng không phá vỡ hứng thú của cô.

Chúc Yếu hút một hơi trà sữa, mắt sáng lên, hỏi: “Không yên tâm về mình à.”

Nguyễn Trạch sững ra, sau đó thành thực trả lời. “Ừ.”

Chúc Yếu cười tươi tắn hơn. “Tốt xấu gì mình cũng từng là công chúa, dĩ nhiên biết đạo lý đối nhân xử thế chứ.” Có thể thể giới quan của cô và các bạn có khác nhau, nhưng những đạo lý đối nhân xử thế cơ bản vẫn phải biết.

Nguyễn Trạch nói: “Vậy thì tốt.”

Nhìn ánh mắt anh, Chúc Yếu bỗng cảm thấy ngọt ngào, cô chậm rãi bước tới gần, giọng mềm mại. “Lúc nãy giới thiệu cậu với các bạn cùng phòng, mình cực kỳ tự hào... Nguyễn Trạch, cậu biết không, trước kia mình không hiểu nổi các cô gái khác sao cứ thích so sánh, khoe khoang trang sức, y phục của mình. Bây giờ mình đã hiểu cảm giác ấy rồi...”

Nguyễn Trạch dừng chân lại.

Chúc Yếu giương đôi mắt đen sáng lấp lánh, nhìn anh không dỗi, giọng ngọt ngào nhưng đầy kiêu ngạo. “Mình muốn khoe cậu cho cả thế giới biết... mình có một bạn trai tốt thế nào.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56-2: Khoe

Tấn Đại có gần hai mươi nhà ăn, cuối cùng hai người đến nhà ăn cạnh hồ bán nguyệt của trường học. Bầu không khí thanh nhã, các cặp người yêu chiếm đa số. Tầng một là nhà ăn bình thường, lấy bộ đồ ăn và bàn ăn rồi tự chọn đồ ăn.

Khi đi vào, Chúc Yếu đụng phải một gương mặt quen thuộc.

Là Đường Việt. Tường Diễm Nha và Trình Gia Uy đều đến đại học S ở thành phố kế bên, ngược lại Đường Việt lại vào Tấn Đại học khoa pháp luật. Đầu là bạn học cùng lớp, Đường Việt nhìn thấy Nguyễn Trạch và Chúc Yếu bước vào liền tiến lên chào hỏi: "Thật trùng hợp, ngày đầu tiên đã gặp được các cậu."

Chúc Yếu gật đầu: "Cậu đang đợi người hả?"

"Ừ." Đường Việt cười lộ lên làm lộ ra hai chiếc răng nanh trắng tinh, thật đáng yêu. Cậu ta giải thích: "Đang đợi anh họ của tớ, anh ấy là sinh viên năm hai khoa pháp luật. Chờ lát nữa com nước xong sẽ mang tớ đi làm quen với vườn trường..."

Chúc Yếu búng tỉnh "À" một tiếng, Nguyễn Trạch thì trái lại, đáng vẻ không phải rất muốn nói chuyện với Đường Việt.

Đường Việt cũng thức thời: "Vậy các cậu đi ăn com đi, sau này liên lạc lại sau."

Trước kia cùng lớp, trong phòng học hai người đều rất ít nói chuyện, càng không cần nói đến bây giờ. Chúc Yếu đành phải lễ phép gật đầu, cùng Nguyễn Trạch đi lấy bàn ăn.

Khi đi vào chọn đồ ăn, Chúc Yếu vươn ngón tay, nhẹ nhàng đụng vào cánh tay Nguyễn Trạch.

Nguyễn Trạch cúi đầu, ánh mắt bình tĩnh nhàn nhạt... Chúc Yếu thấp giọng nhắc nhở: "Dù sao cũng là bạn học, gặp là duyên phận, chào hỏi là luôn phải có."

Nguyễn Trạch nhàn nhạt ừ một tiếng.

Ánh mắt Chúc Yếu tìm tòi nghiên cứu, nhấp môi nói: "Trước kia cậu không phải như thế..." Thái phó ngày xưa, cho dù là đối mặt với người không thích đi chăng nữa cũng sẽ bảo trì phong độ. Mà hiện tại, đối mặt với những người không quan trọng, thái độ của anh sẽ rất lạnh nhạt, biểu hiện thật sự rõ ràng.

Nguyễn Trạch nói: "Bây giờ không muốn." Như vậy quá mệt mỏi.

Chúc Yếu ừ ừ gật đầu, hai tay ôm lấy cánh tay anh, cũng không chú ý tới cổ áo hơi mờ ra theo động tác.

Thân thể Nguyễn Trạch khẽ run. Thời tiết nóng bức, anh mặc áo ngắn tay, cô lại dán sát như vậy, loại xúc cảm mềm mại kia, lộ ra hương thơm thiếu nữ, lập tức thoát ra ngoài. Thân thể đột nhiên căng chặt, Nguyễn Trạch gần như cứng đờ tại chỗ, khuôn mặt đĩnh trệ trong một chớp mắt, đáy mắt đen thẫm.

Một trận hoảng hốt, Nguyễn Trạch lo lắng rút cánh tay về.

Sau đó bất động thanh sắc kéo cổ áo lại cho cô, hỏi: "Muốn ăn gì?"

Suy nghĩ bị anh lôi kéo, Chúc Yếu cũng không cảm thấy có cái gì không bình thường, đôi mắt nhìn cửa sổ đồ ăn, sau đó nói: "Cá chua ngọt."

Nguyễn Trạch duỗi tay, lấy cá chua ngọt.

Khi bàn tay anh sắp chạm vào cạnh bàn ăn, một cánh tay thon dài khác xuất hiện, gần như là đồng thời vươn ra, lập tức đụng vào nhau.

Hai bàn tay dừng lại ở cạnh bàn ăn, hình ảnh ngưng đọng. Cũng là ngón tay cân xứng trắng nõn, khớp xương rõ ràng, điểm khác với Nguyễn Trạch chính là, một tay khác mang một chiếc đồng hồ màu đen.

"Ngại quá..." Bên tai truyền đến tiếng nói trong sáng.

Cánh tay đeo đồng hồ thu lại.

Chúc Yếu quay đầu nhìn, khó khăn lắm mới đối diện với khuôn mặt tuấn lãng khiêm tốn cùng với một đôi mắt chứa ý cười. Ánh mắt Chúc Yếu ngóc ra, há miệng thờ dốt: "Anh..."

"Chúc Yếu, là các cậu à."

Khuôn mặt trắng nõn của Đường Việt lộ ra từ đằng sau người lạ, cậu ta cười nói, "Đây là anh họ Trần Tien của tớ. Anh họ, hai người này là bạn học cao trung của em"

Trần Tien hơi gật đầu với hai người.

Ánh mắt Nguyễn Trạch xẹt qua Trần Tien, dùng ánh mắt chào hỏi.

Không khí bỗng nhiên trở nên quý dị.

Vẫn là Nguyễn Trạch mở miệng trước: "Yếu Yếu, còn muốn ăn gì?"

Chúc Yếu không chú ý tới anh đột nhiên xưng hô thân mật, tiếp tục chọn đồ ăn.

Nguyễn Trạch và Chúc Yếu rất nhanh đã chọn xong đồ ăn rồi xếp hàng trả tiền. Trần Tien và Đường Việt ở phía sau lại chậm rì rì, Trần Tien lấy một đĩa cà tím, ghé mắt nhìn Đường Việt, đề thấp giọng dò hỏi: "Người đó chính là nữ sinh em thích?"

Đường Việt ngậy thơ, đây là lần đầu tiên yêu thầm nữ sinh. Bị anh họ trêu ghẹo, sừng mặt trắng nõn nháy mắt bị rặng mây đỏ che kín, cậu ta ngượng ngùng gật đầu: "Đúng vậy..."

Quan hệ giữa Trần Tien với Đường Việt rất tốt, biết cậu ta thích nữ sinh, càng biết lúc ấy cậu ta bị anh trai nữ sinh đó kéo dài tới hèm nhỏ tấn cho một trận. Chọn đồ ăn xong đặt lên bàn ăn, Trần Tien mỉm cười đánh giá: "Rất xinh đẹp."

Trần Tien khen Chúc Yếu, Đường Việt không hiểu sao lại thấy tự hào: "Tính cách cậu ấy cũng rất tốt." Lại còn tình thông tỷ bà, là một nữ sinh rất đáng yêu.

Dừng một chút, Đường Việt bỗng lấy lại tinh thần, đôi mắt tròn to, nói: "Anh họ, đây là lần đầu tiên em nghe anh khen nữ sinh xinh đẹp."

Trần Tien chỉ mỉm cười, không nói gì thêm.

Đường Việt từ nhỏ đã sùng bái người anh họ này. Trần Tien học cò vầy, cậu cũng học cò vầy, Trần Tien học dương cầm, cậu cũng mời người đến dạy dương cầm, Trần Tien học Tấn Đại khoa pháp luật, cậu cũng theo sát, thứ năm sẽ vào cửa lớn khoa pháp luật của Tấn Đại. Có thể nói, Trần Tien chính là tấm gương của đời cậu.

Bên này, hai người chọn xong vị trí ngồi xuống. Khi Nguyễn Trạch đặt nước chanh tới trước mặt cô, Chúc Yếu mới lấy lại tinh thần, nói: "Anh họ Đường Việt..."

Nguyễn Trạch đưa đĩa cho Chúc Yếu, tay dừng lại một chốc, nhẹ đặt trong tầm tay cô, sau đó mới thông thả mở miệng: "Trần Tien Chi"

Chúc Yếu hơi giật mình. Anh họ Đường Việt, quả thật giống với Trần tứ công tử đã xem mặt cùng cô ở Đại Ngụy, hơn nữa còn thiếu đi vài phần thẹn thùng của thiếu niên. Có lẽ do đã từng có một hồi đon độc nhìn nhau, hoặc là đáng về Trần Tien có vài phần tương tự Nguyễn Trạch, cho nên Chúc Yếu vẫn còn nhớ rõ khuôn mặt kia. Trần Tien có lẽ chính là Trần Tien Chi chuyển thể.

Nguyễn Trạch lẳng lặng nhìn khuôn mặt suy tư của cô, bộ phận ký ức thứ hai kia nảy lên. Nhớ quá rõ ràng, phảng phất như mới ngày hôm qua.

Ngày đó, hần đến Đông cung dạy thái tử. Khó có khi thái tử ngang bướng học hành cần mẫn, nửa cuối buổi còn xin phép hần: "Thái phó, hôm nay là ngày hoàng muội của bốn cung đi xem mặt Phò mã, lúc này muội phu của bốn cung đang ở Ngự Hoa Viên, hay là ngài cho phép ta đến đó nhìn một cái..."

Ngón tay ôm lấy thư tích của thái phó tức khắc siết chặt lại, đôi mắt nhàn nhạt nhìn về phía thái tử, phá lệ đồng ý.

Người mà công chúa xem mặt đúng là vị công tử ôn nhuận mấy năm nay vang danh hoàng thành, Trần Tien Chi... Hần gấp qua vài lần, thật sự không tòi.

Khó có khi thấy thái phó đồng ý, thái tử đầu tiên là ngần ra, mắt tròn lớn, lăm bắm nói: "Ta không nghe lắm chứ..." Tiếp theo nhanh chóng buông sách, vén quần lên, gấp gáp chạy đến Ngự Hoa Viên.

Còn thái phó, thân ảnh thon dài đứng trước án thư, không rõ biểu tình trên mặt, do dự thật lâu, cuối cùng chậm rãi đi theo.

Giữa mùa thu, Ngự Hoa Viên cúc hoa nở rộ xen lẫn là hương quế lan tỏa.

Xa xa nhìn lại, chỉ thấy trong Vạn Xuân đình, tiểu công chúa duyên dáng yêu kiều đã ti mi trang điểm, bên người có một thân ảnh cao gầy đang đứng. Áo gấm ngọc đá, phong tư lỗi lạc.

Thái tử núp sau núi giả nhìn, nghe tiếng bước chân, khi ghé mắt nhìn thấy thái phó, trên mặt hiện lên một trận kinh ngạc. Nhưng khi đó, hần càng có tâm tình bức thiết muốn chia sẻ với người khác hơn.

Tạm thời không màng tới thân phận của thái phó, nghiêng đầu nhiu mảy đánh giá: "Tên nhóc này nhìn còn được... Nếu không có bất ngờ gì thì chắc đây chính là muội phu của bốn cung."

Công chúa thẹn thùng, lần đầu tiên nguyện ý đi xem mặt nam tử, ở trong mắt thái tử, dĩ nhiên sẽ cảm thấy muội muội có hảo cảm với Trần Tien Chi. Khi ấy đúng là lúc thanh danh Trần tứ công tử phát lên, nam tử tuổi trẻ tài hoa hơn người lại phong tư nhanh nhẹn như vậy, xứng với công chúa, cũng coi như là đẹp đôi.

Thái phó không nói gì. Một đôi mắt bình tĩnh bay về phía đình hóng gió.

Công chúa xinh đẹp, Trần Tien mặt như ngọc, cũng rất tuần lễ. Hai người đứng chung một chỗ, giống như bích nhân[1]. Sau đó, Trần Tien Chi khom lưng nhặt khăn tay cho công chúa, mỉm cười đưa cho người. Công chúa nhận lấy, nghiêng mặt, biểu tình nhả nhận lịch sự, thấp giọng nói gì đó với hần.

[1]Bích nhân: Bích trong ngọc bích, ý miêu tả những người đẹp không ti vết.

Không nghe được... Nhưng xa xa nhìn qua, liền biết hai người tán gẫu rất vui.

Một chớp mắt kia, hần đã động sát tâm với Trần Tien Chi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 57: Lợi hại

Chúc Yếu trở lại phòng ngủ, Hà Vi Lam không có ở đây, còn Trương Giai Giai và Chân Diễm đang chơi đi động. Cô đi đến chia mấy hộp trà sữa cho bạn cùng phòng, cười nói: "Bạn trai tớ mời khách." Vừa rồi Nguyễn Trạch đến, chỉ cho cô việc mua trà sữa nếu gặp bạn cùng phòng, tóm lại là có ý tứ.

"Oa ~ cảm ơn nha, thật tốt quá, đúng lúc tớ đang muốn đi mua trà sữa." Trương Giai Giai buông đi động nhận trà sữa, về mặt cực kì hâm mộ: "Chúc Yếu, bạn trai cậu thật tốt."

Chân Diễm cũng gật đầu theo: "Đúng vậy đúng vậy..." Cô thò tới một chút, tò mò hỏi, "Nói chuyện của hai cậu cho chúng tớ biết đi, hai người là ai theo đuổi ai vậy?"

Trương Giai Giai nhìn về phía Chân Diễm: "Chúc Yếu xinh đẹp như vậy, nhất định là bạn trai cậu ấy theo đuổi cậu ấy rồi."

Chân Diễm chớp mắt, như suy tư gì mà nói một câu: "Loại hình học bá soái ca như bạn trai cậu ấy, chắc là rất cao lãnh nhì..."

Loại nam thần cao lãnh như vậy, chắc là chờ nữ sinh tới theo đuổi.

Chúc Yếu trầm mặc một lát. Giống như... không nói ra được là ai theo đuổi ai. Cô thì từ lâu đã thích anh rồi, còn Nguyễn Trạch... Thật ra cô cũng không rõ lắm, anh đã thích cô từ khi nào. Có lẽ là khi chuyển thể đến đây, sớm chiều ở chung, dần dần có hảo cảm với cô. Thật muốn nói theo đuổi... Nhưng Nguyễn Trạch chưa từng theo đuổi cô.

Trương Giai Giai xì còi ra tiếng, khi cô cười rồi lên bên phải hỏi có má lúm đồng tiền: "Chúc Yếu, về mặt cậu như vậy là sao? Chẳng lẽ cậu thật sự chủ động theo đuổi bạn trai?" Thoạt nhìn Chúc Yếu thuộc kiểu nữ sinh văn tĩnh ngoan ngoãn, rất hay thẹn thùng, nói như thế nào cũng sẽ không chủ động theo đuổi nam sinh, huống chi lại còn ở cao trung.

Chúc Yếu cười cười: "Cũng không khác là bao..." Tuy rằng không theo đuổi. Cô ngượng ngùng sờ sờ mặt, "Tớ thích cậu ấy trước."

"Oa___"

Chân Đầm kinh hô, ánh mắt sùng bái, giờ ngón cái với Chúc Yếu, "Chúc Yếu cậu quá lợi hại."

.....Truyện được edit bởi [L.A]_Omerto và đăng tại lustaveland.com

Bên này, Nguyên Trạch trở lại phòng ngủ của nam sinh, ba bạn cùng phòng đang vây quanh máy tính xem Tieba của Tấn Đại, sôi nổi thảo luận:

"Người này người này, người này đẹp, thoát nhìn khí chất rất tốt."

"Đừng có mơ, đây là Hoa Lâu Vi của khoa tiếng Anh, vị học tỷ này vừa vào cổng trường đã tỏ lộ với Trần Tiệp của khoa pháp luật, chuyện tình của người ta..."

Nghe thấy cái tên quen thuộc, vẻ mặt Nguyên Trạch hơi ngưng lại, sau đó nhẹ nhàng khép cửa.

"Chẳng phải Trần Tiệp không nhận hay sao?"

"Vậy gia đình người nọ có thể nhìn trúng cậu?"

"Cậu đừng có nhớ thương học tỷ xinh đẹp nữa, vẫn nên tìm tân sinh rồi xuống tay mới tương đối tốt..."

Xem tiếp, con chuột nhanh chóng trượt xuống, khi dừng lại tại một tấm ảnh chụp, ba cái người nóng lòng muốn thoát kiếp nam sinh độc thân liền khoa trương che trái tim lại: "Tiểu tiên nữ này nhất định là tân sinh, quá đẹp..." Trong đó có một người quay lại, thấy Nguyên Trạch đi ngang qua bọn họ rồi chợt dừng bước chân.

"Trường phòng ngủ, cậu về rồi sao?"

Khí chất Nguyên Trạch cao lãnh, khác hẳn với tính cách của ba người bạn cùng phòng đang lăm nhăm kia. Bởi vì giá trị nhan sắc quá cao nên khi vào ký túc xá, các di ký túc xá đều đặc biệt quan tâm tới phòng 606 của bọn họ. Tuy Nguyên Trạch nói không nhiều lắm nhưng giọng nói trầm ấm đều khiến người ta cảm thấy thoải mái hơn so với tuổi, làm cho nhóm bạn cùng phòng trong lúc lơ đãng đã bị thu hút, nhất trí đề cử anh làm trưởng phòng ngủ... Nhưng mà, cho dù có thành thực hơn nữa thì vẫn là nam sinh, tự nhiên cũng sẽ cảm thấy hứng thú với nữ sinh xinh đẹp.

Nếu không tại sao cũng nhìn không được mà xem.

Bạn cùng phòng vội chân chó chữa ra chỗ, chỉ tay vào màn hình máy tính: "Rất xinh đẹp có phải không, làn da thật trắng, đôi mắt lại to tròn..."

Bạn cùng phòng ngồi trên ghế cũng quay đầu, nhìn thấy Nguyên Trạch, reo gọi: "Thế nào? Trưởng phòng ngủ của chúng ta cũng rung động?"

Kiểu người như Nguyên Trạch, rõ ràng phía sau đã có một đồng nữ sinh đủ các loại hình theo đuổi, nữ sinh diện mạo tầm thường nhất định sẽ không lọt được mắt cậu ta. Nhưng người trên ảnh chụp này, eo nhỏ da trắng, tóc dài bay bay, thật sự rất đẹp...

Tầm mắt Nguyên Trạch nhìn về phía màn hình máy tính, đồng tử đen nhánh, không nhanh không chậm nói một câu: "Bạn gái tôi."

"À, là bạn gái cậu..." Về mặt nhóm bạn cùng phòng thành thoi, tiếp tục xem bài post.

Yên lặng gần ba giây, ba người bạn cùng phòng dừng lại động tác, hai mắt nhìn nhau, sau đó giật mình la lên: "Cái gì?! Bạn gái cậu!"

Mặt mày Nguyên Trạch lãnh đạm, âm điệu rõ ràng lạnh tanh: "Cho nên___ Không cho phép nhìn."

Đậu má!

Nhóm bạn cùng phòng yên lặng rời khỏi bài post, còn lớn mật quay đầu tò mò hỏi: "Cái đó... Nữ sinh xinh đẹp như vậy, rất khó theo đuổi nhỉ?"

Một bạn cùng phòng khác gõ đầu người vừa hỏi.

Nếu là bọn họ thì khó theo đuổi. Nhưng không thấy diện mạo của trưởng phòng ngủ hay sao, khó theo đuổi cái quỷ!

Nào biết Nguyên Trạch trầm mặc một lúc lâu, sau đó môi mím cong lên, hơi hơi gật đầu ừ một tiếng: "Rất khó theo đuổi... Phải đuổi theo thật lâu."

..... Truyện được edit bởi [L.A]_Omerto và đăng tại lustaveland.com

Khai giảng, các tân sinh của Tấn Đại phải trải qua hai mươi ngày huấn luyện quân sự.

Mặt trời chói chang treo cao.

Chúc Yếu ăn mặc đồ rằn ri ẩn trong đội ngũ, cái trán tuyết trắng bị thấm ướt, những giọt mồ hôi to như hạt đậu thi nhau rơi xuống.

Thân thể Chúc Yếu rất dễ ra mồ hôi, vận động một lát mà lưng cũng đã ướt đẫm, quần áo dán vào làn da, nhão nhẹt dính, vô cùng không thoải mái.

Huấn luyện quân sự nghiêm khắc, có nữ sinh thể chất yếu chịu không nổi đã ngã xuống. Chúc Yếu còn được tính là tốt, hết một buổi sáng vẫn chưa bị huấn luyện viên điểm danh.

Thời gian ăn cơm trưa tới, lấy huấn luyện viên dẫn đầu, học sinh tất cả các ban nên bước chính tề theo thứ tự tiến vào nhà ăn. Thời gian nghỉ giữa trưa cũng không nhiều, cơm trưa Chúc Yếu ăn cùng nhóm bạn cùng phòng. Một tuần kế tiếp, cô cũng chỉ ăn cơm chiều với Nguyên Trạch hai lần, hơn nữa thời gian huấn luyện quân sự mệt mỏi, chân đứng một ngày đã rất tê rồi, vì thế không ra ngoài tản bộ với Nguyên Trạch được.

Tính lên, thời gian hai người ở chung đã giảm đi rất nhiều so với khi ở cao trung.

Buổi tối hôm nay, Chúc Yếu tắm rửa phơi quần áo xong liền nằm trên giường nói chuyện điện thoại với Nguyên Trạch.

Hai chân Chúc Yếu hơi hơi nâng lên, bên dưới có lót chăn mùa hè đã gấp gọn, hai chân trắng nõn tinh xảo. Mỗi lúc đóng lúc mở, nhỏ giọng nói những chuyện thú vị lúc huấn luyện quân sự: "Cậu biết không, hôm nay huấn luyện viên thông cảm bọn tớ, cố ý cho phép bọn tớ đứng ở chỗ râm mát, kết quả vị trí của tớ đúng lúc là chỗ ánh nắng chiếu vào, bạn học bạn tớ đều cười đến điên rồi... Tớ cũng không nhìn được."

Thật xui xẻo. Một người lè loi, buồn cười hết sức.

Nguyễn Trạch đứng ở đầu ban công hóng gió, nghe tiếng oán giận mềm mại trong điện thoại của tiểu công chúa, anh gần như có thể tưởng tượng ra hình ảnh ngay lúc đó, không nhận được giờ lên khóa miệng.

Chúc Yếu vỗ vỗ má, nhanh chóng hỏi: "Cậu cũng cười, có phải không?"

"Ừ..." Nguyễn Trạch nhẹ nhàng cười.

"Tôi đã biết là rất buồn cười." Chúc Yếu cười ra tiếng, sau đó buông chân, thân thể hướng ra ngoài, đặt điện thoại trên gối đầu, gần bên tai cô. Mí mắt ngày càng nặng, cô nhẹ nhàng ngáp một cái, "Nguyễn Trạch..."

"Ừ." Nguyễn Trạch dịu dàng đáp lại.

Sau đó, đầu kia điện thoại thật lâu cũng không có tiếng vang.

Nguyễn Trạch cảm di động, ánh sáng màn hình chiếu đèn góc cạnh thâm thúy nơi sườn mặt anh, hơi rũ mắt, yên lặng chờ đợi... Truyền đến, là một loạt tiếng hít thở rất nhỏ, đều đặn kéo dài. Hàng mi Nguyễn Trạch nhẹ sụp xuống, giọng mềm nhẹ nói một câu: "... Ngủ ngon."

Tiếng nói theo gió đêm dần dần tán đi.

... Ngủ ngon, tiểu công chúa của tôi.

.....Truyện được edit bởi [L.A]_Omerto và đăng tại lustaveland.com

Trong khi huấn luyện quân sự, lúc dừng lại nghỉ ngơi, các nữ sinh thường nói đến nhiều nhất chính là ban nào có soái ca. Học trường nào diện mạo tuấn tú nhưng đa tình, chuyên xuống tay với nhóm tiêu học muội, cần phải cẩn thận. Đương nhiên cũng có học trường cả diện mạo cùng phẩm hạnh đều tốt, ví dụ như Thẩm Văn Thời khoa kiến trúc, lại tỷ như Trần Tiệp khoa pháp luật...

Chúc Yếu ở bên cạnh yên lặng uống nước.

Hoàn toàn khác so với không khí khẩn trương khi còn ở cao trung. Tại cao trung, cho dù có nữ sinh thảo luận về nam sinh thì cũng là trong lén lút hoặc là một nhóm rất nhỏ, không giống như bây giờ, đặt hẳn trên bàn. Đại học, tất cả mọi người đều bắt đầu bức thiết muốn yêu đương, các nữ sinh học được cách trang điểm bản thân, các nam sinh cũng càng quan tâm đến việc biểu hiện chính mình.

Mấy ngày huấn luyện quân sự ngắn ngủn mà đã có rất nhiều cặp người yêu ghép đôi thành công.

Khi đến nhà ăn xếp hàng lấy cơm, Trương Giai Giai kéo một thân mới mẻ, tò mò nói: "Mỗi ngày đều mệt như chó, vậy mà bọn họ lại còn có thể bớt thời gian ra để đi tìm đối tượng?" Thật là không thể tưởng tượng nổi.

Bàn tay Hà Vi Lam đặt trên vai cô, nói: "Đây chính là nguyên nhân cậu còn độc thân."

Tính lực của người trẻ tuổi là vô hạn, có người vừa trở lại ký túc xá đã tắm rửa đi ngủ, có người ban ngày phơi nắng một ngày nhưng buổi tối lại có tinh lực đi dạo với nam sinh như cũ...

Cửa hông của nhà ăn thông với một siêu thị nhỏ, bên cạnh là tiệm trái cây. Chúc Yếu cùng bạn cùng phòng đến siêu thị mua đồ ăn vặt, không có gì muốn mua liền mua mấy bịch cá khô nhỏ và một lọ sữa chua. Đang là giờ cao điểm, siêu thị nhỏ chật ních người. Chọn được đồ tốt, Chúc Yếu quét một vòng không thấy bọn Trương Giai Giai đâu liền đi xếp hàng trả tiền trước.

Hàng rất dài.

Chúc Yếu nhàm chán nhìn ngày sản xuất và hạn sử dụng của hộp sữa chua, bên cạnh có người đi ngang qua, va vào bả vai cô một cái.

"Ngại quá."

Chúc Yếu tìm theo tiếng ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt người trước mắt, về mặt ngưng lại, sau đó nói: "Không sao."

Đôi mắt Trần Tiệp có vài phần ý cười thân thiết không rõ, rất có tư thế học trường, ánh mắt nhìn Chúc Yếu rất quan tâm. Hắn mở miệng, nói: "Thật trùng hợp."

Thật ra Chúc Yếu cùng lớp cũng chỉ là bạn học của Đường Việt, giống với quan hệ với Đường Việt, Trần Tiệp là anh họ của Đường Việt, ngày thường gặp nhau chưa từng thấy chào hỏi. Mà bây giờ nghe giọng điệu của hắn, rõ ràng có ý tứ muốn tiếp tục nói chuyện với cô.

Chúc Yếu nhớ tới về mặt Nguyễn Trạch ngày đó ở nhà ăn. Tuy Nguyễn Trạch không nói, nhưng cô cũng nhìn ra được, anh không thích Trần Tiệp, bởi vì Trần Tiệp Chi đã từng đi xem mặt với cô, mà vị Trần Tiệp này lớn lên lại giống y đúc Trần Tiệp Chi, có lẽ chính là Trần Tiệp Chi chuyển thể... Chúc Yếu không rõ lắm, không không muốn miệt mài theo đuổi.

Vì thế Chúc Yếu khẽ ừ một tiếng, cũng không nhiều lời thêm nữa.

Khi huấn luyện quân sự, Chúc Yếu nghe các nữ sinh liên tiếp nhắc đến Trần Tiệp, đều khen hắn dịu dàng săn sóc, vô cùng ga lăng. Mà thái độ Chúc Yếu rõ ràng lạnh nhạt, theo lý thuyết, Trần Tiệp nên nhìn ra cô cũng không muốn nói nhiều với hắn.

Nhưng kết quả là, sau khi cô ứng có lệ xong, Trần Tiệp chủ cúi đầu nhìn sữa chua trong tay cô, tò mò hỏi: "Em thích vị dâu tây?"

Trần Tiệp được xem như nhân vật phong vân của Tân Đại, ngay cả tân sinh cũng có rất nhiều người biết hắn. Nhiều người đều nhìn sang phía bên này. Có nam sinh cảm bóng rỏ đi ngang qua, ghé mắt nhìn lại, cười nói: "Trần Tiệp, hiếm thấy khi cậu nói chuyện với nữ sinh đó." Nghe giọng điệu, chắc là quan hệ với Trần Tiệp không tồi, người nọ tò mò đánh giá Chúc Yếu một chút.

Trần Tiệp nhẹ nhàng gật đầu: "Học muội quen biết."

"Vậy à..." Nam sinh kia cười mờ ám, không hỏi nhiều, chỉ liếc mắt nhìn Chúc Yếu nhiều hơn một cái.

Rất nhanh đã đến lượt Chúc Yếu trả tiền. Chúc Yếu đặt sữa chua và cá khô nhỏ lên quầy thu ngân, lấy điện thoại di động rồi mở Alipay ra. Lượng pin di động đỏ đậm, "Tít tít" rồi tự động tắt máy. Chúc Yếu nhủ mảy.

Trần Tien ở phía sau nói: "Quét của anh đi." Trong lúc nói hắn đã lấy điện thoại ra.

"Không cần." Chúc Yếu nhanh chóng nói, cô nhìn Trần Tien, nói một câu cảm ơn, sau đó lễ phép trả lời, "Em quét thẻ ăn cơm là được rồi."

Siêu thị bên cạnh nhà ăn có thể quét thẻ ăn cơm.

Cánh tay Trần Tien rõ ràng cứng đờ. Hắn nhìn Chúc Yếu giờ tay đặt thẻ ăn cơm trên máy trả tiền, trả tiền xong lấy đồ, gật đầu với hắn một cái rồi đi ra ngoài... Tầm mắt hắn bị kéo đi theo, dừng trên bóng dáng cô gái kia.

Là đồng phục huấn luyện quân sự, dây lưng màu nâu bo lấy vòng eo tinh tế, tóc buộc đuôi ngựa thấp thấp theo động tác nhẹ nhàng đong đưa.

Trần Tien cười một cái, thu lại ánh mắt, đặt chai nước trong tay lên quầy thu ngân.

"Chỉ một chai nước thôi sao?"

"Ừ." Trần Tien gật đầu.

Ra khỏi thư viện, Chúc Yếu không nhìn thấy bạn cùng ở ngoài, chắc là còn trả tiền ở bên trong. Chúc Yếu chuẩn bị chờ một lúc, vừa nhấc đầu đã nhìn thấy Trần Tien cầm nước khoáng đi ra, bước về phía cô.

Thân hình Trần Tien có chút giống Nguyên Trạch, khí chất cũng cùng loại, chột nhìn qua, đều là loại quân tử ôn nhuận.

Thật ra không phải.

Nguyên Trạch nhìn như ôn nhuận, thật sự cơ được giãn được, cho dù nói chuyện với người khác cực lễ phép, ánh mắt nhìn trước sau bình tĩnh, nhưng dưới bề ngoài khiêm tốn đó, lại lộ ra xa cách lạnh nhạt; mà Trần Tien, thái độ nói chuyện rất ấm áp, khúc miệng khẽ nhếch, đôi mắt chứa ý cười nhân nhật làm cho người ta có cảm giác hiền lành thân thiết... Có lẽ đây chính là nguyên nhân các nữ sinh nói hắn ga lăng.

Trần Tien đứng trước mặt cô, thấp giọng hỏi: "Em rất ghét anh sao?" Giọng điệu mơ hồ lộ ra vài phần mất mát.

Chúc Yếu nhìn hắn, lắc đầu: "Không có." Không liên quan đến ghét.

Tựa như lúc ấy, cô đi xem mặt với Trần Tien Chi.

Khi đó, biểu hiện của Trần Tien Chi ở trước mặt cô là không thể bắt bẻ, mỗi hành động cử chỉ đều lộ ra sẵn sàng tôn trọng. Mặt mày hắn có vài phần tương tự với Nguyên Trạch, cô quả thật cũng nhìn không được nhìn nhiều thêm mấy lần... Nhưng sau khi nhìn vài lần, đã không muốn nhìn nữa. Cho dù Trần Tien Chi có hơi giống Nguyên Trạch, nhưng ở trong lòng tiểu công chúa lại chưa từng có ý định lấy Trần Tien Chi thay thế cho Nguyên Trạch, một cái chớp mắt cũng không có. Ở trong lòng cô, thái phó là có một không hai.

Hơn nữa ____ càng nhìn Trần Tien Chi, cô càng cảm thấy bọn họ thật ra vốn đã không giống nhau.

Trần Tien Chi cười một cái, nhìn mặt mềm má trắng của thiếu nữ trước mặt, nhẹ nghiêng người, nửa nghiêm túc nửa trêu ghẹo: "Vậy thì chính là bạn trai em ghét anh."

Chúc Yếu dừng một chút, không biết nên nói như thế nào.

Trần Tien vẫn mỉm cười, ánh mắt nhìn chằm chằm mặt cô, chậm rãi mở miệng: "Học muội Chúc Yếu."

Đối diện với đôi mắt nghi hoặc của cô gái, môi hắn cong cong, giọng điệu chậm rãi, "... Bạn trai em thật sự rất lợi hại."

Liếc mắt một cái đã nhìn ra tâm tư của hắn.

Tác giả có điều muốn nói:

Gặp gỡ đối thủ chất lượng, hãy nhìn xem chương kế tiếp thái phó sắc tình login, bảo vệ chủ quyền.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Không được

Khi Hà Vi Lam đến, hai tay cầm hai phần dưa hấu, chia cho Chúc Yếu một phần, tò mò hỏi: "Yếu Yếu, nam sinh vừa rồi nói chuyện với cậu... là Trần Tien nhỉ?"

Chúc Yếu nhận lấy dưa hấu, gật đầu: "Ừ."

Trương Giai Giai và Chân Đệ cũng vừa trả xong tiền rồi ra khỏi siêu thị. Trương Giai Giai thấy Trần Tien nói chuyện với Chúc Yếu, kích động hỏi: "Yếu Yếu, thì ra cậu quen Trần Tien à? Vừa rồi thấy hai người nói chuyện, đáng vẻ giống như rất quen thuộc." Tính cách Trần Tien dịu dàng nhưng lại không phải loại sẽ chủ động tìm nữ sinh để nói chuyện phiếm.

Chúc Yếu há miệng cắn một miếng dưa hấu, nói: "Em họ của anh ấy là bạn học cùng cao trung với tớ. Tớ và anh ấy cũng không quá quen, chỉ là gặp mặt sẽ chào hỏi thôi."

"Vậy à..." Trương Giai Giai bùng tỉnh.

Nhắc tới Trần Tien là đề tài sẽ không bao giờ nói xong: "Trần Tien học trường vô cùng có duyên với nữ sinh, nhưng mà từ khi anh ấy vào đại học tới nay, hình như chưa từng nói yêu ai, mấy ngày trước ở nhà ăn chúng ta gặp được Lâu Vi học tỷ các cậu chắc còn nhớ phải không? Nghe nói từ cao trung đã bắt đầu theo đuổi Trần Tien, lại còn đuổi tới tận đại học... Cũng không biết học trường Trần Tien thích nữ sinh kiểu như thế nào?"

Chân Đầm nghi hoặc: "Vậy Trần Tien học trường không từ chối à?"

Trương Giai Giai vượt cằm nói: "Đương nhiên là từ chối. Nghe nói có giáp mặt thổ lộ vài lần rồi, nhưng mà Trần Tien học trường đều uyển chuyển từ chối... Chỉ là ____" Cô nhú mày, tìm từ, "Chính là cái loại từ chối giữ lại đường sống, tạm thời nếu không thích cũng có thể làm bạn tốt hay gì đó..."

Chúc Yếu bỗng nhiên nói một câu: "Đã không thích, tại sao còn không thẳng thừng từ chối chứ?"

Trương Giai Giai lập tức nói: "Chắc là muốn chứa lại chút mặt mũi cho con gái."

Vậy thì cũng nên lên đến nói rõ ràng. Có lẽ đã từng có kinh nghiệm yêu thầm phong phú, Chúc Yếu nghĩ: Nếu khi đó cô và thái phó không bị hạn chế bởi thân phận, cô thổ lộ với thái phó, thái phó nói tạm thời không thích cô... Vậy cô sẽ thương tâm rất nhiều, trong lòng vẫn sẽ giữ mãi hi vọng. Sẽ nghĩ, anh chỉ tạm thời không thích cô, nói không chừng về sau sẽ thích cô. Hơn nữa, nếu khi từ chối mà thái độ của thái phó còn dịu dàng, cô lại càng không dứt bỏ được phần tình cảm này.

Không từ chối thẳng thừng, cũng có nghĩa là còn có cơ hội.

Chúc Yếu còn đang suy nghĩ, Chân Đầm ở bên cạnh đã dùng khuỷu tay chạm chạm cô, nhỏ giọng nói: "Yếu Yếu, bạn trai cậu ____"

Chúc Yếu lập tức hoàn hồn, khẽ nâng cằm nhìn qua, quả nhiên nhìn thấy Nguyên Trạch đang đi về hướng bên này. Trên người mặc đồ rằn ri, thân hình cao lớn tựa như cây dương trắng làm cho người ta sinh ra loại cảm giác đẹp đẽ nhưng có đơn cảm dục.

Mỗi Chúc Yếu giờ lên, chạy chậm lại gần.

Bước chân Nguyên Trạch dừng lại, duỗi tay đỡ lấy bả vai cô, khe khẽ nói: "Mới vừa cơm nước xong, đừng chạy."

"Được." Chúc Yếu ngửa đầu, cười khanh khách nhìn anh, "Sao cậu lại tới đây?"

Tóc mai của cô ướt nhẹp mồ hôi. Nguyên Trạch duỗi tay vuốt một ít tóc trên trán cô sang hai bên, nói: "Gửi tin nhắn cho cậu không thấy trả lời nên tới đây xem sao."

"Di động của tớ hết pin tự động tắt máy rồi..." Tới qua quên nạp điện. Buổi sáng khi ra ngoài di động chỉ còn một kè điện. Chúc Yếu duỗi tay cầm tay Nguyên Trạch, đầu ngón tay thân mật móc vào trong lòng bàn tay anh, cười hỏi, "Nguyên Trạch, hôm nay chúng ta cùng nhau ăn cơm tối có được không?"

Nguyên Trạch nhìn cô, trở tay ôm bàn tay cô vào lòng bàn tay của mình, gật đầu: "Được."

Nhóm bạn cùng phòng đứng xa xa vừa ăn dưa hấu vừa nhìn.

Trương Giai Giai nói: "Vừa rồi khi tớ thấy Trần Tien học trường đứng nói chuyện với Chúc Yếu, khung cảnh còn rất tuyệt đẹp, nhưng khi cậu ấy ở cạnh bạn trai, bầu không khí đều tràn ngập ngọt ý nhờ... Bạn trai chính quy quả nhiên không thể tầm thường."

Chân Đầm gật đầu: "Đúng vậy đúng vậy, vừa rồi tớ còn tưởng Trần Tien học trường đang tiếp cận Chúc Yếu đấy... Nếu đôi lại là tớ, nhất định không thể kháng cự nổi."

Nhưng khi Chúc Yếu nói chuyện với Trần Tien, thái độ lễ phép lại xa cách, so với bây giờ ở trước mặt bạn trai thì hoàn toàn là hai người. Ở trước mặt bạn trai, cô cười vô cùng ngọt ngào, giống như trong nháy mắt kia, dường như cho dù có cả thế giới thì cô cũng chỉ nhìn một bạn trai này...

.....

Sau khi kết thúc huấn luyện quân sự chính là nghỉ quốc khánh. Đêm trước khi nghỉ, nhóm bạn cùng phòng đều thu dọn đồ đạc. Chân Đầm đang cầm gương soi, cau mày oán giận: "Tiêu rồi, đã thoa kem chống nắng rồi còn bị nắng ăn đen"

Chúc Yếu từ phòng vệ sinh bước ra. Lúc mới bắt đầu, Chúc Yếu không có kinh nghiệm ở chung với bạn cùng phòng cho nên có chút câu nệ, đến ngay cả ngủ cũng ăn mặc kín đáo. Sau khi ở chung vài ngày, Chúc Yếu mới được tận mắt chứng kiến Hà Vi Lam vừa vào phòng ngủ sẽ thoát nội y, Trương Giai Giai tắm rửa xong mặc quần lót lúc ăn lúc hiện ở trước mặt cô, ngay cả Chân Đầm ngoan ngoãn đáng yêu cũng trần trụi nửa người trên mà bước ra khỏi phòng vệ sinh, không coi ai ra gì mở tủ quần áo tìm áo ngủ... Mấy ngày gần ngủ, cô đã thưởng thức được - thân thể tươi mới của nhóm bạn cùng phòng.

Chúc Yếu đã không còn thẹn thùng, bây giờ tắm rửa xong bước ra, cũng chỉ mặc áo hai dây và quần ngủ.

Chân Đầm bị làn da trắng như tuyết của Chúc Yếu dọa cho hoa mắt, vẻ mặt như đưa đám nói: "Tại sao Yếu Yếu cậu không bị phơi đen một chút nào chứ?"

A? Chúc Yếu ôm chậu rửa mặt chuẩn bị giặt quần áo, nói: "Tớ có thoa kem chống nắng"

Chân Đầm bĩu môi: "Tớ cũng có thoa đấy thôi." Chân Đầm hoài nghi mình mua phải kem chống nắng giả, "Yếu Yếu, kem chống nắng của cậu là hãng gì, về sau tớ cũng mua loại đó."

Kem chống nắng là do Chúc Tấn Ung mua cho cô.

Chúc Yếu học đại học, Chúc Tấn Ung đã sớm chuẩn bị một loạt công tác chuẩn bị cho cô, tiết đầu tiên của đại học chính là huấn luyện quân sự, kem chống nắng phải chuẩn bị, nếu không chờ đến khi nghỉ quốc khánh về nhà sẽ biến thành tiêu công chúa bán tro đen... Trong lúc huấn luyện quân sự, Chúc Yếu dùng cảm thấy không tồi, là một hãng tên tiếng Anh, cụ thể gọi là gì thì thật sự cô không nhớ rõ.

"Tớ không để ý. Kem chống nắng tớ để trên bàn, cậu tự đến xem đi." Chúc Yếu xoa xoa quần áo, đôi tay tất cả đều là bọt.

Chân Đầm "À" một tiếng rồi chạy đi tìm kem chống nắng. Đúng lúc nhìn thấy di động đang nạp điện của Chúc Yếu rung lên, vội kêu cô: "Yếu Yếu, có video call kìa, là người tên 'Đầm Nha' gọi tới..."

Tướng Đầm Nha gọi đến, Chúc Yếu thả đồ trong tay xuống, đi đến trước bàn máy tính, rút hai tờ khăn giấy lau khô tay, nhận video call.

"Yếu Yếu!" Điện thoại vừa nói xong, Tướng Đầm Nha đã quăng tới hai cái hôn gió.

Chúc Yếu nhin không được cười rộ lên.

Tướng Đầm Nha và Trình Gia Úy đều đến đại học S, anh trai Chúc Hằng của cô cũng ở đó.

Khác nhau chính là, Chúc Hằng vào được đại học S là do Tiêu Minh Châu bỏ tiền... Không biết là cọng dây thần kinh nào nói sai mà Chúc Hằng chuyên ngành tài chính không học, lại ngang bướng đi học thú y. Tiêu Minh Châu ngoài cứng trong mềm, khó có được thấy Chúc Hằng muốn đi học đại học như vậy, nên cũng tùy ý hần... Nhưng mà ngày học đầu tiên ở đại học S, Chúc Yêu từ trong miệng Tưởng Diễm Nha biết được, Phùng Tinh Vân cũng ở đây, hơn nữa cũng học thú y.

Tưởng Diễm Nha khác khoa với Chúc Hằng, ngày thường cũng không gặp được, chỉ là Chúc Hằng vừa vào đại học S đã thành người có tiếng tăm. Người cột nhà như hần, đến nơi nào cũng phải thu dân em... Có lẽ do kiếp trước làm thái tử nên hần thích loại cảm giác được người người vây quanh này.

Tưởng Diễm Nha nói với cô: "Anh hai cậu bây giờ rất oai phong, vừa mới tới S Đại được mấy ngày mà các hoa hậu giảng đường hay hoa khôi khoa đều tranh giành tình cảm của anh cậu."

Chúc Yêu vào đại học không nổi bật, mà khi Chúc Hằng vào đại học chính là dùng xe thể thao mới Tiêu Minh Châu mua cho để đi học. Sinh viên năm nhất, lái siêu xe, vung tay rộng rãi, diện mạo lại anh tuấn, không thể nghĩ ngờ hần là bạch mã hoàng tử trong lòng các nữ sinh.

Chúc Yêu hỏi: "Anh hai tớ lại yêu đương hả?"

Cao trung đã thích tìm bạn gái thì lên đại học càng thêm không bản khoăn.

"Cái này thì thật sự không có..." Tưởng Diễm Nha ở bên kia nói.

Nói chuyện của Chúc Hằng với Chúc Yêu xong, Tưởng Diễm Nha lại hưng phấn chia sẻ tiểu thuyết cô theo dõi gần nhất với Chúc Yêu... Năm ba thời gian gấp rút, Chúc Yêu vốn không có thời gian xem tiểu thuyết. Tốt nghiệp cao trung rồi nghỉ hè, Tưởng Diễm Nha đã chia sẻ hết tiểu thuyết quý báu và phim truyền hình cho cô. Chúc Yêu cũng là cô gái bình thường, cũng cảm thấy hứng thú khi xem những tiểu thuyết đó

Nhưng mà lần này, sau khi Tưởng Diễm Nha đề cử xong, ho nhẹ hai tiếng, mờ ám như rồng mây với cô: "Cậu nhất định phải nghiêm túc xem nha."

Lúc trước Tưởng Diễm Nha đề cử tiểu thuyết cho Chúc Yêu đều là ngày thơ thuận khiết. Trong tiểu thuyết nhiều lắm cũng chỉ có cảnh hôn, ngay cả cảnh giường chiếu cũng không có. Mà bây giờ thì sao, Tưởng Diễm Nha cảm thấy Chúc Yêu đã vào đại học, cũng nên biết thêm kiến thức rồi. Vì thế tiểu thuyết đề cử đều có cốt truyện và cảnh 'xếp hình', nói cho cùng thì Chúc Yêu cũng đến tuổi có thể đến khách sạn thuê phòng rồi. Có vài thứ, vẫn nên biết một chút.

"Cái gì vậy..." Chúc Yêu lẩm bẩm một câu, cảm thấy bạn tốt có chút thần bí.

Đang nói chuyện với Tưởng Diễm Nha, Trương Giai Giai bỗng nhiên gọi cô: "Yêu Yêu, cậu mau đến đây xem đi, Tieba có ảnh chụp cậu và Trần Tiệp học trường đứng chung___"

"Trần Tiệp học trường? Ai vậy? Trên màn hình, mặt Tưởng Diễm Nha bỗng nhiên dí sát vào, phóng to hết cỡ. "Yêu Yêu, có học trường theo đuổi cậu hả?"

"Không phải." Chúc Yêu giải thích dăm ba câu với Tưởng Diễm Nha xong, tạm thời treo điện thoại trước, đến trước máy tính của Trương Giai Giai xem bài post.

"Cậu xem." Thân thể Trương Giai Giai xê dịch sang bên cạnh, chừa ra không gian cho Chúc Yêu, "Hình như chính là lúc ở trước cửa siêu thị lần trước."

Tổng cộng có năm bức ảnh, còn có thời gian địa điểm___

Tám đầu tiên là Chúc Yêu đang đứng xếp hàng trả tiền, theo sát phía sau là Trần Tiệp. Hần cúi đầu, Chúc Yêu ngẩng đầu, tầm mắt hai người giao nhau, như đang nói chuyện.

Tám thứ hai là khi trả tiền, Trần Tiệp giơ di động của mình lên, nhìn qua như đang trả tiền cho Chúc Yêu.

Tám thứ ba là ở cửa siêu thị, Chúc Yêu đứng tại chỗ, Trần Tiệp bước về phía cô... Nhìn giống như Chúc Yêu đang đợi Trần Tiệp.

Tám thứ tư, thứ năm là lúc hai người đang đứng chung một chỗ, ngoài siêu thị người tới kẻ lui, hai người bọn họ đứng nói chuyện không coi ai ra gì. Một tám chụp từ mặt bên, Trần Tiệp dịu dàng cười nhạt, mà Chúc Yêu khẽ nâng cằm, khuôn mặt trắng nõn, sừng mặt nhìn qua tinh xảo mà đẹp đẽ, tràn đầy cảm giác thiếu nữ. Người chụp ảnh rõ ràng rất chuyên nghiệp, xử lý ánh sáng rất tốt, rất có vài nét đẹp riêng. Một tám khác đặc tả ánh mắt Trần Tiệp, khoe miệng giơ lên, đáng vẽ rất cung chiêu.

Mấy tám ảnh chụp ít ỏi vậy mà phác họa ra một đoạn tình yêu vườn trường ngọt ngào

Ảnh chụp vừa ra, các nữ sinh Tấn Đại sôi nổi suy đoán xem nữ sinh đứng chung với Trần Tiệp là ai, chắc là đối tượng hần làm quen. Bọn họ tan nát cõi lòng nhưng đồng thời cũng cảm thấy Trần Tiệp với nữ sinh này thật xứng đôi. Ít nhất xem ảnh chụp, đáng vẽ hai người thật đáng đối.

Bài post mới lên đã có người đào ra nữ sinh trên ảnh chụp là Chúc Yêu năm nhất ban 2... Bên dưới còn đính kèm mấy tám ảnh chụp Chúc Yêu, có cô lúc vừa bước vào cổng trường, nhiều hơn nữa là cô trong lúc huấn luyện quân sự, còn có lúc ở nhà ăn cơm...

Trên ảnh chụp, đáng vẽ Chúc Yêu vĩnh viễn một bộ an tĩnh.

Chờ đến khi có người đính kèm một tám chụp Chúc Yêu ở trạm quân tư râm mát___ bạn học toàn ban đều ở chỗ bóng râm, chỉ một mình cô tắm mình dưới ánh mặt trời, ánh mắt mê mang, mồ hôi nhỏ giọt nơi cằm... Kèm theo: Nhỏ yếu bất lực lại mỹ lệ đáng thương.

Mọi người thường thức mỹ mạo học muội, đồng thời động tác nhất trí chat "Ha ha ha ha ha..." Hơn nữa còn tỏ vẻ: "Việc hôn sự này tôi đồng ý."

"Rối loạn lung tung cái gì." Trương Giai Giai bực bội chụp xuống con chuột. "Yêu Yêu rõ ràng đã có bạn trai biết không?"

Hơn nữa bạn trai còn đẹp trai hơn cả Trần Tiệp.

Hà Vi Lam ôm lấy bả vai gầy yếu của Chúc Yêu, nói với cô: "Được rồi, bài post toàn viết lung tung, tích cực đến nỗi chúng ta không đỡ nổi, sinh viên nhàn rồi không có việc gì làm, chờ đến ngày mai lại có bài post mới. Yêu Yêu cậu đừng để trong lòng."

Diễn đàn Tieba linh tinh không thiếu nhất chính là bài post phỏng đoán lung tung

"Đúng rồi đúng rồi, ngày mai nghỉ quốc khánh, sau khi trở về lại là một đám bà tám mới, tớ cũng nên tắm rửa đi ngủ sớm một chút." Chân Diễm cũng nói một câu.

Chúc Yêu trầm mặc gật đầu. Trong lòng lại rất không thoải mái...

Sau khi phơi quần áo xong, Tưởng Diễm Nha lại gửi WeChat cho cô.

Chúc Yếu cảm ơn di động, nói chuyện Trần Tiệp cho Trương Diễm Nha.

Trương Diễm Nha nói với cô: "Mỗi ngày cậu đều ở cùng một chỗ với Nguyên Trạch, cảm tình tốt như vậy, thời gian lâu rồi thì lời đồn sẽ tự sụp đổ... Người xem bắt quái hầu như đều thích khi không đi kiểm chuyện, nếu cậu vội vã làm sáng tỏ, nói không chừng sẽ bị nói thành bắt cá hai tay."

Vì thế Chúc Yếu tạm thời buông bỏ chuyện này.

Mà ngày hôm sau, những bài post có liên quan đến Chúc Yếu không hiểu sao đều bị gỡ bỏ.

..... Truyện được edit bởi [L.A]_Omerto và đăng tại lustaveland.com

Kỳ nghỉ quốc khánh kết thúc, Chúc Yếu bắt đầu cuộc sống sinh viên. Chương trình học của năm nhất đại học cũng không nhẹ nhàng, gần như mỗi ngày đều có tiết. Buổi sáng thứ ba có nửa ngày để nghỉ ngơi, có thể ngủ nướng. Buổi chiều thứ sáu chỉ có một tiết học tư tưởng Mao Trạch Đông.

Thứ sáu thứ bảy là ngày trường nạp thành viên mới cho câu lạc bộ.

Chúc Yếu bị bạn cùng phòng lôi kéo đi báo danh, có câu lạc bộ vắng ngắt đã kết thành đoàn đi lôi kéo người; có câu lạc bộ thì đông nghìn nghịt, người đến đăng ký tham gia phải xếp thành hàng dài. Dọc theo đường đi, Chúc Yếu bị nhét rất nhiều tờ rơi giới thiệu câu lạc bộ. Chúc Yếu lướt qua từng cái từng cái, đều cảm thấy rất hứng thú. Một tờ lại một tờ lật qua, ánh mắt Chúc Yếu tạm dừng ở câu lạc bộ cờ vây.

"Yếu Yếu, cậu thích cờ vây à?" Chân Diễm tò mò tới hỏi.

"Câu lạc bộ cờ vây rất hot..." Trương Giai Giai nói, cô hướng tới chỗ lều có dù màu cam đã kín hết chỗ cách đó không xa, "Này, chính là bên đó. Phở và trường câu lạc bộ là Trần Tiệp cho nên số nữ sinh báo danh đặc biệt nhiều."

Lại là Trần Tiệp.

Chúc Yếu không thạo cờ vây, sự yêu thích đối với cờ vây nguyên do cũng vì cô đã từng gặp Nguyên Trạch đánh cờ với người khác. Cô lắc đầu: "Không có, tớ chỉ tùy tiện xem thôi..." Lại hỏi, "Cậu muốn báo danh vào câu lạc bộ nào, chúng ta cùng nhau đi."

Trương Giai Giai nói: "À, tớ báo câu lạc bộ kịch nói và câu lạc bộ hán phục..." Nói đến câu lạc bộ kịch bản Trương Giai Giai liền đắc ý, ngưỡng ngưỡng cổ, giọng điệu kiêu ngạo, "Thật không dám dấu, tớ đã từng mơ ước được làm diễn viên."

Hán phục và kịch nói à, vừa lúc Chúc Yếu cũng thích.

"Vây tớ cũng đi báo."

Cuối cùng Chúc Yếu cùng Trương Giai Giai vào câu lạc bộ kịch nói và hán phục. Hà Vi Lam vào câu lạc bộ bóng rổ, Chân Diễm vào câu lạc bộ trượt patin.

.....Truyện được edit bởi [L.A]_Omerto và đăng tại lustaveland.com

Buổi tối thứ bảy, Chân Diễm nhận được một cuộc điện thoại của nam sinh cùng khoa. Nam sinh kia tên Từ Huy, mới vừa vào câu lạc bộ đã có cảm tình tốt với Chân Diễm, gần đây đang trong thời kì mờ ám. Từ Huy đang ở bên ngoài hát Karaoke, gọi điện thoại hẹn Chân Diễm xem có muốn đi cùng không.

Chân Diễm đương nhiên muốn đi nhưng lại nhất gan không dám đi một mình, vì thế kêu thêm ba bạn cùng phòng.

Hà Vi Lam không ở kí túc xá, chỉ có Trương Giai Giai và Chúc Yếu.

Trương Giai Giai nói: "Hai bạn tớ đi làm bóng đèn hình như không tốt lắm?"

Chân Diễm lo lắng nắm chặt tay lắc đầu: "Không đâu, cậu ấy cũng gọi rất nhiều bạn... Cậu ấy nói tớ cũng gọi các cậu cùng đi, có thể làm quen thêm mấy người bạn nữa."

Quả thật, lên đại học, ngoại trừ lý luận tri thức thì còn có một môn học vẫn rất quan trọng, chính là xã giao. Thông qua một người có thể trực tiếp hay gián tiếp giới thiệu cho thật nhiều bạn. Tích lũy quan hệ, có vài người đã bắt đầu việc này từ cái ngày nhận được thư thông báo trúng tuyển Tân Đại rồi.

Trương Giai Giai gật đầu: "Vây được thôi." Sau đó đứng dậy bước về phía tủ quần áo, tìm một chiếc váy xinh đẹp để thay.

Nơi hát Karaoke cách Tân Đại hơn mười phút đi xe. Trên taxi, Trương Giai Giai ngồi ghế phụ, nói thảm một câu: "Gần trường có rất nhiều KTV, làm gì phải đi đến nơi xa như vậy."

"Từ Huy nói là có người mời khách." Chân Diễm trả lời.

"À..." Trương Giai Giai quay đầu, hỏi, "Là ai?"

Chúc Yếu cũng nhìn Chân Diễm.

Chân Diễm nhìn mắt Chúc Yếu, sau đó trả lời Trương Giai Giai, tiếng nói rất nhỏ: "Không rõ lắm, cậu ấy không nói."

Khi đến, có nam sinh nhuộm tóc vàng ở bên ngoài chờ, nhìn thấy mấy người Chân Diễm bọn họ liền chào hỏi. Chúc Yếu đánh giá liếc mắt một cái, dáng vẻ khoảng 1m75, làn da ngăm đen, mắt một mí, mũi cao, tính cách hướng ngoại, rất hay nói.

Dọc theo đường đi nói nói cười cười, hầu như không bị tẻ nhạt.

Khi đến phòng, bên trong đúng lúc có người đi ra, có nam sinh mảnh khảnh bước ra, người này mang một chiếc mắt kính gọng đen, liếc mắt nhìn Từ Huy, sau đó ánh mắt đảo qua ba nữ sinh bên cạnh cậu ta, cười cười: "Yo, tới rồi sao, mau vào thôi."

Từ Huy à à gật đầu, mang ba nữ sinh đi vào, cử chỉ rất ga lăng.

Phòng tối tăm, âm nhạc đỉnh tai nhức óc, mặt đất dường như cũng chấn động. Vừa vào cửa đã nhìn thấy một nữ sinh mặc váy hai dây trắng đang cầm microphone hát, tiếng ca phấn khởi, một bên gào to một bên lắc mông.

Chúc Yếu mơ hồ nhận ra, nữ sinh này hình như chính là Hoa Lâu Vi nổi danh Tân Đại của khoa tiếng Anh... Không hiểu sao, trong lòng bỗng nhiên có một loại dự cảm không tốt.

Quả nhiên, chờ đến khi Chúc Yếu bước vào liền nhìn thấy Trần Tiệp đang ngồi ở chỗ kia, tươi cười nho nhã, trong tay cầm chai bia, nhìn thấy cô, hần giờ chai bia lên hướng về phía cô, liếc mắt một cái ý bảo.

Cần như trong chớp mắt, vẻ mặt Chúc Yếu cứng đờ, nhìn vào mắt Chân Đềm, giống như hiểu rõ điều gì.

Từ Huy ở bên cạnh thúc giục: "Đừng đứng nữa, mau tìm chỗ ngồi xuống đi."

Chân Đềm ôm cánh tay Chúc Yếu, mang cô đi vào ngồi trên sofa. Ánh sáng âm ảm, phòng KTV rất lớn, người bên trong cũng rất nhiều. Chúc Yếu yên lặng ngồi, trong lúc đó Từ Huy có đến đây mời bọn họ ca hát, Chúc Yếu lắc đầu nói mình không biết, mà ở bên cạnh, Trương Giai Giai và Chân Đềm rất vui vẻ đi lên ca hát.

Vị trí bên cạnh bỗng trống trải, ngay sau đó, có người ngồi xuống.

Hơi thở nam tính xa lạ, Chúc Yếu ghé mắt, tầm mắt đụng phải Trần Tiệp. Sau khung mắt kính màu vàng tơ là một mắt cong cong tươi cười, bên trong phảng phất như đang nói lời âu yếm vô hình với bạn... Chúc Yếu thu lại tầm mắt, cầm lấy đồ uống trước mặt, uống một hớp.

Vị cay kích thích trong nháy mắt đã tràn ngập toàn bộ khoang miệng. Chúc Yếu tưởng nước trái cây, nào biết thứ mình mới uống xong là rượu. Đột nhiên sặc vài cái, mới uống một hớp Chúc Yếu đã nhanh chóng buông ra.

Trần Tiệp xem một màn này trong mắt, yên lặng chuyển cái ly kia đi, lần nữa đổ một ly Coca.

Tầm mắt Chúc Yếu dừng trên ly Coca, không uống hớp nào.

Chúc Yếu như đứng đồng lửa ngồi đồng than, qua thật lâu sau, Chúc Yếu chạy đến nhà vệ sinh. Nhà vệ sinh tương đối yên tĩnh so với phòng KTV, rất xa mới nghe được sườn hành lang truyền đến tiếng âm nhạc. Chúc Yếu không nhanh không chậm rửa sạch tay rồi dùng khăn giấy lau khô, lấy di động từ trong túi xách ra. Vừa mở màn hình đã có vài cuộc gọi nhỡ và WeChat nháy ra.

Là Nguyễn Trạch gửi tới.

Tin cuối cùng là: [Tôi sẽ tới nhanh.]

Cậu ấy biết mình ở đâu sao? Không nghĩ nhiều, Chúc Yếu nhanh chóng gọi lại.

Di động đặt bên tai chỉ vang lên một tiếng rồi điện thoại lập tức được thông... Chúc Yếu sững sốt, mở miệng: "Nguyễn Trạch."

"Ừ." Giọng Nguyễn Trạch rất gấp. "Bây giờ tôi đang tới."

Chúc Yếu nắm di động: "Bây giờ tớ không ở trong phòng ngủ, tớ đang ở bên ngoài..."

"Tôi biết."

"Phanh" một tiếng, là tiếng cửa xe đóng lại, hình như mới xuống xe trả tiền taxi. Chúc Yếu sững sốt, vội nói: "Tại sao cậu lại biết tớ ở đây?"

"Bạn cùng phòng của tôi cũng ở đây." Nguyễn Trạch giải thích một câu, lại hỏi cô, "Có uống rượu không?"

Chúc Yếu lập tức nghĩ đến mình vừa rồi không cẩn thận uống phải rượu nên thành thật nói: "Không cẩn thận uống một hớp... Nhưng mà chỉ có một ngụm." Vội vàng bỏ xunh một câu.

"Được." Thái độ Nguyễn Trạch nghiêm túc, "Sau này không được uống rượu ở bên ngoài."

Trong điện thoại, tiếng bước chân của Nguyễn Trạch phả lệ rõ ràng. Chúc Yếu nói mấy câu với anh rồi thả điện thoại vào túi xách, đi ra ngoài chờ anh.

Vừa tới cửa WC liền thấy bên nhà vệ sinh nam, Trần Tiệp chậm rãi đi ra. Chúc Yếu nhìn thấy nhưng ngay cả chào hỏi cũng không muốn, Trần Tiệp lại chân dài bước một bước qua che trước mặt cô.

Tiếng nói của hắn luôn luôn thân thiện, giọng điệu có vài phần bất đắc dĩ "... Lần đầu tiên có nữ sinh không muốn nói chuyện với anh như vậy."

Chúc Yếu ngẩng đầu: "Nữ sinh muốn nói chuyện với anh rất nhiều, anh có thể đi tìm bọn họ." Ví dụ như người tên Lâu Vi ca hát vừa rồi.

Trần Tiệp khoanh tay trước ngực, rất có hứng thú nhìn cô. Cô gái nhỏ xinh này nhìn như yếu đuối nhưng tính tình hình như lại không nhỏ.

Trần Tiệp chậm chậm giải thích: "Có lẽ cử chỉ của anh quả thật hơi mạo muội..." Giọng điệu của hắn làm như thờ dãi lại như đang hỏi tương, từ từ kể, "Nói ra chắc em sẽ không tin, tuy anh chưa từng gặp em nhưng khi nhìn thấy em, anh luôn có loại cảm giác giống như đã từng quen biết."

Đây là lời thổ lộ cũ rích khi nam sinh đến bắt chuyện với nữ sinh. Nhưng Trần Tiệp nói ra, lại là thật tình thật lòng. Từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Chúc Yếu hắn đã mơ hồ có cảm giác, giống như đã từng gặp cô ở đời trước.

Trần Tiệp nói: "Có lẽ là do anh quá kích động cho nên cử chỉ đường đột... Bởi vậy mà làm em cảm thấy không khỏe, anh rất xin lỗi, ở chỗ này, xin lỗi em."

Trần Tiệp sinh ra đã có gia thế quan ngoại giao, ở phương diện đối nhân xử thế quả thật có tài. Chỉ cần vài lời nói này, đối với nữ sinh khác thì nào còn có tức giận?

Chúc Yếu hơi nhấp môi, khuôn mặt không có chút ý cười nào, đôi mắt sáng ngời lại có vài phần uy nghiêm, giống như con mèo nhỏ giương nanh múa vuốt, càng tăng thêm vài phần sinh khí.

Nhưng giọng điệu của cô lại rất lạnh nhạt: "Một khi đã như vậy, em sẽ nhận lời xin lỗi này. Chỉ là ____" Đôi mắt cô bình tĩnh nhìn hắn, "Tính ra, chúng ta cùng lắm cũng chỉ là người xa lạ, sau này gặp mặt ở trường không cần chào hỏi, coi như không quen biết là được."

Trần Tiệp cười khẽ ra tiếng: "Người xa lạ?"

Ngay sau đó, ánh mắt hắn càng thêm dịu dàng, mờ ám hỏi lại một câu, "Vậy người xa lạ có thể theo đuổi em được không?"

"Em đã có bạn trai, hơn nữa tình cảm giữa chúng em rất tốt." Chúc Yếu tức giận trợn mắt nhìn, trả lời gọn gàng, dứt khoát lưu loát, không trộn lẫn bất cứ mờ ám nào.

Trần Tiệp buông tay nhìn quanh chính mình: "Anh cũng không kém, hơn nữa... Chắc anh cũng thuộc gu của em nhỉ?"

"Không phải." Chúc Yếu hạ khóa môi, vẻ mặt nghiêm túc, "___ Em không thích theo gu, chỉ thích người."

Trần Tiệp trầm mặc, cười một cái.

Chúc Yếu lại nói: "Tình cảm của em rất thuần túy. Em rất quý trọng tình cảm giữa mình và bạn trai, nói rõ với anh, một phần cũng vì sợ bạn trai em không vui. Anh là anh họ của Đường Việt, đối với anh em còn tồn tại vai phần tôn trọng, hi vọng anh hiểu rõ, có một số việc, một vừa hai phải thôi."

Trần Tiệp than nhẹ một tiếng, khó hiểu hỏi: "Học muội Chúc Yếu, em không cảm thấy bạn trai em có dục vọng chiếm hữu rất mạnh sao?... Chẳng lẽ em muốn vì cậu ta mà sau này không kết bạn với người khác giới?"

"Không cảm thấy..." Chúc Yếu nói, "Sự từng trải của cậu ấy phong phú hơn em, người thế nào nên kết bạn, người ra sao không nên kết bạn, trong lòng cậu ấy rất rõ ràng, em tin tưởng cậu ấy."

Tuy Trần Tiệp đã từng đại diện Tần Đại tham gia biện luận, hơn nữa còn giành được giải biện thủ tốt nhất, thế nhưng giờ phút này đối mặt với Chúc Yếu cứ như vậy ngốc nghếch bẽ mặt trước người của mình, hẳn nửa ngày cũng không tìm ra được lời nào phản bác.

Hắn cảm khái cười ra tiếng. Hơn nữa còn hâm mộ nam sinh được cô thích.

Trần Tiệp trầm mặc nhìn mặt cô.

Thật ra hắn cũng không biết, vì sao khi nhìn mặt Chúc Yếu trong lòng hắn không hiểu sao lại xúc động, cứ tự nhiên muốn đuổi theo cô ___ Đường như bản thân đã thích cô từ kiếp trước.

Thật lâu sau, Trần Tiệp nói một câu: "Thật sự rất xin lỗi."

Thật sự rất xin lỗi... Vì đã mang đến bối rối cho em.

Khi Chúc Yếu và Trần Tiệp một trước một sau bước vào hành lang đã thấy một thân ảnh cao gầy đứng rất xa bên ngoài phòng KTV.

Khuôn mặt nhỏ căng chặt lúc nói hết lời với Trần Tiệp lập tức dần ra, đôi mắt Chúc Yếu ngậm ý cười, gần như chạy như bay qua... Trực tiếp nhào vào lòng anh. "Nguyễn Trạch."

Trần Tiệp sững sốt, dừng chân đứng tại chỗ, vẻ mặt cứng đờ, cuối cùng là bất đắc dĩ cười khẽ.

"Ừ." Nguyễn Trạch dang cánh tay ôm cô vào lòng ngực, bàn tay đỡ lấy ót cô. Anh hơi giương mắt liếc Trần Tiệp đang đi tới.

Trần Tiệp cũng đang nhìn anh.

Tầm mắt hai người đàn ông đối diện nhau, trong không khí tràn ngập mùi thuốc súng hết sức căng thẳng.

Đôi mắt Nguyễn Trạch đen thâm thúy mà lạnh lẽo, mặt mày như nhiễm vẽ băng sương mùa đông, tay ngược lại một chút một chút, mềm nhẹ vuốt ve sợi tóc của tiểu công chúa trong lòng ngực. Anh thu lại ánh mắt, cúi đầu, tiếng nói mềm nhẹ: "Đã khuya rồi, chúng ta về thôi."

"Được." Chúc Yếu nhẹ nhàng trả lời.

Phòng KTV náo nhiệt đã sớm yên ắng lại vì Nguyễn Trạch đến. Chờ đến khi Nguyễn Trạch ôm lấy bà vai Chúc Yếu rồi đi, những người khác đang dựa khung cửa mới không nhận được nghị luận: "... Người vừa rồi, chính là tân sinh Nguyễn Trạch của khoa y học nhi, thoát nhìn rất cao lãnh, không nghĩ tới lại dạn dàng với bạn gái như vậy."

Có người yên lặng nói một câu: "Ngày đó các nữ sinh bên y học đều điên rồi, khoa bọn họ cuối cùng cũng có nam thần."

"Nam thần? Không phải còn có Trần Tiệp à?"

"Cậu mù chắc, Nguyễn Trạch rõ ràng còn đẹp trai hơn Trần Tiệp."

.....Truyện được edit bởi [L.A]_Omerto và đăng tại lustaveland.com

Đêm lạnh như nước, Nguyễn Trạch nắm tay cô chậm rãi đi trên đường. Anh không nói lời nào, Chúc Yếu cũng trầm mặc đi theo bước chân anh. Yên lặng, không biết đi được bao lâu rồi.

Thành phố Tần phần hoa, không giống Đại Ngụy, dù là hoàng thành phần hoa nhưng tới buổi tối đều sẽ biến thành một vùng tĩnh mịch.

Nơi này xe cộ tấp nập như nước chảy, xa hoa trụy lạc, ban đêm còn náo nhiệt hơn so với ban ngày... Đi trên sườn đường, hai bên là cây cối, Chúc Yếu nhẹ túm lấy cánh tay anh, thấp giọng hỏi: "Nguyễn Trạch, có phải cậu tức giận hay không?"

Nguyễn Trạch dừng bước chân, cúi đầu nhìn cô.

Tức giận cái gì? Tức giận vì cô ra ngoài chơi? Hay là tức giận vì cô gặp Trần Tiệp? Cô tốt như vậy, sau này có lẽ sẽ có càng nhiều đàn ông chú ý tới cô. Không giống như Đại Ngụy, cô ở trong thâm cung, cả đời cũng không nhất định có thể tiếp xúc với người khác giới.

Sau này cô sẽ có nhiều bạn bè, có bạn nữ, cũng có bạn nam... Cô sẽ có sự nghiệp của chính mình, giới bạn bè của mình, bí mật nhỏ của mình.

Anh không muốn làm cho cô vĩnh viễn ở trong tháp ngà, cô sẽ trưởng thành. Tiểu công chúa của anh, sẽ có cuộc sống xuất sắc thuộc về chính mình.

Chỉ là...

Khuôn mặt tuấn tú của Nguyễn Trạch căng chặt, tay nhanh chóng ôm lấy bà vai cô, kéo cô vào trong lòng ngực, đột ngột hôn xuống...

Chúc Yếu còn đang đợi Nguyễn Trạch đáp lại, cánh môi bỗng nhiên bị phủ lên, đôi mắt cô ngốc ra rồi nhanh chóng phản ứng lại, nhẹ nhàng nhắm mắt. Lòng bàn tay man mát ôm lấy sườn mặt cô, đầu lưỡi mềm mại cạy khớp hàm ra, là xâm lược mạnh mẽ chỉ thuộc về riêng phái nam.

Anh hôn thật sự rất sâu, Chúc Yếu mơ hồ có cảm giác hơi đau. Chỉ là, anh không buông ra mà vẫn tiếp tục gia tăng nộ hôn này.

Ban đêm yên tĩnh, cách lớp quần áo mùa hè hơi mỏng, tim anh đập thật sự rất nhanh, làm trái tim cô cũng hoảng hốt thỉnh thoảng theo... Hôn thật lâu, anh buông cô ra. Chúc Yếu gương miệng, đôn dập thờ đốc, đôi mắt ngập nước nhìn anh.

Dưới ánh trăng sáng ngời, đồng tử của anh đen nhánh, trong mắt là thứ cô đã từng thấy, dục vọng mãnh liệt.

Ngay sau đó, lại một nộ hôn đè xuống...

Thân mình Chúc Yếu lui lại hai bước, dựa lưng vào thân cây phía sau. Thân cây thô ráp, gồ ghề ma sát vào lưng làm cô phát đau.

Anh cong thân thể hôn cô, môi lưỡi triển miên hồi lâu mới thong thả rời khỏi. Ngón cái ấn trên sườn mặt nhẹ nhàng xoa xoa khóe môi cô, vỗ nhẹ. Bờ môi dửng trên mặt cô không rời đi mà như có như không đụng chạm, nhẹ mát cánh môi của cô, lưu luyến trượt xuống một đường dọc theo khóe môi, dừng ở cằm cổ.

Hô hấp của anh nóng ướt. Nghiêng đầu, lại hôn vành tai cô, hơi nóng quanh quẩn, mềm nhẹ tới lui.

Thân thể có loại cảm giác rất xa lạ, không hiểu sao cảm thấy xấu hổ, hai chân mềm nhũn có chút đứng không vững. Toàn thân Chúc Yếu đều căng chặt lên. Đôi tay ôm chặt lấy eo anh, bám vào thân hình người này.

"Không được nói chuyện với anh ta..." Giọng Nguyên Trạch trầm khàn, bám vào bên tai cô, khe khẽ nói. Dục vọng xâm chiếm làm cho tiếng nói nam tính phá lệ mời gọi, giống như một yêu nghiệt mê hoặc lòng người.

Hô hấp Chúc Yếu run lên, gần như quên tự hỏi, chỉ gật đầu theo bản năng: "... Được."

"Sau này cũng không cho."

"Được."

Không được...

Nguyên Trạch nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Yếu đương, anh thật sự không có kinh nghiệm... Ôm lỏng, sợ cô chạy; ôm chặt, sợ cô đau.

... Không được thích người khác. Anh yên lặng bổ xung thêm trong lòng.

Không biết ôm bao lâu, khi Chúc Yếu hoàn hồn thì cô đã cùng Nguyên Trạch sóng vai ngồi trên ghế dài khuất nơi ven đường.

Phía sau là hồ, cảnh liễu bên hồ bay bay, phía trước là hai hàng cây cối chính tề không biết tên, che khuất bầu trời, trong không khí thoang thoảng mùi hoa không biết tên. Phía trước hàng cây, chính là đường lôn.

Cảm giác an phận ở một góc trong chốn phồn hoa hỗn loạn. Tay Chúc Yếu vẫn bị Nguyên Trạch nắm trong ngực, nhớ tới đáng vẻ vừa rồi của Nguyên Trạch, Chúc Yếu không nhận được hơi buồn cười... Cô quay đầu đi, lén liếc mắt đánh giá anh một cái.

Vừa rồi... Chắc là anh ghen.

Ban đêm yên tĩnh, di động nằm trong túi xách của Chúc Yếu ơng ơng chán động.

Nguyên Trạch quay đầu nhìn cô, Chúc Yếu nói: "Tớ nghe điện thoại..." Cô rút tay về, lấy điện thoại từ trong túi xách ra, nhìn thấy cái tên đang sáng lập lòe, ngẩng đầu nhìn Nguyên Trạch, "Là trưởng phòng ngủ gọi tới."

Nguyên Trạch gật đầu: "Ừ."

Chúc Yếu nhận điện thoại, Hà Vi Lam lớn tiếng hỏi: "___ Yếu Yếu, đêm nay cậu có về kí túc xá không?"

A?

Còn có tiếng của Trương Giai Giai: "Người ta đang ở bên bạn trai, lúc này mà gọi điện thoại, trưởng phòng ngủ, cậu có chút không biết ý nha~"

Chúc Yếu sững sốt, buông di động.

Xem màn hình di động... Vậy mà đã 11 rồi rồi.

Cuối tuần kí túc xá nữ gác cổng lúc 11 giờ 40...

Bây giờ

___ hình như, không kịp nữa rồi.

Tác giả có điều muốn nói:

Tiểu khách sạn, mở ra!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Xấu hổ

Nghe điện thoại xong, Chúc Yếu nắm chặt di động, lòng bàn tay thấm ướt mồ hôi. Trái tim hơi bình ổn lại hốt hoảng, giống như một chú nai con vụng về đâm loạn. Đầu ngón tay vô thức vuốt ve màn hình di động đã tắt.

Đêm yên tĩnh càng thêm trầm lặng. Có tiếng con ong con muỗi, Chúc Yếu duỗi tay, gãi gãi chỗ ngứa sau cổ.

Nguyễn Trạch đột nhiên đứng dậy. Chúc Yếu ngẩng đầu nhìn. Vóc người anh cao gầy thẳng tắp, vì xung quanh quá mờ nên không thấy rõ vẻ mặt, chỉ thấy anh nhìn xuống cô: "Đi thôi."

"À..." Chúc Yếu đứng lên nhìn về mặt anh, mê mang há miệng thờ đốc, muốn hỏi đêm nay ngủ chỗ nào...

Nghe thấy Nguyễn Trạch tùy ý hỏi một câu: "Có mang chứng minh nhân dân không?"

Chứng minh nhân dân? Ý nghĩa đã quá rõ ràng... Mặt Chúc Yếu bụm một phát trở nên đỏ bừng.

Năm nay cô tròn mười tám, mười tám tuổi có nghĩa là có thể cầm chứng minh nhân dân tự do ra vào internet, cũng đủ tuổi đi thuê phòng khách sạn. Tuy Chúc Yếu thích ứng chưa toàn diện nhưng những kiến thức cơ bản như vậy cô vẫn hiểu được... Đêm nay bọn họ không thể quay về kí túc xá, phải ở lại bên ngoài.

Mặt Chúc Yếu càng đỏ bừng, mắt tự nhiên gật gật đầu: "Có, có mang."

Nguyễn Trạch hơi cong môi, cứ chỉ tự nhiên nắm lấy tay cô, nói: "Vội đi thôi."

Chúc Yếu hít sâu một hơi, giọng điệu ra vẻ nhẹ nhàng: "Được."

Thành thị phồn hoa không thiếu nhất chính là khách sạn. Gần Tấn Đại cũng có rất nhiều. Mỗi khi đến cuối tuần, lễ tình nhân hoặc ngày học sinh trở lại trường sau kì nghỉ, làm ăn đặc biệt thịnh vượng. Sinh viên không có nhiều tiền, khách sạn nhỏ hàng ngon giá rẻ, cho dù hiệu quả cách âm không tốt cũng không ngăn cản được những đôi tình nhân nhỏ tâm sự lẫn nhau, còn vì yêu mà vô tay[1].

[1]Vị yêu mà vô tay: Đây là ngôn ngữ mạng, ý chỉ chuyện tình dục, vì khi vô tay sẽ phát ra tiếng bạch bạch bạch.

Truyện được edit bởi [L.A]_Omerto và đăng tại lustaveland.com

Nguyễn Trạch không mang cô đến những khách sạn nhỏ kiểu như vậy mà tìm khách sạn tương đối xa hoa ở gần đó.

Tuy thời gian đã muộn nhưng khách sạn này vẫn làm ăn không tồi. Khi hai người bước đến đã có đôi nam nữ uống say khướt tiến vào, người nam quần tây áo sơ mi, dáng vẻ tinh anh, người nữ ăn mặc vậy đấy, có lẽ mới từ mấy chỗ quán bar linh tinh tới đây. Cũng có đôi nam nữ cứ chỉ thân mật, ôm nhau bước ra từ thang máy.

Mức tiêu thụ của khách sạn ở tầm trung, tiền sảnh phần lớn là nam nữ thành thực, các loại tình anh thành phần tri thức ra vào.

Nguyễn Trạch và Chúc Yếu rõ ràng mang dáng vẻ học sinh, gương mặt non nớt ngây ngô... Cho dù là diện mạo hay là tuổi cũng đều dễ nhìn ra.

Nguyễn Trạch thần thái tự nhiên đưa chứng minh nhân dân của hai người ra. Nhân viên phục vụ đứng trước quầy tiếp tân là người đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, tươi cười thân thiết hiền hòa tiếp nhận, nhả nại giới thiệu các gói của khách sạn cho bọn họ: phòng xa hoa giường lớn, phòng giang cảnh(hướng ra sông) giường lớn, phòng tình nhân lãng mạn...

Cô gái đứng trước quầy tiếp tân còn chớp chớp mắt với Chúc Yếu, giọng ngọt ngào: "Phòng giang cảnh hôm nay có ưu đãi, giảm giá 20% nha, rất phải chăng, hai vị có thể suy xét một chút."

Phòng giang cảnh...

Chúc Yếu ghé mắt nhìn Nguyễn Trạch, suy nghĩ thật loạn. Tiểu công chúa không sầu không lo ở trong thâm cung khi xưa, mặc kệ như thế nào cũng không thể ngờ được, một ngày kia cô sẽ cùng người mình ngưỡng mộ thật lâu là thái phó đi thuê phòng... Loại cảm giác này thật sự rất kì diệu, thấp thòm lại xấu hổ, còn... hơi chờ mong.

Nguyễn Trạch quét mắt, cúi đầu hỏi Chúc Yếu: "Muốn ở phòng nào?"

Muốn cô chọn? Chúc Yếu mắc cỡ chết đi được! Gần như không dám nhìn vào mắt Nguyễn Trạch, cố gắng tìm về tiếng nói của mình, chậm rì rì đáp: "Ờ, ờ không biết... Cậu chọn đi."

Nguyễn Trạch nhìn vành tai đỏ sẫm của cô, đẩy mắt mỉm cười, sau đó chọn phòng xa hoa giường lớn. Dừng một chút lại bổ xung thêm với nhân viên trước quầy: "Hai phòng."

Giọng Nguyễn Trạch trong trẻo, cô gái trước quầy sững sốt.

Chúc Yếu cũng ngốc theo, lấy lại tinh thần, đối mắt chớp chớp hai cái. Cô nghiêng đầu nhìn cánh tay Nguyễn Trạch, tầm mắt chậm rãi đi lên, dừng nơi hàm dưới của anh... Nội tâm giãy giụa một lát, Chúc Yếu nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, nhanh chóng nói một câu: "Ờ muốn ở cùng cậu."

Cô gái trước quầy lại lần nữa sững sốt, ánh mắt nhìn Chúc Yếu nhiều thêm vài phần tán thưởng.

Nguyễn Trạch cũng ngỡ ngàng, một chớp mắt kia, thân mình gần như đông lại tại chỗ, máu toàn thân trở nên nóng bỏng. Ánh mắt anh phức tạp, rất chậm rất chậm cúi đầu, đối diện với đôi mắt của tiểu công chúa...

Cánh môi Chúc Yếu hé mở, gương mặt nổi lên đỏ ửng, vội vàng giải thích: "Không phải, là, là loại hai giường." Cô thật sự không có ý khác, chỉ là không có kinh nghiệm ngủ một mình ở khách sạn nên hơi bất an.

Nguyễn Trạch hoảng hốt xong, cổ họng khê nhúc nhích, nhẹ nhàng nói: "... Được."

Cuối cùng hai người chọn phòng có hai giường.

..... Truyện được edit bởi [L.A]_Omerto và đăng tại lustaveland.com

Phòng ở tầng 28.

Chúc Yếu đi theo Nguyên Trạch tiến vào thang máy, con số thang máy lập lòe, chậm rãi đi lên, rất nhanh đã lên đến nơi. Hành lang khách sạn đèn đuốc sáng trưng, trải thảm màu đỏ, hành lang dài quanh co khúc khuỷu, kéo dài đến cuối. Nguyên Trạch nhanh nhẹn tìm được phòng, quét thẻ đi vào.

"Lạch cạch" một tiếng, phòng mở.

Trong lòng Chúc Yếu như bị xóc lên, vô thức càng thêm căng thẳng.

Cắm thẻ lấy điện, Chúc Yếu dịch bước theo Nguyên Trạch đi vào. Trong phòng rộng rãi, đầy đủ mọi thứ, đáng chú ý nhất chính là hai chiếc giường đệm to bự ở giữa _____ khăn trải giường trắng như tuyết được trải chỉnh tề... Đôi mắt Chúc Yếu nhìn chăm chăm hai chiếc giường lớn kia, ánh mắt không được tự nhiên rời đi, liếc ra hướng cửa sổ sát đất thật lớn phía xa.

Không gian khép kín yên tĩnh, không nói lời nào thì có vẻ phá lệ tĩnh lặng. Chúc Yếu thu lại tầm mắt, trộm nhìn về phía Nguyên Trạch, đúng lúc Nguyên Trạch cũng đang nhìn cô... Tầm mắt hai người giao nhau trên không trung, đều tự dừng lại.

Nguyên Trạch hình như không có ngưng ngưng giống cô, hỏi: "Dưới lầu có cửa hàng tiện lợi, có muốn mua cái gì không?"

Thần thái anh tự nhiên như vậy khiến cho Chúc Yếu đã ngưng lại càng thêm ngưng... Quan hệ giữa bọn họ là bạn trai và bạn gái, nghỉ lại ở bên ngoài là rất bình thường. Nghĩ như vậy, Chúc Yếu tự nhiên hơn rất nhiều, nói: "Chúng ta cùng đi đi."

Thời tiết nóng không tắm rửa sẽ rất khó chịu, chỉ là cô thật sự không thể mở miệng nói Nguyên Trạch đi mua quần lót để cô tắm rửa được...

Mới Nguyên Trạch hơi nhúc nhích, nói: "Được, vậy cùng đi."

"Ừ." Chúc Yếu gật gật đầu, đi theo anh xuống lầu đến cửa hàng tiện lợi.

Đêm đã khuya nên cửa hàng tiện lợi ít ỏi không có mấy người. Chúc Yếu chọn những đồ mình cần ở trên kệ để hàng xong liền tụ lại với Nguyên Trạch rồi đến quầy thu ngân tính tiền.

Phía trước đúng lúc cũng có một đôi tình nhân trẻ đang trả tiền.

Thân mặt kéo tay, người bạn trai ở trước kệ để hàng chọn lựa hàng hóa bao bì xanh xanh đỏ đỏ, tươi cười nhộn nhạo hỏi bạn gái trong lòng ngực: "Thích vị gì?"

Bạn gái xấu hổ đến nổi cả mặt đỏ bừng, đắm nhẹ vào ngực bạn trai, nhỏ giọng nói: "Vị dâu tây."

Người bạn trai vẫn cười, gật gật đầu, lấy một hộp vị dâu tây.

Bạn gái duỗi tay chỉ chỉ, nhắc nhở một câu: "Hộp thứ hai nửa giá."

Đôi mắt với bạn gái hiền huệ như thế, người bạn trai nháy mắt đã hiểu, lại lấy thêm một hộp rồi tính tiền.

Chúc Yếu yên lặng đi phía sau họ, đôi mắt vô thức ngó ngó kệ để hàng bên cạnh. Liếc mắt quét một vòng, đập vào mắt chính là "Cảm giác thâm thấu siêu mỏng", "Tình cảm mãnh liệt bốn trong một", "Giã văn tây", "Dâu tây mê hoặc", cùng với "Mạnh dạn yêu đi"... linh tinh các chữ.

Bên trên dán tiêu chí ưu đãi bắt mắt: Áo mưa XX, hộp thứ hai nửa giá.

Chỉ cần nhìn ba chữ kia Chúc Yếu đã đỏ mặt tai hồng một trận.

Đến lượt bọn họ tính tiền, Nguyên Trạch lấy ra từng hàng hóa từ trong rổ mua sắm, đặt lên quầy thu ngân. Chờ đến khi tay Nguyên Trạch sờ đến quần lót màu hồng nhạt của nữ ở dưới đáy, ngón tay uốn lượn, hơi ngưng lại. Ngực không hiểu sao nóng lên, biểu tình trên mặt lại nhàn nhạt.

Cử chỉ Nguyên Trạch tự nhiên lấy ra, thuận lợi tính tiền.

Sau khi ra khỏi cửa hàng tiện lợi, Nguyên Trạch cùng Chúc Yếu trở lại phòng khách sạn.

Đồng hồ treo trên vách tường tích tắc kêu, thời gian hiển thị đã 00:25.

Nguyên Trạch đặt túi đồ lên tủ đầu giường giữa hai chiếc giường, nói: "Không còn sớm, công chúa đi tắm rửa trước đi."

Chúc Yếu thay dép lê, treo túi xách lên, chậm rãi rì rì lấy điện thoại di động ra, chậm rãi rì rì tìm đồ sạc, sau đó chậm rãi rì rì cắm ổ điện, chậm rãi rì rì nạp điện... Trong phòng quá yên tĩnh, quá xấu hổ, Chúc Yếu còn chưa dừng lại, dường như chỉ có làm việc gì đó mới sẽ không có vẻ quá xấu hổ.

Chúc Yếu hồi hận trong nháy mắt, không nên ở chung một phòng. Nhưng chờ tới khi Chúc Yếu xuống đi động, đối diện với gương mặt điển trai của Nguyên Trạch, tìm lại "Thình thịch thình thịch" nảy lên vài cái... Có thể nhìn thấy đáng về Nguyên Trạch lúc ngủ, chút xấu hổ nảy tính là gì.

Vì thẻ Chúc Yếu cong môi dưới, trong lòng thoải mái, lấy quần lót áo thun vừa mới mua ra, lê dép lê đến phòng tắm tắm rửa.

Phòng tắm truyền đến tiếng nước ào ào, Nguyên Trạch vẫn luôn trấn định tự nhiên lẳng lặng đứng tại chỗ, thân thể căng chặt loi lỏm ngay trong chớp mắt này, tựa như tòa nhà lớn đang lung lay sắp đổ, trong khoảnh khắc sẽ âm ỉ sụp xuống.

Nguyên Trạch mím môi, hơi thở nhẹ nhàng, đôi mắt khẽ chớp vài cái. Anh không nhìn về phía phòng tắm bên kia mà chỉ chậm rãi đi đến cửa sổ sát đất, quan sát cảnh đêm nơi thành thị. Ánh đèn neon rực rỡ, xa hoa trụy lạc.

Nguyên Trạch đứng trước cửa sổ, hai chân thon dài thẳng tắp, vai rộng eo thon, thoát nhìn cao lớn vững chãi, mơ hồ có bóng dáng thành thực của kẻ quyền thần ở Đại Ngụy.

Mười phút sau, tiếng nước trong phòng tắm ngừng lại. Chúc Yếu đơn giản tắm xong, tóc dùng dây chun tùy ý buộc thành một cục tròn, cố định trên đỉnh đầu.

Một gương mặt ướt nước lộ ra hồng hào. Trên người mặc áo thun hình phim hoạt hình cỡ lớn tùy tay mua ở cửa hàng tiện lợi, cứ như vậy trông lên người, khó khăn lắm mới che khuất bắp đùi, bên dưới áo thun là hai chân thẳng tắp trắng như tuyết, ngay cả đầu gối cũng trắng nõn đến quá phận.

Chúc Yếu bước ra từ phòng tắm, đứng thật lâu nơi cửa sổ sát đất, Nguyên Trạch xoay người. Bốn mắt nhìn nhau, khoảnh khắc yên tĩnh.

Ánh mắt Chúc Yếu sừng sốt, thân mình nhỏ nhắn đứng tại chỗ, bà vai tính tế yếu đuối có vẻ phá lệ điềm đạm đáng yêu. Cô há miệng, nói: "Tớ, tớ tắm xong rồi. Cậu nhanh đi tắm đi."

Nguyễn Trạch hoàn hồn, nhìn đôi mắt đen bóng của tiểu công chúa, tự nhiên gật đầu: "Được."

Chờ tới khi Nguyễn Trạch bước vào phòng tắm, cửa kính mờ khép lại, Chúc Yếu mới gơ tay nhẹ nhàng quạt quạt gió trước mặt mình, ý đồ làm cho hơi nóng trên mặt mau chóng tan đi... Quạt vài cái, Chúc Yếu buông tay, lại lần nữa nhìn về phía hai chiếc giường lớn trước mặt, nhin không được cười một cái.

Sau đó chân bước lên, nhẹ nhàng bỏ nhào vào sườn bên trong của giường lớn, ghé vào đầu giường, cảm đi động chơi.

Nghe tiếng vang từ phòng tắm, trong lòng Chúc Yếu như thế nào cũng không bình tĩnh được, trong phòng im ắng, cần tìm việc gì đó để làm mới giảm bớt được xấu hổ.

Chúc Yếu tìm tư thế thoải mái, gối đầu lên gối mềm mại, nghiêng thân bắt đầu xem tiểu thuyết.

Là bộ mà Tưởng Diêm Nha giới thiệu cho cô mấy hôm trước, tên là 《Ham muốn em》, là một bộ thuyết ngôn tình đô thị nhẹ nhàng.

Chúc Yếu nghiêng đầu, mở chương 1 của tiểu thuyết ra...

Phong cách hoàn toàn khác so với những cuốn ngôn tình thanh xuân trước kia cô từng xem... Mở đầu bộ này nói đến sau khi nữ chính uống say rồi phát sinh tình một đêm với trúc mã yêu thâm cô, ngay sau đó là cảnh lộ liễu dài đến hai chương... Mặt Chúc Yếu ửng đỏ, một tay che mặt, trấn định một lát lại lặng lẽ rời tay đi, đôi mắt đặc biệt sáng, tiếp tục xem

Phảng phất như trong nháy mắt cánh cửa thế giới mới được mở ra...

Vị trúc mã trong tiểu thuyết, cũng chính là nam chính, người này bề ngoài cảm dục tê nhạt nhưng thật ra lại là một người ngoài lạnh trong nóng, âm thầm mơ tưởng đến nữ chính nhiều năm, hơn nữa còn điên cuồng ghen tuông sau lưng cô ấy, ghi nhớ tất cả những điều nhỏ nhặt. Hai người như thiên lôi câu động địa hóa[2], nam chính gắt gao ấn nữ chính trên giường như vậy rồi như vậy, các loại tư thế thay đổi, mãi cho đến hừng đông.

[2]Thiên lôi câu động địa hóa: kiểu dễ bắt lửa, ám chỉ trạng thái kích tình nóng bỏng giữa đôi tình nhân.

Hứng thú xem tiểu thuyết, Chúc Yếu gần như đã quên mất bản thân đang ở nơi nào, trong lòng chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Nguyễn Trạch vừa bước vào phòng tắm đã ngửi thấy hương thơm ướt át bên trong, là mùi sữa tắm. Hô hấp Nguyễn Trạch nặng nề, mới quay đầu đi đã thấy trên bồn rửa mặt, nội y do tiểu công chúa thay ra, hoa nhỏ màu hồng nhạt.

Thân thể dâng lên một cỗ khô nóng quen thuộc, Nguyễn Trạch nhủ mảy, trầm mặc néo néo ấn đường, sau đó mở chồ nước lạnh, bắt đầu tắm.

Nguyễn Trạch tắm rửa xong ra ngoài, hình ảnh đập vào mắt chính là... Chúc Yếu nằm nghiêng, lưng hướng về phía anh. Tắm lưng đơn bạc, tóc mềm mại phủ đầy gối, hai đùi tùy ý giao nhau, làn da nõn nà. Tiểu công chúa yên lặng chơi đi động, không chú ý anh đã ra ngoài... Nguyễn Trạch nhàn nhạt rời tầm mắt, ngồi vào ven một chiếc giường khác.

Chúc Yếu lúc này mới chú ý tới anh, có chút chột dạ buông đi động. gương mặt còn thật đỏ, nhìn Nguyễn Trạch hỏi một câu: "Cậu tắm xong rồi?"

"Ừ." Nguyễn Trạch gật đầu, nhỏ giọng lại, "Đừng nghịch đi động nữa, đi ngủ sớm chút đi."

Đã quá khuya rồi.

"Được." Giống như không còn xấu hổ như vừa rồi, Chúc Yếu rời khỏi giao diện đọc tiểu thuyết, đặt điện thoại lên tủ đầu giường tiếp tục nạp điện. Như nhớ tới điều gì, cô xỏ dép lê đi vào phòng tắm.

Nguyễn Trạch mở miệng, muốn nói gì đó nhưng đã không kịp.

Chúc Yếu đi rồi quay lại, một khuôn mặt đỏ rực xinh xắn đứng trước mặt anh, ậm ừ nói: "Quần áo của tớ, cậu... cậu đều đã giặt sạch rồi sao?"

Về mặt Nguyễn Trạch trấn định gật đầu.

Mặt Chúc Yếu "Bụp" một cái lại đỏ lên... Đôi mắt sáng trong nhìn anh, một câu cũng không nói nên lời... Nội y của cô, Nguyễn Trạch đều giặt sạch rồi.

Cô thật sự không dám tưởng tượng dáng vẻ Nguyễn Trạch giặt nội y cho cô, quá, quá mắc cỡ!

Nguyễn Trạch chăm chú nhìn khuôn mặt Chúc Yếu... Cảnh tượng như vậy thật sự quá xấu hổ, vì thế anh nói: "Ngủ đi."

Chúc Yếu đỏ mặt gật đầu.

Mở điều hòa đến độ ẩm thích hợp, rất thoải mái. Giường đệm mềm mại, rất bự. Chúc Yếu nằm trên giường, nhin không được nhìn về phía đối diện, đúng lúc Nguyễn Trạch duỗi tay tắt đèn... Anh nhìn cô, hỏi: "Tắt hết được không?" Anh không biết buổi tối cô có thói quen mở đèn đầu giường mà ngủ hay không.

Loại cảm giác này, yên lặng mà thân mật, dường như sinh hoạt bên nhau. Chúc Yếu néo góc chăn gật gật đầu: "Tắt hết đi thôi." Cô không có thói quen lúc ngủ có ánh sáng.

"Tách" vài tiếng, toàn bộ bóng đèn to như vậy đều được tắt hết. Yên tĩnh, chỉ có tiếng đồng hồ tic tắc rất nhỏ.

Chúc Yếu ngửi mùi đệm, sột soạt sột soạt xoay người, mặt hướng về phía Nguyễn Trạch mà ngủ... Ban đêm tối mịt, Chúc Yếu nhìn hình dáng Nguyễn Trạch trên chiếc giường đối diện, nhẹ nhàng mở miệng hỏi: "Nguyễn Trạch, buổi tối cậu ngủ có ngứa không?"

"... Chắc là không." Nguyễn Trạch đáp.

"À." Chúc Yếu lại ngường mặt nằm lại, bàn tay đặt bên ngoài chăn, tiếng nói khe khẽ trong màn đêm trở nên hết sức dễ nghe, "Tớ cũng không, thói quen lúc ngủ của tớ rất tốt..." Tại sao lại nghe có vẻ như đang dấy mạnh tiêu thụ thói quen của mình như vậy? Chúc Yếu đỏ mặt. Nhưng mà dù sao Nguyễn Trạch cũng không nhìn thấy.

Thân thể cô nhẹ đi, nói tiếp, "Cơ mà có đôi khi tớ sẽ nói mơ."

Không biết đêm nay có nói mơ hay không, chỉ cần không đánh thức Nguyễn Trạch là được.

Bỗng nhiên trầm mặc, Chúc Yếu lại mở miệng: "Nguyễn Trạch..." Lần này giọng điệu cô mang theo vài phần thẹn thùng.

Nguyễn Trạch đáp lại rất nhanh: "Ừ."

Đôi tay Chúc Yếu nắm chặt đệm chần dưới thân, giọng rất nhỏ: "Hôm nay chúng ta ngủ bên ngoài, cậu có nghĩ tới..."

Nguyễn Trạch trầm mặc, thân thể bỗng nhiên căng chặt, giống như cây cung đã kéo căng.

Trong phòng, giọng cô mềm nhẹ mang theo e lệ của thiếu nữ nhưng lại lớn mật nói trắng ra: "...Chuyện đó."

Chúc Yếu hỏi xong rồi không dám nói chuyện luôn, ngay cả hô hấp cũng không dám lớn tiếng. Qua một lát, cô nghe thấy Nguyễn Trạch trả lời: "Công chúa còn quá nhỏ... Có một số việc, chờ người lớn thêm một ít rồi lại nói."

Giọng anh hơi khàn, tiếng nói trầm thấp thấp lắng lắng chảy trong màn đêm tĩnh mịch, dịu dàng mà ảm đạm.

Nhưng rõ ràng là Chúc Yếu hoàn toàn không chú ý tới, tất cả lực chú ý của cô đều đặt tại câu trả lời của anh, "Vậy phải đợi khi nào mới tính là lớn?"

Cô tò mò hỏi.

Nguyễn Trạch há miệng thở dốc, nhất thời không tìm ra đáp án thích hợp.

"Hai mươi tuổi có tính là lớn không?" Cô mười tám, anh cảm thấy nhỏ, vậy cô hai mươi chắc là đã "Lớn" rồi nhỉ.

Nguyễn Trạch lại lần nữa trầm mặc, thân thể trần trọc trên giường, nằm nghiêng. Đôi mắt thích ứng với không gian tối đen, anh nhìn đệm chần phồng lên phía đối diện, không trả lời câu hỏi của cô, chỉ yên lặng nói một câu: "Ngủ đi."

Chưa hỏi ra tiêu chuẩn "Lớn" từ trong miệng Nguyễn Trạch, Chúc Yếu bĩu môi, sâu kín thờ dài như bà cụ non, sau đó nhắm mắt lại ngủ.

Rất nhanh, Chúc Yếu đã ngủ ngon lành.

Mà Nguyễn Trạch ở bên kia, ánh mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm tiểu công chúa ở gần, đáy mắt đen nhánh, hoàn toàn không có ý định ngủ.

.....Truyện được edit bởi [L.A]_Omerto và đăng tại lustaveland.com

Một đêm ngủ ngon. Chúc Yếu chậm rì rì tỉnh lại trên giường, mờ to mắt, ánh mắt đại ra nhìn trần nhà và đèn treo xa lạ.

Mọi tình giác nên năng lực phản ứng của cơ thể có chút chậm chạp, Chúc Yếu nhẹ nhàng chớp mắt, dần dần phản ứng lại... Sau đó lập tức nhìn về phía người bên cạnh.

Trên giường lớn đối diện, Nguyễn Trạch còn ngủ ____ vậy mà cô còn tỉnh lại trước.

Khóe miệng Chúc Yếu cong lên, trong lòng vui mừng, chống sườn mặt nhìn kĩ hồi lâu, cuối cùng vẫn không kim nén được, lặng lẽ nhấc chân lên, để chân trần đạp lên thảm, rón ra rón rén đi qua.

Ghé vào cạnh giường Nguyễn Trạch. Lúc ngủ Nguyễn Trạch phá lệ ảm áp vô hại, giống như một bức tranh thủy mặc thanh nhã. Khi còn ở cao trung, cô luôn thích nhìn lên dằng về Nguyễn Trạch ngủ trưa.

Nhưng ở trên giường như vậy, lại là lần đầu tiên.

Tóc ngắn hơi lộn xộn, anh khép mí, lông mi đen dài cụp xuống, giống như hai cây quạt nhỏ. Ánh mắt Chúc Yếu tham lam như tên trộm mà nhìn chằm chằm mặt mày anh, cuối cùng nhịn không được bắt đầu động thủ, lặng lẽ, lặng lẽ, dùng ngón tay miêu tả ngũ quan của anh.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua mũi anh, nhắm tới cánh môi mỏng hồng hào bên dưới... Chúc Yếu liếm liếm môi, tức khắc sắc đảm bắt ngờ nảy sinh, chậm rãi thò mặt lại gần.

Trong chớp mắt môi cô sắp đụng vào môi anh kia, lông mi Nguyễn Trạch run rẩy, chậm rãi mờ to mắt. Sự kinh diễm nháy mắt đánh úp lại thị giác, có loại cảm giác đẹp đẽ của từng cánh hoa tầng tầng lớp lớp nở rộ.

Chúc Yếu gần như quên mất tự hỏi.

Lúc hoàn hồn, ánh mắt cô run rẩy, hốt hoảng muốn đứng lên.

Khóe miệng Nguyễn Trạch hơi gợn lên, đột nhiên duỗi tay cố định sau cổ cô.

Sau đó nhấc đầu, nhẹ nhàng hôn lấy đôi môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Tò mò

Khi Chúc Yếu trở lại kí túc xá, Trương Giai Giai mới đánh xong một ván trò chơi, vừa buông con chuột liền mờ ám chớp chớp mắt với cô: "Tối hôm qua rất vui về nhà..." Ở phòng KTV, Trương Giai Giai đã nhìn thấy Nguyễn Trạch ôm Chúc Yếu rồi đi, "Chẹp chẹp chẹp, đừng nói, bạn trai cậu quá thật nghiêm, sợ bị người ta bắt cóc."

Khôn mặt Chúc Yếu đỏ ửng, sắc như hoa đào, yêu đương làm cho con người ta càng thêm xinh đẹp. Cô thả túi xách lên giường, khom lưng đổi dép lê, giọng nói nhẹ nhàng lại ngọt ngào: "Tớ thích được cậu ấy quấn."

Cô thích đáng về Nguyễn Trạch thực để ý cô, thích đáng về ngẫu nhiên ghen của anh... Khó có được không nghiêm túc đứng đắn như vậy.

Trương Giai Giai khoanh tay trước ngực, lại "Chặc chặc chặc", sau đó tò mò ghé sát vào, đôi mắt híp lại như tên trộm, nói: "Tối qua mấy lần?"

Từ trước đến nay Trương Giai Giai luôn lớn mặt nói chuyện, Chúc Yếu ngồi ở mép giường, tay đang tháo dây giày dừng lại, tới khi kịp phản ứng mới đỏ bừng cả mặt, nói: "Không, không có." Ở khách sạn, Nguyên Trạch rất đứng đắn, ngoại trừ lúc buổi sáng bị anh bắt lấy hôn một cái thì những cái khác đều chưa làm.

Trương Giai Giai không tin, nhìn Chúc Yếu khom lưng lộ ra cái cổ tinh tế, vợi vén tóc dài mềm mại phía sau của cô ra, nói: "Ái chà, đây là dâu tây..."

A? Chúc Yếu sờ soạng sau cổ, về mặt mê mang.

Trương Giai Giai nhanh chóng lấy gương ra, đưa cho cô xem.

Chúc Yếu nhận lấy gương, chuyển động cổ, nhìn thấy một chấm đỏ nho nhỏ sau gáy, nhẹ nhàng sờ vài cái mới cười ra tiếng, nói: "Đây là muỗi cắn." Tối qua ngồi trên ghế dài thật lâu nên muỗi có cắn cô vài phát.

Trương Giai Giai biết Chúc Yếu thẹn thùng nên cũng không tiếp tục nói, chỉ nói với cô một việc khác: "Hôm qua tớ quen được một nam sinh, cậu đoán xem là ai?"

Ai vậy? Chúc Yếu đáp: "Ồ Tấn Đại tớ quen được không có mấy người." Huống chi lại là nam sinh.

Trương Giai Giai ngồi vào bên cạnh cô: "Tên là Tống Nham Lỗi... Là bạn cùng phòng của bạn trai cậu, cậu nói xem có phải rất trùng hợp hay không?"

Tống Nham Lỗi. Chúc Yếu chưa từng nhìn thấy bạn cùng phòng của Nguyên Trạch, nhưng mà tối qua Nguyên Trạch có nói với cô, bạn cùng phòng của anh cũng ở trong phòng KTV, có lẽ chính là Tống Nham Lỗi này. Chúc Yếu phản ứng lại, đánh giá về mặt Trương Giai Giai, trong mắt lộ ra gioia hoạt: "Cậu và cậu ta..."

"Ồ kìa." Mặt Trương Giai Giai đỏ lên, bụm mặt, sau đó nhẹ nhàng chọc chọc khuôn mặt non mềm của Chúc Yếu: "Cậu thật đúng là tiểu quý lâu cá."

Trương giai Giai lại nói: "Tớ cảm thấy tính cách cậu ấy không tệ, vừa rồi còn mang tớ đi chơi game, có thể làm bạn trước."

Tính cách Trương Giai Giai hoạt bát hào phóng, diện mạo cũng không tồi, là loại rất được ưa thích trong đám nam sinh.

Giọng điệu lại chuyển thành ai oán: "Đều tại cậu, ngọt ngào với bạn trai như vậy, làm hại tớ cấp bách muốn thoát FA..."

Một cái bát thật lớn... Cũng may tâm tình Chúc Yếu đang rất tốt, cam tâm tình nguyện cống.

Trong khi nói chuyện phiếm với Trương Giai Giai, Chân Điem bước ra từ phòng vệ sinh, nhìn thấy Chúc Yếu liền tươi cười ngọt ngào chào hỏi: "Yếu Yếu, cậu về rồi."

Nhìn thấy Chân Điem, chuyện tối qua lại lần nữa hiện lên trong đầu, tươi cười của Chúc Yếu chợt nhạt đi, đứng dậy nói: "Chân Điem, tớ có chuyện muốn hỏi cậu."

Diện mạo Chúc Yếu xinh đẹp, ở trường học, đứng nhìn cô phần lớn thời gian đều là đáng vẻ trầm tĩnh ngoan ngoãn, nhưng khi ở cạnh bạn cùng phòng cũng sẽ cãi nhau ầm ĩ... Tính cách rất thích hợp để ở chung. Mà bây giờ, trên mặt bỗng nhiên không có tươi cười, vẻ mặt nghiêm túc làm cho người nhìn sinh ra vài phần ỷ lạnh.

Chân Điem nắm chặt bàn tay, nhẹ nhàng hỏi: "Cái gì vậy?"

"Sao lại thế này?" Trương Giai Giai ngồi trong không khí có hơi không thích hợp, nhìn Chúc Yếu rồi lại nhìn Chân Điem, khó hiểu gãi gãi đầu.

Trong phòng trở nên thật im ắng.

Tầm mắt Chúc Yếu nhẹ nhàng mà chậm chạp xẹt qua mặt Chân Điem, đối diện với đôi mắt cô ta và hỏi: "Hôm qua cậu, đã sớm biết Trần Tiễn cũng ở đó, có phải hay không?"

"Yếu Yếu..." Chân Điem mím mím môi, sắc mặt hơi mất tự nhiên, "Tớ..."

"Người mời khách, chính là Trần Tiễn. Cậu cố ý mang bạn tớ đi. Đúng không?" Cuối cùng tuy có thêm một câu nghi vấn nhưng ánh mắt Chúc Yếu lại rất chắc chắn.

Bầu không khí căng thẳng. Chân Điem chớp mắt vài cái, hốc mắt dần dần phồng hồng, nhỏ giọng nói: "Đúng vậy, nhưng mà..." Cô ta nhìn Chúc Yếu, "Vậy thì sao chứ? Ở đại học, quen biết thêm mấy người bạn không phải là tốt sao? Trần Tiễn chỉ muốn làm bạn với cậu, yêu Yếu, chẳng lẽ thêm một người bạn như Trần Tiễn không tốt sao? Ở Tấn Đại, anh ấy có quan hệ rất rộng..."

Đầu óc Trương Giai Giai đơn giản, vốn sẽ không nghĩ tới chuyện này... Cho rằng hôm qua gặp được Trần Tiễn chỉ là trùng hợp. Không ngờ...

Trương Giai Giai nhú mày: "Đây không phải là cậu gài bẫy Chúc Yếu à? Cậu biết rõ Chúc Yếu không muốn có quan hệ gì với Trần Tiễn."

Tuy Trương Giai Giai cũng tán thưởng Trần Tiễn nhưng tại thời khắc mấu chốt vẫn muốn bên vực người mình.

Chúc Yếu bắt đầu đi: "Cho nên cậu cảm thấy___ làm như vậy thật sự là tốt với tớ?"

Chân Điem lắc đầu, nói: "Rất xin lỗi, là tớ ích kỷ, tớ chỉ là... chỉ muốn làm cho Từ Huy vui vẻ."

Hình thể Chân Điem hơi mập nên cô ta có hơi tự ti, vì thế sau khi có hảo cảm với Từ Huy liền thả tư thái của mình xuống rất thấp. Còn Từ Huy thì vẫn luôn muốn làm tốt quan hệ giữa cậu ta và Trần Tiễn. Chúc Yếu chính là một cơ hội. Cậu ta biết Chúc Yếu là bạn cùng phòng của Chân Điem cho nên mới nhờ cô ta hỗ trợ... Nam sinh mình thích muốn mình giúp đỡ, Chân Điem không cần suy nghĩ đã đồng ý.

Cuối cùng,

"Lại không phải chỉ có mình Trần Tiễn, có rất nhiều người mà, mọi người cùng nhau tụ tập ca hát thôi..."

Nói xong nhìn Trương Giai Giai: "Giai Giai, hôm qua không phải cậu cũng chơi rất vui vẻ à? Nếu không vì tớ, cậu cũng không có cơ hội quen được Tống Nham Lỗi không phải sao?"

Trương Giai Giai nghẹn lời.

Chân Điem lại nói thêm một câu: "Cũng không phải chuyện gì to tát." Lời này là nói với Chúc Yếu, cũng như đang thuyết phục bản thân.

Chúc Yếu không nói chuyện, đôi mắt nhìn Chân Điem thật lâu. Ba nữ sinh ở kí túc xá này cô đều rất thích, lúc mới vừa tiếp xúc đã cảm thấy rất thân thiết. Nhưng có một số người, chỉ

có ở chung thời gian lâu rồi mới có thể hiểu hết hoàn toàn bản tính của người đó. Chân Đằm cũng không phải quá độc ác, tựa như cô ta nói, đây chỉ là một chuyện rất nhỏ, giống như không có hại với ai... Chúc Yếu chậm rãi nói: “Tớ cho rằng, cậu sẽ xin lỗi.”

Ai biết, Chân Đằm căn bản không ý thức được.

Chúc Yếu nói: “Đây không phải việc nhỏ, tớ không muốn có liên quan gì với Trần Tiệp, ở cùng một phòng, các cậu là người biết rõ. Hôm nay cậu có thể vì lấy lòng Từ Huy mà hẹn tớ ra ngoài ca hát, vậy ngày mai thì sao? Cậu hẹn tớ ra ngoài hẹn hò một mình với Trần Tiệp, có phải cũng cảm rất rất tốt hay không?”

Ở trong mắt Chân Đằm, quen với người như Trần Tiệp quả thật là chuyện tốt.

Chân Đằm chợt cười lạnh, nói: “Chúc Yếu, cậu quá ngây thơ rồi... Bây giờ cậu chắc không hiểu, nhưng hai năm sau, có lẽ không cần người khác, chính cậu sẽ chủ động bám theo thôi.” Có ai lại không muốn có bạn trai giống như Trần Tiệp.

“Này!” Trương Giai Giai lờ mờ, xoa eo nhắc nhở một câu: “Lời này hơi quá đấy.”

Chân Đằm vẫn nói tiếp: “... Gia cảnh nhà cậu bình thường, sớm hay muộn cũng sẽ hiểu ra thôi.”

Trong nhà Chúc Yếu có một anh trai, ba thì chờ sắp xếp việc làm, cả nhà chỉ dựa vào người mẹ làm môi giới bất động sản, vừa bước vào đại học nên quy trong tình cảm với bạn trai mà bỏ qua một nam sinh có gia thế như Trần Tiệp, sau này thì sao? Nữ sinh diện mạo xinh đẹp, sao có thể chống lại được những thứ hư vinh cùng vật chất đó?

“Các bảo bối, tớ đã trở về ~” Hà Vi Lam nghênh ngang tiến vào, nhìn thấy tư thế vác ba chân của nhóm bạn cùng phòng, đàn ra, cười nói, “Sao, làm sao thế?”

Hà Vi Lam vuốt cái ót... Không khí này, tại sao lại quái lạ như vậy?

..... Truyện được edit bởi [L.A]_Omerto và đăng tại lustaveland.com

Chúc Yếu làm cứng với Chân Đằm. Hà Vi Lam biết được chân tướng, sau đó nhất chí với Trương Giai Giai đứng về phía Chúc Yếu... Cho dù có thêm nhiều lời đường hoàng hơn nữa thì nói đến cùng vẫn là gài bẫy Chúc Yếu. Tựa như lời Chúc yếu nói, đây là vấn đề nguyên tắc, bây giờ là một phen nho nhỏ, nhưng về sau, không chừng còn gài bẫy lớn lớn bé bé.

Chân Đằm căn bản không ý thức được bản thân đã làm sai, hoặc là, cô ta không muốn thừa nhận chính mình đã làm sai.

Đại học khác với cao trung, các hoạt động đều lấy phòng ngủ làm đơn vị, có thể nói... Thành viên trong phòng ngủ, chính là quan hệ thân thiết nhất ở đại học.

Sau này còn phải ở chung nhiều năm. Dưới hoàn cảnh như vậy, Chân Đằm xin lỗi kí túc xá.

Chân Đằm dọn ra khỏi phòng ngủ, bạn thân của Hà Vi Lam là Cát Thiển Phi tiến vào. Cát Thiển Phi nhớ tới lúc ấy ở kí túc xá mình gục ngã trước sắc đẹp của bạn trai Chúc Yếu, còn có chút xấu hổ, nhưng mà tính cách của cô và Hà Vi Lam rất giống nhau, đều là những chị đại vô cùng thích chăm sóc người khác, sau khi ở chung vài ngày liền bắt đầu lộ ra bản tính.

Đêm đen gió lớn, dẫn dắt những thành viên trong kí túc xá xem phim cảm.

Sau khi kiểm tra phòng ngủ xong, Cát Thiển Phi khua tay sờ sờ tay nhóm bạn cùng phòng: “Tối tối tối, cho các cậu xem đồ tốt.”

Trương Giai Giai mới vừa sấy tóc xong, tóc trên đỉnh đầu theo kiểu Kim Mao Sư Vương, thò lại gần: “Có bảo bối gì?”

Cát Thiển Phi triệu tập đám bạn cùng phòng xong, “Tít” một tiếng ấn nút gửi đi... Tiếp đó hình ảnh chiếu ra quả thật là mãn nhãn trước sau như một trong điện ảnh.

Nhìn thấy tên của phim nhựa, Trương Giai Giai che miệng, đôi mắt tròn to, ép tiếng nói đến rất nhỏ: “Oa! Đây không phải là cuộn phim bị cấm hot nhất trước kia hay sao?”

Chúc Yếu quay đầu nhìn Trương Giai Giai.

Trương Giai Giai giải thích: “Chính là bên trong có rất nhiều cảnh giường chiếu... Trước kia tớ còn muốn xem nhưng tìm nửa ngày cũng không thấy tài nguyên.”

Chúc Yếu mới vừa tắm rửa xong, trên người mặc đồ ngủ cotton, vừa nghe Trương Giai Giai giải thích xong đã biết cuộn phim này... Vì thế xấu hổ nhớ tới bản thân: “Tớ đi giặt quần áo.”

“Đừng nha.” Cát Thiển Phi ấn bả vai nhỏ gầy của cô xuống, nhỏ giọng hỏi: “Chẳng lẽ các cậu... đều không tò mò sao?”

Nữ sinh đại học chưa từng trải qua loại chuyện như vậy sẽ hoặc nhiều hoặc ít ôm tâm tò mò. Chỉ là trình độ thể hiện khác nhau, có người luôn treo bên miệng, hồ hoán muốn dẫn bạn đi tìm tài nguyên; có người thận thung, chỉ dám lên lên xem, còn có một bộ phận người nhát gan, chỉ dám nghĩ chứ không dám xem.

Chúc Yếu bỗng nhiên yên tĩnh lại, chờ khi cô kịp phản ứng thì phim đã bắt đầu rồi...

Kế tiếp, tất cả người trong phòng ngủ đều không nói chuyện, mãi cho đến đêm khuya tĩnh lặng, bốn vị nữ sinh mới mặt đỏ tai hồng mang các loại suy nghĩ nằm trên giường.

Phòng ngủ đã tắt đèn, điều hòa nhẹ nhàng thổi.

Chúc Yếu bình thường chỉ cần dính tới gối đầu là có thể ngủ nay lại nằm ngửa mặt, đôi mắt trong trẻo tinh táo.

Đêm khuya yên tĩnh.

Hà Vi Lam bỗng nhiên mở đề tài: “Các cậu cảm thấy... yêu bao lâu thì có thể làm chuyện đó.”

Đề tài thận thung nhưng lại làm cho người ta tự hỏi không thôi.

Trương Giai Giai nghĩ nghĩ: “Xem người đó thế nào, nếu là người cậu thích thì mới vừa ở cùng nhau cũng làm được... Chỉ cần làm tốt biện pháp an toàn là được rồi.”

Biện pháp an toàn? Chúc Yếu bỗng nhiên nhớ tới áo mưa cái thứ hai nửa giá mà dạo cửa hàng tiện lợi cùng Nguyên Trạch ngày đó, trong lòng thận thung...

“Phòng ngủ của chúng ta, chỉ có Yếu Yếu là có bạn trai nh?” Cát Thiển Phi sâu kín nói một câu.

Trương Giai Giai hi hi nở nụ cười.

Tiếng cười quá mờ ám, Chúc Yếu không nhìn được đồ mặt, kéo chăn mỏng lên mặt, che lại nửa khuôn mặt, ồm ồm nói: “Tớ với Nguyên Trạch thật sự không có.”

Nam nữ thành niên, cảm tình giữa bạn trai và bạn gái vẫn rất tốt, hai người thuê phòng ở bên ngoài, ở chung một gian phòng, vậy mà còn quy củ ngủ hai giường. ... Định lực tốt thật sự.

Trương Giai Giai bỗng nhiên nhớ tới bạn trai cũ hồi còn cao trung, lúc mới yêu nhau, cuối tuần hẳn đã hẹn cô đi thuê phòng, động một cái là ôm ấp hôn hít, sờ tới sờ lui. Nói đến bạn trai cũ, Trương Giai Giai trào phúng: “Nói rất đúng, hôn một cái, hôn hôn rồi lại sờ ngực bà đây...”

Chúc Yếu tỉnh té nghe Trương Giai Giai miêu tả mà mặt cũng nóng bừng theo.

“___ Cái đó nói thế nào cũng là thật đó, càng không phải là đất dẻo cao su.” Trương Giai Giai vẫn còn đang oán giận.

“Phụt...” Hà Vi Lam bật cười.

Cát Thiển Phi bắt đầu giảng đạo: “Thực sắc tính dã[1]. Nam sinh mười tám mười chín tuổi thể lực là tốt nhất, nếu lớn tuổi rồi, thân thể sẽ là con đường đi xuống sườn núi...” Đối với phương diện này, cô dường như rất có quyền uy, “Những bộ tiểu thuyết ngôn tình nam chính một đêm bảy lần, thật ra có tồn tại, nam sinh ở giai đoạn cao trung đại học này, thể lực quả thực là hùng lực như muốn nổ tung.”

[1]Thực sắc tính dã: Thức ăn và sắc dục là bản năng của con người.

Trương Giai Giai than nhẹ một tiếng: “Dù sao cũng là lần đầu tiên, tớ nhất định phải hiến nó cho người tớ thích nhất. Cho dù cuối cùng không ở bên nhau nhưng cũng sẽ không để lại tiếc nuối.”

Chúc Yếu vẫn luôn trầm mặc chợt hỏi một câu: “Vì sao đến cuối cùng lại không ở bên nhau?”

Trương Giai Giai cười cười một cái, nghiêng thân mình, gổ đầu nói: “Người yêu vườn trường mấy đôi có thể đi đến cuối cùng...” Ngừng một chút, có lẽ nghĩ tới Chúc Yếu và Nguyên Trạch nên lại nói, “Đương nhiên, Yếu Yếu, cậu và bạn trai cậu không giống như vậy, từ cao trung lên đại học, tình cảm ổn định đến thế, nhất định sẽ bền lâu.”

Chúc Yếu mờ mịt “Ừ” một tiếng...

Cô lẳng lẳng nhìn ván giường trên đỉnh đầu, căn bản không nghĩ tới, một ngày kia sẽ chia tay với Nguyên Trạch. Trong nháy mắt Nguyên Trạch nắm lấy tay cô đó, cô đã nghĩ sẽ cùng anh đi hết cuộc đời này.

Giường đệm chấn động, Cát Thiển Phi bỗng nhiên thò đầu xuống, nói với bên dưới: “Yếu Yếu, bạn trai cậu học y, tốc độ tay chắc là rất nhanh nhỉ?”

Trương Giai Giai cười rộ lên, giường bắt đầu “Kêu kẹt” run rẩy có tiết tấu, nói: “Cậu thật đáng khinh___”

Mặt Chúc Yếu đỏ lên, không nói chuyện.

.....Truyện được edit bởi [L.A]_Omerto và đăng tại lustaveland.com

Hôm nay là cuối tuần, Chúc Yếu đang ở tiệm trà sữa gần đây với Nguyên Trạch, hai người ngồi đối mặt nhau, cầm di động, cúi đầu chơi game.

Mới vừa bắt đầu là Trương Giai Giai với Tống Nham Lỗi chơi hai người, trình độ của Tống Nham Lỗi không tồi, nhưng Trương Giai Giai lại rất biết cách gài bẫy, hai người thua thắng thắng thua hơn nửa ngày cuối cùng rốt hạng.

Vì thế Trương Giai Giai đã lôi kéo thêm Chúc Yếu và Nguyên Trạch...

Trình độ của Chúc Yếu không khác Trương Giai Giai là bao, đều rất biết chơi đào hố. Cũng may còn có Nguyên Trạch, mỗi lần đều kéo rất tốt, Chúc Yếu chơ xe tăng bảo vệ anh, cứ theo tiết tấu của anh mà thoải mái nằm chờ thắng.

Lúc trước Nguyên Trạch chưa từng tiếp xúc với trò chơi này, thể nhưng người thông minh học cái gì cũng đều nhanh. Chỉ cần chơi mấy ngày thì trình độ đã đủ để dụ thêm bạn gái.

Mà giờ phút này, điện thoại của Chúc yếu một lần nữa lại tới đi.

Trong lúc đợi nhận vật trò chơi sống lại, Chúc Yếu uống một ngụm trà sữa, nhìn về phía giao diện trò chơi___ Nguyên Trạch điều khiển nhân vật của mình lưu loát không chút hốt hoảng nào, rất có loại cảm giác ‘Thập bộ sát nhất nhân, thiên lý bất lưu hành’ [2] quen thuộc... Qua một hồi chiến đấu theo tổ đội thì phe bọn họ bên này chỉ còn dư lại một mình Nguyên Trạch.

[2]Thập bộ sát nhất nhân, thiên lý bất lưu hành: là một câu thơ trong bài Hiệp Khách Hành do Lý Bạch sáng tác vào thời Đường. Dịch nghĩa: mười bước nhưng chém giết một người, ngàn dặm hành trình, không người có thể kháng cự.

Chúc Yếu nhẹ nhàng buông di động, đôi mắt nhìn về phía Nguyên Trạch. Thấy anh hơi cụp lông mi tạo ra hai cái bóng trên làn da trắng lạnh, càng tăng thêm vẻ tuấn dật nho nhã, có một loại cảm giác an toàn tĩnh lặng của năm tháng.

Mà đôi tay cầm di động, ngón tay thon dài, khớp xương đan xen rõ ràng, động tác linh hoạt mau lẹ...

Nhìn chằm chằm đôi tay kia, trong đầu Chúc Yếu bỗng nhiên hiện lên lời Cát Thiển Phi nói.

Vì thế cô buột miệng thốt ra: “Nguyên Trạch, tốc độ tay của cậu thật nhanh.”

Tay Nguyên Trạch run lên.

Nhân vật điều khiển đứng im tại chỗ một giây, sau đó bị quân địch ngồi xổm trong bụi cỏ đánh lên, còn bị quân ẩu đến chết.

Tác giả có điều muốn nói:

Hôm nay tiểu công chúa gia cảnh thường thường

Cùng với tốc độ tay của thái phó==

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Thuê nhà

Trong thời gian học đại học, Chúc Yếu và Nguyễn Trạch gần như lúc nào rảnh đều ở bên nhau.

Giống như các cặp tình nhân vườn trường khác, đi dạo, xem phim, nếm đồ ăn ngon... Cả người cứ như rơi vào vại mật, còn sợ bò không ra nổi. Khi Chúc Yếu còn mơ màng ngây thơ thì năm nhất đại học đã vội vàng kết thúc.

Đào mất một cái đã nghênh đón năm thứ hai đại học.

Khi học đại học năm hai, các loại khóa học chuyên nghiệp, hai người dần dần bắt đầu trở nên bận rộn. Nhưng cho dù có bận đến đâu thì Nguyễn Trạch vẫn sẽ bớt ra thời gian để ở cùng cô. Chỉ đơn giản nắm tay tản bộ cũng đều có vẻ ngọt ngào hết sức.

Dáng vẻ hai người như hình với bóng liên tiếp bị chụp được thê lên diễn đàn Tieba của trường.

Khi ảnh chụp chung Nguyễn Trạch và Chúc Yếu xuất hiện, quần chúng ăn dưa trên diễn đàn Tieba không bao giờ còn ghép đôi Chúc Yếu với Trần Tiệp nữa... Ánh mắt giữa đôi tình nhân quá ngọt ngào, đến ngay cả không khí xung quanh cũng ngọt ____ Người mù cũng nhìn ra được, tình cảm của bọn họ vô cùng tốt.

Sau đó lại bới ra được việc hai người đã từng là bạn học cùng lớp, lại còn ngồi cùng bàn, tất cả mọi người đều sôi nổi phát phát tay, tò vè: Giải tán.

Cũng có người biết chuyện lại cảm thấy hai người sẽ không đi xa được, không chừng ngày nào đó sẽ chia tay, nên chờ xem drama.

Mà Nguyễn Trạch, từ khi vào Tấn Đại anh đã được nhất trí bình chọn là nam thần của Tấn Đại.

Lúc ấy ứng cử viên còn có Trần Tiệp của khoa pháp luật. Kiểu dáng hai người tương tự nhau, tuy Nguyễn Trạch đã có bạn gái nhưng khi có kết quả phiếu bầu, anh vẫn vượt xa Trần Tiệp một đoạn lớn.

Quan hệ giữa hai người, rất có loại cảm giác định mệnh ‘Đã sinh Du, sao còn sinh Lượm’.

Sau một trận bóng rổ, Nguyễn Trạch đối đầu với Trần Tiệp, giương cung bạt kiếm, cuối cùng nghiền áp tất thắng; còn có trong một cuộc thi biện luận, hai người đều lười xán liên hoa[1], tài tình nhảy bèn, một trận đấu khẩu, khoa y học vậy mà lại thắng khoa pháp luật, chuyện này đối với học viên khoa luật mà nói, quả thực là si nhục.

Tất cả sinh viên Tấn Đại đều biết rõ trong lòng, Nguyễn Trạch từ trước đến nay vẫn đậm phong kinh bầy giờ lại đơn độc nhắm vào Trần Tiệp, cũng bởi vì Trần Tiệp đã từng chọc gậy bánh xe...

[1]Lười xán liên hoa: là một điển cố của Trung Quốc, ý hình dung những người mồm miệng lạnh lợi, giỏi ăn nói và văn thơ đẹp đẽ như hoa sen.

Tiểu công chúa ngoan ngoãn ở góc tường không hề có dính líu gì với Trần Tiệp nữa, cho dù có ngẫu nhiên gặp nhau ở trường thì cũng không chào hỏi gì. Mà Trần Tiệp cũng không quán lấy cô.

Kết thúc năm hai đại học rồi đến nghỉ hè, Tường Điềm Nha và Trình Gia Úy không trở lại thành phố Tấn mà ở lại thành phố S làm việc bán thời gian.

Khoảng thời gian trước, Tường Điềm Nha và Trình Gia Úy cãi lộn rồi chia tay, được mấy ngày lại hòa thuận như trước.

Lúc Video call, Tường Điềm Nha nói dự tính sắp tới cho cô biết: “... Lên năm ba tớ tính dọn ra ngoài ở chung với cậu ấy, gần đây đang tích góp tiền rồi, chờ tích đủ tiền thuê nhà và phí sinh hoạt sẽ ra ngoài ở.”

Chúc Yếu gợn di động, nhìn Tường Điềm Nha tươi cười trong màn hình, tâm trạng rối bời, không biết đang nghĩ gì.

Mặt Tường Điềm Nha đầy ý cười: “Tớ và cậu ấy đã lên kế hoạch hết rồi, chờ tốt nghiệp xong sẽ đi lấy giấy chứng nhận, đến lúc đó trở lại thành phố Tấn...”

Sau đó là kế hoạch mua phòng, sinh con, đi làm... Cuộc sống tương lai đều đã được lên kế hoạch xong, là tương lai thuộc về hai người họ.

Oa.

Chúc Yếu kinh hô trong lòng, cũng kích động theo. Nghĩ đến điều gì, cô lo lắng hỏi: “Vậy chỗ mẹ Trình Gia Úy thì sao?” Rào cản giữa tình yêu của Trình Gia Úy và Tường Điềm Nha xuất phát từ người mẹ bá đạo của hắn. Cả hai đều là người phụ nữ quan trọng nhất của Trình Gia Úy, hắn bị kẹp ở giữa, khó xử là điều khó tránh khỏi.

Tường Điềm Nha cười: “Cậu cũng biết mà, mẹ cậu ấy gửi gắm kì vọng cao với cậu ấy, năm ba cao trung tớ và cậu ấy yêu đương, ấn tượng của mẹ cậu ấy với tớ không được tốt...” Nói xong giọng của cô nhẹ đi nhiều, “Tháng trước tớ về thành phố Tấn lại gặp được mẹ cậu ấy, những thái độ với tớ rất tốt.”

Chúc Yếu gật gật đầu, vui vẻ thay bạn tốt: “Vậy là tốt rồi.”

Nói xong, Tường Điềm Nha thuận miệng hỏi một câu: “Cậu với lớp trưởng thì sao? Tớ có bạn ở Tấn Đại đó, nghe nói hai người chính là đôi tình nhân vườn trường ngọt ngào nhất Tấn Đại.”

Nó đến Nguyễn Trạch, trong lòng Chúc Yếu phát ngọt. Cô mỉm cười, trả lời: “Cậu ấy năm ba cũng tính thuê nhà ở bên ngoài... Nguyễn Trạch nói, bạn cùng phòng của cậu ấy quá lòi thối.” Nhớ tới chuyện này, Chúc Yếu lại buồn cười.

Cô biết ba bạn cùng phòng của anh, trong đó chơi quen nhất là Tống Nham Lỗi.

“Vậy còn cậu?” Tường Điềm Nha hỏi.

Chúc Yếu chớp chớp mắt: “Cái gì?”

Tường Diễm Nha trầm mặt, ánh mắt mờ ám liếc về phía cô, thong thả mở miệng: “Chẳng lẽ cậu không muốn... sống chung với lớp trưởng?”

Sống chung... Chúc Yếu đàn ra. Cô thật sự không nghĩ tới, lúc đầu: “Chúng tớ...”

Cô muốn nói, bọn cô mới chính thức yêu nhau chưa được bao lâu, nhưng đột nhiên tính lại, cũng đã được ba năm rồi. Hình như... rất lâu rồi.

Vì thế Chúc Yếu đành phải nói: “Không nghĩ tới, Nguyên Trạch cũng chưa từng đề cập... Tớ cảm thấy như bây giờ cũng khá tốt.” Ở trường học gặp mặt rồi hẹn hò, đã rất tốt.

“Cũng đúng.” Tường Diễm Nha nói: “Lớp trưởng so với tên thối nhà tớ thì đáng tin cậy hơn nhiều, cậu ấy là người có kế hoạch như vậy thì chuyện tương lai nhất định đã nghĩ kỹ hết rồi. Khi nào nên làm cái gì, trong lòng tự khắc rõ.”

Chúc Yếu cong môi, nhẹ nhàng gật đầu “Ừ” một tiếng.

Chờ đến khi kết thúc Video call, Chúc Yếu buông đi động, nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng đột nhiên sinh ra mê mang.

.....Truyện được edit bởi [L.A]_Omerto và đăng tại lustaveland.com

Mới vừa khai giảng năm ba, Trình Gia Úy và Tường Diễm Nha liền dọn vào chung cư đã thuê xong trước đó. Là một phòng ở rất đơn giản, hai người ở vẫn còn khá rộng rãi... Ngày dọn nhà mới kia, Chúc Yếu mới vừa ở ngoài rạp chiếu phim chờ phim chiếu cùng với Nguyên Trạch.

Tường Diễm Nha gọi video call tới, chuyển camera sau cho cô thấy nhà mới của bọn họ ____ Trang trí đều dựa theo sở thích của Tường Diễm Nha.

Phía sau, Trình Gia Úy đang dọn cái rương cũng chào hỏi với bọn họ.

Video tham quan nhà mới của bọn họ xong, Chúc Yếu cắt điện thoại đi động, trên mặt còn tràn đầy tươi cười, xoay đầu nhìn Nguyên Trạch ở bên cạnh, nói: “Động tác của của bọn họ thật nhanh, vừa quyết định muốn thuê nhà xong đã thuê được... Nghe Tường Diễm Nha nói, chỉ trong kì nghỉ hè ngắn ngủi mà bọn họ đã tích góp đủ tiền thuê nhà.”

Nguyên Trạch đưa bắp rang cho cô, nói: “Trình Gia Úy vay tiền của tôi.” Hắn và Tường Diễm Nha đều là người có tính xài tiền phung phí, làm sao có thể tích góp nhiều tiền nhanh như vậy.

Nhận lấy hộp bắp rang, Chúc Yếu sừng sốt, nhìn anh, môi hồng phớt hê mở: “Cậu rất có tiền à?”

Nguyên Trạch không phải cũng bằng tuổi với bọn họ sao? Tích tiền từ đâu vậy?

Đáy mắt Nguyên Trạch ôn hòa nhìn khuôn mặt non mềm của tiểu công chúa, vuốt tay sờ gương mặt cô, nói: “Cũng tạm, có tích góp một chút.” Bắt đầu từ ngày đó gặp được cô ở Hành Trung, anh cũng đã bắt đầu nghĩ cách kiếm tiền.

“Vậy sao...” Chúc Yếu nhón bắp rang, đôi mắt cong cong, như suy tư điều gì, nói: “Tớ cũng muốn cố gắng kiếm tiền.”

Cô cũng muốn, góp một phần sức lực vì tương lai.

Nguyên Trạch cười một cái, xoa nhẹ tóc cô: “Sắp bắt đầu rồi, chúng ta vào thôi.”

..... Truyện được edit bởi [L.A]_Omerto và đăng tại lustaveland.com

Sau khi xem phim xong trở lại phòng ngủ, Chúc Yếu chia xiên nướng cho nhóm bạn cùng phòng, Trương Giai Giai ngồi thấy mùi liền nhào tới, chớp lấy cây xương sườn bắt đầu gặm. Ăn thật lung, thuận miệng hỏi một câu: “Tớ nghe Tống Nham Lỗi nói, học kì này bạn trai cậu sẽ thuê nhà ở bên ngoài... Tớ cứ nghĩ hôm nay cậu sẽ không trở lại đó.”

Quan hệ giữa Trương Giai Giai và Tống Nham Lỗi ở năm nhất không tồi, yêu nhau được một thời gian, hai người cảm thấy tính cách như vậy thích hợp làm anh em hơn cho nên đã chia tay làm bạn. Sau đó vậy mà càng tự nhiên hơn khi làm người yêu.

Chúc Yếu nhẹ nhàng “A” một tiếng, vẻ mặt hơi hoảng hốt... Giống như, tất cả mọi người đều cảm thấy cô và Nguyên Trạch rất thân mật.

Nhưng mà...

Chúc Yếu nói: “Cậu ấy không nói.”

Từ trước đến nay Nguyên Trạch không ám chỉ phương diện kia với cô, một lần cũng không. Trừ phi là tình huống đặc thù giống với lần khai giảng đó, bằng không anh tuyệt đối sẽ không đề mình ở ngủ ở bên ngoài.

Tình cảm của Chúc Yếu và Nguyên Trạch rất tốt, Trương Giai Giai cũng không nghĩ nhiều, chỉ khen Nguyên Trạch: “Nam sinh có trách nhiệm như vậy thật sự không nhiều lắm, quan trọng là còn đẹp trai như vậy... Mỗi lần nhìn thấy ánh mắt bạn trai cậu nhìn cậu, tớ đều hâm mộ muốn chết.” Nói xong còn huyet gió, “Tới khi nào tớ mới thoát FA đây.”

Trong lòng Chúc Yếu vui sướng, nở nụ cười. Đúng thế, bạn trai tốt như vậy, là của cô.

Tiếng chuông đi động vang lên, Trương Giai Giai buông que nướng, rút tờ khăn giấy lau tay, tiếp điện thoại.

Chúc Yếu xách túi nhỏ mới mua đến vòi nước để rửa, tiếng nước ào ào, ánh sáng trong suốt của quả nho hiện lên trong chậu nhựa, được rửa sạch sẽ.

Rất xa, có thể nghe âm thanh Trương Giai Giai đang gọi điện thoại ở ban công, tiếng nói tức giận hỗn loạn, sau đó là giọng trấn an...

Gọi điện thoại thật lâu, Trương Giai Giai trở lại phòng ngủ, “Bộp” một tiếng vỗ điện thoại lên mặt bàn, bực bội nắm tóc nói: “Thật là tức chết rồi!”

Cát Thiển Phi còn đang buồn ngủ bò xuống từ giường trên, cùng ăn nho với Chúc Yếu, nhìn dáng vẻ Trương Giai Giai, quan tâm hỏi một câu: “Sao vậy?”

Trương Giai Giai xoa eo, tức giận nói: “Tớ đã nói cho các cậu biết về em họ tớ rồi nhĩ?”

“Ừm...” Cát Thiển Phi đàn độn gật đầu: “Chính là cô em họ đang theo đuổi nam thần kia phải không?”

Trương Giai Giai: “Đúng vậy.”

Em họ của Trương Giai Giai từ nhỏ đã yêu thầm con trai nhà hàng xóm. Nghe nói cậu trai kia là học bá, giá trị nhan sắc cũng rất cao. Quan hệ giữa trường bối hai nhà cũng không tệ, nam thân kia ngày thường rất quan tâm em ấy, nhưng đằng sau sự quan tâm ấy...

Em họ vẫn luôn yêu thầm nam thân, lúc chia ban ở cao trung, vì muốn ở bên nam thân mà em ấy lặng lẽ chọn bạn khoa học tự nhiên mà bản thân không am hiểu, sau đó lại học đại học cùng một thành phố với nam thân. Nam thân trước đó có quen bạn gái, hai người chia tay sau khi thi đại học. Sau khi chia tay, nam sinh kia ở thành phố xa lạ, sớm chiều ở chung với em họ này, cứ tự nhiên như vậy ở bên em ấy...

“Lúc mới bắt đầu, tớ còn vui vẻ thay em ấy. Ngày xác định quan hệ đó, cậu có biết em ấy vui sướng cỡ nào không? Nam thân hôn em ấy làm em ấy sung sướng đến nỗi cả người đều muốn bay lên.”

Trương Giai Giai gần như chứng kiến hết quá trình yêu thầm khúc khuỷu của em họ này... Cũng từng khuyên em ấy chia tay vô số lần. Nhưng khi nhìn thấy em ấy vui sướng lúc thành công, cô cũng thiết tình hi vọng vị nam thân kia có thể quý trọng em ấy thật tốt.

“... Khoảng thời gian quen nhau kia, hai người bọn họ ở chung rất tốt. Hơn nữa nam sinh kia còn rất quân tử, quen nhau nửa năm cũng chưa từng đụng chạm em họ tớ, tớ còn tưởng đây là khổ tận cam lai[2]... Ai ngờ, tên khốn nạn kia vậy mà lại yên lặng nổi lại tình xưa với bạn gái cũ.”

[2]Khổ tận cam lai: đau khổ qua đi, hạnh phúc sẽ đến.

Trương Giai Giai nghiêng răng nghiêng lợi, bỗng nhiên nổi giận, “Bây giờ nghĩ lại, làm gì có cái gì là quân tử? Rõ ràng là sợ phải chịu trách nhiệm.”

Người lớn hai nhà đều quen biết nhau, em họ lại là người mà ba mẹ nam thân nhìn lớn lên, quen nhau thì quen nhau, nhưng nếu thật sự phát sinh quan hệ cùng em họ, vậy lúc em gái làm lớn lên, nhất định phải chịu trách nhiệm.

Bởi vì đến lúc đó không tiện chia tay cho nên khi mới yêu nhau mới không phát sinh quan hệ gì.

“Cái, cái gì?” Chúc Yếu sững sờ, trong lòng có loại cảm giác khác thường không tên.

Trương Giai Giai nói: “Lúc trước cậu ta ở bên em họ tớ chẳng qua cũng bởi vì thành thị xa lạ, sinh ra một loại ý lại của bạn bè an ủi nhau... Còn nói thật ra lúc mới quen nhau đã hối hận, vẫn luôn muốn nói chia tay, nhưng quan hệ giữa hai người tốt như vậy, lại chỉ xem em ấy như em gái, cho nên luôn nói không ra lời được.”

Cát Thiên Phi phi nhỏ: “Đúng là cận bã.”

“Còn không phải sao.”

Trương Giai Giai nhớ tới em họ vừa rồi khóc thút thít nước mắt, trong lòng khó chịu: “Không quá phận cũng tốt, cô bé ngốc này coi như là hoàn toàn hết hy vọng.”

Trương Giai Giai nghiêng răng nghiêng lợi mắng mắng tên cận bã kia. Tay Chúc Yếu捏 quả nhỏ, trong lòng chợt dâng lên một nỗi bất an. Cô không hề suy nghĩ, yên lặng nhét quả nhỏ vào trong miệng...

“Yếu Yếu, cậu không nhà hạt.” Cát Thiên Phi nhắc nhở một câu.

A? Chúc Yếu hơi hoảng thần, khi phục hồi lại tinh thần, quả nhỏ đã bị nuốt xuống. Cô cong cong khóe miệng, giọng điệu thoải mái nói: “Không để ý.”

Chúc Yếu không muốn hỏi về đề tài như vậy, chỉ là có đôi khi suy nghĩ sẽ không chịu khống chế. Mãi cho đến buổi tối, Chúc Yếu nằm trên giường chơi di động, mở đến bảng tin bạn bè WeChat.. Bạn bè của cô không nhiều lắm. Lên đại học, tuy có kết bạn rất nhiều, có cùng lớp, cùng khoa, cũng có khoa khác, nhưng quan hệ đều bình thường, không thể nói là tốt.

Chậm rãi lướt vòng bạn bè, bất tri bất giác, cô lướt tới bài của Trương Diễm Nha đăng hai giờ trước:

“Tuổi còn trẻ mà có cuộc sống hoàn mỹ, tươi đẹp rồi.”

Trong ảnh là Trương Diễm Nha và Trình Gia Ủy cùng với con mèo mập mạp màu vỏ quýt trong lòng.

Chúc Yếu nhìn ảnh chụp, nhận không được cười khê ra tiếng, xoay người, nhẹ nhàng like một cái cho bạn tốt.

Like xong, Chúc Yếu rời khỏi giao diện WeChat, đặt điện thoại cạnh người, duỗi tay kéo kéo chăn mùa hè hơi mỏng...

Mới vừa buông di động, nó bỗng nhiên lại sáng lên. Chúc Yếu nghiêng mặt, nhìn thông báo hiển thị trên màn hình di động liền chốc chốc mở ra.

Là Nguyên Trạch gửi tin nhắn tới: [Không ngủ được à?]

A? Tại sao anh lại biết cô chưa ngủ, Chúc Yếu nhìn biểu tượng của anh, trong lòng phỉếm ngọt, ngoan ngoãn trả lời: [Ngủ mau đây.]

Nguyên Trạch hàn huyên vài câu với cô, sau đó nói, bộ phim lúc trước cô rất muốn xem kia, anh đã nghĩ cách lấy được đĩa nhựa... Chúc Yếu nhìn chằm chằm tin nhắn WeChat, nhẹ nhàng cắn môi, hình như ý thức được cái gì, sau đó thật cẩn thận trả lời: [Cậu nói... ngày mai đến chỗ cậu?]

Nguyên Trạch đáp: [Công chúa không muốn cùng nhau xem sao?]

Muốn! Chúc Yếu bỗng nhiên ngồi bật dậy, khóe miệng vênh lên, nhanh chóng trả lời: [Muốn xem.]

[Được, vậy ngày mai tôi tới đón cậu. Đi ngủ sớm một chút.]

Ừ ừ ừ.

Tâm tình phiền muộn biến thành hư không, Chúc Yếu ngoan ngoãn đáp ngủ ngon rồi ôm di động nhắm mắt ngủ. Chỉ là... Tâm tình phấn khởi, có chút không ngủ được. Chúc Yếu trần trọc, mỉm cười trộm, không biết qua bao lâu mới mơ mơ màng màng ngủ.

Hôm sau, Chúc Yếu rời giường, tắm rửa rồi gội đầu, thay váy liền thân vào, còn trang điểm sưng sưng, uốn tóc. Chúc Yếu ít dùng máy uốn tóc nên lòng bàn tay bị nóng. Có hơi đau, nhưng sau khi uốn xong, nhìn bản thân xinh đẹp trong gương, lại nhận không được lộ ra tươi cười.

Trương Giai Giai - người không có bạn trai, đầu bù tóc rối bước ra, gãi gãi một đầu tóc dài rối tung, hỏi: “Lại đi hẹn hò?”

Chúc Yếu cười thật ngọt: “Đúng vậy.”

Dọn dẹp xong, Chúc Yếu xách túi xách lên, khi đóng cửa, Trương Giai Giai uể oải nói một câu: “Yếu Yếu, lúc về nhớ mang com chiều cho tớ biết không?”

Tay đang khép cánh cửa của Chúc Yếu dừng lại, khuôn mặt như nhiễm cánh xuân, tinh thần phấn chấn tươi đẹp, đáy mắt sáng trong, khóe miệng cong cong nói: “Tớ hôm nay chắc là không về.”

Cái gì?

Khi Trương Giai Giai kịp phản ứng, Chúc Yếu đã đóng cửa lại rồi.

Cô chớp chớp đôi mắt xong mới cảm khái một câu: Cầu lương có lẽ sẽ đến trễ, nhưng tuyệt đối sẽ không quên đập vào đỉnh đầu mày.

Khi Chúc Yếu chạy chậm xuống lầu, di quản lý kí túc xá đang cắn hạt dưa, nhìn thấy Chúc Yếu, cười khanh khách nói: "Lại đi hẹn hò à?"

Diện mạo Chúc Yếu xinh đẹp yêu kiều, kết hợp Nguyên Trạch tạo thành một đôi tình nhân vườn trường thật đẹp mắt. Dù Nguyên Trạch có chờ dưới lầu bao nhiêu lần đi nữa thì đi cũng không quen mắt được. Mỗi lần nhìn thấy đôi tình nhân nhỏ ngọt ngào như vậy đều nhận không được cảm khái thanh xuân.

"Vâng ạ." Chúc Yếu gật gật đầu, xuyên qua cửa kính, từ xa cũng đã nhìn thấy Nguyên Trạch đứng ở ngoài, cô vẫy vẫy tay với di quản lý kí túc xá: "Hẹn gặp lại đi."

Nụ cười tươi đẹp, làn váy uốn lượn, nam sinh đứng chờ...

Di quản lý kí túc xá dường như bị lây nhiễm cảm xúc, cười nói: "Thật tốt."

Tuổi trẻ thật tốt.

Chúc Yếu vừa thấy Nguyên Trạch đã trực tiếp nhào vào lòng ngực anh, ngửa đầu nhìn.

Nguyên Trạch rũ mắt, đối diện với đôi mắt của tiểu công chúa đang cười trong lòng ngực mình, cúi người dùng chóp mũi cọ cọ mặt cô, nhìn khóe miệng cô không ngừng giờ lên, cúi đầu nói: "Trang điểm?"

Không phải người ta nói... Nữ sinh trang điểm nhẹ thì nam sinh sẽ không nhìn ra được à? Mặt Chúc Yếu hơi nóng lên, đón nhận ánh mắt anh, khe khẽ hỏi: "Đẹp không?"

Nguyên Trạch nhìn cô chăm chú, mỉm cười đáp: "Đẹp."

Ý cười của Chúc Yếu dần dày lên, ôm cánh tay anh, giọng điệu vô cùng nhẹ nhàng: "Đẹp là được rồi."

Nguyên Trạch giờ tay nhẹ nhàng xoa đầu cô: "... Đi thôi."

Ăn cơm trưa xong, Chúc Yếu đến phòng chung cư Nguyên Trạch thuê.

Chung cư ở gần Tân Đại, hoàn cảnh rất tốt, tương đối xa hoa. Chúc Yếu đã tới hai lần, nhưng mà mỗi lần sắc trời hơi muộn một chút thì Nguyên Trạch sẽ đưa cô về trường.

Sau khi vào cửa, Chúc Yếu quen thuộc đổi dép lê... Dép lê là kiểu tình nhân, một xanh một hồng, lúc đó cô cùng Nguyên Trạch đi siêu thị mua.

Nguyên Trạch là nam sinh rất sạch sẽ, từ trước đến nay luôn tự kiểm chế, sinh hoạt cực có quy luật, buổi tối gần như không thức đêm... Anh ở chung cư đơn giản, bố trí gọn gàng, sáng sủa sạch sẽ, hầu như không dính một hạt bụi nào.

Nguyên Trạch mang cô đến sofa ngồi xuống, đẩy quả nho đã được rửa sạch đến trước mặt cô, lại tìm ra mấy túi snack khoai tây, đều là vị ngày thường cô thích nhất.

Sau đó xoay người đến tủ TV lật đĩa nhạc, nghĩ tới cái gì, anh quay đầu lại nói: "Tủ lạnh có nước trái cây mới được ép xong."

"Được." Chúc Yếu nghe vậy lập tức lê dép "Lạch bạch lạch bạch" chạy đến chỗ tủ lạnh, đáng vẻ rất vui sướng.

Chung cư trống trải trong nháy mắt giống như náo nhiệt lên.

Nguyên Trạch nhìn bóng dáng nhỏ xinh của cô, bên môi nhẹ cong lên, sau đó bắt đầu đặt đĩa nhạc.

Chúc Yếu cầm nước trái cây đi tới, nhìn bóng dáng Nguyên Trạch, sau đó đến gần, cúi đầu, nhìn gần kéo dưng đĩa nhạc còn chưa khép lại, đĩa nhạc bên trong được xếp chồng ngăn nắp... Nghĩ tới điều gì, cô hỏi: "Nguyên Trạch, ngày thường cậu... có xem loại phim đó không?"

Tuy đã hình thành thói quen cô sẽ ngẫu nhiên nói trắng ra nhưng có đôi khi Nguyên Trạch cũng không đỡ nổi... Lưng anh cứng đờ, biểu tình trên mặt lại ôn hòa tự nhiên, nhàn nhạt đáp: "Không xem."

"À..."

Chúc Yếu nhấp môi, hơi ngượng ngùng, cúi đầu uống một ngụm nước trái cây để hóa giải xấu hổ giờ phút này.

Cuộn phim tình cảm lần trước làm Chúc Yếu cảm thấy thật hứng thú, do có từ lâu rồi nên không tìm thấy tài nguyên trên mạng.

Chúc Yếu ngồi trên sofa, "Rôm rốp rôm rốp" ăn snack khoai tây, đôi mắt nhìn chăm chăm màn hình TV LCD.

Yên tĩnh thanh thản sau giờ học (giữa trưa), hai người cứ như vậy lẳng lẳng ngồi trên sofa xem phim. Phim dài khoảng ba tiếng đồng hồ. Khi kết thúc phim đã là chạng vạng. Ánh nắng màu vàng quýt xâm chiếm nửa bầu trời, màn hình TV đã chiếu đến hồi kết phim.

Chúc Yếu quay đầu, tầm mắt đột nhiên không kịp phòng ngừa đụng phải Nguyên Trạch.

... Không biết anh đã nhìn cô bao lâu, hoặc là, cũng quay đầu cùng lúc với cô.

Chúc Yếu chớp mắt, nụ hôn của anh hạ xuống. Môi bị anh hôn nhện không được giờ lên... Chúc Yếu cười, hôn thật mạnh đáp lại.

Nguyên Trạch cười, chống lên trán cô, hôn một chút lại một chút, đáy mắt dịu dàng lại ngọt ngào.

Hôn thật lâu, Chúc Yếu hít một hơi, nhện không được bắt đầu luống cuống, do dự nhỏ giọng nói: "Nguyên Trạch, tớ... tớ hôm nay không muốn về trường."

Động tác Nguyên Trạch dừng lại, nhẹ nhàng nhìn cô.

Tìm Chúc Yếu đập thật nhanh, không nhện được nín thở, lại không nhện được nâng mặt lên quan sát phản ứng của anh.

Nguyên Trạch cười một cái, tiếng nói thật mềm nhẹ: "... Được."

Chúc Yếu nhất thời nở nụ cười, ngửa đầu hôn một cái lên cằm anh, sau đó ôm chặt eo anh, dán sát vào anh.

.....Truyện được edit bởi [L.A]_Omerto và đăng tại lustaveland.com

Sau cơm tối, hai người tản bộ ở bên ngoài trong chốc lát. Tay vẫn luôn nắm tay anh, khỏe mỗi giờ lên của Chúc Yếu vẫn không hạ xuống được. Trời rộng tối đen, khi bước vào cửa chung cư, một chớp mắt cửa phòng khép lại kia, Chúc Yếu mới chậm chạp ngốc nghếch cảm thấy ngượng ngùng.

Nguyên Trạch vào phòng ngủ, Chúc Yếu không đi theo vào mà ở phòng khách, ấn điều khiển từ xa chuyển từng kênh từng kênh một.

Rõ ràng vẫn ở chung với nhau như lúc chiều, nhưng tìm lại bắt đầu nảy lên thỉnh thoảng thỉnh thoảng... Chúc Yếu sờ sờ khuôn mặt nóng bỏng, thờ từng chút một.

Kênh truyền hình chuyển đến phim tiên hiệp hot nhất gần đây, Chúc Yếu ngừng lại, đúng lúc Nguyên Trạch từ phòng ngủ đi ra.

Chúc Yếu cười ngẩn đầu, nhìn thấy Nguyên Trạch đang đi lại đây... Trong tay anh, còn có một cái thảm và một cái gối đầu.

Thân hình người đàn ông cao lớn chậm rãi tiến lại gần cô, tiện tay ném gối đầu và thảm lên sofa, nhẹ giọng hỏi cô một câu: "Bây giờ có muốn đi tắm rửa không?"

Về mặt Chúc Yếu cứng lại, tươi cười ngưng lại trong chớp mắt, lại gian nan giờ lên. Cô lần nữa cảm lên điều khiển từ xa vừa mới buông xuống, nhẹ nhàng nói: "Tớ muốn xem TV một lát, cậu đi tắm trước đi."

Nguyên Trạch lẳng lặng nhìn cô, thấp giọng mở miệng: "Công chúa?"

Chúc Yếu một tay chống cằm, nhẹ nhàng ấn điều khiển từ xa, dáng vẻ dường như rất thanh thản. Không nhìn anh, chỉ nhẹ nhàng lầm bầm: "Cậu đi tắm trước đi được không?"

Anh đứng trong chốc lát, đôi mắt tối đi mới chậm rãi nói một câu: "Được, tôi đi tắm trước."

Đôi mắt Chúc Yếu gắt gao nhìn chăm chăm màn hình TV, căn bản không chú ý tới cái gì.

Trong chớp mắt cửa phòng vệ sinh khép lại kia, nỗi bất an ẩn dưới đáy lòng dường như bùng nổ trong nháy mắt, hốc mắt nóng lên, tầm mắt lập tức nhạt nhòa...

Vài phút sau, Nguyên Trạch tắm rửa xong bước ra ngoài.

TV trong phòng khách đã tắt. Tiểu công chúa đã không còn ở. Vô cùng vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi phảng phất như trên đời này chỉ còn lại một người là anh.

Tay đang xoa tóc ướt của Nguyên Trạch nháy mắt cứng đờ, đầu ngón tay có cảm giác lạnh lẽo đến tận xương. Bọt nước ướt sũng lăn xuống từ ngọn tóc, tí tách rơi vào ghế gỗ trên sàn nhà...

Nguyên Trạch bước nhanh đi đến, nhìn thấy trên bàn trà đặt một mẫu ghi chú:

[Nguyên Trạch, tớ quay lại trường.]

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Hồng rồi

Bóng đêm như lụa. Đúng lúc bồn hoa tường vi của tiểu khu nở rộ, hương hoa ngào ngạt lan tỏa trong không khí. Một chút gió đêm thổi đến, tiếng xào xạc vang lên từ đám cây cối.

Chúc Yếu buông thông cánh tay yên lặng ngồi ven bồn hoa, tóc xoắn mềm mại xõa ra, ngọn tóc rũ xuống đong đưa theo gió... Ánh sáng đèn đường mờ nhạt mềm mại chiếu xuống trên mặt đất tạo ra một cái bóng nhỏ.

Nhìn qua thật là loi.

Cúi đầu nhìn chăm chăm giày xăng-dan còn chưa kịp thất xong dưới chân, Chúc Yếu gần như nghĩ không ra, vừa rồi tư thái cô xuống lầu như thế nào. Cô duỗi tay, thất xong giày ở chân trái, lúc muốn thất bên chân phải, làn da nơi đầu gối chợt nóng lên, tựa như có thứ gì rơi xuống... Chúc Yếu sùng sốt, theo bản năng sờ sờ mặt, ướt đầm.

Chúc Yếu yên lặng hít hít cái mũi, nhanh chóng tìm trong túi xách...

Lục lọi túi xách nửa ngày, không mang theo khăn giấy.

Chúc Yếu nhẹ nhàng nức nở, nước mắt "Tí tách tí tách" rơi càng ngày càng nhiều.

Trong túi xách phát ra tiếng di động rung "Ong ong", vô cùng rõ ràng. Chúc Yếu khóc nhìn vào di động, màn hình không ngừng lập lòe, là Nguyên Trạch gọi đến. Tầm mắt bị nước mắt

làm nhòe đi có chút mờ hồ, Chúc Yếu dùng mu bàn tay qua qua lau mặt, nhìn chăm chăm màn hình di động____ Lần đầu tiên, cô không nhận điện thoại của Nguyễn Trạch.

Cô không biết nên nói như thế nào.

Cô không phải loại người không biết xấu hổ... Cô cũng là con gái, cũng sẽ thẹn thùng. Nhưng mà thẹn thùng này còn lâu mới bằng yêu thích cô dành cho Nguyễn Trạch. Có một số việc, Nguyễn Trạch không nghĩ tới, cô có thể nói trước. Dù sao anh cũng thích cô, dù ai chỉ động thì kết quả cũng sẽ giống nhau. Nhưng mà bây giờ, cô bỗng nhiên liên tưởng tới một số chuyện khác...

Cô bắt đầu hoài nghi: Nguyễn Trạch có thật sự thích cô hay không?

Tựa như em họ của Trương Giai Giai và nam thân của em ấy. Khi còn ở Đại Ngụy, cô là công chúa, Nguyễn Trạch là trung thần, anh kính trọng cô. Tối nay, khó tránh khỏi anh sẽ nghĩ tới tình cảm ngày xưa.

... Nếu không có thân phận ở Đại Ngụy, chắc là Nguyễn Trạch sẽ không ở bên cô đâu.

Nghĩ đến đây, Chúc Yếu cảm thấy vô cùng khó chịu.

Có một đôi vợ chồng lớn tuổi đang tập luyện đi ngang qua, nhìn thấy Chúc Yếu ở trong góc, họ dừng bước chân, nói gì đó với người lớn tuổi bên cạnh, sau đó tiến lên, quan tâm hỏi: "Cô bé, cháu sao vậy? Đã trễ thế này rồi đứng ở bên ngoài một mình."

Bà lão đầu tóc hoa râm, tươi cười thật hòa ái.

Chúc Yếu hít hít mũi, giọng nghẹn ngào: "Cháu không sao, bây giờ sẽ lập tức về nhà ạ."

"... Tại sao lại khóc." Mặt bà lão lộ vẻ lo lắng, tiếng nói thả nhẹ hơn một ít, "Bị kẻ xấu ức hiếp sao?"

Chúc Yếu không nói nên lời, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

Bạn già bên cạnh bà lão nhìn di động không ngừng lập lòe trong tay Chúc Yếu, nói: "Cái nhau với bạn trai phải không?"

Chúc Yếu không phủ nhận.

Bà lão như bưng bình, nhẹ nhàng "À" một tiếng, bắt đầu an ủi: "Người trẻ tuổi ấy mà, cãi lộn ầm ĩ là chuyện rất bình thường, có chuyện gì cứ nói rõ ra là được rồi..." Bà còn nói thêm, "Cho dù có tức giận nhưng điện thoại thì vẫn nên nghe, cháu cứ chạy ra như vậy, nhìn xem bạn trai cháu lo lắng bao nhiêu kìa."

"Dạ." Chúc Yếu gật gật đầu, "Cảm ơn bà, cháu biết rồi ạ."

Bà lão lại tiếp tục an ủi vài câu, trước khi rời đi còn không yên lòng mà khuyên nhủ, "Đừng ngồi lâu, trở về sớm chút đi."

"... Vâng ạ." Chúc Yếu nức nở đáp lại.

Khi Nguyễn Trạch tìm được Chúc Yếu, từ xa đã thấy cô ngồi ven bồn hoa.

Làn váy rũ xuống lộ ra đầu gối trắng như tuyết, dưới ánh đèn đường mờ nhạt, bóng dáng kia thon gầy đơn bạc, yếu ớt mà bàng hoàng... Trong nháy mắt kia, nội tâm Nguyễn Trạch mất kiểm soát, hoảng loạn hiếm thấy, không biết nên lấy tư thế ra sao để đến ôm cô.

Đường như cảm ứng được, đầu đang rũ xuống của Chúc Yếu chậm rãi nâng lên, trong nháy mắt nhìn thấy Nguyễn Trạch bước như sau băng về phía cô...

Hốc mắt Chúc Yếu đỏ bừng, há miệng thở dốc, không biết nên mở miệng thế nào, chỉ lung tung xoa đôi mắt. Trong lòng không ổn, thấp thòm lại bất an.

Nguyễn Trạch nhẹ nhàng ngồi xổm trước mặt cô, run rẩy vuốt tay, cẩn thận xoa xoa mặt cô, tiếng nói nhẹ như lông chim: "Ngoan, không khóc..." Lòng bàn tay chậm rãi xẹt qua đôi mắt sưng đỏ của cô. Có lẽ đã khóc thật lâu, khuôn mặt cô đỏ bừng giống như thỏ.

Chúc Yếu nhìn không được nước nỡ, bà vai nhỏ nhỏ cũng rung động theo. Công không nói gì nhìn Nguyễn Trạch.

Anh mới vừa tắm xong, tóc vẫn ướt, có lẽ chỉ tùy tiện mặc vào một cái áo thun rồi vội vàng ra ngoài, nước nhỏ giọt từ ngọn tóc làm ướt cổ áo anh, áo thun màu trắng có mấy chỗ loang lổ vết nước. Rất chật vật. Nhìn mặt anh, Chúc Yếu gất gao cắn môi, nước mắt vẫn không thể kiềm chế được mà dâng lên...

"Tỉ tách" một giọt. Nước mắt nóng bỏng dừng lại nơi kẽ tay, tay thay cô lau nước mắt của Nguyễn Trạch gần không được run lên, tiếng nói rất khàn: "... Đừng khóc, được không?" Anh tự xưng là trấn định, nhưng chỉ duy nhất đối với cô là không có biện pháp nào, đầu trống rỗng trong nháy mắt... Chỉ muốn xin cô, đừng khóc.

Đôi tay Nguyễn Trạch ôm lấy mặt cô, bụng ngón tay cái một chút lại một chút xẹt qua đôi mắt kia, động tác nhẹ nhàng dịu dàng, cúi người, hôn hôn đôi mắt cô, lại hôn hôn chớp mũi phấp phồng bên dưới.

Chúc Yếu khóc đến nổi cả người đều phát run, đôi mắt đối diện anh, ngập ngừng mở miệng: "Nguyễn Trạch..."

"Tôi ở đây."

Cô nhìn không được hỏi: "... Cậu có nghĩ đến tương lai không?" Cô nhìn chăm chăm đôi mắt anh, không muốn bỏ qua bất cứ biểu tình gì trên đó, "Cậu là người có kế hoạch như vậy, nhất định đã dự tính tương lai xong rồi... Tương lai của cậu, có tốt không?" Giọng cô run run, mang theo nghẹn ngào. Trong màn đêm yên tĩnh cô về phá lệ linh hoạt kì ảo lại bất lực.

Cô nắc nhen, hồ hạp cũng không thông thuận, lại bất an hỏi: "Nguyễn Trạch... Chúng ta sẽ chia tay à?"

Anh sẽ chia tay cô à?

Tưởng tượng đến cảnh đó, Chúc Yếu khóc đến nổi thờ hồn hên: "Tôi không muốn chia tay cậu, nhưng nếu ở bên tôi, làm cậu cảm thấy không vui, thì tôi nguyện ý chia tay..."

Tay Nguyễn Trạch khựng lại, đầy mắt hoảng loạn, trái tim như bị người khác gõ vào thật mạnh... Anh không dự đoán được cô sẽ bất an như vậy.

Nguyễn Trạch thuận thế kéo cô vào trong lòng ngực, ôm cô thật chặt, chậm rãi nói: "Không chia tay, chúng ta vĩnh viễn sẽ không chia tay."

Chúc Yếu dựa vào lòng ngực anh: “...Thật sao?”

“Ừ.” Nguyễn Trạch gật gật đầu, bàn tay xoa đầu cô, “Cho dù là tương lai ____”

Nguyễn Trạch cong môi, hôn hôn đỉnh đầu cô, nói: “... Yếu Yếu, chờ tới khi cậu đủ tuổi luật pháp cho phép, chúng ta sẽ kết hôn, được không?”

Chuyện có liên quan đến cô anh luôn suy đi tính lại, thật thận trọng. Mà ngay lúc này đây, anh không muốn bàn khoăn những thứ khác nữa.

Chúc Yếu còn chưa bình ổn lại từ trong cảm xúc bị thương, nghe thấy lời Nguyễn Trạch nói, chợt ngo ngắc. Lông mi ẩm ướt, dính nước mắt... Một lát sau, cô nắm lấy góc áo anh, rầu rĩ nói một câu: “Tớ... tớ không có ý bức hôn.”

Hình như hết khóc rồi... Trái tim Nguyễn Trạch thoáng hòa hoãn lại, cúi đầu, đối diện với đôi mắt đỏ au của tiểu công chúa trong lòng ngực, chống trán với cô, trịnh trọng nói ra từng câu từng chữ: “Là thân cầu hôn công chúa.”

Thật sự quá hấp tấp, anh đã từng nghĩ đến vô số cảnh tượng nhưng lại chưa từng nghĩ tới, sẽ trong loại hoàn cảnh này... Nhìn cô ngốc như vậy, khóe môi Nguyễn Trạch nhẹ cong lên, chớp mũi khẽ cọ cô, “Thần muốn chăm sóc công chúa một đời một kiếp... Sống chung chấu, chết chung huyệt.”

Trong gió đêm, tiếng nói của anh nhẹ nhàng triền miên, thâm tình không thể giấu nổi.

Đến được đây, là trời cao thiên vị anh. Anh đã từng cảm kích vô số lần... Nhưng mà nơi này, chỗ nào cũng tốt, chỉ có một chỗ không tốt, đó chính là ____ Không thể lập tức cưới cô.

Đôi mắt Chúc Yếu chớp chớp, lông mi nhẹ nhàng cọ qua mặt anh. Hô hấp cô run lên, căng thẳng nhắm môi: “Tớ...” Mới vừa khóc xong nên giọng cô có hơi khàn, ngay sau đó hoảng loạn liếm liếm môi, “Cậu... thật sự thích tớ sao?”

Ánh mắt Nguyễn Trạch bắt đặc đi.

Đây là lần đầu tiên anh làm bạn trai người khác, hình như làm một chút cũng không tốt... Vậy mà lại làm bạn gái mình cảm thấy anh không thích cô. Quá không xứng chức. Nguyễn Trạch thờ dài, sau đó coi gương mặt cô như trên bảo mà vỗ về, nhìn mắt cô, trả lời: “Thích khủng khiếp.”

Chúc Yếu lập tức nín khóc mím cười, đôi mắt sáng lấp lánh. Vừa khóc vừa cười, cuối cùng giống như một đóa nhóc đời đường... Cô nhìn không được ôm chặt eo anh, nâng mặt nhìn, tiếp theo giọng điệu sung sướng nói, “Không cần cầu...”

“Cái gì?” Nguyễn Trạch nhẹ nhàng cười.

Giọng cô mang theo ngọt ngào, nói ra một câu: “Tớ muốn gả cho cậu.”

Nguyễn Trạch nở nụ cười, bàn tay đặt trên da thịt trơn nhẵn sau cổ cô, nói: “Đồng ý rồi, đời này, không thể chọn người khác.”

Ở đây, tuy anh bằng tuổi cô, nhưng nếu so về tâm trí, anh nghiêm nhiên sẽ coi mình như trưởng bối của cô. Anh đã thành thực, mà tuổi cô vẫn còn nhỏ, sự mê luyến với mình có lẽ sẽ thay đổi trong tương lai. Đây cũng là vấn đề anh luôn lo lắng... Anh không cách nào tưởng tượng cảnh sau này cô thích người khác, nhưng nếu thật sự như vậy, cô thật sự không thích anh...

Anh muốn chiếm hữu cô, thế nhưng vẫn mềm lòng để lại đường lui cho cô.

Bây giờ, đường lui đã không còn.

____ Đồng ý đi hết quãng đời còn lại với anh, cô không thể chọn người khác nữa.

Chúc Yếu nói: “Tớ mới không cần chọn người khác...” Cho dù là kiếp trước hay là kiếp này, lựa chọn của cô, cũng chỉ có một người là anh.

“Ừ” Nguyễn Trạch mím cười, chậm rãi buông cô ra, kéo lên một góc áo thun cần thận xoa xoa khuôn mặt cô. Cuối cùng anh cúi người hôn xuống môi cô, “Chúng ta trở về đi.”

Chúc Yếu gật đầu.

Nguyễn Trạch đỡ bả vai cho cô đứng lên, lại ngồi xổm xuống, thắt lại nút thắt giày xăng-đan cho cô.

Chúc Yếu lẳng lặng nhìn bóng dáng rộng lớn kia, chú ý tới đầu tóc anh còn ướt... Vừa rồi, anh vậy mà lại thể này ra ngoài. Cô cũng không biết sao lại vậy, có lẽ là do thấy Tường Điềm Nha và Trình Gia Uy đã dự tính xong tương lai, mà Nguyễn Trạch cứ mãi không nói, cũng hoặc do chuyện của em họ Trương Giai Giai làm cô có liên tưởng, còn có... Cô đã ám chỉ đủ rõ ràng, vậy mà anh vẫn muốn ngủ sô pha, trong nháy mắt kia, thẹn thùng và tủi thân đan xen trong lòng cô, làm cô càng thêm bất an. Vài cảm xúc không thể khống chế được.

Bây giờ nhớ lại, Nguyễn Trạch đối với cô tốt như vậy, chuyện anh có thích cô hay không, chẳng lẽ cô còn không cảm nhận được sao? Tại sao bỗng nhiên lại... miên man suy nghĩ.

Sau khi ổn định lại cảm xúc, Chúc Yếu nhớ tới hành vi lúc trước của mình, mặt càng đỏ hơn.

Khi vào thang máy, Chúc Yếu nghiêng đầu nhìn Nguyễn Trạch, về mặt thẹn thùng: “Hôm nay có phải tớ... quá mất mặt hay không?”

Nguyễn Trạch ấn sô tăng xong, nắm lấy tay cô, nói: “Không phải, là tôi không tốt, luôn băn khoăn quá nhiều.”

Chúc Yếu nhấp môi mỉm cười, trong lòng mới thoáng được an ủi đôi chút.

..... Truyện được edit bởi [L.A]_Omerto và đăng tại [lustaveland.com](#)

Lúc trở lại chung cư lần nữa, tâm tình đã biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Sau khi Chúc Yếu vào nhà, việc thứ nhất cô làm chính là vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Đến khi Chúc Yếu nhìn thấy dáng vẻ chính mình trong gương, đột nhiên hoảng sợ... Tuy hôm nay cô có trang điểm nhẹ nhưng vẫn đánh màu và kẻ mắt như thường ngày, bây giờ khóc bù lu bù loa, vành mắt đen sì, đôi mắt vừa hồng vừa sưng... Quá xấu.

Đối mặt với gương mặt này, sao Nguyễn Trạch còn có thể hôn xuống được, còn... cầu hôn?

Khóe miệng Chúc Yếu nhếch lên, mặt bắt đầu nóng, hít sâu vài cái, sờ soạng mặt, sau đó dùng đồ tẩy trang cẩn thận lau mặt. Lúc sắp rửa mặt, Chúc Yếu phát hiện mình không mang dây chun, vội chạy đi tìm Nguyên Trạch...

Trong phòng khách không có ai, chúc Yếu nhìn quanh, cửa phòng ngủ đang mở. Chúc Yếu dẫm dép lê đi vào, gọi anh: “Nguyên Trạch, cậu ____”

Nguyên Trạch đứng cạnh tủ quần áo, xoay người.

Tiếng Chúc Yếu chợt dừng lại, ánh mắt ngờ ngác dừng tại nửa người trên trần trụi của anh... Trong tay anh cầm áo thun, đang chuẩn bị thay quần áo.

Trong nháy mắt kia, máu toàn thân Chúc Yếu dường như đều nhào về phía đầu... Tâm mắt cô dừng lại ở cơ bụng và cơ ngực cường tráng của anh một lát mới nhấp nhấp môi khô khốc, cố gắng làm cho giọng nói của mình nghe vào trở nên tự nhiên một chút: “Tớ muốn hỏi... nhà cậu có dây chun không, tớ muốn buộc tóc.”

Hiển nhiên Nguyên Trạch cũng không đoán được cô sẽ đột nhiên xông vào, trong mắt chợt lóe lên kinh ngạc, nhưng về mặt nhìn qua vẫn bình tĩnh như thường: “Có.”

Sau khi mặc áo thun xong, Nguyên Trạch đi đến mép giường, kéo tủ đầu giường ra, lấy một sợi dây cột tóc đến đưa cho Chúc Yếu.

Là dây cột tóc hình dâu tây, Chúc Yếu khựng lại. Nguyên Trạch nói một câu: “Vẫn luôn quên cho cậu.”

Mặt Chúc Yếu còn rất đỏ, duỗi tay nhận lấy dây cột, đôi mắt nhìn mặt Nguyên Trạch, lộ ra ý cười, nói chuyện có hơi không trôi chảy: “VẬY, tớ đi tắm trước.”

“Ừ, đi đi.” Nguyên Trạch nhàn nhạt cười, nhìn cô vào phòng vệ sinh.

Chờ đến khi cửa khép lại, Nguyên Trạch đứng tại chỗ trong chốc lát, như suy tư điều gì, sau đó chậm rãi tới trước kính thử quần áo, ngón tay trắng nõn đập trên vạt áo thun, chậm rãi nhấc lên, lộ ra bụng rắn chắc... Nghĩ đến vẻ mặt vừa rồi của tiểu công chúa, Nguyên Trạch lại cười một cái.

Lúc Chúc Yếu chậm rì rì tắm rửa xong thì sắc trời đã khuya rồi. Bước ra từ phòng vệ sinh, trên người mặc áo thun rộng thùng thình của Nguyên Trạch. Làn da bị hơi nóng hun đến trắng hồng hết cả lên.

Nguyên Trạch chuẩn bị đá lạnh, dùng khăn lông sạch sẽ bao lại rồi đắp lên đôi mắt sưng đỏ của cô. Sau khi đắp xong, Chúc Yếu mới vào phòng ngủ ngủ.

Chờ đến khi cô xoay người muốn đóng cửa, nhìn thấy Nguyên Trạch đi theo phía sau mình, trong tay còn cầm một cái gối đầu...

Là... chiếc gối vừa rồi đặt trên sofa.

Còn chuẩn bị thêm

Chúc Yếu há miệng thờ dốt, tầm mắt hai người yên lặng giao nhau. Người yêu ở chung hòa hợp, trong nháy mắt này, bỗng nhiên sinh ra chút xấu hổ. Cuối cùng Nguyên Trạch bước lên, tiến về phía trước mặt cô.

Mùi hương sữa tắm trên người anh giống với của cô, ngửi vào thơm mát lại thoải mái. Chúc Yếu nói: “Cậu... không ngủ sofa à?”

Nhớ tới lúc trước mình ám chỉ với Nguyên Trạch rõ ràng như vậy, cô nhận không được lại cảm thấy ngượng.

Nguyên Trạch thành thật nói: “... Không muốn ngủ.”

Chúc Yếu ngẹn lời, không biết nên phản ứng như thế nào, trái tim đập loạn.

Đến khi Chúc Yếu yên lặng nằm lên giường, nhìn Nguyên Trạch chậm rãi nằm xuống, bên người rõ ràng bị lún xuống, trong lòng căng thẳng, nhận không được nhéo nhéo ga giường. Tuy rằng... tiến hành theo ý định tối qua của cô, nhưng khi thật sự trải qua, trong lòng cô lại hoảng đến chết đi được. Trong lúc cô hoảng loạn hết sức, tay bị bàn tay ấm áp khác cầm lấy, mười ngón tay đan vào nhau.

Thân thể Chúc Yếu run lên, quay đầu.

Nguyên Trạch nằm nghiêng, một bàn tay nắm tay cô, một tay khác một chút lại một chút tùy ý xoa xoa sợi tóc của cô. Mềm mại, thơm, bên người là hơi thơm ngọt chỉ thuộc về cô gái này. Đó là hơi thở mà đàn ông không thể kháng cự...

Cổ họng Nguyên Trạch khẽ nhúc nhích, tiếp tục kiềm chế, giọng hơi khàn: “Hôm nay chưa kịp chuẩn bị, đi ngủ sớm một chút đi.”

Chuẩn bị? Chúc Yếu lập tức phản ứng lại, ý Nguyên Trạch chính là áo mưa. Lúc trước cô sốt ruột là bởi vì trong lòng cô bất an, nhưng bây giờ đã xác định anh thích cô rồi, loại chuyện này, dĩ nhiên là thuận theo tự nhiên. Giương mặt mềm mại lại ngoan ngoãn vui trong gối đầu, Chúc Yếu thẹn thùng “Ừ” một tiếng.

Ánh mắt Nguyên Trạch dịu dàng nhìn cô chăm chú, Chúc Yếu cũng nhìn lại anh, hai người lẳng lẳng đối diện nhau, cái gì cũng không nói. Nhìn trong chốc lát, Nguyên Trạch thoáng ngồi dậy.

Một loạt tiếng sột soạt sột soạt của đệm chăn, nửa người anh dề lên, một tay cố định mặt cô, cúi người bắt đầu hôn.

Quen nhau gần ba năm, Nguyên Trạch thường xuyên hôn cô. Hoặc nhẹ hoặc nặng, hoặc nông hoặc sâu. Mà cảm giác ở trên giường, hoàn toàn khác biệt... Bị anh ấn hôn trong chốc lát, Chúc Yếu cảm thấy điều hòa trong phòng mở nhiệt độ hình như không đủ thấp.

Hôn sâu trong chốc lát Nguyên Trạch mới buông cô ra. Khuôn mặt cô gái dưới thân hồng nhuận mà đẹp đẽ, hai mắt thấm ướt, mặt mày có một tầng quyền rũ nhàn nhạt... Nguyên Trạch chợt cảm thấy miệng khô lưỡi khô.

Chúc Yếu ngoan ngoãn nằm, giật giật chân, đụng phải thứ gì đó, rất cứng.

Cô bỗng nhiên đỏ lên, há miệng thờ dốt: “Cậu...” Dường như rất tò mò lại kinh ngạc, phát hiện ra chuyện gì đó thật sốc.

Nguyên Trạch cười nhẹ, trước ngực khẽ rung, giọng nói khàn đến cực độ, ánh mắt thật tối, nghiêm túc nói: “Tôi là đàn ông.”

Anh là đàn ông, không khác gì so với những gã đàn ông khác, cũng có dục vọng. Mà cô dường như lại biến anh thành thánh nhân, mỗi lần luôn cố ý trêu chọc...

“Ừ...” Cô không biết nói lời nào hơn.

Nguyễn Trạch thở thật mạnh, buông tay, nằm xuống bên cạnh cô.

Hồ hấp của Chúc Yếu bắt đầu trở nên đều đặn và nhẹ nhàng... Rũ lông mi cười khẽ. Đúng rồi, Nguyễn Trạch cũng là đàn ông bình thường. Có lẽ do anh ở trong lòng cô quá đối cao thượng cho nên rất khó để tưởng tượng đáng về anh động tình trên giường. Suy nghĩ của Chúc Yếu trở nên sinh động. Nguyễn Trạch không tiếp tục hôn cô, cũng không nói chuyện.

Chúc Yếu ở lâu trong phòng ngủ kí túc xá rồi cho nên cô trở nên thích nói chuyện trước khi ngủ, nhớ tới chuyện gì, mở miệng: “Nguyễn Trạch, tớ hỏi cậu một chuyện, cậu nhất định phải nói thật nha.”

Bên người quanh quần hơi thở thơm ngọt của bạn gái, Nguyễn Trạch điều chỉnh lại hồ hấp, nghe giọng điệu nghiêm túc của cô, cũng nghiêm trang đáp lại: “Được, cậu hỏi đi.”

Vì thế Chúc Yếu nâng mặt lên, chớp đôi mắt, thò lại gần, nhỏ giọng hỏi: “Cậu thật sự... chưa từng xem loại phim đó à?”

Đàn ông bình thường đều sẽ xem

Tiểu công chúa vừa dứt lời, Nguyễn Trạch đàn ra một lát, giống như dây cung căng chặt, “Phụt” một phát đứt luôn... Ân đường nhảy lên loạn xạ, Nguyễn Trạch nhìn chăm chăm mặt cô, bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng.

Chờ đến khi cô tò mò quay đầu lại nhìn, Nguyễn Trạch chọt tới gần, lập tức khóa môi cô lại.

... Không cho cô nói nữa.

Bằng không thật sự không cần ngủ.

Lại ôm hôn thật lâu, lại bình phục thật lâu... Chúc Yếu dựa vào trong lòng ngực anh, trong lòng ổn định lại mới thấy hơi buồn ngủ.

Nguyễn Trạch từng chút lại từng chút vuốt tóc cô, đôi mắt Chúc Yếu chuyển động, lại mở miệng: “Nguyễn Trạch... Tớ kể cho cậu một chuyện cười nha, lúc trước tớ có xem qua trên mạng.”

Tay Nguyễn Trạch khẽ run, rũ mắt nhìn cô.

Chúc Yếu hi hi nở nụ cười: “Chỉ đơn giản là chuyện cười thôi.”

“... Được.”

Gương mặt Chúc Yếu cọ cọ trong lòng ngực anh, tìm vị trí thoải mái dựa vào, ngửi hơi thở trên người anh, tiếng nói mang theo lười nhác mỗi một, bắt đầu kể: “Trước kia, có một mảnh thủy tinh, không cẩn thận rớt xuống từ trên tòa nhà cao tầng, rơi xuống đất rồi vỡ ra, cậu đoán xem___ trước khi tiếp đất, thủy tinh nói câu gì?”

Nguyễn Trạch nghĩ nghĩ, ánh mắt mê mang

Đôi mắt Chúc Yếu sáng ngời nhìn anh, ý cười lộ rõ, sau đó nói ra đáp án: “... Ngủ ngon, tôi phải hồng rồi!”

Ánh mắt Nguyễn Trạch hơi ngưng lại, khi phản ứng lại, cúi đầu cười, ôm sát thân thể của cô.

Anh nói: “... Tôi cũng hồng rồi.”

.....

Ánh mặt trời sáng sớm đánh vào trên bức màn dày nặng, ánh sáng trong phòng ngủ lại tối tăm

Khi Chúc Yếu tỉnh lại, phòng ngủ im ắng. Cô duỗi tay xoa xoa đôi mắt, nhìn sang bên cạnh, Nguyễn Trạch không biết đã rời giường từ bao giờ. Xốc chăn xuống giường, Chúc Yếu mở cửa phòng ngủ, từ rất xa đã ngửi thấy hương thơm

Là bay đến từ phòng bếp.

Đôi mắt Chúc Yếu ngậm cười, rón ra rón rén bước vào phòng bếp, ánh vào mi mắt chính là bóng dáng cao lớn của Nguyễn Trạch đang cầm nồi nấu cơm... Đáng về ở nhà, yên lặng mà ấm áp.

Chúc Yếu ở phía sau nhìn anh trong chốc lát mới chậm rì rì tới gần, vươn hai cánh tay mảnh khảnh, ôm lấy eo anh từ phía sau.

Dường như anh đã biết cô tới gần nên quay đầu nhìn cô: “Dậy rồi?”

“Ừ.” Chúc Yếu gật gật đầu, cọ mặt lên lưng anh vài cái. Giống như chú mèo con lười biếng.

“Cơm sáng lập tức sẽ làm xong, đi rửa mặt trước đi.”

Chúc Yếu ngoan ngoãn đáp: “Được.”

Chờ đến khi Chúc Yếu vào phòng vệ sinh, bước chân hơi dừng lại.

Trên giá khăn mặt có treo ngay ngắn hay chiếc khăn mặt, một cái màu xanh, một cái màu hồng nhạt. Tầm mắt rời xuống, có một đôi cốc đánh răng cũng một xanh một đỏ, đến ngay cả bàn chải đặt bên trong cũng cùng một kiểu.

Chúc Yếu nhìn hai cốc đánh răng thân mật rúc vào nhau, cười tò nắn.

Sau đó bắt đầu rửa mặt.

Tác giả có điều muốn nói:

Bắt đầu hình thức sống chung ngọt ngào và kết thúc hình thức ngược!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Sống chung

Chúc Yếu rửa mặt xong, lúc đang treo khăn mặt, bên tai nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng, đầu còn chưa quay qua mà bà vai đã bị hai cánh tay siết chặt. Thân thể cô bị người phía sau ôm lấy, thuận thế dựa vào một vòng ôm ấm áp và rắn chắc... Là tư thế thật thân mật giữa đôi tình nhân.

Nguyễn Trạch gác cằm lên đầu vai cô, ngửi hương thơm nơi hõm vai cô, ép tiếng nói tới rất thấp, gần như nỉ non: "Dọn đến đây sống cùng nhau, được không?"

Sống cùng nhau? Ba chữ này, nghĩa là gì, Chúc Yếu đương nhiên hiểu rõ. Không biết bởi vì điều gì mà thẹn thùng, hay là do môi anh dán cạnh vành tai cô, Chúc Yếu cảm thấy mặt mình thật nóng.

Cô lặng im không nói chuyện, Nguyễn Trạch đợi một lúc lâu sau, cười: "Không muốn à?"

Rõ ràng hôm qua còn lớn mật nói muốn ở lại qua đêm... Nguyễn Trạch thật dài thở ra một tiếng, nắm bà vai rồi chuyển thân thể cô qua đối diện với anh. Đôi tay đặt trên đầu vai cô di chuyển lên trên, ôm mặt cô, cúi người hỏi, "Công chúa có từng nghe truyện xưa "Diệp Công thích rồng" [1] chứ?"

[1]Diệp công thích rồng: <https://tinhhoa.net/32151-diep-cong-thich-rong.html>

Ánh mắt Chúc Yếu nghi hoặc, mờ mịt gật đầu.

Nguyễn Trạch mở miệng: "Công chúa như vậy, chính là Diệp công thích rồng..." Anh dừng lại, tiếng nói khẽ thả chậm: "Hại thần mừng hụt một hồi."

Chúc Yếu lập tức hiểu ra, mặt thật nóng, trong lòng vui mừng... Anh cũng muốn sống chung với cô. Đôi mắt ngậm cười nâng lên thử thăm dò, đối diện với ánh mắt chờ đợi của Nguyễn Trạch, cô hơi rụt rụt một chút, về mặt thẹn thùng: "Ờ..." Do dự cắn môi dưới, tươi cười trên mặt Chúc Yếu tăng thêm, gật gật đầu, "Được."

Cô cũng muốn ở cùng một chỗ với anh, cũng muốn mỗi ngày buổi sáng thức dậy có thể nhìn thấy anh.

Nguyễn Trạch cười cúi người, ngậm lấy đôi môi cô, bắt lấy cánh tay mảnh khảnh của cô để lên cổ mình. Cô rất tự nhiên khoan lại.

Tư thế hôn môi quen thuộc, cả hai đều thật ân ý. Nguyễn Trạch đầu tiên ngậm lướt qua môi cô, sau đó chậm rãi làm sâu thêm nụ hôn. Khoang miệng tràn ngập hương vị bạc hà tươi mát thoải mái, môi lưỡi chạm nhau, yên tĩnh, duy nhất chỉ có tiếng hôn môi mờ ám cùng với tiếng hít thở dồn dập.

Hôn rồi hôn, Chúc Yếu nhẹn không được cười hi hi.

Nguyễn Trạch cũng cười theo, vừa cười vừa hôn.

Bàn tay anh đặt tại cái ót của cô, thoáng dùng sức ấn nhẹ, hôn trong chốc lát, cả hai đều thở hồng hộc, đều giương miệng thở dốc. Nguyễn Trạch áp đầu cô vào trước ngực mình, giọng nói mang theo khăn khăn dần nhuộm dục vọng:

"Chờ đến lúc nghỉ quốc khánh, tôi sẽ đến thăm hỏi chú đi."

.....

Mấy năm nay vào những ngày lễ tết thì Nguyễn Trạch đều đến nhà cô.

Nhưng Chúc Yếu không nói chuyện hai người quen nhau cho Tiêu Minh Châu và Chúc Tấn Ung... Ban đầu là bởi vì năm ba cao trung, yêu đương vẫn là sớm. Hơn nữa tư tưởng Chúc Tấn Ung bảo thủ, không cho cô quá thân mật với nam sinh, càng đừng nói đến yêu đương. Sau này thì, Tiêu Minh Châu và Chúc Tấn Ung đều chưa từng đề cập đến chuyện có liên quan đến phương diện này.

Thời đại học, cô có yêu đương không. Bọn họ dường như không hỏi đến... Chúc Yếu mãi mới chậm chạp ngốc nghếch nghĩ đến.

Nghỉ quốc khánh, Chúc Yếu về nhà. Chúc Hằng ở lại thành phố S không về.

Trên bàn cơm, vừa nhắc tới Chúc Hằng, Tiêu Minh Châu liền tức giận: "Tên nhóc thối này, chỉ có khi hết tiền mới có thể nghĩ đến ba mẹ."

Ếc... Tay đang gấp đồ ăn của Chúc Tấn Ung dừng lại, máy móc quay đầu nhìn Tiêu Minh Châu, sửa đúng: "Con trai tôi không có tiền cũng sẽ không nghĩ tới tôi..."

Tiêu Minh Châu liếc mắt nhìn ông: "Đó là bởi vì ông cũng không có tiền."

À... Chúc Tấn Ung không có tiền không nói chuyện nữa.

Chúc Yếu hé miệng ăn cơm, rử mắt, do dự xem không biết nên nói chuyện của Nguyễn Trạch với ba mẹ như thế nào.

Tiêu Minh Châu nhìn Chúc Yếu, quan tâm gấp đồ ăn cho cô: "Ăn nhiều một chút, đừng học các nữ sinh khác gầy béo."

Chúc Yếu không được tính là quá gầy, chỉ là từ khi sinh ra khung xương đã nhỏ nên nhìn trông nhỏ xinh, vuốt còn càng mềm mại. Bình thường đồ ăn thức uống cũng sẽ hơi khổng chế một chút, sẽ không ăn uống quá độ giống Trương Giai Giai, buổi tối còn ăn lẩu cay với đồ nướng BBQ... Trừ phi không nhịn được. Chúc Yếu nghe xong nhỏ giọng "Vâng" một tiếng, sau đó hít sâu một hơi, buông đôi đũa, về mặt trở nên nghiêm túc: "Ba mẹ, con có chuyện muốn nói với hai người."

Nghe vậy, trong lòng Tiêu Minh Châu và Chúc Tấn Ung đều mơ hồ cảm thấy bất an, nhìn con gái trẻ trung chính trực, lại nghĩ đến Nguyễn Trạch cũng ở Tấn Đại, hai người không hẹn mà cùng nghĩ đến một câu... Chưa kết hôn đã có thai.

Trong một chớp mắt ngắn ngủi, nội tâm hai vợ chồng đã trải qua bách chuyển thiên hồi[2], vì thế về mặt khi đối mặt với con gái càng thêm dịu dàng ôn hòa.

[2]Bách chuyển thiên hồi: Hình dung phải xoay sở hết lần này tới lần khác hoặc quá trình diễn biến phức tạp.

Tiêu Minh Châu buông chén đĩa, tiếng nói hết sức nhẹ nhàng: “Không phải sợ, có chuyện gì thì cứ nói ra, có ba mẹ ở đây.”

Chúc Tấn Ung cũng phụ họa theo vợ: “Đúng vậy đúng vậy.”

Ừm... Chúc Yếu mím môi, đôi mắt nhìn Tiêu Minh Châu, lại nhìn Chúc Tấn Ung, nói: “Con... Con với Nguyên Trạch quen nhau.”

“À.” Đôi mắt Tiêu Minh Châu không chớp, lẳng lặng chờ câu nói kế tiếp của con gái.

Chúc Tấn Ung cũng nhàn nhạt “À” một tiếng.

Hửm? Chúc Yếu dần ra, lặp lại lần nữa: “Con với Nguyên Trạch yêu nhau.”

Tiêu Minh Châu nói: “Yêu nhau là tốt.” Con gái lớn rồi, tự nhiên sẽ muốn yêu đương.

Chúc Tấn Ung cũng nói: “Đúng đúng đúng.”

Chúc Yếu phản ứng lại, nói: “Ba mẹ... đã sớm biết rồi sao?”

“___ Nếu không con cho là, vì sao mỗi lần đến ngày nghỉ thì tiểu Trạch đều chạy đến nhà mình?” Tiêu Minh Châu cười nói. Tuy ngày xưa Nguyên Trạch là thái Phó, nhưng trải qua mấy năm ở chung, bọn họ nghiễm nhiên đã thích ứng với tư thái văn bối của anh.

Chúc Yếu cười ngốc.

Cô cho là... Nguyên Trạch tới thăm hỏi nhà cô là vì niệm tình cảm kiếp trước. Thì ra... bởi vì có liên quan đến chuyện hai người yêu nhau sao? Đáy mắt Chúc Yếu dần lộ ra ý cười: “Cho nên ba mẹ, hai người đã sớm biết.” Cô vẫn luôn cho rằng, cô và Nguyên Trạch vẫn là yêu nhau. Thì ra tất cả mọi người đều biết rồi.

Tiêu Minh Châu và Chúc Tấn Ung gật đầu. Chúc Tấn Ung dường như nghĩ tới điều gì, giọng điệu hơi tức giận: “Mỗi lần cậu ta đến nhà mình, con và mẹ con đều đặt thức ăn ngon trước mặt nó, trong mắt làm gì còn có chỗ cho người ba này.”

Chúc Tấn Ung rất tức giận. Nhưng người đó có tình lại là con rể Tiêu Minh Châu vừa lòng

“Dù sao cũng là khách mà.” Chúc Yếu không tự tin giải thích, sau đó hỏi, “Vậy___ ba mẹ cho con và cậu ấy ở bên nhau?”

“Đương nhiên.” Tiêu Minh Châu từ lâu đã coi Nguyên Trạch là người trong nhà, “Mẹ rất vừa lòng.”

Chúc Yếu hướng về phía Tiêu Minh Châu cười một cái, giọng điệu nhẹ nhàng: “Vậy là tốt rồi.”

Chúc Tấn Ung nhắm nháp com, thuận miệng hỏi một câu: “Dự định tới mấy tuổi thì kết hôn?”

Nói đến kết hôn, Chúc Yếu nhin không được nở nụ cười, giọng điệu tràn đầy hơi thở ngọt ngào: “Cậu ấy nói... Chờ con tốt nghiệp sẽ đi làm giấy chứng nhận kết hôn.” Tốt nghiệp đại học của Chúc Yếu, khi đó vừa đúng lúc Nguyên Trạch đến tuổi kết hôn pháp định, bằng tốt nghiệp và giấy chứng nhận kết hôn có thể lấy cùng lúc.

Đã có kinh nghiệm kiếp trước hỗ trợ, Chúc Tấn Ung không tìm ra lỗi sai nào ở Nguyên Trạch.

Lúc ở năm ba cao trung, Chúc Tấn Ung cảm thấy tuổi hai người còn nhỏ nên yêu đương nhiều lắm chỉ cho phép nắm tay.

Đến năm nhất đại học, Chúc Tấn Ung nghĩ, nếu là bạn trai bạn gái thì có thể nắm tay hôn môi... Thế nhưng không được làm chuyện kia.

Tới năm hai đại học, Chúc Tấn Ung mới thừa nhận con rể tiêu chuẩn này, người trẻ tuổi có đôi khi khó kim lòng nổi vì yêu mà vỗ tay cũng không có gì ghê gớm, cuối cùng nếu sau này muốn kết hôn thì chỉ cần làm tốt công tác tránh thai là được.

Bây giờ Chúc Yếu lên năm ba, vừa rồi nhìn dáng vẻ con gái như muốn tuyên bố việc lớn, Chúc Tấn Ung liền nghĩ ‘Chưa lập gia đình đã có thai’, trong nháy mắt kia, ông cũng cảm thấy như vậy không quá khó tiếp nhận... Đúng lúc ông ở nhà có thời giờ giúp đỡ trông nom em bé.

..... Truyện được edit bởi [L.A]_Omerto và đăng tại lustaveland.com

Ngày hôm sau, Nguyên Trạch tới nhà thăm hỏi Tiêu Minh Châu và Chúc Tấn Ung. Lấy kết hôn làm tiền đề, chuyện có liên quan đến ở chung dĩ nhiên sẽ cứ như vậy mà thành. Danh nghĩa của tiêu Minh Châu không thiếu nhất chính là bất động sản, gần Tấn Đại có vài chỗ nhà ở thương mại, muốn cho Chúc Yếu sống tốt một chút.

Chúc Yếu không đồng ý, cảm thấy chung cư của Nguyên Trạch ở khá tốt, hai người ở rất phù hợp.

Hai đời đều là người nhà không thiếu tiền, biết chỉ cần sống vui vẻ là như thế nào cũng được nên Tiêu Minh Châu cũng không nhiều lời.

Đi hết các trình tự, đến khi sắp trở lại trường, Chúc Yếu dọn qua ở cùng Nguyên Trạch.

Một đêm trước khi về trường, Chúc Yếu ở nhà, video call với Trương Diễm Nha. Bên kia, Trương Diễm Nha ngồi trước bàn trang điểm đắp mặt nạ, nghe xong ‘Hiến thân kỷ’ cấp bách của Chúc Yếu mà cười đến nổi mặt nạ trên mặt rơi hai lần, hai bà vai run lên, trực tiếp cười ra tiếng ngổng.

Lại nhặt mặt nạ dán lên mặt lần nữa, tiếng cười của Trương Diễm Nha rốt cuộc cũng ngừng nghỉ một chút, cảm khái nói: “Yếu Yếu, lớp trưởng thích cậu như vậy, vì sao lại tạo cảm giác như vậy cho cậu? Cậu ấy là dạng tính tình ra sao, chẳng lẽ cậu còn không rõ à? Lúc còn ở cao trung, một đám ong bướm, cậu nhìn xem cậu ấy có để ý tới hay không?”

“... Nếu không phải thật sự thích cậu thì làm sao có thể miễn cưỡng bản thân mà ở bên cậu?”

Chúc Yếu chống cằm.

Trương Diễm Nha tiếp tục nói: “Còn tra nam? Nếu lớp trưởng là tra nam thì tên thối nhà tớ chính là cặn bã.”

“Không phải...” Chúc Yếu lẩm bẩm phân bác, “Tớ chưa nói cậu ấy là tra nam mà.”

Cô chỉ thông qua chuyện của em họ Trương Giai Giai mới có liên tưởng, cảm thấy Nguyễn Trạch chọn ngủ sô pha mà không phải ngủ cùng cô là muốn chia tay, chứ không phải cô đánh đồng Nguyễn Trạch với nam thân của em họ kia.

Tường Diễm Nha trịnh trọng nói: “Đây đều là việc nhỏ, khi yêu đương luôn dễ suy nghĩ miên man, ở bên nhau mà có xung đột là chuyện rất bình thường, hơn nữa cậu không cảm thấy, sau khi gây ồn ào như vậy xong, cảm tình càng tốt à?”

Hình như cũng đúng. Trong lòng Chúc Yếu nghĩ, tới khi về trường sẽ phải dọn đến sống chung với Nguyễn Trạch, lập tức xin Tường Diễm Nha chỉ bảo những việc của đôi tình nhân khi ở chung. Dù sao Tường Diễm Nha cũng là người từng trải.

Tường Diễm Nha nói một đồng lớn, cuối cùng nói hai câu đòi Chúc Yếu phải mời khách, rồi giữa chân mày hơi mất tự nhiên: “Còn có một chuyện...”

“Cái gì?” Chúc Yếu đang ghi chú lại, vênh tai lên nghe, ánh mắt trong trẻo, vẻ mặt khiêm tốn xin chỉ bảo.

“Chính là...”

Tường Diễm Nha bỗng nhiên ghé sát lại, trên màn hình di động mặt cô phóng đại thật lớn, “... Hôm nay đầu, cậu sẽ thiếu ngủ trầm trọng.”

.....

Trở lại trường sau quốc khánh, Nguyễn Trạch tới giúp cô chuyển nhà.

Chúc Yếu cho rằng đồ của mình không nhiều lắm, đến khi thu dọn mới phát hiện ra rất nhiều. Một vài đồ mỹ phẩm dưỡng da chưa dùng nháy ra, Chúc Yếu đều đưa cho bọn Trương Giai Giai. Chúc Yếu với nhóm bạn cùng phòng ở chung không tới, Tiêu Minh Châu ngẫu nhiên sẽ tặng chút đồ trang điểm, đồ ăn vặt linh tinh làm quà cho bọn họ.

Trương Giai Giai thích nhất Tiêu Minh Châu tặng mỹ phẩm dưỡng da, tuy rằng Trương Giai Giai cho rằng những mỹ phẩm đó là sản phẩm kinh doanh vì mô bán thời gian của bà, nhưng khi dùng hiệu quả xác thật vô cùng tốt.

Khi hành lý đã dọn của Chúc Yếu đến chung cư của Nguyễn Trạch, chung cư đơn giản vắng vẻ tức khắc mang thêm hơi thở thuộc về nữ sinh. Giống như lập tức trở nên náo nhiệt.

Sau khi dọn dẹp tất cả xong, sắc trời đã dần tối, hai người đi ra ngoài ăn tối, sau đó đến siêu thị mua đồ dùng sinh hoạt.

Siêu thị này rất nhiều người. Nguyễn Trạch đẩy xe mua sắm, Chúc Yếu chọn lựa trước kệ để hàng. Có rất nhiều đồ cô đều để lại phòng kí túc xá không mang đến, dọn ra rồi phải mua lần nữa. Sau khi chọn xong, Chúc Yếu lại xách một túi khăn giấy bỏ vào xe mua sắm, nghiêng đầu nói với Nguyễn Trạch: “Khăn giấy của hãng này dùng thoải mái nhất.”

Có một số mặt, nam sinh luôn không để ý như nữ sinh. Nhìn cô nhảy nhót đi dạo lung tung trong siêu thị, đáng vẻ cái gì cũng muốn mua, Nguyễn Trạch duỗi tay xoa nhẹ đầu cô, nói: “Còn muốn mua cái gì?”

Chúc Yếu vừa đi vừa nghĩ, đi tới kệ để hàng băng vệ sinh, lọt vào tầm mắt là muôn màu rực rỡ. Chúc Yếu nhìn Nguyễn Trạch liếc mắt một cái, hơi xấu hổ chút xíu... Nguyễn Trạch cũng sững sốt, nhẹ nhàng khụ một tiếng, rồi tầm mắt đi, sau đó yên lặng chờ cô chọn lựa.

Khi chờ cô chọn xong băng vệ sinh nhét vào trong xe mua sắm, Nguyễn Trạch cúi đầu liếc mắt nhìn, yên lặng ghi nhớ nhãn hiệu và kích cỡ trong lòng.

Cuối cùng đến khu rau quả. Chúc Yếu chọn trái cây còn được, vì cô có đi theo Trương Giai Giai học khi còn ở trường, nhưng rau dưa thì cô không biết chọn. Cô yên lặng dựa bên cạnh xe đẩy, ngẩng đầu, nhìn Nguyễn Trạch rũ mắt lựa chọn rau củ. Sau khi Nguyễn Trạch chọn xong, ngược mắt liền nhìn thấy ánh mắt tràn đầy sùng bái của tiểu công chúa...

Anh nhìn không được cong môi dưới, tiếp đó đến trước mấy tự cân rau củ.

Sau khi mua rau quả xong, hai người đẩy xe mua sắm bị xếp thành quả núi nhỏ đi tính tiền.

Hàng ngũ thông hà tiến lên, có lẽ do đồ trong xe của bọn họ quá nhiều nên không có ai chọn xếp hàng phía sau bọn họ, đều rớt rít đi đường vòng. Chậm rãi đi về phía trước, rất nhanh đã đến lượt bọn họ, tư thái Nguyễn Trạch thông thả đẩy xe mua sắm. Trường thân ngọc lập[3], khuôn mặt cứ bình tĩnh như vậy đứng trước kệ để hàng, sau đó duỗi tay, chọn mấy hộp áo mưa và kẹo cao su ném vào xe mua sắm

[3]Trường thân ngọc lập: thành ngữ hình dung thân hình thon dài thẳng tắp.

Chúc Yếu đứng lúc thấy được một màn như vậy. Mặt “Bụp” một phát đỏ lên.

Chúc Yếu mắc cỡ chết đi được. Nhưng mà... Cô ngửa đầu nhìn Nguyễn Trạch, anh hình như rất bình tĩnh, đáng vẻ không xấu hổ chút nào. Yên lặng trong chốc lát, Chúc Yếu nhỏ giọng nói thẳm một câu: “Có phải là... quá nhiều hay không?”

Hình như mua rất nhiều hộp.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Nguyễn Trạch: Nhiều không? Anh nghĩ hoàn toàn không đủ dùng.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Ngoan ngoan

Ra khỏi siêu thị, sau khi lên xe, Chúc Yếu bảo trì trầm mặc, không nói gì nữa.

Nguyễn Trạch đặt các túi đồ vào trong cốp rồi lên xe, nghiêng người giúp cô thắt kỹ đai an toàn. “Lạch cạch” cài xong, lại không vội ngồi lại, chỉ ôm hờ lấy cô, tầm mắt nhìn vành tai hồng thắm của tiểu công chúa, mặt mày nhiễm ý cười. Cũng không nói gì, chỉ nhìn cô.

Đôi tay Chúc Yếu đặt trên đùi, ánh mắt đối diện với anh, trong nháy mắt kia, trong lòng hai người đều hiểu rõ mà không cần nói ra. Mặt cô càng đỏ hơn.

Nguyễn Trạch ngồi xong, bắt đầu lái xe.

Xe là sau khi thuê nhà bên ngoài xong mới mua để thuận tiện cho đi học. Chờ đến sau khi Chúc Yếu thực tập, cũng có thể đưa đón cô đi làm và tan tầm. Mà Chúc Yếu, dường như không có làm bất cứ chuẩn bị gì, chuyện ở chung, cư như vậy tự nhiên bắt đầu.

Ở chung với Nguyễn Trạch, trong lòng Chúc Yếu tràn ngập đều là vui sướng cùng cảm giác mới lạ. Mà bây giờ, mang theo túi mua hàng vào chung cư, bật đèn, đóng cửa... chỉ có hai người ở trong phòng yên tĩnh, chúc Yếu mới mơ hồ cảm thấy hơi căng thẳng.

Nguyễn Trạch đặt túi mua hàng lên bàn, phân loại, rau quả tươi mới nhét vào tủ lạnh, còn có sữa chua Chúc Yếu thích uống. Tủ lạnh lập tức bị nhét đầy.

Chúc Yếu giúp anh cùng nhau sửa sang lại, dầm lên dép lê, chạy tới chạy lui trong nhà, cả không gian đều là tiếng bước chân nhẹ nhàng của cô, đáng vẻ hoạt bát mà cần mẫn... Giống như chỉ có tìm việc gì đó làm, mới có vẻ không quá xấu hổ.

Tiếp đó Chúc Yếu lại về phòng, xếp gọn gàng quần áo mình mang đến rồi bỏ vào trong tủ quần áo. Đến cuối cùng, thật sự không tìm ra việc gì làm nữa.

Khi Chúc Yếu đi ra ngoài, đúng lúc Nguyễn Trạch bước ra từ phòng vệ sinh, nói: “Nước đã sẵn sàng, vào tắm đi.”

Chúc yếu ngơ ngẩn ừ một tiếng, chạy tới tủ quần áo lấy áo ngủ và quần lót để tắm...

Đầu tiên cô cảm vấy ngủ chất cotton, kiểu dáng rộng thùng thình thoải mái. Tay cảm vấy ngủ chậm rãi dừng lại, về mặt Chúc Yếu lộ ra do dự, nghĩ nghĩ, lại nhét vấy ngủ trở lại, thay bằng một chiếc vấy ngủ tơ lụa màu hồng nhạt____ Bên trong là vấy hai dây, bên ngoài còn có một chiếc áo khoác, sờ lên tơ lụa có cảm giác lạnh lẽo.

Bộ này đi.

Chúc Yếu hít sâu, cảm vấy ngủ, tiếp theo bắt đầu nghiêm túc chọn quần lót. Đứng trước tủ quần áo câu giờ cả buổi, Chúc Yếu mới chọn xong quần áo muốn mặc, lúc sau mới ôm quần áo ì ì ạch chạy tới phòng vệ sinh tắm rửa, giống như chú hamster nhỏ đang chạy trốn.

Phòng khách thật im ắng, màn hình TV đang chiếu tin quảng cáo.

Nguyễn Trạch nhìn cửa phòng vệ sinh khép lại xong mới buông điều khiển từ xa trong tay ra, sau đó đứng lên, chạy tới ban công hóng gió.

Thời tiết tháng 10 ở thành phố Tấn có chút hanh khô, không khí oi bức. Đôi tay Nguyễn Trạch đặt trên lan can, đèn ban công cũng không mở, khuôn mặt thâm thụy điển trai biến mất trong ánh sáng tối tăm, thần sắc phức tạp làm cho người ta không nhìn ra cảm xúc.

Đứng ở ban công một lúc, Nguyễn Trạch xoay người, lại trở lại phòng khách.

Nửa giờ sau, Chúc Yếu tắm và sấy tóc xong. Trên người dùng sữa tắm nên toàn thân cô thơm ngào ngát, làn da bị hơi nóng hun đến trắng như trong suốt, lộ ra màu hồng nhàn nhạt. Sau khi ra ngoài, nhìn thấy Nguyễn Trạch còn ngồi trên sofa, cô nhỏ giọng mở miệng, nói: “Tớ tắm xong rồi.”

Bàn tay Nguyễn Trạch nắm chặt điều khiển từ xa, chậm rãi nâng mắt. Ánh vào mi mắt là tiểu công chúa mới tắm xong. Anh rất ít khi thấy đáng vẻ cô mặc đồ ngủ, hồng hồng, hai đùi lộ ra, tinh tế, sáng bóng trắng như tuyết. Theo bản năng nắm chặt điều khiển trong tay thêm vài phần, tiếp đó Nguyễn Trạch đặt điều khiển từ xa lên bàn trà, chột đứng dậy: “Xem TV một lát trước đi.”

Màn hình TV chiếu chính là phim truyền hình Chúc Yếu đang theo dõi trong khoảng thời gian gần đây.

Chúc Yếu gật gật đầu, ngồi vào trên sofa. Vị trí cô ngồi xuống, vừa khéo lại là chỗ Nguyễn Trạch vừa ngồi, sự lỡ xuống rất nhỏ, khi tiếp xúc với làn da có thể rõ ràng cảm nhận được độ ẩm còn lưu lại. Mặt Chúc Yếu lại bắt đầu thiêu đốt, xê dịch sang bên cạnh.

Nguyễn Trạch tắm rửa rất nhanh, chỉ chốc lát sau đã bước ra từ phòng vệ sinh. Một đầu tóc ngắn đã được gội sạch, làm khô, mềm oặt rũ xuống, nhìn qua có vẻ nhiều thêm vài phần ấm áp vô hại.

Trên người là áo ngủ tay ngắn màu lam nhạt thật bình thường.

Tắm rửa xong, Chúc Yếu đến bên Chúc Yếu rồi ngồi xuống. Trên sofa, hai người ngồi rất đoan chính từ bên trái nhìn qua, một cao một thấp, bóng dáng rất thẳng tắp, hết sức đứng đắn đáng hoàng.

Chúc Yếu ở bên cạnh ngửi mùi sữa tắm trên người Nguyễn Trạch, khác với cô, của anh là mùi bạc hà mát lạnh, cũng là mùi hương thường ngày trên người anh, rất dễ ngủ. Chúc yếu không nghiêng người nhìn anh mà từng chút từng chút ấn điều khiển từ xa. Vậy mà hết lần này đến lần khác, TV đều chiếu quảng cáo... Đổi vài kênh, đều là quảng cáo.

Có lẽ do quá im ắng, Nguyễn Trạch mở miệng đề nghị: “Có muốn ăn nho hay không?” Hôm nay đi siêu thị có mua một ít quả nho.

Tay đang ấn điều khiển từ xa của Chúc Yếu dừng lại, theo bản năng trả lời lại: “Tớ đánh răng rồi...” Cô nói xong, chớp chớp mắt, yên lặng, lại nhanh chóng bổ xung một câu, “Nhưng mà____ lát nữa có thể đánh lại một lần.”

Nguyễn Trạch cong môi, nói: “Tôi đi rửa.”

Vì thế anh đứng dậy, đến tủ lại cầm chum nho.

Chờ Nguyễn Trạch rửa nho xong, quảng cáo trong TV cũng vừa lúc chiếu xong. Chúc Yếu ăn nho, quai hàm động động, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm màn hình TV, một quả lại tiếp một quả, ăn vài trái...

Chỉ là____

Không khí trong phòng khách quá xấu hổ mờ ám, quá kỳ quái.

Chúc Yếu ăn nho, lặng lẽ nghiêng đầu nhìn Nguyên Trạch cũng đang yên tĩnh ăn nho. Nhìn mặt mày anh, không biết sao cô nhin không được “Phụt” một tiếng nở nụ cười.

Nguyên Trạch nhìn qua, đối diện với đôi mắt đầy ý cười của cô, cũng cười nhẹ ra tiếng.

Sau đó một tay ôm cô vào lòng ngực, cúi người hôn khẽ miệng cô.

Khôe miệng có vị ngọt ngào của trái nho, hương thơm trên người cô là mùi kem dưỡng da dâu tây cô vừa mới thoa. Chúc Yếu ngửa đầu, cười khanh khách không ngừng: “Tại sao lại có cảm giác... giống như lúc còn ở cao trung.”

Dáng vẻ rất thẹn thùng ____ không dám nhìn vào mắt đối phương, tuy nhìn không thấy nhưng lỗ tai vẫn lặng lẽ nghe từng hành động của anh, toàn thân đều yên lặng chú ý anh.

Cũng may một trận cười khê này đã đánh vỡ không khí xấu hổ trong phòng khách.

Hai người thuận lý thành chương gắt gao ôm nhau, cảm thụ cảm giác thân mật quen thuộc, Chúc Yếu dựa trong lòng ngực anh, nâng lên đôi mắt sáng ngời, khe khẽ nói: “Nguyên Trạch, cậu có nghĩ đến... chuyện đó hay không?”

Cô nói rất nhẹ, lộ ra ngượng ngùng và cười nhẹ: “Tớ nghĩ tới...” Cô hơi dừng lại, giọng càng nhỏ, “Với cậu.”

Vừa dứt lời, ánh mắt Nguyên Trạch tối đi, lý trí còn sót lại âm ỉ sụp đổ, bỗng nhiên dùng lực, đè cô trên sofa, nụ hôn nóng bỏng rơi xuống, khóa chặt đôi môi cô. Bàn tay đặt nơi eo cô, cách một lớp váy ngủ trơn mịn theo bản năng di trượt.

Chúc Yếu hơi ngẩn đầu, bị đè thật chặt, không thể động đậy, ngay sau đó, nụ hôn quen thuộc như mưa rền gió dữ cạy khớp hàm cô ra, sự nồn nóng thô bạo rất rõ ràng. Chúc Yếu hoảng hốt ngã ra, bị anh hôn đến nổi lưỡi tê rần, cánh môi bị cắn xé, lộ ra vài phần thô bạo hoàn toàn khác với lúc bình thường.

Giống như... có gì đó rất khác biệt?

Cnf chưa kịp tự hỏi, cô đã nức nở bị bao phủ trong nụ hôn tràn miên lại nồng nhiệt. Chờ môi hai người tách ra, Chúc Yếu nhìn người bên trên, đôi mắt ẩm ướt, mang theo chút mộng lung.

Nguyên Trạch nhìn khuôn mặt tiểu công chúa dưới thân, hô hấp nặng nề, giọng dịu dàng: “Dạ cậu rồi?”

Chỉ với nụ hôn thô bạo này à? Chúc Yếu bốn mắt nhìn nhau với anh, lawcs đầu với biên độ nhỏ, môi đỏ búng hơi cong lên: “Không có...” Cô cười một cái, thẹn thùng nói, “Tớ cảm thấy rất tốt.”

Nói xong, Chúc Yếu thẹn thùng lấy tay che mặt.

Nguyên Trạch dịu dàng mỉm cười, duỗi tay vận bụng tay đang che trên mặt cô ra, sắp lại, hôn hôn chớp mũi cô. Sau đó xuống khỏi sofa, không chút do dự khom lưng bế ngang cô lên.

Thân thể đột nhiên bay lên, Chúc Yếu thờ nhẹ một tiếng, theo bản năng giơ tay vòng qua cổ anh. Khi ngẩng đầu nhìn, đôi mắt anh đen thẫm, còn có ý cười nhàn nhạt. Tim Chúc Yếu bắt đầu thình thịch thình thịch nhảy lên, biết kế tiếp sẽ xảy ra điều gì, cô căng thẳng bất an, rồi lại mơ hồ chờ mong.

Nguyên Trạch cúi người hôn xuống trán cô, cánh tay rắn chắc nhẹ nhàng ôm cô vào trong lòng ngực, chân xải bước dài hướng tới phòng ngủ...

Cửa phòng ngủ khép hờ, Nguyên Trạch thoáng xoay người, dùng bả vai nhẹ nhàng mở cửa. Vừa vào phòng ngủ liền nhắc chân, “Phanh” một tiếng đóng cửa phòng ngủ lại.

Này...

Tim Chúc Yếu nảy lên một cái thật mạnh. Nằm trong lòng ngực Nguyên Trạch, nhìn hành động của anh, mặt bắt đầu nóng bỏng, rồi lại nhin không được cười, trực tiếp vùi mặt trong lòng ngực anh.

Tại sao lại có cảm giác, thẹn thùng như vậy chứ?

Đèn trong phòng ngủ được đổi thành màu vàng nhạt ấm áp, Chúc Yếu bị đặt trên giường, thân thể vừa lún xuống, anh lập tức đè lên, từng chút từng chút mổ môi cô, sau đó giơ tay đẩy tóc cô hướng lên trên, sắp lại, hôn hôn cái trán tròn bóng của cô.

Đối diện với đôi mắt ngập nước của tiểu công chúa, Nguyên Trạch nói: “Vốn dĩ không định nhanh như vậy.”

Áo khách đã rơi trên sofa ở phòng khách, trên người Chúc Yếu chỉ còn chiếc váy hai dây, một bên dây chảy xuống, đầu vai tinh tế trắng nõn, giống như tuyết chồng chất trước mái hiên vào mùa đông.

Cô hỏi: “Vậy bây giờ thì sao?”

Giọng Nguyên Trạch thật khàn, đối diện với đôi mắt cô, từng câu từng chữ nói: “Chờ không kịp ____ Thân đêm nay... lập tức muốn làm phò mã.” Khi nói chuyện, một tay anh bắt lấy cổ tay tinh tế của cô, nhanh chóng giữ trên đỉnh đầu cô, tiếp theo, váy hai dây và quần lót trên người chúc Yếu bị đẩy đến hai đầu thân thể, thẳng đến khi tuột hẳn ra, nhẹ nhàng yển chuyển rơi trên sàn nhà...

Nguyên Trạch cúi người hôn cô, khóa chặt môi, dù tư thế hoàn toàn chiếm hữu ản cô xuống gối đầu mà găm mụt. Nụ hôn cực nóng chậm rãi chảy xuống, một tác lại một tác ăn mòn da thịt cô. Hôn trong chốc lát, Nguyên Trạch nửa quỳ nửa ngồi vén lên áo ngủ trên người, còi ra vút trên mặt đất. Lần thứ hai cúi người hôn môi.

Hơi thở nam tính dày đặc quanh quần bên cô, lửa nóng thiêu đốt toàn thân, ngón chân trắng như tuyết của Chúc Yếu dùng sức cuộn tròn. Có lẽ tràn miên cũng đủ lâu, chờ đến khi đạt sự tiến tới, đau đớn chỉ trong chớp mắt, càng nhiều hơn là cảm giác ê ẩm trướng căng...

Khi kết thúc, cả mặt Chúc Yếu ửng hồng, đôi mắt mê ly tan rã, cái trán ướt đẫm mồ hôi, tóc ướt nhẹ dán vào làn da cùng phần da thịt nơi cổ, dính bết.

Cơ bắp trên lưng Nguyên Trạch buộc chặt, thờ hồn hên, mồ hôi không ngừng chảy xuống. Anh ôm chặt lấy thân thể cô, ấn đầu cô vào lòng, tay một chút lại một chút vuốt tóc cô.

Nghỉ ngơi một lát, mặt Chúc Yếu vẫn còn rất hồng, hô hấp mang theo hơi ẩm nóng rực. Tiếng Nguyên Trạch vang lên trên đỉnh đầu cô: “Tắm xong rồi đi ngủ, được không?”

Chúc Yếu vẫn còn đắm chìm trong thân mật vừa rồi, nghe Nguyên Trạch nói, khuôn mặt sừng sốt... Vừa rồi cô có thể cảm nhận được dịu dàng của Nguyên Trạch, như cổ tình ản nhẫn.

Những mà... cứ như vậy rồi ngủ à?

Chúc Yếu chớp mắt nghĩ nghĩ, nâng lên mặt chôn trong lòng ngực anh, nhìn chăm chăm ngực trơn bóng của anh, tầm mắt dần dịch lên trên, liếm liếm môi. Cô há miệng thờ dốc, thử thăm dò đề nghị: “Hay là... Em tự mình động nha.”

Nguyên Trạch ngây ngốc, xoa đầu cô, tiếng nói khàn khàn ảm đạm: “Đừng xem mấy cuốn sách linh tinh.”

“... À.” Chúc Yếu rầu rĩ chớp mắt, đáp lại có lệ.

Nhìn hầu kết trong cổ họng anh không ngừng lặn lên xuống, Chúc Yếu hơi do dự một chút, sau đó lớn mật sáp lại hôn lên.

Thân thể Nguyên Trạch rõ ràng run lên một chút, toàn thân cứng còng, thân thể anh bây giờ, căn bản không chịu nổi một chút trêu chọc. Nguyên Trạch hít thở thật mạnh, không nghĩ nhiều nữa, một tay ấn bả vai cô, hung hăng dùng đầu gối mở ra hai chân cô...

Sau đó, nuốt vào tất cả tiếng nước nở của cô.

Nếu nói lần đầu tiên là pha quay chậm dịu dàng thì vài lần sau chính là tốc độ x3 dừng mãi, hơn nữa còn là một bộ phim siêu dài.

Tiếng khóc của tiểu công chúa vẫn luôn được duy trì tới sau nửa đêm

..... Truyện được edit bởi [L.A]_Omerto và đăng tại lustaveland.com

Một rưỡi chiều ngày hôm sau, Chúc Yếu mơ mơ màng màng mở to đôi mắt. Giật giật mí mắt thật nặng, thân thể rất mệt rất mệt. Ánh mắt Chúc Yếu mờ mịt nhìn chăm chăm trần nhà, nhớ tới chuyện tối qua, mặt bắt đầu nóng lên.

Bây giờ, cô cứ như vậy lẳng lặng nằm liệt trên giường, hoàn toàn không muốn động dậy, ngay cả ngón tay cũng lười biếng theo.

Chờ đến khi nghe thấy tiếng chốt cửa chuyển động, cơ người chậm rãi tiến vào, Chúc Yếu mới động động tay, lấy chân trên người trùm lên mặt.

Nguyên Trạch thấy động tĩnh trên giường, đẩy mắt trần ngập ý cười. Tiếp đó ngồi xuống mép giường.

Chúc Yếu cảm nhận được mép giường lún xuống, trái tim căng thẳng này lên, khuôn mặt lẳng lặng giấu dưới chăn, giấu đầu lòi đuôi.

Sau đó, có ngón tay nhẹ nhàng sáp lại, nhẹ nhàng kéo góc chăn.

Là Nguyên Trạch nhẹ tay kéo chăn ra ____ chỉ kéo một nửa, chăn bị kéo ra, lộ ra một đôi mắt to thẹn thùng cùng với chiếc mũi nhỏ xinh.

Ánh mắt cô lấp lánh, không dám nhìn anh.

Nguyên Trạch cười nhẹ, lòng bàn tay xẹt qua khuôn mặt cô, hôn hôn trán cô, tiếng nói mang theo ý cười rõ ràng: “... Bây giờ biết sợ rồi?”

Anh vừa mở miệng, trong đầu Chúc Yếu lập tức xuất hiện kí ức tối hôm qua... Anh, quá, quá điên cuồng. Cô không biết bản thân ngủ lúc nào, chỉ biết, khi một lần cuối cùng kết thúc, cả người cô đều đang run, chỗ nào cũng phát run, nước nở đến không nói nên lời, khóe thút tha thút thút rồi được Nguyên Trạch ôm vào trong ngực dỗ dành, khóc xong liền ngủ mất.

Quá mệt mỏi. Chúc Yếu lại muốn che mặt.

Nguyên Trạch biết cô thẹn thùng, nói: “Đói bụng rồi phải không, dậy ăn cơm thôi.”

Chúc Yếu quả thật vừa đói vừa mệt, nhớ tới điều gì, lại rầu rĩ hỏi một câu: “Bây giờ là mấy giờ?” Khi mở miệng nói chuyện, Chúc Yếu mới sừng sốt... Giọng của cô thật khàn.

Cô xấu hổ cắn môi, khuôn mặt nhỏ sưng huyết.

Nguyên Trạch quệt nhẹ chớp mũi cô, nói: “1 giờ rưỡi. Yên tâm, anh đã giúp em xin nghỉ rồi.”

Thật ra sáng nay Chúc Yếu có hai tiết học.

Nghe Nguyên Trạch nói vậy, Chúc Yếu càng thêm thẹn thùng, trong lòng gần như kêu rên lên, chờ đến khi Nguyên Trạch đi ra ngoài, cô mới nhịn không được bực chán lăn hai vòng trên giường.

Sau khi gãy giữa xong, Chúc Yếu đứng dậy, khi chân chạm đất cô mới phát hiện hai đùi mình đều run lấy bầy, mềm nhũn vô lực.

Chúc Yếu run rẩy đứng lên, dờ vách tường đi ra ngoài, dầm bước tập tễnh đến phòng vệ sinh.

Lúc vào tới bên trong phòng vệ sinh, Chúc Yếu mới cảm thụ được cơn đau nóng rát, suýt chút nữa khóc ra tiếng.

Rửa mặt xong, Chúc Yếu lại dờ vách tường bước ra ngoài.

Ánh mặt trời buổi chiều sáng ngời, trong phòng ăn chén đĩa đã được xếp xong, thức ăn cũng cực kì phong phú. Có lẽ do quá đói bụng, Chúc Yếu ngửi thấy mùi cơm cảm lòng không được nuốt nuốt nước miếng.

Bên này, vừa lúc Nguyên Trạch rót xong cánh mang ra từ phòng bếp.

Giống như thường ngày, đáng vẻ dịu dàng sẵn sàng ở nhà.

Chúc Yếu nhìn Nguyên Trạch áo mũ chỉnh tề, ánh mắt hơi hoảng hốt... Trong lúc cô hết sức sững sờ, Nguyên Trạch đặt cánh xuống, lấy cái gì đó ra từ trong gầm bàn trà rồi đi đến trước mặt cô.

Sau đó một loạt tiếng sột soạt, Chúc yếu nghe thấy tiếng Nguyên Trạch nói: “... Há miệng.”

Miệng phản ứng còn nhanh hơn đầu, cô há miệng, thứ trong tay Nguyên Trạch liền được thả vào. Giọng Chúc Yếu hàm hồ hỏi: “Cái gì vậy?”

“... Viên ngậm họng.” Về mặt Nguyên Trạch nhàn nhạt nói, giống như tâm tình hôm nay đặc biệt tốt, ngay cả giọng điệu khi nói chuyện cũng mang theo ý cười nhẹ nhàng.

Khoang miệng lan tràn vị ngọt mát lạnh, còn mang theo vị của thuốc trong đó.

Không cần phải nói, Chúc Yếu chỉ trong nháy mắt đã ném ra được vị của viên ngậm họng. Cô cúi đầu, xấu hổ “À” một tiếng, giọng khe khẽ, nghe vào tai có cảm giác đặc biệt ngoan ngoãn.

Tác giả có điều muốn nói:

Hôm nay tiêu công chúa đi vệ sinh phải vịn tường và ngủ không đủ giấc ==

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Chốt mở

Khi ăn cơm, Chúc Yếu đặc biệt yên lặng.

Cô không nói lời nào, trong phòng ăn chỉ dư lại tiếng chén sứ va chạm vào nhau cùng với tiếng nhấm nuốt rất nhỏ.

Nguyên Trạch gấp miếng xương sườn vào bát của cô, lông mày nhẹ nhếch lên, giọng dịu dàng, nói: “Tại sao lại không nói lời nào?”

Ngày thường khi hai người ở bên nhau, cô luôn riu rít nói rất nhiều lời, hận không thể nói với anh chuyện phát sinh mỗi ngày. Bây giờ... Rũ mắt, má phình phình. Có lẽ thật sự đói bụng, một lát sau bát cơm đã thấy đáy.

Chúc Yếu đói bụng là thật, nhưng còn có một nguyên nhân khác, là trải qua một chuyến tối qua, cô thật sự thành thật, không dám tùy tiện trêu chọc anh nữa.

Cô luôn cảm thấy Nguyên Trạch thanh tâm quả dục, lúc hôn môi cô đa phần đều là dịu dàng, bây giờ thì sao, tuy đáng vẻ vẫn áo mũ chỉnh tề nhưng Chúc Yếu đã khắc sâu cảm thụ được bản năng đàn ông của anh___ Nguyên Trạch là đàn ông bình thường, cũng sẽ vì dục vọng chi phối mà hóa thân thành dã thú.

Hai ngày kế tiếp, CHÚC Yếu nhớ kỹ đau trên người, không dám nói trắng ra cái gì trêu chọc anh nữa. Buổi tối tắm rửa xong, ăn mặc trên người đều là đồ ngủ cotton bảo thủ... Là cái loại mà mặc xuống lầu đi tản bộ cũng không vấn đề gì.

Tối nay hai người xem gameshow một lát rồi lên giường ngủ.

Chúc Yếu thích chơi điện thoại trước khi ngủ, lướt Weibo, xem tiểu thuyết ngôn tình linh tinh một lát. Sống ở đây ba bốn năm, lên đại học sống cùng nhóm bạn cùng phòng, cô đã hoàn toàn thích ứng với sinh hoạt nơi này, cũng dần dần hình thành một số thói quen sinh hoạt giống như những cô gái trẻ bình thường.

Mà Nguyên Trạch lại không có thói quen nghịch đi động buổi tối.

Sinh hoạt của anh rất đơn giản, hơn nữa còn tự hằn chế, phòng ngủ chính là dùng để ngủ, dính tới giường thì sẽ không làm chuyện khác. Bây giờ thấy Chúc Yếu nghiêng thân, thích thú xem tiểu thuyết, anh nhịn không được uyển chuyển nhắc nhở: “Chơi đi động như vậy không tốt với mắt đâu.”

Năm ba cao trung Chúc Yếu đã bị cận thị nhẹ, ba năm nay tuy rằng thường xuyên chơi đi động và nhìn chăm chăm máy tính nhưng số độ cận vẫn không gia tăng, cũng coi như là kỳ tích.

Nghe Nguyên Trạch nói, Chúc Yếu nâng mắt nhìn anh một chút, bỗng nhiên nghĩ tới một ý tưởng thú vị, thò lại gần, đưa điện thoại cho anh: “Vậy anh đọc cho em nghe đi.” Nhưng vậy cô sẽ không cần nhìn, sẽ không hại đôi mắt.

Nguyên Trạch cười một cái, nhận lấy đi động của cô, tiếp đó dang cánh tay vót cô vào trong lòng ngực, bắt đầu đọc tiểu thuyết cho cô:

“... ‘XX nhìn cô gái đỏ bừng cả mặt trong lòng ngực, mắt ứng lạnh băng lộ ra một tia kinh diễm, môi mòng gọi cảm cong lên, giọng nói như được thiên sứ hôn qua dụ hoặc mười phần: Tiểu yêu tinh, nếu đã chủ động đưa tới cửa, vậy tối đây sẽ không khách khí...’”

Đọc một câu, Nguyên Trạch thoáng nhíu mày.

Là một bộ tổng tài bá đạo văn điển hình.

Mở đầu là nữ chính uống say rồi có tình một đêm với nam chính, kịch bản nghìn bài một điệu.

Chúc Yếu đã xem rất nhiều, nhưng mỗi lần vẫn bị loại kịch bản này hấp dẫn. Hôm nay chỉ là tùy tiện chọn một bộ bắt đầu xem, mà bây giờ, nghe Nguyên Trạch nghiêm túc đọc, bỗng nhiên có một loại lạc thú thật mới lạ.

Chúc Yếu nghẹn cười, nhỏ giọng thúc giục: “Tiếp tục.”

Ừm...

Nguyên Trạch điều chỉnh lại dáng ngồi một chút, tiếp tục.

Chúc Yếu nghiêng đầu, tầm mắt dừng trên mặt anh, đáng vẻ anh vẫn nghiêm trang như thường.

Khi anh đọc những lời xấu hổ trong tiểu thuyết, câu chữ rõ ràng, tiếng nói trong trẻo, giọng điệu trôi chảy không phập phồng chút nào: “... ‘XX nắm cầm cô gái trước mặt, ngữ khí lạnh như băng nói: Tối qua ở trên giường em không có nói như vậy. Cô gái, thân thể của em so với miệng em thì thành thật hơn nhiều...’”

Đang lúc Nguyễn Trạch bình tĩnh đọc đến đoạn “... Cô gái này, vậy mà ngọt ngào đáng chết”, Chúc Yếu rốt cuộc không nhịn được, ghé vào lòng ngực anh, cười đến cả mặt đỏ bừng, hai bả vai run lên.

Nguyễn Trạch cảm thụ được thân thể cô đang không ngừng run rẩy, buông di động, xoa nhẹ đầu cô, bắt đắc dĩ nói: “Bình thường đều xem loại sách này?”

“... Ủ.” Chúc Yếu cười đến nổi chảy nước mắt.

Nguyễn Trạch đuổi tay, xoa xoa khoeo mắt cho cô.

Chúc Yếu nói: “Nhâm chán nên xem giết thời gian, tuy mở đầu hơi cầu huyết nhưng có mấy bộ đoạn sau viết rất thú vị.”

Mỗi người đều có sở thích của mình, Nguyễn Trạch tuy không hiểu sở thích của con gái lắm, nhưng cũng biết, tiểu công chúa trầm mê tiểu thuyết. Khi còn ở Đại Ngụy, đã thích xem mấy loại tranh vẽ và kinh kịch. Tuy đều là mấy thứ không có dinh dưỡng nhưng cô thích như thế, vậy thì tùy cô đi.

Nguyễn Trạch hỏi: “Còn muốn nghe không?”

Cô đương nhiên muốn nghe: “Muốn.”

Vì thế Nguyễn Trạch lại cảm điện thoại lên, tiếp tục đọc cho cô nghe. Nửa giờ sau, Chúc Yếu nghe được kha khá, Nguyễn Trạch mới dừng lại, đặt điện thoại lên tủ đầu giường, còn cấm sặc cho cô. Chấn một trận sốt sột, Nguyễn Trạch nằm xuống lần nữa, vớt cô vào trong lòng ngực, bắt đầu hôn.

Môi lưỡi như lửa đốt dường như làm cháy da thịt phần cổ cô, nhận thấy bàn tay anh đuổi tiến vào từ vạt áo, thân thể Chúc Yếu chợt run lên, gờ tay chống ngực đang đề xuống của anh, đẩy ra.

Nguyễn Trạch dừng lại, rũ mắt nhìn cô, tiếng nói khàn khàn: “Còn đau không?”

“... Ừm.” Chúc Yếu đỏ mặt như ứ máu, đôi mắt dưới chân ướt đầm dề.

Nghe vậy, tay Nguyễn Trạch thu lại, đuổi vạt áo bị vén lên lên ngực của cô xuống, ôm lấy vòng eo mềm mại, mặt dán vào cô, “Ngủ đi.”

Mặt Chúc Yếu giật giật, cánh môi cọ cạ qua cằm anh, chớp chớp mắt, tiếng nói rất nhỏ: “Ngày mai sẽ không đau.”

Giọng cô rất nhẹ, dựa gần, hơi thở cùng môi cọ sát mặt anh, ngây thơ lại ám chỉ trắng trợn. Cánh tay ôm eo cô của Nguyễn Trạch siết chặt, thân thể tuổi trẻ huyết khí phương cương, càng đừng nói đến đang có nhuyển ngọc ôn hương trong ngực, này không thể nghĩ ngờ là một loại dây vô... Áy vậy mà cô lại là người ‘Lãnh sẹo liền quên đau’.

Giọng điệu Nguyễn Trạch chợt trở nên nghiêm túc: “Ngày mai có muốn đi học không?”

“... Ngẫm lại muốn.” Chúc Yếu xem như đã nghe ra vài phần ý tứ. Nhưng mà cô chính là nói thật, ngày chắc sẽ không đau nữa, có thể tiếp tục... Rõ ràng anh cũng muốn, lại khiến cho cô tưởng chỉ có mình cô muốn.

Chúc Yếu thở dài như bà cụ non, nhớ tới Nguyễn Trạch điên cuồng đêm đó, càng cảm thấy không thể tưởng tượng.

Cô điều chỉnh tư thế ngủ, chậm rãi nâng đầu lên, nhìn chằm chằm mặt Nguyễn Trạch bên cạnh, lẩm bẩm nói: “Đêm đó tại sao anh lại...”

Chúc Yếu nghĩ tới điều gì, đuổi tay lung tung sờ ngực anh, “Nguyễn Trạch, có phải trên người anh có cái chốt mở gì hay không?”

Sau khi ấn chốt mở sẽ tiến vào hình thức điên cuồng.

Tay cô bắt đầu dọc theo ngực anh sờ lên trên. Đầu ngón tay trắng như tuyết xẹt qua xương quai xanh của anh, ánh mắt Chúc Yếu sáng rực lên, chọc chọc hầu kết nhỏ ra: “Nơi này, đúng hay không?”

Tiếp theo cô liền hôn xuống, anh dường như đột nhiên thay đổi chính mình. Sau đó cho dù cô có khóc lớn tiếng đến đâu thì anh cũng không dừng lại.

Nguyễn Trạch bắt được cái tay xấu tính của cô, vằn vằn trong lòng bàn tay: “Không phải.”

Chúc Yếu ngơ ngác khẽ nhếch cằm.

Đôi mắt Nguyễn Trạch thâm thúy nhìn tiểu công chúa, sau đó nắm tay cô, chậm rãi hướng lên trên, dùng đầu ngón tay chọc chọc chiếc mũi nhỏ xinh nào đó... Ngửa, Chúc Yếu nhìn không được động động cái mũi.

Nghe anh cúi đầu nói: “... Là nơi này.”

..... Truyện được edit bởi [L.A]_Omerto và đăng tại lustaveland.com

Buổi sáng rời giường, Nguyễn Trạch có thói quen chạy bộ sáng sớm, cảm thấy thể lực Chúc Yếu không tốt, nên dậy sớm đánh thức cô, dự định lôi kéo cô cùng nhau chạy.

Tấn Đại có quy định học sinh chạy bộ buổi sáng phải báo danh, tỉ lệ tham gia cùng với tín chỉ học phần. Khi còn học năm nhất năm hai, Chúc Yếu đã trải qua một tuần ít nhất ba bốn lần dậy sớm chạy bộ buổi sáng, bây giờ đã năm ba, rốt cuộc cũng không cần chạy, lại bị Nguyễn Trạch kéo đi dạo phố.

Cô nằm liệt trên giường giả bộ ngủ không dậy, Nguyễn Trạch gọi cô nhiều lần.

Kết quả cuối cùng là, Nguyễn Trạch cũng không đi chạy bộ buổi sáng.

Hình thức ở chung của hai người chỉ là thời gian buổi tối ở bên nhau nhiều, ban ngày thì không khác gì lúc trước.

Buổi tối Nguyễn Trạch phải đi học môn tự chọn, Chúc Yếu lại không có chương trình sắp xếp học liền bị bọn Trương Giai Giai kéo đi dạo phố.

Trong phòng học, còn chưa tới giờ vào lớp, học sinh cũng chưa tới đông đủ. Nguyễn Trạch chọn một chỗ ngồi xuống, lấy di động ra, nhìn vòng tròn bạn bè của Chúc Yếu, thấy cô và nhóm bạn cùng phòng chụp ảnh chung, tươi cười rất vui vẻ. Vì thế theo thói quen lưu lại ảnh chụp của cô.

Ngồi phía sau Nguyễn Trạch có hai gã nam sinh ____ Bên trái ăn mì xào, bên phải gặm bánh thu thảo.

Hai người trò chuyện rất hăng say.

Bên trái nói: “Đây là chuyện tốt mà. Còn nhớ lúc khai giảng đại học, cậu chính là người duy nhất có bạn gái trong phòng kí túc xá chúng ta, mọi người đều hâm mộ... Bây giờ đã qua hai năm, cậu là xử nam duy nhất của phòng chúng ta. Thừa dịp lần này hẹn hò, mau chóng đánh bại toàn thành đi thôi.”

Nam sinh bên phải hơi thẹn thùng: “Tính cách bạn gái tớ rất bảo thủ, tớ đã đề cập rất nhiều lần, nhưng cô ấy không cho...”

“Người lớn cũng đã gặp rồi, còn không cho?”

Nam sinh bên phải gật gật đầu: “Chủ yếu là tớ sợ cô ấy tức giận.” Dáng vẻ thật cẩn thận, thật quý trọng bạn gái.

“Tớ thấy, bạn gái cậu chỉ là thẹn thùng.” Gã bên trái một bộ tư thái người từng trải nói: “Vị kia nhà tớ, lúc mới bắt đầu cũng nói không muốn làm trước khi kết hôn, kết quả thì sao, lễ Giáng Sinh năm ngoái rốt cuộc cũng đồng ý, bây giờ mỗi tuần không đi hai chuyến đến khách sạn nhỏ cô ấy còn nóng ruột hơn tớ biết không? Hiện tại tình cảm của hai bọn tớ thật tốt phải không?”

“Đúng vậy, nhưng mà...” Nam sinh bên phải vẫn rất rối rắm.

“Nhưng mà cái gì?” Nam sinh bên trái sốt ruột, cầm đũa đưa xuống mì xào, nói: “Hai người là thanh mai trúc mã. cha mẹ đều đồng ý, còn do dự cái gì? Bạn gái cậu nói đừng, đó là do người ta thẹn thùng, cậu là đàn ông đàn ang, không thể kiên cường hơn một chút sao? Tớ nói cho cậu biết, thật ra con gái cũng không thích hoàn toàn thuận theo, trong xương cốt kỳ thật lại thích nam sinh bá đạo một chút... Dịu dàng, con gái sẽ cảm thấy không có tinh thần, chỗ nào cũng ngán ngẫm.”

Nguyễn Trạch ở phía trước ngồi thẳng lưng.

“Vậy sao...” Nam sinh bên phải có chút hiểu ra.

Nam sinh bên trái nhìn bạn, lộ ra dáng vẻ người mẹ già sầu khổ, chỉ chiều cho hân: “Lần này hai người ở lại bên ngoài, tớ thấy hay là như này... Cậu không nói hai lời, kéo cô ấy vào phòng tắm, trực tiếp đóng cửa lại, không cho cô ấy ra ngoài, thái độ cứng rắn một chút... Nữ sinh đều thích sự thô bạo đá đạo ngẫu nhiên như vậy.”

“Như vậy được không?” Nam sinh bên phải lại do dự.

Hai người trò chuyện hăng say, tiếng nói hơi lớn.

Nguyễn Trạch nắm di động, dáng ngồi đoan chính thành thoi, lòng mi nhẹ rũ xuống, không biết đang suy nghĩ điều gì. Có nam sinh ôm sách tiến lại gần, nhìn thấy chỗ trống bên cạnh Nguyễn Trạch, hỏi: “Chỗ này đã có ai chưa?”

Nguyễn Trạch nhàn nhạt đáp: “Không ai.”

Nam sinh cười sang sảng ngồi xuống.

Hai gã nam sinh phía sau lúc này mới chú ý tới người phía trước.

Nam sinh ăn mì xào vừa nhấc mí mắt, nhìn sườn mặt Nguyễn Trạch, nhận ra vị này chính là Nguyễn Trạch của khoa y... Sinh viên Tấn Đại làm sao lại không biết Nguyễn Trạch - nhân vật thần tiên, đoan chính sạch sẽ tựa như trời quang trăng sáng, làm sao nam sinh bọn họ có thể so sánh?

Đúng lúc Nguyễn Trạch quay đầu liếc mắt nhìn.

Nam sinh mì xào đối diện với gương mặt của anh, xấu hổ khụ một tiếng: “Thật ngại quá...” Ngay trước mặt nam thần nói đến đề tài thấp kém này.

Nguyễn Trạch lễ phép cong môi, thái độ hiền lành hiếm thấy: “Không sao, các bạn cứ tiếp tục.”

“... Ha?” Nam sinh mì xào thụ sủng nhược kinh gãi cái ót.

.....Truyện được edit bởi [L.A]_Omerto và đăng tại lustaveland.com

Chúc Yêu đi dạo phố với nhóm bạn cùng phòng đến gần 9 giờ mới về nhà, mua một đồng lớn mới tận hứng trở về.

Trương Giai Giai là cao thủ chém giả, mỗi lần cô đi theo phía sau Trương Giai Giai, nhìn dáng vẻ cô ấy cò kè mặc cả với chủ quán mà trợn mắt há hốc mồm. Sau khi kết thúc giằng co chém giá dài dòng, Chúc Yêu cũng chỉ nói với chủ quán một yêu cầu: “Giống với cô ấy, một chiếc cỡ nhỏ nhất.”

Sau khi về nhà, Chúc Yêu đi tắm rồi đắp mặt nạ.

Bây giờ đầu buộc thành cục, trên người mặc váy suông dáng cây tùng, ngồi trên sofa xem gameshow. Trong tay còn cầm túi snack khoai tây, vừa ăn vừa xem mà cười khanh khách.

Phòng vệ sinh bên kia, Nguyễn Trạch đang tắm, bỗng nhiên tiếng nước ngừng lại, cửa mở ra một khe nhỏ. Anh gọi cô một tiếng.

Chúc Yêu đuổi đuổi cổ, vênh tai: “Sao vậy?”

“... Giúp anh lấy quần lót.” Giọng điệu Nguyễn Trạch thản nhiên nói một câu, giống như đã hoàn toàn thích ứng với sinh hoạt khi ở chung với cô.

Chúc Yêu khề “A” một tiếng, ngốc một hồi mới gật đầu: “À, được. Anh chờ chút.” Trong khi nói, cô ném snack khoai tây đến trên mặt đất, sau đó lê dép lê về phòng lấy quần lót cho Nguyễn Trạch.

Quần lót của Nguyễn Trạch được xếp gọn gàng, màu sắc lấy xanh xám và sẫm màu làm chủ đạo. Chúc Yêu nhìn đồng quần lót, trên mặt nóng lên, căng thẳng thờ ra hai cái, sau đó xoa xoa đôi tay, cầm lên một cái ở ngoài cùng.

Đầu ngón tay sờ đến quần lót, lòng bàn tay Chúc Yêu nhịn không được đỏ mặt, nhưng vẫn không ngần ngại được lòng hiếu kỳ, vuốt ve vài cái.

Trông thế nào cũng... có chút đáng khinh. Chúc Yêu ghét bỏ âm thầm khinh bỉ chính mình.

Cầm quần lót, Chúc Yếu ra về nhẹ nhàng, nhảy nhót chạy tới bên ngoài phòng vệ sinh, gõ gõ cửa, tiếng nói thanh thúy vui sướng: “Nguyên Trạch, em lấy đến rồi.”

Cô gõ hai tiếng, cửa phòng vệ sinh mới chậm rãi mở ra, không khí ẩm ướt bên trong bùng lên, trong khe cửa, là thân hình cao lớn của Nguyên Trạch. Tầm mắt Chúc Yếu vừa khéo dừng ở ngực anh, cơ ngực to lớn, vẫn còn ướt, hạt nước chảy xuống...

Chúc Yếu liếm liếm môi, quay mặt đi chỗ khác, đưa tay qua: “Cho.”

Cửa phòng vệ sinh mở rộng thêm một chút.

Nguyên Trạch đứng ở nơi đó, tóc trên trán ướt nhẹp, bọt nước không ngừng rơi xuống, xẹt qua cánh mũi cao thẳng, đôi mắt dưới mái tóc đen bóng mà thâm trầm, tầm mắt yên lặng dừng nơi da thịt cở cổ tinh tế non mềm khi Chúc Yếu quay đầu đi, trắng sáng, giống như tuyết.

Ngay sau đó, từ trong khe cửa có một cánh tay ướt nhẹp vươn ra, nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của tiểu công chúa, trực tiếp kéo người vào trong.

“Bộp” một tiếng, quần lót màu lam lẻ loi rơi trên mặt đất. Cửa phòng vệ sinh khép lại thật mạnh, mây mưa lay động bên trong.

Tác giả có điều muốn nói:

Hôm nay tiểu công chúa khóc chít chít ==

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Cung chiêu

Một giờ sau, Chúc Yếu mệt mỏi không chịu nổi, cả người ướt đẫm được Nguyên Trạch ôm ra từ phòng vệ sinh, thay đổi chiến trường.

Một khoảng thời gian kế tiếp, Chúc Yếu cuối cùng cũng hiểu rõ ý tứ câu “Ngủ không đủ giấc” trong miệng Tường Điền Nha.

Nam sinh hai mươi tuổi luôn đứng trong giai đoạn dư thừa tính lực nhất. Hơn nữa Nguyên Trạch còn là người thích rèn luyện thân thể... Cuộc sống như vậy, không giống chỉ liên tục ‘mấy ngày’ như Chúc Yếu đã đoán.

Ngược lại chính là, mãi cho đến khi kết thúc học kì 1 của năm ba, Nguyên Trạch vẫn làm không biết mệt như cũ, nhiệt tình một chút cũng không suy giảm.

Năm mới đến. Tết âm lịch năm nay, Nguyên Trạch chính thức mang cô về nhà gặp ông nội.

Khi Nguyên Trạch tới cửa tiểu khu đón cô, cô vô cùng căng thẳng. Nguyên Trạch từ rất xa đã nhìn thấy tiểu công chúa xách theo đồ, thần thái mất tự nhiên đứng chờ anh. Chi là vừa nhìn thấy anh, đôi mắt cô “Tinh” một cái sáng lên, trên mặt lập tức lộ ra tươi cười, dùng giọng ngọt ngào gọi anh: “Nguyên Trạch.”

Nguyên Trạch bước đến ôm cô, cúi người dùng mặt cọ cọ cô: “Có lạnh không?”

Chúc yếu nhón chân, hôn cằm anh, tiếng nói mang theo giọng mũi, càng giống như đang làm nũng: “Ừ... Lạnh chết em.”

Nguyên Trạch nghe vậy, lông mày nhíu lại, nghiêm mặt nói: “Bị cảm?”

Chúc Yếu nhăn hai hàng lông mày tinh tế, nhận không được nhẹ ho khan một chút: “Bị cảm mạo chút thôi.” Có thói quen ngủ cùng Nguyên Trạch, buổi tối đã chán mà không có ai đắp lại giúp cô, xơ y sẽ bị cảm.

Nguyên Trạch nhẹ nhàng xoa mặt cô.

Đôi tình nhân nhân trẻ ngày ngày dính với nhau nhưng đến lúc ăn tết phải tách ra vài ngày, bây giờ gặp mặt, khó tránh khỏi nhớ nhung. Vô về khuôn mặt cô, Nguyên Trạch không nhận được cúi đầu ngậm lấy môi cô, hôn môi, thân mật một lúc lâu.

Sau khi hôn xong, khuôn mặt Chúc Yếu đỏ ửng, đôi mắt sáng vô ngần, môi anh đào đỏ thắm, so với son kem còn phải đẹp hơn. Cô nhìn anh, trên mặt không nén nổi vui mừng, lại nhón chân, sắp lại hôn “Chụt” một cái, sau đó lười kéo cánh tay anh: “Đi thôi.”

Đi đến nửa đường, ngang qua chỗ ghế dài của tiểu khu, có vài di thích tám chuyện trong tiểu khu đang cắn hạt dưa tán gẫu.

Nói chuyện vợ chồng nhà ai ly hôn, con nhà ai đã ngoài ba mươi tuổi còn chưa tìm được đối tượng, cháu nhà ai đặc biệt thông minh, tuổi còn nhỏ mà đã có thể nói mấy thứ tiếng nước ngoài... Ngày lễ ngày tết, nhóm các di nhân rồi không có việc gì làm, cho nên nhiệt tình nhất chính là đi giới thiệu đối tượng cho văn bối, lúc này bọn họ còn đang trao đổi tin tức xem nên giới thiệu con gái nhà nào cho con trai nhà nào...

Đang trò chuyện, nhìn thấy cô gái mà Nguyên Trạch nắm tay, có một di thuận miệng nói: “Là Tiểu Trạch này, mang bạn gái về nhà à?” Nói xong liền tò mò đánh giá Chúc Yếu, hai người đứng cùng một chỗ, nghiễm nhiên là vô cùng xứng đôi.

Nguyên Trạch lễ phép chào hỏi, Chúc yếu cùng gật gật đầu theo.

Đội bọn họ đi qua rồi, các di ngồi trên ghế dài lại bắt đầu tám tung trời.

... Nhìn Tiểu Trạch nhà người ta đi, ngày thường im hơi lặng tiếng, bây giờ đại học còn chưa học xong mà đã mang bạn gái về nhà.

Vào thang máy, lại gặp được hàng xóm. Trong lúc nói chuyện, không tránh được tò mò đánh giá với Chúc Yếu.

Chờ đến khi bước ra khỏi thang máy, Chúc Yếu sờ sờ khuôn mặt đã đỏ lên, xoay đầu nói với Nguyên Trạch: “Em hơi căng thẳng...”

Cái cảm giác này rất kì quái. Nguyên Trạch giới thiệu cô với người anh biết, có quen biết, cũng có quan hệ giống nhau, nhưng cứ chậm rãi như vậy, biết được sinh hoạt của Nguyên Trạch với những người đó, trong lòng cô không hiểu sao lại căng thẳng. Đồng thời, còn có vui mừng.

Nguyên Trạch xoa bóp lỏng bàn tay cô, trấn an: “Đừng lo.”

1. có gì phải căng thẳng, người sau này sống cùng với cô, là anh. Những người khác đều không quan trọng.

Chúc Yếu vẫn thấp thòm, khi đến cửa nhà Nguyên Trạch, cô chỉ quả trong tay, nói: “Ông nội anh có thể không thích loại lá trà này hay không?” Nếu đổi thành rượu chắc sẽ tốt hơn, dù sao cô cũng không hiểu nhiều về lá trà.

Căng thẳng như vậy? Thân mình Nguyên Trạch đứng yên, cong lưng nhìn cô như bình thường, ánh mắt dịu dàng, bên môi ngậm ý cười: “Yên tâm.”

“... Ừ.” Đôi mắt Chúc Yếu lay động, gật gật đầu.

Nguyên Hạc Niên chỉ nghiêm khắc với một mình Nguyên Trạch, còn những tiểu bối trong tiểu khu, khi nhắc đến ông nội Nguyên đều sẽ nói ông hòa ái bác học. Khi Chúc Yếu theo Nguyên Trạch bước vào, Nguyên Hạc Niên cười rất hiền lành, chuẩn bị đồ ăn vặt con gái thích nhất, còn làm một bàn lớn thức ăn phong phú.

Nguyên Hạc Niên để xương sườn trước mặt Chúc Yếu, nói: “Tiểu Trạch nói cháu rất thích ăn xương sườn, tài nghệ nấu ăn của nó đều là do ông dạy, cháu nếm thử xem, nhất định ăn còn ngon hơn so với nó làm.”

Chúc Yếu được quan tâm đậm lo sợ, vui mừng ăn xương sườn, còn thường thường trộm ngắm Nguyên Trạch ở bên cạnh.

Com nước xong, Nguyên Trạch đến phòng bếp rửa bát. Trong phòng khách, Nguyên Hạc Niên đang nói chuyện với Chúc Yếu.

Trên Tv đang chiếu Đêm hội xuân, Nguyên Hạc Niên mặt mày hiền lành nhìn Chúc Yếu, cảm khái: “... Lúc trước ông còn cho rằng, tính cách như Nguyên Trạch sẽ không tìm được bạn gái.”

“... Nguyên Trạch, rất tốt ạ.” Chúc Yếu theo thói quen tính khen Nguyên Trạch.

Tươi cười của Nguyên Hạc Niên càng thêm sâu, tóc bạc trên đầu ông đã nhiều hơn so với lần đầu tiên Chúc Yếu gặp.

Tinh thần ông vẫn rất minh mẫn, sống lưng khỏe mạnh, khi nói chuyện vẫn tràn đầy sức sống: “Ngoại trừ diện mạo đẹp một chút thì có chỗ nào so được với thằng nhóc Trình Gia Ủy biết làm con gái vui kia chứ...” “Dường như nghĩ tới cái gì, ông cười với Chúc Yếu một cái, “Trước kia ông quá nghiêm khắc với nó cho nên tính cách nó trưởng thành sớm, ông còn lo nó không làm cho con gái vui được, đến lúc đó sẽ không cưới được vợ.”

Nói đến việc dạy dỗ Nguyên Trạch, Nguyên Hạc Niên tự hỏi bản thân chưa từng hối hận. Muốn thành tài, quan trọng nhất chính là hình thành sự tự kiểm chế ngay từ nhỏ. Chỉ là bây giờ cũng lớn tuổi rồi, lúc nhớ lại, thời thơ ấu của Nguyên Trạch quả vất vả, cũng vì thế mà từ lâu đã thiếu hụt phản hoạt bát ngày thơ nên có.

Chúc Yếu rất nghiêm túc nghe.

Cho dù có là Nguyên Hạo của Đại Ngụy khi xưa, hay là ông nội Nguyên hiện tại, trong lòng Chúc Yếu đều tồn tại sự cảm kích với ông.

Cô nhẹ nhàng lắc đầu, thái độ chân thành nói: “Cháu cảm thấy ông dạy anh ấy rất tốt___ Cháu rất cảm kích ông.”

... Nếu không phải ông dạy dỗ Nguyên Trạch đủ ưu tú, thì trong hoàng thành lỏng lẻo, cô căn bản không gặp được anh, cũng sẽ không bị anh hấp dẫn.

Khi Nguyên Trạch đưa cô về nhà.

Chúc Yếu ngồi trên ghế phụ, nhìn chăm chăm anh hồi lâu, tựa như đang tự hỏi vấn đề nghiêm túc nào đó.

Cuối cùng cô nghiêng đầu, trịnh trọng nói: “Nguyên Trạch, sau này em nhất định sẽ đối tốt với anh.”

Nguyên Trạch liếc mắt nhìn cô một cái, yên lặng cúi người cài dây an toàn cho cô, sau đó mỉm cười thờ dài một tiếng, ôm mặt cô, nói: “Mấy lời như vậy, không phải nên để đàn ông nói ra hay sao?”

“Vậy à...” Chúc Yếu suy nghĩ một chút, lại nghịch ngợm bỏ xung một câu, “Vậy chúng ta sẽ cùng nhau đối tốt với đối phương.”

Cô không muốn chỉ được anh quan tâm săn sóc, cô cũng muốn quan tâm chăm sóc anh, cũng muốn cưng chiều anh.

Nguyên Trạch mỉm cười gật đầu, đồng ý lý lẽ đẹp cả đôi bên này.

.....Truyện được edit bởi [L.A]_Omerto và đăng tại lustaveland.com

Chính thức đến gặp người lớn trong nhà, cảm tình giữa hai người cũng ổn định, năm tư đại học là có thể đi lấy giấy chứng nhận kết hôn.

Năm ba đại học vội vàng kết thúc, lúc khai giảng năm tư, Chúc Yếu bắt đầu bận chuyện thực tập. Cô với Trương Giai Giai cùng vào bộ thực tập của đài truyền hình tin tức... Trong lúc thực tập thì tiền lương rất thấp, còn kém xa so với Chúc Yếu ngày thường ra ngoài làm công kiếm tiền lẻ. Thực tập sinh đều phải tiếp xúc với vài việc nhỏ và chân chạy vặt. Học thì không được cái gì nhưng mỗi ngày đều rất mệt, khi về đến nhà Chúc Yếu liền nằm liệt trên sofa, không bao giờ muốn động dậy nữa.

Cuộc sống do chính mình lên kế hoạch, cảm giác bận rộn chiến đấu vì tương lai, là thứ mà xưa nay công chúa trống trong nhung lụa ở hoàng cung Đại Ngụy chưa từng được trải nghiệm.

Buổi tối Chúc yếu ngã vào sofa, gác đùi trắng ngần lên đùi Nguyên Trạch, anh bóp hai chân bụn rụn cho cô, làm cô lập tức thoải mái đến chết đi được.

Chúc yếu nói: “Tiền bối kèm em nói, hình tượng của em tốt, nếu làm phát thanh viên sẽ càng tốt.”

Động tác xoa bóp chân của Nguyên Trạch hơi ngừng lại, nhàn nhạt hỏi một câu: “Nam?”

Cái gì? Chúc Yếu hoàn toàn không phản ứng kịp, sững sờ ước chừng ba giây mới hiểu được ý Nguyên Trạch. Cô nhin không được cười: “Ừ.”

Nguyễn Trạch ừ một tiếng.

Chúc Yếu lười nhác duỗi chân, nói: “Hơn nữa tất cả mọi người đều biết, em đã có bạn trai...” Cô gái có diện mạo xinh đẹp ở chỗ nào cũng được hoan nghênh, huống chi là kiểu xinh đẹp lại ngoan ngoãn như Chúc Yếu. Ngày thường có rất nhiều đàn ông chủ động xum xoe.

Chúc Yếu lại lải nhải nói những chuyện xảy ra khi thực tập: “Anh biết không? Hôm nay bộ tín tức lại có một đám thực tập sinh tới nữa, Chân Diễm cũng ở đó... Anh còn nhớ không? Chính là cái người cùng phòng kí túc xá với em lúc mới bắt đầu năm nhất ấy, cậu ta thay đổi rất lớn...”

Cô nói cả buổi, dần dần, ngập mấy cái, tiếng nhỏ dần đi.

Động tác trên tay Nguyễn Trạch dừng lại, giương mắt nhìn lại đã thấy tiểu công chúa nghẹo đầu trên sô pha, khép mắt, ngủ rất ngon. Nguyễn Trạch cẩn thận buông chân cô ra, sắp lại gối, bế ngang cô lên. Trong lúc ngủ mơ màng, cô quen thuộc dựa vào lồng ngực anh, khuôn mặt cọ vài cái, thì non: “Nguyễn Trạch, ngày mai gọi em sớm một chút...”

Nguyễn Trạch hôn xuống khuôn mặt cô, dịu dàng trả lời: “... Được.”

..... Truyện được edit bởi [L.A.]_Omerto và đăng tại lustaveland.com

Hôm nay Nguyễn Trạch bị Tổng Nham Lỗi kéo đi tham gia tụ hội. Ở đại học, quan hệ giữa Nguyễn Trạch với nhóm bạn cùng phòng không tồi, trong đó tình cảm với Tổng Nham Lỗi là tốt nhất.

Tổng Nham Lỗi thích bạn cùng phòng của Chúc yếu là Trương Giai Giai, ban đầu hai người hẹn hò một thời gian, sau đó Trương Giai Giai cảm thấy tính cách của hai người giống nhau, nên làm bạn thì tốt hơn. Nhưng Tổng Nham Lỗi thích Trương Giai Giai, lại chỉ vì có thể danh chính ngôn thuận đứng bên người cô ấy mà cũng gặt đầu theo, nói đúng ra thì làm anh em càng nhẹ nhàng hơn. Cứ như vậy, hai người không có chia tay trong xấu hổ, có thể tiếp tục làm bạn.

Hình tượng Nguyễn Trạch xuất chúng. Trong buổi tụ hội, không biết là ai dẫn tới mấy sinh viên năm nhất, các nữ sinh năm nhất mới vừa vào Tấn Đại đã nghe danh tiếng Nguyễn Trạch của khoa y, còn xem những bài post có liên quan đến anh trên diễn đàn Tấn Đại. Hiện tại nhìn thấy người thật, trước mắt bọn họ sáng ngời, tầm mắt thường xuyên ngắm về phía này...

Các nữ sinh lên khe khẽ nghị luận.

Có nữ sinh nói: “Đừng nghĩ nữa, vị nam thần này của chúng ta vừa tiến vào cổng trường đã mang danh hoa đã có chủ, bạn gái còn rất xinh đẹp đó.”

“Đẹp tới đâu?” Có người hỏi.

“Còn đẹp hơn cả Lục Tâm Nghi.” Lục Tâm Nghi là hoa khôi khoa kiến trúc.

“Thiệt hay giả?” Có người không tin, ngờ khi khoa trương.

“___ Đương nhiên là thật.”

Từ sau khi Chúc Yếu bắt đầu thực tập thì cô rất ít khi tới trường học. Nhóm sinh viên năm nhất đương nhiên sẽ không rõ. Lúc này, Nguyễn Trạch thông thả ngồi, bên cạnh ồn ào, chỉ duy có anh là thanh quý ôn nhuận, khí chất xuất sắc... Nhìn thấy Nguyễn Trạch đứng dậy đi ra ngoài, tiếng nghị luận của nhóm nữ sinh năm nhất càng lớn hơn:

“Tớ cảm thấy tính cách Nguyễn học trưởng rất cao lãnh, đoán chắc là bạn gái anh ấy theo đuổi anh ấy... Cũng không biết vị học tỷ kia theo đuổi anh ấy như thế nào.”

“Đúng vậy đúng vậy, tớ cảm thấy tính cách Nguyễn Học trưởng như vậy nhất định là khi yêu đương rất ít nói, chắc là nữ sinh ở bên anh ấy rất áp lực.”

“Cậu đây là không ăn được nho thì nói nho xanh há?” Có nữ sinh đổi một câu.

Có một học trưởng năm tư thò lại gần, cười hi hi hỏi: “Các học muội nói chuyện gì mà vui vậy?”

Các nữ sinh chào hỏi, trong đó có một nữ sinh tóc ngắn tính cách rộng rãi nói: “Chúng em đang nói chuyện về học trưởng Nguyễn Trạch. Học trưởng, anh nói cho chúng em chuyện giữa anh ấy và bạn gái đi được không?”

“Đúng vậy đúng vậy, nghe nói gần đây học trưởng Nguyễn Trạch đều một mình ở trường... Có phải anh ấy chia tay với bạn gái rồi hay không?” Một cậu cuối cùng hỏi rất cẩn thận.

Yếu đương thời đại học rất ít cặp được lâu dài, ngay cả khi có ở bên nhau từ cao trung đi chăng nữa thì vẫn có khả năng chia tay.

Học trưởng năm tư đẩy đẩy gọng kính mắt, sau đó thần bí vẫy vẫy tay với các nữ sinh: “Theo anh được biết___”

Các nữ sinh vênh tai nghe.

Đúng lúc này, màn hình di động trên sô pha sáng lên, không biết là do ai đánh rơi... Học trưởng năm tư hỏi xung quanh vài tiếng, không có hai đáp lại, vì thế lại gần cầm điện thoại lên, lầm bầm nói: “Đây là di động của ai...”

Nhìn tới màn hình di động không ngừng sáng lên, khoe miệng học trưởng năm tư méo xệch, nói một câu: “Ai da, cái tên này cũng thật đủ sến...”

“Tên gì vậy?” Các nữ sinh tò mò ngó qua.

Chỉ thấy trên màn hình di động, tên người gọi tới không ngừng lặp lờ: Tiểu công chúa.

Trong đó có một nữ sinh che miệng cười lên tiếng: “Thật buồn nôn.”

“Ha ha, không biết là của vị học trưởng nào.”

Lúc này, nữ sinh tóc ngắn tính cách rộng rãi bỗng nhiên há hốc mồm, sâu kín mở miệng: “... Chỗ này, hình như vừa rồi là học trưởng Nguyễn Trạch từng ngồi phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Kết thúc

Không phải... chứ?

Các nữ sinh ghen hòng trần trối, hai mặt nhìn nhau. Học trưởng cao lãnh? Mỹ nam cầm dục? ... Tiểu, tiểu công chúa? Tên này cũng quá ngọt rồi!

Học trưởng năm tư cầm di động thanh thanh giọng nói, nhận điện thoại: “Alo.”

Các nữ sinh rồi rít nín thở.

Ở một đầu khác của điện thoại, Chúc Yếu đánh mất chìa khóa, lại đúng lúc hôm nay chung cư mất điện, bây giờ cô cầm di động lẻ loi đứng ở cửa. Điện thoại vang lên vài tiếng, Nguyên Trạch vẫn chưa nghe máy. Vốn định chờ lát nữa lại gọi, kết quả vừa định ngắt đi thì điện thoại đã được người nghe... Nhưng mà ____ lại không phải giọng của Nguyên Trạch. Chúc Yếu nghĩ nghĩ, nhủ máy: “Anh là... Nguyên Trạch đâu? Tại sao anh ấy lại không nghe máy?”

Tiếng nói ngọt ngào trong trẻo thông qua điện thoại truyền ra, các nữ sinh ngưng thần nghe lên nhanh chóng che miệng.

Đâu! Thật sự là di động của học trưởng Nguyên Trạch? Còn ghi tên bạn gái là ‘Tiểu công chúa’! Giọng bạn gái còn sẽ nghe như vậy... Thật ngọt!

Nguyên Trạch đi ra từ toilet, trở lại phòng KTV.

Học trưởng năm tư nhìn thấy thân ảnh của Nguyên Trạch, tức khắc cảm thấy bóng hoa cao lãnh thanh quý này phảng phất như có hơi thở của khói lửa, hân hoan di động trên ghẹo: “Nguyên Phò mã, tiểu công chúa của nhà ngài gọi điện tới ____”

Lớn giọng hô một tiếng, các sinh viên trong phòng KTV đều nhao nhao cười ha ha.

Trái lại, sắc mặt Nguyên Trạch vẫn như thường, giữa hai lông mày vẫn thản nhiên như thường, chỉ là càng nện bước nhanh hơn. Anh đến nhận lấy di động của mình, đặt bên tai, tựa như không thấy những ánh mắt xung quanh, giọng anh dịu dàng: “Yêu Yêu.”

Bên kia, sau khi Chúc Yếu nghe xong đã xảy ra chuyện gì, cầm di động nhỏ giọng nói với anh: “Nguyên Trạch, chung cư cúp điện rồi, chìa khóa em cũng không cẩn thận làm mất rồi...”

“Ừ, em cứ chơi di động một lát trước, anh lập tức quay về... Không phải sợ, anh rất nhanh sẽ đến” Anh hơi nhủ máy, giọng nói dịu dàng mang theo trấn an. Bằng tuyết cất giấu nơi mi tâm, tựa như bị hòa tan trong khoảnh khắc này.

Nhóm học muội si ngốc ngốc trông

Chờ đến khi Nguyên Trạch lễ phép tạm biệt, bước chân vội vàng rời đi, bọn họ mới kích động nhảy dựng lên: “Học trưởng Nguyên Trạch thật quá sùng bạn gái! Giọng nói đó, thần thái đó! Lại còn ‘Tiểu công chúa’... Tui ghen tị!”

Học trưởng năm tư cười nhìn đám học muội, không nhanh không chậm mở miệng: “Đã thấy chưa, cảm tình giữa học trưởng Nguyên Trạch của các em cùng với bạn gái cậu ta rất sến súa đó. Từ lúc mới bước vào năm nhất, hai người bọn họ đã như hình với bóng, lúc năm hai, anh còn bắt gặp hai người bọn họ hôn môi trong rừng cây nhỏ, nó phải gọi là ngọt...”

“Oa ____”

Nhóm học muội càng thêm kích động, học trưởng Nguyên Trạch nam thần như thế, vậy mà lại cùng bạn gái chui vào rừng cây nhỏ... Quá kích thích rồi!”

Học trưởng năm tư nói tiếp: “Còn có rất nhiều.”

“Tiếp đi tiếp đi anh.” Nữ sinh tóc ngắn trông mong nhìn học trưởng, kích động đến nổi mặt cũng đỏ lên.

Học trưởng năm tư liếc mắt nhìn cô một cái, đôi mắt dưới mắt kính ngậm cười, giống như một con sói xám không lộ chút dấu vết nào: “Còn rất nhiều, không thể nói xong trong chốc lát, như vậy đi, chúng ta có thể thêm WeChat, có rảnh thì chậm rãi trò chuyện...” Vị học trưởng miệng lưỡi trơn tru nào đó nhìn học muội thỏ trắng nhỏ trước mặt, móc ra di động của mình, “Đến đây, quét của anh là được.”

Vì thế nhóm học muội bắt đầu lần lượt quét mã QR WeChat của học trưởng.

.....Truyện được edit bởi [L.A]_Omerto và đăng tại lustaveland.com

Khi Nguyên Trạch trở lại chung cư thì tiểu công chúa đang ôm đi đồ chat WeChat với Tường Điềm Nha. Khuôn mặt cô trắng nõn ngoan ngoãn, không hề sợ hãi do bị cúp điện.

Có lẽ vì đang chat hăng say nên Chúc Yếu hoàn toàn không chú ý tới. Nguyên Trạch chậm rãi đến bên cạnh cô, qua vài giây, cô mới phản ứng lại, “A” một tiếng, sau đó mờ to hai mắt, nở nụ cười: “Nguyên Trạch.”

Anh trở về từ khi nào? Một chút động tĩnh cũng không có.

Nguyên Trạch ôm lấy bả vai cô, lấy chìa khóa ra mở cửa.

Chúc yếu đi theo bên cạnh anh, đồng thời vẫn tiếp tục nói chuyện phiếm với Tường Điềm Nha. Đường như hai người nói chuyện gì đó rất thú vị, cô cười khanh khách, bả vai cũng run lên theo.

Nguyên Trạch cúi đầu tùy ý liếc mắt nhìn.

“Răng rắc” vài tiếng, chìa khóa chuyển động hai vòng, cửa mở ra.

Nguyên Trạch đi vào, lấy ra dép lê từ huyên quan rồi đặt tới bên chân cô. Chúc Yếu đã chat xong, cất di động, cúi đầu đôi giày.

Nguyên Trạch theo sau bỗng nhiên mở miệng hỏi một câu: “Thay hình nền điện thoại rồi à?”

Vừa rồi Nguyễn Trạch có không cẩn thận liếc mắt nhìn thấy, trên màn hình di động là ảnh chụp một người đàn ông ____ Là nam chính trong bộ phim tiên hiệp hot nhất gần đây... Chúc Yếu cũng giống như những cô gái khác, thích em tiều thuyết và theo dõi phim truyền hình, gần đây nhất vai nam chính của bộ phim này diễn quá xuất sắc, hệ cảm phục tà áo trắng bay bay, đích thị là khẩu vị của Chúc Yếu.

Chúc Yếu gãi lên tóc lể, không hiểu sao lại chốt dạ. Bình thường Nguyễn Trạch cũng sẽ cùng cô xem phim, cho nên đổi thành ảnh sao nam trong phim chắc cũng không có vấn đề gì... nhỉ? Giọng Chúc Yếu không tự tin: "... Chỉ là ngôi sao thôi."

Cô nghĩ tới điều gì, đầu óc xoay chuyển, chuyển đề tài, "Em nghe Trương Giai Giai nói, gần trường học có một tiệm lẩu mới mở, rất chính tông, chúng ta cuối tuần cùng đi ăn được không?"

Nguyễn Trạch dường như thành công bị cô dời đề tài: "Không phải em nói sợ mọc mụn à?"

Làn da của Chúc Yếu tốt, bình thường không bị mọc mụn, nhưng nếu ngẫu nhiên ăn cay thì sẽ kích thích phát mụn. Một ngày đầu, Chúc Yếu còn e ngại, vẫn duy trì trạng thái hoàn mỹ, bây giờ đã ở chung thời gian lâu rồi, ngẫu nhiên mọc ra mấy cái mụn cũng không phải chuyện gì lớn.

Chúc Yếu nói: "Em ăn ít một chút là được rồi."

Hai người vui vẻ hẹn cuối tuần đi ăn lẩu.

Tối buổi tối, Chúc Yếu tiếp tục ngồi trên sofa theo dõi bộ phim tiên hiệp kia, cốt truyện đang đến phần cao trào, Chúc yếu xem không chớp mắt... Sau đó, cánh tay vòng nơi bả vai cô bỗng nhiên trượt xuống, nhẹ nhàng vỗ về phần da thịt mềm mại ở eo cô.

Bất luận là học tập hay gì khác, người thông minh học cái gì đều nhanh, không thể nghi ngờ, Nguyễn Trạch ở trong bất kì lĩnh vực nào cũng là người xuất sắc. Chỉ cần một ít trêu chọc rất nhỏ, Chúc Yếu đã tê dại cả người. Cho dù phim truyền hình có hay hơn nữa cũng đều trở nên tẻ nhạt vô vị.

Nguyễn Trạch bắt đầu lần áp, trên người là hơi thở mát lạnh của sữa tắm, sạch sẽ tươi mát lại thoải mái, nụ hôn trên miên dừng ở cổ cô, cắn mút phần thịt non nơi đó.

Cả người Chúc Yếu lâng lâng, ôm eo anh, nhỏ giọng nhắc nhở: "Về, về phòng."

"Còn muốn xem TV nữa không?" Nguyễn Trạch đang chôn đầu ở hõm vai cô đột nhiên hỏi một câu, tiếng nói khàn khàn gọi cảm.

"Không, không xem." Chúc Yếu nhẹ thở gấp trả lời.

"Được." Nguyễn Trạch duỗi tay, chuẩn xác sờ đến điều khiển từ xa ở cạnh chân Chúc Yếu, "Tắt" một tiếng tắt TV đi, sau đó tùy ý ném điều khiển lên bàn trà.

Phòng khách yên tĩnh lại trong nháy mắt.

Nguyễn Trạch cũng không ôm cô về phòng, thân hình nặng nề đè cô trên sofa mà tùy ý hôn môi. Trong lúc mơ mơ màng màng sắp tiến vào nội dung chính...

Một chân đã bước vào cửa rồi mà Nguyễn Trạch lại ngừng lại.

Loại mùi vị này... thật sự không dễ chịu.

Khuôn mặt Chúc Yếu đỏ bừng, ánh mắt ướt át nhìn anh. Trong lòng ngứa ngáy, nâng đầu, hôn môi anh.

Hiếm thấy khi Nguyễn Trạch không bị dao động, đôi mắt đen nhánh, sau đó không biết anh sờ soạn ra đi động của cô từ nơi nào, về mặt nghiêm túc đưa cho cô: "Thay đổi hình nền điện thoại."

Chúc Yếu: "..."

Ngày hôm sau, Chúc yếu xoa eo nhức mỏi, trong miệng ngậm viên ngậm họng, nhìn ảnh chụp cô và Nguyễn Trạch trên màn hình di động, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng...

Nghĩ như thế nào cũng có vẻ hơi chịu thiệt một chút.

..... ưTruyện được edit bởi [L.A]_Omerto và đăng tại lustaveland.comợc edit bởi [L.A]_Omerto và đăng tại lustaveland.co

Ngày Nguyễn Trạch sinh nhật 22 tuổi vừa lúc lại là thứ bảy. Cuối tuần Cục Dân Chính không mở cửa làm việc, bởi vậy phải cách một ngày sau sinh nhật của Nguyễn Trạch mới có thể đi làm giấy chứng nhận kết hôn.

Cho dù đã sống chung với nhau, nhưng đến ngày đi làm giấy chứng nhận, trong lòng Chúc Yếu không hiểu sao vẫn thấp thòm, luôn cảm thấy có cảm giác không chân thật.

Hôm nay là chủ nhật, Chúc Yếu nhận được chuyển phát nhanh của Thư Đường.

Thư Đường là chị họ của Triệu Thiên Đình - bạn học của Chúc Yếu hồi năm ba cao trung, chị ấy mở một cửa tiệm may hán phục, bởi vì Thư Đường thích hình tượng Chúc Yếu mặc hán phục nên mấy năm nay hai người vẫn duy trì liên lạc. Khoảng thời gian trước đó, Chúc Yếu có ý nhờ Thư Đường một việc... Không ngờ, nhanh như vậy đã xong rồi.

Nhìn trên mặt Chúc Yếu tràn đầy kích động mở hộp hàng, Nguyễn Trạch tò mò hỏi một câu: "Mua cái gì vậy? Vui đến thế sao?"

Chúc Yếu vừa mở hộp vừa nói chuyện với Nguyễn Trạch: "Anh còn nhớ chị Thư Đường không? Chính là người mở cửa tiệm hán phục lúc trước em nói với anh."

Nguyễn Trạch đương nhiên nhớ. Chúc Yếu còn mua mấy bộ như vậy ở tiệm Thư Đường, thế nhưng chưa từng mặc ra ngoài, chỉ mặc ở nhà cho anh xem.

Lần trước anh không cẩn thận xé hỏng một bộ váy của cô.

Mỉ tâm Nguyễn Trạch khẽ động: "Lại mua?"

"Ừ!" Chúc Yếu vui mừng gật gật đầu, chờ cô mở hộp giấy được bọc kín mít ra, lấy hán phục bên trong lên, là một bộ hán phục màu trắng trắng non...

Nhưng mà ____

Ánh mắt Nguyễn Trạch dừng trên quần áo trong tay cô.

Là cầm bảo bằng lụa.

Đi kèm còn có đai lưng màu đen và giày gấm, chế tác hoàn mỹ, phần tối của tay áo rộng có thêu hoa văn cây trúc sinh động như thật.

Chúc Yếu vuốt ve phần hoa văn bên trên, còn đẹp hơn so với cô đoán. Cô giương mắt nhìn Nguyên Trạch, đáy mắt ảm ảm chờ mong.

Trong lòng Nguyên Trạch hiểu rõ, nhận lấy cầm bảo giày gấm, vào phòng.

TV trong phòng khách đang chiếu gameshow, Chúc Yếu đứng trước sofa chờ Nguyên Trạch.

Sau một lúc lâu, phía sau truyền đến tiếng bước chân vững vàng.

Chúc Yếu nghe thấy tiếng bèn xoay người, chậm rãi giương mắt, liền nhìn thấy thái phó như cách đám mây trong trí nhớ dần dần bước tới.

Áo bào trắng cùng đai ngọc, từ sau khi anh làm quan đã rất ít mặc quần áo màu như vậy, ngoại trừ quan phục, quần áo ngày thường đều lấy màu già dặn như xanh sẫm, chàm, xanh đá lam chủ đạo. Áo bào trắng anh chỉ mặc một lần, đó là vào yến tiệc mừng sinh nhật 14 tuổi của công chúa.

Ánh mắt Chúc Yếu lảng lảng ngắm nhìn anh, trong đầu hồi tưởng cảnh tượng đã từng ‘ngẫu nhiên’ gặp được thái phó.

Năm tám tuổi ấy, cô ở Kim Loan Điện gặp được thám hoa lang mười tám tuổi, là kinh sợ thoáng nhìn;

Mười bốn tuổi, trong yến tiệc sinh nhật, cô gặp được thái phó áo bào trắng tung bay, chính là ngày đó, cảm tình của cô với anh, từ sự sùng bái của một cô bé biến thành yêu thích của thiếu nữ.

Từ đó về sau, trong lòng nhớ mãi không quên.

Tầm mắt cô, không còn có thể rời khỏi người anh.

Hốc mắt Chúc Yếu nóng nóng, có đôi khi cô cảm thấy, những chuyện ở Đại Ngụy dường như đã qua thật lâu, đã là chuyện của đời trước. Nhưng hiện tại, nhìn thấy Nguyên Trạch ăn mặc như vậy đứng trước mặt cô, lại phảng phất giống như ngày hôm qua... Hai người gặp lại ở dưới hành lang, thái phó hơi hơi cúi người thỉnh an cô. Là cung kính, là tôn trọng, không hề có chút vượt quy củ nào.

Mỗi Chúc Yếu mấp má, nhẹ nhàng nói: “Ta, ta thích chàng.”

Ánh mắt Nguyên Trạch dịu dàng nhìn Chúc Yếu ngắm đến phát ngốc, tựa như vẫn là tiểu công chúa thích nhìn lên anh trong quá khứ... Chỉ là lần này, thái phó đã không cần phải duy trì khoảng cách quân thần với công chúa. Anh tiến lại gần, cong lưng nhìn thẳng cô, sau đó mỉm cười, mở miệng:

“Thần cũng... Thần yêu công chúa, lâu rồi.”

Chúc Yếu phì cười ra tiếng, trong mắt chứa lệ. Hình như tâm nguyện của kiếp trước, kiếp này có thể đạt thành rồi.

Chúc Yếu ngọt ngào gọi tên anh: “Nguyên Trạch.”

“Ừ.”

“Áo cưới và mũ phượng, khăn choàng vai, em đều muốn mặc, đến lúc đó ____ chúng ta sẽ làm hai màn hôn lễ được không?”

“Được.”

Như vậy, em sẽ có hai đời đều gả cho anh.

____ [Hoàn chính văn] ____

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Ngoại truyện: Chúc Hằng x Phùng Tinh Văn

Bắt đầu từ khi ra đời, Phùng Tinh Văn đã là con dâu khâm định của hoàng thất.

Khi còn bé Phùng Tinh Văn cũng giống như những cô bé khác, vừa ngây thơ hoạt bát lại trắng trẻo đáng yêu.

Nàng hết sức ngây thơ mờ mịt, cũng từng bò lên ngồi trên đùi phụ thân. Nghiêng cái đầu nhỏ mơ mơ màng màng hỏi: “Phụ thân, Thái Tử Phi là gì? Còn hoàng cung là cái gì?”

Nàng còn quá nhỏ, cái gì cũng đều không hiểu.

Chỉ nghe các trưởng bối nghị luận, sau này nàng phải vào cung làm Thái Tử Phi... Hình như bởi vì những lời này mà ánh mắt mọi người nhìn nàng đều không giống nhau ____ Các trưởng bối khen nàng, nói nàng ngoan ngoan thông tuệ; những bé gái cùng tuổi hăm mộ nàng, còn lên nói với nàng: Hoàng cung là nơi vô cùng đẹp.

Phụ thân mỉm cười nói với nàng:

“Hoàng cung vàng son lộng lẫy, là nơi đẹp nhất ở Đại Ngụy. Thái Tử là tiểu chủ nhân của tòa cung điện này, Văn Văn trưởng thành rồi, sẽ phải tiến cung ở một chỗ với Thái tử, trở thành Thái Tử Phi.”

Các bé gái đều thích những đồ vật sáng lấp lánh, Phùng Tinh Văn cũng không ngoại lệ. Bởi vì tòa “Cung điện sáng lấp lánh” trong miệng phụ thân này mà Phùng Tinh Văn lần đầu tiên

mơ hồ cô khát khao với hoàng cung. Cũng có nhận thức về ‘Thái Tử’ ____ người sau này sẽ sống bên nàng.

Lúc bảy tuổi, hoàng cung mở yến tiệc. Phùng Tinh Văn vào cung lần đầu tiên.

Nàng mặc nhu váy màu hồng đào xinh đẹp, búi tóc trái đào tinh xảo đẹp đẽ. Xe ngựa lăn bánh về phía trước, trong tay nàng ôm tượng gỗ điêu khắc nhỏ ____ chuẩn bị tặng lễ vật cho Thái Tử.

Hoàng cung hoa lệ, so với tường tượng của cô còn phải đẹp hơn gấp trăm ngàn lần. Cung điện nguy nga, rường cột chạm trổ.

Vào cung, khi bước trên hành lang, các cung tỳ được huấn luyện nghiêm chỉnh đi qua một cách có trật tự, phảng phất giống như những con rối gỗ bị điều khiển, tinh xảo mà thống nhất, nhưng lại cô đơn thiếu sức sống.

Khi đó, Phùng Tinh Văn chỉ chú ý tới hoàng cung hoa lệ trang nghiêm, giương miệng, tò mò cùng kinh diễm lấp đầy đôi mắt. Mỗi một cây một cỏ, một gạch một ngói ở hoàng cung đều là thứ tốt nhất mà nàng từng gặp.

Hơn nữa, sau khi ngồi vào vị trí, bé trai khoan thai tới muộn dừng lại trước mặt nàng kia, cũng là người đẹp nhất mà nàng từng gặp.

Lúc đó nàng ngoan ngoãn ăn bánh hoa sen thì nghe mẩu thân nhẹ giọng nói: “Vị kia là Thái Tử.”

Thái Tử. Phùng Tinh Văn nhìn qua liền thấy Thái Tử đang hành lễ trước mặt Hoàng Hậu, ước chừng còn cao hơn nàng nửa cái người, một thân hoa phục, đỉnh đầu mang kim quan. ... Từ bên trái nhìn lại, nghiêm nhiên là một bé trai vàng nạm ngọc.

Hoàng Hậu nói gì đó với Thái Tử, tiếp đó lại gọi Phùng Tinh Văn đến tham gia.

Phùng Tinh Văn có chút sợ hãi. Mẩu thân nhẹ nhàng nắm tay nàng, nhỏ giọng dặn dò: “Văn Văn đừng sợ, đến bên cạnh Hoàng Hậu nương nương đi.”

Phùng Tinh Văn gật đầu. Bé gái nhỏ nhún thoảng chốc trở thành tiêu điểm của yến hội. Nàng nắm chặt tượng gỗ điêu khắc nhỏ trong lòng ngực, chạy bước ngắn đến trước mặt Hoàng Hậu, nghiêm trang hành lễ, vãn an.

Dường như Hoàng Hậu rất thích nàng, bà nói với Thái Tử: “Hằng nhi, đây là Phùng muội muội của con. ... Mấy hôm trước không phải con đòi gặp tiểu cô nương nhà người ta hay sao?”

Hắn. ... muốn gặp nàng?

Phùng Tinh Văn mân chặt đôi môi, đánh bạo nghiêng mặt nhìn về phía Thái Tử trong tầm tay. ... Mắt ngọc má phấn, mắt đen mi dài, là một khuôn mặt còn đẹp hơn so với con gái. Bị nhiều người nhìn chăm chú như vậy mà mặt không căng thẳng chút nào, ngược lại hân bình tĩnh thong thả, đôi mắt xinh đẹp liếc mắt quét mình một cái, ánh mắt lười biếng, không nói gì, chỉ có khóe miệng hơi nhếch.

Người trong cung, lớn lên đều đẹp như vậy sao?

Hoàng Hậu, tiểu Công Chúa, cùng vị Thái Tử trước mắt này. Phùng Tinh Văn gần như nhìn đến phát ngốc, vẫn chưa chú ý đến thái độ của Thái Tử khi nhìn nàng, chỉ ngoan ngoãn vãn an.

Thật lâu sau, tiểu Thái Tử như được tạo ra từ châu ngọc rốt cuộc cũng mở miệng. Hắn khẽ nhếch cằm, ánh mắt kiêu căng, nói một câu tựa như bình phẩm:

“Thật xấu.”

Một câu nhẹ nhàng bay ra, lại giống như một tảng đá khổng lồ bị ném vào mặt hồ. Về mặt Phùng Tinh Văn ngốc ngốc ôm tượng gỗ điêu khắc, một hồi lâu mới phản ứng lại, hốc mắt tức khắc ướt đẫm, “Oa” một tiếng khóc lên.

Tầm mắt nàng mơ hồ, chỉ mờ mờ thấy được hình dáng Thái Tử trước mặt.

Trong nháy mắt kia, thanh âm gì cô cũng đều không nghe lọt, chỉ nghe thấy Thái Tử dùng giọng thanh thúy để nghe nói: “Khóc càng xấu. ... Người quái dị.”

Thái Tử chọc nàng khóc, Hoàng Hậu nương nương muốn Thái Tử xin lỗi, nhưng hắn lại không nghe, thuận miệng tìm một cái cớ liền thoát khỏi yến hội.

Mãi cho đến ba ngày sau, khi Phùng Tinh Văn đã sắp quên mất việc này, Thái Tử đột nhiên giá lâm, nói là có ý tới bồi tội.

Thái Tử tôn quý, hắn vừa tới Phùng phủ, cả nhà trên dưới đều tiến đến quỳ lạy nghênh giá. Phùng Tinh Văn còn bị mẫu thân đến đốc thúc thay đổi một thân váy áo xinh đẹp, quỳ gối phía sau mẫu thân. Thái Tử không cho bọn họ đứng lên, ai cũng không dám ngẩng đầu, Phùng Tinh Văn cũng cúi đầu quỳ thành một cục nho nhỏ.

Thẳng đến khi một đôi giày gấm thêu phúc lộc bằng tơ vàng dừng trong tầm với của nàng.

Phùng Tinh Văn lại nghĩ tới cảnh tượng ngày đó ở trong cung, cắn môi không nói lời nào.

Ngay sau đó, một đôi tay cầm gỗ đàn nhỏ đưa tới trước mắt nàng: “Cho người.”

Hộp nhỏ rất đẹp, đến ngay cả móc khóa vàng ánh của nó cũng tinh xảo vô cùng. Trong một chớp mắt kia, Phùng Tinh Văn có chút chờ mong, lòng mang tò mò nhìn Thái Tử, sau đó đưa tay nhận lấy.

“Người mở ra nhìn xem, có thích hay không.”

Phùng Tinh Văn nghe vậy liền gạt đầu mở ra, thời điểm chậm rãi mở hộp ra, một tiếng “Oa” vang dội chấn động đến đôi tay nàng run lên.

Bản thân nàng đã nhát gan, bây giờ bị dọa như vậy, hộp gỗ trong tay “Bộp” một tiếng rơi xuống đất. Một con cóc bị ngã ra từ bên trong. Lưng gồ ghề lồi lõm, đôi mắt tròn tròn trừng lớn, ộp ộp kêu. ... Cả đầu Phùng Tinh Văn đều phát run, mặt bị dọa đến nổi trắng bệch, lại lần nữa nhìn không được òa khóc.

Thái Tử thì cười ha ha.

Trong lúc hai mắt đăm đăm lệ mông lung, Phùng Tinh Văn ngẩng đầu nhìn Thái Tử trước mắt ____ Lần đầu tiên, nàng có người vô cùng vô cùng ghét.

Đến cả tòa cung điện lấp lánh ánh vàng kia, trong lòng nàng cũng bắt đầu nảy sinh mâu thuẫn.

..... Truyện được edit bởi [L.A]_Omerto và đăng tại lustaveland.com

Nhưng Phùng Tinh Văn vẫn cứ là Thái Tử Phi được quyết định. Từ đó về sau, Hoàng Hậu thường xuyên mời nàng vào cung làm bạn.

Hoàng Hậu rất tốt, tiểu Công Chúa cũng coi nàng như tỷ muội ruột, chỉ duy có Thái Tử, mỗi lần nhìn thấy nàng đều thích giở trò trên cột. Biết nàng sợ cóc nhái châu chấu, hẳn cố ý bắt tới thả lên người nàng, nhìn nàng oa oa kêu lớn, hẳn liền vui sướng ôm bụng cười to.

Lúc còn nhỏ, lần nào Phùng Tinh Văn cũng bị Thái Tử dọa khóc.

Dần dần, Phùng Tinh Văn lớn lên, từ cô bé ngây thơ trưởng thành thiếu nữ duyên dáng yêu kiều, học tập các loại lễ nghi trong cung. Mẫu thân rất hà khắc với nàng, đến ngay cả một ngum com phải nhai mấy cái cũng đều có quy định.

Mẫu thân nói nàng sau này phải vào cung làm Thái Tử Phi, gặp chuyện không thể hoảng loạn, phải học cách che dấu cảm xúc, học cách xem mặt đoán ý, học cách ăn nhấm.

Có lẽ do được dạy dỗ tư tưởng nên Phùng Tinh Văn làm rất tốt ____ Tiền đề là, không gặp phải Thái Tử.

Bởi vì bóng ma trong nội tâm nhiều năm qua mà Thái Tử Phi tương lai doan trang thanh tú dù dằng dỗi mỗi khi gặp Thái Tử, luôn luôn không lạnh nhạt thản nhiên đối mặt được. Chỉ cần nàng vừa nhìn thấy hắn thì cả người liền phát run, vừa nghe thấy tiếng hắn, liền không ngăn nổi sắc mặt trắng bệch. Càng trầm trọng đến nỗi... có thể từ tiếng bước chân ở rất xa mà nàng đã có thể phân biệt rõ là Thái Tử đang đến gần.

Thái Tử ngang bướng biến thành Thái Tử ăn chơi trác táng. Đã không còn dùng mấy trò đùa nhỏ để trêu chọc nàng như khi còn bé, chỉ là thảnh thơi thấy nàng, hẳn lại ghét bỏ: “Cứ như một cái đầu gỗ, thật không thú vị.”

Phần lớn thời gian, Phùng Tinh Văn chỉ có thể chịu đựng sự sợ hãi trong lòng, đứng tại chỗ, lặng im không tiếng động.

Ngày thành thân ngày càng gần, mà cái danh phong lưu của Thái Tử, từ lâu đã truyền khắp hoàng thành. Trong mắt đại đa số mọi người, nam tử phong lưu, là một chuyện rất nhỏ, cũng chẳng có gì quan trọng. Nam tử nhà bình thường đều có tam thể tứ thiếp, huống chi là đế vương tương lai. Đợi đến khi Thái Tử đăng cơ, hậu cung ba ngàn cung phi, cũng hợp tình hợp lý.

Nữ tử phải rộng lượng. Đây là điều mẫu thân vẫn luôn dạy nàng, Phùng Tinh Văn ghi nhớ trong lòng. Có lẽ do nàng không thích Thái Tử cho nên căn bản không để ý hắn có phong lưu hay không. Hơn nữa, Thái Tử phong lưu, trong lòng nàng còn mơ hồ có chút vui vẻ... Cũng có nghĩa là, cho dù sau này tiến cung, chuyện ở chung giữ nàng với Thái Tử sẽ không nhiều.

Nàng một chút cũng không muốn thấy hắn, càng không muốn hầu hạ hắn.

Chỉ là, Phùng Tinh Văn nói cho cùng cũng chỉ là thiếu nữ khuê phòng, lúc thật sự chứng kiến, nội tâm vẫn không cách nào không nổi lên gợn sóng.

Hôm nay Phùng Tinh Văn bước ra từ cung điện của Hoàng Hậu, đến Ngự Hoa Viên, thường thức song nhụy lan hiếm thấy. Hoa lan thanh tịnh mà đẹp đẽ, ngửi vào làm người thoải mái. Phùng Tinh Văn yêu thích hoa lan, đang lúc nàng an tĩnh khom lưng thưởng thức, bên môi hơi gió lên, lại có tiếng cười nói truyền đến từ sau núi giả.

Là tiếng đùa giỡn của nữ tử cùng với tiếng cười của nam tử.

Thế nhưng tiếng cười của nam tử lại quá quen thuộc với nàng, chỉ cần vừa nghe thấy, toàn bộ lưng đều căng cứng lại. Tư thái hình thành một loại phòng ngự theo bản năng.

Nàng ngừng tại chỗ một lát, không dám tiếp tục nghe. Thường ngày nàng chỉ nghe nói Thái Tử phong lưu, lại chưa từng nghĩ tới, hẳn vậy mà lại phong lưu đến nỗi ban ngày tuyên dâm

Trong mắt Phùng Tinh Văn hiện lên một tia chán ghét, chuẩn bị xoay người rời đi.

Nhưng Thái Tử lại đi ra từ sau núi giả. Áo mũ chỉnh tề, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy vô lại, trái phải ôm lấy hai tiểu cung nữ xinh xắn, nhìn Phùng Tinh Văn đứng ngốc trước mắt, khẽ miệng cong lên: “Nghe đủ chưa?”

Phùng Tinh Văn đứng tại chỗ, sắc mặt trắng bệch.

Thái Tử lại cười nhạo một tiếng, không đứng đắn nói: “Thế nào? Muốn gia nhập?”

Phùng Tinh Văn là cô nương gia giáo, da mặt vốn mỏng, vừa bị Thái Tử nói như vậy, khuôn mặt trắng bệch tức khắc lịm đi.

Cũng bất chấp lễ nghi, quay đầu chạy đi.

Thái Tử nhìn bóng dáng nàng chạy trốn chết phía xa xa, đôi tay ôm hai cung nữ từ từ xuống, bất giác cảm thấy không thú vị. Trong lòng không hiểu sao bức bối, phun ra một câu: “Thật không thú vị.”

.....Truyện được edit bởi [L.A]_Omerto và đăng tại lustaveland.com

Phùng Tinh Văn càng thêm không thích Thái Tử. Chỉ cần nghĩ tới tuổi già của bản thân phải trải qua trong hoàng cung, ở bên Thái Tử, nàng liền vô cùng mâu thuẫn với tương lai này. Có đôi khi nàng sẽ nghĩ, nữ tử Đại Ngụy nhiều như vậy, vì sao cứ cố tình là nàng cơ chứ? Hơn nữa nàng còn nghĩ, nếu thế gian này không có Thái Tử, vậy thì thật tốt biết bao.

Thẳng đến một ngày____

Đi quốc đại bại, Nguyên Thái phó dắt binh chiến thắng trở về. Cả nước cùng chúc mừng.

Phùng Tinh Văn từng có may mắn được chiêm ngưỡng phong tư của Thái phó. Đối với người không ôm bất luận hy vọng gì với nam nhi trên thế gian như nàng, đến khi nhìn thấy Thái phó cũng phải kinh ngạc cảm thán: Thì ra trên thế gian này còn có nam tử tốt đẹp như vậy. Nàng tán thưởng Thái phó, không liên quan đến tình yêu nam nữ, chỉ là sùng bái thuần túy.

Trong yến hội, nàng luôn không uống rượu vậy mà lại uống vào non nửa chén rượu. Rượu thơm ngon, nàng không thắng nổi sức mạnh của rượu, nửa ly vừa xuống bụng đã hơi say, gò má hơi phồng hồng.

Phùng Tinh Văn giữa yến hội rời khỏi chỗ ngồi, đến đình hóng gió Vạn Xuân ở Ngự Hoa Viên. Nàng cười khanh khách ghé vào trước lan can, nhìn sóng biếc dập dờn, cá chơi đùa giữa những lá sen, nàng liền gọi nha hoàn đi lấy thức ăn cho cá.

Cười nhìn đàn cá đùa nghịch với lá sen, tâm tình bức bối của Phùng Tinh Văn rốt cuộc cũng tìm thấy chỗ lạt yên lặng. Ngay sau đó, “Ừm” một tiếng, hồ hoa sen nổi lên bọt sóng thật

lớn, bầy cá đang đùa nghịch bị giật mình nhảy mất tóa ra trốn mất. Phùng Tinh Văn theo tiếng nhìn qua liền thấy có người rơi xuống bên bờ hồ.

Cũng là ánh mắt đầu tiên nhận ra, người rơi xuống nước kia, chính là Thái Tử.

Mặt nàng trắng nhợt, muốn đứng lên gọi người, nhưng trong chớp nhoáng kia, trong đầu nàng vậy mà lại toát ra một ý nghĩ thật hoang đường làm cho người ta sợ hãi... Nếu Thái Tử cứ như vậy chết đuối, vậy thì nàng không cần thành thân với Thái Tử. Có lẽ nàng cũng không có cách nào thành thân với người khác, nhưng chỉ cần không gả cho Thái Tử, nàng tình nguyện sống cô độc suốt quãng đời còn lại.

Ý nghĩ này chỉ thoáng qua trong chớp mắt ngăn ngai.

Mà một cái chớp mắt này, trong lòng Phùng Tinh Văn sóng cuộn biển gầm, cảm giác say trên mặt lập tức tan đi trong khoảnh khắc. Nàng quay đầu nhìn người giầy giữa bên bờ hồ, nội tâm của nàng cũng phảng phất liều mạng giãy giụa, kẻ bên từ vong giống hần.

Cuối cùng,

Phùng Tinh Văn vẫn chạy đến gần, vuron cánh tay hướng tới người mà nàng ghét nhất. Ông tay áo được vén lên, cánh tay tuyết trắng mảnh khảnh duỗi thật dài. Lần đầu tiên, nàng không hề hoảng loạn, dùng giọng điệu trấn định nói với hần: “Đưa tay cho ta.”

Đầu Chúc Hằng ngoi lên khỏi mặt nước trong chớp mắt rồi lại chìm xuống, lại lần nữa liều mạng nhô lên, sau đó nắm chặt tay nàng.

Bất được rồi!

Tìm Phùng Tinh Văn nẩy lên, thuận theo sức nước nổi, dùng sức kéo Thái Tử lên.

Chỉ là, cánh tay bỗng nhiên bị một lực kéo xuống, tiếp theo “Ùm” một tiếng, nàng bị kéo xuống nước.

Phùng Tinh Văn không biết bơi, khi nước lạnh lan tràn tiến vào khoang mũi, loại cảm giác hít thở không thông này làm cho nàng hoảng loạn không thôi, chỉ theo bản năng gất gao leo lên thân thể người bên cạnh.

Hai chân nàng đạp loạn trong nước, làn váy lẫn lộn với cung dây[1]... Có cái tay, cầm lấy bàn tay của nàng ấn vào trong ngực, tiếng nói vẫn cả lơ cả phát như vậy, còn lộ ra nụ cười xấu xa: “Phùng Tinh Văn, có phải ngươi bị ngốc hay không?”

[1] Cung dây: Dài lụa đặc chế hoặc phông theo trong cung dùng để đeo trên váy áo.

Cái gì? Phùng Tinh Văn sững sốt, ngay sau đó, bàn tay kia bắt lấy nàng, “Ào” một tiếng giữ chặt nàng

Lá sen xung quanh rung chuyển. Nàng thẳng tắp đứng trong nước, cúi đầu nhìn mặt nước mới chỉ đến ngực mình, đột nhiên phản ứng lại, nâng lên đôi mắt nhìn Thái Tử.

Lưng Thái Tử cặp bờ, vóc người hần cao hơn nàng rất nhiều, bây giờ còn từ trên cao nhìn xuống, khuôn mặt tuấn tú ướt sũng, đôi mắt hẹp dài đen nhánh, còn đang cười: “Ngươi không phải rất ghét cô[2] sao?” Tại sao thấy hần rơi xuống nước lại còn muốn cứu hần.

[2]Cô: Tiếng tự xưng của vương hầu trong thời phong kiến.

Hần chột cúi đầu: “Vừa rồi ngươi do dự, có phải hay không?”

Ngực Phùng Tinh Văn cứng lại, lập tức phản ứng kịp. Thì ra hần vẫn trêu chọc nàng!

Nàng sợ hãi Thái Tử, mỗi lần nhìn thấy hần đều nhìn không được khóc, nhưng lúc này đây, nước mắt không ngăn nổi rơi xuống, lại không phải vì sợ hãi... Vừa rồi nội tâm nàng vô cùng giãy giụa, kết quả thì sao, rốt cuộc cũng chỉ là một trò đùa nho nhỏ của hần. Tội thân đè ép tràn đầy trong lòng, tựa như bùng nổ trong nháy mắt.

Hần dựa vào đâu! Dựa vào đâu mà luôn ức hiếp nàng!

Dựa vào đâu mà dùng phương thức như vậy để ức hiếp nàng!

“Này!” Thái Tử vỗ nhẹ mặt nàng. Đang êm đẹp, tại sao lại khóc?

Phùng Tinh Văn giống như không chú ý Thái Tử đụng vào mình, hai mắt đầm lệ, khóc đến thờ hồn hần. Trên người nàng mặc tề ngực nhu váy, kiểu dáng thật đoan trang bảo thủ, nhưng lúc này nó bị thấm nước, ướt sũng dán vào bộ ngực, phần dưới cổ trắng nõn một màu.

Thái Tử lên liếc mắt nhìn một cái. Lúc sau trong lòng mới “Lộp bộp” một tiếng... Nàng là Thái Tử Phi tương lai của hần, hần nhìn nàng thì có sao? Có cần phải lên nhìn như vậy à?

Sau đó Thái Tử vậy mà lại không nhìn nữa. Nhìn dáng vẻ nàng vẫn khóc suốt suốt như cũ, trong lòng hơi bức bối. lung tung lau mặt cho nàng, nói: “Không được khóc.” Ngày thường Phùng Tinh Văn rất nghe lời hần, mỗi lần hần bảo nàng không được khóc, nàng sẽ cố gắng nhịn lại, lòng mi dính ướt, nước mắt run rẩy muốn rơi nhưng lại mãi không rơi xuống.

Lần này, hình như không hiệu nghiệm rồi.

Thái Tử nhú mày, thấp giọng đe dọa: “Nếu ngươi còn khóc nữa, cô liền hôn ngươi!”

Tiếng nức nở của Phùng Tinh Văn chợt dừng lại, mắt hạnh ầng ậc nước mông lung nhìn hần.

Thái Tử thăm mắng một tiếng trong lòng, cũng không biết vì sao. Tóm lại là phiền lòng chết đi được.

Cuối cùng Thái Tử nâng mông nàng đỡ lên bờ. Hai người đều ướt sũng, Thái Tử không được tự nhiên chà xát tay, ánh mắt dừng trên người ướt đầm của Phùng Tinh Văn. Nhu váy hơi mòng kẻ sát da thịt, dán vào đùi, lộ ra hình dáng đôi chân thon dài tinh tế, tầm mắt hướng lên trên, là bộ ngực no đủ. Từ nhỏ đã định sẵn là Thái Tử Phi, Phùng gia tất nhiên phải nuôi cực tốt, mỗi tấc da thịt trên người đều trắng nõn trơn nhẵn.

Thái Tử yên lặng đánh giá nàng.

Phùng Tinh Văn thấy thế liền khoanh tay trước ngực, ôm chặt lấy thân thể mình, hơi thấp đầu, không nói gì. Tha thướt yêu kiều, hương thơm lan tỏa, nhã nhặn lịch sự giống như cây hoa lan bị nước mưa làm ướt nhẹp.

Cánh tay nàng hợp lại, bộ ngực kia bị nàng chèn ép đến run rẩy sinh động. Trán Thái Tử thỉnh thoảng nháy lên, rồi mất đi, buồn bực nói một câu: “Đại đột muốn chết.”

Hắn lại mắng nàng. Phùng Tinh Vân cắn cắn môi, yên lặng nghĩ trong lòng.

.....

Sau khi rơi xuống nước, Phùng Tinh Vân bị sốt cao. Trong lúc bị nóng đến nổi mơ mơ màng màng, nàng hỏi mẫu thân: “Mẫu thân, nữ nhi có thể không gả cho Thái Tử hay không?”

Mẫu thân nói với nàng: “Phát sốt đến hồ đồ rồi có phải hay không?”

Đúng vậy, là nàng hồ đồ... Thân phận của nàng chính là Thái Tử Phi. Phùng Tinh Vân chậm rãi nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên rất nhiều cảnh tượng Thái Tử trên cột nàng, còn có lời nói khi ghét bỏ nàng, nói nàng ngu ngốc, nói nàng đần độn chơi không vui chút nào...

Hắn cho rằng, chỉ có hắn ghét bỏ nàng sao? Trừ bỏ thân phận Thái Tử, hắn còn có cái gì hơn người khác? Mà những lời này, Phùng Tinh Vân chỉ dám yên lặng nghĩ trong lòng.

Cho dù nàng có chán ghét Thái Tử bao nhiêu thì đời này nàng vẫn vĩnh viễn bị cột vào Thái Tử. Căn cứ vào tập tục hoàng thất Đại Ngụy, trăm năm sau này, nàng cũng sẽ phải chôn cùng hắn.

Như vậy, nàng chỉ có thể khăn cầu kiếp sau đừng gặp lại Thái Tử.

.....Truyện được edit bởi [L.A]_Omerto và đăng tại lustaveland.com

Nhưng Phùng Tinh Vân chưa từng nghĩ tới, đời sau này lại tới nhanh như vậy.

Nàng tỉnh lại trong hoàn cảnh vừa xa lạ vừa quen thuộc. Xa lạ chính là Phùng Tinh Vân khi còn ở Đại Ngụy, mà quen thuộc lại bởi vì đây là nhà của Phùng Tinh Vân hiện tại.

Phùng Tinh Vân nằm trên giường, kí ức thuộc về thân thể này từ bốn phương tám hướng đánh úp lại. Nàng còn chưa kịp sửa sang lại xong thì đã bị mẫu thân gọi dậy ăn cơm sáng. Nàng mơ mơ màng màng, thân thể lại theo bản năng mà thực hiện từng bước, thành thạo đánh răng rửa mặt, ăn cơm sáng, đeo cặp sách, đến trường học.

Chờ đến khi Phùng Tinh Vân đứng trước cửa phòng học, nhìn thấy mặt các bạn học trẻ tuổi còn mang tính trẻ con ở bên trong, rốt cuộc cũng sắp xếp kí ức đời này xong.

Con gái có thể đọc sách, có thể thi đại học, có thể đi làm, có thể yêu đương, có thể tự mình lựa chọn vị hôn phu...

Nơi này, không có Thái Tử, không có Thái Tử Phi khâm định. Chỉ có cô, Phùng Tinh Vân.

Ban 7 năm ba cao trung, Phùng Tinh Vân.

Một Phùng Tinh Vân bị hạn chế cử chỉ, có thói quen cười không lộ răng, lúc này đây, lần đầu tiên lộ ra tươi cười đẹp dễ thoải mái.

Nam sinh đang đứng trên bục giảng xóa bảng đen nhìn thấy Phùng Tinh Vân bỗng nhiên cười với mình, nhin không được đó mặt, chào hỏi với nàng: “Chào buổi sáng.”

Phùng Tinh Vân nhìn về phía hắn, trong lòng nhảy nhót không gì sánh được, tràn ngập trong mắt hạnh đều là vui sướng, tiếng nói cũng hoạt bát nghịch ngợm: “Chào buổi sáng nha.”

Phùng Tinh Vân ngồi vào chỗ ngồi, bạn cùng bàn là Từ Diễm thò qua: “Tinh Vân, đây là bài tập toán của lớp phó học tập, cho cậu mượn chép.”

Lớp phó học tập... Chính là nam sinh xóa bảng vừa rồi, Chu Tinh Vũ. Phùng Tinh Vân liếc nhìn vở bài tập, cũng biết thi ra thành tích của Phùng Tinh Vân không tốt, bài tập toán hôm qua còn chưa làm xong...

Nàng nhìn vở bài tập được đưa tới, sau đó nhoen miệng cười với Từ Diễm:

“Không cần, tớ muốn tự mình làm.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa, Ngoan Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.